

Giới thiệu Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà

Truyện Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà, câu chuyện nói về một chàng thanh niên có cuộc sống bất hạnh, thể chất thì không được khỏe mạnh như những người con trai khác nhưng tư chất cậu rất thông minh.

Nhưng số phận lại một lần nữa đẩy cậu vào con đường tuyệt vọng, khi cha mẹ mất cậu cảm thấy lòng mình thật trống trải mất nơi nương tựa trong khi xung quanh cậu, bạn bè người thân không bao giờ bỏ rơi cậu. Cậu ấy thích được yên tĩnh và thể là cậu ấy đi câu cá.

Trong lúc câu, cậu ta tình cờ câu lên một miếng ngọc bội trong suốt rất đẹp. Vô tình cậu bị đứt tay, điều kì diệu là máu cậu đã thấm vào miếng ngọc đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Tư Trà, khi nào thì trường cháu khai giảng?”

“Dạ, cuối tuần này, cháu định chiều nay bắt chuyến xe lửa đi về.” Nhà đã khá lâu rồi không có ai ở, cũng nên về sớm để dọn dẹp một chút.

“À, mấy ngày nay cũng không bận việc gì, ngày mai đi và đừng cùng đưa cháu ra ga, xe cộ ở đây cũng không tốt lắm.”

“Cám ơn dì.” Nhạc Tư Trà nhu thuận cười nói.

“Cám ơn cái gì. Dì là dì cháu mà.” Nhìn Tư Trà ở trước mắt quá giống người chị đã mất của mình, Tần Hương Nguyệt cảm thán: “Chị và anh rể đi cũng đã được một năm, một mình cháu ở tại A thị đi cũng lo lắng, nếu không phải nơi này thực sự không đi được, thì dì đã cùng cháu trở về.”

“Dì à, cháu có thể tự chăm sóc cho mình được mà. Dì không cần phải lo lắng đâu.”

“Cháu đấy, lúc nào cũng nói như vậy, nhưng có lần nào quay về đây nghỉ lại không gầy tới độ da bọc xương đâu? Người vừa mới có chút thịt, sợ rằng lần này đi lại tiêu hết.”

Chị gái nàng cùng anh rể một năm trước đã qua đời vì tai nạn, chỉ để lại Nhạc Tư Trà này sống một mình. Hơn nữa, thằng bé từ nhỏ đã dễ sinh bệnh, giờ lại không có ai ở bên người chăm sóc khiến cô thực sự lo lắng. Nếu không phải mình thật sự đi không được, lại không có người thân nào khác, cô nhất định phải qua ở cùng.

“Dì, vài năm gần đây cơ thể cháu càng ngày càng khỏe mạnh, dì đừng lo lắng. Cháu biết dì thương cháu. Vậy nên, cháu nhất định sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Biết là tốt rồi, giờ dì đưa com cho đừng của cháu, cháu có muốn đi cùng không?”

Tần Hương Nguyệt cùng chồng ở quê nội mở một nhà trọ, còn dựng thêm một nhà hàng. Ngày thường bận bịu tới tận tối mịt, ngay cả con gái mười tuổi là Tôn Lệ Tú cũng chỉ có thể nhờ ông bà trông.

“Xin lỗi, cháu đang định đi dạo xung quanh một chút.”

“Vậy đi đi đây.”

“Àn.”

Nơi đây là một vùng nông thôn gần H thị, phong cảnh tuyệt đẹp, đàn sơn liên miên, trong ngày thường có không ít du khách tới nghỉ cuối tuần, cho nên xung quanh cũng có không ít nhà trọ. Nhà trọ của dì vừa vắn mở ở lối vào núi nên rất náo nhiệt. Tuy nhiên, do sắp tới ngày khai giảng nên lưu lượng khách cũng giảm đi khá nhiều.

Hằng năm, Nhạc Tư Trà đều tới đây nghỉ hè và nghỉ đông, đối nơi này cũng không xa lạ, hôm nay cậu nghĩ muốn vào núi một chút. Đương nhiên không phải tận sâu trong núi, mà là nơi cậu vẫn thường đi tới.

Chỗ đó cách nhà trọ khoảng mười phút đi bộ, có một con dòng suối rộng khoảng hai thước, Nhạc Tư Trà muốn đi chính là chỗ đó. Cậu muốn câu cá.

Tới nơi, cậu chọn một chỗ râm mát, đợi cá đến.

Thực ra, kĩ thuật của cậu cũng không tốt, chính là thực thích loại cảm giác nhàn nhã này.

Cậu ở trên bờ ngồi nửa giờ thì có cá mắc câu, liền vội vàng thu dây.

“A? Đây là cái gì?”

Cậu giật cần, không phải cá mà là một khối ngọc bội. Nhạc Tư Trà cầm lên cẩn thận xem xét. Đó là một khối ngọc bội khá đẹp. Nhạc Tư Trà đối ngọc không có nghiên cứu nhưng cũng nhìn ra đó là một khối hảo ngọc. Ngọc bội không lớn, chỉ bằng lòng bàn tay của trẻ con, một mặt khắc một cái Thái Cực đồ, một mặt khác có khắc một tòa nông gia tiểu viện.

“A.” Ngọc bội trên có một chỗ hồng nhỏ, khi cậu lật xem không chú ý lên bị cắt vào tay. Máu từ vết cắt rơi xuống phía trên ngọc bội, sau đó biến mất không thấy, giống như là bị nó hấp thu ...

Ngọc bội bắt đầu phát ra ánh sáng màu xanh biếc, Nhạc Tư Trà cảm thấy không ổn, theo bản năng ném ngọc bội đi, chỉ thấy ngọc bội kia lơ lửng trên không trung một chút, sau đó... lại bay trở về. trong lúc cậu không kịp phản ứng thì nó đã biến mất vào khoảng không

Nhạc Tư Trà cúi áo ra nhìn, ở tim của cậu chỉ còn để lại dấu vết của hình Thái Cực đồ nhỏ bằng bàn tay trẻ con

Sao lại thế này? Cẩn thận xem xét toàn thân, phát hiện trừ bỏ hình xăm thì không có gì khác khác thường. Cậu trầm tư, không giải thích được, cũng không còn tâm tình mà câu cá, liền lấy đồ cậu trở về.

Việc này cậu chưa cùng ai nói, sợ bọn họ lo lắng, cũng là ngay cả mình đều cảm thấy không thể tin được.

Buổi tối, thu thập xong hành lý, cậu sớm lên giường, tính toán ngủ ngon một giấc vì ngày mai phải đi xa cần nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng hồi lâu cũng không buồn ngủ, liền nghiên cứu hình xăm ở ngực mình.

Thái Cực Đồ kia nhìn vô cùng bình thường, thế nhưng không hiểu sao lại gây ra một loại cảm giác thần bí. Nhạc Tư Trà chuyển đến mặt khác hình nông gia tiểu viện của ngọc bội.

Ngay sau đó cậu liền từ trong phòng biến mất.

Nhạc Tư Trà chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, nhìn hình dạng bốn phía thì đây không phải là căn phòng của cậu, mà là một nông gia tiểu viện. Hiện tại, cậu đang đứng ở trong viện đó.

“Đây là đâu?”

Viện chỉ dùng để cọc gỗ đơn giản vòng lên, rất lớn, trong viện trừ bỏ một trúc ốc cái gì cũng không có.

“Có ai không?” Cậu tiến lên gõ cửa, đợi hồi lâu không thấy ai liền đánh bạo đẩy một cái, thì ra cửa không khóa.

“Xin lỗi.” Cậu đẩy cửa ra, bước vào.

Trong phòng thực sạch sẽ, cùng với bên ngoài giống nhau, không có bất cứ vật gì.

“Xem ra, nơi này không có ai cả.” Vậy bây giờ phải làm sao mới về được đây?

Vừa nghĩ muốn rời đi, cậu liền thật sự về tới gian phòng của mình.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngọc bội kia là cái gì, cùng viện kia có gì liên hệ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nghĩ tới rất nhiều trường hợp cũng như đáp án, cậu mất ngủ, sáng hôm sau Tân Hương Nguyệt nhìn thấy hai mắt cậu thâm quầng không khỏi giật mình..

“Tư Trà, tối hôm qua không ngủ sao?”

“Cháu có ngủ, nhưng không ngon. Là vì hôm nay phải về nên có chút luyến tiếc.”

“Vậy chút nữa ngồi trên xe cháu cứ ngủ đi, lúc nào tới nơi dì sẽ gọi.”

“Vâng.”

Thật ra đường ở nông thôn khá xóc nảy, muốn ngủ được cũng không phải dễ, nhưng do quá mệt mỏi nên suốt chặng đường cậu vẫn có thể cố gắng ngủ được.

Thành phố H cách thành phố B khoảng sáu giờ ngồi xe, vì không muốn Nhạc Tư Trà mệt, đương giúp cậu mua vé, lên xe lửa, cất kỹ hành lý, Nhạc Tư Trà liền nằm ngủ trên giường.

Xuống xe lửa, gọi một chiếc xe taxi: “Làm ơn tới Thủy Mạc Niên Hoa cạnh đại học A.”

Thủy Mạc Niên Hoa, có thể nói là nơi ở của các giáo sư trường đại học A, người sống tại nơi đó có bảy mươi phần trăm là giáo sư đại học A.

Cha mẹ của Nhạc Tư Trà khi còn sống đều là giáo sư của đại học A, dạy chuyên ngành âm nhạc cũng đã hơn hai mươi năm. Trường học phân phối cho họ một bộ phòng ở, hai người sau khi bàn bạc liền chọn hai căn phòng ở cùng một tầng, dự định là để cho Nhạc Tư Trà sau khi kết hôn ở đó, thuận tiện cho bọn họ quan tâm, chăm sóc.

Căn phòng nằm ở tầng ba, khu B. Kiến trúc của nơi này đều là mỗi tầng có ba hộ sinh sống, khi cậu trở về, cửa đối diện vừa lúc mở ra.

“Tư Trà đã về rồi a.”

“Cháu chào bác Triệu!”

Ông Triệu là chủ nhiệm hệ mà Nhạc Tư Trà đang theo học, năm nay ngoài năm mươi tuổi, trừ những lúc ở trường, đi học Nhạc Tư Trà đều gọi ông là “Bác Triệu”, theo như lời ông thì cha mẹ của Nhạc Tư Trà và ông là bạn tốt, gọi là “bác” cho thân mật.

Mọi người đều là chứng kiến Nhạc Tư Trà lớn lên, từ nhỏ đã hiền lành, đối xử với người khác cũng tốt, cho nên trong khu này, ai ai cũng quý mến Nhạc Tư Trà, mọi ngày cũng thường xuyên tới quan tâm.

“Ừm, hai tháng không thấy, nhìn cháu lớn lên nhiều.”

“Hi hi, bác Triệu, cháu có mang theo một ít đặc sản tặng mọi người, chút nữa sẽ qua đưa cho bác.”

“Chuyện đấy không vội, Tư Trà a bác có chuyện muốn hỏi cháu một chút.”

“Chuyện gì vậy ạ? Bác cứ nói đi.”

“Căn phòng trống của nhà cháu có cho thuê được không?”

Phòng của Thủy Mạc Niên Hoa bán rất chạy, nhưng cho thuê thì không lý tưởng lắm, nơi này thuộc khuôn viên trường, gần đây lại có vài ngôi trường đại, trung, tiểu học, phần lớn học sinh đều là nội trú, vốn xuất hiện phòng cho thuê là để thuận tiện, không một học sinh nào lại lựa chọn trọ trong một đồng lão sư.

“Vâng, dù sao cũng để không, cho thuê vừa có thêm hơi người lại có thêm nguồn thu. Bác Triệu muốn thuê sao?”

“Không phải bác, mà là học trò của bác, Diệp Kinh, cháu từng nghe qua tên cậu ấy chưa?”

“Dạ rồi.” Là Diệp Kinh ở hệ tài chính, nhân vật làm mưa làm gió(1) đứng đầu đại học A. Văn võ song toàn, diện mạo xuất chúng, gia thế hạng nhất, là đứa con cưng của trời chân chính. Cậu cũng chỉ nhìn thấy từ xa vài lần, là một người đẹp trai.

“Chỗ ở trước đây của Diệp Kinh, chủ nhà đã thu hồi, cậu ấy lại không muốn ở trường, vậy nên bác liền nghĩ tới cháu.”

Nhạc Tư Trà gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu, trong trường học nghe lời đồn về Diệp Kinh cũng không nhiều lắm, nhưng trong đó có một tin rằng anh ta có bệnh ưa sạch sẽ rất nặng.

“Căn phòng kia đã lâu không có người ở, cần anh ấy dọn dẹp lại một chút, không sao chứ?”

“Không sao, cho dù sạch sẽ thì nó cũng sẽ nhờ người dọn dẹp lại một lần.” Đối với bệnh khiết phích của học trò mình, ông cũng hiểu rõ.

“Vậy còn tiền thuê nhà...” Vấn đề này cũng hơi khó, tiền thuê của một gian nhà gần đây cũng không phải thấp mà đây lại là một phòng ở đầy đủ tiện nghi, nhưng người này là do bác Triệu giới thiệu...

“Cứ theo giá thị trường là được, nó cũng không thiếu tiền.” Diệp Kinh vốn nổi tiếng là một công tử nhà giàu.

“Vâng, vậy khi nào thì anh ấy tới xem phòng ở?”

“Ngày mai có được không? Bác dẫn cậu ấy tới.”

“Dạ.”

Về đến nhà ăn uống qua loa, Nhạc Tư Trà đem quà tặng cho mọi người rồi trở về tổng vệ sinh, tới khi hoàn thành hết mọi việc thì cũng đã hơn một giờ

sau, tới lúc này mới có thời gian nghiền cứu những chuyện khác thường xảy ra gần đây.

Nhạc Tư Trà lên mạng, tìm đọc một số tiểu thuyết, cậu phát hiện chuyện mình đi vào cái sân kia rất giống vấn đề được nhắc tới trong tiểu thuyết: không gian khác, cậu liền thử thực nghiệm vài lần để chứng minh điều này, phát hiện ra mình quả thực có thể tùy ý ra vào không gian kia. Chắc chắn được điều ấy, cậu mới yên tâm tìm hiểu về nó.

Hình dáng viện vẫn là nhìn thấy trước đây không có gì thay đổi. Bầu trời cũng không có cảm giác tối, có lẽ ở nơi này không có sự thay đổi ngày đêm, cậu tiếp tục đi ra ngoài xem xét. Ngoài viện rất lớn, ngoại trừ một cái hồ thì xung quanh đều bằng phẳng không thấy một chút gồ ghề.

Đó là một cái hồ không lớn, đường kính khoảng hai mươi mét, hình dáng quái dị, nói là hồ kỳ thực có thể nói là do hai dòng suối tạo thành, ở giữa có một đường nhỏ ngăn cách, một bên nước trắng nõn như ngọc, bên kia lại tối đen như mực, hai bên đều có một con suối, nhìn từ xa, toàn bộ hồ giống như một cái Thái Cực đồ.

Đến gần mới phát hiện ra, màu nước không phải như thế mà là do đá ở dưới đáy. Dưới đáy dòng suối màu trắng rải đầy những viên đá trắng ngà, ánh lên khiến cho màu nước trong suốt như ngọc, phía bên màu đen cũng là như thế.

Bên suối có một khối bia, mặt trên là hàng chữ to “Nhật Nguyệt song tuyền, nước suối có thể nuôi dưỡng vạn vật, song tuyền hợp lại gọi là Minh hồ, hồ nước âm dương điều hòa, có thể chữa được bách bệnh, bách độc, kéo dài tuổi thọ.”

Lối viết giống như thảo, Nhạc Tư Trà nhìn một lúc lâu, tới khi tay cậu rời khỏi khối bia thì nó chợt như bị phong hóa, biến thành bụi không thấy được nữa.

Nhạc Tư Trà giật mình, nhưng rất nhanh liền lấy lại được bình tĩnh, nếu thật sự theo những lời ghi trên phiến đá thì nước trong hồ rất tốt. Ít nhất thì thân thể của cậu sẽ bình phục lại được, về sau cũng không lo chuyện bệnh tật.

Nhạc Tư Trà không phải là người hay đa nghi, trên bia đã nói vậy thì cậu sẽ tin, lập tức liền đi tìm hai cái chén, mỗi chén lấy một nửa nước, cảm thấy nước này cũng không có vấn đề gì, có chăng chỉ là quá trong, vậy nhưng lại không có sinh vật sống, nước bên suối “Nhật” thì nóng, bên suối “Nguyệt” lại lạnh.

Trộn hai thứ nước lại làm một, ngửi thử thấy không có mùi vị gì khác thường, cậu liền thử nhấp một ngụm, vị trong trẻo, mát lành lại có chút ngọt. So với các loại đồ uống vẫn được bày bán ngon hơn nhiều.

Về sau cứ dùng nước này đi. Cậu vui lắm, liền đổi nước khoáng mình đang sử dụng thành thứ nước Nhật Nguyệt này, sau đó mới tiếp tục thăm dò.

Tìm hiểu hết mọi nơi không thấy thêm thứ gì khác nữa, cậu cũng đã biết được nơi này có những gì.

Không gian có tất cả là năm mẫu đất lớn nhỏ, toàn bộ không gian là một tứ giác không có hình dạng cụ thể, ngoại trừ tòa viện ở góc bên phải và hồ nước ở chính giữa thì đều là đất đai phì nhiêu, rất thích hợp để gieo trồng.

Nhìn nhìn thấy không còn gì có thể đi dạo nữa, thời gian cũng không còn sớm, Nhạc Tư Trà dự định tắm xong rồi sẽ đi ngủ. Đang pha nước thì cậu chợt lóe lên một ý tưởng, liền đem mấy thùng nước nóng lạnh vừa lấy ra đổ vào bồn, pha thành nước tắm.*

Kết quả chính là ngày hôm sau tỉnh lại, cậu hoàn toàn thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nhìn mỹ nhân e thẹn, da trắng hơn tuyết, môi hồng răng trắng, hàng mi ẩn tình trong gương, Nhạc Tư Trà thật sự muốn chết ~

Muốn biết rõ tại sao sự tình lại xảy ra như thế này có lẽ phải nhắc tới tối hôm qua, hôm qua, sau khi tắm xong, cậu liền uống ngay một chén nước Nhật Nguyệt rồi mới ngủ, buổi sáng thức dậy phát hiện trên người xuất hiện một tầng bụi bẩn dày, đoán rằng có lẽ là do hiệu quả của nước Nhật Nguyệt, vì thế liền lấy nước, cẩn thận tắm đi tắm lại vài lần mới sạch. Ngay lúc đang lau tóc, từ bồn tắm đi ra, vô tình nhìn vào gương, thế là ... bị kịch là đây!!

Ngoại hình của Nhạc Tư Trà rất giống mẹ là Tần Hương Huệ, mẹ cậu khi còn trẻ vốn là hoa khôi của trường nên đương nhiên vẻ ngoài của bà cũng không kém. Nhạc Tư Trà có tám phần giống mẹ nên nhìn giống một nữ sinh hơn là nam sinh. Cũng may ngày thường mang kính mắt che khuất nên không ai nhận ra.

Nhưng hiện tại, Nhạc Tư Trà với hình dáng của một đại- mỹ - nhân như thế này nếu ra đường hỏi đại một ai đấy, mười người thì chắc chắn sẽ có chín bảo cậu là nữ ~

Giờ làm sao có thể đi gặp mọi người được nữa a

Hôm nay còn có người muốn tới xem phòng ở, không còn cách nào khác, cậu không thể làm gì khác hơn là mặc một chiếc áo sơ mi dài tay, quần jeans, vào trong phòng lấy hộp trang điểm của mẹ, xoa lên mặt một lớp phấn nền sẫm màu, đeo kính, đem phần mái dài chải xuống che khuất mặt. Vốn phần mái này là dự định lúc trở về sẽ đi đến tiệm cắt.

Sau khi ăn sáng xong thì ngồi máy tính, tới khoảng chín giờ, chuông cửa vang lên.

Cậu ra mở cửa, bên ngoài là Triệu Kỳ Hoa, phía sau ông là một người thanh niên, bộ dạng xuất chúng không thua kém gì những siêu sao người mẫu, trên người toát ra cảm giác trầm ổn mà hiếm khi nào một người đang ngồi trên ghế nhà trường có được, khỏe miệng mặc dù khẽ cười nhưng lại có chút xa cách nhàn nhạt. Đó chính là người mà cậu đã từng thấy từ xa – Diệp Kinh.

“Chào buổi sáng, bác Triệu.”

“Chào buổi sáng, Tư Trà, cháu đã ăn sáng chưa?”

“Cháu ăn rồi, còn bác thì sao?”

“Ha ha, bác cũng ăn rồi, để bác giới thiệu, đây là đàn anh của cháu – Diệp Kinh, Diệp Kinh đây là Nhạc Tư Trà, nhỏ hơn cậu một tuổi, cũng học khoa tài chính, là đàn em cùng khoa với em.”

“Xin chào!” Người trước mặt lên tiếng chào hỏi trước nhưng lại không hề đưa tay ra, Nhạc Tư Trà cũng không để ý, chuyện Diệp Kinh có bệnh khiết phích cũng nổi tiếng giống như chính anh ta vậy.

“Em chào anh.” Cậu nhẹ nhàng cúi đầu, không bắt tay thì cúi đầu chào cũng tốt, như thế cũng là lịch sự.

Trong mắt Diệp Kinh lộ ra chút thiện cảm, nhưng không nói gì.

“Chúng ta đi xem phòng đi.”

“Vâng.”

Cậu cầm chìa khóa, mở ra cánh cửa bên cạnh.

Đồ vật trong phòng đều được phủ một lớp vải chống bụi, nhưng vẫn có thể thấy được cách bài trí cũng không tồi, đơn giản, trang nhã, mang cảm giác của một gia đình có học.

“Phòng này là do bố mẹ tôi khi còn sống đã bài trí, ba phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp và hai phòng tắm, ở phòng ngủ chính có một ban công, nơi này vốn không có ai ở, đồ dùng trong nhà, điện nước và những thứ khác đều đầy đủ, tiền thuê một tháng là hai nghìn nhân dân tệ. Giao tiền hàng tháng, nếu anh cảm thấy hợp lý thì bất cứ lúc nào cũng có thể dọn đến.” Giá như thế này thật ra là rất thấp, cậu cũng vì nể mặt bác Triệu nên mới ra như vậy.

Diệp Kinh nhìn một lượt, thấy không có vấn đề gì, gật đầu đồng ý.

Lấy ra bản hợp đồng đã được chuẩn bị trước, hai người ký kết dưới sự làm chứng của bác Triệu, Diệp Kinh liền đưa ngay năm nghìn nhân dân tệ, nói là tiền đặt cọc và trả cho tháng thuê đầu tiên, rồi cầm lấy chìa khóa.

“Chiều tôi sẽ cho người tới dọn, ngày mai sẽ dọn vào.”

“Được, bác Triệu, cháu phải đi về trước.”

“Sao thế, bận gì sao? Qua chỗ bác chơi một chút, bác Trương đang hầm một nồi canh để tắm bổ cho cháu kìa.” Vợ chồng Triệu Kỳ Hoa cũng là giáo sư của trường đại học A, con cái đều ở nước ngoài, trong nhà chỉ còn hai ông bà, từ trước đã rất thương yêu Nhạc Tư Trà.

“Cháu muốn đi mua vài thứ, buổi trưa sẽ ăn cơm ngoài, canh để buổi tối về mới uống được không?”

“Cũng được, nhớ đừng ăn bậy bạ mấy chỗ ven đường, mấy thứ mất vệ sinh đó không tốt cho sức khỏe của cháu đâu.”

“Vâng, cháu chào bác.” Cậu lễ phép gật đầu chào hai người rồi mới rời đi.

Cậu ra ngoài lần này vốn từ đầu chỉ định mua mấy thứ vật dụng gia đình nhưng hiện tại lại nghĩ đến đi chợ nông sản xem một chút, có một cái không gian đặc biệt như vậy, không tận dụng quả là lãng phí.

Bắt chuyến xe buýt tới chợ nông sản gần đó, ở đây có đầy đủ các loại giống cây, bên cạnh còn là một chợ hoa.

Nhạc Tư Trà đội mũ lưỡi trai, tùy ý dạo quanh một vòng thấy thứ gì vừa ý liền mua. Đến khi thấy đã đi khá lâu, cậu liền tìm một chỗ ít người, đem bỏ các thứ vào không gian, sau đó mới đi qua chợ hoa.

Chợ hoa này quả thật rất lớn, chỉ cần không phải cây cỏ hay động vật bị liệt vào hàng quốc cấm đều có thể thấy ở nơi này.

Nhạc Tư Trà mua rất nhiều giống hoa mà cậu thích, lúc đi ngang qua tiệm thú nuôi liền ngừng lại một chút rồi đi vào.

Cửa tiệm rất lớn, bên trong có rất nhiều loài động vật, tuy có chút ồn, khi cậu vào ông chủ đang bận tiếp một vị khách khác, nên để cậu xem tự nhiên.

Nhạc Tư Trà nhìn xung quanh, đi về phía khu bán chó mèo. Dừng trước một lồng sắt.

Lồng sắt không lớn, bên trong là một con mèo Ba Tư trắng như tuyết, lẳng lẳng nằm một chỗ, mèo rất nhỏ, có vẻ như chỉ mới đầy tháng, nhóc con kia thấy có người tới gần, không có tinh thần gì mà ngẩng đầu, hai mắt màu đá Sapphire, rõ ràng không phải mèo thuần chủng.

Chỉ vừa mới nhìn qua một lần, Nhạc Tư Trà đã cảm thấy thích nó, xoay người hỏi chủ tiệm: “Ông chủ, con mèo này bán bao nhiêu?”

“Tuy nó không phải loại thuần chủng nhưng cũng là có một nửa huyết thống, chỉ là sức đề kháng không tốt, rất dễ sinh bệnh, cậu nhất định muốn lấy nó sao?”

“Vâng, nó rất hợp ý cháu”

“Ba trăm nhân dân tệ, bác sẽ đưa thêm cho cháu một bộ công cụ vệ sinh nữa.”

Nhạc Tư Trà suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý. Cũng mua thêm một ít thức ăn cho mèo và cát mèo, do chủ tiệm giới thiệu. Thanh toán tiền xong, cậu dẫn theo mèo rồi đi.

Cậu ngồi xe trở lại đại học A, tiện thể làm thủ tục nhập học, sau đó ghé vào một tiệm cơm bình dân, ăn uống đầy đủ rồi về nhà.

Lúc mở cửa, cánh cửa bên cạnh cũng mở ra, từ ngoài nhìn vào, cậu có thể thấy được một vài người giúp việc đang dọn dẹp.

Sau khi khóa cửa cẩn thận, Nhạc Tư Trà liền vội vàng đi vào không gian.

Mọi thứ trong không gian vẫn không có gì thay đổi, những thứ đã mua trước đó đang nằm rải rác trong viện.

Cậu mở cửa lồng cho mèo con uống một chút nước trong không gian, đem thức ăn đặt trước mặt nó rồi mới quay sang sắp xếp lại đồ đạc.

Phân loại rõ ràng tất cả các đồ đã mua thành từng nhóm một: hạt giống, cây giống, các loại nông cụ

Hạt giống lại chia thành hạt giống hoa, hạt giống rau và hạt giống ngũ cốc.

Cây giống cũng được chia thành giống cây ăn quả và giống hoa.

Cậu đem nho trồng dưới hàng rào của hậu viện, trồng trúc xanh ở góc viện, chọn vài gốc đào và mai ở hai bên trúc ốc, còn phía trước ốc là vài cây anh đào. Mỗi nơi đều tưới một xô nước, mọi thứ trong viện vậy là đã xong, phần còn lại chỉ là chờ xem chúng có thể sống được hay không.

Số hạt giống còn lại cậu định sẽ xới vài luống đất ở phía ngoài viện để gieo trồng.

Khi mức nước cậu đã đem hạt giống sen gieo vào hồ, tuy rằng đối với việc trồng sen cậu không có một chút kỹ thuật nào, nhưng nếu nước suối nơi đây thật sự có thể nuôi dưỡng vạn vật thì hẳn không thành vấn đề. Còn lại một ít cây giống và hạt giống, cậu dự định ăn cơm xong rồi mới làm nốt.

Quay đầu lại xem mèo con đang làm gì, cậu thấy nó đang đi dạo xung quanh, có vẻ đã hăng hái lên nhiều.

Cậu nhóc thấy cậu tiến lại liền chạy tới, cọ cọ vào chân cậu làm nũng, phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

Nhạc Tư Trà càng nhìn càng cảm thấy yêu, nhẹ nhàng ôm nó lên “Về sau tên của nhóc là Miêu Miêu”. Mèo con kêu lại một tiếng như trả lời cậu.

“Nhóc cũng thích cái tên này đúng không? Miêu Miêu, giờ anh phải ra ngoài một chút, nhóc ngoan ngoãn ở trong này nhé.” Đem mèo bỏ vào lồng sắt, chuẩn bị đầy đủ cả thức ăn và nước uống cho nó rồi cậu mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Tư Trà đã đến rồi à, mau vào đi cháu.”

“Di Trương, cháu có quà cho hai người đây.” Nhạc Tư Trà đứng ở cửa ra vào, trên tay cầm hai chai rượu thuốc có hòa thêm nước Nhật Nguyệt.

“Hôm qua chẳng phải đã đưa rồi sao, giờ sao lại có nữa?” Thấy vật trước mặt không phải là thứ gì quý giá, Trương Cầm cũng an tâm nhận.

“Đây là rượu thuốc cháu tự ngâm, hôm qua quên nên hôm nay mang tới.”

“Là cháu tự ngâm sao? Vậy thì chúng ta cũng nên nếm thử một chút.” Trong phòng khách truyền tới tiếng Triệu Kỳ Hoa cười to.

Vào tới bên trong, cậu mới nhận ra, ngoài bác Triệu còn một người khác – Diệp Kinh.

“Cháu chào bác. Em chào anh.”

“Lại đây ngồi nào. Com nước di Trương đã làm xong hết rồi, đang định gọi cháu sang đây.”

“Cháu cũng ngửi thấy được mùi thơm rồi.” Nhạc Tư Trà cười ngồi xuống cạnh Triệu Kỳ Hoa và Trương Cầm, nhận lấy bát đĩa di Trương đưa cho. Ngồi đối diện với cậu là Diệp Kinh.

“Hôm nay ăn nhiều một chút, mấy món bác làm đều là những thứ cháu thích.” Trương Cầm gấp cho cậu một miếng sườn xào chua ngọt.

“Vâng.” Tư Trà cũng tự nhiên mà ăn.

Trương Cầm rót cho chồng và Diệp Kinh mỗi người một ly rượu thuốc, cũng không quên tự rót cho mình một chén.

Triệu Kỳ Hoa nếm thử, hai mắt chợt sáng lên “Rượu ngon. Hương rượu đậm đà, dư vị kéo dài, không hề thấy vị thuốc đông y.” Lập tức hài lòng mà tiếp tục thưởng thức.

Trương Cầm không biết uống rượu nhưng cũng cảm thấy rượu này rất ngon. Diệp Kinh thì không như vậy, sinh ra trong một gia đình thế gia, đã từng thưởng qua không ít loại rượu nổi tiếng thơm ngon vậy mà đối với thứ rượu này cũng phải có chút ngạc nhiên, có phần hiếu kỳ nhìn Nhạc Tư Trà.

Nhạc Tư Trà cho vào miệng một miếng thức ăn, nói “Bác Triệu nếu thích thì uống nhiều một chút cũng không sao, người dạy cháu làm loại rượu này có nói rằng nó không gây tổn hại gì đến cơ thể, lại tốt cho sức khỏe, phụ nữ uống còn có tác dụng làm đẹp.”

“Làm đẹp? Vậy về sau mỗi ngày đi đều sẽ uống một ly, ông nó, để riêng cho tôi một chai.” Đã là phụ nữ, không phân biệt già hay trẻ, tất cả đều vô cùng để ý tới nhan sắc của mình.

“Rượu cháu ngâm còn nhiều, khi nào uống hết hai người cứ nói với cháu.”

Sau đó trên bàn com, Nhạc Tư Trà không nói thêm tiếng nào, hai vợ chồng biết khi cậu ăn com không thích nói chuyện, không làm ồn cậu, chỉ thỉnh thoảng gấp cho cậu vài miếng thức ăn. Đổi lại được là nét tươi cười vui vẻ của cậu, vì vậy hai người càng chịu khó gấp cho cậu nhiều thức ăn.

Triệu Kỳ Hoa vừa nhấp rượu, vừa cùng Diệp Kinh thảo luận về một số vấn đề ở trường. Diệp Kinh trong lúc nói chuyện, đôi khi sẽ liếc mắt quan sát Nhạc Tư Trà, trong lòng mang theo hiếu kỳ cùng tò mò.

Nhạc Tư Trà vẫn ăn không được nhiều, đặc biệt là vào mùa hè, nhiều khi chỉ ăn trái cây để no bụng, hôm nay xem như là đã ăn nhiều hơn bình thường, chủ yếu là do Trương Cầm nấu rất hợp khẩu vị của cậu, lúc này những người khác còn đang ăn com, rồi bàn trước có hơi bất lịch sự, chỉ đành chậm rãi bung lên một bát canh hạt sen ngân nhĩ do dì Trương làm riêng cho cậu, chậm rãi uống.

Nhạc Tư Trà luôn được dạy dỗ rất tốt, ăn không nói tăm không nói. Bình thường đều là người khác mở lời trước, cậu mới đáp lại. Thói quen này đối với bạn cùng lứa tuổi mà nói có chút không thú vị, đối người lớn lại trở thành một đối tượng tốt để nói chuyện phiếm. Hầu hết họ đều thích người trẻ thật sự chú ý nghe họ nói chuyện. Huống chi, cho dù là lời nói của bất cứ ai, Nhạc Tư Trà luôn chăm chú nhìn vào người nói chuyện, khiến đối phương cảm nhận được cậu đang chuyên chú lắng nghe.

Uống xong một chén canh, mọi người cũng đã ăn xong, Nhạc Tư Trà bèn phụ một tay dọn dẹp, cùng Trương Cầm trò chuyện về kì nghỉ hè vừa qua, không biết rằng hai người trong phòng khách đang nói chuyện về mình.

“Thầy, có vẻ như thầy và cô đều rất thương yêu cậu bé đó, tại sao trước đây em không hề thấy thầy nhắc tới cậu ấy?”

“Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ là hơi hướng nội. Ở trường học đã rất trầm, chúng ta cũng chỉ đành tùy nó. Dù cậu hỏi ai cũng thế, giáo sư ở đại học A đều rất cưng chiều nó. Ngay cả vài vị bị học sinh các cậu gọi là Tứ đại danh bộ, thầy Tư Trà đều trở nên hiền hậu.”

Tứ đại danh bộ? Đây chẳng phải là bốn vị giáo sư nổi tiếng nghiêm túc ở đại học A sao.

“A?” Nghe đến đây, Diệp Kinh bỗng cảm thấy hứng thú “Vậy tại sao em chưa từng nghe qua tên của cậu ấy?”

“Cậu có nghe chắc cũng không biết. Tên thân mật của thằng bé là Nhạc Nhạc. Bình thường mọi người vẫn gọi thế nên cậu không nhận ra là phải. Chỉ là, đừng gọi như thế trước mặt nó, thằng bé không thích vậy, nó mà nổi dóa lên là không dễ dỗ đâu.”

Nhạc Nhạc? Cái tên này anh vẫn thường nghe thấy các thầy cô nhắc tới, còn nghĩ rằng là một nữ sinh, thì ra là cậu ấy.

“Bác Triệu lại nói xấu cháu rồi.” Nhạc Tur Trà bung một đĩa hoa quả đi ra.

“Đâu có.” Triệu Kỳ Hoa tìm cách lảng sang chuyện khác “Tur Trà a, cháu cũng nên đi cắt tóc đi, che hết mắt rồi đây này.”

“... Cháu chưa muốn cắt.” Nhạc Tur Trà có vẻ không vui khi nhắc tới chuyện này.

“Cần quấy, đã là học sinh thì phải ra dáng học sinh, gọn gàng sạch sẽ mới tốt, cháu đừng học theo mấy thằng côn đồ không ra cái hình dạng gì.” Triệu Kỳ Hoa không thể chấp nhận được những kẻ lời thôi. Giọng nói có chút nặng.

“Nhưng...” Cậu trộm nhìn về phía “người ngoài”

“Nhưng gì?”

“Nói chuyện thì từ từ mà nói, đâu cần phải nặng như vậy, Tur Trà đã bị ông dọa cho sợ rồi kìa! Nào, Tur Trà lại đây nói với dì, tại sao lại không muốn cắt, mắt cháu không tốt lắm, tóc dài quá lại cận nặng thêm thì sao.”

Thật ra Nhạc Tur Trà không hề bị cận, mang kính là để “che giấu”, việc này cũng chỉ có cha mẹ của cậu biết.

“...” Cậu khẽ nhỏ giọng thì thầm, không một ai ở đây nghe hiểu.

“... Cháu nói, nhưng mà mọi người không được cười đâu đấy.” mặc dù ở đây có “người ngoài” nhưng đâu sao cũng không phải là kẻ hay nói nhiều.

“Được rồi.”

“Vậy ... chờ cháu một chút.” Cậu chạy vào phòng vệ sinh, tẩy sạch sẽ lớp hóa trang trên mặt, vì nó mà cả ngày đều cảm thấy kì quái không thoải mái.

Rửa mặt xong, cậu vén phần mái sang hai bên, cũng không mang kính mắt, trở lại phòng khách.

Mọi người khi thấy Tur Trà Nhạc cùng gương mặt mỹ nhân kia đi ra đều ngẩn ngơ. Phải biết rằng năm đó mẹ của Nhạc Tur Trà ở trong hệ âm nhạc đa phần là mỹ nhân mà sừng vương xưng bá, dung nhan của Nhạc Tur Trà hiện giờ so với bà còn xinh đẹp tao nhã hơn vạn phần, cũng may Nhạc Tur Trà tuy rằng gầy, nhưng không có cảm giác giống một cô gái, cho nên mọi người cũng sẽ không nhầm lẫn giới tính của cậu.

“Khụ khụ, Tur Trà đúng là càng lớn càng đẹp.” Trương Cẩm không biết nói gì cho thích hợp.

“Bác Trương, bác đã nói rằng không cười cháu.” Tur Trà nghĩ rằng mọi người đang cười mình, liền cảm thấy tức giận mà đeo kính, rũ tóc, tự đem mình ngã vào sofa, ngồi ôm gối hờn dỗi. Cậu thừa nhận là cậu trẻ con, đây là do từ nhỏ đã được mọi người cưng chiều, tới khi cha mẹ qua đời, cậu vẫn nhận được tình yêu thương từ người khác. Mặc dù đã trưởng thành nhưng tính trẻ con vẫn không hề đổi.

“Bác đâu có cười cháu.” Nàng quay sang, nháy mắt với hai kẻ vẫn còn đang ngẩn ngơ.

“Chỉ là ... chỉ làchúng tanhìn không quen ...đúng thế, chưa quen thôi.”

“Thật vậy?” Cậu ngẩng đầu lên, nhìn ba người đó với ánh mắt nghi ngờ, hình như ... đúng là không cười.

“Đương nhiên là thật.” Để chứng minh lời của mình, hai vợ chồng ra sức gật đầu. Còn Diệp Kinh, anh ta là người ngoài, Nhạc Tur Trà cũng không quan tâm.

“Nhưng mà Tur Trà a, sao cháu lại... trở thành như vậy?” có phương pháp làm đẹp hiệu quả như vậy, Trương Cẩm làm sao có thể không xúc động.

“Đó là do một ông lão...” Cậu không dám nói chuyện ngọc bội, không thể không cẩn thận đề phòng người khác a. Vậy nên cậu liền dựng lên chuyện về một ông lão. Tuy rằng, câu chuyện này có phần ly kỳ, nhưng có lẽ cũng không sao, cậu tin vợ chồng Triệu Kỳ Hoa sẽ không làm hại mình. Còn Diệp Kinh, anh ta có hẳn một gia nghiệp lớn, lại là học trò cưng của Triệu Kỳ Hoa, vấn đề nhân phẩm không cần phải lo lắng.

“Cháu khi ở chỗ của dì gặp một ông lão kì lạ, chính ông ấy dạy cháu cách ngâm rượu tắm bổ thân thể, nói rằng uống trực tiếp rất tốt, nhưng cháu còn nhỏ, không thể uống rượu, liền bày cho cách dùng nước rượu pha thành nước thuốc để tắm. Hôm qua cháu làm theo, khi tỉnh lại thì đã thành thế này.” Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt của Tur Trà trở nên rầu rĩ. Mọi người nghĩ rằng cậu cảm thấy không vui, đâu có biết rằng cậu vì nói dối nên chột dạ, cũng may là đeo kính nên không ai nhận ra.

“Đúng là kỳ nhân a.” Bởi vì cậu từ nhỏ đã rất ngoan nên mọi người cũng không hoài nghi “Vậy ông ấy giờ ở đâu?”

“Đã về núi rồi, ông ấy nói đã mấy chục năm không đi ra, lần này là muốn xem thế giới bên ngoài đã thay đổi như thế nào, có điều ông ấy không thích bên ngoài, mai sau sợ rằng sẽ không đi ra nữa.”

“Cháu có thể gặp được một kỳ nhân như vậy đúng là may mắn a.” Trương Cẩm có chút hâm mộ.

“Ông ấy có giao cách pha chế nước thuốc cho cháu, nếu dì Trương muốn, vài ngày nữa cháu sẽ đưa.”

“Thật sao, nguyên liệu không phải loại khó tìm chứ?”

“Chỉ là một số loại được liệu bình thường thôi, nhưng sẽ tốn chút thời gian làm. Dĩ có thể uống rượu thuốc trước, hiệu quả cũng không tệ. Ông lão ấy đã một trăm năm mươi tuổi mà nhìn còn trẻ hơn bác Triệu nữa.” Nói dối quả nhiên là càng nói càng trôi chảy, nhìn cậu nói không hề gượng gạo chút nào.

“...” Thằng bé nói vậy thì đáp lại thế nào chứ? Đúng là khiến người ta tức chết mà.

“Khụ khụ, Tư Trà, ngày mốt là khai giảng rồi, cháu muốn tiếp tục học khoa tài chính hay sẽ chuyển khoa?”

“Tiếp tục đi, khoa này cũng rất tốt, về sau dễ tìm việc. Dù sao cháu cũng không đặc biệt thích khoa nào.” Lúc trước chọn khoa vì không muốn xúc cảnh sinh tình, nên cậu không vào khoa âm nhạc mà tùy tiện chọn khoa tài chính. Học cũng khá lâu, thành tích tuy bình thường nhưng cũng cảm thấy có chút hứng thú.

“Được, có gì không hiểu thì cứ hỏi bác.”

“Vâng.”

Cùng mọi người trò chuyện thêm một lúc nữa, tới hơn tám giờ, Nhạc Tư Trà liền trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Vừa mới đi vào không gian, chợt nghe tiếng Miêu Miêu kêu liên tục, cậu vội vàng ôm nó ra khỏi lồng, nhìn kỹ thấy không có gì lạ thường, có lẽ là do bị nhốt lâu, cảm thấy buồn chán nên mới như vậy.

Nước trong lồng sắt đã uống hết. Cô nhóc này uống hết số nước đủ cho nó tắm rửa vậy mà đồ ăn lại không đụng đến một miếng nào.

Tư Trà ôm mèo đi xung quanh xem xét thì thấy những thứ cậu gieo trồng lúc trước đã lớn lên không ít. Điều kỳ quái nhất là sen trong hồ đã muốn hé nụ, có lẽ vài hôm nữa sẽ nở rộ.

Nước này đúng là không phải bình thường. Chợt nghĩ tới điều gì, nhìn ra phía những hạt giống đã gieo, quả nhiên đều nảy mầm.

Bận bịu suốt hai ngày, cuối cùng Nhạc Tư Trà cũng đã phân loại được hết hạt cùng cây giống đã mua, còn qua chợ, mua thêm một ít thức ăn cho cá trong hồ. Nhờ uống nước Nhật Nguyệt, thân thể cậu giờ so với người bình thường còn khỏe hơn, vì vậy mà không cảm thấy mệt.

Cuối cùng cũng tới khai giảng. Ngày đầu tiên không có tiết, chỉ cần tham gia lễ khai giảng là đủ rồi.

Bởi vì trước đây sức khỏe không tốt, cậu được miễn không cần tham gia chào mừng sinh viên mới, hôm nay, là lần đầu tiên gặp bạn bè vào ngày đầu tiên của học kỳ.

Nhạc Tư Trà là sinh viên năm hai, thuộc lớp 3, quan hệ với mọi người trong lớp chỉ là bình thường, thuộc loại ai cũng biết nhưng chỉ là qua loa, không thân thiết. Đại khái cũng biết cha mẹ cậu đã qua đời, bởi vì cơ thể không tốt nên thường xuyên xin nghỉ. Nhưng không một ai biết cha mẹ cậu trước đây cũng là giáo sư của đại học A, quan hệ với các thầy cô trong trường rất tốt.

Ở khoa tài chính, tỉ lệ nam nữ mất cân đối, nhưng ở lớp 3 lại là năm mươi năm mươi, trừ cậu, mọi người đều trọ ở trong trường, nên họ đối với nhau rất quen thuộc, đều tự bắt chuyện, kể cho nhau những việc đã trải qua trong kỳ nghỉ hè.

“Tư Trà, nghỉ hè đi đâu chơi mà không liên lạc được.” Cao Dương, người địa phương, bạn cùng bàn với Nhạc Tư Trà, một trong số ít những người nói chuyện với cậu. Nhà cậu ta có mở một siêu thị trong nội thành. Khá có danh tiếng tại nơi này.

“Tới chỗ dì. Cậu thì sao? Đi chỗ nào chơi vậy?”

“Đi Hải Nam, phong cảnh ở đó đẹp lắm, trời xanh, mây trắng, biển rộng, người tới đó rất nhiều. Mình có chụp ảnh, lúc nào cho cậu xem!”

“Àn.”

“Đã nghe chuyện gì chưa?”

“Chuyện gì?”

“Sau khi tân sinh trải qua kì tập quân sự, trường sẽ tổ chức tiệc đón người mới, mỗi ban phải có một tiết mục, năm nay chúng ta cũng sẽ tham gia”

“Đâu có liên quan gì đến chúng ta, việc này là của ban cán sự mà.”

“Minh biết, còn một việc sự kiện nữa, nghe nói năm nay là kỉ niệm năm mươi năm thành lập trường, chắc chắn sẽ có hoạt động gì đó đặc biệt.”

“Năm mươi năm thành lập trường, chẳng phải cuối tháng này sao, có thông tin gì không?” Tại sao cậu lại không thấy vợ chồng bác Triệu nhắc tới nhỉ?

“Thông báo nói rằng phải làm lễ kỉ niệm. Thật không hiểu nổi, bỗng dưng học theo Nhật Bản làm gì.”

“Không cần biết có thật hay không, lúc đó chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.”

“Ừm, tới hội trường thôi, sắp đến giờ rồi. Đúng rồi, hôm nay Diệp Kinh thay mặt toàn thể học sinh lên đọc diễn văn đấy.”

“Đây là công việc của hội trưởng hội học sinh mà?”

“Cậu chắc là không biết rồi, năm nay hội trưởng tiền nhiệm không còn giữ chức vị ấy nữa. Người kế nhiệm chính là Diệp Kinh.”

“Đối với chuyện này mình không có hứng thú lắm.” Cũng đâu có ai nói cho cậu biết.

Nói thật, lễ khai giảng vô cùng nhàm chán, một đồng người nghe ban lãnh đạo nhà trường thay nhau diễn thuyết, lần nào cũng phải kéo dài suốt mấy giờ, dù có là người kiên nhẫn nhất cũng không tài nào chịu nổi.

“Nói đi nói lại vẫn là mấy giọng điệu đấy, không hiểu sao họ lại có nhiều lời muốn nói đến thế.”

“Sắp xong rồi, cố gắng thêm chút nữa đi.”

Người cuối cùng lên sân khấu là Diệp Kinh, tinh thần của mọi người chợt trở nên hứng khởi, dẫu sao cũng là người nổi tiếng, lần đầu tiên lên đài, cũng cần giữ thể diện cho người ta chứ.

Bài diễn thuyết của Diệp Kinh, so với của mấy vị lãnh đạo nhiều lời kia thì tốt hơn nhiều. Chỉ là một bài cảm tạ đơn giản, nhưng được anh ta đọc rất đồng điệu, khiến mấy vị lãnh đạo kia cũng gật gù mãi không thôi.

“...Bài này chắc chắn không phải anh ta tự viết.” Thật khiến người ta nổi da gà.

“...Mình cũng nghĩ vậy.” Lần trước cùng nhau ăn com, cũng không thấy anh ta nói mấy câu như lúc này để lấy lòng bác Triệu.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng đã xong, nhưng mà, chút nữa còn phải hội lớp.

Hội lớp cũng không đến nỗi quá buồn tẻ. Giáo viên chủ nhiệm chỉ nói vài câu đã đi thẳng vào vấn đề chính.

“...Năm nay chúng ta phải tham gia một tiết mục trong buổi tiệc đón người mới. Tiết mục nào tốt nhất sẽ có thưởng, đó chính là... phiếu ăn com trong vòng một tháng.”

Mọi người nghe vậy đều nhanh chóng trở nên tỉnh táo, sinh viên không có thu nhập, phiếu ăn com trong vòng một tháng, như vậy có thể tiết kiệm được không ít tiền a.

“Đương nhiên là tiết mục phải qua được vòng sơ khảo mới có thể trình diễn. Giờ có ai có ý kiến gì không?”

“Đề Tuyệt lên nhảy một bài được không?” Một nam sinh nói, Từ Tuyệt chính là hoa khôi của lớp, cũng là bông hoa của khoa tài chính.

“Không được, chắc chắn sẽ thua khoa vũ đạo, đây là sở trường của họ mà.”

“Hát thì sao?”

“Khoa âm nhạc...”

Mọi người cùng nhau tranh luận, những ý kiến được đưa ra đều rất bình thường, không có gì đặc sắc.

Nhạc Tư Trà không để ý tới chuyện này cho lắm, số kinh tế cậu đang nắm giữ khá lớn, tiền bảo hiểm và di sản cha mẹ để lại tính ra cũng không ít. Chỉ cần chú ý tiết kiệm một chút thì cũng đủ để cậu sống cả đời.

Còn Cao Dương, tuy điều kiện kinh tế nhà cậu ta không tồi, nhưng tiền tiêu vặt mỗi tháng chỉ có một ít, xuất hiện một cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua được. Nhìn bộ dáng của Nhạc Tư Trà đứng như người ngoài xem diễn, cảm thấy vô cùng bất mãn, liền nảy ra một ý.

“Thầy. Em có đề nghị này.”

“Tất cả trật tự, Cao Dương, em nói đi.”

“Chúng ta có thể diễn kịch COS.”

Nghe thế, Nhạc Tư Trà thầm nghĩ muốn trừng mắt nhìn Cao Dương, cả lớp đều biết cậu thuộc câu lạc bộ COS, làm vậy chẳng phải đẩy cậu vào hố lửa sao!

Vì người thành lập nên câu lạc bộ này, hiện tại là đội trưởng, là học trò cưng của mẹ cậu – sinh viên năm ba khoa âm nhạc Lâm Thanh Nhã, nên cậu mới gia nhập.

Lúc trước do thiếu người nên mới kéo cậu vào cho đủ, bình thường cậu cũng không tới câu lạc bộ, chỉ có những khi đội trưởng triệu tập thì mới tới.

Cao Dương tiếp tục nói “Nếu bố trí tốt có thể vừa diễn COS, vừa ca hát, khiêu vũ, hơn nữa, tiết mục này khá mới lạ, cơ hội thắng là rất lớn.”

“Những tiết mục biểu diễn của câu lạc bộ COS mình vẫn thường tới xem, rất hay.”

“Đúng thế, hơn nữa, tất cả mọi người đều có thể tham gia.”

“Vậy chúng ta COS cái gì bây giờ?”

“Sao không hỏi Nhạc Tư Trà, cậu ấy ở câu lạc bộ COS, chẳng nhẽ lại không biết.”

Ánh mắt của mọi người chăm chú nhìn cậu, làm cậu không mở miệng không được “Nếu mọi người quyết định diễn thì mình sẽ hỏi ý kiến đội trưởng.”

“Được, mọi người bỏ phiếu đi.”

Cuối cùng đề nghị của Cao Dương có ba mươi bảy phiếu đồng ý, ba phiếu phản đối, một phiếu vô hiệu lực (của Nhạc Tư Trà), với số phiếu cao nhất ngưỡng đó đã được thông qua.

“Xem ra mọi người đều rất tích cực, Nhạc Tư Trà, sau khi tan học cậu qua câu lạc bộ hỏi một chút, rồi đem kịch bản về cho mình.”

“... Được rồi.” Cậu đáp lại không hề tình nguyện.

“Vấn đề cuối cùng, việc lựa chọn môn học của học kì này, mọi người...”

Hết giờ, Nhạc Tư Trà gọi điện cho Lâm Thanh Nhã, nói rõ mọi chuyện, Lâm Thanh Nhã đối với việc này rất hứng thú, nói rằng sẽ tìm vài kịch bản, mai sẽ đưa đề cho mọi người chọn lựa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ngày hôm sau, Lâm Thanh Nhã mang tới một vài kịch bản, đều là những bộ kịch COS kinh điển.

Mọi người cùng nhau chọn lựa, đầu tiên là loại bỏ kịch dựng từ hoạt hình, không phải không thích, mà thể loại này chắc chắn không qua được vòng sơ khảo.

Cuối cùng còn lại cũng chỉ là mấy bộ COS cổ trang.

“Thất Hiệp Ngũ Nghĩa, Nghịch Thủy Hàn, Phích Lịch Bồ Đại. Mấy kịch bản này khá được, nhưng thời gian biểu diễn rất lâu, nhà trường quy định không được quá ba mươi phút.” Sau khi mọi người đã chọn lựa xong, chủ nhiệm lớp nói.

Nhìn mấy kịch bản được lựa chọn, lại nhìn mấy kịch bản khác bị loại như Bleach, Naruto, Hunter x Hunter, Code Geass. Cậu thật chẳng biết nói sao. Những người này không biết, không có nghĩa là cậu cũng không biết, dù gì cũng đã ở trong câu lạc bộ một năm, tính tình của đội trưởng nhà mình thế nào cậu rất rõ ràng, chính là hủ nữ a~, bảo mấy kịch bản này không bị bóp méo, đánh chết cậu cũng không tin, chẳng nhẽ mọi người không thấy những bộ này trên internet đều bị YY tới cực điểm sao!!

“Tư Trà, cậu nghĩ thế nào?”

“... Chọn xong rồi có thể nhờ học tỷ sửa lại, thu lại thành ba mươi phút chắc là có thể.” Hi vọng chị ấy không làm gì thái quá.

“Vậy chọn kịch bản nào?”

“Thất Ngũ cùng Ngọc Thủy Hàn nếu có thể biểu diễn được trên sân khấu thì rất tốt, nhưng thời gian lại khá dài, Phích Lịch truyện mặc dù dài nhưng diễn xuất phần lớn là đi qua đi lại, thỉnh thoảng xen kẽ vài phần vũ đạo, vấn đề thời gian không cần lo lắng. Mọi người chắc hẳn đã từng xem qua kịch này, hơn nữa, Phích Lịch mấy năm trước rất nổi tiếng, không cần lo mọi người xem không hiểu.” Nhạc Tư Trà cố ý đem sự chú ý của mọi người hướng vào Phích Lịch, dù sao nếu chọn bộ này, khả năng bị bóp méo thấp hơn những bộ khác.

“Phích Lịch mình đã được xem rồi, rất nhiều nhân vật, mà ai cũng đặc sắc.”

“Mình cũng thế, trên mạng có không ít COS, đều rất được.”

“Các nhân vật đều đa tài đa nghệ, là dịp tốt để mọi người thể hiện.”

“Ừm, quả thật không tồi.”

“Trang phục và những thứ khác có thể nhờ thành viên của câu lạc bộ dạy chúng ta làm.” Nhạc Tư Trà không ngừng cố gắng.

“Được, nếu tất cả mọi người đồng ý thì chọn nó đi.”

Lúc báo kết quả cho học tử, chị ấy có chút tiếc nuối, nhưng đầu sao cũng biết đây là hoạt động do nhà trường tổ chức, không thể làm quá quải dẫn, nên cũng không quá thất vọng.

“Diễn Phích Lịch cần chuẩn bị rất nhiều thứ, bọn em dự định có bao nhiêu người tham gia diễn?”

“Mọi người đều có thể lên diễn. Chỉ là, em không nghĩ sẽ lên.”

“Sao vậy được, kĩ thuật đánh đàn tranh của em giỏi vậy, chị không chấp nhận chuyện em không lên diễn.”

“Chị, chị cũng biết em không thích vô giúp vui, mấy chuyện như thế này không hợp với em.”

“Chị mặc kệ, em không tham gia thì chị sẽ không giúp. Chị cũng đang bận rộn nhiều việc”

“... Vậy ... được”

“Chuyện phân vai chị quyết định.”

“Chị à ~”

“Ngoan, chị sẽ không để cho em chịu thiệt đâu. Chị vì em mà không tham gia cùng với lớp đấy.” Thật ra thì trong lớp quyết định làm dàn nhạc, mà cô học đàn tranh, sao tham gia được.

Vâng, chị không cho em chịu thiệt, chỉ cho em chịu phiền toái thôi.

Lâm Thanh Nhã phân vai đúng là không làm khó cậu, nhân vật quả thực rất thích hợp với cậu, giỏi đánh đàn, chỉ là ...

“Em có thể được đổi vai không, nhân vật kia phải xuất hiện trên sân khấu rất nhiều” Từ đầu tới đuôi đều có cậu a.

“Không được, chị đã hỏi rồi, trong lớp chỉ có em biết chơi đàn tranh, những người khác không thích hợp.”

“Không thể dùng CD sao?”

“CD làm sao có cảm giác chân thực được, cam đoan có thể được thêm không ít điểm. Hơn nữa, em đâu có phải đàn suốt vở kịch đâu.”

“Chỉ có lúc đi lại mới được nghỉ, cùng cả vở có gì khác nhau?” Mà cậu cũng phải đi trình diễn nha~

“Ài nha, con trai đừng có so đo nhiều như vậy, ai bảo lớp em chỉ có em biết dùng cổ nhạc khí, giờ mang ghi-ta, dương cầm lên có thể nhìn được sao.”

“...”

“Chị đã cùng chủ nhiệm lớp nói rồi, thầy cũng đồng ý.”

“...”

“Khúc cũng đã chọn được rồi, em về cố gắng luyện tập, những thứ khác cứ để chị lo.”

“...” Chị a, chị có thể đừng bá đạo như vậy được không a!!!

Kế tiếp là cả lớp tổng động viên, mọi người ai nấy đều bận rộn, cũng may chương trình học của năm hai không nặng, thời gian rảnh của mọi người cũng nhiều, nên mới không bị ảnh hưởng tới học tập.

Nhiệm vụ phân công cho Nhạc Tư Trà cũng không nhiều, chỉ cần tập khúc thật tốt, đôi khi luyện tập là được. Coi như là tham gia hoạt động của câu lạc bộ. Dù sao thành viên trong câu lạc bộ cũng tới giúp vui, thuận tiện dụ dỗ thêm thành viên mới (vì vậy trong lớp không ít người đã gia nhập), vậy không cần lo nhân số không đủ sẽ bị giải tán nữa.

Vì giữ bí mật, bọn họ xin một gian phòng học âm nhạc trống, người đại diện đi xin là chủ nhiệm để cho Nhạc Tư Trà đi, nhờ nể mặt cậu, trường học rất nhanh liền phê chuẩn. Cũng chọn một chỗ thật tốt – khu lầu của hội học sinh. Nơi đó ngoài thành viên hội học sinh thì không còn ai đi lại.

“Woa, phòng này có thể nói là thuộc về hội học sinh mà, không ngờ nhà trường lại phê chuẩn cho chúng ta.” Tranh thủ những lúc rỗi rãi trong khi diễn tập, Cao Dương cùng Nhạc Tư Trà giúp mọi người làm đạo cụ, Nhạc Tư Trà vốn khéo léo, mấy chuyện này đối với cậu rất đơn giản.

Để giữ bí mật, bất kể là việc tập luyện hay chuẩn bị đạo cụ đều là trong phòng âm nhạc này, theo ý định của Lâm Thanh Nhã chính là, để tất cả diễn ra trong âm thầm rồi bỗng nhiên tỏa sáng, chiến thắng bất ngờ. Khiến cho mọi người dù đã biết cũng phải ngạc nhiên, cho nên yêu cầu tất cả giữ bí mật.

“Cùng cần phải xem là ai ra mặt a, đối với các thầy cô thì Tư Trà của chúng ta rất nổi tiếng đó.” Gần đây, chỉ cần có thời gian là Lâm Thanh Nhã lại qua giúp đỡ, tính cách cô vốn hướng ngoại, lại am hiểu giao tiếp, nên không bao lâu liền có thể hòa đồng với mọi người.

“Trước kia không phát hiện ra a, chị Lâm, chị biết chuyện này là vì sao không?”

“Đó là vì...”

“Vì gì?”

“Đó là... bí mật O(∩_∩)O ha ha ~”

“Hừ”

“Hừ cái gì mà hừ, còn không làm nhanh lên, không thấy Tư Trà sắp xong rồi à.”

“Em nói không lại chị, nhưng mà chị, chọn tên đấy, thật sự không sao chứ?” Cao Dương nhìn nhìn bìa kịch bản.

“, có gì không được sao?”

“Không phải, chỉ là, vở kịch này phân nửa các nhân vật đều là nam mà.”

“Nam thì sao? Nam sẽ không phải là mỹ nhân? Như Khí Thiên Đế, Tô Hoàn Chân, Mạc Triệu Nô, Tịch Mịch Hầu, chẳng phải đều là mỹ nhân sao?”

“...”

“Cậu nên cảm ơn nữ sinh trong lớp đi, nếu không vì các bé quá nhiều, tôi đã cho cậu giả nữ rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đi ra cửa trường, vừa lúc Diệp Kinh cũng đi tới, kể ra thì, từ khi anh ta dọn vào Thủy Mạc Niên Hoa, đây là lần đầu tiên hai người chạm mặt.

Diệp Kinh cũng trông thấy cậu, gật đầu mỉm cười, không hiểu sao Nhạc Tư Trà lại cảm thấy nụ cười kia thật giả dối.

“Chào anh.”

“Về rồi? Buổi tối không có tiết sao?”

“Vâng.”

“Tôi cũng đang định về, cùng đi được chứ.” Không chờ cậu đồng ý liền xoay người hướng Thủy Mạc Niên Hoa đi.

Nhạc Tư Trà sau chút sững sốt, cũng liền đi theo.

“Gần đây bận nhiều việc sao? Thường xuyên nhìn thấy thành viên lớp cậu ra ra vào vào.”

“Mọi người rất hào hứng với việc đón học sinh mới.”

“Đúng hơn là nhiệt tình với phiếu com miễn phí?” Tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

“Ừm... Anh cũng đang bận nhiều việc phải không, dù là hằng xóm nhưng cũng không chạm mặt.”

“Không có gì, chỉ là mới tiếp nhận hội học sinh, còn chưa quen, qua một thời gian là ổn thôi.” Nói xong khẽ đưa tay xoa bóp bả vai.

“Anh này, có thể hỏi anh chuyện này không?”

“Chuyện gì?”

“Tôi nghe nói năm nay kỉ niệm năm mươi năm thành lập trường, nhà trường muốn tổ chức lễ hội văn hóa phải không?”

“Cậu hỏi chuyện này làm gì?”

“Biết sớm thì có thể chuẩn bị sớm, nếu không thể nói thì cũng không sao đâu.”

“Cũng không phải là không thể, chỉ là việc này chưa được quyết định, nhưng khả năng có cũng rất lớn. Nhà trường định quan sát buổi tiệc chào đón tân sinh, nếu tổ chức tốt, sẽ đồng ý, làm không được sẽ bỏ. Vậy nên, nếu cậu muốn tham gia lễ hội văn hóa thì cố gắng lên.”

“Tôi không phải là muốn tham gia, chỉ là có chút tò mò. Dù sao thì tôi cũng sẽ cố gắng.”

“Tôi thì đang chờ mồi bắt đây, tiết mục của lớp cậu khiến tôi cảm thấy vô cùng hứng thú đấy. nghe đã cảm thấy thanh nhả rồi.”

“Ha ha.”

Vừa mở cửa, Miêu Miêu đã chạy ra, quần lấy Nhạc Tư Trà làm nũng.

Xoay người ôm lấy cậu nhóc, nhẹ nhàng đùa “Miêu Miêu ở nhà có ngoan không?” Phần lớn thời gian cậu đều để nó ở bên ngoài.

Ở cửa bên cạnh, Diệp Kinh nhìn thấy mèo con, sắc mặt chợt cứng ngắc, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại khuôn mặt tươi cười, hành động đó diễn ra quá nhanh, Nhạc Tư Trà không hề nhận ra “Con mèo này là cậu nuôi sao?”

“Vâng, tên nó là Miêu Miêu, Miêu Miêu, lại chào đàn anh của anh nào.” Dem cậu nhóc lại trước mặt Diệp Kinh, Miêu Miêu cũng phối hợp, kêu một tiếng, còn quơ quơ móng vuốt.

Diệp Kinh giữ gương mặt bình tĩnh, mở cửa “Chú mèo này thật đáng yêu, cậu Nhạc, tôi còn phải bận chút việc, để lần sau lại nói chuyện.”

“Không sao, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Nhìn thấy anh ta vào nhà đóng cửa, Nhạc Tư Trà cũng quay về phòng.

“Miêu Miêu hôm nay có ngoan không?” Qua một thời gian ngắn sử dụng nước Nhật Nguyệt, Miêu Miêu lớn lên không ít, cũng thông minh hơn nhiều, theo quan sát của Nhạc Tư Trà, có lẽ là mang trí thông minh của một đứa bé ba tuổi. Về sau không biết còn phát triển tới mức nào.

“Meo meo~” Cô nhóc khẽ kêu, tỏ vẻ mình rất ngoan.

“Đói rồi phải không, anh lấy cho em chút thức ăn nhé.”

Miêu Miêu quả thực kén ăn, số thức ăn cho mèo mua trước đó đều vào thùng rác. Ngay cả đồ ăn tươi mua bên ngoài cũng không nhắm nháp chút nào. Bình thường, chỉ ăn một chút đồ Nhạc Tư Trà tự làm.

Cũng may, tay nghề Nhạc Tư Trà cũng khá, sức ăn của cậu nhóc không nhiều, mỗi lần chỉ ăn một ít, đặt trong không gian cũng không sợ quậy phá.

Cậu đọc được trong sách rằng không gian có thể bảo quản được đồ luôn tươi, thử một lần thì đúng là thế.

Lấy ra canh cá đã làm lúc trước, cho vào bát ăn của cậu nhóc. Mèo không ăn được đồ ăn nóng, nên canh cá này là được làm lạnh rồi với cho vào không gian.

Sau khi mèo con ăn xong, cậu liền mang nó cùng vào không gian.

Ở trong không gian dạo bộ một vòng, nhìn xem thực vật đã phát triển tới nhường nào. Từ lúc biết tác dụng của nước suối Nhật Nguyệt đối với chúng vô cùng tốt, cậu cũng không trực tiếp lấy nước suối tưới cho rau củ mà hòa cùng với nước thường rồi mới sử dụng. Dù sao phát triển quá nhanh, cậu cũng ăn không hết a. Trái lại, đối với cây ăn quả và hoa cậu lại tưới nhiều hơn một chút, những thứ này nhanh lớn mới tốt.

Chính vì thế, chu kì sinh trưởng của chúng rất ngắn, cải trắng, cải củ, cà chua mà một số loại khác đã có thể thu hoạch chế biến. Nhờ vậy mà cậu giảm được một khoản tiền cho việc ăn uống.

Cũng may không có nhiều loại lắm, để trong không gian lại không sợ bị hỏng, nếu không thì không biết phải xử lý thế nào.

Cây ăn quả và hoa vẫn phát triển rất tốt, dây nho ở sau ốc đã bò lên trên cái giá mà cậu dựng, những cây anh đào, hoa mai và một số loài cây khác thân cũng đã bằng hai ngón tay, nhưng để ra hoa kết quả thì còn cần một khoảng thời gian nữa.

Hoa trong vườn đã nảy mầm từ lâu, sắp ra nụ. Nhạc Tư Trà lấy một chậu phong lan đã ra đầy nụ, định đặt ở ban công để chăm sóc.

Đó là một chậu lan hồ điệp, lúc mua cũng đã nở hoa rồi, khi trước thấy những bông hoa trắng trắng nhỏ nhắn xinh xắn, cậu cảm thấy rất thích nên đã mua, đáng tiếc, đặt trong không gian không lâu thì đã qua kỳ hoa nở, hiện tại mới lại ra nụ. Giờ mang ra khỏi không gian từ từ thường thức, vậy cũng được rồi.

Ban công nhà Nhạc Tư Trà cũng có không ít hoa cỏ, là do khi cha cậu còn sống đã trồng, đều là những giống thông thường lại dễ trồng, hàng ngày Nhạc Tư Trà đều chăm sóc cẩn thận, nghĩ hè qua chỗ đi cũng nhờ đi Trương chăm sóc giùm.

Đột nhiên nhớ ra, nước thuốc đã hứa cho đi Trương còn chưa làm xong. Nói làm nước thuốc nhưng thật ra không phải như vậy, hòa nước pha nóng lạnh với rượu là được, vì vậy mà cậu cũng không để tâm lắm, giờ đã qua hai tuần, cũng nên đưa cho đi ấy.

Ngày mai đi mua chút thuốc Đông y bổ dưỡng mới được.

Đứng ở ban công tận hưởng ánh nắng chiều, lơ đãng nhìn xuống con đường hướng về phía tiểu khu, một người quen đang từ khu nhà đi ra, tay cầm túi bao.

Người nọ dường như phát hiện có người đang nhìn mình, ngẩng đầu, ánh mắt giao nhau.

Thực nhảy cảm! Cậu cười đáp lại người nọ xem như chào hỏi.

Người nọ sững sốt, cười lại với cậu, vẫy chào, rồi đi.

Diệp hội trưởng đúng là rất bận rộn a! Gió đêm thổi khiến người ta dễ chịu.

Có một số người, chỉ có thể thường thức, không thể ước ao, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Buổi sáng không có tiết, Nhạc Tư Trà đi tiệm thuốc Đông y gần đây mua một ít dược liệu bổ dưỡng.

Nói là pha chế thuốc, thực ra là đem dược liệu ngâm trong nước Nhật Nguyệt, để nước nhiễm vị thuốc là được.

Chuẩn bị xong xuôi, cậu tới trường, ở đó vẫn còn nhiều việc phải làm.

“Chào buổi sáng.”

“Tư Trà, em tới đúng lúc lắm, mau vào giúp mọi người.”

“Vâng.”

“Em luyện khúc tới đâu rồi?”

“Còn một chút.”

“Tập luyện cũng hòm hòm rồi, chuẩn bị tốt trang phục và đạo cụ nữa là xong.”

“Còn bao nhiêu nữa?”

“Đạo cụ đã chuẩn bị khá tốt, nhưng quần áo thì không ổn lắm. Hầu như mọi người không biết may vá.”

“Không phải còn có bọn chị hỗ trợ sao? Chắc chắn sẽ được thôi.”

“Ừm, tóc già có thể thuê. Chuyện này đơn giản nhất.”

“Thật ra giải thưởng so với chi phí không đáng mà? Không hiểu sao mọi người lại hào hứng như vậy.”

“Em không hiểu rồi. Chi phí đều là dùng quỹ lớp, không thể tự tiện dùng, mà phần thưởng, là trực tiếp mình dùng a.”

“À.”

Buổi chiều có tiết, Nhạc Tư Trà dùng cơm trưa tại căn tin, cũng may đi sớm, không cần đợi lâu.

Cậu tìm một góc ngồi xuống, chậm rãi ăn.

Người vào căn tin cũng dần nhiều lên.

“Tôi ngồi chỗ này được không?”

Không nhìn xem người tới là ai, gật gật đầu, căn tin không phải của riêng cậu, nếu người khác muốn ngồi cậu cũng không cấm.

Bốn phía đột nhiên yên lặng, rồi lại khôi phục ồn ào.

Ăn xong, cậu thu dọn đồ ăn.

Xoay người, thì ra bên cạnh là người quen a.

“Diệp học trưởng.” Ngồi trước mắt chẳng phải là người đang vô cùng bận rộn – Diệp Kinh sao.

“Sức ăn của cậu thật nhỏ, đồ ăn ở căng tin không hợp khẩu vị?”

“Không phải.” Đồ ăn ở căn tin đại học A không tồi, chỉ là cậu quen ăn đồ mình làm, hơn nữa, lại dùng thực vật trồng trong không gian.

Có lẽ nên nuôi thêm một ít gia cầm.

“Sao chỉ có một mình cậu?”

“Mọi người còn bận chút việc, tôi tới trước.” Mọi người đều biết thân thể cậu không tốt, không được để đói.

“Thật là, sắp tới ngày diễn rồi. Tiết mục chuẩn bị thế nào?”

“Khá thuận lợi.”

“Các cậu cứ thần thần bí bí, làm tôi rất mong đợi a.”

“Anh cũng tham gia sơ tuyển mà? Lúc đấy sẽ biết.”

“Biết vậy.”

“Tôi còn có tiết, đi trước”

“Ừm, lần sau gặp.”

Lúc tới phòng học vẫn chưa có ai, hiện tại vẫn còn sớm. Tìm một chỗ ngồi xuống, vị trí còn trống cạnh cửa sổ là để cho Cao Dương. Môn kinh tế học vĩ mô là bắt buộc của năm hai, Lý giáo sư dạy môn này mỗi tiết đều điểm danh, rất ít người dám trốn tiết của thầy.

Còn khá lâu mới vào tiết, cậu lấy ra sách giao khoa, từ từ xem. Lý giáo sư rất thích đặt câu hỏi, vậy nên cũng cần chuẩn bị trước.

Cao Dương tới khá muộn. Mọi người đã tới gần hết thì cậu ta mới đến.

“Sao muộn vậy? Sắp vào tiết rồi.”

“Ha~ Tôi qua chơi game cả đêm, vừa mới dậy, cơm còn chưa kịp ăn. Có gì ăn không?”

“Có hoa quả, được không?”

“Đương nhiên được, mình biết là cậu nhất định có thứ ăn mà.” Mùa hè, cậu có thói quen mang theo hoa quả, không ăn cơm thì sẽ lấy ra ăn.

Sau khi Cao Dương ngấu nghiến ăn xong một quả hồng phú sĩ thì giáo sư cũng tới.

Điểm danh xong, Lý giáo sư như thường lệ hỏi một chút vấn đề của môn học. Cũng may mọi người đều biết thói quen của thầy, những người bị hỏi đều qua cửa.

“Buổi tối tự học cậu có đi không?”

“Không, hết giờ học mình về ngủ. Ha~ Chì đội trưởng nhà cậu gần đây luôn gây sức ép với mình. Chả trách cậu chẳng mặn mà với việc tham gia hoạt động của câu lạc bộ, cứ vài lần như thế này, chắc tốn thọ.”

“Mấy lời này đừng để chị ấy nghe thấy được, chị ấy vẫn còn muốn cậu mặc đồ nữ mà.”

“Đừng vậy chứ, mặc mấy thứ đồ kia đã là cực hạn của mình rồi, mặc đồ nữ thì không biết thế nào, nhưng mà cậu đừng nói, nhân vật của Phích Lịch đúng là hoa lệ, đặc biệt là cái người Khuynh Quân Liên mà Từ Tuyết diễn, đúng là một đại mỹ nhân tài mạo song tuyệt a.”

“Cậu là nói Từ Tuyết đẹp hay là nhân vậy kia?”

“Ha ha, cả hai, tiếc là mình không lấy được lá thăm cùng cô ấy phối hợp diễn.” Lần này biểu diễn, vì công bình, trừ bỏ một vài nhân vật – ví dụ như Khuynh Quân Liên cần gọi vũ đạo, những vai khác đều là rút thăm quyết định.

“Người đứng bên cạnh Khuynh Quân Liên lúc khiêu vũ chẳng phải là Lâm đầu gỗ sao? Cậu không thấy là so với cậu ta thì ít nhất cậu vẫn là diễn viên, có cơ hội thể hiện trước toàn trường?”

“Vậy cũng đúng.” Nghĩ đến có dịp thể hiện, Cao Dương cũng không còn ghen tị tên may mắn kia.

“Đừng nói nữa, giáo sư này giờ vẫn trừng chúng ta.” Cậu hướng về phía Lý giáo sư, mỉm cười xin lỗi.

Cao Dương nghe vậy cũng không nói, cậu thấy Nhạc Tư Trà đúng là chăm ngoan, vẫn còn chú ý nghe giảng.

Rất nhanh đã tới sơ tuyển, giống những năm trước, tham gia chỉ có sinh viên năm hai, năm ba. Lần sơ tuyển này diễn ra trong ba ngày, qua bốc thăm, lớp của Nhạc Tư Trà sẽ diễn vào buổi chiều ngày hôm sau.

“Trang phục và đạo cụ đại khái đã xong, nhưng vẫn còn một ít trang sức. Để đỡ tốn kinh phí, tóc giả để tới tiệc tối mới sử dụng. Vậy nên lần này sơ tuyển, chúng ta chỉ cần làm như bình thường vẫn tập là được rồi. Cũng không cần hóa trang. Phần âm nhạc dùng đĩa CD, mọi người chỉ cần làm bộ là được. Tuy là có chút đơn giản nhưng tôi tin vẫn có thể vượt qua vòng sơ tuyển. Lần này chúng ta giữ lại thực lực, đợi tới tiệc tối mới tỏa sáng. Mọi người đồng ý không?”

“Có!!”

Rốt cục đến phiên bọn họ.

Trong ban giám khảo, Nhạc Tư Trà biết hơn phân nửa. Ngoại trừ Triệu Kỳ Hoa còn có vài vị đạo sư của khoa âm nhạc đều là người quen của cha mẹ cậu. Trước đây khi cha mẹ tới giờ dạy, không ít lần nhờ họ trông nom cậu.

Trừ những người đó, đại biểu cho học sinh – Diệp Kinh cũng tới.

Có thể nói, chỉ cần tiết mục của họ không quá kém, vòng sơ tuyển này chắc chắn qua được.

Nhạc Tư Trà lẳng lặng ngồi trên một chiếc đệm hương bồ, trước người là chiếc án kỷ, phía trên là cây đàn tranh của cậu. Ngón tay theo nền nhạc khẽ đẩy đưa trên cầm huyền nhưng không có thanh âm nào truyền ra. Phía sau cậu, nữ sinh sắm vai thị đồng cũng diễn như đang thổi tiêu. Cô ấy là thành viên của câu lạc bộ, bị Lâm Thanh Nhã kéo tới hỗ trợ.

Dưới đài, một vài học sinh tới xem thăm thì liên tục, nhưng ngại giáo viên ngồi phía trước, cũng không dám quá lớn tiếng. Ngược lại, những người trong ban giám khảo quen biết cậu lại rất hứng thú theo dõi.

Nhạc Tư Trà làm bộ không chú ý. Nhìn qua có vẻ chuyên chú nhưng thực ra đàn cũng không yên lòng.

Khúc thứ nhất đã xong, cậu đứng dậy, mang theo thị đồng phía sau trở về hậu trường, lát nữa sẽ cùng mọi người diễn phần sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Vòng sơ tuyển thuận lợi trôi qua. Mọi người cùng nhau chúc mừng một chút rồi tiếp tục chuẩn bị cho buổi diễn sau.

Mấy việc này Nhạc Tư Trà không cần phải làm. Có thời gian rảnh rỗi, cậu cũng vui vẻ để ý tới mấy vấn đề trong không gian. Trong không gian, trúc ốc vẫn dễ trồng, có chút lãng phí. Cậu định mua một ít vật dụng gia đình để vào đó, nhưng rồi lại cảm thấy không ổn, cậu không biết giải thích thế nào cho hàng xóm rằng tại sao lại mua mấy thứ này, rồi vì sao lại không thấy đâu.

Vật lớn tuy rằng không được nhưng mà đồ nhỏ có lẽ không sao.

Cải trang một chút (đội mũ lưỡi trai, mặc quần áo thường ngày của cha), cậu đi tới cửa hàng bán đồ gia dụng gần đó, mua một ít đồ đặc thích hợp, đều là đồ gỗ, giống như bàn, ghế, ...v.v., trong đó lớn nhất là một bồn tắm bằng gỗ cùng một chiếc ghế hoàng gia. (chẳng hiểu bạn ấy mua cái này làm gì, nhưng nhìn hình có vẻ rất thoải mái ^^)

Đồ vật nhờ người ta đưa tới một nơi vắng vẻ, mấy người đó vừa đi, cậu nhìn quanh thấy không có ai liền thu vào không gian.

Cậu còn mua năm con gà, vịt đang trong thời gian ấp trứng, bỏ vào cái chuồng gà đơn giản vừa mới được làm trong không gian, cảnh cáo Miêu Miêu không được bắt nạt chúng nó, hái một chút rau dưa, làm bộ như vừa đi mua thức ăn về.

Đem nước thuốc đã pha xong vào bình nước khoáng, đưa cho Trương Cẩm. Dẫn đi mỗi lần chỉ cần một chén là đủ rồi. Tiện thể đem rượu thuốc cho Triệu Kỳ Hoa, cũng tặng cho những nhà hàng xóm khác mỗi nhà một lọ. Nếu là người khác đưa, những vị giáo sư này nhất định sẽ nghĩ là hối lộ, nhưng nếu là Nhạc Tư Trà làm, mọi người liền vui vẻ nhận lấy, còn khen cậu ngoan ngoãn, nhu thuận.

Mọi nhà đều đã tặng, không lí nào mà người ở sát vách lại không có. Vì vậy cậu lựa lúc Diệp Kinh ở nhà, gõ nhẹ cửa phòng bên cạnh.

“Là cậu sao? Có chuyện gì không?” Chẳng nhẽ là đã tới thời điểm thu tiền thuê nhà?

“Đây.” Cậu lấy bình rượu trong tay đưa cho anh ta.

Chỉ là Diệp Kinh không nhận, mà nghi hoặc hỏi cậu “Tại sao lại cho tôi cái này?” Anh biết mấy ngày nay Nhạc Tư Trà tặng rượu cho mọi nhà xung quanh, nhưng không ngờ cả mình cũng có phần.

“Học trường chẳng phải cũng là hàng xóm của tôi sao?”

Nhìn dáng vẻ chân thành của cậu ta, Diệp Kinh do dự, cuối cùng vẫn nhận lấy: “Cám ơn!”

“Rượu này rất tốt cho dạ dày, hẳn là thích hợp với anh. Vậy thôi, không làm phiền anh nữa.” Nhìn anh ta bình thường bận rộn nhiều việc, chắc là không thể ăn cơm đúng giờ, bị đau bao tử cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

“...Ừm”

Kỳ tập quân sự của học sinh mới cuối cùng cũng xong, trong sân trường có thể dễ dàng thấy được những học sinh năm nhất mới từ quân doanh trở về, tuy rằng đen và gầy đi nhưng tinh thần vẫn còn không ít. Nhưng sinh viên năm cũ cảm khái không thôi, năm ấy bọn họ cũng là thế này trở về a!

Nhạc Tư Trà lại không có cảm giác gì đặc biệt, bởi kỳ tập quân sự năm trước, hơn một nửa thời gian là cậu ở trong phòng y tế của quân doanh do ____ cảm nắng.

Cũng chính vì sự kiện ấy, mọi người đối với vấn đề sức khỏe của cậu đều biết rõ.

Tiệc tối đón sinh viên mới đã được ấn định vào tối thứ bảy, 7 giờ bắt đầu, 10 giờ kết thúc. Thông qua vòng sơ tuyển có hơn hai mươi tiết mục, bọn họ sẽ lên sân khấu ở thứ tự mười ba.

6 giờ chiều, tất cả những người tham gia diễn tập trung ở hậu trường, chuẩn bị lên sân khấu. Lốp tài chính thứ 3 năm hai, toàn bộ thành viên đều đã đến đông đủ.

“Mọi người trang điểm trước, chờ lúc nào gần tới lượt hãy thay quần áo. Ai đã trang điểm xong có thể lên trước xem biểu diễn. Nhớ kỹ, chúng ta diễn vào lúc 8 giờ 40 phút, mọi người 8 giờ đúng phải tới đây tập hợp. Nghe rõ không?” Giáo viên chủ nhiệm thông báo một số việc cần chú ý.

“Rõ!”

Bởi vì học sinh nữ trong lớp đều có một chút kỹ năng trang điểm, lại đã được trải qua huấn luyện lúc trước cho nên quá trình trang điểm diễn ra rất nhanh.

Người trang điểm giúp Nhạc Tư Trà là Lâm Thanh Nhã, chỉ là vẽ mắt một chút thôi nhưng vẫn khiến mọi người kinh diễm.

“Tư...Tư Trà? Thì ra cậu lại xinh... không đẹp trai vậy!” Cao Dương thấy Nhạc Tư Trà đang có nguy cơ bộc phát liền nhanh chóng sửa lại. Những nữ sinh khác cũng vây đến, sờ sờ, mó mó. Các nam sinh nhìn vậy thì không ngừng hâm mộ.

“Không ngờ da của Nhạc Tư Trà lại tốt vậy, vừa trắng vừa mềm, mình ghen tị chết mất.”

“Đúng thế, Tư Trà của chúng ta lớn lên thật tốt, nhìn khuôn mặt này xem, một cái mụn nhỏ cũng không có. Đúng là vẻ đẹp tự nhiên a.”

“Mình nghĩ vị trí hoa khôi của mình phải nhường cho cậu thôi.”

“Nhạc Tư Trà, hôm nào rảnh, chúng ta đi hẹn hò được không?”

Vì thế, Nhạc Tư Trà do không địch nổi cuộc vây hãm của các mỹ nữ bèn chụp lấy chiếc mũ lưỡi trai bên cạnh, bỏ chạy.

Đội mũ vào, Nhạc Tư Trà chạy đến thánh phòng phía trước xem diễn.

Lần này đến xem ngoài các giáo sư và sinh viên trong trường còn có không ít cư dân phụ cận. Cậu đứng xen lẫn trong đám người, ai cũng không tìm được.

7 giờ đúng, bốn người dẫn chương trình bước ra mở màn, tiệc tối chính thức bắt đầu.

Không thể không nói, buổi tiệc này chất lượng rất cao, hơn năm trước rất nhiều, chắc hẳn là do phần thưởng dành cho tiết mục tốt nhất.

Ca hát, khiêu vũ, tiểu phẩm, tấu hài... Nhạc Tư Trà xem say sưa, mà thời gian cũng chậm chậm trôi qua.

Đến 8 giờ, Nhạc Tư Trà tâm trạng thấp thỏm, trở lại hậu trường. Lần này mọi người không làm khó cậu, đều là lần đầu tiên lên sân khấu, bất cứ ai cũng đều khâm trọng.

Nhưng là, sau khi đã thay trang phục xong, mọi người không có thời gian khâm trọng. Các nam sinh bận xem mỹ nữ, mà bọn họ thì _____ tiếp tục đùa giỡn Nhạc Tư Trà.

Nhạc Tư Trà khóc không ra nước mắt, bị vây quanh đến độ không thể động đậy, hướng những người khác kêu cứu cũng không ai phản ứng, không phải vì sắc quên bạn, mà là vui sướng khi người gặp họa. Một lũ xấu xa, độc ác, xứng đáng độc thân cả đời!!! (tra: 渣 nghĩa là “cặn bã” nhưng mà thấy hơi nặng nên đi một chút; giờ thì mình đã biết “tra công” là gì =.=)

Gần đến giờ diễn, mọi người đến xếp hàng phía sau tấm màn che, chuẩn bị lên sân khấu, ở hậu trường không ít sinh viên đến vây xem – bởi vì bọn họ ăn mặc rất hoa lệ – khiến ai cũng phồng mũi.

Từ nơi này nhìn xuống, khán đài đông nghịt những người, Nhạc Tư Trà có chút luống cuống.

“Đừng lo lắng, mọi người đều ở đây cả mà.” Lâm Thanh Nhã thấy được sự khác thường của cậu, ghé vào lỗ tai nhẹ giọng an ủi.

“Dạ.” Nhạc Tư Trà nghĩ tới lát nữa mọi người sẽ cùng đi lên, cũng không còn lo lắng nữa.

“... Hiện tại, xin mời mọi người thưởng thức bộ kịch COS do lớp tài chính thứ ba, năm hai mang đến << Mĩ nhân thiên hạ >>!” Sau khi người dẫn chương trình lui ra, đèn trên sân khấu đều được tắt đi.

Nhạc Tư Trà mang theo nữ sinh đóng vai thị đồng đi lên sân khấu trong bóng tối, tới địa điểm đã được chỉ định – phía cánh trái sân khấu – nhân viên công tác đã đặt trước đệm hương bồ và án kê ở đó. Đặt đàn tranh lên bàn, ngồi xếp bằng xong xuôi, sửa sang lại trang phục, quay đầu nhìn thị đồng, thán cô ấy cũng đã chuẩn bị tốt, vỗ nhẹ vào micro bên cạnh, ám chỉ họ đã chuẩn bị tốt.

“Như kim hưu khứ tiện hưu khứ, nhược mệnh liễu thì vô liễu thì. Minh tín phiến ngô tự sinh lai bất tế thể, trích hạ văn nghệ tác tăng y” Giọng của Lâm Thanh Nhã thông qua dàn âm thanh truyền khắp toàn trường. Đó là câu thơ của Nhã tăng phạt công tử trong Phích Lịch. Sau đó là một luồng ánh sáng trắng từ ngọn đèn sân khấu chiếu vào bọn họ.

Hít một hơi thật sâu, tay bắt đầu gảy.

“Tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh...” âm thanh thanh thoát của tiếng đàn theo đầu ngón tay chảy ra, ở phía sau, tiếng tiêu cũng khẽ vang lên, thanh âm du dương, quấn lấy, hòa quyện cùng tiếng đàn.

Lúc này lại một luồng ánh sáng chiếu vào trung tâm sân khấu, Từ Tuyết sắm vai Khuyên Quân Liên, đang múa kiếm, phía sau cô chính là kẻ “cọc gỗ” may mắn, trên sân khấu vang lên hai câu thơ riêng của Khuyên Quân Liên.

“Hận quân bất tự giang lâu nguyệt, nam bắc đông tây; Nam bắc đông tây, chích hữu tương tùy vô biệt li.

Hận quân khước tự giang lâu nguyệt, tạm mãn hoàn khuy, tạm mãn hoàn khuy, đái đắc đoàn viên thị kì thì?”

Tiếng đàn cùng tiếng tiêu khi thì tạm ngừng, khi thì lại cùng hợp tấu, biến hóa không ngừng, khi ánh đèn ở trung tâm sân khấu tối đi, người diễn lại thay đổi, phối hợp với câu thơ gắn với người, tất cả nhân vật đều kết thành đôi, luân phiên cùng nhau diễn trên sân khấu một vòng. Khi khúc nhạc chuẩn bị kết thúc, đèn trên sân khấu đều tỏa sáng, tất cả nhân vật cùng xuất hiện, sau đó ánh sáng được tắt đi, trên sân khấu lại trở nên tối đen.

Nhạc Tư Trà đứng dậy, ôm đàn đi xuống, tập hợp cùng mọi người, tiếp tục màn diễn tiếp theo.

Âm nhạc trở nên tràn đầy mạnh mẽ, vang dội, mọi người cùng lên sân khấu, đứng ở vị trí đã được chỉ định. Chính tà đối lập, hai bên bắt đầu lao vào chém giết.

Vị trí không ngừng thay đổi, biến hóa, ai cũng nỗ lực nhập vai vào nhân vật của mình.

Cuối cùng là một bản hợp vũ đơn giản.

Đến khi chào cảm ơn, dưới khán đài đều là những tiếng vỗ tay.

Sau khi xuống sân khấu, giáo viên chủ nhiệm vừa cười vừa đi tới “Phản ứng dưới khán đài vô cùng tốt, phần thắng cho giải tiết mục xuất sắc nhất của chúng ta là rất lớn. Nếu thắng, tôi sẽ mời tất cả cùng đi ăn!” Thực ra, nếu thắng hẳn là sẽ có tiền thưởng a.

Đáp lại những lời ấy là tiếng hoan hô của mọi người.

“Hiện tại mọi người nhất định muốn biết, tiết mục xuất sắc nhất của đêm nay sẽ rơi vào ai, tuy nhiên, tin tưởng rằng trong lòng mỗi người đều đã có thể đoán được, ngay bây giờ đây, hiệu trưởng của chúng ta sẽ vì mọi người công bố kết quả.”

“Tiết mục xuất sắc nhất của đêm nay là lớp tài chính thứ ba năm hai!!!”

“A a a ... Là chúng ta, muôn năm!! Chúng ta thắng!!” Mọi người ôm chầm lẫn nhau, người được hưởng lợi nhiều nhất chính là các nam sinh.

“Ăn mừng, nhất định phải tổ chức ăn mừng thật hoành tráng!!!”

Mọi người vây quanh giáo viên chủ nhiệm, lên sân khấu lĩnh thưởng. Thành viên trong câu lạc bộ COS vô cùng hưng phấn, bởi vì hội học sinh vừa cho người tới nói, đồng ý tăng kinh phí cho câu lạc bộ.

Vội vàng thay đồ diễn, mặc lại quần áo của mình, bọn họ phấn khởi lao thẳng ra cửa trường, tìm một nhà hàng lớn lớn, gọi đồ ăn cùng vài thùng bia. Mọi người bắt đầu ăn mừng.

Chén qua chén lại, trên bàn, đã phần cả lũ đã say mềm, không thì cũng có vài phần men say.

Thấy thời gian không còn nhiều, nếu uống tiếp sẽ lỡ giờ đóng cổng trường, chủ nhiệm lớp thanh toán hoá đơn, dẫn mọi người trở về.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sau tiệc tối đón sinh viên mới, Nhạc Tư Trà cũng trở nên nhàn nhã, càng có nhiều thời gian nghiên cứu không gian của mình.

Khoảng không mà cậu đã tận dụng ở không gian còn quá ít. Nhạc Tư Trà quyết định sẽ sử dụng tất cả số đất có ở đó.

Tuy rằng chưa nghĩ được sản phẩm trồng được sẽ xử lý thế nào, nhưng dẫu sao để trong không gian cũng không bị hỏng, vậy thì không cần bán khoản nhiều lắm, cùng lắm thì mang ra chợ, mấy thứ này chắc hẳn là sẽ được giá cao.

Trong lúc Nhạc Tư Trà đang bận rộn với công việc trồng trọt, trong lớp lại bắt đầu náo nhiệt: Hội học sinh thông báo, kỷ niệm thành lập trường năm nay sẽ có lễ hội văn hóa, tất cả các lớp đều phải mở cửa hàng.

Trải qua bàn bạc, cả lớp quyết định sẽ mở quán cà phê.

Lần này, cậu chỉ cần hỗ trợ trang trí phòng học, trong ngày tổ chức lễ hội văn hóa làm chân chạy bán là được rồi.

Nhưng như thế không có nghĩa là cậu không có việc phải làm.

Hôm nay, Nhạc Tư Trà bị gọi vào phòng của chủ nhiệm khoa.

“Bác Triệu, có việc tìm cháu sao?”

“Ừm, Tư Trà, gần đây cháu có rảnh không?”

“Chương trình học của năm hai không nhiều lắm, thời gian của cháu còn trống khá nhiều.”

“Như vậy a, vậy ... bác có thể nhờ cháu giúp một việc được không?”

“Có việc gì, bác cứ nói đi.”

“Thật ra, lần này bác tìm cháu là muốn nhờ cháu chăm sóc Diệp Kinh giúp bác.”

“Anh Diệp? Anh ấy làm sao vậy?” Đầu thấy trong trường bàn tán gì đâu, có một người bạn chuyên lấy việc tìm hiểu đủ mọi chuyện trong trường làm nhiệm vụ của mình, cậu đối với việc nắm bắt thông tin cũng rất rõ ràng.

“Diệp Kinh a, nó tới qua bị xuất huyết dạ dày, giờ đang nằm viện.” Triệu Kỳ Hoa cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Ra vậy, mới trước đây bận rộn cho buổi tiệc đón sinh viên mới, hiện tại lại phải lo lắng chuyện lễ hội văn hóa, hơn nữa còn việc nhà, cuối cùng, Diệp Kinh vì ăn uống không hợp lý mà xuất huyết dạ dày, giờ phải nằm viện.

Anh ta nhất định không uống rượu thuốc, nếu không cũng sẽ không gặp chuyện này. Tuy rằng nghĩ vậy, Nhạc Tư Trà cũng không có nói ra, chỉ hỏi “Vậy người nhà của Diệp học trường đâu? Chẳng lẽ họ không chăm sóc anh ấy sao?”

“Bác cũng phải nói rằng việc nó phải nằm viện một phần cũng là do chuyện trong nhà, bởi vì nó cùng người trong nhà không hợp nhau.”

Triệu Kỳ Hoa nói đến đó liền ngừng, Nhạc Tư Trà cũng không hỏi gì thêm, cậu không có hứng thú với chuyện cá nhân của người khác.

“Vốn bác định để đi Trương chăm sóc nó, nhưng trường học đã sắp xếp chúng ta ra nước ngoài tham gia Hội thảo nghiên cứu. Chiều muộn hôm nay sẽ lên máy bay, những người khác bác sẽ không yên tâm, cho nên bác cũng chỉ có thể nhờ cháu.” Diệp Kinh là học sinh mà ông đặc ý nhất, có thể nói, trong lòng ông vẫn xem Diệp Kinh như con mình, cũng giống như Nhạc Tư Trà. Đáng tiếc ...

“Cháu không sao, nhưng mà ... anh ấy cũng đồng ý sao?”

“Bác đã hỏi, ý nó là chỉ cần cháu đồng ý là được, nó không có vấn đề gì. Chỉ là, phải làm phiền cháu.”

“Chỉ là vài ngày thôi, không phiền gì cả. Chút nữa cháu sẽ tới xem anh ấy.”

“Đây là địa chỉ bệnh viện và chìa khóa, cháu tiện đi thăm nó thì lấy thêm vài bộ quần áo để tắm rửa, bác sĩ nói phải nằm viện để quan sát một tuần.” Triệu Kỳ Hoa đưa ra một tờ giấy cùng một chiếc chìa khóa.

“Vâng, giờ cháu phải lên lớp, chiều sẽ qua chỗ anh ấy.”

“Bác sẽ nói lại với các giáo sư khác.”

“Làm phiền bác, bác Triệu”

“Bác phải cảm ơn cháu mới đúng. Chính mình cũng cần chú ý một chút, đừng để cho nó còn chưa khỏi, cháu lại bị bệnh.”

“Yên tâm, cháu có thể tự chăm sóc cho bản thân. Tạm biệt bác Triệu.”

“Tạm biệt.”

Trở về khu nhà, Nhạc Tư Trà tới chỗ Diệp Kinh ở, gấp vài bộ quần áo sạch sẽ rồi về nhà, chuẩn bị làm vài món mang đi cho Diệp Kinh.

Diệp Kinh bị xuất huyết dạ dày, Nhạc Tư Trà cũng không biết làm gì cho tốt, liền vào không gian lấy chút nguyên liệu.

Tiến vào không gian, Miêu Miêu liền nhảy tới. Trong khoảng thời gian này, Miêu Miêu đã lớn lên nhiều, cũng bằng một con mèo trưởng thành.

Vừa ôm mèo vừa dạo qua không gian một vòng, xem có những thứ gì. Đây là lần đầu tiên cậu dùng những thứ không gian chiêu đãi người khác. Mặc dù đối với những thứ trong không gian rất an tâm, nhưng dù sao vẫn chưa từng được nghe người khác nhận xét, cậu vẫn rất đề ý đến.

Gà vịt trong viện bởi vì sợ dùng nước Nhật Nguyệt nuôi, trí thông minh tăng trưởng, lại không đành lòng giết, vậy nên đành dùng rau dưa trồng được trong không gian nuôi, lúc này cũng đã được khá khá, nặng tầm hai cân, có vẻ hơi nhỏ nhưng chừng vậy cũng đủ ăn rồi. Có lẽ thịt gà non hầm nấm không phải là một sự lựa chọn tồi.

Trong suốt Nhật Nguyệt nở đầy hoa sen, cũng có không ít đài sen đã có thể lấy ra hạt sen từ đó. Vậy sẽ dùng nước Nhật Nguyệt ngâm, nấu cháo hạt sen.

Cá trong suối cũng đã lớn lên nhiều, lúc trước nuôi sợ rằng cá này có thể thành tinh, nhưng đã lâu như vậy, ngoài việc khó bắt thì cũng không có gì đặc biệt hơn. Cậu cũng yên tâm. Xem ra, chỉ có hỗn hợp nước suối mới có thể trí thông minh của động vật nâng cao. Nhưng mà, hôm nay cậu cũng không có thời gian câu cá.

Còn rau, để bỏ thêm vào cháo vậy.

Có một việc ngoài ý muốn là ở vùng trồng dâu ở vườn hoa bên kia đã ra không ít trái. Trong không gian không có nạn sâu bệnh nên những quả dâu cứ căng mọng, hương vị cũng vô cùng tươi ngon.

Làm gà non hầm nấm rất tốn thời gian, trước cậu cứ để vậy, buổi tối sẽ về hầm sau, hiện tại làm chè hạt sen cùng vài món ăn nhẹ là được rồi.

Cậu cho hạt sen đã bóc vỏ, rửa sạch cùng gạo vào một cái nồi đất nhỏ, rồi đổ nước vừa phải, đặt lên bếp. Nước chỉ là nước khoáng bình thường, cậu không muốn Diệp Kinh vừa ăn xong, bệnh đã tốt lên, như vậy mọi việc sẽ bị bại lộ.

Trong khoảng thời gian ninh cháo, cậu ra ngoài mua một giỏ hoa quả, lột lớp giấy bọc ra, cho số hoa quả đầy vào không gian, cầm giỏ đi hái dâu tây.

Để những quả dâu vừa hái trong phòng trúc, cậu lại đi hái thêm chút rau, rửa cẩn thận.

Rau đã xào xong, bỏ vài cặp lông dê vào không gian giữ ấm. Chè hạt sen còn chưa xong.

Nghĩ đi nghĩ lại, rau xanh tuy rằng thích hợp với người bệnh nhưng vẫn còn hơi nhẹ, cậu lại làm thêm hai quả trứng vịt muối cùng một ít đồ chua. Mấy thứ này đều là cậu gọi điện nhờ dì dạy làm.

Chờ chè hạt sen đã nấu xong, để nguội một chút, rồi bỏ vào không gian còn giỏ mai kia thì lấy ra. Cậu uống số chè còn lại, nhìn cũng đã đến giờ, liền lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Bệnh viện mà Diệp Kinh đang nằm cách đây không xa, chỉ cần gọi taxi, nói địa chỉ, rất nhanh liền đã tới.

Ở một chỗ bí ẩn, cậu lấy ra cặp lông rồi hỏi vị trí của phòng bệnh. Diệp Kinh quả nhiên là công tử có tiền, phòng bệnh cũng nằm ở loại hạng nhất.

Tới phòng bệnh, cánh cửa đang mở ra. Bên trong ngoài Diệp Kinh còn có mấy người khác, hai nữ, một nam. Trong trường, Nhạc Tư Trà cũng đã từng gặp qua vài lần, đều là thành viên của hội học sinh, trong đó còn có phó hội trưởng Trần Lan Nhân.

Khi cậu gõ cửa, Diệp Kinh đang ngồi dựa trên giường bệnh cùng bọn họ nói chuyện, trước mặt là com nước của bệnh viện, đồ ăn đều đã lạnh ngắt nhưng chỉ mới được đựng vài miếng, có lẽ là do không hợp khẩu vị. Tinh thần của anh ta có vẻ không tệ lắm, tuy nhiên, sắc mặt lại có chút tái nhợt.

“Cậu đến rồi”. Thấy cậu, giọng điệu của Diệp Kinh rất bình thản, khiến người khác cảm thấy anh ta đã sớm biết cậu sẽ đến nên mới chờ cậu.

Còn vẻ mặt của ba người kia lại có điểm khác thường, thế nhưng bọn họ chỉ nói vài câu “Hội trưởng nhớ cố gắng dưỡng bệnh, chuyện của hội học sinh đã có chúng tôi để ý, không cần lo lắng”. Nói rồi để lại quả rồi mới quay đi.

“Lần này đúng là phải làm phiền cậu.” Diệp Kinh nhìn Nhạc Tư Trà dọn đi đồ ăn trên bàn, rồi lấy ra cặp lông mà cậu mang đến.

“Bác Triệu nhờ tôi chăm sóc anh, tôi cũng không biết nên làm gì, đành nấu một chút đồ ăn, anh nếm thử xem có hợp khẩu vị không.” Khi cặp lông mở ra, hương thơm của thức ăn hòa tan đi mùi nước thuốc ở bệnh viện, khơi dậy cảm giác thèm ăn của Diệp Kinh.

Dọn xong đồ ăn, khẽ khuấy bát cháo một chút, để một chiếc thìa trước mặt anh ta, rồi lại đưa thêm một đôi đũa.

“Cảm ơn.” Nhận lấy đôi đũa, nhìn những món ăn có vẻ rất bình thường trước mặt, Diệp Kinh khẽ do dự, nếm chút cháo hạt sen, hai mắt liền sáng lên, lại gấp thêm ít rau, hương vị còn thơm ngon ngoài ý muốn. “Ngon quá!” Tuy rằng bề ngoài rất bình thường, nhưng mùi vị so với bếp trưởng của khách sạn năm sao nấu còn hợp khẩu vị của anh hơn.

“Anh thích là tốt rồi.” Thấy anh ta ăn một cách ngon lành, Nhạc Tư Trà đem dâu đến buồng vệ sinh rửa sạch, mang lên bàn ăn, sau đó ngồi vào ghế salon bên cạnh, xem TV giết thời gian.

Diệp Kinh uống xong cháo, yên lặng nhìn Nhạc Tư Trà.

Lúc mới gặp, anh chỉ cho là một đứa bé rất được thầy Triệu yêu thích, lại rất lễ phép.

Lần sau gặp lại là ở bữa cơm nhà thầy Triệu, nhìn cậu làm nũng với thầy, không khác gì trẻ con, lúc sau lại bị về ngoài của cậu làm cho kinh ngạc. Ngay cả anh cũng chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy. Còn có rượu thuốc của cậu, đúng là không phải thứ tầm thường.

Sau đó là tình cờ gặp nhau ở cổng trường, anh cũng không rõ tại sao lúc đấy lại chủ động qua chào hỏi. Rồi nụ cười ở trên ban công, lại khiến anh rung

động sâu sắc. Cho nên, lúc ở căn tin, khi nhìn thấy cậu, anh liền có ý muốn tiếp cận, lại không ngờ cậu không phát hiện ra anh, lúc sau nói chuyện lại là lễ phép nhiều hơn là thân thiện.

Trong buổi sơ tuyển, nhìn cậu làm bộ đánh đàn, thật là buồn cười, cũng có chút ngạc nhiên cậu có thể chơi đàn. Thế nhưng ngẫm lại, cha mẹ cậu là giáo sư khoa âm nhạc, nhất định là cậu đã từng học, hơn nữa, có lẽ còn rất giỏi.

Ngày đó, khi cậu đưa rượu thuốc, anh thật bất ngờ. Theo những biểu hiện của cậu trước đây, có thể thấy được, cậu không phải là loại người nhiệt tình, trừ bỏ bậc bề trên, cũng chỉ có những người cậu nhận thức mới được cậu quan tâm đến.

Hàng xóm? Quả thật, chính xác mà nói thì anh là khách trọ của cậu, vậy nên anh cũng được một phần? Trong lòng có chút không cam lòng, còn có chút tức giận, vì thế anh không uống bình rượu đó, nhưng cũng không ném, chỉ để đó.

Trong buổi tiệc tối đón tân sinh, tiếng đàn của cậu, vẻ ngoài của cậu, khiến toàn trường kinh diễm. Ngày hôm sau, mọi người đều nói về cậu, thế nhưng, cậu vẫn nhàn nhai trải qua cuộc sống của mình, không hề nhận thấy ánh mắt mọi người nhìn cậu đã thay đổi. Đúng là một người tri kỷ!

Khi anh sinh bệnh phải nằm viện, lúc thầy Triệu đề nghị để Nhạc Tư Trà tới chăm sóc, anh chỉ có thể lấy một từ sung sướng để biểu lộ tâm tình của mình lúc ấy. Anh tin rằng với cá tính của Nhạc Tư Trà, chỉ cần thấy Triệu nhờ, cậu nhất định sẽ không cự tuyệt.

Quả nhiên, thầy Triệu gọi điện báo lại rằng Nhạc Tư Trà đã đồng ý. Từ đó, anh luôn nghĩ không biết lúc nào cậu sẽ đến, cho dù đồ ăn bệnh viện thật sự khó có thể đưa vào miệng nhưng anh vẫn từ chối lời đề nghị giúp anh mua đồ ăn ngoài của Trần Lan Nhân.

Thật may mắn, anh lại phát hiện ra một ưu điểm khác của cậu – tài bếp núc không thể xoi mói – nhìn đồ ăn trước mắt, có thể không phải tốt nhất nhưng trong số những thứ anh đã nếm qua là hợp khẩu vị của anh nhất.

Nhìn lại người bên cạnh, hứng thú của anh với cậu đúng là càng lúc càng lớn.

Diệp Kinh rất nhanh đã ăn xong bữa tối, Nhạc Tư Trà kinh ngạc khi thấy anh ta đã ăn sạch sẽ đồ ăn mà vẫn có thể ăn thêm hoa quả.

Thu dọn bát đĩa, Nhạc Tư Trà từ buồng vệ sinh đi ra liền thấy Diệp Kinh một tay truyền nước biển, một tay lật xem tài liệu, thỉnh thoảng lại lấy ra một quả mai, nhét vào miệng.

“Anh thích ăn dâu?” Nhưng là rô dâu mà khách để lại, ngay cả gói bọc anh ta cũng chưa giờ ra.

“Cũng không thích lắm.” Đối với loại đồ ăn vừa chua chua, lại ngọt ngào này anh vẫn luôn khéo léo từ chối.

“Vậy sao?” Ánh mắt cậu đầy hoài nghi khi thấy anh ta trong lúc đang nói vậy nhưng tay vẫn đang hưởng vào rô, cái này là không thích?

Biết cậu đang suy nghĩ điều gì, Diệp Kinh nói “Chỉ là thứ cậu mua lại ngoài ý muốn hợp với khẩu vị của tôi” Tuy là vừa chua vừa ngọt nhưng càng ăn lại càng khiến anh muốn ăn thêm.

“Anh thích là tốt rồi.” Nói vậy nhưng Nhạc Tư Trà biết đồ sinh trưởng trong không gian có hương vị rất tốt, phản ứng của anh ta như thế này là cũng là bình thường.

“Thứ này cho cậu, tiền ăn uống cứ khấu trừ vào đấy, mật mã là 6 chữ số cuối cùng.” Diệp Kinh đưa ra một tấm chi phiếu.

Nhạc Tư Trà cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy. Anh ta cùng cậu không thân cũng chẳng quen, không nhận người ta lại tưởng cậu có ý đồ gì.

“Ban ngày tôi có tiết nên chỉ có thể qua đây vào buổi trưa và buổi tối, vậy được không?”

“Ừm, tôi không sao cả, hơn nữa bệnh viện cũng có hộ sĩ, không thành vấn đề.”

“Còn đồ ăn thì sao? Anh có kiêng gì không?”

“Ngoài việc không thể ăn cay thì những thứ khác không sao cả.”

Nói thừa, anh ta muốn ăn cậu cũng không dám làm, nhờ đâu làm bệnh tình nặng thêm thì biết làm sao.

Trong lòng thầm khinh thường, cậu tiếp tục “Tuy rằng vô lễ, nhưng trong lúc dưỡng bệnh, anh làm ơn bỏ qua công sự, chăm chú nghỉ ngơi.” hai mắt cậu chuyên hướng nhìn về tài liệu anh ta đang cầm trong tay.

Theo ánh mắt cậu nhìn xuống, anh khẽ cười, khép lại tài liệu “Tôi sẽ chú ý.”

“Hy vọng là thế, vậy không quá rầy học trường nghỉ ngơi, ngày mai tôi lại đến.”

“Ừm, ngày mai gặp.”

“Mai gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngày hôm sau, do giáo sư kéo dài buổi học, lúc Nhạc Tư Trà đến bệnh viện thì đã qua giờ cơm trưa, còn đọng mặt thành viên hội học sinh. Không phải ai khác, vẫn là ba người kia.

“Để tôi giới thiệu cho cậu, đây là Trần Lan Nhân, Quý Hi, Chu Cương. Ngoài Quý Hi cùng năm với cậu thì hai người còn lại đều là sinh viên năm ba, cũng là thành viên hội học sinh.”

“Đây là Nhạc Tư Trà, đàn em của tôi.”

Sau khi đơn giản giới thiệu, bọn họ cũng không đề ý đến cậu nữa, tiếp tục đề tài đang thảo luận lúc trước. Nhạc Tư Trà cũng vui vẻ, an nhàn, lấy ra đồ ăn, đặt lên chỗ trống trên bàn của Diệp Kinh.

Cơm trưa hôm nay có gà hầm nấm, vài món ăn nhẹ cùng cơm trắng, còn có dâu mới hái.

Diệp Kinh rất tự nhiên mà nhận lấy bát cơm, gấp lên một miếng thịt gà thơm ngào ngạt.

“Giờ anh Diệp mới dùng cơm sao?” Trần Lan Nhân nhìn lên đồng hồ trên tường, hiện tại đã là hơn một giờ.

“Bởi vì hôm nay thầy Thiên giữ lại, nên mới tới muộn.” Lúc trước cậu đã gọi điện, hỏi Diệp Kinh muốn đợi cậu hay tự mình giải quyết. Diệp Kinh không hề do dự mà chọn phương án đầu tiên, có vẻ như anh ta thực sự không thích đồ ăn của bệnh viện.

“Nếu em phải bận, không bằng để bọn này chăm sóc anh ấy, anh, anh có đồng ý không?” Quý Hi vẫn nghĩ rằng có đại mỹ nữ Trần Lan Nhân này chăm sóc, Diệp Kinh nhất định sẽ đồng ý. Nào ngờ

“Không cần, gần đây hội học sinh cũng bận như vậy, sao tôi lại không biết xấu hổ, bắt mọi người tới chăm sóc.”

Vậy nên mới không biết xấu hổ để tôi chăm sóc? Nhạc Tư Trà vừa chửi thầm trong lòng vừa đem dâu đi rửa.

Quý Hi còn muốn nói tiếp điều gì lại bị Trần Lan Nhân ngăn lại, bởi vì cô phát hiện ra Diệp Kinh đang ăn ... rất ngon lành?

Hiển nhiên Chu Cương cũng phát hiện, bọn họ có chút kinh ngạc, khác với Quý Hi, bọn họ đã làm việc cùng Diệp Kinh một năm, cũng biết rõ một ít thói quen của anh hơn so với Quý Hi – người mới vào hội học sinh.

Ở hội học sinh, Diệp Kinh không chỉ nổi tiếng có bệnh ưa sạch sẽ mà còn rất kén ăn, chỉ cần không hợp khẩu vị, anh ta nhất định sẽ không động tới miếng thứ hai, dù cho là món ăn do đầu bếp cao cấp nhất nấu thì cũng vậy – đó cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến Diệp Kinh bị xuất huyết dạ dày – mà Trần Lan Nhân tự nhận tài nấu nướng của mình không hề so được với những người chuyên nghiệp.

Mà hiện tại, biểu hiện của Diệp Kinh cho bọn họ biết, anh thật vừa lòng với đồ ăn Nhạc Tư Trà mang tới.

Lúc Nhạc Tư Trà đi ra liền thấy cảnh mấy người đang nhìn Diệp Kinh ăn cơm.

Chẳng nhẽ bọn họ cũng đang đói?

“Mọi người có muốn ăn chút hoa quả không?” Hoa quả mang đến rất nhiều, nếu Diệp Kinh không ăn thì nhờ bọn họ ăn đỡ cũng tốt. Nhạc Tư Trà không phát hiện ra bộ dáng của mình bây giờ là chủ nhà đang tiếp đón khách đến chơi. Nhưng thật ra Diệp Kinh lại ngẩng đầu nhìn cậu một cái, rồi lại không đề ý tới nữa, tiếp tục dùng cơm.

“Ừm, mấy quả dâu này nhìn ngon thế.” Quý Hi nhón lấy một quả, bỏ vào miệng “Oa, ngon hơn hẳn những quả trước đây tôi từng ăn, cậu à, đây là mua ở đâu vậy? lát nữa tôi cũng qua đây mua.” Nói xong tiếp tục ăn thêm vài quả.

Nhạc Tư Trà không ngờ cậu không hề ngại ngần, cứ thế mà ăn, quay sang nhìn Diệp Kinh, phát hiện ra anh ta đang nhìn trừng trừng vào cái tay đang nhón dâu kia “Quý Hi ... đây là hoa quả để anh Diệp ăn tráng miệng ...”

Quý Hi cứng đờ, len lén nhìn Diệp Kinh, biểu tình trên gương mặt anh ta có vẻ không tốt lắm ... cười xấu hổ, chậm rãi rút lại tay của mình “Hội, hội trường, thật xin lỗi.” Ô ~ ~ ai làm om nói cho cậu, vì sao vẻ mặt của hội trường lại khủng bố như vậy nha nha nha??

Chu Cương về mặt thú vị, nhìn bộ dáng của Diệp Kinh, cảm thấy kỳ lạ, làm bạn với nhau đã nhiều năm, anh vẫn là lần đầu tiên thấy Diệp Kinh có vẻ mặt

này. “Diệp Kinh, tôi nhớ rõ cậu rất ghét ăn dâu cơ mà?” nói rồi cũng cầm lên một quả, nhìn sắc mặt của “người nào đó” càng ngày càng đen.

Chỉ là

“Mùi vị đúng là ... ngon.” Chu Cương nếm thử, rốt cục cũng hiểu được vì sao Diệp Kinh lại “keo kiệt” như vậy. Loại dâu này so với thứ vừa không có hình thức vừa không có hương vị ở chợ ngon hơn rất nhiều. Cái vị chua chua ngọt ngọt kia có sức hấp dẫn đến kì lạ.

Trần Lan Nhân cũng rất hiếu kì với mùi vị của nó nhưng nhìn sắc mặt Diệp Kinh đúng là vô cùng khó coi, cô cũng không dám đụng tay vào.

“Bạn Nhạc thân mến, nói cho tôi biết ô mai này mua ở đây đi?” Học trưởng thì cậu không dám hỏi, đành phải hỏi Nhạc Tư Trà.

“A, là của một người bán hàng rong trên đường, ông ấy nói đây là giống mới, cũng không có nhiều, nếu cậu muốn tôi có thể hỏi giúp.” Dâu trong không gian lớn rất nhanh, hái nhiều một ít chắc cũng không sao. Hơn nữa, còn vài loại trái cây cũng sắp chín, lần sau sẽ hái đến mấy thứ khác cũng được.

“Cảm ơn nhiều.”

Diệp Kinh nhìn cảnh hai người nói chuyện, hai mắt hơi sụp xuống, che giấu bóng tối nơi đáy mắt.

Bởi vì Diệp Kinh cố ý đưa đường, trong khoảng thời gian nằm ở bệnh viện, anh cùng Nhạc Tư Trà cũng trở nên thân thiết lên rất nhiều, không hề lạ lẫm giống trước đây.

Mỗi lần Nhạc Tư Trà tới đưa cơm thường gặp nhóm ba người kia của hội học sinh, mỗi lần cậu đều nhìn thấy bốn người bọn họ bận rộn, càng nghe càng cảm thấy bội phục. Những người này đúng là không lúc nào không bận rộn.

Bởi vì tình trạng khôi phục rất tốt, Diệp Kinh rất nhanh đã có thể xuất viện.

Đáng lẽ ra, Diệp Kinh đã khỏe trở lại, Nhạc Tư Trà cũng hoàn thành nhiệm vụ. Tiếc rằng người nào đó đã lỡ yêu tay nghề của cậu, mặt dày đeo đuổi đàng đàng, đánh cũng không chết mong cậu về sau nấu cơm thì nấu thêm một phần. Không chịu nổi, cậu đành phải đồng ý. Từ nay về sau, trên bàn cơm có thêm một thực khách. Việc này cũng giúp Nhạc Tư Trà hiểu được một điều: một người, dù bề ngoài có đứng đắn đến đâu, cũng sẽ có một mặt khiến người ta khinh thường phi nhỏ.

Từ khi Diệp Kinh trở thành khách quen của nhà cậu, Nhạc Tư Trà hiểu được, ra là “lao lực đến chết” là có thật đó là khi một người bận rộn tới mức đến giờ cơm cũng muốn làm việc.

Mỗi lần Diệp Kinh không thể về nhà mà nhờ cậu đưa cơm, nhìn hội học sinh bận rộn trong đồng công việc, Nhạc Tư Trà đều cảm thấy bản thân quả là may mắn – chỉ cần chú ý vào việc học tập, những thứ khác đều không cần lo lắng, đúng là nhân nhĩ nha!

Nhưng là, đúng là hội học sinh bận đến vậy sao? Dường như trừ anh ta ra, những thành viên khác của hội học sinh cũng không cần mất ăn mất ngủ như vậy a?

“Bởi vì ngoài chuyện của hội học sinh, tôi còn phải lo lắng tới những việc khác nữa.”

“Ví dụ?”

“Ví như, sự nghiệp của tôi.”

“Nếu đã bận như vậy, vì sao còn tiếp nhận hội học sinh?”

“Vì vị trí này giúp tôi có thể kiếm được nhân tài.”

Được rồi, là anh ta tự tìm khổ. Quả nhiên mỗi ngày chăm chỉ lên lớp, thường thức đồ ngon, thi thoảng đi câu cá, đùa nghịch với mèo mới là loại cuộc sống thích hợp chính mình a. Nhạc Tư Trà âm thầm gật đầu.

Nghĩ đến mèo, Nhạc Tư Trà bỗng nhiên muốn bật cười, cậu phát hiện ra, hội trưởng vĩ đại của bọn họ sợ mèo! Tuy rằng hội trưởng đại nhân kiên trì nói là không thích.

Bởi vì trong nhà thường xuyên có thực khách nên Miêu Miêu được thả ra khỏi không gian, nuôi trong phòng. Vào ngày đầu tiên khi Diệp Kinh tới cửa, Miêu Miêu rất tự giác đi đón khách – nó nhảy vào ngực Diệp Kinh đang ngồi trên ghế salon. Sau đó, Nhạc Tư Trà đang nấu nướng dưới bếp chợt nghe thấy tiếng Diệp Kinh kêu lên, cậu cảm thấy kỳ quái vì dường như thanh âm của Diệp Kinh có chút ... run rẩy?

Nhìn Diệp Kinh vẫn cương một chỗ không nhúc nhích, hai mắt căng thẳng nhìn Miêu Miêu, Nhạc Tư Trà liền hiểu được. “Anh sợ mèo?”

“Chỉ là không thích ... Trước đây tôi từng bị mèo cắn.” Anh ta vươn ra tay phải, ngón trỏ có một dấu răng nhàn nhạt. Có lẽ vì thời gian đã lâu, nếu không nhìn kĩ cũng sẽ không thấy.

“Yên tâm đi, Miêu Miêu rất ngoan, sẽ không cắn người, đúng không Miêu Miêu?” Đáp lại cậu là một tiếng kêu vui vẻ.

“Hy vọng là thế, tuy nhiên, tôi vẫn mong nó cách tôi xa xa chút.” Về mặt vẫn giữ về mặt cảnh giác, nhìn Miêu Miêu chằm chằm

“Được rồi, nếu anh muốn thế.” Cậu thân nhiên bế mèo đi “Miêu Miêu, về sau đừng tới gần học trường quá, biết không?”

“Meo meo ~” ừy khuất.

“Ngoan, nghe lời anh mang đi câu cá, làm canh cá cho em ăn.”

“Meo meo~” Được.

Diệp Kinh ngờ vực nhìn theo bóng dáng một người, một sủng rồi đi, là trùng hợp sao? Con mèo này cứ như là thực sự nghe hiểu Nhạc Tư Trà nói gì vậy!

Hoài nghi khi đã mọc rễ dưới đáy lòng sẽ rất khó trừ đi. Dù sao, chuyện này cũng đúng là kỳ lạ. Mỗi lần Diệp Kinh tới nhà Nhạc Tư Trà đều sẽ chú ý tới biểu hiện của Miêu Miêu, đồng thời với việc anh đã không còn sợ mèo, cũng khẳng định Miêu Miêu quả không đơn giản – một con mèo bình thường sẽ không mở TV tìm tiết mục, sẽ không vừa nghe nhạc vừa khoa tay múa chân, lại còn kêu theo giai điệu!!

Chỉ là nhìn bộ dáng đương nhiên của Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh cũng thông minh mà không đề cập tới vấn đề này.

Nếu nó thật sự có thể nghe hiểu Nhạc Tư Trà, vậy sẽ không cần người, đúng không?

Ngoài mèo, nhà của Nhạc Tư Trà còn có rất nhiều điểm kia quái, chẳng hạn như chậu lan hồ điệp mãi không héo, hay ... trong tay Nhạc Tư Trà luôn đột nhiên xuất hiện thứ gì đó.

Lần đầu tiên phát hiện, anh thật sự khiếp sợ – khi anh nhìn qua cửa sổ thủy tinh vào buổi đêm thấy được trên tay cậu đột nhiên xuất hiện một đồng rau – để chứng minh chính mình không nhìn nhầm, anh luôn mang theo một tấm gương nhỏ, giả vờ như xem TV nhưng thực thể là qua gương quan sát mọi cử động của cậu – tuy rằng việc này không được tốt đẹp cho lắm – lần lượt thấy tận mắt, chứng minh rằng không phải do anh hoa mắt.

Con người đối với những thứ không biết luôn cảm thấy sợ hãi, anh cũng không ngoại lệ, nhưng nhiều hơn sợ hãi lại là tò mò.

Diệp Kinh thực thông minh khi không nói chuyện này ra. Về sau, anh chắc chắn sẽ có cơ hội biết về việc này.

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Vào ngày kỉ niệm thành lập trường, mọi người đều trở nên bận rộn bởi vì ngày này cũng cho phép những người ngoài trường vào.

Quán cà phê của lớp họ, đúng hơn phải nói là quán cà phê “hầu gái” – mặc bộ đồ người hầu của nữ giới để tiếp khách, quần áo là mượn từ CLB COS, mọi người chia thành từng ca, thay phiên nhau tiếp đón khách hàng như những vị chủ nhân của mình – điều này đưa đến không ít những người khách hiếu kỳ.

Bởi vì trong quán cũng cung cấp một vài món ăn trưa đơn giản, cho nên giờ cơm cũng là thời điểm đắt khách, Nhạc Tư Trà không có thời gian nấu cơm, càng không có thời gian chăm sóc Miêu Miêu. Do đó khi Diệp Kinh xung phong giúp đỡ, Nhạc Tư Trà cũng đành phải gởi Miêu Miêu cho anh ta chăm sóc.

Buổi chiều không có việc gì bận rộn, mọi người ra ngoài chơi, Nhạc Tư Trà không hề có hứng thú đối với việc dạo xem các cửa hàng, vậy nên cậu đôi ca với Cao Dương để cậu ta vui vẻ với người yêu, ở lại trông cửa hàng, giữa trưa đúng là bận.

Tựa người vào cửa, khẽ thở dài, cảm giác đầu óc như muốn tan rã.

“Nơi này còn mở cửa không? ” Sau lưng có người hỏi

“Thưa vâng, My lord.” Cậu theo phản xạ có điều kiện, xoay người cúi đầu, nói ra lời thoại hoàn hảo – trả lời khách hàng bất cứ điều gì cũng phải thêm từ “My lord”

Một con mèo màu trắng xuất hiện trong tầm mắt, cọt cọt quanh cậu làm nũng. Ngẩng đầu nhìn lên, người đang đứng trước mắt chính là Diệp Kinh.

“Nghe mọi người nói nơi này rất thú vị, quả nhiên là thế, chủ đề lần này là chủ tớ?” Hình ảnh Nhạc Tư Trà trong bộ áo bành tô đen trước mặt đúng là ra dáng quán gia.

“Ừm. Sao anh lại tới đây?” Ôm lấy Miêu Miêu, khẽ vuốt đầu nó, Miêu Miêu “gừ gừ” đầy thoải mái.

“Qua xem xem cậu có thời gian giúp tôi làm cơm trưa không?” Không hề quanh co lòng vòng mà đi thẳng vào chủ đề.

Cậu thầm khinh thường, người này đúng là nghĩ cậu là đầu bếp riêng, cậu hơi khom lưng, đưa tay ra “Hoan nghênh ngài trở về, My lord.”

“Vinh hạnh của ta.” Diệp Kinh đi vào.

Bên trong được bày biện rất đơn giản. Trong phòng học rộng rãi, bàn học được xếp lại thành bàn ăn, phủ khăn trải bàn lên, còn đặt thêm một đĩa hồng nhung trong chiếc bình thủy tinh nhỏ, hai bên cửa sổ được che màn để che lại tầm nhìn của bên ngoài. Trong góc bày thêm một vài bồn cây. Phía sau cánh cửa được ngăn lại một khoảng nhỏ để làm phòng bếp.

“Bài trí không tồi.”

“Mời ngồi.” Cậu kéo ra ghế dựa để anh ta ngồi xuống.

“Sao chỉ có mình cậu ở đây? Những người khác đâu?”

“Đều đi ra ngoài chơi, nơi này chỉ còn một đồ chiên đơn giản cũng bánh ngọt, anh muốn ăn không?”

“Cậu làm sao?”

“Không, là đồ mua bên ngoài, chỉ cần hâm nóng lên là được.”

“Vật cho tôi cà phê là được rồi.”

“... Anh kiêng ăn tới độ này từ bao giờ vậy?”

“Từ khi được ăn những món cậu nấu.”

“.. Có canh trứng, anh có ăn không?”

“Được.”

Cậu đem Miêu Miêu cho anh ta rồi đi vào phòng bếp.

Canh trứng rất dễ làm, đánh đều trứng rồi cho vào nước, thêm muối, bỏ vào lò vi sóng, tính toán thời gian chuẩn xác là được. Về phần trứng, đó là do gà mái được nuôi trong không gian để ra.

Cà phê ở đây đương nhiên chỉ có loại hòa tan, xé gói cà phê, đổ vào chén, cho nước sôi, khuấy nhẹ.

“Ở đây chỉ có cà phê hòa tan, nếu anh không thích thì thôi vậy.” Đặt chén xuống rồi lại quay vào.

Về chuyện này Diệp Kinh cũng không kén chọn, bình thường anh rất bận, đâu có thời gian dùng cà phê phin, đều là dùng cà phê hòa tan để làm tỉnh thần tỉnh táo.

Đặt canh trứng xuống, cậu quay sang ôm Miêu Miêu. Cậu cũng không đi ra ngoài, chỉ ngồi một bên nghỉ ngơi. Dù sao giờ cũng không có vị khách nào khác.

Diệp Kinh không khách khí, cầm lấy ăn rất thoải mái.

“Anh đã giúp tôi cho Miêu Miêu ăn chưa?”

“Rồi, cậu đã chuẩn bị cho nó, sao không thuận tiện làm cho tôi một phần?”

“Nó chỉ ăn đồ lạnh, mà anh chỉ ăn được đồ mới làm.” Không ăn được lại trách ai?

“...”

“Mà anh không bận sao? Bọn họ chẳng nhẽ lại dễ dàng để anh đi dạo bên ngoài.”

“Không phải đi dạo, ăn xong cơm trưa tôi lại phải trở về.”

“Sao thế, kỉ niệm thành lập trường cũng sắp xong rồi, bọn anh vẫn có việc sao?”

“Chỉ còn lại một số công tác tổng kết, hoàn thành là có thể được nghỉ ngơi một thời gian.”

“Hội học sinh thì không nói làm gì, nhưng chẳng phải anh còn phải bận những việc khác sao? Nghỉ ngơi vậy không sao chứ?”

“Tôi cũng không phải là kẻ công tác cuồng, lúc nào cần vẫn nghỉ ngơi mà.”

“Thật không phải?” Không phải mà lại khiến cho mình sinh bệnh phải nằm viện?

“... Ngày kia bắt đầu nghỉ quốc khánh, cậu có kế hoạch gì chưa?”

Đánh trống lảng, chính xác là đang đánh trống lảng!

“Về thăm di, tuần lễ vàng như thế này việc buôn bán của họ chắc chắn rất bận, sẽ cần người giúp đỡ.”

“Nhà vườn ... Tôi muốn đặt một phòng, được không?”

“Anh muốn đi? Tôi tưởng rằng anh sẽ tới những khu du lịch lớn, hoặc là đi nước ngoài chứ?”

“Năm nào cũng thế, không thú vị chút nào, hơn nữa mấy chỗ đó hiện giờ chắc cũng đông người, đi chỉ một người.”

“Vậy để tôi giúp anh hỏi xem ... còn phòng không?”

Nói chuyện một lúc, Diệp Kinh cũng sắp ăn xong, lúc này, từ cửa truyền tới tiếng cười nói.

“Tư Trà, bọn mình tới ... đổi người ...”

Bước vào là hai nữ sinh cùng lớp, Nhạc Tư Trà nhìn qua thời gian, đúng là đã tới lúc thay ca, chỉ là ...

“Sao vậy?” Mặt lại ngơ ra như vậy?

Hai người không để ý tới cậu, chỉ ngơ ngác nhìn vị trí ... cạnh cậu.

Tư Trà hiểu ra, nhìn Diệp Kinh đang uống cà phê bên cạnh, tuy rằng đã tiếp xúc với nhau một thời gian khiến tình cảm kính ngưỡng của cậu dành cho vị hội trưởng này đã gần như không còn, nhưng dù sao đối với những người khác, người này vẫn là người nổi tiếng trong trường.

“Làm phiền cậu rồi, tôi đi về trước, cảm ơn đã chiêu đãi.” Rút lại phong thái thoải mái, nhàn nhã vừa nãy, Diệp Kinh khoác lên vẻ đạo mạo đứng dậy tạm biệt, còn không quên đối với hai nữ sinh gật đầu mỉm cười.

“Ừm.” Đồ hai mặt!

Người đã đi rồi nhưng mèo vẫn còn ở lại.

Dọn bàn xong, Nhạc Tư Trà ôm mèo, dự định đi dạo.

“Này, ừm ... Tư Trà, cậu và Diệp Kinh học trưởng biết nhau sao?” Hai nữ sinh vây quanh lại, có chút tò mò lại hưng phấn, hỏi.

“A? Ừ, chúng tôi là hàng xóm.”

“Nhà cậu ở đâu?” Tin tức lớn nha~~

“Khu Thủy mộc niên hoa ngay gần trường.”

“Đó chẳng phải là khu ở của giáo sư sao?”

“Đúng thế.”

“Vậy ... bọn mình có thể tới thăm nhà cậu được không?” Biết đâu cũng sẽ thấy được chỗ ở của Diệp học trưởng.

“Chỉ sợ không được ... thầy Triệu cũng là hàng xóm của mình”

“... Thôi vậy, cậu cứ coi như bọn mình chưa nói gì.” Được xem mỹ nam thì thích thật nhưng là ... các cô không muốn thấy khuôn mặt hắc xì dầu của chủ nhiệm khoa a.

“Đây là mèo cậu nuôi sao?” Ước nguyện tan vỡ, lực chú ý của các cô ngay lập tức bèn chuyển sang chsu mèo vẫn nằm trong lòng ngực của Nhạc Tư Trà.

“Ừ.”

“Đáng yêu quá.” Vừa nói vừa đưa tay ra sờ.

Đáng tiếc Miêu Miêu không đón nhận, nó cảnh giác nhìn chằm chằm hai người, bày ra tư thế công kích, tiếng kêu tràn ngập địch ý vang lên.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Tư Trà thấy Miêu Miêu như thế này, có chút kinh ngạc, rồi mới nhớ ra, trừ cậu và Diệp Kinh, số lần Miêu Miêu gặp người rất ít, có lẽ là đang sợ chẳng. Tư Trà vừa vỗ về, vừa quay sang giải thích “Xin lỗi, Miêu Miêu không thích người lạ chạm vào nó cho lắm.”

“Ra là thế a.” đành nuốt tiếc rút tay lại “Nó gọi là Miêu Miêu sao? Bao nhiêu rồi a?”

“Cũng đã được hai tháng”

“Nhìn nó nhỏ quá, nhưng lại rất xinh đẹp.”

Có lẽ vì Miêu Miêu không phải mèo Ba Tư thuần chủng, cho dù được uống ngay nước pha nóng lạnh thì ngoại trừ lúc đầu sẽ trưởng thành một chút, sau sẽ không thấy lớn lên nữa. Hiện tại, nhìn qua nó chỉ bằng hai bàn tay của người trưởng thành, nhưng lại vô cùng xinh đẹp. Lông nó trơn bóng, mềm mại, không lẫn một chút màu sắc nào khác, chiếc đuôi to xõa tung đủ để che hết thân thể nó, đôi mắt lam bảo thạch không lạnh lẽo như những con mèo khác mà lại có chút linh động, làm bất cứ ai khi nhìn đều không kìm lòng được thích nó.

“Nó đúng là một cô công chúa nhỏ xinh đẹp.” Đáp lại cậu là một tiếng làm nũng vui vẻ.

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Gọi điện thoại hỏi dì, xác định là còn phòng liền nhờ dì để lại một gian cho Diệp Kinh.

“Cháu muốn dẫn bạn tới? Dì giúp cháu tiếp đón, sao có thể thu phí được.”

“Là một người đàn anh của cháu, anh ấy muốn tìm một nơi đến để nghỉ ngơi, biết cháu muốn qua chỗ dì nên nhờ cháu hỏi một chút.”

“Được rồi, dì sẽ giảm giá cho cậu ta. Lúc nào các cháu tới?”

“Bọn cháu lên chuyến xe lửa chiều mai, buổi tối là đến nơi.”

“Gần đây rất bận, không thể dành thời gian qua đón cháu. Trên xe lửa phải chú ý một chút, cẩn thận gấp móc túi.”

“Dạ.”

Lại gọi điện cho Diệp Kinh, thông báo thời gian xuất phát, còn chuyện anh ta có mua được vé xe lửa hay không thì đây là chuyện của anh ta.

Sau khi nghe giáo viên chủ nhiệm nhắc nhở những việc cần chú ý trong ngày nghỉ, mọi người bắt đầu dọn dẹp phòng học.

“Lần này cậu lại về nhà dì à?”

“Ừm, cậu thì sao? Cùng mọi người trong nhà đi du lịch?”

“Bọn họ không có thời gian, mình đành định qua chỗ bác ở thành phố F.”

“Lúc về nhớ mang đặc sản cho mình, nghe nói bánh kết ở đây khá ngon.”

“Được thôi, lúc về cậu cũng nhớ mang về cho mình mấy thứ ăn ngon, món kho lần trước rất được.”

“Ha ha, tay nghề của dì rất khá phải không?”

“Ừm ừm, so với mấy thứ mua bên ngoài thì hương vị của nó mới là chính thống.”

“Lúc về sẽ mang cho cậu, đến thành phố F cũng đừng bị cô nàng xinh đẹp nào câu mất hồn, đến lúc đó lưu luyến không về được, mình sẽ không để phần cho cậu đâu.”

“Nói linh tinh, bản thiếu gia là ở giữa vụn bụi hoa mà một cánh bướm cũng không dính vào, cậu mới cần phải chú ý, mỹ nhân công tử ~”

“Mỹ nhân công tử? Là sao?”

“Cậu không biết? Đây là danh hiệu mọi người đặt cho cậu sau buổi tiệc tối a, được liệt trong danh sách những người đẹp của trường, dù danh hiệu không cao lắm nhưng cũng có thể xem là nổi tiếng. Diễn đàn của trường có không ít những bài nói về cậu, hơn nữa ..” Cao Dương lấy ra từ túi mấy tấm ảnh “Đạo này ở trường, thứ này bán rất chạy nha.”

Đó là ảnh chụp Nhạc Tư Trà trong trang phục COS lúc tiệc tối, góc chụp từ phía sau.

“... Quả nhiên là mình không nên tham gia.”

“Đừng kích động, cậu xem, dù mọi người đều đang nói về chuyện này nhưng không ai tới làm phiền, cậu vẫn rất yên ổn mà.”

“Nếu mình biết ai làm ra trò này, nhất định phải đem kẻ đó giết đi.”

“Ha ha, mấy tấm ảnh này cậu cầm đi, mình vẫn còn vài tấm, đều là chụp những thành viên trong lớp, lần sau sẽ cho cậu xem.” Hừ, nhìn dáng vẻ của Tư Trà, nếu như bị phát hiện rằng mình lấy ảnh của cậu ta đi bán, chắc chắn sẽ rất thảm.

Lúc về nhà lấy hành lý thì Diệp Kinh đã chuẩn bị đầy đủ, đứng trước cửa chờ cậu.

Bộ đồ đơn giản gồm áo T-shirt, quần bò, cùng đôi giày thể thao trắng, bớt đi vẻ chững chạc nhưng lại thêm nét trẻ trung, nhìn Diệp Kinh thế này mới giống một người sinh viên.

“Xuất phát được chưa?”

“Anh đã mua vé rồi?”

“Ừ.”

“Đợi chút, tôi đi lấy hành lý.” Cũng không hỏi anh ta mua vé bằng cách nào, vào nhà cầm hành lý, ôm lấy Miêu Miêu – vì nghe thấy tiếng mà đi ra, bỏ vào lồng sắt, kiểm tra cửa sổ đã khóa kỹ hay chưa. Nhìn chậu lan hồ điệp trên bàn, thuận tay bỏ vào không gian, lúc xoay người đi ra, cậu chột sững lại.

Phía sau, Diệp Kinh đang mỉm cười nhìn cậu.

Anh ta vào lúc nào?

Diệp Kinh làm như điều gì cũng không biết, nói “Xong hết rồi sao? Nếu giờ không đi sẽ không bắt kịp xe lửa.”

“Anh ...”

“Sao vậy?”

“Không, không có gì, đi thôi.” Nhạc Tư Trà có chút bối rối cầm lấy lồng sắt, kéo Diệp Kinh ra ngoài, khóa kỹ cửa “Đi thôi.” Bước xuống lầu trước. Dọc theo đường đi cũng không nói gì, đến tận khi thừa lúc xe vào ga mới trộm quan sát phản ứng của Diệp Kinh, thấy mọi thứ đều bình thường mới thoáng an tâm.

Có lẽ anh ta chưa phát hiện ra.

Diệp Kinh đương nhiên biết cậu đang nhìn mình, nhưng không nói ra, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Suốt một đường cả hai không nói chuyện với nhau.

Nhà ga rất đông người, bọn họ mua vé là chuyến xe lúc 2 giờ, xe lửa đã vào trạm nhưng cách giờ xuất phát vẫn còn một khoảng thời gian. Nhạc Tư Trà vốn định qua toa có ghế cứng nhưng lại bị Diệp Kinh lôi vào một gian ghế đệm.

“Chỗ của tôi không ở đây.” Nhạc Tư Trà ngồi xuống đối diện Diệp Kinh, có chút không vừa lòng.

“Tôi mua hai vé. Ghế nơi này so với ghế cứng thoải mái hơn. Hơn nữa, Miêu Miêu chắc chắn không muốn bị nhốt trong lồng.” Rồi chỉ vào Miêu Miêu vẫn đang cào vào lồng sắt.

Ở đây so với phía sau đúng là thoải mái hơn, bởi vì chuyện xảy ra lúc trước, Nhạc Tư Trà cảm thấy có chút chột dạ, sẽ không tiếp tục phản đối.

Thả Miêu Miêu ra, cậu nhóc bèn lên tới lồng ngực của Diệp Kinh, không chịu quay ra.

“Nhìn xem, nó đang tức giận này.”

Nhạc Tư Trà cảm thấy buồn bực, không quay đầu lại nhìn anh ta.

Hành khách lục tục lên xe, bắt đầu có thêm nhiều tiếng ồn ào. Không lâu, có tiếng đập cửa vang lên.

Diệp Kinh thấy Nhạc Tư Trà đang ngồi gần cửa nhưng không có ý đứng lên, đành phải tới mở.

Là nhân viên soát vé, Diệp Kinh đưa vé cho anh ta xác nhận.

Người soát vé đi rồi, Diệp Kinh quay lại vị trí, Nhạc Tư Trà vẫn không để ý tới mình, không hề tức giận, anh chỉ lấy ra từ túi xách một chiếc máy tính xách tay, chọn một bộ phim, cắm ống nghe vào, xem.

Xe lửa bắt đầu lăn bánh, Nhạc Tư Trà có chút nhàm chán, đành quay đầu lại nhìn anh ta.

“Anh đang xem gì vậy?”

“2010”

“À.” Bộ phim này Nhạc Tư Trà cũng từng nghe bạn học giới thiệu, là về thảm họa thiên nhiên, không phải thể loại cậu thích nên cũng chưa từng xem. Nhưng bây giờ đúng là nhàm chán, hơn nữa dường như Diệp Kinh xem rất chăm chú, nên cũng có chút hứng thú. Tiếc là chỗ ngồi của cậu không thấy gì cả.

“Cậu muốn cùng xem không?” Nhìn ra sự hiếu kỳ của cậu, Diệp Kinh cất tiếng mời.

“.. Được.” Do dự một chút, cậu vẫn đứng dậy, ngồi vào bên cạnh anh ta, mang vào một bên tai nghe của Diệp Kinh. Miêu Miêu dường như đã hết giận, lại chui vào ngực cậu.

Bộ phim rất hấp dẫn, tuy rằng tình tiết bình thường nhưng hiệu ứng vô cùng chân thật, làm Nhạc Tư Trà vừa xem, tim vừa đập dồn, nên không phát hiện ra hai người gần như sát vào một chỗ, cũng không phát hiện ánh mắt nóng cháy của Diệp Kinh luôn nhìn mình.

Xem xong phim mới phát hiện ra Miêu Miêu đã cuộn tròn một bên, ngủ ngon lành từ lúc nào. Nhạc Tư Trà cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, trở lại chỗ ngồi của mình, dự định ngủ một lúc.

“Tôi muốn ngủ một chút, nếu anh không có việc gì thì cũng nên nghỉ ngơi đi.” Điều chỉnh đồng hồ báo thức xong, gỡ kính xuống, cậu quay sang nói với Diệp Kinh.

“Ừm”

Trong lúc mơ mơ màng màng, môi có chút ngưa ngưa, theo bản năng khẽ liếm lại giống như đụng phải thứ gì.

Khi tỉnh lại, ngoài cửa xe bầu trời vẫn còn sáng, nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới sáu giờ, sờ sờ bụng, có chút đói. Thấy Diệp Kinh vẫn còn nghịch máy tính, liền hỏi “Anh đã ăn chưa?”

“Chưa, cậu đói sao?”

“Ừm.” nói thế, cậu liền mở ra hành lý, lấy ra đồ ăn vặt đã mua lúc trước, xé miệng một túi bánh bích quy “Anh thật sự không đói?”

“Vừa nãy có người bán com hộp, nhìn không được ngon, không mua.” Anh không khách sáo, cầm lấy đồ ăn vặt trên bàn, ăn.

“Con trên xe lửa đúng là không ngon lắm.” Mỗi lần ngồi xe lửa cậu đều mang theo đồ ăn vặt.

“Ngay cả cậu cũng nói không ngon, xem ra sự lựa chọn của tôi là đúng.”

“Anh đúng là kén ăn, đại thiếu gia.”

“Tôi thừa nhận.”

Thấy ánh mắt của anh ta luôn nhìn máy tính, Nhạc Tư Trà có chút tò mò “Rốt cuộc anh đang xem gì vậy?”

“Thị trường chứng khoán, cậu có hứng thú sao?”

“Không, dù tôi học khoa tài chính nhưng đối với thị trường chứng khoán thì không hứng thú chút nào.” Cậu tự hỏi không biết cần năng lực lớn đến mức nào mới có thể kiếm tiền trong đó.

“Không hiểu sao lúc đây cậu lại chọn khoa này.”

“Vi vừa điểm vào đây.”

“... Sau khi tốt nghiệp đã có dự định gì chưa?”

“Chưa nghĩ tới, tôi mới năm hai, tới lúc tốt nghiệp vẫn còn sớm.”

“Bắt đầu nghĩ từ giờ đi, có kế hoạch rồi so với lúc đây không biết gì tốt hơn.”

“Cũng đúng,” đột nhiên nghĩ tới không gian “Tôi rất thích kiểu ‘nông phu sơn thủy hữu điền điền’, có lẽ nhận một khối đất, làm nông dân cũng tốt. Anh thấy sao?”

“Không chí khí, như thế thật lãng phí tri thức của cậu. Nhưng là ...” Diệp Kinh như có chút suy tư “Dường như rất thích hợp với cậu.”

Không biết có phải tưởng tượng hay không, Nhạc Tư Trà cảm thấy được trong lời nói của anh ta có ẩn ý.

“Đương nhiên là tôi không có được chí khí như anh, ông chủ.”

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Xuống xe lửa đã là tám giờ tối, Diệp Kinh trực tiếp gọi taxi để đi.

“Tư Trà đã tới rồi.”

“Dạ, dĩ, đây là đàn anh của cháu – Diệp Kinh, Diệp Kinh đây là dạ và dĩ của tôi – Tôn Thích và Tần Hương Nguyệt..”

“Cháu chào bác Trần, dĩ Tần.”

“Các cháu ngồi xe lửa lâu vậy chắc chắn là mệt rồi, phòng đã chuẩn bị tốt, Tư Trà, cháu đưa Diệp Kinh qua, thu dọn đồ đạc rồi xuống dưới ăn chút gì đó ...”

“Vâng, học trưởng, dĩ bên này.”

“Gần đây gì có bận rộn lắm không?”

“Khá tốt, dù đang là mùa đất khánh nhưng dĩ có thuê thêm người, không đến nỗi bận quá, cháu cứ đưa Diệp Kinh dạo chơi đi.”

“Vâng.”

“Diệp Kinh, dĩ có chút việc cần phải bàn với cháu.”

“Dĩ cứ nói đi.”

“Mùng ba có một đoàn khách đến đây, số lượng người hơi nhiều, ngày đó cháu có thể chung phòng với Tư Trà được chứ?”

“Dĩ à, anh ấy không có thói quen cùng người khác ở, hay là cháu để lại phòng cho anh ấy, qua kí túc xá của công nhân ở vài ngày cũng được.” Với hiểu biết của cậu về Diệp Kinh, anh ta chắc chắn không thích ở chung với người khác, hơn nữa, cậu cũng cảm thấy không tự nhiên.

“Không sao, tôi ở cùng cậu cũng tốt.”

“Anh ...” Anh không phải ưa sạch sẽ sao?

“Được rồi, Tư Trà, Diệp Kinh cũng đều đồng ý, cháu cũng đừng so đo, dù sao ở kí túc xá cũng không còn chỗ.”

“Nhưng là ...”

“Được rồi, được rồi, ăn xong rồi thì đi nghỉ thôi, mai cháu nhớ mang Diệp Kinh đi dạo.”

“À...”

Nhà vườn của Tôn Thích có cái tên rất bình thường, gọi là “Cuộc sống nhà nông”, không quá lớn cũng không quá nhỏ, ngoài năm tầng phòng ở, trước cửa còn có một hồ cá. Tuy rằng bình thường nhưng vì vị trí tốt, phục vụ chu đáo nên trong số những nhà vườn quanh đây là nổi tiếng nhất.

Nơi này là con đường duy nhất để vào núi, hơn nữa ngọn núi phía sau vì vẫn giữ được vẻ đẹp tự nhiên nên du khách rất yêu thích.

Nhạc Tư Trà dự định mang Diệp Kinh vào đó chơi.

“Sâu trong núi có rất nhiều động vật hoang dã nên chúng ta không thể vào quá sâu, tôi chỉ có thể mang anh đi chơi ở những vùng lân cận, nếu muốn vào sâu trong núi cần mời dân bản xứ dẫn đường.”

“Chỉ là đi dạo cho thư thái, không phải tìm cảm giác kích thích, cậu dẫn tôi đi dạo qua là được rồi.”

“Vậy tôi dẫn anh tới chỗ một tôi thường tới, nơi đó rất bí ẩn, ít ai biết đến, phong cảnh rất tuyệt. Chúng ta mang theo đồ ăn, đi ăn com dã ngoại. Anh có thích câu cá không?”

“Cũng tạm.”

“Vậy thì mang theo cả cần câu nữa.”

Chuẩn bị xong xuôi, Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh liền xuất phát, cũng không thể bỏ Miêu Miêu lại, cậu nhóc này trừ hai bọn họ, ai cũng không mua chuộc được, hễ ai đụng đến là cắn, Nhạc Tư Trà không dám để nó một mình, sợ bị người khác bắt mất.

Dọc theo đường đi, Miêu Miêu ngoan ngoãn ghé vào vai Nhạc Tư Trà, bộ dáng vô hại, không thể tưởng được đến hình dáng giương nanh múa vuốt với người ngoài.

“Anh xem, Miêu Miêu bình thường vẫn ngoan như vậy, tại sao gần người khác lại hung thế a. Để đi ôm nó một cái, nó chết sống cũng không chịu.” Nhạc Tư Trà nghĩ tới cảnh sáng nay Tần Hương Nguyệt muốn sờ vào Miêu Miêu nhưng suýt nữa bị cắn mà sợ.

“Có lẽ là do sợ người lạ, ở chung lâu sẽ không sao, cô nhóc này rất thông minh, sẽ không cắn người linh tinh.”

“Nhưng nó từ đầu đã không hề cắn anh.”

“Đó là vì tôi có sức quyến rũ lớn, phải không Miêu Miêu.”

Miêu Miêu nể tình kêu lên một tiếng, nhảy khỏi vai Nhạc Tư Trà, đảo quanh chân Diệp Kinh.

“Nhìn xem, nó đồng ý.”

“Hừ, kèn kiệu.” Tuy rằng cậu phải thừa nhận Diệp Kinh rất hấp dẫn nhưng không thể thích được cái bộ dạng đắc chí kia.

“Ha ha, cậu ghen tị.”

“Ai ghen tị, tôi cũng đâu có kém anh.”

“Đừng vậy, nỡ nhân công tử của tôi ~” Diệp Kinh cố tình nhấn mạnh, kéo dài sáu chữ cuối, còn ngả ngón nâng cằm cậu lên, vẻ mặt đầy ý cười. Để cho tiện, Nhạc Tư Trà hôm nay không đeo kính, vậy nên gương mặt xinh đẹp kia hoàn toàn lộ ra ngoài.

Phùng, gương mặt Nhạc Tư Trà chợt đỏ ửng lên, thẹn quá thành giận, đẩy ra tay của Diệp Kinh “Cười cười cười, cười đến chết đi! Hừ, tôi lớn lên giống mẹ thì thế nào!” Nói xong không thèm để ý đến Diệp Kinh nữa, đi nhanh về phía trước.

Diệp Kinh bèn giữ chặt lại cậu “Giận sao?”

“Hừ.” Nhạc Tư Trà nhìn trời nhìn đất cũng không thèm nhìn anh ta.

“Để tôi giải thích, đừng giận.” Nhìn thế nào cũng thấy giống một con mèo nhỏ đang xù lông lên.

“Nói cho anh biết, nếu còn có lần sau, tôi nhất định sẽ đánh anh!”

“Rồi rồi rồi, không có lần sau, về sau nếu tôi chọc giận cậu, cho cậu đánh tự nhiên.”

“Vậy còn được.” Nhạc Tư Trà gạt đầu một cách hài lòng, còn tặng cho anh ta một gương mặt tươi cười.

Diệp Kinh ngượng ngùng quay đi chỗ khác “Chưa tới sao?”

“Qua chỗ này là đến.” Nhạc Tư Trà chỉ cánh rừng phía trước.

“Vậy đi thôi.” Diệp Kinh không buông ra tay cậu mà kéo cậu đi tới.

“Thế nào, nơi này rất đẹp đúng không?”

Không thể không nói, ánh mắt của Nhạc Tư Trà rất tốt, nơi này đúng là quá đẹp, đặc biệt là dòng suối kia, dưới lòng suối nông sâu không đồng đều kia là những hòn đá hình thù kì quái, nước suối không chảy xiết, trong vắt nhìn thấy cả đáy, ngẫu nhiên còn có thể thấy những chú cá nhỏ nhàn nhã dạo chơi trong các khe. Cảnh vật xung quanh hai bờ phản chiếu dưới nước, cản trở không khí nóng bức khiến cho người khác cảm thấy vô cùng thoải mái.

Gió thổi qua mặt nước mang theo không khí mát lạnh, xua đi cái khô nóng của mùa hè, thoải mái tới độ khiến người ta buồn ngủ. Nhạc Tư Trà cười giầy,

xấn ống quần, lội xuống dòng nước suối mát rượi.

“Anh có muốn xuống đây không? Rất thoải mái.” Cậu vừa lời kéo Diệp Kinh cùng xuống nước, vừa tìm kiếm gì đó trong những khe đá.

“Cậu đang tìm gì vậy?” Diệp Kinh cũng bước xuống, tò mò nhìn theo động tác của Nhạc Tư Trà.

“Tìm cua, nơi này ít người đến nên trong nước có khá nhiều, cũng rất lớn.” Cậu giơ lên con cua lớn bằng nắm tay trẻ con đang quơ quơ các chân, bỏ vào cái thùng nhỏ phía sau “Bắt được nhiều chúng ta sẽ mang về cho dì làm thêm đồ ăn.”

“Ở dưới mấy tầng đá sao?” Diệp Kinh cũng cúi xuống tìm kiếm.

“Ừm, lúc bắt cẩn thận chút, trước đây tôi đã bị mấy con cua này cắn, đau đến hai ngày mới hết.” Nghĩ lại mà thấy sợ, khi ấy cậu thấy ven bờ có một con cua to bằng miệng bát đang cõng một bé cua tằm bằng con nhện hướng mặt nước đi tới, đột nhiên muốn giúp chúng nó, nào ngờ bị gấp, ngón tay vừa sung vừa đỏ mắt hai ngày, một thời gian sau vẫn không dám nhìn cua.

“Thật ra tôi chưa từ đùng tới cua bao giờ.” Nghĩ lại thời thơ ấu của mình, vô số các loại chương trình học, đôi khi giải trí cũng là theo người lớn tham gia tiệc tùng, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã như thế này vẫn là lần đầu tiên, dường như từ khi biết đến Nhạc Tư Trà, anh mới có được cảm giác thoải mái. Nghĩ đến thế, trong vô thức, ánh mắt anh trở nên thật dịu dàng.

Nhạc Tư Trà không rảnh chú ý tới anh ta, vội vàng chạy đi cứu Miêu Miêu do muốn theo chủ nhân xuống nước mà suýt nữa bị nước cuốn trôi.

“Chẳng phải mèo sợ nước sau, nhóc tại sao lại dám xuống nước vậy.” Toàn thân Miêu Miêu ướt đẫm, cậu bắt đắc dĩ để nó lên một tảng đá có thể nằm phơi nắng được “Ngôn ngoan nằm ở đây, nếu lại bị cuốn đi anh cũng mặc kệ.” Bình thường vốn thông minh mà lúc này cũng không biết chừng mực gì cả, đúng là nghịch ngợm.

“Meo meo ~” tiếng mèo vang lên đầy tội nghiệp.

“Ngon, anh cho ăn cá khô.” Cá khô làm từ cá nuôi trong không gian là món Miêu Miêu thích nhất.

“Meo meo ~” Miêu Miêu giống như đang gật đầu, đôi mắt mèo xanh thăm híp lại thành một đường, khoe miệng khê nhếch, giống như đang vui vẻ tươi cười, cảnh tượng vô cùng kỳ dị, vậy nhưng hai con người ở đây đều phản ứng như chuyện đương nhiên.

“Miêu Miêu càng ngày càng thông minh.” Nhìn biểu hiện này của nó, trừ việc không thể nói, so với một đứa bé loài người có gì khác sao?

“Đúng thế, cũng phải xem là ai nuôi mới được vậy.” Nhạc Tư Trà vỗ vỗ đầu nó khen thưởng, Miêu Miêu híp lại mắt về mặt hướng thụ.

“...” Nhìn người nào đó sơ hở chông chất mà không biết, Diệp Kinh không biết nói gì. Anh đột nhiên muốn trợn trắng hai mắt nhưng do đã được giáo dục nghiêm túc từ nhỏ nên anh kìm lại được sự kích động.

Đội Miêu Miêu hồng gần khô lông, trong thùng cũng đã có không ít cua. Nhìn thời gian cũng đã tới giờ cơm trưa, Nhạc Tư Trà rời đi dòng suối, nhìn lại vẫn thấy Diệp Kinh còn hăng say càn quét.

“Sắp đến giờ cơm rồi, anh đói chưa?” Cậu không quên ai đó bị bệnh dạ dày, không được chịu đói.

“Ừm.” Diệp Kinh ngừng lại, rửa tay, theo cậu lên bờ.

Nhạc Tư Trà lấy ra sandwich đã làm buổi sáng, đồ uống cùng hai túi dầu và nho. Nhạc Tư Trà cảm thấy không gian đang lớn dần, chứng cứ là một khối đất trông đột nhiên xuất hiện, các giống cây bên trong cũng lớn lên rất nhanh, cây trồng đã sổ đều đã ra hoa kết trái, ngay cả gà vịt được nuôi thả cũng thay đổi rõ rệt theo ngày, kỳ quái nhất là ô mai, hôm trước mới hái hết, hôm sau lại sinh ra quả mới, cũng may là dù không hái xuống cũng không bị hỏng, ngược lại, càng để lâu, càng trở nên thơm ngon.

Có lẽ việc này có liên quan tới đất trong không gian? Lúc nào rảnh phải tìm hiểu một chút, còn phải mua thêm mấy giống cây mới, mua gỏi mới được đây?

Cậu tới dòng suối rửa hoa quả, quay đầu lại liền thấy Diệp Kinh đang cho Miêu Miêu ăn.

“Tôi nhớ rõ trước kia anh rất sợ ...không thích Miêu Miêu, hiện tại lại cưng chiều nó như vậy.” Ôm lấy hoa quả đi qua.

Cầm lấy chùm nho, Diệp Kinh ăn hăng say, hiện tại anh càng ngày càng thích ăn hoa quả nhưng chỉ là những thứ Nhạc Tư Trà chuẩn bị. “Chỉ cần là mèo tôi sẽ không thích” thấy Miêu Miêu kêu to to về kháng nghị, anh ta lại bỏ thêm một câu “Đương nhiên Miêu Miêu là ngoại lệ.” Cô nhóc này vô cùng khôn khéo, chỉ cần không chọc giận nó thì không có gì phải lo cả.

Nghe thế, Miêu Miêu mới ngừng kêu to, chuyên tâm tấn công miếng sandwich kẹp cá khô của mình.

“Lời đồn đúng là không tin được.” Bỏ một quả nho vào miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt khiến cậu híp mắt lại thỏa mãn.

“Sao lại nói thế?”

“Mọi người đều nói anh bị bệnh yêu sạch sẽ nặng, sao tôi lại không thấy thế nhỉ?” Nhìn Diệp Kinh vẫn đang tùy ý ngồi dưới đất, cậu thật không hiểu, nhìn

người này đâu có bộ dáng của một quý công tử, ngoại trừ kén ăn, được rồi, bề ngoài cũng giống. Rõ ràng anh ta đang ngồi dưới đất nhưng không hiểu sao lại cảm giác như đang ngồi trên ghế salon vậy.

“Chỉ có mình cậu nói vậy.” Diệp Kinh biết, tính cách anh quả thật giống như lời đồn, khát khe, khủng bố, nhưng là đối với Nhạc Tư Trà, anh không hề có cảm giác khó chịu, cảm thấy ở bên cạnh cậu, mọi thứ đều thật thoải mái. Giống như cảm giác mà cậu mang đến cho người khác: tươi mát, sạch sẽ.

Nhìn anh ta đầy nghi ngờ “Chẳng nhẽ không đúng sao? Miêu Miêu đùa nghịch cả người đầy bùn đất, vậy mà khi nhảy vào lòng anh cũng không thấy anh ngại bẩn.” Còn hăng hái tắm cho nó.

“Là vì cô công chúa nhỏ của cậu quá đáng yêu, tôi rất thích, nếu là con mèo khác chắc chắn tôi sẽ không thoải mái như vậy.” Anh ta vô vô Miêu Miêu hồng lấy lòng, đổi lại là nó vui vẻ làm nũng.

“Miêu Miêu đúng là rất đáng yêu.” Cậu vừa lòng gật đầu, đồng ý với câu nói của anh ta.

Đây chính là chủ nào tố nấy sao? Chủ nhân và thú nuôi đúng là giống nhau a! Diệp Kinh không hiểu nổi, rõ ràng là một người khôn khéo, tại sao đôi khi lại ngây thơ như thế?

Ăn xong cơm trưa liền cầm cần tới chỗ nước sâu câu cá, ngồi không bao lâu thì con buồn ngủ của Nhạc Tư Trà dâng lên, cố định cần câu cho tốt, cậu dựa vào gốc đại thụ phía sau, bắt đầu giấc ngủ trưa. Miêu Miêu dường như cũng buồn ngủ, nằm úp sấp bên chân cậu ngủ gật.

Diệp Kinh thấy vậy, cũng học theo cậu, cố định cần câu, dựa vào bên cạnh, bình yên đi vào giấc ngủ.

Từng cơn gió mát lành lướt qua, lá cây xào xạc, tiếng nước suối rì rào, tạo thành một bản nhạc yên bình khiến cho giấc ngủ càng thêm ngọt ngào.

Cần câu lay động một lúc, dường như sợ làm phiền hai người đang ngủ say, cũng dần trở nên yên lặng.

Hiện tại, là thời gian dành cho những giấc mơ đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Chúng ta đi bộ một chút đi, tôi nhớ rõ bên này có một lùm cây, giờ chắc có không ít quả dại, chúng ta hái mang về.”

“Được.”

Cuối hạ đầu thu, trên núi có rất nhiều quả dại đã chín, tới nơi, quả nhiên trong lùm cây kia có rất nhiều những quả nhỏ tuy rằng Nhạc Tư Trà không biết tên nhưng đã từng hưởng qua hương vị của chúng.

“Mấy quả này là mâm xôi dại, những quả bên kia có thể ăn, nhưng loại quả màu đỏ ở bên cạnh không ăn được, đừng hái nhầm.”

“Quả gì đây?” Diệp Kinh chỉ vào một nhánh cây bên trên đầy những quả màu đen chỉ nhỏ bằng hạt gạo.

“Ở địa phương vẫn gọi là ‘thu quý’ (mùa thu), còn tên khoa học thì tôi không biết, loại quả này ăn rất ngon, chỉ là ăn xong đầu lưỡi sẽ biến thành màu đen. Nó vẫn thường được rao bán trước cổng trường đấy.”

“Cậu rất thông thạo nơi này.”

“Trước đây sức khỏe tôi không tốt, cha mẹ đưa tới chỗ đi ở hai năm, sau mới khỏe hơn, đến tiểu học thì được đón về. Tuy nhiên hàng năm tôi đều tới nơi này.”

“Sức khỏe cậu hiện tại có vẻ rất tốt.” Mặc dù đã từng nghe nói rằng do sức khỏe yếu, thường xuyên xin phép, nhưng từ lúc gặp gỡ tới giờ đều chưa từng thấy cậu sinh bệnh. Sắc mặt bình thường cũng rất tốt.

“Hiện tại là thế, trước khi nghỉ hè tôi cũng là kẻ hơi chút sẽ cảm, rồi sốt. Nếu không phải...” Cậu có chút tự giễu nói, động tác tay cũng chậm lại.

“Ông lão đã dạy cậu làm rượu thuốc?” Diệp Kinh tự động tiếp lời cậu.

“Ông lão ... Đúng, tôi đã gặp ông ấy bên dòng suối.” Chút nữa đã quên mất lời nói dối khi trước. “Đúng vậy, ông ấy giúp tôi được sống khỏe mạnh, không cần lo lắng vận động nhiều sẽ té xỉu, muốn ăn gì có thể ăn nấy, tự do thoải mái không cần gò bó chính mình.” Cậu thật sự biết ơn không gian kì lạ kia. Nếu như không có nó, có thể hiện tại cậu vẫn chỉ là một kẻ ốm yếu “vai không thể nâng, tay không thể nắm”.

“Hiện tại cậu đã tốt lên nhiều rồi, đừng nghỉ nhiều quá.” Vỗ vai cậu an ủi, Diệp Kinh nói sang chuyện khác “Nãy giờ Miêu Miêu vẫn đào chỗ đất kia, chẳng nhẽ có thứ gì?”

“Hừm?” Nhạc Tư Trà cúi đầu nhìn đầy nghi hoặc, quả nhiên thấy Miêu Miêu đang ở dưới lùm cây ra sức đào móc, sự hăng hái đó đúng là khiến người ta khó hiểu.

“Miêu Miêu, có gì vậy?” Ngồi xổm xuống, tò mò nhìn vào, ở đây ngoại trừ cây cỏ, gì cũng không có.

Thấy chủ nhân chú ý tới mình, Miêu Miêu dừng động tác lại, ngoan ngoãn ngồi sang một bên, để lộ ra chỗ nãy giờ vẫn đào móc.

“Tôi nghĩ là tôi biết nó đang muốn lấy thứ gì.” Nhìn gốc cây bị Miêu Miêu đào ra, Diệp Kinh mỉm cười.

“Cái gì?”

“Nhân sâm.” Diệp Kinh chỉ vào gốc cây mọc ra loại quả đỏ kia.

“Cái gì? Anh nói đây là nhân sâm?” Nhìn kỹ hình dáng có vẻ giống. Nếu đúng như vậy thì

“Đúng. Tuy rằng rất nhỏ nhưng đúng là nhân sâm.”

“...Diệp Kinh, nhân sâm hình dáng đều như vậy sao?”

“Nghe nói nhân sâm càng nhiều năm thì lá cây càng nhiều. Củ này ước chừng mới được hai năm, sao vậy?”

“...Anh này ...”

“Sao?”

“Tôi trước đây đã từng nhìn thấy loài cây này ... có tám phiến lá ... còn những cây khác thì nhiều hơn một chút” Giọng cậu có chút run rẩy. (giàu rồi ^^)

“...Ồ đâu?” Diệp Kinh đã mơ hồ hiểu cậu muốn nói gì, trong lòng cảm thấy khó tin.

“Chỗ chúng ta vừa câu cá ... ở khúc quanh ... lúc nghỉ hè nó vẫn còn ở đó.”

Diệp Kinh dùng ánh mắt phức tạp nhìn cậu “... Cậu có muốn quay lại xem không?”

“...Được”

Đào ra nhân sâm, cắt kỹ, bọn họ quay lại đường cũ, đến khi Nhạc Tư Trà dẫn Diệp Kinh rẽ ra cỏ đồng cỏ đại rậm rạp dưới chân một đại thụ, lộ ra bên trong phân tán năm gốc cây, Diệp Kinh không tự kiềm chế được mà ngáy người.

Năm gốc cây kia giống hệt gốc nhân sâm lúc nãy, chỉ là chúng lớn hơn, lá cây cũng nhiều, nhất là cây ở vị trí trung tâm, có tận chín phiến lá, những cây khác ít nhất cũng có sáu phiến.

“Chẳng phải cậu nói chỉ có tám phiến thôi sao?”

“...Mười tuổi thì tôi phát hiện ra nơi này.”

Cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, Diệp Kinh nói đùa “... Có bảo bối thế này chắc cũng phải có bảo hộ thú?”

“Có.”

“Ồ đâu?” cảnh giác quan sát bốn phía, nếu thật có bảo hộ thú, bọn họ liền thăm.

“Ồ kia.” Chỉa phía đại thụ trên đầu.

Diệp Kinh ngẩng đầu lên, quả nhiên có một con rắn xanh biếc, lớn bằng cổ tay đang quấn ở nhánh cây, nhìn bọn họ chăm chăm. Diệp Kinh còn chưa kịp phản ứng, Nhạc Tư Trà đã mở miệng.

“Tiểu lục, xuống đây.”

Dưới ánh mắt khó tin của Diệp Kinh, con rắn kia quả thực đi xuống, quấn vào cánh tay Nhạc Tư Trà vươn ra.

Nhìn bộ dáng Diệp Kinh đang tròn mắt, há hốc mồm, Nhạc Tư Trà ngượng ngùng, cúi đầu nói “Tiểu lục là tôi nuôi.”

Nhìn con rắn xanh lét tuy rằng không biết là giống gì nhưng cũng có thể đoán được là loài cực độc, lại nhìn Nhạc Tư Trà đang cúi đầu, Diệp Kinh thật sự không thể đem cả hai liên hệ cùng một chỗ.

Đã lâu mà không thấy Diệp Kinh có phản ứng gì, Nhạc Tư Trà ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt không tin của anh ta, vội vàng giải thích “Tiểu lục là do tôi phát hiện ra ở cạnh nơi này, lúc đó nó vẫn chỉ là một quả trứng, tôi tưởng đó là trứng chim nên lấy về trộm ấp, lúc phát hiện ra là rắn thì cũng không thể ném đi được, liền nuôi một thời gian ngắn rồi bị di biết, đành phải mang nó tới đây, mấy cây nhân sâm này cũng là nó phát hiện ra, động của tiểu lục ở ngay phía sau cây đại thụ.” Lần trước trước khi quay về trường cậu ra đây câu cá chủ yếu là muốn chào tạm biệt tiểu lục, đáng tiếc lúc đó nó không ở đây “Bình thường khi tôi tới nơi này nó đều đi ra, hôm nay có lẽ có thêm anh và Miêu Miêu nên nó mới ở một chỗ như vậy.” cuối cùng, cậu lại bỏ thêm một câu “Yên tâm, tiểu lục rất nghe lời, sẽ không cắn người.”

“...”

“Nào, tiểu lục lại đây chào hỏi. Đây là bạn của anh – Diệp Kinh, bình thường vẫn luôn chăm sóc anh.” Cậu giơ tay rắn lên, nhìn chăm chăm vào mắt của nó, nói.

Tiểu lục chậm rãi quay đầu nhìn thẳng vào Diệp Kinh, chiếc lưỡi phun ra, thụt vào, điểm nhẹ chiếc đầu hình tam giác, rồi lại cuộn chặt lấy người Nhạc Tư Trà.

Nhìn cây nhân sâm chín phiến trên đất, Diệp Kinh dường như hiểu ra, quả nhiên là bảo hộ thú, rất có linh tính.

“Tiểu lục, đây là Miêu Miêu.” Nhạc Tư Trà đem Miêu Miêu vẫn không ngừng kêu to giới thiệu cho tiểu lục “Miêu Miêu, đây là tiểu lục, về sau hai đứa phải sống hòa thuận đây.”

Vừa nói xong, Miêu Miêu cũng không kêu nữa, nhìn nhìn tiểu lục, lại nhìn nhìn chính mình, tự so sánh một chút, sau đó quyết đoán vươn ta một bàn ta “Meo meo~”

Tiểu lục thấy vậy cũng vươn cái đuôi, nhẹ nhàng chạm vào tay Miêu Miêu.

Hai sủng vật nhanh chóng kết bạn với nhau.

“...Chẳng nhẽ dù chuyện gì xảy ra cậu cũng không cảm thấy ngạc nhiên sao?” Diệp Kinh thì thảo tự hỏi.

“Cái gì?” Nhạc Tư Trà buông ra Miêu Miêu cùng tiểu lục để chúng chơi đùa với nhau, Miêu Miêu thì không sao, tiểu lục dù sao cũng dài đến hai thước, không nhẹ chút nào.

“Không có gì.” Diệp Kinh thoáng lắc đầu để đầu óc tỉnh táo lại “Mấy thứ này cậu định xử lý thế nào?”

Nhạc Tư Trà nhìn dưới đất một gốc nhân sâm chín phiến, một gốc bảy phiến cùng ba gốc sáu phiến có chút do dự, lại nhìn tiểu lục trong lòng ngực, khẽ cắn môi, nói “Học trưởng, gốc chín phiến kia cho anh, còn lại để cho tôi được không?”

“Vì sao?” Diệp Kinh cảm thấy thật bất ngờ, anh không ngờ Nhạc Tư Trà lại chia cho mình, hơn nữa lại là gốc quý nhất “Cậu nên biết bốn gốc kia gộp lại cũng không quý giá bằng gốc này, cậu có thể đành lòng đưa cho tôi?”

“Ừm, dù sao không có học trưởng tôi cũng sẽ không biết mấy thứ này là nhân sâm. Hơn nữa tôi chỉ cần bốn gốc này là đủ rồi.” dùng không gian là có thể tiếp tục nuôi dưỡng chúng.

Nghĩ đến những hoa quả mà cậu vẫn chuẩn bị, Diệp Kinh liền hiểu ra “Tư Trà.”

“Sao?”

“Thực ra cậu có thể không cần nói cho tôi biết chỗ này, thậm chí ngay hiện tại cậu cũng có thể ra lệnh cho tiểu lục cắn tôi, độc chiếm chúng.”

“Anh...” Nhạc Tư Trà thực sự tức giận “Tôi không hề tiện như vậy!” Tuy rằng cậu có nói dối nhưng sẽ không làm chuyện gì sai trái, đặc biệt việc tàn nhẫn như giết người diệt khẩu, cậu tuyệt đối không làm.

“Tôi biết, đừng giận.” đưa tay ra, sờ sờ đầu cậu. Diệp Kinh cao hơn Nhạc Tư Trà một cái đầu nên động tác này làm được rất dễ dàng “Tôi biết là nó hơi khó nghe, nhưng dù sao cũng chỉ là cái nhìn của tôi thôi.”

“Anh sẽ làm chuyện như vậy?” cậu vẫn còn cực kỳ tức giận.

“Đúng thế, chỉ cần lợi ích đủ lớn, tôi không ngại phạm pháp.” Trên gương mặt Diệp Kinh là biểu tình âm ngoan dữ tợn mà anh chưa bao giờ để Nhạc Tư Trà nhìn thấy.

“Anh...” Vẻ mặt lạnh lẽo đó khiến Nhạc Tư Trà sợ hãi, ngay cả hai sủng vật cũng nhìn cậu đầy lo lắng.

Biết bản thân đã khiến cậu sợ, Diệp Kinh trở lại vẻ mặt ôn hòa như thường ngày “Đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cậu.” vĩnh viễn cũng không “Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, không nên quá tin tưởng người khác.”

“Nhưng là ... bình thường anh vẫn rất tốt với tôi.”

“Nếu chỉ là ngụy trang thì sao?”

“Không thể, dù rằng tôi không có tài nhìn người xuất sắc, nhưng tôi cảm giác được, anh đối với tôi là thực lòng.” Cho dù đôi khi cậu có chút bất kính với Diệp Kinh nhưng anh ta không hề tức giận, khiến cậu có cảm giác giống như được anh trai cưng chiều (anh trai thôi sao?) “Hơn nữa còn có Miêu Miêu, nếu anh chỉ là diễn kịch, ở lần đầu tiên gặp mặt chắc chắn nó sẽ cắn anh.” Trực giác của Miêu Miêu không thể coi thường. Nếu gặp ác ý nó sẽ không xù lông mà trực tiếp tấn công, ví dụ như cắn quần của đối phương. Không để người khác chạm vào là do nó không thích thôi.

“Ha ha, đúng vậy, tôi quên mất còn có nhóc kia.” Diệp Kinh nhớ tới một lần bọn họ ra ngoài gặp phải móc túi, tên móc túi còn chưa tới gần Miêu Miêu đã cắn ống quần của hắn, không chịu nhả ra, đáng sợ đến mức mà con dao nhỏ trong tay hắn cũng phải rơi xuống.

“Vậy nên, tôi tin anh.” Tin rằng anh đáng để tin cậy.

“Cám ơn sự tin nhiệm của cậu.” Anh nâng tay cậu lên, khẽ hôn xuống.

“A?” Động tác đó khiến gương mặt Nhạc Tư Trà ngay lập tức thành quả cà chua “Anh ... anh”

“Sao vậy?” Câu hỏi của Diệp Kinh rất nhẹ nhàng, giống như cái hôn vừa nãy không phải của anh, tuy nhiên vẫn không buông tay ra.

“Không, không có gì.” Nhạc Tư Trà vội vàng rút tay về.

Độ ẩm trong lòng bàn tay đột nhiên biến mất, Diệp Kinh không để bụng, mà bình tĩnh ném bom “Hôm trước tôi nhìn thấy cậu lan hồ điệp đó đột nhiên biến mất.”

“Cái gì!!!” Gương mặt Nhạc Tư Trà không còn đỏ bừng mà dần chuyển sang trắng bệch “Anh, anh biết.”

“Ừm, tôi cũng biết những hoa quả đó không phải cậu mua, yên tâm, không phải là tôi đào bới bí mật của cậu, tôi chỉ muốn cậu biết là tôi đã biết rồi, cho nên cậu có thể lấy mấy thứ này cùng với mang tiểu lục đi, không cần để ý tới tôi.” Đôi tay Diệp Kinh khẽ lướt qua gương mặt đã bị dọa trắng của Nhạc Tư Trà “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không làm hại cậu, tôi cam đoan.”

Nhìn ánh mắt Diệp Kinh không hề có chút giả dối, sắc mặt của Nhạc Tư Trà cũng khôi phục lên nhiều “Anh không cần sao?”

“Tôi tin tưởng cậu có thể chăm nó rất tốt, giống như số hoa quả của cậu, về sau nếu cần tôi sẽ lấy ở chỗ cậu.”

Khẽ thở dài, cậu uể oải nói “Sơ hở của tôi rất nhiều sao?”

“Đúng thế.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tuy rằng tâm tình của Nhạc Tư Trà có chút suy sụp, nhưng nếu đã bị phát hiện thì cũng chẳng còn cách nào, đâu thể giết người diệt khẩu chứ. Nghĩ vậy, cậu cũng không tự mình làm khó mình, trong lòng cũng cảm thấy thanh thản hơn, cái cảm giác luôn phải giữ bí mật đúng là khó chịu.

Nếu anh ta đã biết, cậu cũng không giấu diếm nữa, liền lấy bay ra, dự định nhỏ nhâm sâm lên để trồng trong không gian.

Thấy cậu chuẩn bị bắt tay vào làm, Diệp Kinh vội vàng kéo cậu lại, chia chia vào tiểu lục đang cùng Miêu Miêu chơi đùa “Cậu cứ lấy thể tiểu lục không tức giận sao?” anh chỉ sợ nó điên lên lại cắn người.

“Cũng đúng, cũng nên hỏi ý kiến của chủ cũ.” Nhạc Tư Trà ngẫm lại, rồi nói với tiểu lục “Tiểu lục, lần này anh muốn mang em cùng đi, em có đồng ý không?”

Gật đầu.

“Chúng ta mang luôn mấy thứ này đi, đổi chỗ trồng nó, được chứ? ”

Gật đầu.

“Được rồi, có thể đào.”

“...”

Mấy gốc nhân sâm này rễ rất sâu, rễ phụ cũng nhiều, để không đụng chạm đến chúng, hai người phải làm cho đất ẩm ướt. tiếp theo mới chậm rãi đào. Cuối cùng nhân sâm được đào lên tuy rằng bị tổn hại một chút nhưng đại khái thì không có vấn đề gì.

Nhìn trên mặt đất mấy gốc nhân sâm vẫn còn dính bùn đất, cây ít nhất cũng gần một cân, Nhạc Tư Trà liu lười “Nhìn lớn như thế, nếu không biết thì cứ tưởng là củ cải.”

“Sao vậy, nếu để trông thì tốt nhất là nhanh lên.”

“A, được.” đem nhân sâm bỏ vào không gian, tiện cho cả hai sủng vật vào, khi Nhạc Tư Trà đang muốn bước vào thì đột nhiên nhớ ra Diệp Kinh vẫn còn đứng đấy “Còn anh thì sao?”

“Tôi đứng đây chờ là được rồi.”

Nhìn Diệp Kinh cả người đầy bùn đất mà vẫn cười đến nhẹ nhàng, Nhạc Tư Trà do dự một chút rồi quyết định “Anh cũng vào cùng đi.” nếu anh ta đã biết thì biết thêm cũng chẳng khác gì.

Cậu vươn tay ra, Diệp Kinh chưa kịp nói gì thì đã bị kéo vào không gian.

“Chào mừng đến với thiên đường của tôi!”

Diệp Kinh nhìn xung quanh, nói “Ồ đây rất giống một trang trại.”

“Đúng thế, là trang trại của Nhạc Tư Trà.” Giọng điệu cậu đầy đắc ý.

“...” Ra ‘thiên đường’ là có ý này.

“Cậu định trồng mấy thứ này ở đâu?”

“Đi theo tôi.”

Nhạc Tư Trà dẫn anh ta tới bên hồ, giờ đây Minh hồ không còn giống trước kia – không hề có một sinh vật sống nào, trong hồ, những bông sen đủ các màu đua nhau khoe sắc, qua khoảng cách của các lá sen có thể thấy được đàn cá nhẹ nhàng bơi lội.

“Ồ đây là được rồi.”

“Phong cảnh không tồi.”

“Cám ơn.” Cậu cầm lấy xèng, bắt đầu đào hố.

Trồng sâm xong rồi, Nhạc Tư Trà tưới nước âm dương cho chúng, dặn tiểu lục công coi nơi này cẩn thận đừng để gà vịt ăn vụng, dù chúng bị nhốt trong viện nhưng nếu lỡ để chạy ra thì đúng là phiền phức lớn, có lẽ phải làm một cái chuồng.

Ra khỏi không gian thì cũng đã khá muộn, hai người trực tiếp quay trở lại.

“Các cháu đi đâu mà người đầy bùn đất thế này?” Tần Hương Nguyệt giật mình khi thấy hai người nhếch nhác trở về.

“Bọn cháu qua núi bắt cua, không cẩn thận bị ngã xuống.” Nhạc Tư Trà đưa cái thùng cho đi “Bắt được khá nhiều, tối nay lại có thêm món.”

“Mau về phòng tắm rửa thay quần áo, cẩn thận cảm lạnh.” Nhận lấy thùng, Tần Hương Nguyệt liền xua hai người đi, cô không muốn cháu mình bị ốm “Hôm nay nhiều khách, giờ ăn tối sẽ rất muộn, đến lúc đấy hai đứa sẽ đói bụng mất, vậy nên các cháu xuống nhà bếp lấy đồ ăn trước nhé.”

“Vâng ạ.” Nhạc Tư Trà nhìn Tần Hương Nguyệt có chút áy náy, vốn cậu định nói chuyện nhân sâm cho họ nhưng Diệp Kinh lại không cho, nói rằng nếu nhiều người biết thì rất khó giữ bí mật nên tốt nhất là không nói.

Tắm rửa thay quần áo xong, Nhạc Tư Trà đang ngồi sát tóc, xem TV thì có tiếng gõ cửa.

“Đến đây.” Bỏ điều khiển từ xa xuống, cậu đứng dậy mở cửa.

“Anh Tư Trà ~” Ngoài cửa, một cô bé mặc đầm hoa, tết tóc, gương mặt tươi cười, đột nhiên lao vào lòng ngực cậu.

“Tú Tú a, về lúc nào vậy?” Cô bé là Tôn Lệ Tú, tên thân mật là Tú Tú, em họ cậu.

“Vừa mới về, ông bà đưa em về.”

“Anh đang định mai qua thăm em, vào đi, xem anh mang về cho em cái gì này.”

“Con mèo đáng yêu quá!” Vừa liếc mắt, cô bé liền thấy ngay Miêu Miêu đang nằm úp sấp trên giường.

“Đây là Miêu Miêu. Miêu Miêu, đây là Tú Tú, đừng bắt nạt em nó nhé.” Bất lấy Miêu Miêu để Tú Tú ôm, Miêu Miêu không hề giãy dụa mà ngoan ngoãn nằm trong lòng bé, đúng là hiếm thấy.

“Hai người cứ chơi đi, anh đi lấy quà của em.”

“Vâng.” Được ôm Miêu Miêu, cô bé vô cùng vui vẻ.

Nhạc Tư Trà lấy từ túi hành lý ra một gói quà “Cho em đây.”

“Đây là gì vậy?” Tú Tú ngồi ở mép giường, để Miêu Miêu nằm trên đùi mình, đưa tay ra nhận gói quà, gói quà không lớn, hình vuông, không biết được bên trong đựng cái gì.

“Mở ra xem đi.”

“Dạ.” Tú Tú bóc lớp giấy gói ra “Kẹp tóc!”

Bên trong là một chiếc kẹp tóc màu phấn hồng, có đính hai hình trái tim, một lớn, một nhỏ bên trên, rất đáng yêu.

“Thích không?”

“Dạ có, cảm ơn anh!” Cô bé gỡ chiếc kẹp mình đang đeo xuống, cài lên cái mới “Đẹp không?”

“Rất hợp, đi, chúng ta xuống gặp ông bà.” Cậu một tay cầm quà cho hai người, một tay dắt Tú Tú, để cô bé ôm Miêu Miêu ra ngoài tìm người.

Ông bà đều đang ở phía sau nhà, vừa cùng Tần Hương Nguyệt nói chuyện phiếm, vừa giúp nhặt rau, khi nhìn thấy cậu liền vui vẻ.

“Tư Trà đã về rồi, sao không tới thăm chúng ta?” Ông Tôn đã ngoài bảy mươi nhưng còn rất minh mẫn, khỏe mạnh, tuy rằng ngoài miệng đang oán trách nhưng nụ cười trên gương mặt không hề suy giảm.

“Cháu vừa về tới qua, vốn định mai sẽ qua thăm hai người. Cháu dẫn bạn tới nên hôm nay dẫn anh ấy đi thăm thú xung quanh.”

“Bạn cháu đâu? Sao không thấy ở đây?” Bà Tôn ôm lấy Tú Tú đang lao tới, ngoảnh xung quanh cũng không thấy người lạ nào.

“Đi chơi cả một ngày, cả người đều trở nên bần nên anh ấy đi thay quần áo, bữa tối sẽ xuống. Ông bà ...” Cậu lấy ra chai rượu dưỡng thân đã được bọc gói cẩn thận “Đây là rượu thuốc cháu tự ngâm, hương vị không tệ lắm, nhất định hai người phải thử đây nhé.”

“Được, lát chúng ta sẽ uống. Không ngờ cháu có thể làm thứ này. Ở trường thế nào? Không bị ốm chứ?” Đối với đứa cháu này, điều bọn họ lo lắng nhất là sức khỏe của cậu.

“Ba, ba yên tâm, con đã hỏi anh Triệu rồi, sức khỏe Tư Trà gần đây rất tốt, chưa phải mời bác sĩ lần nào.” Tần Hương Nguyệt vừa cười vừa nói. Cô cùng Triệu Kỳ Hoa vẫn liên lạc với nhau về chuyện của Nhạc Tư Trà.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Bà Tôn có chút thốn thức “Sức khỏe cháu trước đây không tốt, chúng ta đều nghĩ rằng ... Giờ thì tốt rồi, ông trở phủ hộ a!” Nhớ lại hồi trước khi cậu vừa bị đưa tới là tầm năm tuổi, hơi chút liên té xỉu, rồi còn bị một trận bệnh nặng, bọn họ từng nghĩ rằng cậu cứ thế đi, thật may mà vẫn vượt qua được. Ở trên giường suốt nửa năm rồi mới dần dần khỏe lên.

“Đúng nói gờ thế, Tư Trà sẽ sống thật khỏe mạnh. Tôi vẫn muốn được ôm cháu trai mà.” Ông tôn có chút không thoải mái, nhưng vẫn không nhịn được mà sâu nảo.

“Bà à, đừng đau lòng, chẳng phải giờ cháu đang rất khỏe mạnh sao.” Nhạc Tư Trà an ủi, thế nhưng tâm tình của hai người vẫn có chút suy sụp, ngay lúc ấy, Diệp Kinh vừa bước vào sân sau, cậu liền nhanh chóng nói sang chuyện khác “Diệp Kinh, qua đây, ông bà, bạn cháu đang qua, để cháu giới thiệu với hai người, đây là Diệp Kinh, đàn anh cùng khoa với cháu, học trò cưng của bác Triệu, Diệp Kinh, đây là hai người sinh ra dưỡng.”

“Cháu chào ông bà Tôn! Lần đầu tới chơi, xin lỗi vì cháu không mang theo quà, lần sau nhất định cháu sẽ bù lại.” Diệp Kinh cung kính cúi đầu.

“Được rồi, được rồi, quà bánh gì, không sao đâu. Đứa bé này thật lễ phép.” Dường như ông Tôn rất thích Diệp Kinh, khen anh ta không ngớt miệng.

“Đúng thế, cũng rất đẹp trai, Diệp Kinh, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?” bà Tôn nhiệt tình hỏi.

“Cháu 21.”

“Lớn hơn Tư Trà hai tuổi a, vậy Tư Trà phải nhờ cháu quan tâm rồi.”

“Không, là cháu được cậu ấy quan tâm mới đúng.”

“Nhà cháu ở đâu vậy?”

“Ở thành phố S a.”

“Đó là một thành phố lớn, trong nhà còn có những ai?”

“Mẹ cháu đã qua đời, trong nhà chỉ còn bố.”

“Thật đáng thương, cháu ...”

Nhạc Tư Trà cảm thấy thật vui về trước tình trạng của Diệp Kinh, hai người đó vẫn nổi tiếng từ trước đến giờ rằng nếu không hỏi rõ tới tổ tông mười tám đời sẽ không dừng lại.

Nhưng thật ra Diệp Kinh đối đáp rất tự nhiên, gặp phải những chuyện không tiện trả lời vẫn có thể khéo léo hóa giải, khiến cho hai vị rất vừa lòng, khen anh còn trẻ mà đầy hứa hẹn.

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Khi Nhạc Tư Trà vẫn còn chìm trong giấc mộng thì có tiếng gõ cửa phòng cậu.

“Cốc cốc”

Nhạc Tư Trà vừa dụi mắt vừa ra mở cửa thì đã thấy Diệp Kinh cùng hành lý đều ở ngoài đó “Diệp Kinh? Có chuyện gì tìm tôi sao?”

“Xin lỗi, tôi nghĩ là cậu đã dậy rồi, dù sao thì hiện tại đã là mười giờ.” Nhìn bộ dáng vẫn còn buồn ngủ của Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh vội xin lỗi “Di cậu nói đoàn khách kia đã tới nên báo tôi qua ở chung với cậu.”

“Khách .. a.” Nhạc Tư Trà nhớ rằng đúng là Tần Hương Nguyệt đã từng nói về chuyện này, liền đứng tránh ra “Vào đi.”

“Cám ơn.”

Nếu đã bị đánh thức, Nhạc Tư Trà cũng sẽ không ngủ tiếp, vệ sinh cá nhân xong, cậu ăn chút hoa quả thay cho bữa sáng, tiện thể cũng đưa một ít cho Diệp Kinh.

“Miêu Miêu đâu? Sao tôi không thấy nó?”

“Ở chỗ tiểu lục. Hôm nay anh muốn đi chơi đâu.”

“Cậu quyết định đi.”

“Gần thôn không có gì thú vị để đi chơi, vậy đi đâu giờ? Đúng rồi, anh có bằng lái không?”

“Có, sao vậy?”

“Tôi muốn lên thị trấn mua một ít đồ, anh muốn đi cùng không?”

“Được.”

“Vậy giờ tôi đi tìm dụng cụ mượn xe. Ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ đi.”

“Ừ.”

Xe của dụng cụ Tôn dùng đi mua thức ăn là loại xe đời cũ mua lại. Đây là lần đầu tiên Diệp Kinh sử dụng loại xe này nên phải mất một lúc lâu mới quen với xe, sau đó mới bắt đầu đi.

Chỗ của bọn họ gọi là “Tôn gia thôn”, thị trấn gần đây gọi là Bình Thành. Từ Tôn gia thôn tới Bình Thành cũng phải tốn nửa giờ lái xe.

Kỹ thuật điều khiển của Diệp Kinh rất tốt, cơ bản trên đường đi không hề xóc nảy chút nào.

“Cần mua gì?”

“Một ít tre nứa và vật dụng sửa chữa, tôi muốn làm một hàng rào.” Gia cầm trong không gian lớn dần, con của chúng cũng được ấp ra không ít, trong viện không còn thích hợp cho chúng ở, cậu định sử dụng miếng đất mới xuất hiện thành khu vực nuôi dưỡng, đề phòng gia cầm chạy linh tinh lại khổ.

Nhạc Tư Trà mang Diệp Kinh tới cửa hàng bán tre nứa, chọn xong xuôi, thanh toán tiền đặt cọc, hẹn một tiếng sau sẽ quay lại lấy, cũng lấy thêm một ít vật dụng. Sau đó hai người chạy đến chợ.

Dừng xe trước cổng chợ, Diệp Kinh nhú mày nhìn cảnh tượng hỗn độn nơi đây, anh không thích chỗ này, nhưng nếu Nhạc Tư Trà cần, anh cũng không nói gì.

“Hay là, anh đứng đây chờ tôi, để tôi vào một mình?” Nhạc Tư Trà biết anh ta không thích những chỗ bẩn, cũng không ép.

“Để tôi cùng vào với cậu.”

Thấy anh ta kiên trì, Nhạc Tư Trà gật đầu đồng ý.

Chợ ở đây thường có người bán những mặt hàng hoang dã lấy từ núi, lần này vào thị trấn, ngoài việc mua vật liệu cậu cũng có dự định mua mấy thứ này.

Nhạc Tư Trà khá là may mắn nên cậu rất nhanh đã gặp được.

Có người bán động vật hoang dã.

Tuy rằng luật pháp không cho phép buôn bán động vật hoang dã nhưng hiển nhiên là không phải ai cũng coi trọng chuyện đó, ít nhất thì ở đây không ai cảm thấy có vấn đề gì, rất nhiều người đang vây lại xem, mấy động vật này rất hiếm khi mới gặp được nha.

Nhạc Tư Trà cũng không nghĩ gì, tuy rằng là phạm pháp nhưng đều xem từ bé đến lớn, cũng thành thói quen.

Còn Diệp Kinh, anh cũng từng nếm qua không ít động vật hoang dã.

Vậy nên bọn họ cũng lại xem, còn dự định mua một ít.

Người bán là một người tầm trung niên, điển hình của gian thương. Về mặt đây vui vẻ, có thể thấy được tiền lãi kiếm được không ít. Trên mặt đất đặt rất nhiều lồng sắt, ngoài những loài thông thường như gà rừng, thỏ hoang, rắn, còn có động vật được quốc gia bảo hộ như cú mèo, tê tê, thậm chí còn có một đôi uyên ương.

Nhạc Tư Trà rất thích đôi uyên ương kia, tuy rằng nhìn chúng hơi giống vịt hoang.

Nhạc Tư Trà không biết ra giá nhưng Diệp Kinh biết. Nhìn anh ta cùng ông chủ cò kè mặc cả, Nhạc Tư Trà không thể thói quen được.

Cuối cùng, họ trả năm trăm nhân dân tệ để mua đôi uyên ương, một đôi thỏ hoang, một đôi thỏ rừng, còn có ba con nhím nhỏ.

Thu hoạch rất tốt.

“Không nghĩ rằng anh có thể mặc cả đến như vậy.”

“Đây là tài ăn nói của tôi không tồi.”

Đâu chỉ không tồi, nhìn lúc hai người bước đi, về mặt ông chủ không khác gì khóc tang, Nhạc Tư Trà cảm thấy muốn cười.

“Cũng mua được kha khá rồi, cách thời gian lấy tre nứa còn một lúc, anh có muốn mua gì nữa không?” Quay về xe, Nhạc Tư Trà đem đồ mua được đều cho vào không gian.

“Gần đây có siêu thị lớn nào không?”

“Có.”

Bình Thành tuy không lớn nhưng cũng có một vài siêu thị, đều tập trung ở khu phố buôn bán sầm uất nhất.

Nhạc Tư Trà dẫn anh ta tới nhà lớn nhất trong số đó.

Lúc này trên đường cũng không chật lắm, đa số người sẽ không chọn thời gian nóng nhất trong ngày để ra ngoài.

Vào siêu thị, Diệp Kinh trực tiếp tới chỗ bán thuốc bổ, cầm lấy vài loại mình quen thuộc. Giá cả đề trên đây khiến Nhạc Tư Trà lú lờ.

“Anh mua mấy thứ này làm gì?”

“Quà gặp mặt.” Anh đã nói sẽ bù lại mà. Nếu đã đối người ta có ý đồ thì cũng phải lấy lòng mọi người xung quanh.

“Cho ông bà?”

“Ừ.”

“Mấy thứ này họ sẽ không nhận.” Nhìn anh ta tuyền những gì, nhân sâm, tổ yến, còn là loại đất tiền.

“Thật ra anh không cần mua cũng được, bọn họ không để ý đâu.”

“Tôi để ý, đã nói rồi thì cũng phải làm.”

“Nhưng không cần mua thứ đất tiền như vậy a.”

“Vậy họ thích gì?” Nếu anh đã chọn thứ không thích hợp thì tốt nhất là hỏi người trong cuộc.

“...Ông thích uống trà, còn bà thì cũng không đặc biệt yêu thích thứ gì.”

Dưới sự kiên trì của cậu, Diệp Kinh chỉ có thể mua loại thuốc bổ bình thường, nhưng nhất định phải mua loại Thiết Quan Âm tốt nhất.

Đã mua xong, bọn họ quay về lấy nốt bó tre, rồi lái xe về.

Trên đường về, Nhạc Tư Trà đem bó trúc bỏ vào không gian, lại lấy ra một ít hoa quả, chuẩn bị mang về cho mọi người chia sẻ.

Hai ông bà vẫn ở nhà vườn, lúc bọn họ về thì thấy hai người mang theo Tôn Lệ Tú đang ngồi dưới gốc cây hóng mát, xung quanh cũng có không ít khách.

“Hôm nay nóng thế này mà các cháu còn ra ngoài?”

“Có vài món đồ phải mua. Lệ Tú, qua đây, anh mua hoa quả này, chúng ta đem đi rửa rồi mang cho ông bà cùng ăn.”

“Vâng.”

Dắt tay cô bé, Nhạc Tư Trà nhẹ giọng nói với Diệp Kinh “Giờ anh đưa mấy thứ đó cho bọn họ, nhưng đừng mạnh mẽ quá.”

“Yên tâm.”

Lần này cậu mang ra rất nhiều loại quả, quả đào, quả nho, mai, anh đào còn có một quả dưa hấu lớn, đều là những thứ thường có vào mùa hè.

Ngoài dưa hấu cần cho vào giếng để ướp lạnh, buổi tối mới ăn được, những thứ khác Nhạc Tư Trà đều rửa sạch sẽ, để ra đĩa, còn lại thì bỏ vào tủ lạnh giữ tươi.

Cô bé không nhìn được hấp dẫn, trộm ăn vụng, không giấu được vui vẻ “Anh, anh đào ngon thật, so với những quả em đã nếm trước đây ngon hơn rất nhiều, vừa ngọt vừa thơm.”

“Thích ăn cũng đừng ăn nhiều quá, cẩn thận tiêu chảy, mau mang ra cho ông bà đi.”

“Dạ.”

Lúc đi ra, Diệp Kinh đang cùng ông bà nói chuyện phiếm, mấy vị khách bên cạnh cũng cùng gia nhập. Gói quà không còn nữa, có vẻ như hai người đã nhận rồi.

“Ông bà, quả anh Tư Trà mua ngon lắm, hai người nếm thử chút đi.” Tú Lệ đặt đĩa hoa quả lên bàn, cầm hai quả anh đào đưa lên miệng hai người.

“Tú Tú thật ngoan.” Bà Tôn cười hớn hở ôm lấy cháu gái.

“Ông bà, ngọt không?”

“Ừ, ngọt.” mấy quả anh đào này đúng là ngon “Nào nào nào, mọi người cũng nếm thử đi.” liền đưa cho mọi người cùng ăn.

Nhạc Tư Trà đem một đĩa hoa quả khác đặt lên bàn, ngồi xuống chỗ trống cạnh Diệp Kinh “Bọn họ nhận rồi?”

“Ừm, nhận rồi.”

“Chắc chắn là bọn họ rất thích ăn, bình thường, thuốc bổ hay gì đó di mua cho đều bị đưa lại.”

“Bọn họ cũng nói chỉ nhận lần này, lần sau không được bày vẽ nữa.”

“Tư Trà a, mấy loại quả này đúng là ngon, cháu mua ở đâu vậy?” ông Tôn vừa ăn đào, vừa hỏi.

“Dạ?” Tư Trà tròn tròn mắt, mấy quả này bên ngoài muốn mua cũng không có, bày ra cũng không được, ông Tôn so với cậu còn biết nhiều về Bình

Thành hơn, tuy nhiên, cậu vẫn kịp thời phản ứng lại “À, mấy quả này là do bạn của Diệp học trường bán cho cháu, bọn cháu gặp nhau ở trên đường, nghe nói là giống mới.” cậu nói dối mà sắc mặt không hề đổi, cũng không quan tâm tới Diệp Kinh đang tìm tìm nhìn nhìn cậu.

“Cậu bé, loại hoa quả này còn không? Tôi muốn mua một ít mang về.” Vài vị khách thấy thế, quay đầu hỏi Diệp Kinh.

“Đương nhiên, nếu cần cháu có thể bảo cậu ấy mang tới, tuy nhiên giá cả so với ở chợ cao hơn khá nhiều.” Diệp Kinh bắt đầu tính toán cho việc buôn bán.

“Giá cao cũng không sao, với hương vị thế này cũng là xứng đáng.”

“Vậy bác ghi số lượng ra để cháu bảo cậu ấy đưa tới.”

Thống kê xong, số lượng không ít. Diệp Kinh lấy có liên lạc với bạn, kéo Nhạc Tư Trà về phòng.

“Sao anh lại đồng ý với họ.”

“Chẳng phải cậu đang lo lắng vì mấy thứ này nhiều quá sao, nhân dịp này đem chúng xử lý, vậy không phải tốt à?”

“Tốt thì tốt, nhưng anh cũng nên hỏi tôi trước chứ.”

“Vậy sao cậu không hỏi tôi trước đã đẩy mọi chuyện lên người tôi.”

“Đây là do không còn cách nào khác.” Nhạc Tư Trà có chút chột dạ.

“Được rồi, tôi không trách cậu. Giờ phải chuẩn bị tốt số hoa quả họ cần. Nên chuẩn bị nhiều hơn một chút, có lẽ còn có người muốn thêm.”

“Nga. Vậy giá cả thế nào?”

“Giá của sản phẩm đặc biệt nâng lên 30%.” Diệp Kinh mở ra máy tính sách tay, bắt đầu tra giá.

“Vậy có đắt quá không?” Hoa quả đều đang trong thời kỳ cao giá, mà còn lấy của loại tốt nhất.

“Tục ngữ có câu ‘vật lấy hi quý’, mà số hoa quả của cậu giá trị còn hơn loại đặc biệt rất nhiều.” Nếu không phải số lượng quá lớn, anh nhất định sẽ giữ cho chính mình ăn “Hơn nữa đây giá lên cao cũng tiện cho họ trả giá.” Diệp Kinh ghi giá xuống “Tôi cùng bọn họ bàn bạc, cậu chuẩn bị thêm chút rô đưng hoa quả, giá cao chút cũng không sao.”

“Trong thôn có sẵn, để tôi đi mua.”

“Ừm.”

Khi Nhạc Tư Trà mua xong thì Diệp Kinh cũng đã bàn bạc xong với mọi người, ngồi trong phòng đợi cậu.

“Thế nào rồi?”

“Đã xong hết rồi. Đoàn khách này thuộc đơn vị của một cơ quan chính phủ, trong lúc bàn bạc thì cấp trên của bọn họ cũng ở đây, ông ấy đối với chất lượng của hoa quả rất hài lòng, đồng ý trả hết, mỗi người mua hai cân hoa quả mỗi loại, tất cả có ba chín người.”

“Ba chín người, mỗi loại phải bảy mươi tám cân, tất cả lên tới ba trăm mười hai cân? Hoa quả trong không gian không biết có đủ không?”

“Chắc là không thành vấn đề, trong viện của cậu có không ít.”

Dường như trong không gian, thực vật đều phát triển trái với quy luật bình thường, quả đã hái hết, vài ngày sau sẽ lại đầy cành. Trước đây cậu từng hái hết số quả trong viện, sau đó chúng lại sinh ra, cậu hái được cũng không ít, cuối cùng không hái được nữa cậu mới kệ chúng ở trên cây. May mắn là những thứ trong không gian sẽ không bị hỏng, nếu không cậu đã tiếc đứt ruột.

“Hái chúng ra rồi cho vào giỏ, những người này mai mới đi, chúng ta có đủ thời gian.”

“Nhưng là số giỏ này không đủ.”

“Cậu có số họ không? Mời họ qua đây, chúng ta lấy ra rồi cùng đóng gói. Nhiều người tốc độ cũng nhanh hơn.”

“Có lẽ đi có, để tôi đi nhờ đi.”

Sau khi nhớ Tần Hương Nguyệt gọi điện thoại, cậu kéo Diệp Kinh vào không gian.

Trái cây trong viện đúng là rất nhiều.

“Chúng ta không có cân, chỉ có thể ước chừng, tốt nhất là lấy nhiều chút rồi mang ra ngoài cân.” nói rồi Diệp Kinh cầm một túi to đi hái anh đào. Nhạc

Tur Trà thì hái bên kia. Công việc này rất tốn thời gian, may là hàng dự trữ nhiều nên cũng không cần hái nhiều lắm.

Đội mọi việc xong xuôi, rồi khỏi không gian thì bầu trời cũng đã tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tur Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

“Các cháu đi đâu mà không gọi điện được, mọi người đang chờ hai đứa để cùng ăn cơm mà.” Tần Hương Nguyệt có chút tức giận, cô đã tìm cả hai một lúc lâu.

“Có lẽ là do hết pin. Di à, chúng ta đi ăn cơm đi, cháu đói rồi.” Nhạc Tur Trà kéo tay cô, làm nũng, đi về phía nhà ăn.

“Biết đói thì phải về sớm chứ, cháu xem, hai đứa đã lớn vậy rồi, ra ngoài cũng không nói tiếng nào, không biết là mọi người lo lắng sao?” Tôn Thích nói, tìm không thấy người bọn họ cũng không có tâm tình nào mà ăn cơm.

“Thật xin lỗi, lần sau sẽ không vậy nữa.” Nhạc Tur Trà á náy cúi đầu, ngay cả Diệp Kinh cũng có chút ngượng ngùng.

“Được rồi, được rồi, lần sau hai đứa chú ý là được, mọi người đều đói bụng rồi, mau ăn cơm thôi.” Bà Tôn lên tiếng giảng hoà, mời mọi người vào dùng cơm.

“Diệp Kinh, giờ buổi chiều họ đã đưa tới, khách nhờ di hỏi lúc nào thì hàng đến?”

“Bên kia nói họ đã chuẩn bị tốt, nhưng là chúng ta phải tự đi lấy, ngày mai cháu cùng Tur Trà sẽ đi lấy. Tiền có thể giao vào tối nay.”

“Ừ.”

Lúc này, Nhạc Tur Trà cũng lên tiếng “Giữa trưa cháu có mua dưa hấu, đang làm lạnh ngoài giếng, đợi chút nữa mọi người nếm thử, nếu thấy ngon thì mai cháu lại lấy thêm, tiện thể có thể bán cho khách.”

“Thời tiết này ăn dưa hấu đúng là thích hợp nhất.” Tần Hương Nguyệt có chút xúc động, hôm nay khi khách đặt hàng lấy hoa quả thì cô cũng ở đó.

“Nhưng là giá rất cao, cho dùng chúng ta bán thì lợi nhuận cũng không được là mấy.” Tôn Thích không quan tâm lắm.

“Bác Tôn cứ yên tâm, bạn cháu nói rằng sẽ giảm giá 30%, cháu chỉ lấy một phần còn lại để cho mọi người.”

“Thế sao được, đều là cháu liên hệ, chúng ta sao có thể thu.” Tôn Thích không đồng ý, bọn họ đâu có làm gì chứ.

“Bác Tôn, đừng nói vậy, cháu chỉ giúp mọi người gạt dây, nhận hàng, bán hàng, tiêu thụ là do mọi người phụ trách mà, cháu chỉ cần một phần là được rồi.”

“Việc này...” Tôn Thích có chút do dự.

“Dượng đồng ý đi, bạn của học trưởng cháu cũng biết, người ta chỉ có việc ở đây vài ngày, rất nhanh sẽ đi. Nhưng hoa quả này không thể để lâu nên mới đồng ý bán, coi như là dượng giúp anh ấy đi. Anh ấy cũng không thể tự bán.”

“Vậy cũng được. Làm phiền cháu rồi, Diệp Kinh.”

“Đâu có.”

Ăn cơm xong, hai người liền quay về phòng, bận bịu một ngày, cả hai đều đã ‘sức cùng lực kiệt’.

Phòng ở nhà vườn đều là phòng đôi, mỗi phòng có hai chiếc giường đơn, phòng của Nhạc Tur Trà cũng không ngoại lệ, bình thường nếu cậu không ở thì phòng cũng được để cho khách ở, cho nên ở đây cũng không có đồ dùng cá nhân.

Nằm ra sofa, ánh mắt Nhạc Tur Trà bắt đầu không thể mở ra được. Tối qua cậu không được ăn ngủ no, hôm nay lại mệt mỏi cả ngày. Thân thể tốt nhưng bình thường không vận động lại lập tức mệt nhọc quá mức cho phép đúng là không kịp thích ứng.

“Cậu dùng phòng tắm trước đi.” Diệp Kinh cầm di động gọi điện thoại, hôm nay cùng Nhạc Tur Trà bận rộn, anh vẫn chưa lo được chuyện của mình.

“A.”

Không hề khách sáo, Nhạc Tư Trà cầm lấy áo ngủ, nhẹ nhàng đi vào phòng tắm. Mười mấy phút sau lại từ phòng tắm nhẹ nhàng đi ra. Diệp Kinh thấy cậu đi ra mới cúp điện thoại, cầm quần áo đi vào tắm rửa.

Đối với công việc của Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà chưa bao giờ hỏi tới, chỉ là loáng thoáng nghe người bên ngoài nói dường như cũng không nhỏ. Nhưng chuyện này cùng cậu không có quan hệ, biết hay không cũng không sao cả.

Lúc Diệp Kinh đi ra, Nhạc Tư Trà đã nằm ngủ trên giường của cậu. Diệp Kinh đứng cạnh giường cậu quan sát một lát, chắc chắn rằng cậu đang ngủ mới khom người xuống, in lên đôi môi môi hồng của cậu một nụ hôn.

“Ngủ ngon.”

Ngày còn chưa sáng hẳn, Diệp Kinh đã thức dậy, anh luôn thói quen bận rộn với công việc, sự mệt nhọc của ngày hôm qua nhờ được ngủ đầy đủ tám tiếng đã hoàn toàn biến mất. Nhưng là anh không đứng dậy mà nằm trên giường nhìn gương mặt ngủ say của Nhạc Tư Trà, ánh mắt nồng cháy, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Có lẽ là vì ánh mắt anh quá mức nóng bỏng, khiến cho Nhạc Tư Trà đang ngủ cũng có thể cảm giác được. Cậu nhắm rãi mở mắt, đối diện với Diệp Kinh đang nhìn cậu.

“Diệp Kinh?” vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc còn không tỉnh táo, Nhạc Tư Trà ngơ ngác nhìn Diệp Kinh, dường như đang suy nghĩ vì sao anh ta ở đây.

“Ừm.” Nhìn Nhạc Tư Trà mơ mơ màng màng, Diệp Kinh cảm thấy vô cùng thú vị, đây là lần đầu tiên anh gặp một Nhạc Tư Trà như vậy “Ngủ no rồi sao? Ăn xong bữa sáng rồi chúng ta xuất phát.”

“À.” Lắc lắc đầu, cuối cùng Nhạc Tư Trà cũng có chút tỉnh táo.

Ăn xong bữa sáng, bọn họ lái xe ra ngoài, nếu đã nói phải đi lấy hàng thì ít nhất cũng phải làm bộ như thế.

Đánh xe vào một đường nhỏ hẻo lánh, nơi này rất ít người tới, cây cối rậm rạp cũng có thể che giấu bọn họ.

Mang theo hai chiếc cân lớn lấy từ nhà vườn tới rồi tiến vào không gian.

“Nho, mai, đào trừ đi số cân dự định vẫn còn thừa, còn có dưa hấu, táo, lê, chuối, quýt, son trà, tổng cộng mười loại hoa quả, tuy rằng các loại quả của cậu không nhiều nhưng sản lượng cũng không ít. Trừ ra bốn loại không đúng mùa, có thể mang ra táo, chuối, tiện nói luôn, anh đào hiện giờ không đúng mùa, về sau tốt nhất đừng mang ra.”

“Lúc ấy chủ lo chọn quả nào ngon, quên mất điều đó.”

“Về sau chú ý là được, có người hỏi thì nói rằng là trái mùa, chỉ cần không nhiều quá thì sẽ không ai hoài nghi.”

“Ừm, mấy thứ này có thể thử hái đem đi bán, tôi đi lấy thêm một ít dưa hấu, có lẽ là đủ rồi.”

Vận chuyển mấy thứ này cũng không tốn thời gian, chỉ cần Nhạc Tư Trà muốn, tất cả đều đã trên xe, nhưng là hiện giờ trở về có hơi sớm.

Động vật hôm qua mới mua còn ở trong lồng, không có thời gian để ý, cậu mới kịp để vào một ít thức ăn gia súc và nước uống.

Vừa mở lồng sắt chúng liền vội vàng chạy ra, cũng không chạy loạn mà vây quanh Nhạc Tư Trà và Diệp Kinh tỏ vẻ thân cận.

Nước Nhật Nguyệt đúng là có khả năng đề cao chỉ số thông minh.

Lại cho chúng uống thêm chút nước, mở rào chắn ở sân ra, dặn chúng không được chạy lung tung, làm hỏng đồ rồi mới để chúng ra ngoài.

Mấy con thú tản ra cách hướng chạy, đôi uyên ương tới Minh hồ, nhím chạy ra bãi đất, gà rừng cùng thỏ hoang chạy tới chỗ đất trồng rau.

Hai người theo sau bọn chút, xác định chúng tuy rằng ăn rau trong không gian nhưng cũng không làm hỏng bèn yên tâm, tuy nhiên vẫn cần Miêu Miêu cùng Tiểu lục trông chừng.

Vườn hoa trong không gian từ lúc Nhạc Tư Trà bắt đầu nuôi gia cầm đã được chuyển ra một chỗ, đề phòng ngoài ý muốn. Giờ cũng không lo sẽ có động vật vào làm hỏng.

Khu nuôi dưỡng còn chưa làm, gia cầm vẫn được nhốt trong lồng sắt ở tiểu viện. Bằng một thời gian, đã có 15 con gà trưởng thành, 12 con vịt lớn, cả gà và vịt mới được ấp là 20 con.

“Số lượng không ít. Trước khi nghĩ ra được biện pháp giải quyết, tốt nhất cậu nên ngăn bọn chúng tiếp tục ấp trứng.”

“Tôi biết, hiện tại không có đủ rào chắn, tối nay sẽ bàn sau. Giờ chúng ta đi xem Miêu Miêu đi.”

Miêu Miêu và Tiểu lục đều đang ở hồ nước trong nhân sâm, lúc trong Nhạc Tư Trà đã cố ý chọn chỗ hai hồ giao nhau để tiện cho Tiểu lục uống nước hai hồ pha lại.

Khi bọn họ tới, Tiểu lục đang ăn một quả đào, nó là động vật ăn tạp, không kiêng kị gì cả, Còn Miêu Miêu thì đi qua đi lại trên bờ, nhìn chăm chăm vào trong hồ.

“Miêu Miêu cẩn thận rơi xuống.” Trong hồ này, thứ duy nhất khiến Miêu Miêu quan tâm chỉ có thể là mấy con cá đấy.

Thấy chủ nhân, Miêu Miêu vui vẻ chạy tới, ngồi xỏm bên chân cậu, một chân cầm lấy ống quần cậu, một chân khác chỉ xuống Minh hồ, kêu không ngừng. Rõ ràng là muốn cậu giúp bắt cá.

Hai người đối với trí thông minh của Miêu Miêu đã quá quen thuộc, Diệp Kinh đi tới bên bờ, trong hồ đúng là có rất nhiều cá, còn không sợ người, vẫn cứ tung tăng bơi lội.

“Ở đây đúng là có nhiều cá. Cậu có muốn bắt mấy con về làm đồ ăn không.”

“Được, để tôi đi lấy lưới.”

Có lẽ vì chỉ sống ở một loại nước suối, mấy con cá này tuy rằng rất đẹp nhưng không thông minh như Miêu Miêu – vẫn được uống nước Nhật Nguyệt. Hơn nữa còn không sợ người, chỉ một lưới cũng bắt được không ít cá.

Chọn ra một con nặng chừng năm sáu cân cùng một con cá trắm cỏ nặng nhất trong đám đó, còn toàn bộ thả hết. Con cá kia mang về cho mọi người ăn, trắm cỏ để lại cho Miêu Miêu.

Điều thú vị là, thấy bọn họ bắt cá, đôi uyên ương kia lại tự động bắt hai con để trước mặt họ, lấy lòng.

“Meo meo~” Miêu Miêu cảm thấy khó chịu khi mình không có phần, kêu lên thông báo mình là đại ca ở đây, tới khi đôi uyên ương lại bắt cho nó hai con cá nhỏ, Miêu Miêu mới vừa lòng.

“Con tiểu quỷ này.” Nhạc Tư Trà giễu cợt, giúp nó cắt kỹ cá nhỏ, vỗ vỗ đầu uyên ương tỏ vẻ khen thưởng.

Uyên ương sóng vai chạy.

“Nơi này đúng là một nơi thích hợp để nuôi dưỡng tinh quái, không chừng ngày nào đó bọn chúng thật sẽ thành tinh.”

“Có lẽ thế.”

Đem mọi thứ quay về nhà vườn, giao cho Tần Hương Nguyệt, chuyện còn lại bọn họ cũng không cần quan tâm.

Sau khi tiễn khách, Tần Hương Nguyệt đem tiền tới.

Số hoa quả lần này, khấu trừ số lẻ, Nhạc Tư Trà được nhận một vạn nhân dân tệ.

“Đây là lần đầu tiên tôi kiếm được tiền a.” Ngồi trong không gian, Nhạc Tư Trà vô cùng kích động, tuy rằng tiền cậu gửi ngân hàng không ít nhưng là lần đầu tiên mình kiếm được vẫn vô cùng ý nghĩa “Tôi quyết định sẽ cất giữ nó thật cẩn thận.”

“Ừm.” Diệp Kinh rất đồng cảm, hồi trước khi cậu kiếm được những đồng tiền đầu tiên cũng hưng phấn suốt một thời gian dài.

“Còn có,” Nhạc Tư Trà nhìn Diệp Kinh “Tiền thuê nhà tháng sau anh không cần thanh toán.”

“Ừm, gì cơ?” Sao bỗng dừng lại nói đến chuyện này.

“Không phải anh nói chỉ nhận một phần sao? Tôi rộng lượng nên sẽ cho anh hẳn hai phần.” Về mặt Nhạc Tư Trà dương dương tự đắc.

“Đây là đề thuyết phục mọi người nên mới nói vậy thôi.” Anh cũng đâu có định lấy.

“Mặc kệ, anh giúp tôi nhiều vậy, nhất định phải lấy, dù sao người quyết định là tôi.” Chính vì lo anh ta không nhận nên cậu mới trừ tiền thuê nhà “Hay là, anh khinh thường số tiền đó?”

Về mặt Tư Trà trở nên không khác gì hung thần, dường như muốn nói ‘Anh dám nói đúng vậy, tôi sẽ làm thịt anh’.

“Sao có thể thế được, cậu vui vẻ là tốt rồi.” Việc nhỏ nhặt này cũng không cần so đo “Không phải cần phải làm hàng rào sao? Nếu giờ không làm sẽ muộn mất. Ra ngoài trẻ giống lần trước, mọi người sẽ lại tức giận.”

Hai người vẫn còn ở một phòng, tuy rằng khách vừa đi liền có phòng trống như do chuyện bán hoa quả, vợ chồng Tôn Thích cũng không lấy tiền thuê của anh nữa, Diệp Kinh cũng lợi dụng điều đó, ở mãi phòng của Nhạc Tư Trà không chịu đi.

“Không sao, tôi đã đặt báo thức rồi.” Cậu lấy điện thoại di động ra quơ quơ “Thời gian ở trong này cùng bên ngoài giống nhau, chỉ là không có tín hiệu.

Chúng ta chút nữa đi ra ngoài cũng được, giờ không phải vội.”

Thời gian trong không gian có vấn đề, vậy vấn đề là ở khí hậu sao? Diệp Kinh cảm thấy đã hiểu rõ “Cậu định dựng hàng rào ở đâu?”

“Phía sau cây đào trong viện.” Đất lại nhiều hơn một khối, ở phía bên trái tiểu viện. Chính xác mà nói là toàn bộ không gian mở rộng ra mỗi phía 3 mét, khiến không gian rộng ra không ít.

“Ý cậu là mọi chỗ đều giống nhau?”

“Ừm.”

“...Tur Trà, cậu có biết ‘tức nuông’ vẫn được truyền lưu trong thần thoại không?”

“Đường như có biết một chút, hình như là loại đất có thể tự sinh ra ... Chẳng nhẽ anh định nói đất ở đây chính là ‘tức nuông’?”

“Không thể khẳng định nhưng có lẽ cũng có quan hệ.”

“Chẳng trách nó có thể tự mở rộng.”

“Được rồi, đừng nói chuyện đó nữa, mau bắt tay vào làm thôi.”

“Ừm.”

Đóng một cọc gỗ chừng mét hai xuống đất, rồi cố định ván gỗ, bên trong vẩy thêm lưới sắt, ở dưới cọc gieo vào mấy hạt thường xuân. Vậy là một cái hàng rào đơn giản đã xong.

Bởi vì dựng dựa vào tiểu viện nên có thể không cần dựng một bên hàng rào, tiết kiệm được không ít thời gian.

Khu nuôi dưỡng mới là một hình chữ nhật có chiều rộng 3m, chiều dài 20m. Một chiếc cửa ra vào nhỏ được dựng cạnh hàng rào. Bên trong không đọc ngăn ra mà để nuôi chung cả gà lẫn vịt.

Nhạc Tur Trà dự định tạo một ao nhỏ để vịt có chỗ bơi lội.

“Mấy thứ đó có thể làm từ từ. sắp đến giờ rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Những ngày nghỉ còn lại, cả hai đều ở trong nhà vườn. Không phải bọn họ không muốn ra ngoài đi chơi mà là thời tiết không chiều lòng người. Từ tối mùng 3, trời bắt đầu đổ mưa, dai dẳng suốt vài ngày không chịu ngừng.

Tuy rằng mưa không lớn nhưng chẳng ai lại muốn trời mưa đi du lịch, mà dù muốn thì người lớn cũng sẽ không cho phép họ ra ngoài.

Do ảnh hưởng của trời mưa, tình trạng buôn bán của nhà vườn cũng bị giảm đi, thế nhưng lượt khách vào mỗi ngày vẫn không giảm. Nhờ thế mà hoa quả của hai người cũng được tiêu thụ hết sạch, giúp Nhạc Tur Trà thu vào được không ít.

Mỗi khoản tiền đều được phân cho mọi người theo tỉ lệ đã chia ban đầu.

Đương nhiên Diệp Kinh cũng có phần, tuy rằng tiền không phải là nhiều lắm nhưng hành động của Nhạc Tur Trà khiến anh rất vui vẻ.

Sáng sớm, tạm biệt mọi người, cả hai lên đường quay về trường.

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tur Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Cuộc sống của sinh viên rất rảnh rỗi, nhưng đôi khi cũng có những lúc bận rộn.

Khi khí trời bắt đầu chuyển lạnh, Diệp Kinh vẫn bận bịu như trước, Nhạc Tur Trà phải dồn hết tâm trí vào chuyện bài vở, tới tận khi thuận lợi vượt qua kì thi Tiếng Anh cấp 4.

Về việc này cũng có một phần công lao của nước Nhật Nguyệt, giờ trí nhớ của cậu đã cao hơn rất nhiều.

Sau đó không lâu, Lâm Thanh Nhã tới gặp cậu.

“Tur Trà a, dù gì em cũng là thành viên của câu lạc bộ COS, thế nhưng từ khi khai giảng tới giờ em còn chưa hề bước qua cánh cửa vào câu lạc bộ, chuyện này đúng là kì cục a.”

Lâm Thanh Nhã trực tiếp đi vào phòng học, ngăn cậu lại ở một chỗ sáng sủa, Từ Tuyết cùng một vài thành viên khác của câu lạc bộ cùng vây lại đây, không khó để nhận thấy họ đang định gây hấn. Thậm chí Nhạc Tur Trà còn thấy có người đã lấy ra điện thoại di động, nhắm về phía họ.

“Lâm tỷ, em biết không tham gia hoạt động của câu lạc bộ là em không đúng nhưng đây là do phải lo ứng phó với cuộc thi.”

Tuy rằng không tới câu lạc bộ phận thật là vì cuộc thi nhưng chủ yếu là bởi không khí của câu lạc bộ càng ngày càng kỳ quái. Trước đây câu lạc bộ có ít người thì còn không nhận ra, nhưng từ khi có một số thành viên trong lớp – đặc biệt là nữ sinh – gia nhập, cậu cảm thấy ánh mắt bọn họ nhìn cậu rất quý dị – nhất là khi cậu và Cao Dương dựa vào nhau quá gần.

“Được rồi, thời gian trước đây thì mọi người sẽ không trách em nữa, nhưng đã qua kì thi vài ngày rồi, mà em không tự giác đến sao? Mà lại để chị đích thân đến gọi thế này.” Hôm nay Lâm Thanh Nhã mặc một bộ đồ trung tính, mái tóc dài được buộc cao lên, một tay chống tường, một tay xỏ túi, khiến Nhạc Tur Trà bị ngăn sát lại vách tường.

“Tur Trà nhỏ bé yêu quý, cái giá để khiến chị đích thân ra tay rất là lớn nha~~” Lâm Thanh Nhã ngả ngón gọi lên cằm của cậu, chớp mũi để sát vào “Em muốn chị trừng phạt em thế nào đây? Hừ?” Cô vốn cao hơn Nhạc Tur Trà nên tư thế này rất dễ dàng có thể tạo thành.

Nhạc Tur Trà thật sự nghe được những tiếng thét chói tay, nhưng cậu không thể để ý được bất cứ điều gì nữa, trong lòng đầy sợ hãi.

Đúng là không hay ho chút nào!!!

“Lâm tỷ, chị có thể đổi tư thế khác được không, thế này không ổn lắm. Em theo chị về câu lạc bộ là được.”

“Giờ mới biết nghe lời?” Thanh Nhã cười tà, kẻ sát tai Nhạc Tur Trà, than nhẹ “Vây mới ngoan, Tur Trà bé nhỏ.” rồi nhẹ nhàng liếm liếm vành tai cậu.

“Rầm!” phía sau có tiếng vật nặng ngã xuống.

Khi hai người xoay người lại thì thấy có người đã không ngồi vững mà té ngã.

Xung quanh có chút hỗn loạn, Lâm Thanh Nhã nhíu mày “Im lặng”. Vừa lòng nhìn mọi người đã câm miệng, cô cao giọng nói “Xét thấy Tur Trà trường kỳ không tham gia hoạt động của câu lạc bộ, khiến câu lạc bộ gặp phải tổn thất cực lớn, đội trưởng tuyên bố,”

“Một, lần này câu lạc bộ tham gia thi Cosplay tại thành phố B, cậu phải làm diễn viên, không được có ý kiến gì.”

“Hai, cậu phải mời tới một người khác để cùng đóng, nếu không phải tự gánh lấy hậu quả.”

“Ba, tất cả những yêu cầu diễn xuất, hoàn toàn ngoan ngoãn chấp hành sự chỉ huy của tôi, không được phản bác.”

“...Chị có thể nói cho em biết, lần này diễn gì không?”

“Kịch bản được cải biên từ <>, tiện thể nói luôn, kịch bản là chị phụ trách.” cười gian~~

“...” Nhạc Tur Trà chỉ cảm thấy sau lưng từng đợt gió lạnh thổi qua, khiến cho cậu nổi da gà.

“Còn về chuyện diễn viên ... Tur Trà, nghe nói em và hội trưởng Diệp Kinh là hàng xóm, vậy phải làm phiền em rồi.” Thanh Nhã vỗ vỗ vai cậu, đưa cho cậu một cái nhìn đậm chất đồng tình.

“...Em diễn Triển Chiêu?” khẩn cầu~

“Không, em diễn Bạch ngừ gia.”

Sầm chớp đầy trời, cậu trực tiếp hoá đá.

“Chị sẽ chăm sóc em cẩn thận, ha ha ha ~~” dưới ánh mắt sùng bái của mọi người, Lâm Thanh Nhã cười lớn rồi đi, bỏ lại Nhạc Tur Trà đứng một mình, nhận lấy những ánh mắt đồng tình của mọi người.

Chưa cần nói đến còn không biết có mời tới được hội trưởng hội học sinh không, trong <>, Bạch Ngọc Đường là nữ giả nam a~~

Cổ lên, mọi người sẽ cổ vũ cho cậu – tất cả đều tuân theo bản năng – xem cuộc vui!!

Cùng ngày, tài nữ của âm nhạc hệ diễn mỹ nhân, hội trưởng hội học sinh cùng mỹ nhân công tử dắt tay nhau cùng diễn bộ COS mới, tin tức truyền hết từ trong trường tới ngoài trường, tại mạng của trường cũng gây nên một cơn sóng lớn, từ một tin tức này ra đủ loại tin đồn.

Nhưng là, Nhạc Tur Trà còn không biết chuyện này, cậu chỉ mãi lo làm cách nào để Diệp Kinh đồng ý diễn.

Bóng ma tồn tại suốt nhiều năm khiến Nhạc Tư Trà không dám phản khác bất kỳ quyết định nào của Lâm Thanh Nhã.

Chuẩn bị xong thức ăn cho Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà mang theo cặp lồng bước vào tầng lầu của hội học sinh. Đây là lần đầu tiên cậu tới nơi này đưa cơm cho Diệp Kinh, bình thường, ở trường cả hai không hề tiếp xúc với nhau.

Kỳ quái là không ai ngăn lại cậu, mọi người đều chỉ nhìn cậu, rồi nhìn màn hình máy tính, rồi lại nhìn lại cậu với vẻ mặt hiểu rõ điều gì, cuối cùng nhiệt tình đem cậu tới phòng hội trường, cuối cùng còn nói “Cố lên!” với cậu.

Tại sao dường như ai cũng biết cậu muốn làm gì?

“Cậu đã đến rồi.” Đối với chuyện cậu đến đây, Diệp Kinh không hề ngoài ý muốn.

Anh nhìn cậu mang theo cặp lồng đi vào, đóng cửa lại, ngăn lại những ánh mắt từ phía ngoài.

“Anh biết tôi sẽ đến?”

“Tôi còn biết cậu tới để làm gì.” Vẻ mặt anh đầy hứng thú khi thấy Nhạc Tư Trà bồn chồn.

“Sao anh lại biết?”

Diệp Kinh không nói gì, chỉ xoay màn hình vi tính ra cho cậu xem.

Một hàng chữ màu đen đập vào mắt cậu.

Phía dưới là hai tấm ảnh chiếm hết phần còn lại của màn hình.

Tấm thứ nhất là Lâm Thanh Nhã để tay gọi lên cầm cậu, chớp mũi kẻ sát lầm bộ như muốn hôn. Tấm thứ hai là cô vuron đầu lưỡi khê liếm vành tai cậu.

“Anh biết rồi?” Cậu xấu hổ ngẩng đầu lên, không hiểu sao cậu cảm thấy biểu tình của Diệp Kinh như đang lên án cậu, thế nhưng cậu còn chột dạ!!!

Anh ta có gì tốt chứ!

“Cậu thích cô ta?”

“Sao vậy được?” Nhạc Tư Trà trừng Diệp Kinh, mấy câu như thế sao có thể nói lung tung!

Diệp Kinh thấy trong mắt cậu chỉ có vì bị hiểu lầm mà khó chịu, không phải vì bị nói trúng tim đen mới thẹn quá thành giận, vẻ mặt mới trở nên ôn hoà.

“Vậy tại sao cậu không đẩy cô ta ra?”

“Chẳng phải là bị dọa cho sợ tới choáng váng? Tôi đâu nghĩ chị ấy sẽ làm như thế!” Bình thường chị ấy chỉ giả vờ giả vịt, không ngờ lần này lại to gan đến vậy.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, cậu tới tìm tôi là có chuyện gì?” Diệp Kinh rất tự nhiên lấy cặp lồng trong tay Nhạc Tư Trà, mở ra.

“Chẳng phải anh đã biết rồi sao? Vậy còn hỏi tôi làm gì, nói đi, anh có đồng ý không?”

“Cậu đã đề nghị, tôi còn không đồng ý được sao?”

“Coi như anh thức thời.” Nhạc Tư Trà vừa lòng gật đầu, thế nhưng rất nhanh lại trở nên uể oải “Chính là Lâm tỷ lần này đúng là quá đáng, muốn tôi diễn nhân vật nữ là Bạch Ngọc Đường, hay là ... anh đi nói với Lâm tỷ đổi thành anh diễn đi?” Tuy rằng bình thường cậu cũng sẽ gọi anh ta là ‘học trưởng’, nhưng thật ra, chỉ có lúc nhờ vả gì đó, cậu mới dùng tới cách xưng hô ấy.

“Không nói nữa!”

“Xin anh đấy~” làm nũng.

“Không được!” Có phải là anh rất cưng chiều cậu nên mới khiến cậu nghĩ rằng anh sẽ đồng ý loại chuyện như thế này? Diệp Kinh thuyết phục “Không bàn đến chuyện ngoại hình của tôi không hợp, cậu đã từng thấy cô gái nào cao 1m85 giống một thanh niên chưa?”

“Lâm tỷ.” Lâm Thanh Nhã cao 1m77, đi thêm giày cao gót hoàn toàn có thể tới 1m85, hơn nữa chị ấy lớn lên nhìn ‘đẹp trai’ hơn là giống một cô gái.

“...Được rồi, không nói chuyện đó nữa, tôi là hội trưởng hội học sinh, trước mặt nhiều người như vậy mặc đồ con gái, về sau còn có uy tín sao?”

“Ừ.” Uể oải.

Đương nhiên là không! Áo tường tan biến, Nhạc Tư Trà tới góc tường làm cây nấm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Bởi vì biểu hiện xuất sắc trong buổi tiệc đón ngời mới, hơn nữa còn có hiệu ứng ‘mỹ nhân’, năm nay cửa phòng câu lạc bộ suýt nữa bị đập đổ bởi những người tới đăng ký, so với số lượng năm trước là một trời một vực, điều này khiến Lâm Thanh Nhã vô cùng đắc ý, cho rằng nhờ quyết định sáng suốt của mình mới có được kết quả như thế. Vậy nên cô đã dự định cho Nhạc Tư Trà tham dự buổi diễn lần sau, tiếp tục phát huy hiệu ứng của người nổi tiếng, tiện thể cũng để nhìn cho đẹp mắt, dù sao một mỹ nhân xinh đẹp như thế __ đặc biệt còn là nam __ chính là JP a~~

Chỉ là thời gian trước, cô bận rộn với việc huấn luyện, dạy dỗ các thành viên, không có thời gian để ý đến Nhạc Tư Trà mới khiến cậu tránh được một kiếp. Nhưng là qua được mừng một, không trốn được mười lăm. Sau khi giải quyết hết công việc, người đầu tiên cô nghĩ đến, là cậu.

Chiều hôm sau không có tiết, Nhạc Tư Trà liền ngoan ngoãn tới câu lạc bộ.

Từ buổi tiệc đón người mới, cậu chưa từng tới câu lạc bộ, thậm chí trước đây cũng chỉ là theo mọi người tới nhận vài thứ, vội vàng, qua loa đến cánh cửa cũng chưa bước vào, cũng không biết thành viên của câu lạc bộ từ 8 người đã được mở rộng lên tới 30 người.

Trong đó còn có bạn tốt của cậu – Cao Dương.

“Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu ở câu lạc bộ game sao?” nói trắng ra thì chỉ là một đám trạch nam chỉ biết đến trò chơi điện tử.

“Bị Lâm tỷ chụp tới làm cu li.” Về mặt Cao Dương đây bị phần, tuy rằng hiện tại câu lạc bộ có rất nhiều người, nhưng nam sinh chỉ lơ thơ vài mống, vậy lên Lâm Thanh Nhã ra chiêu mỹ nhân kế, khiến Cao Dương bị đội trưởng của mình bán.

“Ồ đây cũng không tệ lắm, chẳng phải cậu thích mỹ nữ sao? Nữ sinh trong câu lạc bộ đều khá xinh đẹp.” Lâm Thanh Nhã là đại diện cho phái coi trọng bề ngoài, không qua được cửa này, không được vào câu lạc bộ, nếu không, với sự nổi tiếng của cô, làm gì có chuyện câu lạc bộ không tuyển được ai.

“Cậu nói đùa à?” về mặt Cao Dương như nhìn thấy ET “Nếu là bọn họ trước khi gia nhập câu lạc bộ, có thể mình sẽ còn hứng thú, còn tham gia rồi mình không muốn bạn gái tương lai suốt ngày muốn ghép cặp cho mình.”

“...Sao cậu biết được.”

“Cậu không thấy mỗi ngày Lâm học tỷ đều cho bọn họ bổ túc ‘tri thức hủ’, ngay cả nam sinh cũng không trốn thoát được.” Điều khủng bố nhất là, chị ta tẩy não thành công, hiện giờ cậu nghe nữ sinh khác lấy câu làm bản gốc, thảo luận CP, mặt có thể không hề đỏ sẫm. Chuyện này khiến Cao Dương vô cùng choáng váng “Mình có thể hiểu được vì sao cậu không muốn nói chuyện ở câu lạc bộ, có một đội trưởng như vậy, không ai có thể chịu nổi.”

“...Quen dần sẽ không sao, từ khi biết chị ấy, mình chưa bao giờ cảm thấy được bình thường, dù sao cậu đã vào rồi, còn biết thế nào? Bọn họ nói gì thì cũng làm như không nghe thấy đi.” Có lẽ cậu nên suy nghĩ cách để rút khỏi câu lạc bộ.

“Đúng là khách quý, phó đội trưởng Nhạc, dường như ta nghe thấy có người nói xấu sau lưng ta?” Lâm đại đội trưởng giả làm đầy xuất quỷ nhập thần. Nhạc Tư Trà bị Lâm Thanh Nhã ép làm phó đội trưởng.

“Làm gì có chuyện đấy, em đang cùng Cao Dương nói về ‘sự tích anh minh’ của chị, đúng không, Cao Dương?” lặng lẽ cho cậu ta một nháy mắt.

“Dạ? Đúng, đúng thế.”

“Thật vậy sao?” ánh mắt đây về hoài nghi nhìn bọn họ chằm chằm, nhìn tới khi cả hai đều vã mồ hôi lạnh mới rút về “Quên đi. Dù sao chị cũng biết hai chú nói gì.”

“Hôm nay sao lại có thời gian tới vậy?”

“Nếu không tới em sợ chị sẽ trừng phạt.” Nhạc Tư Trà thành thực trả lời.

“Coi như em biết điều. Người chị nhờ em mời đã mời được chưa?”

“Đã mời được rồi.”

“A? Nhanh vậy sao? Diệp Kinh đồng ý?” Chuyện này đúng là ngoài ý muốn của Lâm Thanh Nhã, mời Diệp Kinh diễn vốn chỉ là để bức Nhạc Tư Trà từ nay về sau ngoan ngoãn nghe cô tham gia tất cả các buổi diễn, còn về chuyện người được chọn thay thế Diệp Kinh, chẳng phải có sẵn Cao Dương sao.

Không nghĩ rằng thật sự có thể mời được anh ta? Nhưng là như vậy thật tốt! Lâm Thanh Nhã bắt đầu mang lên vẻ mặt xem kịch vui.

“Vâng, nhưng là anh ấy nói thời gian trống không nhiều lắm, không thể mỗi ngày đều tới được.”

“Không sao, chị có thể sắp xếp, chỉ cần tham gia tập luyện là được rồi, chuyện khác không cần bọn em quan tâm. Nghe nói Diệp Kinh từng học võ, không biết anh ta có thể dùng kiếm không?” Triển Chiêu vốn là cao thủ a.

“Nghe nói anh ta từng học qua.”

“Tốt, vậy không cần lo tới anh ta nữa, hiện tại nói đến em, em có biết dùng kiếm không?”

“Không ạ.”

“Vậy diễn với quạt?”

“Cũng không.”

“Múa thì sao?”

“Lâm tỷ, chị biết rõ em không biết mấy thứ này, còn hỏi làm gì?”

“Cái gì cũng không biết vậy em còn diễn Ngũ gia như thế nào? Không được, nhất định phải đặc huấn. Mai chị sẽ tìm người dạy em, hôm nay xem trước kịch bản đi, tiện thể cũng đưa cho Diệp Kinh, nhớ kỹ, mai nhất định phải tới, chị có thời khoá biểu của em đó nha~~”

Cao Dương chết tiệt, mấy hôm trước cậu còn thấy kì lạ không biết tại sao cậu ta lại đi hỏi thời khoá biểu của cậu mà.

“Tur Trà, lời chị Lâm nói, mình không dám không nghe a.” Dù sao “từ đạo hữu bắt từ bản đạo”, cậu phải thông cảm cho mình a~~

Cầm kịch bản, Nhạc Tur Trà liền lấy ra nghiên cứu, sau đó....

Câu chuyện thực tế là cải biên của <, pha thêm một chút của <, và một ít tự viết, ví dụ như Bạch Ngọc Đường không chết, Miêu Thử được ở bên nhau. Nhưng là Lâm Thanh Nhã dù thêm thắt thế nào cũng không có chuyện Bạch Ngọc Đường là nữ giả nam, nói các khác, đây rõ ràng là kịch BL!!!

Vậy còn chưa tính, lại còn có chuyện Bạch Ngọc Đường nam giả nữ thành vũ cơ, trà trộn vào Vương phủ!!

Cậu có thể không cần diễn sao?

“Tốt nhất cậu nên bỏ cái ý nghĩ chạy trốn trong đầu đi, xem kịch bản này, ngay cả tôi cũng đều chờ mong sự diễn xuất của cậu mà.” Diệp Kinh say sưa nhìn kịch bản, tưởng tượng tới cảnh Nhạc Tur Trà mặc đồ nữ, nhất định rất đẹp.

“Hừ, còn nói tôi, lúc ấy chắc chắn anh cũng phải diễn.”

“Tôi quên mất.” Diệp Kinh giống như vừa mới đột nhiên nhớ ra “Chúng ta vốn là một đôi mà, Ngũ đệ~~”

“Không biết xấu hổ, ai là một đôi với anh, thật không biết sao bọn họ lại nghĩ rằng anh thích hợp diễn Triển Chiêu.” Nhìn bộ dạng hiện tại của anh ta, nào có được cái tao nhã như ngọc của Triển Chiêu? Đúng là mất mủ.

“Sao mà biết được, đây là chúng ta có duyên mà.” Đối với sự bất kính của cậu, Diệp Kinh không thêm để ý, vui vẻ mà trêu cậu.

“...” Da mặt của người này đúng là dày.

Vì vậy, Nhạc Tur Trà chưa được nhân nhả vài ngày đã lại phải tắt bật.

Lâm Thanh Nhã tìm giúp cậu hai người đàn anh và đàn chị, chuyên môn dạy kiếm thuật và múa với quạt cho cậu. Khi Diệp Kinh rảnh liền thành đối thủ cũng diễn với cậu. Cũng may Nhạc Tur Trà khoẻ mạnh, tiếp thu cũng nhanh, chính là, các bà các cô, có thể không cần vậy lại xem có được không a...

Thật ra thì chỉ xem thôi cũng không sao, đằng này họ còn vừa xem vừa hét chói tai.

“Tur Trà, động tác nhẹ nhàng thôi, đừng gượng cứng như vậy, đây là cảnh hai người ở tù lâu gặp mặt, Bạch Ngọc Đường muốn Triển Chiêu uống rượu, nên mới mời rượu anh ta, phải tiêu sái một chút.”

Nếu không có mọi người quấy nhiễu, chắc chắn cậu sẽ diễn được.

“Triển Chiêu có được danh hào Ngũ miêu, được Tương Dương vương thưởng thức nên mới muốn gả muội muội cho, Bạch Ngọc Đường tức giận liền hẹn Triển Chiêu ra phủ luận võ, Triển Chiêu không muốn, luôn nhường nhịn, cuối cùng vô ý chém đứt bội kiếm của Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lửa giận công tâm, chạy về Hầm Không đảo, Diệp Kinh, anh phải biểu hiện được sự xin lỗi đối với cậu ấy, đúng, chính là thế, Tur Trà, em bây giờ đang lửa giận công tâm, ra tay ngoan một chút.”

“Triển Chiêu đuổi tới Hâm Không đảo, Bạch Ngọc Đường vây anh ở trong động, nhớ kỹ đoạn này phải cực kì chú ý tới giọng hát và điệu bộ, lúc này hai người phát hiện mình với đối phương có JQ ... có hảo cảm, nhớ kỹ, nhất định phải đưa được tình cảm vào.”

“Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trở về thỉnh tội, Bao Chửng vì hai người cầu tình, nhận được sự tha thứ của hoàng thượng, bị phạt tới phủ Khai Phong nhậm chức, nhìn Đinh Nguyệt Quang luôn dây dưa với Triển Chiêu, Ngọc Đường vừa sầu thương vừa bi thảm. ...Tur Trà, không được cười.”

“Nghe nói Tương Dương vương lập mưu tảo phản, Công Tôn Sách hiến kế, để Bạch Ngọc Đường giả nữ, thành vũ cơ thâm nhập vào Vương phủ để thám thính. ...Quần áo vẫn chưa làm xong, chưa đủ hoa lệ, lúc đổi trang phục hơi tốn thời gian, đoạn trước có thể nhờ người đóng thế. Tur Trà, em cần nâng cao khả năng múa, tối nay sẽ đặc huấn...”

“Bạch Ngọc Đường bỏ thuốc mê Triển Chiêu, một mình tới Tiêu lâu, liều chết lấy được danh sách, cuối cùng phá hỏng được âm mưu của Tương Dương vương nhưng bản thân cũng bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Triển Chiêu không kể ngày đêm mệt nhọc, luôn chờ đợi bên giường Bạch Ngọc Đường, kỳ vọng cậu có thể tỉnh lại. Đinh Nguyệt Quang nhận thấy tình cảm sâu nặng giữa hai người, tự nguyện giải trừ hôn ước. ...Tur Tuyết, em là thương tâm rồi đi, không cần cười hưng phấn như vậy.”

“Bạch Ngọc Đường rốt cục tỉnh lại, Triển Chiêu kim lòng không nổi liền thổ lộ Mọi người, nhớ giọng đi, để cho tôi còn xem.”

“Tình cảm của hai người xác định, mọi người chúc phúc, đến đây thì kết thúc. Tuy rằng kết thúc hơi tầm thường một chút.”

Buổi tập dưới ánh mắt theo dõi về thành hình trái tim của mọi người cuối cùng cũng đã kết thúc bình yên, bọn họ dần dần đã có thể tự nhiên luyện tập giữa một lũ nữ sinh đã hóa thân thành lang, hơn nữa thỉnh thoảng còn làm một vài động tác ái muội để kích thích mọi người.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tur Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Ồi-mệt chết mất.” Nhạc Tur Trà cả người té trên đất.

“Đứng lên, tiếp tục tập.” Lâm Thanh Nhã không hài lòng, đá cậu một phát “Múa thì có gì mà mệt, hôm nay em không luyện tốt đoạn này, không đọc nghỉ.”

“Đại tỷ, dù luyện thế nào em cũng không thể múa được mềm mại đáng yêu như một cô gái được, chị tạm tha em đi.”

“Không được, đứng lên nhanh.” Cô ngồi xổm xuống, nhéo mặt cậu.

“Vậy có thể cho em nghỉ một chút sao?” Cậu đã nhảy suốt một giờ, nếu không nghỉ ngơi, chắc chân cậu đứt mất.

“Luyện nửa giờ nữa mới được nghỉ ngơi.”

“Chị à, thật ra, Tur Trà đã rất cố gắng, cậu ấy đã có tiến bộ rất lớn, chị cho cậu ấy nghỉ ngơi chút đi.” Tur Tuyết có chút không đành lòng nhìn tiếp, dù sao bọn họ cũng là người quen.

“Đúng vậy a, em thấy cậu ấy tiếp thu rất tốt, chị cũng đừng nghiêm khắc quá, để cho cậu ấy nghỉ ngơi thả lỏng rồi chúng ta tiếp tục luyện.” Người đang nói là bạn tốt của Tur Tuyết cũng là bạn học của Nhạc Tur Trà – Tiểu Dao. Cô đóng vai bạn nhảy A, vẫn cùng Tur Trà học múa.

“Hai người đó đã xem giúp em thì cho nghỉ 10 phút, ra kia ngồi đi. Những người khác tiếp tục.”

“Cám ơn, nếu không mình sẽ bị mệt chết mất.”

“Ha ha, đâu có nghiêm trọng như thế. Chị ấy chỉ là nghiêm túc quá thôi.” Tur Tuyết cười nói.

“Đó là ưu điểm của chị ấy, nhưng là chỉ khổ chúng ta a.” khẽ nhún vai, cậu cũng hiểu tính cách của chị Lâm, vì thế không có gì khó chịu cả.

“Trong khoảng thời gian này mọi người cùng cố gắng. Nói thật, trước đây chúng ta không biết COS lại vui vậy, đặc biệt là trang phục, trước kia mình cũng đã rất thích mấy đồ cổ trang thế này, tiếc là bình thường không có cơ hội mặc, nhưng giờ thì khác, có thể thoải mái mặc ra ngoài, không ai thấy kia quái, họ hâm mộ còn không kịp nữa là.” Tiểu Dao vẫy vẫy ống tay áo.

“Rõ ràng là trang phục của dân tộc mình mà lại không được mặc, đúng là đau lòng.” “Một thân bạch y, trường kiếm thiên hạ, khoai ý ân cừ’ đây là giấc mộng của rất nhiều người, cậu cũng không ngoại lệ. Nhân vật Bạch Ngọc Đường đúng là giúp cậu thoả mãn giấc mộng, đương nhiên, tốt nhất không cần mặc nữ trang “Thật ra COS giúp chúng ta hoàn thành rất nhiều những giấc mộng mà mình không hoàn thành được.”

“Đúng vậy. Thật vui khi ra nhập câu lạc bộ COS, mình nghĩ mọi người cũng có cảm giác này phải không.” mọi người xung quanh tuy rằng mệt nhọc nhưng vẫn rất vui vẻ.

Đột nhiên “Hay là chúng ta đề nghị với Lâm tỷ cho nghỉ ngơi một ngày, mọi người cùng tụ tập, thả lỏng một chút.”

“Chỉ lại thấy là em muốn vui chơi đi.” Bọn họ nói chuyện không hề có ý nói nhỏ vì thế Lâm Thanh Nhã có thể nghe được rõ ràng “Tuy nhiên đề nghị này cũng không tồi. Ở dưới nhà em đốt thịt nướng cũng vui đấy ... chị nhớ rõ là ở đây có một bãi đất trống rất lớn.”

“Vâng, để em nói trước với bảo vệ, chắc là không sao.”

“Thời gian... 8 giờ tối thứ bảy đi, nếu em đã đề nghị thì em làm luôn phụ trách chuẩn bị đi, cần chị cho người tới giúp không?”

“Không cần, em làm là được rồi, từ giờ tới thứ bảy còn 3 ngày, đủ thời gian.”

“Còn tiền ... mỗi người góp 30 nhân dân tệ, còn lại câu lạc bộ sẽ chi.”

“Không thành vấn đề.”

“Tối nay để những ai muốn đi thì báo, nhờ Tư Tuyết và Tiểu Dao ghi lại danh sách nhé.”

“Không thành vấn đề, cứ để bọn em lo, dẫn thêm người có được không?”

“Có thể, nhưng chỉ được một người.”

“Vây em đi thông báo cho mọi người.”

Nghe được tin liên hoan, mọi người đều rất vui vẻ, còn gọi điện thoại cho một vài người không tới được, cuối cùng tất cả cùng tham gia.

“Số người đã biết, câu lạc bộ có 33 người, mang theo bạn có 19 người, thêm anh Diệp Kinh tổng cộng có 53 người.”

Số lượng đông, nguyên liệu nấu ăn cũng cần nhiều hơn, Nhạc Tư Trà bèn nhờ Cao Dương giúp đỡ, để siêu thị nhà cậu ta vận chuyển tới.

“Mình để họ giảm giá 30%, cậu không thu tiền đóng góp của mình, thế nào?”

“OK.”

“Sân mình đã liên hệ được rồi, bọn họ đồng ý cho chúng ta mượn bàn và dụng cụ nướng, miễn phí, nhưng là chúng ta phải tự mình dọn dẹp.” Chỗ kia vốn là chuẩn bị cho các hộ gia đình.

“Không thành vấn đề. Đến lúc đó mọi người chú ý một chút là được.”

“Nguyên liệu nấu ăn lấy ở nhà Cao Dương, chúng ta được ưu đãi giảm giá 30%, đổi lại sẽ không thu phí liên hoan, mình đã đồng ý, chọn mua là một vài loại thịt, còn có đồ uống và gia vị. Đây là biên lai. Mình sẽ chuẩn bị thêm một ít rau và trái cây, cái này thì anh Diệp giúp liên hệ, vì khao mọi người nên là miễn phí.” Nhạc Tư Trà đưa ra danh sách.

Lâm Thanh Nhã nhìn nhìn, khẽ cảm thán “Đúng là hào phóng. Quả nhiên là thiếu gia nhà giàu.” số lượng mấy thứ đó cũng không ít a.

Mấy thứ này thực ra đều là Nhạc Tư Trà tự chuẩn bị, toàn bộ đều lấy từ không gian.

Thời tiết ngày thứ bảy rất tốt, gió nhẹ hiu hiu mang đi cái oi bức của nắng gắt cuối thu.

Tuy rằng trăng hôm nay sáng nhưng rất ít sao, có cũng chỉ là lẻ loi vài ngôi, nhưng dù sao ở nơi này cũng là cảnh đẹp khó có được.

Chưa đến 8 giờ, mọi người đã tới đầy đủ. Dễ dàng thấy được ai cũng đều chăm chút cho mình, mỗi người đều rất xinh đẹp.

“Tất cả đã tới hết chưa?”

“Đều tới rồi.”

“Được rồi, mọi người yên lặng chút nghe tôi nói.” Lâm Thanh Nhã vẫy vẫy hai tay, ý bảo mọi người đều hướng về phía cô “Trong thời gian này mọi người đều rất vất vả nên hôm nay chúng ta tổ chức một buổi tiệc nướng để mọi người có thể nghỉ ngơi thả lỏng, đêm nay mọi người cứ vui chơi hết mình. Được không?”

“Được~”

Mọi người đặt nguyên liệu nấu ăn lên bàn, cầm lấy đồ uống mình thích, tốp năm tốp ba cùng tụ tập một chỗ, vừa nướng thịt, vừa nói chuyện, ở đâu cũng có tiếng nói cười vui vẻ.

Nhạc Tư Trà ngồi ở một cái bàn gần đây để tiện lấy nguyên liệu, bên cạnh cậu là Diệp Kinh, Lâm Thanh Nhã, Cao Dương, Từ Tuyết, Tiểu Dao. Sáu người làm thành một bàn, bàn của họ là ít người nhất.

“Tư Trà, loại nước tương này thơm thật, cách làm thế nào vậy?”

“Là bí phương mà di cho mình.” Còn pha thêm nước trong không gian nữa.

“Này, đó là chân gà của mình, không được lấy!”

“Chưa bao giờ nghe tới nam phải nhường nữ sao? Cùng lắm thì lấy của tôi đưa cho cậu.”

“Của cậu hết rồi còn đâu.”

“Làm gì mà dễ giận thế, nam sinh mà không rộng rãi là không tìm thấy bạn gái đâu.”

“Cậu ... được rồi, nam không cùng nữ đấu.” tức chết mất.

“Thực ra là đấu không thắng a~~”

“Được rồi, đừng ồn ào nữa, Dao Dao, mình đưa của mình cho cậu là được.”

“Chỉ có Tiểu Tuyết tốt nhất.”

“Hừ!”

“Tư Trà, sao em chỉ nướng giúp Diệp Kinh, làm giúp chị nữa, chị muốn ăn chân gà, lạp xưởng còn có thịt xiên.”

“Lâm tỷ, nhiều vậy sao em có thể làm kịp chứ. Em nướng này giờ mà vẫn chưa kịp ăn miếng nào mà.” Đều bị mọi người lấy mắt.

“Nhờ có một chút, ai bảo qua tay em nó sẽ ngon hơn chứ.”

“Uống một chút nước quả đi, mấy thứ này để tôi làm cho.”

“Không ngờ Diệp đại hội trưởng lại biết quan tâm người khác như thế, thế nào, coi trọng Tư Trà nhà chúng tôi rồi sao?”

“Cô muốn nói thế nào thì nói.” Trong khoảng thời gian này, anh đã quen với tính cách Lâm Thanh Nhã, dù sao cũng không phải nói thật.

“Khẳng định luôn sao? Đúng là không thú vị gì cả. Diệp Kinh, nước quả này anh mua ở đâu vậy? Rất ngon a, rau cũng thế, có thể lấy giúp tôi ngô cùng họ được không.”

“Chị, chị ăn nhiều vậy không sợ béo sao?”

“Thế chất của chị vốn không béo được, ghen tị đi?”

“Vâng, nếu em có thể giống chị thì tốt, vậy sẽ không cần vì giảm béo mà ăn uống điều độ, nhiều đồ ăn ngon mà không dám đụng vào.”

“Rau cùng hoa quả hôm nay nghe nói là giống mới, có tác dụng làm đẹp, còn có thể giảm béo, hôm nay cậu ăn nhiều một chút cũng không sao.”

“Thật sao? Tư Trà, cậu không lừa mình chứ?”

“Không phải, chúng đã được trải qua thí nghiệm lâm sàng, không tin thì cứ hỏi Diệp học trưởng.” nước trong không gian có hiệu quả như vậy, cho nên thực vật lấy từ không gian cũng có chút hiệu quả.

“Thật vậy không? Diệp học trưởng?”

“Ừm.”

“Các chị em, Diệp học trưởng nói đêm nay mọi người có thể ăn thoải thích, không cần lo béo phì.”

“Tốt quá, lâu rồi mình chưa ăn thịt.”

“Chồng à, giúp vợ nướng nhiều một chút, hôm nay phải ăn thoải thuê.”

“Được.”

“Minh cũng muốn thịt nướng và chân gà, Tiểu Tuyết, cậu giúp mình nướng nhiều lên nhé.”

“Rốt cục mọi người đã đói bụng bao lâu rồi? Ăn nhiều như vậy.”

“So với lũ nam sinh thói tha các cậu còn ăn được nhiều hơn.”

“Nào nào nào, mọi người cùng nhau làm một ly, chúc chúng ta sẽ đạt được thành tích cao trong trận đấu, tốt nhất là được xuất sắc.”

“Đúng, đạt giải nhất, chúc chúng ta sẽ mã đáo thành công.”

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sau buổi tiệc nướng, cuộc sống bận rộn nơi trường học lại tiếp tục.

Trang phục đã hoàn thành, Lâm Thanh Nhã quyết định tập thử một lần với đồ diễn.

Buổi diễn tập có không ít người đến xem, cả căn phòng chật như nêm cối.

Thấy vậy, Nhạc Tư Trà cảm thấy không thoải mái, có chút luống cuống. Diệp Kinh lại khác hẳn, anh rất bình tĩnh, trường hợp lớn hơn anh cũng đã gặp qua, mới tí chút thế này có bỏ gì.

Nhìn Diệp Kinh như vậy, Nhạc Tư Trà cũng có chút không chịu thua, không thể nào Diệp Kinh làm được mà cậu lại không làm được, nghĩ thế, cũng thấy bình tĩnh hơn.

Buổi diễn tập vô cùng thuận lợi, tuy rằng Nhạc Tư Trà rất mệt, chủ yếu là cậu phải thay đổi trang phục mấy lần, không nhanh không được.

“Cứ thế này, chúng ta nhất định sẽ thắng lớn. Mọi người cố gắng giữ vững phong độ, phải quen với trang phục, đừng để đang diễn lại ngã sấp xuống, đặc biệt là Tư Trà.” Bởi vì vấn đề chiều cao, suốt buổi diễn cậu đều phải đi đôi giày đế 5cm.

“Vâng.”

Ngày thi đấu, mọi người đã tới tập hợp từ sớm, thuê một chiếc xe buýt tới hội trường.

“Không ngờ lại có nhiều người như vậy.”

Lúc bọn họ đến mới là tám giờ sáng vậy mà cả hội trường đã tấp nập, ngoài cửa lớn đã có không ít người chờ soát vé để tiến vào.

“Lễ hội Cosplay ở B thị nổi tiếng khắp cả nước, đương nhiên là có nhiều người tới. Tuy nhiên, chúng ta tới thi đấu nên không cần xếp hàng.” Lâm Thanh Nhã dẫn mọi người theo nhân viên công tác, trực tiếp đi vào theo đường của công nhân.

“Nơi này là phòng nghỉ của tuyển thủ, mọi người có thể chuẩn bị mọi thứ ở đây. Trận đấu sẽ bắt đầu lúc 9 giờ, giữa trưa sẽ nghỉ ngơi nửa tiếng, buổi chiều lại tiếp tục. Lần này có tất cả 18 đội tham gia, mọi người xếp thứ 4, làm ơn tới sớm trước 10 phút để chờ.” Nói xong nhân viên công tác xoay người rời đi.

“Vậy là trận đấu của chúng ta sẽ diễn ra trước buổi trưa, được rồi, thi xong mọi người sẽ có thời gian hoạt động tự do, nhưng nhớ kỹ quay về xem kết quả, hơn nữa không được tháo trang sức.”

“Được rồi.”

Hóa trang, thay đồ, chuẩn bị đồ cụ diễn, mọi người đều vô cùng bận rộn, chẳng mấy chốc đã tới giờ thi đấu.

“Hừ, màn diễn này cũng không tệ.” Lâm Thanh Nhã chạy đi tìm hiểu địch tình “Tiếc là không đủ táo bạo, Sebastian cùng Ciel xứng với nhau như vậy mà không có biểu hiện gì cả.” Không thấy mọi người đều đang trông chờ JQ sao?

“Chị à, đâu phải ai cũng là hủ chứ.” Mấy người đi theo vô cùng bất đắc dĩ nói.

“Bọn em không hiểu, ở giới Cos, không hủ mới là hiếm, không thấy các bạn nữa đều hò hét rất lớn sao, năm ngoái em bị bệnh, không tới không biết, vờ

Thích Cố của chúng ta được đón nhận trong một đoàn mất lang, có tin là chút nữa chúng ta lên đài thì tiếng gầm có thể khiến tung cả nóc nhà?”

Tin!

Khi diễn viên đóng Miêu Thử của bọn họ lên sân khấu, cả hội trường đều trở nên sôi trào!

“A~ cặp Miêu Thử này là do hai bạn nam diễn a ~ đẹp trai quá a~ mau mau chụp lại!”

“Thật quá kích thích, hai người này là ai? Trước kia không hề thấy qua, đặc biệt là Miêu nhi, giống vô cùng a~~”

“Oa, hai người thật là có JQ, ha ha! Nghi một buổi học quả là đúng đắn, hôm may quả may mắn ~”

“Ô ô, ôm rồi kìa!”

“Tiếc là Miêu Thử, không phải Thử Miêu a~~”

“Tiếc cái gì, được xem là tốt lắm rồi, tôi còn lần đầu tiên nhìn thấy hai người xứng đôi như vậy, lại còn là nam nữa chứ ~”

“Nhìn kìa, Ngũ gia đôi nữ trang khiêu vũ ~ đẹp quá ~ không hổ là Ngũ gia a~~”

“Đúng thế, biên kịch vở này chắc chắn là hủ nữ, chút nữa phải qua xin chữ ký ~”

“Rủ thêm mình nữa, Miêu nhi ghen rồi kìa ~ thật sự muốn xem HHH a ~”

“Phù ~ may mà không có việc gì, nếu chuột bạch ra chuyện, miêu nhi biết làm sao giờ?”

“Tò tính ngay trước mặt mọi người? A~~ có thể được chứng kiến cảnh này, đúng là phúc ba đời a~~ Hi hi, quay về cho chị em cùng xem, chắc chắn họ sẽ hâm mộ mình chết mất.”

Suốt biểu diễn các hủ không hề yên tĩnh một lúc nào, tiếng động lớn cũng không ảnh hưởng tới được.

Diễn xong, Nhạc Tư Trà ngay cả giày cũng không thay, bỏ chạy. Không thấy mấy người đó đã chuẩn bị sẵn di động sao, cậu cũng không muốn bị chèn chết, trải qua một lần là đủ lắm rồi.

Đi cùng cậu còn có Diệp Kinh, người này cũng thuộc đối tượng bị chèn ép nghiêm trọng.

“Mệt chết đi được. Mấy người này thật đáng sợ.” Ngồi trên ghế, Nhạc Tư Trà xoa hai bên đùi đau nhức, biết vậy thay giày trước hẵng chạy.

“Cậu ngồi đợi một chút, để tôi nhờ người lấy dép cho.”

“Cám ơn.”

Đưa dép tới là một thành viên trong câu lạc bộ, cậu ta đưa cho cậu rồi cùng bạn gái đi xem triển lãm Manga.

Đổi dép xong, Nhạc Tư Trà cũng thấy thoải mái hơn.

“Chúng ta đi đâu giờ?” Những người ở đây nhìn hai người với ánh mắt vô cùng kì lạ, giống như chuẩn bị lao đến tới nơi.

“Cậu có mang đồ ăn không, chúng ta tìm một chỗ ăn trưa đi.”

“Có đây.” Bận rộn từ sáng sớm, cậu đã đói bụng từ lâu.

Tìm một chỗ không có người, thoải mái ngồi xuống, Diệp Kinh đi mua đồ uống, Nhạc Tư Trà trộm lấy ra đồ ăn. (từ không gian á~)

“Anh biết phép thuật sao~” một giọng nói non nớt vang lên từ phía sau cậu.

Nhạc Tư Trà giật mình ngoảnh lại thì thấy một cô bé chừng năm, sáu tuổi, đầu đội một chiếc mũ xinh xinh, ngồi xỏm ở phía sau bồn hoa, tò mò nhìn cậu. Chẳng trách cậu không phát hiện ở đây có người.

Nhìn xung quanh, may mà không có ai khác “Bé à, sao bé lại ở đây một mình vậy?”

“Tiểu Niếp đang chơi trốn tìm, nhưng là vẫn chẳng có ai tìm thấy tiểu Niếp.” Em đã chờ cả ngày, mọi người thật ngốc.

“Bé tên là tiểu Niếp sao?”

“Vâng, ba mẹ đều gọi em là tiểu Niếp.”

“Tiểu Niếp, hội trường lớn thế này, muốn tìm được người rất khó, em vẫn là ra ngoài đi, có lẽ sẽ có người tới.”

“Vâng.” Cô bé ngoan ngoãn đứng lên, ngồi bên cạnh cậu “Phép thuật của anh thật lợi hại, đây là lần đầu tiên tiểu Niếp gặp đây. Anh có thể làm lại một lần cho tiểu Niếp xem không?”

“Nếu bé hứa không nói cho người khác, anh sẽ làm lại, được không?”

“Được a, tiểu Niếp sẽ giữ bí mật.”

Vì vậy, Nhạc Tư Trà bèn lấy ra một quả mật đào, đưa cho cô bé “Cầm lấy đi.”

“Anh thật là giỏi.” tiểu Niếp vui vẻ cầm lấy, cắn một ngụm “Ngon quá!”

“Tiểu Niếp tới đây cùng ai vậy? Bé không đến trường sao?” hôm nay là thứ Tư.

“Tiểu Niếp tới cùng cha mẹ, tiểu Niếp đã lâu lắm rồi không đi nhà trẻ.” Cô bé có chút buồn rầu, động tác ăn cũng ngừng lại.

“Sao lại thế?”

“Tiểu Niếp bị bệnh lâu rồi, mẹ không cho tiểu Niếp đi học.”

Giờ Nhạc Tư Trà mới chú ý tới gương mặt trắng bệch của cô bé, không hồng hào như những đứa nhỏ khỏe mạnh, mái tóc dưới mũ dường như cũng rất thưa thớt.

“Tiểu Niếp mắc bệnh gì?”

“Mẹ nói rằng tiểu Niếp bị bệnh bạch cầu, anh à, có phải bệnh của tiểu Niếp rất xấu? Tiểu Niếp ở bệnh viện đã lâu lắm rồi, tiểu Niếp nghe bác sĩ nói rằng tiểu Niếp sắp chết, anh à, chết nghĩa là sao?”

“...Chết sao, đó là một việc mà chỉ người lớn mới có thể biết đến, tiểu Niếp lớn lên sẽ biết.” Cô bé mới nhỏ nhu vậy mà ... nhẹ nhàng xoa đầu bé, Nhạc Tư Trà khẽ thở dài, cậu có chút cảm giác đồng mệnh tương liên.

“Ừm, tiểu Niếp nhất định sẽ lớn, anh, tiểu Niếp nói cho anh biết nhá, dù rằng bị bệnh rất khó chịu nhưng tiểu Niếp không hề khóc đâu nhé ~”

“Tiểu Niếp thật giỏi, trước kia anh cũng rất hay bị bệnh...” Nhạc Tư Trà đột nhiên nhớ tới nước Nhật Nguyệt trong không gian, đó chẳng phải là một phương thuốc hay để chữa bệnh sao?

“Tiểu Niếp.”

“Gi à?” tiểu Niếp đang mải mê ăn mật đào, ngẩng đầu nhìn cậu.

“Tiểu Niếp đã thấy anh làm phép thuật đúng không?”

“Vâng.”

“Thật ra anh cũng có thể khiến bệnh của tiểu Niếp tốt lên nha.”

“Thật sao?” vậy mình sẽ không cần ở lại bệnh viện đáng ghét, có thể lại đi nhà trẻ sao?

“Nhưng mà tiểu Niếp phải hứa với anh rằng sẽ không nói cho người khác, nếu không sẽ không linh nghiệm.”

“Vâng.”

Nhạc Tư Trà lấy ra một ly nước pha nóng lạnh, cho cô bé uống xong lại đưa cho bé một lọ.

“Đây là nước do anh làm, về sau mỗi ngày em uống một chén, uống xong hết thì bệnh sẽ khỏi, nhớ kỹ, mỗi ngày một ly nha, uống nhiều quá bệnh sẽ không tốt lên đâu.”

“Tiểu Niếp nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” tiểu Niếp ôm lấy chai nước khoáng, vui vẻ cười.

“Đứa bé này của ai vậy?” Diệp Kinh trở về liền thấy một lớn một nhỏ đang ăn cơm trưa, vô cùng ngạc nhiên khi thấy bỗng dưng xuất hiện một đứa bé.

“Có thể là tách khỏi cha mẹ một lúc, chúng ta cùng bé đợi đi.”

“Chào anh đẹp trai.” (còn bé tí đã biết nịnh giai đẹp)

“Nói năng đúng là ngọt. Cậu cho cô bé uống nước?” Diệp Kinh đương nhiên nhìn ra được đứa bé này có điểm không bình thường, hơn nữa cái chén và bình nước khoáng kia là anh mua tới.

“Ừm, tiểu Niếp thật đáng thương, mới nhỏ vậy mà đã bị bạch cầu.”

“...” Nghe vậy Diệp Kinh cũng không nói thêm được gì.

Ba người ngồi thêm được một lúc thì có người tới.

“Tiểu Niếp, sao con lại chạy ra đây? Chẳng phải mẹ bảo con đừng đi linh tinh sao?” Một người phụ nữ trẻ tuổi lo lắng ôm lấy tiểu Niếp.

Phía sau là một người chừng ngoài ba mươi tuổi, khôi ngô tuấn tú, theo sau là hai vị bảo tiêu.

“Thật sự cảm ơn các cậu, bọn tôi tìm tiểu Niếp này giờ, lo lắng phải chết.” Người đàn ông nhận ra hai thanh niên ăn mặc cổ quái này đã giúp vợ chồng ông trông giùm tiểu Niếp.

“Không có gì, chúng tôi chỉ là tình cờ gặp, hai người đã tới thì để tiểu Niếp quay về đi, lần sau đừng để cô bé đi lạc nữa.”

“Anh, anh đẹp trai, tạm biệt.” Tiểu Niếp ngồi trong lòng người phụ nữ, ôm bình nước, quay lại tạm biệt bọn họ.

“Tạm biệt.”

Hai vợ chồng cảm ơn rồi cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Triển lãm Manga chấm dứt, đội của Nhạc Tư Trà được giải xuất sắc.

Lâm Thanh Nhã rất vừa lòng với kết quả này, cũng thông báo rằng gần đây câu lạc bộ không có thêm hoạt động gì, cậu không cần tới.

Cuộc sống của Nhạc Tư Trà lại bắt đầu đi vào quỹ đạo, không, chỉ tưởng như là thế thôi. Cậu bắt đầu có tiếng, đi dưới sân trường, càng ngày càng có nhiều người nhìn vào cậu chỉ trỏ, thậm chí còn có một số người nhận là tìm kiếm ngôi sao tìm tới muốn kí hợp đồng. Lúc sau hỏi Cao Dương mới biết, video quay lại vở diễn của bọn họ rất nổi tiếng trên internet, hai diễn viên chính đương nhiên bị chú ý nhiều nhất.

Đối với chuyện này Nhạc Tư Trà cũng có chút bối rối. May mà những người đó chỉ nhìn, không làm thêm chuyện gì khác thường nữa, dần dần cũng thành quen.

Hôm nay, Nhạc Tư Trà nhận được một cuộc điện thoại

“Xin chào, cháu có phải là Nhạc Tư Trà không?” giọng nói thuần hậu của một người phụ nữ vang lên.

“Cháu là Nhạc Tư Trà. Có chuyện gì vậy a?”

“Là thế này”

Cúp điện thoại, cậu tới gõ cửa nhà bác Triệu Kỳ Hoa, xin nghỉ một tuần, thu thập hành lý xong liền vội vàng chạy tới nhà ga.

Ngồi suốt hơn một tiếng, cuối cùng cũng tới nơi – thôn Phúc Khê.

Dưới tán cây ngoài thôn, một người phụ nữ trung niên, thân hình mập mạp, vội chạy lại khi thấy cậu.

“Cháu là Nhạc Tư Trà phải không?”

“Vâng, bác là?”

“Cháu cứ gọi bác là bác Tiền là được rồi, điện thoại là bác gọi. Cháu có thể tới thì tốt quá rồi, ông Nhạc có lẽ không trụ nổi nữa.”

Bác Tiền dẫn hân đi chừng mười phút thì thấy một căn nhà vách đất cũ kĩ.

“Ông Nhạc ngày trước vốn cũng có nhà cao cửa rộng, thế nhưng vì trả nợ đành phải bán nhà, chuyển vào đây. Nơi này suýt chút nữa bị dỡ đi, may mà cuối cùng vẫn không làm, nếu không thì ngay cả chỗ ở duy nhất của ông ấy cũng bị mất.”

Căn nhà vô cùng đơn sơ, ngoài một ít đồ dùng bằng gỗ đã cũ, một thứ đồ điện cũng không có. Trong phòng, có một ông lão đang nằm trên giường, nhìn

đáng vẻ có lẽ cũng đã tới lúc dầu hết đèn tắt. Ngay bên cạnh là một cô bé, tuy rằng quần áo cũ nát nhưng vẫn rất sạch sẽ.

Điều kiện của gia đình này không tốt, thậm chí có thể nói là vô cùng xấu.

Thấy có người đi vào, một lớn một nhỏ đều nhìn về phía này.

Thấy cậu, ánh mắt của ông lão chợt sáng lên, có vẻ nhanh nhẹn lên không ít, Nhạc Tư Trà chợt có một dự cảm không tốt.

“Mọi người cứ nói chuyện đi, tôi đứng ở bên ngoài, có gì cứ gọi tôi.” Bác Tiền nói xong bèn đi ra.

“Cháu đã tới rồi, Tư Trà”. Ông lão chỉ nói ra một câu ngắn ngủn, rồi lại ngừng lại.

“Vâng, cháu đã tới rồi. bác, bác có khỏe không?” Cậu đi tới bên giường, ngồi xổm xuống, cầm lấy tay ông lão.

“Bác sợ là không qua được. Lần này thực sự phải làm phiền cháu.”

“Bác đừng nói thế, bác là bậc bề trên của cháu, giúp bác là bổn phận của cháu mà.”

“Ngoan, thật là một đứa bé ngoan.” Khóe mắt ông lão có chút ươn ướt.

Con trai cùng con dâu của ông lão vẫn làm việc ở nơi khác, nửa tháng trước, công ti gửi tin tới thông báo rằng con ông say rượu lái xe, gây tai nạn, không những gây thiệt hại cho người khác mà cũng tử vong luôn. Người bị hại yêu cầu bồi thường 50 vạn nhân dân tệ. Con dâu nghe tin này liền bỏ đi đâu không biết.

Ông lão nghe tin này, thân thể vốn đã không khỏe liền nhanh chóng suy sụp.

Trong nhà có gì đành phải bán hết đi trả nợ, ngay cả ngôi nhà mới xây cũng thế, tuy rằng vậy vẫn còn một khoảng lớn phải bù vào. Người trong thôn tuy rằng muốn giúp đỡ nhưng tiếc là có lòng không có lực, thân thích dĩ vãng vẫn tới thăm giờ cũng lảng đi không tiếp.

“Bác đã sống lâu như vậy, làm sao cũng được, nhưng còn Đào Đào sẽ ra sao, con bé mới năm tuổi, bác không thể nào mà yên tâm được.”

Ông lão vốn là bà con xa của Nhạc Tư Trà, hai người cũng chỉ gặp qua vài lần, nếu không phải thật sự không còn cách nào, ông cũng sẽ không tìm cậu, không ngờ rằng cậu lại đồng ý.

“Bác à, bác yên tâm, cháu sẽ giúp bác chăm sóc Đào Đào.” Cậu xoa xoa đầu cô bé, nhìn gương mặt hồng lên do khóc quá nhiều của cô đầy triu mến.

“Cháu thật sự đã suy nghĩ cẩn thận? Chăm sóc Đào Đào nghĩa là cháu phải gánh món nợ của chúng ta, hơn 30 vạn a.” Ông lão có chút hoang mang, ông không muốn liên lụy người khác, nhưng ông cũng không muốn Đào Đào phải vào cô nhi viện.

“Vâng, tiền ba mẹ cháu để lại có thể giúp trả món nợ của bác.” Đối với chuyện tiền bạc, Nhạc Tư Trà vô cùng thoải mái, hơn nữa, cậu còn còn không gian, muốn kiếm tiền không khó.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Đào Đào, lấy hộp gỗ trong ngăn kéo ra đưa cho cậu Nhạc.”

Đào Đào bước lảo đảo đi lấy hộp gỗ, Nhạc Tư Trà chú ý tới bước đi của cô bé có chút tập tễnh.

“Ngay từ khi sinh ra, Đào Đào đã không thể đi lại như bình thường.” Ông lão giải thích.

Đào Đào cầm lấy hộp gỗ đưa cho Nhạc Tư Trà. Ông lão bảo cậu mở ra, bên trong là một tờ giấy đã ố vàng.

“Đây là khế đất của chỗ này, bác biết cháu không thích, nhưng đây là thứ duy nhất bác còn lại. ”

“Bác à...”

“Nhận lấy đi, cháu không cầm, bác cảm thấy áy náy lắm.”

Nghe vậy, Nhạc Tư Trà đành phải nhận lấy.

Hai người còn tiếp tục nói chuyện, ông lão nhờ bác Tiền chuẩn bị chỗ ở cho Nhạc Tư Trà.

“Aiz, thật đúng là nghiệp chướng, ông Nhạc đã lớn tuổi vậy rồi mà phải chịu cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Giờ người ông ấy lo lắng nhất là Đào Đào, con bé cũng thật đáng thương, vừa sinh ra chân đã có tật, ba mẹ không thích nó liền đem cho ông Nhạc nuôi, cũng chẳng thêm quan tâm tới. Giờ ba chết, mẹ chạy mất, cũng may là có cháu, nếu không Đào Đào thật thảm, ông Nhạc đi cũng không thể thanh thân. Ngày xưa ông Nhạc còn sung túc, ngày nào cũng có người tới chơi, thế nhưng cháu xem, giờ đến một bóng người cũng không có. Chúng ta là nhà quê, cũng chẳng giúp được gì, vẫn là nhờ có cháu.”

“Đừng nói thế, nếu không phải các bác giúp đỡ, sợ là bác ấy”

“Chúng ta đều không có tiền, không giúp được gì nhiều, chỉ có thể chăm sóc ông ấy được thôi.”

“Dù sao vẫn phải cảm ơn các bác.”

Bác Tiền chuẩn bị xong chỗ ở liền đi nấu cơm, Nhạc Tư Trà cảm thấy nhàn rỗi liền ra ngoài đi dạo.

Nhà đất không lớn những khu vực xung quanh tương đối rộng, trong vườn trồng không ít cây ăn quả.

Nơi này trừ bỏ nhà bác Nhạc, bốn phía đều là đất vườn, từ nhà gần nhất tới đây cũng phải mất vài phút. Nhạc Tư Trà xem qua khe đất, thấy rằng mấy miếng đất xung quanh ngôi nhà cũng thuộc ông lão, nhưng không biết vì sao ông lại không bán đi.

Có lẽ là vì luyến tiếc chẳng, mảnh khe đất ở vàng kia ít cũng phải vài chục năm tuổi.

Nhân lúc không có ai, cậu lấy nước từ không gian ra tưới cho cây cối xung quanh.

Không phải cậu không nghĩ tới dùng nước trong không gian để cứu người, chỉ là ông ấy sinh bệnh do nghe tin con trai chết nên đau thương quá độ, không còn một tia hi vọng sống sót, bệnh này không thể nào trị được.

Cậu khẽ cười khổ, dù nước Nhật Nguyệt thần kỳ thế nào cũng không phải vạn năng.

Tối đêm, ông lão liền qua đời, trên gương mặt còn rớt lại ý cười.

Đào Đào gục bên thi thể của ông lão, vừa khóc vừa gọi “Ông nội.”, cô bé biết, ông sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nhạc Tư Trà cũng không biết nói gì để an ủi. Năm ấy, khi cha mẹ cậu qua đời, cậu cũng chỉ biết khóc thật lâu.

Người trong thôn nhận được tin tức đều chạy tới hỗ trợ tang sự. Chuyện này Nhạc Tư Trà vốn không hiểu nên đành phải nhờ cậy mọi người.

Lễ tang kéo dài suốt ba ngày rồi mới hạ thổ. Lúc ấy, Đào Đào vừa khóc lớn, vừa chết sống không cho mọi người chôn cất, Nhạc Tư Trà không còn cách nào, chỉ còn biết ôm cô bé.

Mọi việc xong xuôi, Nhạc Tư Trà chỉ trả hết nợ nần, lại ra Ủy ban thôn làm thủ tục nhận Đào Đào và mấy mảnh đất, còn đưa thêm cho bác Tiền 1000 nhân dân tệ, nhờ bác trông coi hộ căn nhà, thế rồi mới mang Đào Đào quay trở lại trường học.

Tuy rằng Nhạc Tư Trà không để ý mấy đến chuyện tiền nong nhưng cũng không thể phủ nhận rằng số tiền còn lại của cậu chẳng đáng bao nhiêu. Trong tài khoản chỉ còn lại không đến 10 vạn, cậu biết, cậu cần phải kiếm tiền.

Cũng may việc này chưa vội, chuyện trước mắt là phải làm sao với Nhạc Đào Đào.

Đứa bé còn quá nhỏ, bình thường cậu phải đi học, không có thời gian chăm sóc cô.

Tuy rằng đi Trương Cẩm chủ động giúp cậu nhưng Nhạc Tư Trà biết rằng không thể mãi phiền toái người khác, vì thế, cậu nghĩ cho Đào Đào đi nhà trẻ.

Đào Đào là một đứa bé nội hướng, lại có chút trầm cảm, có lẽ là do đôi chân có tật nên mới dẫn đến. Tuy nhiên, cô bé lại rất ngoan, từ ngày chôn cất ông nội đến giờ, còn chưa thấy cô bé khóc thêm một lần nào. Mọi người đều rất thích cô, chẳng mấy chốc đứa bé nào được như vậy.

“Đào Đào, chú giúp cháu tìm một nhà trẻ, cháu có đồng ý tới trường không?”

“Vâng ạ.” Đào Đào chưa từng tới nhà trẻ, nhưng cô bé biết ở đó có rất nhiều bạn, có thể cùng nhau chơi đùa, còn có quà ngon.

Mọi chuyện cứ quyết định như thế, vợ chồng Triệu Kỳ Hoa giúp cậu liên hệ với nhà trẻ, Trương Cẩm còn nhận việc đưa đón Đào Đào.

Hôm sau, Trương Cẩm liền tới đưa Đào Đào đi làm thủ tục nhập học.

“Nghe nói cậu nhận nuôi một cô bé?” Diệp Kinh hỏi, mấy hôm này cậu có việc phải về nhà vài ngày, vừa tới thì nghe thấy thầy Triệu Kỳ Hoa nói về chuyện này “Sao không thấy cô bé đâu?” anh tới nhà Nhạc Tư Trà là để cọ cơm, mấy ngày nay không được ăn đồ cậu làm, thật nhớ.

“Di Trương đưa Đào Đào đi làm thủ tục nhập học, nói là phải làm quen môi trường một chút, chắc tối mới về.” Nhạc Tư Trà bung com trưa ra.

“Mọi chuyện đã giải quyết xong rồi?”

“Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Chiều nay không có tiết, Nhạc Tư Trà dự định ra ngoài mua sắm, tiện xem có cơ hội kiếm thêm khoản tiền không. Nếu cứ tình trạng này, tiền gửi ngân hàng của cậu nhất định sẽ hết sạch.

Cậu ngồi xe buýt tới chợ, hôm nay đông thật.

Lần này cậu còn mang theo Miêu Miêu tới tiệm thú cưng ngày trước, đã tới vài lần nên cậu cũng khá quen thuộc nơi đây.

Hôm nay chỉ có Viên Vĩ ở. Anh là chủ cửa hàng, chừng hơn 30 tuổi, đáng người hơi béo.

Ông chủ vốn ấn tượng với cậu, thấy Nhạc Tư Trà cùng Miêu Miêu liền vội lên chào hỏi.

“Cậu bé, lâu rồi không gặp, đây là con mèo mà tôi bán cho cậu sao?” Viên Vĩ vừa tò mò nhìn Miêu Miêu vừa cảm thấy thật kỳ quái.

“Đúng thế, nó tên Miêu Miêu.”

“Cậu đúng là biết cách nuôi, tôi không ngờ nó sống được đến giờ cơ đấy.” Hẳn biết rõ rằng với điều kiện sức khỏe của con mèo này lúc đấy, người bình thường không thể nuôi sống được, vậy mà giờ nhìn nó nhanh nhẹn thế này...nhớ tới chút chuyện rắc rối gần đây, hẳn khẽ nở nụ cười.

“Vâng, em cũng phải tốn công với nó lắm.”

“Nhóc, hôm nay có định mua gì không, anh giảm giá cho.”

“Giống lần trước thôi, một bộ đồ vệ sinh cho mèo.”

“Ok, để anh đi lấy.”

Trả tiền xong, Nhạc Tư Trà tiếp tục cùng Viên Vĩ nói chuyện.

“Ông chủ, tôi có mấy chậu hoa muốn gửi bán, không biết ông chủ có thể giới thiệu cho tôi mấy chỗ tốt không?”

“Em hỏi đúng người rồi đấy, bạn học của anh ngay ở phố này mở một cửa hàng gọi là [Vườn cây], rộng rãi, có uy tín lại nhiều người tới, buôn bán khá tốt. Nếu hoa của em tốt có thể nhờ nhờ chỗ đó bán hộ.”

Nhạc Tư Trà biết [Vườn cây], đây là cửa hàng lớn nhất ở đây, bên trong loại hoa nào cũng có, một số hạt giống cậu trồng trong không gian cũng là mua từ đây.

“Vâng nhờ ông chủ nói giúp giùm tôi.”

“Em cứ gọi anh Viên là được rồi, ông chủ Viên nghe xa lạ quá. Em đợi chút để anh đi gọi cho chủ bên đấy lại đây, cũng lâu lắm rồi hai bên chưa gặp nhau.” Nói xong, Viên Vĩ chạy đi gọi điện thoại, mời ông chủ bên đấy qua nói chuyện.

Nhạc Tư Trà thấy người ta nhiệt tình như vậy, cảm động, cũng đồng ý gọi là “anh”.

Bạn học của Viên Vĩ là một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, đáng người cao gầy, lại thêm đôi kính, nhìn giống một học giả hơn là thương nhân.

“Ông bạn, sao tự xưng rảnh rồi gọi tôi sang nói chuyện vậy?”

“Thì chẳng phải lâu lắm rồi chúng ta không gặp sao? Nào, lại đây ngồi uống ly trà đi.” Viên Vĩ kéo người đàn ông đó lại ngồi.

Người đàn ông thấy còn có người, gật đầu chào hỏi rồi ngồi xuống cạnh họ.

Viên Vĩ rót trà cho hai người rồi mới giới thiệu “Em, đây là bạn cùng thời đại học với anh, Niếp Khải, cũng là chủ cửa hàng [Vườn cây]. Khải, đây là Nhạc Tư Trà, sinh viên năm hai khoa tài chính của thành phố B, lần này gọi ông tới chủ yếu là vì chuyện của cậu Nhạc đấy.” Viên Vĩ nói luôn chuyện Nhạc Tư Trà muốn gửi bán.

“Chuyện này không thành vấn đề, quán của anh cũng có dịch vụ này, chính là không biết em định gửi bán gì? Có mang tới không?” Niếp Khải trực tiếp đi vào vấn đề.

“Em lần này mới chỉ hỏi ý kiến, chưa mang hàng theo nhưng là có ảnh chụp.” Cậu lấy ra mấy tấm ảnh, đưa cho Niếp Khải.

“Đây là ...” Niếp Khải tròn mắt khi thấy thứ trong ảnh.

Viên Vĩ thấy bạn mình vẻ mặt kinh ngạc, quay sang xem cũng liền trở mặt.

Trong ảnh chụp là hoa sơn trà, mân cô cùng hoa hồng. Mỗi loại đều được chụp ở nhiều góc độ khác nhau, có thể thấy được là sinh trưởng rất tốt, cây nào cũng ra rất nhiều hoa.

Thế nhưng, nếu chỉ có vậy thì bọn họ cũng không phải giật mình, dù sao đây cũng chỉ là vài loại hoa thông thường.

Nhưng điều chính yếu là, tại sao mỗi bông hoa lại có màu sắc khác nhau?

“...Cậu em, đây không phải là ảnh ghép chứ?” Niếp Khải đã buôn bán hoa bao nhiêu năm, chưa bao giờ thấy loại hoa nào thế này.

Trong ảnh là 3 cây nở đầy hoa thế nhưng màu sắc các bông hoa lại không giống nhau. Chỉ mân cô và hoa hồng đã có năm loại: hồng phấn, trắng, đen, vàng, đỏ; mà sơn trà có những mười tám loại, đúng là cực phẩm sơn trà – thập bát học sĩ.

“Yên tâm, đây đều là ảnh thật, hoa này cũng là hoa thật. Đây là do em chiết cành tạo thành, em đã chăm sóc chúng vài năm, cam đoan là dễ dàng nuôi sống.” Nhờ có nước Nhật Nguyệt, chúng đều có sức sống mạnh mẽ, dù về sau không được tưới nước trong không gian vẫn không có vấn đề gì.

Cậu ta tự chiết? Niếp Khải không thể tin được những giống hoa xuất sắc đó là do người tiểu niên chưa tới 20 này tự chiết.

Anh đã gặp qua rất nhiều loại hoa được chiết nhưng chưa bao giờ nhìn thấy màu sắc thuần túy như vậy. Bình thường chiết cây chẳng phải đều là dung hợp đặc điểm của cả hai loài sao? Làm sao có thể giống như trong ảnh, thật giống như tự nhiên đã có vậy. Hoàn toàn không nhận ra là chiết cây.

Lại nhìn về mặt bình tĩnh của Nhạc Tư Trà, Niếp Khải biết vì sao Viên Vĩ gọi anh tới đây.

Người này không đơn giản!

Nhạc Tư Trà không biết suy nghĩ của hai người đối diện, thứ cậu lấy ra bán đều là những thứ không thực sự đặc sắc trong không gian nhưng đối với thế giới bên ngoài đều là của quý. Như hoa hồng, loại ngũ sắc trong không gian chỗ nào cũng có, thậm chí còn có thất sắc nữa kia.

Sau khi hẹn với Niếp Khải rằng mấy ngày nữa cậu sẽ mang hoa qua, Nhạc Tư Trà dự định rời đi.

“Em này.” Viên Vĩ gọi cậu lại, chân chừ muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì anh cứ nói đi.”

“Là thế này, anh thấy em chăm sóc cho Miêu Miêu tốt như thế, có thể nhìn giúp anh một con khác không? Bệnh của nó cùng Miêu Miêu không khác lắm, cũng là sức đề kháng yếu.”

Cậu còn đang thấy lạ vì sao Viên Vĩ lại nhiệt tình như vậy, ra là có chuyện nhờ vả. Nhưng là nếu người ta đã giúp cậu thì cũng không tiện từ chối.

“Vậy anh có thể dẫn em nhìn một chút được không, nếu giống tình trạng của Miêu Miêu thì em có thể chắc chắn.”

“Ông bạn, có phải ông đang nói con chó ngao đấy không?” Niếp Khải đương nhiên là biết việc gì.

“Đúng thế, hai người theo tôi.”

Viên Vĩ đóng cửa tiệm, dẫn hai người tới căn phòng phía sau.

Căn phòng rất lớn, tuy có mùi gì đó không thoải mái nhưng rất sạch sẽ. Trong phòng bày rất nhiều lồng sắt, bên trong đều là thú cưng.

Viên Vĩ dẫn hai người tới góc phòng trong cùng, chỉ vào một cái lồng sắt “Nó đây.”

Nhạc Tư Trà lại gần thì thấy bên trong một con mãnh khuyển rất lớn, có lẽ chính là giống chó ngao.

Tiếc là con chó này nhìn rất uể oải, chỉ nằm úp sấp mà không nhúc nhích gì cả, thỉnh thoảng lại khụt khịt.

“Con chó ngao này anh đã bán nửa năm trước, rõ ràng là rất khỏe mạnh vậy mà không biết tại sao lại thành thế này, hai ba bữa lại ốm, cũng không chịu ăn gì. Bác sĩ thú ý cũng không biết là tại sao chỉ nói là sức đề kháng yếu. Người mua nghe vậy liền xám mặt, nói rằng anh lừa đảo bán chó bị bệnh, nếu không chữa được thì anh phải chịu trách nhiệm, anh đâu còn cách nào khác, người ta là quan to nào có thể trêu vào. Vậy nên lần này mới mất dây nhờ em. Chỉ cần có thể chữa được anh sẽ trả 1 vạn nhân dân tệ, tuy không nhiều lắm nhưng cũng coi là tấm lòng. Em làm ơn giúp anh được không?”

“Chuyện của anh em đương nhiên sẽ giúp. Như vậy đi, nếu anh tin em thì đưa con chó này qua chỗ em, lúc nào khỏi thì em lại đưa tới. Nhưng là chuyện này phải giữ bí mật, em không muốn có người thứ tư biết.” Giúp Viên Vĩ chỉ là tiện tay, hơn nữa lại kiếm thêm được 1 vạn, đương nhiên cậu vui vẻ nhận lời.

“Được chứ, chỉ cần chữa khỏi cho nó, em muốn thế nào cũng được.” Viên Vĩ vui mừng đáp.

Bởi vì còn phải mua thêm đồ nên cậu bảo Viên Vĩ chờ mình một lát, mua xong mới đi nhờ xe Viên Vĩ về.

Tối nôi, Viên Vĩ đỗ xe dưới lầu, hai người không lòng sắt phủ vải bạt vào nhà.

Uống ngụm nước, Viên Vĩ cảm ơn cậu rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Đến khi Diên Vĩ ra về Nhạc Tư Trà mới có thời gian xem xét bệnh tình con chó kia.

Xốc lên vải bạt, nó vẫn như thế, dờ sống dờ chết nằm sấp xuống, ánh sáng đột nhiên xuất hiện cũng chỉ khiến nó giật giật mi mắt. Hình thể chó ngao rất lớn, bởi đã lâu chưa ăn cơm nên toàn thân gầy gò, chỉ còn da bọc xương, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng, màu lông cũng không còn mượt mà.

Nhạc Tư Trà biết giống chó ngao như thế nào, nhưng đúng là thật khó để cậu liên tưởng từ chú nhóc ốm yếu này tới loại mãnh khuyển vương trong truyền thuyết.

Nhưng dù thế thì vẫn phải cẩn thận, nếu nó đột nhiên hung lên thì thật phiền toái.

Chuyển lòng sắt vào không gian, để Miêu Miêu tự đi chơi, Nhạc Tư Trà dùng nước Ngặt Nguyệt được hòa lẫn với nước, rót cho nó.

Dòng nước từ mũi từ từ chạy xuống miệng, rót cục thì nó cũng có phản ứng, thậm chí còn vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm liếm.

Thấy vậy, Nhạc Tư Trà cũng yên tâm, chịu uống nước Nhật Nguyệt, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Một lát sau, nó không uống nước nữa, Nhạc Tư Trà cũng dừng động tác. Cậu đổ thêm sữa cho nó, phòng khi đói bụng.

Lâu lắm rồi chưa ăn, Nhạc Tư Trà chỉ có thể chuẩn bị cho nó thức ăn dạng lỏng.

Chuẩn bị xong xuôi, Nhạc Tư Trà tạm thời cứ để nó đấy, rồi đi tiểu tiện, đi về phía vườn hoa.

Trong vườn đều là những loài hoa thông thường nhưng qua tay Nhạc Tư Trà lại trở nên đặc biệt. Lúc kiến tạo vườn hoa, cậu đã xem qua một vài bộ sách về trồng trọt, biết phương pháp chiết cây, đột nhiên hứng thú liền áp dụng lên tất cả các loại cây có thể chiết trong không gian, ngay cả một số ít cây ăn quả cũng không buông tha. Không thèm để ý chúng có thể tiếp tục sống không, may mà những cây này được tưới bằng nước Nhật Nguyệt, sức sống trở nên mạnh mẽ nên giờ mới còn.

Vậy nên có rất nhiều trường hợp như: một đóa hoa có nhiều màu, một thân cây lại nở ra vài loại hoa khác nhau, hoặc là có những cây lớn nở ra đóa hoa bằng cái bát. Những điều đó đều là chuyện thường trong không gian. Chỉ là những cây ấy chỉ trồng trong góc, bị những khác che đi, hơn nữa còn có hàng rào khuất tầm mắt nên tuy rằng có thể nhìn thấy rất nhiều hoa nhưng cũng không chú ý tới một cây nở ra vài loại hoa. Chính vì thế mà trừ cậu ra, ngay cả người đã tới không gian như Diệp Kinh cũng không biết.

Có một nơi cây quế và vạn tuế tạo thành tấm chắn, đi qua nơi ấy là tới được khoảng trời riêng. Tất cả những loại thực vật kỳ lạ cậu trồng đều ở trong này.

Đi tới chỗ ba gốc hoa đã chụp, Nhạc Tư Trà có chút phiền não, mấy cây này đều không nhỏ, để vận chuyển đi cũng khó.

Tìm một chậu hoa lớn nhất, chuyển ba gốc cây vào đấy, để chúng trước thích ứng với không gian nhỏ hẹp.

Xong xuôi, cậu lại dạo một vòng trong không gian, đi xem mấy thứ lần trước cậu mới bỏ vào không gian. Hôm nay tiểu lục tỉnh, thấy Nhạc Tư Trà đến liền trườn từ cây đào xuống, từ phía đuôi bò lên quần lấy cổ cậu, cọ cọ gương mặt cậu tỏ vẻ chào mừng.

Vỗ vỗ đầu rắn nhỏ xinh, Nhạc Tư Trà ngồi xổm xuống quan sát mấy cây nhân sâm. Cây nhân sâm bày lá không có thay đổi nhiều lắm, chỉ là lá cây so với lúc mới trồng to ra nhiều, quả cũng chín. Những cây nhỏ nhỏ khác đều đã thêm được một chiếc lá.

Thấy không có gì bất thường, Nhạc Tư Trà cùng tiểu lục tiếp tục đi dạo.

Mấy cành liễu vài hôm trước cắm bên hồ đều lớn nhanh như thổi. Chắc hẳn không bao lâu nữa, nơi này sẽ thành nền của một bức tranh hên hò dưới tán dương liễu. Đứng là lãng mạn. Hoa sen trong hồ vẫn tươi tốt, không hề có dấu hiệu tàn úa. Hai uyên ương đã thành cha mẹ, mang theo mấy đứa nhỏ ung dung dạo qua mấy phiến lá sen, thỉnh thoảng còn bắt vài con cá nhỏ.

Thỏ hoang cũng đã có con, chúng ở ngay cạnh chỗ trồng rau đào một cái động để sinh sống, qua cửa động có thể mở hồ nhìn thấy bên trong. Mẹ thỏ nằm bên trong, xung quanh là mấy đứa nhỏ còn chưa có lông rậm, đây là lần thứ hai nó sinh sản. Mấy đứa con lớn đã sớm độc lập, dọn ra chỗ khác ở, không cần chúng quan tâm nữa.

Mấy con nhím nhỏ cũng đã trưởng thành, có hai con còn mang theo cái bụng tròn vo, chắc cũng sắp tới ngày sinh, chúng đều ở cạnh ruộng dưa chuột.

Còn về hai gà rừng, không biết thế nào lại chạy tới ở cũng chỗ với gà nhà, điều này khiến cho con chúng sinh ra cũng có một ít đặc điểm gà nhà, mà lại còn có thể bay như gà rừng, Nhạc Tư Trà gặp không ít phiền toái vì điều ấy.

Đi vào vườn trái cây thì thấy Miêu Miêu đang ngồi trước gốc lê cậu chiết, miệng ngậm một miếng lê, hoặc có thể nói bề ngoài là lê nhưng hương vị thì mỗi quả lại có vị của những hoa quả khác nhau. Đây là vì cậu đem tất cả những cây có thể chiết đều ghép vào nó.

Thật ra cây cối trong không gian đều có thể xem như biến dị, bởi chúng không cần thụ phấn cũng có thể kết quả.

Đã đi qua hết một lượt, Nhạc Tư Trà đưa tiểu lục về cây đào bên hồ, ôm Miêu Miêu quay về tiểu viện.

Con chó ngao Tây tạng đã vui vẻ lên nhiều, bắt đầu ăn com, thấy cậu còn sữa vài tiếng, không biết là có ý gì, nhưng mà nhìn bộ dáng nó thật ôn thuận, có lẽ không có ác ý, sữa cũng đã uống sạch.

Tuy rằng nhìn nó thật im lặng nhưng vẫn có thể có nguy hiểm. Cậu cẩn thận thêm đầy sữa rồi rời khỏi không gian.

Đào Đào sắp về, phải chuẩn bị bữa tối.

Com chiều nấu được một nửa thì dì Trương Cẩm đã đón Đào Đào về.

“Hôm nay ở nhà trẻ có vui không?”

“Có ạ, vui lắm. Mọi người đều rất tốt với Đào Đào.” Đào Đào thật vui vẻ, trên gương mặt tràn đầy tươi cười, đây là lần đầu tiên Nhạc Tư Trà thấy cô bé vui như vậy.

“Cô giáo cũng nói Đào Đào thực ngoan, cháu cứ yên tâm, không có ai bắt nạt con bé, dì đã hỏi rồi, nhà trường có xe đặc biệt đưa đón, dì cũng đã đăng ký, mỗi sáng 7 giờ rưỡi xe sẽ dừng trước cửa của khu nhà, cháu nhớ đừng có muộn.”

“Dì yên tâm, cháu sẽ không quên đâu.”

“Vậy dì về đây.”

“Dì Trương cùng ở lại dùng com đi, cũng gọi luôn bác Triệu sang nữa.”

“Để lần sau đi, bác Triệu của cháu còn đang chờ dì về.”

“Vậy cũng được, dì Trương, tối nay cháu có tiết, còn phải phiền dì chăm sóc Đào Đào.”

“Phiền toái gì chứ, Đào Đào ngoan như vậy, dì thích còn không kịp nữa là.” Nàng vừa cười vừa sờ sờ gương mặt Đào Đào.

“Vậy ăn com xong cháu đưa Đào Đào qua.”

“Được, Đào Đào, chút nữa gặp lại.”

“Vâng, bà Trương, chút nữa gặp lại.” Đào Đào vẫy vẫy bàn tay nhỏ nhắn, nhìn theo hướng Trương Cẩm dời đi.

“Đào Đào, đừng chơi với Miêu Miêu nữa, mau đi rửa tay, chúng ta ăn com.” Bày thức ăn lên bàn, Nhạc Tư Trà nhìn Đào Đào đang đùa với Miêu Miêu, nói.

“Dạ.” Đào Đào buông Miêu Miêu, ngoan ngoãn đi rửa tay.

‘kính coong’ chuông cửa vang lên.

“Đến đây.” Nhạc Tư Trà đi ra mở cửa.

“Com đã xong chưa? Tôi đói quá.” Người đến vào giờ này chỉ có thể là Diệp Kinh.

“Lần nào cũng đúng lúc như vậy, anh ở nhà tôi lắp camera?” cậu tức giận tránh ra cánh cửa.

“Đây cũng là vì tay nghề của cậu giỏi, nếu không thì có mời tôi cũng chẳng đến.”

Diệp Kinh đi vào nhà ăn, thấy một cô bé đang đứng lên một chiếc ghế đặt trước bồn nước, rửa tay.

“Đào Đào đấy phải không?”

“Ừ, dì Trương mới đón cô bé về.”

“Cậu, cháu rửa sạch rồi, à!” Đào Đào chạy ra từ phòng bếp, thấy Diệp Kinh liền sợ hãi trốn sau lưng Nhạc Tư Trà, lại lén lút nhìn anh ta.

“Đào Đào, đừng sợ, đây là bạn của cậu.” Nhạc Tư Trà trấn an, cậu biết vì đột nhiên gặp người lạ nên Đào Đào mới bị dọa như vậy.

“Chào bé, bé là Đào Đào phải không?” Diệp Kinh ngồi xuống, nhìn về phía Đào Đào, gương mặt hiền lành.

Đào Đào nhẹ nhàng gật đầu, vẫn tránh ở phía sau Nhạc Tư Trà, không chịu đi ra.

“Chú là Diệp Kinh, là bạn của cậu bé, bé có thể gọi là chú Diệp, nghe cậu của bé nói Đào Đào thực ngoan nên chú Diệp mới mang theo cái này” anh ta lấy ra một con gấu bông lớn bằng một nửa Đào Đào, hai mắt cô bé sáng lên, dần đi ra “Thích không?”

“Có ạ. Cảm ơn chú Diệp.” Cô bé vẫn luôn muốn có một chú gấu bông. Đào Đào nhận lấy gấu bông, yêu thích ôm vào lòng, cũng thân cận với Diệp Kinh hơn.

“Được rồi, Đào Đào, chúng ta ăn cơm.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Khi bước vào không gian, Nhạc Tư Trà thấy lồng sắt để trở nên bẩn thỉu, không khỏi nhăn mày.

Buổi sáng, sau khi đưa Đào Đào lên xe, cậu vào không gian để xem con chó ngao có sao không, thêm vào một ít canh thịt của tối qua rồi mới đi học.

Lại tiến vào không gian, nó đã vui vẻ hơn, không nằm sấp xuống nữa, thấy cậu còn vẫy vẫy đuôi thân thiết.

Điều làm Nhạc Tư Trà nhũn mày là cả người nó đều bẩn thỉu, hiển nhiên là vừa bài tiết, hơn nữa còn có thể là bị tiêu chảy.

Chẳng nhẽ giống lần đó, là do thân thể đào thải độc tố? Nhạc Tư Trà nhớ lại lần đầu tiên khi mình dùng nước Nhật Nguyệt.

Thôi thì trước tiên cứ tắm trước đã. Nhạc Tư Trà kéo lồng sắt ra khỏi không gian, chuyển vào phòng vệ sinh, dùng nước gột rửa cho nó. Mà nó cũng rất phối hợp, thường xuyên xoay người để cậu gột rửa dễ dàng hơn.

Bởi vì cách lồng sắt nên những thứ ô uế trên người chó ngao không thể tẩy sạch hoàn toàn, Nhạc Tư Trà không hài lòng với điều đó, lại thấy nó vẫn rất ngoan ngoãn thì quyết định mạo hiểm một lần.

“Nếu chú không cần anh thì anh sẽ thả chú ra. Đồng ý thì sửa hai tiếng.” nước Nhật Nguyệt có thể đề cao trí thông minh, có lẽ con chó này cũng không phải ngoại lệ?

Quả nhiên nó liền kêu lên hai tiếng, cái đầu như sư tử cũng khẽ gật gật.

Cẩn thận mở ra lồng sắt, Nhạc Tư Trà nhanh chóng chạy ra phía sau cửa phòng vệ sinh, chăm chăm nhìn con chó ngao, nếu nó có ý định tấn công, cậu nhất định sẽ đóng chặt cửa.

Nó vui vẻ đi ra khỏi lồng sắt, đã lâu rồi nó mới có thể thoát ra cái không gian nhỏ hẹp ấy. rũ đi lượng nước còn đọng trên người, lại duỗi lưng, rồi mới im lặng ngồi nhìn Nhạc Tư Trà phía sau cánh cửa, cái đuôi vẫy vẫy.

Nhạc Tư Trà đợi một lúc lâu, không thấy nó có hành động gì khách thường mới đánh bạo, chậm rãi tới gần.

“Anh giúp chú tắm, nhưng chú đừng có di chuyển.” Nhắc nhở một câu rồi cậu cầm lấy sữa tắm đổ lên mình nó, dùng bàn chải cẩn thận cọ rửa, còn cẩn thận không khiến nó bị đau.

Mà nó thì yên lặng, mặc cậu làm gì thì làm.

Tắm xong, cậu dùng máy sấy tóc thổi khô lông nó. Nhạc Tư Trà định cho nó trở lại lồng nhưng làm thế nào nó cũng không chịu.

Chẳng biết làm thế nào, Nhạc Tư Trà đành phải cho nó tự do đi lại, cho nó ăn thịt, đợi nó ăn nó sẽ để nó vào lại không gian.

Một tuần sau, Nhạc Tư Trà thấy nó thực nghe lời, cũng không lo lắng nó sẽ làm thương người khác, mà nó cũng ngày càng khỏe mạnh, ánh mắt linh

động, lông cũng bóng mượt, người thêm không ít thịt, không còn da bọc xương nữa.

Đã đến giờ hẹn với Niếp Khai, Nhạc Tư Trà cũng muốn đưa nó về, nếu nuôi tiếp, cậu sợ mình sẽ luyến tiếc.

Thuê một chiếc xe vận tải nhỏ, dùng bao màu đen bọc lại ba bồn hoa, Nhạc Tư Trà nhờ lái xe khiêng bồn hoa và lồng lên xe rồi mới dắt nó ra, vòng cổ là cậu mua cho nó.

Nhìn thấy một con chó ngao Tây Tạng cao bằng nửa người, lại xe sợ tới sắc mặt trắng bệch, mém thì tông cửa xông ra.

Vì trong xe chỉ có hai chỗ ngồi mà cu cậu thì không chịu vào lồng sắt nên Nhạc Tư Trà đành phải ôm nó. Vậy nên chúng ta có hình ảnh một con chó ngao ngồi trên đùi Nhạc Tư Trà, nhìn chăm chăm vào lái xe.

“Ngồi ngoan.” Nhạc Tư Trà vỗ vỗ đầu nó, quay ra mỉm cười với lái xe xin lỗi.

Nó ngoan ngoãn ngồi chồm hồm, ánh mắt cũng không còn nhìn lái xe.

Lúc này lái xe mới an tâm, khởi động xe, mong nhanh nhanh một chút chào tạm biệt con mãnh khuyển. “Cậu đúng thật có bản lĩnh, ngay cả giống chó ngao cũng có thể thuần phục như vậy.”

“Ha ha.” Nhạc Tư Trà nghe xong cũng không giải thích, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, vuốt ve lớp lông bóng mượt của nó.

Thấy cậu không muốn nói chuyện, lái xe cũng không lăm lỏi, chuyển tâm lái xe.

Tới chợ hoa, bởi vì cửa hàng của Viên Vĩ ngay gần quốc lộ nên có thể dừng xe ngay trước cửa, Nhạc Tư Trà trực tiếp để lái xe dừng ngay tại đó.

Viên Vĩ đang cùng nhân viên nói chuyện chợt thấy một chiếc xe tải dừng trước cửa tiệm, cảm thấy kì lạ, hôm nay đâu có phải ngày giao hàng, lại thấy một con chó lớn lao ra, hoảng sợ, nhìn thấy Nhạc Tư Trà bước xuống thì mới biết là sợ bóng sợ gió, thế mới an tâm, lại nhìn con chó ngao ngao ngồi gần đấy, giờ mới nhận ra đây là con chó ngao nhờ Nhạc Tư Trà trị liệu. Nhìn nó khỏe mạnh, Viên Vĩ không khỏi hưng phấn.

“Ha ha, tiểu Nhạc, không nghĩ rằng em chữa cho nó nhanh như vậy.” Viên Vĩ cười lớn bước tới lại bị tiếng gầm nhẹ bày ra sự công kích của con chó ngao dọa cho cứng người. Hắn là chủ tiệm thú cưng, đương nhiên biết giống chó ngao Tây Tạng lợi hại thế nào. Hắn từng tận mắt trông thấy chính con chó này cắn chết một con mãnh khuyển khác trong nháy mắt.

Con chó ngao biết người này, chính hắn là kẻ nhốt nó trong lồng.

“Im lặng.” Nhạc Tư Trà đứng lúc giữ chặt dây xích, ngăn lại ý đồ công kích của nó, lúc này mới quay sang chào hỏi với Viên Vĩ “Tuy rằng nó đã tương đối khỏe mạnh nhưng vẫn cần tiếp tục bổ sung dinh dưỡng mới được.” vỗ vỗ đầu của nó.

Thấy cậu dễ dàng như thế mà chế trụ được nó, Viên Vĩ càng cảm thấy người thanh niên này không đơn giản. “Để anh gọi điện thoại để chủ nhân nó qua đón.” để ở đây hắn không an tâm, giống chó rất thù dai.

“Anh tiện thể gọi luôn cho anh Niếp Khai nhé, em mang hoa tới.” Cậu chia chia mấy bồn hoa lái xe đang khuôn xuống.

“Được, em đợi chút.” Hắn đi vào trong cửa hàng.

Hạ hàng xong, Nhạc Tư Trà lấy tiền ra thanh toán. Lái xe vừa rời đi thì Viên Vĩ cũng đã nói chuyện điện thoại xong bước ra.

“Tiểu Nhạc, Niếp Khai hiện không qua được, em có muốn qua đưa trực tiếp không?”

“Là em không nghĩ cẩn thận, để em đưa qua.” Nhạc Tư Trà nghĩ mình có chuyện cầu Niếp Khai, để anh ta tự sang đúng là không nên.

“Để anh giúp em khiêng qua, cũng tiện mở rộng tầm mắt.” Viên Vĩ lấy sổ tài khoản ra đưa cậu “Đây là một vạn nhân dân tệ, em có thể gọi điện tra thử, mật mã là sáu chữ số ở mặt sau.”

“Em tin tưởng anh Viên.” Nhạc Tư Trà đưa tay ra nhận rồi cất kỹ.

Viên Vĩ để lại một nhân viên lại trông cửa hàng, hắn khiêng một chậu hoa, hai chậu còn lại là Nhạc Tư Trà cũng một nhân viên khác khiêng.

Nhạc Tư Trà dắt con chó ngao ngoan ngoãn ngồi đó rồi mới đi theo Viên Vĩ.

[Vườn cây] cách cửa hàng của Viên Vĩ không xa, rất nhanh là tới.

Bỏ xuống chậu hoa, điều chỉnh lại hơi thở, Nhạc Tư Trà mới có thời gian đánh giá xung quanh. Mấy lần trước cậu cũng chỉ đứng ngoài cửa, chưa vào bên trong bao giờ.

[Vườn cây] rất rộng, hơn hai trăm mét vuông chia ra làm bốn khu theo bốn mùa, mỗi khu đều có những loài thực vật riêng.

Lúc này đúng vào lúc đông khách, một vài nhân viên đưa khách đi xem cửa hàng.

Ở khu vực [thu], Niếp Khải đang cùng hai vị khách giới thiệu cây hoa cúc.

“Khải.” Viên Vĩ hô.

Niếp Khải cùng hai người kia quay sang nhìn hẳn, sau đó Niếp Khải cùng hai người kia nói gì, hai người đó gật đầu mới hướng phía họ đi tới.

Viên Vĩ để nhân viên của mình về trực cửa hàng, rót cho Nhạc Tư Trà một chén nước, không quên rót cho mình chén khác. Chậu hoa đúng là nặng a.

“Lão Viên, tiểu Nhạc, hai người tới rồi.” Niếp Khải mỉm cười chào hỏi.

“Anh Niếp, em đem hoa tới, anh lại xem.” Nhạc Tư Trà uống xong cốc nước, chỉ vào mấy bồn hoa bên cạnh.

“Được, để anh xem xem.” Niếp Khải cẩn thận gỡ ra lớp bao bên ngoài, lộ ra những bông hoa bên trong.

“A.” Cả Viên Vĩ và Niếp Khải đều trở mắt.

Phía sau lớp bao trùm lên đúng là bồn ngũ sắc hoa hồng kia, tuy rằng đã xem ảnh nhưng ngoài thực tế còn đẹp hơn ảnh gấp vài lần.

“Trời ạ, dù là màu sắc, hoa văn hay hình dạng đóa hoa đều hoàn mỹ, lần đầu tiên anh thấy bồn hoa hồng nào như vậy, cực phẩm, đúng là cực phẩm!” Niếp Khải kích động, lớn tiếng khen ngợi khiến mọi người chú ý, nhân viên cửa hàng chưa bao giờ thấy ông chủ kích động như thế.

Khi bọn họ nhìn thấy bồn hoa hồng ngũ sắc kia liền hiểu được tại sao phản ứng của ông chủ lớn như thế.

Không chỉ là chưa ai từng thấy trên một thân hoa hồng lại nở ra năm loại nhan sắc mà còn có hoa hồng đen – thứ hoa hồng rất ít người từng thấy. Hơn nữa dù cho là thông thường như hoa hồng đỏ cũng rực như lửa, cho dù nở rộ cũng không hề phai màu. Đẹp tuyệt vời!

Ánh mắt của mọi người đều bị khóa lại trên thân cây tuyệt mỹ, trong mắt chỉ còn kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Cẩn thận kiểm tra ba bồn hoa, xác nhận không phải là đồ giả xong, ánh mắt Niếp Khải càng trở nên nồng cháy.

Ba bồn hoa này không bồn nào là không phải hạng cực phẩm trong các loài hoa, khó gặp, không, là cực kì hiếm thấy trong cuộc đời. Vậy mà hôm nay lại cùng xuất hiện, đối với một người yêu hoa, đúng là vô cùng hấp dẫn!

Mà người có thể nuôi trồng những cây hoa này....Nhìn Nhạc Tư Trà đang uống nước bên cạnh, Niếp Khải cũng Viên Vĩ cùng....không dám nhìn nữa.

Nhạc Tư Trà đang bắt đầu cảm thấy lo lắng vì quyết định của mình. Nhìn phản ứng của mọi người, cậu có thể đoán được thứ hoa này thực sự quý hiếm, một lần liền ba bồn, cậu có muốn điều thấp cũng thật khó khăn.

“Tiểu Nhạc, mấy bồn hoa này đều là cực phẩm, em xem giá này....”

“Phương diện này em không thể quyết định, anh cứ nói ra rồi chúng ta thương lượng.” Nhạc Tư Trà nháy mắt với Niếp Khải, hi vọng anh ta hiểu ý của mình.

“A, được thôi, nếu em đã tin tưởng thì chúng ta vào bên trong nói.” Đã buôn bán nhiều năm như vậy, Niếp Khải đương nhiên hiểu ý Nhạc Tư Trà.

Ba người đi vào Niếp Khải văn phòng, đóng kỹ cửa. Nhạc Tư Trà liền đi thẳng vào vấn đề “Anh Niếp, anh Viên, đây là do em suy nghĩ chưa chu toàn, tuy rằng có lẽ bây giờ đã muộn nhưng em mong là hai người có thể giữ bí mật giúp em.

“Đó là đương nhiên, em đã không muốn để mọi người biết thì để việc này cho các anh giải quyết.” Hai người tính toán, nếu người khác không biết tài năng của Nhạc Tư Trà, phần trăm bọn họ tiếp tục hợp tác trong tương lai càng lớn.

“Vậy cảm ơn hai anh.” Nhạc Tư Trà vội vàng cảm ơn.

“Ơn huệ gì chứ, việc này cũng có lợi cho các anh, về sau chúng ta còn muốn nhờ em mà, lúc ấy tiểu Nhạc cũng đừng từ chối nha.” Viên Vĩ cũng không giấu diếm ý đồ thực của mình, quan hệ dựa trên ích lợi càng khiến người ta thoải mái.

“Vâng, nếu có thể em nhất định sẽ giúp.”

“Được rồi, chúng ta nói chính sự đi, giá cả như vậy em có ý kiến gì không?”

“Em đã nói rồi, chuyện này em không rành lắm, anh Niếp cứ giúp em định giá đi.”

“Ừ, tiểu Nhạc, hoa này em có vội bán không?” Niếp Khai không đáp lại mà lại hỏi vấn đề khác.

“Cũng không vội lắm, sao vậy ạ?” Nhạc Tư Trà tuy rằng không hiểu lắm nhưng vẫn trả lời.

“Là thế này, ở thành phố B có một hiệp hội yêu hoa, cứ cách một khoảng thời gian lại có tổ chức một triển lãm những giống hoa lạ, những cây hoa tham gia đều có thể bán ra bằng hình thức đấu giá. Cuối tuần này là triển lãm, ba bọn em mang tới đều đạt tiêu chuẩn, em có muốn tham gia không?”

“Không được, như thế rất gây chú ý.” Nhạc Tư Trà từ chối ngay lập tức.

“Em đã nói vậy thì anh cũng không ép.” Hần cũng chỉ nói vậy thôi, nếu người ta đã không đồng ý thì càng tốt, hần có thể kiếm thêm “Hoa của em đều là cực phẩm, giá nhất định không thể quá thấp cũng không quá cao, dù sao trước đây chưa từng xuất hiện giống hoa ấy... vậy, mỗi bồn chừng mười vạn, em thấy thế nào?”

“Liên giá đây đi.” Nhạc Tư Trà gật đầu đồng ý.

“Được rồi, dựa theo quy củ gửi bán, giao dịch cao hơn một vạn nhân dân tệ anh sẽ được nhân năm phần trăm. Đây là hợp đồng, em xem rồi ký đi.” Niếp Khai đưa cho cậu bạn hợp đồng, Nhạc Tư Trà xem kỹ rồi ký tên.

Hợp đồng đã ký xong, ba người lại nói chuyện một lúc, tới khi bên cửa hàng của Viên Vĩ gọi điện qua báo là chủ của con chó ngao Tây Tạng đã đến, Nhạc Tư Trà cùng Viên Vĩ mới đứng dậy rời đi.

Niếp Khai biết bọn họ có việc cũng không giữ lại, tiễn cả hai đi.

Cách cửa hàng thú cưng không xa, Nhạc Tư Trà liền tạm biệt Viên Vĩ.

“Về sớm vậy? Không bằng qua chỗ cửa hàng anh, chủ nhân của con chó kia đã tới rồi, anh muốn giới thiệu để hai người biết nhau.” Viên Vĩ giữ lại.

“Không được.” Nhạc Tư Trà lắc đầu “Em nuôi nó vài ngày, cũng có cảm tình, tốt hơn là không nên gặp chủ nhân của nó.”

“Nếu vậy thì anh cũng không giữ, về sau rảnh thì qua chỗ anh uống trà.”

“Vâng.”

Tối bữa cửa tiệm, Viên Vĩ đi vào, Nhạc Tư Trà đứng bên ngoài, nhìn hần nói chuyện với một người thanh niên, con chó bị người thanh niên kia cầm.

Nhạc Tư Trà nhìn nó, nó cũng nhìn lại cậu, một người một chó bốn mắt nhìn nhau, đều có chút tiếc nuối.

Nhạc Tư Trà xoay người rời đi, nó cũng dời mắt nhìn về phía chủ nhân của mình.

Nếu, cả hai biết nhau sớm hơn thì thật tốt.

Vài ngày sau, Niếp Khai gọi điện thông báo cả ba bồn hoa bán được 36 vạn nhân dân tệ, cao hơn nhiều so với dự tính, trừ đi phí gửi bán cùng thuế cần gần 34 vạn nhân dân tệ.

Nhạc Tư Trà cảm ơn, đưa hần tài khoản ngân hàng để chuyển tiền sang.

Có được khoản tiền kia, Nhạc Tư Trà tạm thời chưa muốn kiếm thêm.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, rất nhiều người đã mặc thêm quần áo ấm, Nhạc Tư Trà cũng không ngoại lệ, tuy rằng nước pha nóng lạnh đã cải tạo thân thể cậu nhưng không thể khiến cậu bỏ đi tật sợ lạnh. Mùa đông nào cậu cũng mặc nhiều hơn so với người khác, khiến mình như một cái bánh trưng lớn.

Sắp tới Giáng sinh, ngày lễ này đối Nhạc Tư Trà vốn không có ý nghĩa.

Nhưng năm nay lại khác.

Lễ Giáng sinh năm nay trùng với sinh nhật hai mươi tuổi của cậu.

Sinh nhật hai mươi tuổi luôn đặc biệt, là biểu hiện cậu đã trưởng thành. Tiếc rằng, cha mẹ cậu đã mất không thể cùng cậu trải qua.

Trước lễ Giáng sinh một tuần, cả nam lẫn nữ trong trường đề đắm chìm trong không khí Giáng sinh. Nhạc Tư Trà không hiểu, ngày hội của người ngoại quốc, tại sao người Trung Quốc như họ phải trải qua?

“Cậu không hiểu sao? Giáng sinh chính là ngày lành để hẹn hò a, đương nhiên mọi người không thể bỏ qua.” Cao Dương trắng trợn coi thường nhìn cậu,

gần đây cậu ta đang hẹn hò với một cô nàng bên hệ tiếng Trung, đang muốn hẹn nàng vào ngày Giáng sinh.

“Hẹn hò khi nào chẳng được? Hẹn hò vào Giáng sinh lại khác chỗ nào?” Nhạc Tư Trà không hiểu, nhà cậu là một gia đình Đông Phương truyền thống, đối với lễ Giáng sinh, cậu thật sự không có cảm giác nào. Đây chỉ là một ngày hội của nước ngoài, đối bọn họ có ý nghĩa gì? Cũng không phải người theo đạo Thiên Chúa.

“Đương nhiên không giống, đây là không khí, không khí, cậu hiểu không? Con gái đều theo chủ nghĩa lãng mạn, cậu không thấy là vào ngày này hẹn hò thật lãng mạn, cô gái ấy cũng sẽ cảm động?” Cao Dương mỉm cười WS, vừa nhìn là hiểu trong đầu đang nghĩ mấy thứ đen tối gì.

“Không biết.”

“...Nhạc Tư Trà, tốt nhất cậu nên tìm một cô nàng để hẹn hò, lúc ấy cậu sẽ biết Giáng sinh là một ngày tốt như thế nào.”

“Không có hứng thú.” Cậu không muốn trải qua sinh nhật cùng một người lạ.

“Cậu cũng hai mươi rồi đấy.”

“Mười chín.”

“Sao?”

“Sinh nhật hai mươi tuổi của mình còn chưa tới, hiện tại mới mười chín thôi.”

“Sinh nhật? Mình nhớ là vào 20 tháng 11 âm lịch, nếu đổi qua dương lịch thì là....”

“25 tháng 12.”

“Cậu muốn tổ chức thế nào?”

“Không có ý định, nhớ tặng quà cho mình là được rồi.” Đối với sinh nhật của mình, Nhạc Tư Trà không có hứng thú.

“Cậu chắc chắn? Sinh nhật tuổi hai mươi là vô cùng có ý nghĩa đấy.”

“Ừm, sinh nhật năm nào chẳng có, chẳng có gì đáng chúc mừng cả.”

“Nếu thay đổi quyết định thì thông báo cho mình, mình sẽ dẫn Gia Gia tới chúc mừng.” Gia Gia chính là bạn gái hiện tại của Cao Dương.

“Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

“Cậu, Đào Đào có ngoan không?” Đào Đào ôm gấu bông, kéo vạt áo Nhạc Tư Trà hỏi.

Nhạc Tư Trà buông quyển sách trên tay, nhìn Đào Đào, thật bất ngờ vì sao bỗng nhiên cô bé lại hỏi như thế “Đương nhiên rồi. Tại sao Đào Đào lại hỏi như vậy?” gần cuối kỳ đều là tự học vậy nên cậu đều ở nhà học.

“Cô Lý nói vào đêm Giáng sinh, ông già Nôen sẽ tặng quà cho các bé ngoan. Đào Đào rất ngoan, ông già Nôen sẽ tặng quà cho Đào Đào chứ?” Đào Đào thực chờ mong, từ khi đi nhà trẻ, cô bé trở nên hoạt bát rất nhiều.

Có vẻ như phải tổ chức Giáng sinh. Sờ đầu Đào Đào, Nhạc Tư Trà cười nói “Đương nhiên rồi, Đào Đào muốn quà gì?”

“Ừm, Đào Đào muốn về thăm ông.”

Từ lúc tới nhà cậu, cô chưa từng gặp lại ông. Trong suy nghĩ của Đào Đào, ông già Nôen có thể thực hiện được mọi điều ước.

Nhạc Tư Trà im lặng, cậu ôm lấy Đào Đào “Đào Đào nhớ ông sao?”

“Vâng.”

“Vậy đợi tới khi được nghỉ, cậu đưa Đào Đào về thăm ông nhé.”

“Thật sao? Cảm ơn cậu.” Đào Đào vui vẻ, hôn cái ‘chụt’ lên má Nhạc Tư Trà.

“Ha ha, Đào Đào còn muốn món quà Giáng sinh nào không?”

“À... Vậy Đào Đào có thể có một gấu bông lớn không? So với gấu bông nhỏ còn lớn.”

“Chẳng phải cháu đã có một con gấu bông rồi sao?”

“Nhưng Đào Đào phải đi nhà trẻ, gấu bông nhỏ luôn phải ở nhà một mình, nó thật cô đơn, Đào Đào muốn tìm cho nó một người mẹ ở bên cạnh. Cậu, ông già Nôen sẽ tặng quà Giáng sinh cho Đào Đào sao?”

“Nhất định.”

Lễ Giáng sinh của Trung Quốc đương nhiên không giống phương Tây, phải có gà tây hay gì đó nữa. Nhạc Tư Trà chỉ mua một cây thông Nôen nhỏ, trang trí lại căn phòng một chút, làm thêm vài món ăn ngon, có phải ăn Tết đầu mùa.

Trên bàn cơm nhà cậu không thể thiếu Diệp Kinh làm thực khách, lần này cũng không ngoại lệ.

“Tôi còn tưởng anh phải đi hẹn hò chứ?” Nhạc Tư Trà trêu chọc.

“Chẳng phải cậu cũng không đi đâu sao?” Diệp Kinh nhún vai.

Đào Đào, tươi cười chào hỏi “Cháu chào chú Diệp.”

“Chào Đào Đào, hôm nay cháu xinh quá.” Diệp Kinh ôm lấy Đào Đào.

“Hi hi, là cậu mua cho cháu đấy. Đào Đào cũng tự biết là rất đẹp mà.” Vui vẻ sờ sờ quần áo của mình, Đào Đào lại khoe ra Miêu Miêu “Nhìn này, Miêu Miêu cũng có nha, thật đáng yêu đúng không?”

“Đúng là đáng yêu.”

Câu trả lời này rất khiến Miêu Miêu hài lòng, nó còn vui vẻ làm nũng.

Buông ra Đào Đào, Diệp Kinh lấy ra một hộp quà cho cô bé “Đây là quà Giáng sinh cho Đào Đào và Miêu Miêu.”

“Cảm ơn chú Diệp.” Đào Đào nhận lấy hộp quà, vui vẻ chạy vào trong phòng đi mở.

“Còn đây là cho cậu.” Diệp Kinh lấy ra từ túi áo một cái hộp nhỏ nhắn.

“Anh không cần tặng quà Giáng sinh cho tôi.” Nhạc Tư Trà không đưa tay nhận lấy.

“Đây không phải là quà Giáng sinh.” Anh cầm lấy tay cậu, nhét hộp quà vào “Chúc mừng sinh nhật.”

“À? Sao anh biết?” Ngoài Cao Dương ra, cậu chưa nói với ai cả.

“Tôi nghe di Trương nhắc tới. Bọn họ nhờ tôi nói hộ lời xin lỗi với cậu, không thể cùng trải qua sinh nhật.” Vợ chồng Triệu Hoa đang phải tham gia một cuộc khảo sát ở nước ngoài, cũng tiện thăm người thân.

“Cảm ơn...”

“Cậu, cậu, cậu nhìn quà chú Diệp tặng cho cháu cùng Miêu Miêu này.” Đào Đào ôm lấy Miêu Miêu, hớn hờ chạy ra.

Tiện tay đem hộp quà bỏ vào túi “Là gì vậy?”

“Đây nè.” Cô bé nâng lên tay phải, lắc lắc, một chiếc vòng tay nhỏ gắn theo chuông bạc vang lên từng tiếng trong trẻo “Miêu Miêu cũng có nè.”

Quay sang nhìn Miêu Miêu đang nằm trong lòng cô bé, quả nhiên cũng có một cái, nhưng là không phải vòng trang sức, là một vòng đeo cổ màu bạc có những hoa văn tinh mỹ.

“Bạc tinh khiết?” khẽ chọn mi, người này đúng là hào phóng.

“Ừm, làn da trẻ nhỏ rất non, mang bạc sẽ không bị mẫn cảm.”

“Thật đẹp đúng không?” Bé gái thường thích những thứ đẹp đẽ, Đào Đào đương nhiên không phải ngoại lệ.

“Đương nhiên, Đào Đào của chúng ta là xinh đẹp nhất, a, còn có Miêu Miêu, Miêu Miêu cũng là xinh đẹp nhất.”

Miêu Miêu hài lòng, rụt móng lại. (thật đáng sợ a!!!!)

Buổi tối, sau khi dỗ Đào Đào đi ngủ, Nhạc Tư Trà lấy ra món quà đã chuẩn bị sẵn – một con gấu bông to bằng cô bé – đặt ở đầu gối.

Nhìn đồng hồ, mới hơn chín giờ.

Trở lại phòng khách thì thấy Diệp Kinh đang xem ti vi, cậu có chút ngoài ý muốn “Hôm nay anh không bận sao? Còn rảnh xem ti vi.” Bình thường sau khi dùng cơm anh ta sẽ đi ngay.

“Giáng sinh, mọi người đều muốn đi chơi, có làm việc cũng không hiệu suất, tôi liền cho họ nghỉ một ngày.” Diệp Kinh cảm điều khiển từ xa thay đổi kênh liên tục, nãy tiết mục trên ti vi đúng là nhảm chán.

Nhạc Tư Trà ngồi xuống bên cạnh anh ta, đoạt lấy điều khiển từ xa, cho thanh âm nhỏ xuống, chọn một kênh thiếu nhi, bên trong đang chiếu [Thám tử lừng danh Conan] “Sao anh không đi ra ngoài? Người hẹn anh chắc hẳn không ít.”

“Tôi không muốn tạo ra hiểu lầm, không ngờ cậu thích xem cái này.”

“So với mấy cái ‘phim thần tượng’ thì tôi vẫn thích thể loại trinh thám hơn, phim hoạt hình đâu chỉ dành cho trẻ con.” Hơn nữa đây còn là bộ phim yêu thích của cậu, cảm thấy xem bao nhiêu lần cũng không ngán “Gi mà hiểu lầm chứ? Anh thích ai rồi sao?”

“Đúng là có thích một người, tiếc là người ta không cho cơ hội.” Ngửa người ra sao, Diệp Kinh hăm sâu vào trong sofa.

“Ai lại có bản lĩnh tới độ ngay cả Diệp đại hội trưởng cũng không muốn?” Nhạc Tư Trà vô cùng ngạc nhiên, tin này mà bị mấy nữ sinh kia biết, chắc khóc lên khóc xuống.

“Đương nhiên là một ‘nữ nhân’ đặc biệt. Còn cậu thì sao, sao cậu không có bạn gái?” Diệp Kinh lảng sang chuyện khác.

“Rất phiền, không muốn.” Bởi vì Lâm Thanh Nhã, cậu có một bóng ma không nhỏ đối với nữ sinh, làm bạn bè bình thường thì không sao, nhưng tiến thêm một bước nữa thì thôi.

“Đây là vì cậu chưa gặp được người mình thích, thử nói xem, cậu thích người như thế nào?” để anh có thể loại bỏ tất cả các trường hợp.

“Cũng bình thường thôi, chỉ cần nhìn thuận mắt, không suốt ngày ghép đôi cho tôi là được rồi.” yêu cầu của cậu không cao, tiếc mà...

Chưa từng gặp người như vậy, có cũng sẽ bị Lâm Thanh Nhã đồng hóa.

Diệp Kinh an tâm, yêu cầu của Nhạc Tư Trà có vẻ không cao, nhưng đây là đối với người khác, bộ dáng của cậu có thể nói là “chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa”, tài nấu nướng lại vô cùng tốt, có thể nói là “thượng đắc phòng, hạ đắc phòng bếp”, phụ nữ bình thường có lẽ chỉ có thể tự thấy xấu hổ và ghen tị không thôi; mà không bình thường, thì muốn tìm ‘chồng’ cho cậu ấy.

Tiền Diệp Kinh đi, Nhạc Tư Trà cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Quay lại phòng lấy quần áo tắm rửa, từ khi Đào Đào tới, cậu đưa phòng mình cho cô bé, bản thân chuyển tới phòng cha mẹ.

Bãi trí trong phòng vẫn không hề thay đổi, vừa bước vào thì thấy tấm ảnh gia đình ngay trên đầu giường.

Bởi vì cả nhà cậu đều không thích chụp ảnh, nên đây là tấm ảnh gia đình duy nhất.

Tấm ảnh ấy được chụp lúc cậu 7 tuổi, khi sức khỏe bắt đầu tốt lên.

Nhạc Tư Trà có chút hoảng hốt, ngơ ngác nhìn tấm ảnh, trong ảnh mẹ cười tươi như hoa, ôm cậu ngồi trên ghế, còn cha tuy nhìn nghiêm túc nhưng cũng không thể giấu được sự vui vẻ.

Đi tới đầu giường, gỡ ảnh chụp xuống, đầu ngón tay xẹt qua gương mặt của hai người, trong mắt dường như có gì sắp tràn mi.

“Ba, mẹ, hôm nay con đã tròn hai mươi tuổi rồi, hai người sẽ không còn nói con không trưởng thành đi?” suy nghĩ có chút hỗn loạn, dường như cậu nhìn thấy hình ảnh hồi bé của mình đang ngồi trên ghế, nghe cha mẹ họp tấu đàn tranh cùng sáo, khúc nhạc ấy thật su du dương. Khi bọn họ bốn mắt nhìn nhau, trong ấy ẩn dấu ôn nhu cùng yêu thương.

“Ba, mẹ, mai con tới thăm hai người được không? Đã lâu lắm rồi con không đi.”

Ngày mai, là ngày giỗ thứ hai của bọn họ.....

Cậu ghét Giáng sinh, dù cho mọi người có nói rằng nó tốt đẹp như thế nào, cậu chỉ biết là, cha mẹ mất đúng vào rạng sáng, 1 giờ đêm hôm đó, bởi vì kẻ kia uống rượu lái xe – sau khi uống rượu cùng bạn bè vào đêm Giáng sinh, hẳn say như chết.

Tay chạm vào túi tiền, giờ Nhạc Tư Trà mới nhớ rằng Diệp Kinh tặng quà cho cậu, mở ra hộp quà.

Là một vòng cổ.

Cùng là màu bạc, một dây đeo bình thường, chỉ có một mặt dây chuyền hình vuông, bên trên có khắc một loại hoa văn mang phong cách cổ xưa, hơn nữa mặt dây chuyền có thể mở ra.

Khi mở ra, bên trong có ảnh chụp của hai người, hai người không bao giờ cậu có thể nhận sai.

Cha, mẹ.

Trong lòng chợt cảm thấy ê ẩm.

Nhạc Tư Trà mang theo hoa sen xanh – loài hoa cha mẹ thích nhất, tới thăm mộ.

Hai người bọn họ được hợp táng, mẹ từng nói “sinh đồng giường, chết đồng huyệt”, ấy là nguyện vọng của cả hai. Vậy nên, Nhạc Tư Trà để tro cốt của cả hai cũng một chỗ rồi mới chôn.

Cắm hoa đặt trước mộ bia, đốt hương, cậu dựa vào bia mộ, nhẹ giọng nói chuyện.

Nói về không gian kỳ lạ, nói được mọi người chăm sóc, nói chuyện trong trường, nói cậu thu dưỡng một cô bé tên Đào Đào, nóimình thực cô đơn.

Cậu cứ ngồi như vậy cả ngày, không ăn không uống, cứ không ngừng, không ngừng nói nhỏ.

Mãi cho tới khi trời tối đen, mộ viên đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Bước ra khỏi mộ viên, Nhạc Tư Trà bắt đầu lo lắng, nơi này là ngoại ô, bốn phía không ai, ban ngày cũng đã rất ít xe cộ đi qua huống chi là buổi tối, mà từ đây đi bộ tới sân ga gần nhất cũng phải mất một giờ.

Lấy ra điện thoại di động, Nhạc Tư Trà định nhờ người gọi taxi hộ cậu.

Bởi vì không muốn bị người khác quấy rầy nên điện thoại vẫn tắt máy, vừa mở máy ra, không cần đợi Nhạc Tư Trà gọi cho ai, điện thoại đã kêu lên.

Còn chưa nhìn rõ là ai, Nhạc Tư Trà đã nhận cuộc gọi.

“Alô?”

“Em đang ở đâu?” Giọng nói của người kia có chút vội vàng xao động, còn có lo lắng.

Là Diệp Kinh.

Không hiểu sao khi nghe giọng Diệp Kinh, cậu lại thấy bình tĩnh đi rất nhiều “Mộ viên ở vùng ngoại ô phía thành nam”

“Chờ ở đây, anh tới ngay.” Nói xong, người kia đã tắt cuộc gọi ngay lập tức.

Đã có người tới đón, Nhạc Tư Trà cũng không phải lo lắng chuyện thế nào đi về, cậu vốn định trốn trong không gian tránh rét nhưng lại lo Diệp Kinh không thấy, hơn nữa bảo vệ của mộ viên đang đứng trong phòng bảo an, thỉnh thoảng lại nhìn cậu nên Nhạc Tư Trà đành phải buông tha cho ý tưởng này. Cậu đành phải nép vào cây cột gần đây để tránh gió, vờ như lấy ra một quả táo từ trong túi, cậu thực đói, tuy rằng một quả táo không thể no bụng nhưng cũng có thể lót chút dạ.

Tiếng bánh xe chuyển động nhanh từ quốc lộ vang đến, tại vùng ngoại ô tĩnh lặng thế này có vẻ đặc biệt lớn.

Nhạc Tư Trà còn chưa kịp phản ứng, xe đã đỗ trước mặt, kính xe ở phần người lái dần lui xuống.

“Lên xe đi.” Diệp Kinh nhíu mày khi thấy Nhạc Tư Trà bị đông lạnh tới độ mặt đỏ ửng.

Nhạc Tư Trà ngồi vào vị trí lái phụ, ngay cạnh Diệp Kinh.

“Ha ha, may mà anh đến, không thì tôi không biết về thế nào.”

Diệp Kinh chỉ nhìn hai bàn tay bị sưng đỏ của cậu, không nói không rằng liền khởi động xe.

Thấy anh ta như vậy, Nhạc Tư Trà chỉ biết ngoan ngoãn ngậm miệng, im lặng nhìn về phía trước.

Ban đêm của mùa đông tới rất nhanh, dù hiện tại chưa tới 7 giờ nhưng bầu trời đã tối sầm, cảnh vật ngoài cửa sổ cũng rất mờ hồ, thật sự chẳng có gì đáng xem.

Trong xe có mở điều hòa, xua đi cái lạnh quanh Nhạc Tư Trà. Cậu cảm thấy mặt có chút ngứa liền đưa tay lên gãi, gãi gãi liền phát hiện đầu ngón tay đã nứt da.

“Đừng gãi nữa.” Chú ý tới động tác của cậu, Diệp Kinh đưa một tay ngăn lại.

Nhạc Tư Trà cũng biết da bị nứt ra thì không thể gãi, nhưng thật sự rất ngứa, tay chỉ muốn tiếp tục, Diệp Kinh không chịu buông tay cậu, cầm chặt lấy, chỉ dùng một bàn tay lái xe “Đợi chút nữa mua thuốc cho em, cố chịu một chút.”

Nhạc Tư Trà thử phản kháng tại nhưng anh ta khỏe hơn cậu, lại sợ làm mạnh quá lại ảnh hưởng Diệp Kinh lái xe nên đành lấy tay kia gãi gãi mặt, ma sát tay trong lớp quần áo, cố gắng chịu đựng.

“Nhạc Tư Trà!!!” lần này thì Diệp Kinh thật sự tức giận, giữa trưa đi nhà cậu ấy ăn cơm thì không thấy ai, tưởng rằng cậu có tiết nên không về, thế nhưng buổi tối cũng chẳng thấy người đâu, anh bắt đầu nóng nảy. Gọi điện thì di động tắt máy, hỏi Cao Dương mới biết hôm nay cậu không đi học cũng không xin phép, Đào Đào cũng nhờ Lâm Thanh Nhã trông hộ. Nhớ tới hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ Nhạc Tư Trà liền phóng xe tới mộ viên, dù không ai nhận điện nhưng vẫn gọi không ngừng. Hiện giờ thấy người nhưng lại thấy bộ dáng không hề biết quý trọng bản thân của cậu, giận sôi lên. Tạt xe vào ven đường ngay lập tức, bỏ ra dây an toàn, xoay người sang bắt lấy tay kia của cậu “Em không phải trẻ con, đừng chơi trò mất tích, em thấy thú vị lắm sao?”

Tuy rằng Nhạc Tư Trà đã trưởng thành, biểu hiện cũng rất thành thực nhưng đôi khi vẫn rất trẻ con, hôm nay đã không vui, thấy Diệp Kinh nói cậu như vậy cũng bực phát “Gi mà chơi trò mất tích? Tôi muốn đi đâu còn phải báo cho anh sao?”

“Dù thế nào em cũng phải nói trước một tiếng chứ, còn không xin phép ở trường nữa, em có bộ dáng của một học sinh sao?”

“Đấy, đấy là... Tôi về học bù không được sao, có gì mà ngạc nhiên chứ.” Nhạc Tư Trà không biết phản bác ra sao, cậu thực sự quên mất. Dù sao các giáo sư trong trường cũng biết ngày giỗ của cha mẹ cậu, nhiều nhất cũng chỉ nhắc nhở vài câu chứ không phạt gì nữa “Mà đây là chuyện riêng của tôi, liên quan gì đến anh.”

“Nói lại lần nữa?” Ánh mắt Diệp Kinh trở nên nguy hiểm.

Bởi vì ánh sáng thật yếu, hơn nữa đang nổi nóng nên Nhạc Tư Trà cũng không chú ý tới điều đó “Tuy rằng anh là hội trưởng hội học sinh nhưng chẳng phải anh quản quá nhiều đi? Chúng ta chỉ là chủ cho thuê nhà cùng khách trọ...a...um...”

Diệp Kinh đột nhiên nghiêng người, đặt Nhạc Tư Trà giữa ghế và cửa xe, hôn lên đôi môi có chút tróc da của cậu. (gào rú!!!!)

Nhìn gương mặt đột nhiên phóng đại, Nhạc Tư Trà ngây dại.

...(Hài hòa~~~~)

Thật lâu sau, anh mới buông ra cậu.

Nhạc Tư Trà thờ dốc, hít lấy từng ngụm, từng ngụm không khí, cố gắng bình phục lại hơi thở nhưng đầu óc thì một mảnh hỗn loạn, chỉ có thể lảng lảng nhìn Diệp Kinh cách mình không tới 1cm, ngay cả khi anh buông tay cậu ra, côi dây an toàn của cậu, ôm cậu vào lòng. Nhạc Tư Trà cũng không biết.

“Nếu em không rõ thì để anh nói thẳng, Nhạc Tư Trà, anh đang theo đuổi em, từ giờ phút này, em là của anh.” Diệp Kinh bá đạo tuyên bố, quyết không cho cậu nói ‘không’.

“A....” Nhạc Tư Trà đã sợ đến ngây người, cậu ngây ngốc đáp lại, không biết một tiếng này đã bán đứng mình.

Tới khi lấy lại tinh thần thì xe đã khởi động, nhìn về mặt bình tĩnh của Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà nghĩ rằng chuyện vừa rồi chỉ là mơ, nhưng sự tê dại truyền đến từ đôi môi, hơn nữa hơi thở của đối phương vẫn còn vẩn vút trong miệng mình nhắc rằng đó là sự thật.

A!

Hai tai Nhạc Tư Trà trở nên đỏ rực.

Không khí trong xe chợt trở nên ái muội, Nhạc Tư Trà không dám nhìn Diệp Kinh, chỉ có thể xoay đầu sang phía kia làm như đang nhìn phong cảnh, thật ra qua cửa kính, cậu vẫn đang trộm quan sát anh.

Nếu nói rằng Diệp Kinh cưỡng hôn cậu, Nhạc Tư Trà không phải không lăn tăn, nhưng nếu nghĩ lại cẩn thận, cậu phát hiện mình không hề thấy khó chịu, đối với Diệp Kinh không bài xích, thậm chí, nếu cùng anh đặt ra quan hệ, cũng không phải là không thể nhận....

Nghĩ thế, gương mặt của Nhạc Tư Trà càng bốc hơi.

Lúc trước từng nói, bởi vì Lâm Thanh Nhã, Nhạc Tư Trà đối với chuyện hai người con trai yêu nhau cũng không có ý kiến gì, thậm chí còn cho là bình thường – tuy rằng cậu chưa từng nghĩ có ngày sẽ có một người con trai theo đuổi mình – đây là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến phản ứng của cậu đối với hành động của Diệp Kinh, nhưng có một phần là do đã ở chung với nhau một thời gian dài, cậu hiểu Diệp Kinh là một người thật sự xuất sắc – dù là bên ngoài hay bên trong – hơn nữa, bỏ qua vấn đề tính, Diệp Kinh hoàn toàn phù hợp điều kiện chọn người yêu của cậu.

Không đúng, chẳng phải anh ấy nói rằng đã thích một người sao? Gương mặt Nhạc Tư Trà chợt tái đi, cậu hung hăng trừng Diệp Kinh một cái.

“Sao vậy?” Diệp Kinh luôn chú ý tới động tĩnh của Nhạc Tư Trà, anh không hiểu sao vừa vui vẻ rồi lại đột nhiên giận giữ như vậy. Vừa nãy mặt cậu đỏ, anh biết mình thành công, nhưng sao chớp mắt một cái mà cảm xúc đã thay đổi rồi?

“Chẳng phải anh đã thích người khác sao, đùa giỡn tôi vui thế à?”

Ra là thế, nhìn cậu thờ phỉ phỉ, Diệp Kinh nở nụ cười.

“Này, sao anh còn dám cười chứ. Dừng xe, tôi muốn xuống!” Quá đáng!!! Gương mặt Nhạc Tư Trà lại đỏ lên, nhưng lần này là vì tức giận.

Nhìn Nhạc Tư Trà muốn mở cửa xe, Diệp Kinh thu hồi lại nụ cười, kéo tay cậu “Dừng thế, xe vẫn đang chạy mà.”

“Vậy anh dừng xe lại.” Tay cậu vẫn nắm chặt lấy cánh cửa, uy hiếp.

“Em đừng giận, anh không đùa em, người anh thích vẫn là em.”

Động tác mở cửa của Nhạc Tư Trà dừng lại, chăm chú nhìn Diệp Kinh, lại bắt đầu ngượng ngùng “Em, em đói, chúng ta tìm một chỗ để ăn đi.”

Lần này Diệp Kinh không ngăn cậu lại.

“Được.”

Đại học A ở thành Bắc, từ thành Nam tới thành Bắc nhất định phải qua chợ trung tâm.

Diệp Kinh dừng xe tại quán nhà hàng lớn nhất ở thành phố B.

Câu lạc bộ Hoa Nhã, chỗ ăn chơi có quy mô lớn nhất, cấp bậc cao nhất, công năng đầy đủ nhất ở thành phố B. Những người tới đây không phải cực kỳ giàu có cũng là có chức sắc cao của chính phủ. Giới thượng lưu đều cảm thấy quang vinh khi có được thẻ hội viên của Hoa Nhã.

“Sao lại tới đây? Nơi này chẳng phải có chế độ hội viên sao?” Nhạc Tư Trà mới nghe qua chỗ này, chưa từng đến bao giờ.

“Đồ ăn ở đây không tệ.” Đỗ xe, Diệp Kinh bước xuống trước cậu, từ chối sự phục vụ của đứa bé giữ cửa, giúp Nhạc Tư Trà mở cửa xe, quay đầu sang nói nhỏ với đứa bé ấy vài câu.

Đứa bé kia nghe xong liền nhìn tay Nhạc Tư Trà, gật gật đầu, rồi đi.

“Nghe nói nơi này có quán bar, cơm nước xong chúng ta đi xem chứ?” Nhạc Tư Trà quan sát tòa kiến trúc cao hơn 20 tầng này, nhìn bề ngoài cũng không có gì được biệt.

“Được.”

“Chào mừng quý khách.”

Cô gái đứng tiếp khách ở cửa cung kính vì bọn họ mở cửa.

Đi vào đại sảnh, một cơn gió mát lạnh thổi tới, xung quanh trang trí xanh vàng rực rỡ, ung dung, đẹp đẽ, quý giá nhưng không hề tục khí. Không hổ là chỗ ăn chơi tốt nhất thành phố B a! Nhạc Tư Trà thầm than.

“Xin hỏi hai vị muốn ngồi chỗ nào?”

“Du Nhiên cư.” Diệp Kinh rút ra thẻ hội viên của mình.

Ánh mắt nữ tiếp tân sáng lên, thẻ hội viên có ba loại: bạc, vàng và bạch kim, ngoài ra còn có một loại đại biểu thân phận cực kỳ tôn quý mà không tới mấy người có là thẻ kim cương, mà thẻ của Diệp Kinh đúng là thẻ kim cương. Cô công tác ở đây đã lâu mà đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại thẻ này, giọng nói cũng trở nên cung kính “Mời hai vị qua bên này.”

Nhạc Tư Trà không biết, chỉ cho rằng chất lượng phục vụ ở đây đặc biệt tốt, công nhân có tố chất cao.

Dọc theo đường đi, nữ tiếp tân vì Nhạc Tư Trà giới thiệu qua Hoa Nhã.

Câu lạc bộ Hoa Nhã chiếm cả nghìn mét vuông, trên mặt đất có 20 tầng, thêm ba tầng ngầm tổng cộng là 22 tầng. Tầng ngầm một là bãi đỗ xe, tầng

ngầm hai và ba là quán bar, tầng một trên mặt đất là đại sảnh tiếp khách, tầng hai đến tầng 6 là nhà ăn, tầng 7 đến tầng 10 là chỗ tập thể hình, từ tầng 10 trở lên là khách phòng. Ngoài ra cô còn mĩm mĩm giới thiệu ở cầu lạc bộ có sông bạc.

‘Du Nhiên cư’ là một phòng nhỏ ở tầng 6 có thể dùng cho một hội 5 người, bài trí bên trong tựa như tên, khiến người ta có cảm giác thanh tịnh, thoải mái.

Nhắc nhở cẩn thận phục vụ phòng, nữ tiếp tân cung kính cáo lui, xoay người đi thông báo quản lý.

Bỏ ra áo khoác, ngồi xuống, nhận lấy menu phục vụ đưa tới, Nhạc Tư Trà liu lười, món rẻ nhả cũng phải trên 100 nhân dân tệ, đúng là cướp tiền a!

“Muốn ăn gì?” Diệp Kinh hỏi.

“Nhìn đến menu không dám ăn nữa.” Đây mà là đồ ăn sao? Đây là ăn tiền a!

“Yên tâm, thẻ hội viên của anh có thể giảm đi ba phần.”

“Vẫn là anh gọi đi, đồ ăn nơi này em không rõ.” Rất ít khi cậu ra ngoài ăn cơm, đặc biệt nơi xa hoa thế này thì chưa từng tới, nhìn tên mấy món ăn cũng khiến cậu nhức đầu.

Diệp Kinh cũng không miễn cưỡng, chỉ gọi vài món đặc sắc, còn gọi thêm một ly sữa đậu nành.

Phục vụ lui ra đi thông báo phòng bếp, chỉ còn lại hai người khiến Nhạc Tư Trà cảm thấy không được tự nhiên, nhìn chăm chăm vào hai tay của mình, cảm giác ngứa lại nặng hơn, muốn gãi lại không dám “Nơi này nóng quá.”

Bởi vì mở ra hệ thống sưởi nên nhiệt độ cao hơn so với bên ngoài nhiều, Diệp Kinh cảm lấy tay cậu, bên trên vừa xanh vừa tím, nhìn có vẻ rất nghiêm trọng.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiến vào.”

Nghe được đáp lại, vốn cánh cửa khép hờ liền mở ra, là đứa bé lúc này.

“Tiên sinh, đây là thuốc của ngài.” Đứa bé đưa cho Diệp Kinh một chiếc túi, cũng đưa biên lai.

Diệp Kinh nhìn biên lai, lấy ra từ ví mấy tờ tiền “Còn lại là phí chạy chân cho cậu, đã làm phiền cậu rồi.”

“Vi ngài phục vụ là vinh hạnh của tôi.” Đứa bé cung kính rồi đi.

Diệp Kinh mở túi ra, lấy ra một tuýp thuốc mỡ, nhìn tờ hướng dẫn sử dụng “Đưa tay cho anh.”

Nhạc Tư Trà vươn tay trái cho anh bôi thuốc, tay phải cầm lấy biên lai, tờ mờ nhìn, phía trên ghi hết cả thấy là 127 nhân dân tệ, nếu cậu không nhìn lầm, vừa này Diệp Kinh lấy ra ba tờ tiền màu hồng? Làm ở chỗ này đúng là vớ bở, chỉ tiền boia thôi mà đã không ít rồi.

Cảm giác ngứa dần mất đi, từ tay truyền tới mát mát, lực chú ý của Nhạc Tư Trà đều chuyển tới Diệp Kinh.

Đây là lần đầu tiên cậu cẩn thận nhìn Diệp Kinh.

Cậu cũng biết người này đối xử với cậu rất đặc biệt.

Đúng vậy, cậu biết.

Nhưng cậu chưa bao giờ cẩn thận nghĩ tới tại sao anh lại đối xử với mình đặc biệt như vậy.

Nhạc Tư Trà từng thấy Diệp Kinh giao tiếp với người khác, khi ấy gương mặt anh luôn ôn hòa, phong độ nhưng đó chỉ là mặt nạ, nhìn như gần gũi, thật ra không ai có thể khiến anh chú ý, không ai bước vào được trái tim anh.

Tươi cười, chỉ là mặt nạ của anh.

Vậy, khi đối diện với mình, anh như thế nào?

Đúng rồi, mỗi khi chỉ có hai người, anh có thể cười, có thể giận, biểu tình luôn chân thật như vậy.

Có phải là vì thế nên mới đối xử đặc biệt với cậu?

Nhạc Tư Trà ngây ngốc nhìn Diệp Kinh buông ra tay trái đã được bôi thuốc cẩn thận của cậu, lại cầm lấy tay phải.

Dường như cậu chưa bao giờ bài xích người tên Diệp Kinh này?

Nhìn anh chuyên chú bôi thuốc cho cậu, vẻ mặt ôn nhu, trong mắt cũng chỉ có cậu, Nhạc Tư Trà thừa nhận, cậu thích anh như vậy.

Nhạc Tư Trà có chút hoảng hốt, ngay cả có tiếng gõ cửa cũng không chú ý.

Diệp Kinh thuận miệng mời vào, động tác trên tay cũng không dừng.

Quản lý của Hoa Nhã – Lý Hoàng Trung Nhân bưng đồ uống đến, nghe thủ hạ thông báo, hắn cũng liền biết người đến là ai.

Diệp Kinh, đại thiếu gia nhà họ Diệp, lãnh đạo của hắn.

Đã lâu Diệp Kinh chưa tới Hoa Nhã, đối với sự xuất hiện đột ngột của anh, Hoàng Trung Nhân thật sự không ngờ cũng rất cẩn thận, lập tức liền tự mình tới phục vụ.

Vừa vào cửa liền thấy Diệp Kinh tự tay bôi thuốc cho người khác, vẻ mặt của anh khiến hắn kinh hoàng.

Chuyên chú.

Công tác ở Hoa Nhã đã nhiều năm, hắn thường xuyên nhìn thấy vị đại thiếu gia này, chưa từng thấy anh ta đối với bất cứ ai có cái nhìn như vậy.

Mà hiện giờ, anh ta lại dùng vẻ mặt ấy nhìn.....tay của người khác?!

Theo bản năng nhìn chủ nhân của bàn tay ấy.

Không có gì đặc biệt, còn là một nam sinh.

Bởi vì đã mỗi một cả ngày, bề ngoài Nhạc Tư Trà trở nên chật vậy không chịu nổi, tóc bị rối loạn, che đi nửa khuôn mặt, y phục cũng nhăn nhúm, bàn tay vừa xanh vừa tím, giống như là dân quê mới lên tỉnh.

Ổn định lại cảm xúc, Hoàng Trung Nhân cung kính “Diệp tiên sinh, đồ uống của ngài.” Diệp Kinh không thích bị người coi là thiếu gia, những người hiểu biết đều rất thức thời mà sửa miệng.

Ngẩng đầu nhìn hắn một cái, Diệp Kinh buông ra bàn tay đã được bôi thuốc cẩn thận, thản nhiên nói “Đề xuống đi.”

Hoàng Trung Nhân buông xuống đồ uống, lấy chén, vì hai người rót đầy.

“Uống một chút đi, ấm dạ dày.” Diệp Kinh bưng lên một ly, đưa cho Nhạc Tư Trà.

Bởi vì thuốc mỡ trên tay đã khô, Nhạc Tư Trà trực tiếp nhận lấy cốc, uống một hơi.

Sữa đậu nành vừa làm thực nóng, hương vị cũng tốt. Nhạc Tư Trà uống xong liền cảm thấy thoải mái hơn.

Phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, Hoàng Trung Nhân không rời đi, vẫn ở một bên phục vụ, Nhạc Tư Trà nghĩ rằng đây là quy của của Hoa Nhã nên không để ý, Diệp Kinh thấy cậu không có phản ứng gì cũng ngầm đồng ý sự hiện hữu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tay nghề của bếp trưởng ở Hoa Nhã không tồi, hơn nữa những món Diệp Kinh gọi đều là sơn hào hải vị ngày thường khó được ăn đến. Ăn xong, Nhạc Tư Trà chợt muốn nuôi thêm một ít hải sản trong không gian.

Hoàng Trung Nhân đợi hai người dùng xong com mới lên tiếng “Hai vị có muốn lên khu tắm rửa ở tầng trên hưởng thụ một chút? Vị tiên sinh này dường như sợ lạnh, nếu để bị bệnh sẽ không tốt.” cứ để vậy đi lại cũng chứng tai gai mắt. Cậu nói kế tiếp hắn không dám nói ra. Trong suy nghĩ của hắn, Diệp Kinh coi trọng Nhạc Tư Trà như vậy, tốt nhất là biết lấy lòng.

“Cũng phải, đã ở bên ngoài suốt một ngày, toàn thân cũng bẩn thành như vậy. Vậy làm phiền.....” đưa mắt nhìn tấm thẻ trước ngực Hoàng Trung Nhân “phiên quản lý Hoàng dẫn đường.”

“Không phiền, thỉnh hai vị đi bên này.”

Khu tắm rửa đúng là lớn, dù là tắm khô, tắm hơi, tắm thùng gỗ, hồ bơi...loại nào cũng có.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Tư Trà tới một nơi như thế này, tò mò xem xét xung quanh, ở đây thật đông người, nam nữ già trẻ đều có, thậm chí còn có rất nhiều người cậu từng thấy trên TV.

Quả nhiên tới đây đều là loại quan to quyền quý.

Trong khi Nhạc Tư Trà đang quan sát mọi người thì mọi người cũng đều quan sát cậu.

Thân phận của Diệp Kinh thì cũng có một phần những người ở đây biết, người không biết cũng sẽ biết sau khi được bạn bè nhắc nhở. Nhưng một người nổi tiếng yêu sạch sẽ như vậy lại đi cùng một thằng nhóc nhìn chật vật không chịu nổi, điều này khiến người ta cảm thấy thật kỳ quặc, ánh mắt nhìn Nhạc Tư Trà cũng trở nên khác thường.

Đối với những ánh mắt nghi hoặc, khinh thường hay thăm dò ấy, Nhạc Tư Trà không hề có phản ứng gì, gần đây cậu đã quen trở thành tiêu điểm, hiện giờ cậu chỉ lo lắng làm sao có thể giải quyết vấn đề quần áo. Dù trong không gian có đồ mới nhưng làm thế nào để giải thích? Nhìn túi xách ở trên người, cậu nảy ra một ý.

“Ngài cần chuẩn bị quần áo sạch sao?”

“Không cần.”

Hoàng Trung Nhân cho rằng cậu không định thay quần áo, trong lòng âm thầm thấy hèn mọn, trên mặt lại không biểu lộ điều gì “Mời cậu qua bên này.”

Nhạc Tư Trà đi vào phòng.

“Diệp tiên sinh, ngài có thể qua phòng nghỉ chờ cũng được.”

“Không cần.” Diệp Kinh từ chối an bài của Hoàng Trung Nhân, dựa vào tường chờ cậu.

Thứ tự phục vụ ở đây sao anh lại không rõ chứ.

Từ chối thợ mát xa phục vụ, mời người ta ra ngoài, Nhạc Tư Trà phát hiện nơi này là một phòng xép, bên trong có khách phòng cho khách nghỉ ngơi, còn có một chiếc giườngđỏ thẫm, có thể đứng dựa như nôi, phía trên còn có một xấp vải. Nhạc Tư Trà đỏ mặt, tuy rằng cậu chưa từng thấy, nhưng cậu biết cái giường này dùng để làm gì.

Gian ngoài là chỗ tắm rửa, ngoài vôi hoa sen ra còn có một thùng gỗ thật to.

“Trong không gian cũng có thể để được, dùng thứ này còn thoải mái hơn bồn tắm.” Nghĩ tới cái bồn tắm nhỏ hẹp ở nhà, lại nhìn thùng gỗ được làm hoàn toàn từ gỗ cây này, đúng là càng xem càng vừa lòng.

Trong thùng đã đổ đầy nước, nhiệt độ cũng thích hợp, ở bàn nhỏ bên cạnh còn bày cái vật dụng tắm rửa, phía kia còn có một giá treo quần áo.

Lấy quần áo từ không gian ra, treo lên giá cùng với ba lô, cởi quần áo, tắm ở vôi hoa sen trước rồi mới bước vào trong thùng. Cậu không dùng tới mấy gói thuốc hay gì đó đã được bày sẵn mà đổ vào trong thùng không ít nước Nhật Nguyệt, đây là thói quen của cậu.

Tuy rằng nước Nhật Nguyệt không có độ ấm nhưng khi rót vào thùng gỗ cũng không khiến nước ấm bị giảm nhiệt độ, Nhạc Tư Trà thoải mái tựa vào thành thùng, hưởng thụ cảm giác thoải mái khi ngâm nước ấm, hai tay bị tổn thương do giá rét ngâm vào trong nước, nhờ nước pha nóng lạnh nên vết thương không còn ngứa ngáy khó chịu nữa.

Một nhọc của cả một ngày dần biến mất, Nhạc Tư Trà cũng thiêu thiêu ngủ từ lúc nào.

Diệp Kinh đứng đợi Nhạc Tư Trà ngoài cửa, Hoàng Trung Nhân bồi ở bên cạnh, Diệp Kinh hỏi, hần cẩn thận báo cáo công tác gần đây.

“Diệp Kinh? Quả là cậu sao.” Năm người thanh niên bước tới.

Chu Cương cùng 4 người bạn từ phòng tắm hơi đi ra, nghe nói Diệp Kinh đang ở trung tâm khu tắm rửa, còn tưởng là có người nói đùa. Dù sao những người thân quen với cậu đều biết rằng chưa từng gặp tới đây bao giờ.

“Sao, tôi không thể tới nơi này?” Nhìn thấy Chu Cương, Diệp Kinh nhíu mày.

“Làm gì có chuyện đó, chỉ là cảm thấy lạ sao cậu lại tới đây, chẳng phải cậu ghét nhất những nơi thế này sao?”

“Không phải ghét, chỉ là không thích.” Anh quả thật không thích những chỗ thế này, nhưng nếu Nhạc Tư Trà thích thì anh cũng không có ý kiến gì. (chiều vợ.)

“Nghe nói cậu dẫn theo một người đến? Ở đâu? Sao chúng tôi không thấy?” Chu Cương ngó Đông ngó Tây.

“Trong kia.” Chia chia vào cánh cửa bên cạnh, Diệp Kinh nói.

“A, ai lại bán linh như vậy, một mình vào ăn mảnh để cậu ngoài này, còn làm trông cửa cho.”

“Đừng nói bậy.” Sắc mặt Diệp Kinh trầm xuống, anh thực cảm thấy khó chịu đối với lời Chu Cương vừa nói.

“Xin lỗi, là tôi nói sai.” Thấy vẻ mặt anh trầm xuống, Chu Cương vội sửa miệng “Cậu đứng đây bao lâu rồi? Chỉ bằng chúng ta đi làm một chén.”

“Đợi chút nữa nói sau.” Diệp Kinh nhìn đồng hồ, Nhạc Tư Trà đã đi vào hơn một tiếng rồi, rút điện thoại ra gọi cho cậu.

Có chuông vang nhưng lại không có ai tiếp, Diệp Kinh đang định mượn chìa khóa từ chỗ Hoàng Trung Nhân để vào xem thì có người bắt máy.

“Alô?” thanh âm Nhạc Tư Trà có chút lười nhác.

“Đang ngủ sao?” giọng Diệp Kinh mang theo ý cười.

“A? Ừm, đợi chút, em ra ngay đây.” Nhạc Tư Trà có chút ngượng ngừng cúp điện thoại.

Không bao lâu cửa phòng liền mở, Nhạc Tư Trà sát tóc đi ra.

“Xin lỗi, để anh đợi lâu như vậy, anh Chu đã ở đây rồi sao?” Nhạc Tư Trà không ngờ ngoài cửa lại có nhiều người như thế, động tác trên tay cũng dừng lại.

“Bọn họ muốn đi quán bar, hỏi chúng ta có muốn đi cũng không.” Diệp Kinh nhìn tay cậu, phát hiện một mảng xanh tím đã khôi phục lại về trắng nõn.

“Được thôi, nhiều người cũng vui.” Dù sao thì cùng Diệp Kinh một chỗ cậu cũng không được tự nhiên, cậu bỏ khăn mặt lại vào phòng, đóng cửa lại.

“Sao không sấy tóc đi?”

“Không có gì, cũng sắp khô rồi.” Nhạc Tư Trà lấy tay chải chải mái tóc, cũng không để ý về mặt mọi người thay đổi “Giờ đi phải không?”

“Ừ.” Diệp Kinh vô tình hữu ý mà ngăn lại tầm mắt của mọi người, dắt tay cậu về phía thang máy.

Mấy người đằng sau lấy lại tinh thần rồi vội vàng đuổi kịp, Hoàng Trung Nhân nhận được lệnh không đi theo, chỉ đứng một chỗ lăm bằm lâu bầu “Khó trách ngài ấy lại....”

Lại làm sao? Trừ hấn ra cũng không ai hiểu.

Ánh sáng mờ ảo khiến người ta sa đọa, âm nhạc sôi động khiến người ta muốn lắc lư theo, hoàn toàn phóng túng.

Nơi này, là thế giới của màn đêm.

Mấy người không vào phòng thuê chung mà ở đại sảnh chọn một chỗ gần sân khấu.

“Em muốn uống gì?” Bởi vì rất ồn nên Diệp Kinh đưa sát lại gần lỗ tai Nhạc Tư Trà mà nói, bờ môi lơ đãng xẹt qua vành tai cậu.

“Bia là được rồi.” Nhạc Tư Trà ngượng ngừng dời sang một bên, dưới ngọn đèn mờ ảo, không ai nhận thấy gương mặt cậu đã đỏ bừng.

“Cái gì?” Diệp Kinh dường như không nghe rõ, nhích lại gần cậu.

Nhạc Tư Trà muốn lui nữa thì nhận ra ghế ở đây đều là cho hai người ngồi, cậu không còn đường lui, liền quay sang hét lớn vào tai Diệp Kinh “Bia là được rồi.”

Biết thêm thì cậu sẽ thẹn quá thành giận, Diệp Kinh gật gù đầu, gọi một cốc bia cho cậu, lại quay sang hỏi Chu Cương “Sao chỉ có vài người vậy? Không mang bạn nhảy tới sao?”

“Đến đây để tán gái, còn mang bạn làm gì, nhưng sao cậu lại dẫn cậu ta tới đây?” Chu Cương tới gần Diệp Kinh, trộm nhìn sang Nhạc Tư Trà, mấy động tác ám muội vừa nãy của Diệp Kinh hần nhìn thấy hết “Chẳng nhẽ cậu thực sự coi trọng người ta?”

“Thế nào? Không được sao?”

“Nếu chỉ là vui đùa, tùy cậu, nếu là thật lòng....” về mặt hấn trở nên nghiêm túc “Bác Diệp chắc chắn không đồng ý.”

“Chuyện của tôi không cần cậu ấy lo lắng.” nhắc tới cha mình, gương mặt Diệp Kinh trầm xuống “Tôi chỉ muốn biết cái nhìn của cậu.”

“Là huynh đệ, đương nhiên ta duy trì cậu.” về mặt nghiêm túc của Chu Cương chợt biến mất, lại cợt nhả nói “Vì tôi đứng ở phía cậu....hôm nay cậu mời?”

“...Ok” Diệp Kinh đang có chút cảm động lại bị câu nói phía sau của hấn phá hư hết.

Thấy Diệp Kinh đồng ý, Chu Cương mới hết lớn với mấy người khác “Thoải mái đi, đêm nay Diệp Kinh mời khách, mọi người cứ uống hết mình, không say không về.”

“Ok!” bọn họ cũng không khách khí, gọi ra cả đồng, còn đặc biệt chọn những thứ đắt tiền.

Nhạc Tư Trà thấy bộ dáng điên cuồng của họ, choáng váng “Mấy người này là muốn ăn anh với lại bỏ anh ở đây gán nợ sao?” giá của mấy thứ ấy đâu có rẻ.

“Yên tâm, câu lạc bộ Hoa Nhã là của anh, dù họ có gọi gấp đôi cũng không sao.”

“Hoa Nhã là của anh? Không phải anh chơi cô phiếu sao?” Đối với công việc của anh, cậu đã xem một lần lúc trên xe lửa.

“Ai nói rằng anh chơi cô phiếu? Đây chẳng qua là thú vui thôi, Hoa Nhã là mẹ đẻ lại cho anh.”

“A.” Nhạc Tư Trà không còn kinh ngạc mà đã bình tĩnh trở lại, từ đầu đã biết gia thế của anh ấy lớn như thế nào, chuyện Hoa Nhã là của Diệp Kinh cũng không phải không thể nhận.

“Sao em không hỏi anh còn làm những gì?” đối với sự thờ ơ của cậu, Diệp Kinh có chút không thỏa mãn.

“Lúc nào anh muốn nói thì tự nhiên sẽ nói.”

“Thôi vậy, hôm nào đây để anh nói hết cho em, chỗ này cũng không thích hợp để nói chuyện.” Diệp Kinh cảm thấy mình bị đánh gục bởi lối suy nghĩ của Nhạc Tư Trà, những điều người khác đề ý nhất thì cậu ấy lại chẳng quan tâm chút nào, coi mọi chuyện là đương nhiên, cứ để nó thuận theo tự nhiên mà phát sinh.

“Em thấy nơi này thế nào? Đã quen chưa?”

“Cũng không tệ lắm, chỉ là có chút ồn. Có gì thú vị nữa không? Em nghe nói nhiều chỗ có biểu diễn thoát y vũ, không biết ở đây có không?” Nhạc Tư Trà nhìn chăm chăm vào đám người đang nhảy múa, không cẩn thận liền nói ra thứ mình đang suy nghĩ trong lòng.

“Em muốn xem sao?” chọn mì.

“...” Nhạc Tư Trà quay đầu, nhìn Diệp Kinh, giờ mới nhớ ra dường như mình cùng người này đang là người yêu.

“Sao lại không trả lời?” Diệp Kinh cười mà như không cười.

“Ha ha, em có nói gì đâu. Anh Chu, em với anh làm một ly.” Cậu nâng chén đối với Chu Cương cũng đang nâng chén mời rượu.

“Nếu là mời rượu sao có thể uống bia? Nào nào, ném thử chút cái này.” Chu Cương hạ chén của cậu xuống, thay bằng một ly rượu XO pha trộn.

Nhạc Tư Trà nhấp một ngụm, cảm thấy mùi vị không tệ liền một hơi cạn sạch.

“Giỏi! Có khí phách. Nào, chúng ta cũng làm một chén.” Mấy người khác thấy cậu như vậy cũng hòa vào trầm trồ khen ngợi, tiếp tục cụng ly với cậu.

Diệp Kinh cũng không ngăn cản, cứ thế nhìn cậu một ly lại tới một ly.

Vài chén uống xong, mọi người trở nên thâm mật hơn nhiều.

“Này, Chu Cương, kia không phải Trần đại mỹ nữ ở trường mày sao?” một người trong đám bạn của Chu Cương – Vương Tử Dương đang dạy Nhạc Tư Trà vựng quyền, vừa nhắc đầu lên liền thấy Trần Lan Nhân cùng một vài bạn nữ đi đến.

“Đại mỹ nữ? Đâu?” Nghe thấy nhắc đến mỹ nữ, Liễu Văn Hưng, Hạ Bân, Ngô Đức Quảng đều ngẩng đầu, mong mỏi được xem người đẹp như thế nào.

“Kia, ở chỗ cửa ấy.” Vương Tử Dương nâng cằm, ý bảo mọi người xem cửa sau lưng Nhạc Tư Trà.

Nhạc Tư Trà cũng xoay người lại. Ở cửa có Trần Lan Nhân, Quý Hi cũng một nữ sinh khác. Ba người vốn đã xinh đẹp, chăm chút lên lại hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

“Tao nhìn ai cũng đẹp, mày nói ai?” Hạ Bân huyt gió về phía cửa, quay sang hỏi Vương Tử Dương.

“Người tóc uốn mặc bộ đồ vàng, thế nào, không tồi phải không?” Vương Tử Dương cười ản ả.

“Bọn mày đừng có mơ tưởng, Trần đại mỹ nữ là của đại soái ca Diệp Kinh của chúng ta.” Chu Cương không có hảo ý lớn tiếng nói, muốn xem Diệp Kinh và Nhạc Tư Trà có biến sắc không.

Nhưng hẳn phải thấy vọng rồi, về mặt Diệp Kinh không hề thay đổi, Nhạc Tư Trà thì tự nhận chưa thích Diệp Kinh tới độ phải ghen như thế.

“Người của Diệp Kinh đương nhiên chúng ta không đụng tới, chẳng phải còn hai người sao? Mọi người có hứng thú cura cảm không?”

“Cô ta không phải người của tôi.”

“Chúng tôi biết tiêu chuẩn của cậu cao, ” Chu Cương hữu ý vô ý nhìn Nhạc Tư Trà “A, họ đang qua bên này.”

Ba người dường như thấy bọn họ, chính xác là thấy Diệp Kinh, cùng nhau bước tới.

“Diệp học trưởng, thẳng nhóc cứng đầu, hai người cũng ở chỗ này a.” Quý Hi lôi kéo Trần Lan Nhân đi tới.

Diệp Kinh không nói gì, gật gật đầu xem như chào hỏi.

“Chúng tôi thì không có gì ngạc nhiên, nhưng sao các cô lại tới đây? Hôm nay thật đông khách.” Chu Cương đứng dậy, bỏ ra vị trí bên cạnh Diệp Kinh, Quý Hi cũng không khách khí, kéo hai người kia cùng ngồi xuống, còn cố ý để Trần Lan Nhân ngồi cạnh Diệp Kinh.

“A, đây là vì chị Tiểu Như muốn tới, chúng ta đành phải thuận theo, nhưng vậy cũng tốt, nếu không thì sao có thể gặp được mọi người, đúng không chị Lan Nhân?”

“Ừm, giới thiệu với mọi người, đây là chị họ tôi, Lữ Tiểu Như.”

“Chào mọi người.” Lữ Tiểu Như quay sang chào mọi người, trong tao nhã có mị hoặc khiến ánh mắt người ta không khỏi sáng lên. Những người kia đều tự giới thiệu bản thân.

Nhạc Tư Trà không mở miệng, cậu lơ uống hơi nhiều, men say bắt đầu dâng lên, cả người mơ mơ màng màng, động tác cũng trở nên chậm chạp, tựa vào ghế gần người.

Diệp Kinh có chút lo lắng, nhìn cậu uống sáng khoái như vậy còn ngỡ là tư lượng của cậu tốt lắm.

Mọi người nói chuyện một lúc, có người đề nghị ra sân nhảy.

“Diệp Kinh, anh cũng đi cùng đi.” Lữ Tiểu Như đứng dậy, cúi người xuống kéo ông tay áo Diệp Kinh, làm như không chú ý tới cổ áo của mình đã mơ hồ để lộ ra phong cảnh bên trong. Một đôi mị nhãn câu nhân khẽ nháy, trong chốc lát mị thái lan tràn. Hàm ý ẩn dấu trong đó không cần nói cũng biết, mọi người theo bản năng nhìn Trần Lan Nhân. Dưới ánh đèn nhiều màu, vẻ mặt của cô ấy chợt cứng nhắc.

“Không được, Tư Trà uống rượu, tôi muốn cùng cậu ấy, mọi người cứ vui vẻ đi.” Khéo léo bỏ ra tay của Lữ Tiểu Như, lần này thì tới lượt gương mặt của cô ta trở nên khó coi.

Không khí có chút xấu hổ.

“A, Tư Trà sao? Cậu ấy đã ở nhà?” Quý Hi nhìn về người ngồi cạnh Diệp Kinh, bởi vì cậu vẫn cúi đầu nên hai cô cùng Trần Lan Nhân cũng không nhận ra, chỉ nghĩ là bạn của Chu Cương “Này, Nhạc Tư Trà.” Quý Hi coi như không phát hiện ra bầu không khí có chút khác thường, vòng qua trước mặt Lữ Tiểu Như tới chỗ Nhạc Trà, vỗ vỗ vai cậu.

Lữ Tiểu Như làm như không có việc gì, ngồi xuống, chỉ là tức giận nhìn Diệp Kinh.

“Ừm?” Cảm giác có người gọi mình, Nhạc Tư Trà ngẩng đầu, vẻ mặt mê mang.

“Cậu không sao chứ?” Bởi vì sự kiện đầu lần trước, Quý Hi rất có hảo cảm với Nhạc Tư Trà.

“Ừm.” Nhạc Tư Trà cười ngọt ngào với cô.

“Dạ.” Hít sâu một hơi, Quý Hi cảm thấy phía sau lưng Nhạc Tư Trà nở đầy hoa “Con trai có cần xinh đẹp như vậy làm gì, ghen tị chết mất.” nói xong còn nhéo nhéo hai bên má của cậu.

Nhạc Tư Trà cũng không giãy giụa, mặc cô làm gì thì làm.

“Được rồi.” Diệp Kinh đẩy tay cô ra “Đừng nhân lúc người ta say rượu thì bắt nạt.”

“Xin lỗi.” ngượng ngừng rút tay lại.

“Mọi người chứ vui chơi tiếp đi, tôi đưa cậu ấy về.”

“A, Diệp học trưởng đưa?” Quý Hi thật bất ngờ, không ngờ Diệp Kinh lại tự đưa Nhạc Tư Trà về, chẳng phải anh ta vẫn chán ghét con ma men sao?

“Ừm.” Diệp Kinh vòng tay qua dưới nách Nhạc Tư Trà, nâng cậu dậy, chậm rãi bước ra khỏi Hoa Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Xe đỗ ở bãi đỗ xe của tiểu khu, Diệp Kinh quay đầu nhìn về phía Nhạc Tư Trà, suốt đường đi đến giờ cậu vẫn thật im lặng khiến anh nghĩ rằng cậu đã ngủ.

Xuống xe, mở ra cửa bên kia, trong lúc giúp cậu cởi dây an toàn thì Nhạc Tư Trà mở to mắt nhìn anh.

“ Tư Trà?” Chẳng lẽ không có say?

“Hi.” Nhạc Tư Trà mỉm cười với anh.

Xem ra là say thật, Diệp Kinh bắt đầu đỡ cậu lên lầu.

Cũng may là dù có say nhưng cậu cũng không say khướt, ngoan ngoãn làm theo an bài của Diệp Kinh.

Toàn thân mùi rượu khiến Diệp Kinh hết sức khó chịu nhưng nhìn bộ dáng ngoan ngoãn phục tùng của Nhạc Tư Trà, ý nghĩ tà ác trong anh liền xuất hiện.

“ Tư Trà, chúng ta tắm chung đi.” Giọng nói tràn ngập hấp dẫn.

Không ngoài dự kiến, đáp lại anh vẫn là một tiếng ‘ừm’. Khóe miệng khẽ nhếch, lúc này Diệp Kinh khiến người ta cảm thấy như một tà mị ác ma.

Chuẩn bị nước cẩn thận, đưa Nhạc Tư Trà vào phòng tắm, cẩn thận cởi quần áo của cậu ra.

Nhạc Tư Trà không hề phản kháng, chỉ lẳng lặng nhìn động tác của anh, trong cặp mắt xinh đẹp chỉ có anh.

Diệp Kinh vô cùng hài lòng khi thấy trong mắt cậu chỉ có anh, liền hôn lên khóe mắt cậu.

Quần áo của Nhạc Tư Trà hoàn toàn bị cởi ra, để lộ thân hình bạch ngọc có chút gầy yếu, ngây ngô mà xinh đẹp, dường như hấp dẫn người ta cứng bái.

Ánh mắt Diệp Kinh bỗng trở nên ám chím, dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong, dưới cái nhìn chăm chú của cậu, anh thoát hết mọi thứ, ôm lấy cậu vào bồn tắm.

Anh không phải chính nhân quân tử, tuy rằng không ăn toàn bộ nhưng là phải lấy đến lợi tức!!!

Dưới đây là thời gian số sảng! ! !

Sáng sớm, tia nắng ấm áp hiem hoi của mùa đông xuyên qua tấm màn cửa thâm lam, chiếu vào căn phòng ngủ có chút âm u, dường lại trên gương mặt người đang ngủ say.

Nhú nhú mây, Nhạc Tư Trà không tỉnh nguyện tỉnh lại.

Đập vào trong mắt là bờ ngực màu đồng của ai.

Ngẩn ngơ, cậu ngẩng đầu nhìn lên.

Là Diệp Kinh, mà bản thân mình đang nằm trong lòng anh ta.

Cậu có thể cảm nhận được dưới lớp chăn hai người đều không mặc gì, mà tay Diệp Kinh thì đang quấn chặt qua thắt lưng cậu.

Phát hiện ấy làm bộ óc đang mơ mơ màng màng do vừa ngủ dậy của Nhạc Tư Trà lập tức ngừng hoạt động.

Không khí lạnh lẽo chui vào ổ chăn khiến cậu theo bản năng mà rụt người lại.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, ngay cả hai bên tai của cậu cũng đỏ, muốn thoát khỏi thân hình ấm áp này nhưng lại sợ đánh thức anh, như vậy thì còn xấu hổ hơn nữa.

Trí nhớ như thủy triều dội về, mặt Nhạc Tư Trà từ đỏ nay lại càng ngày càng đen.

RẦM!

Diệp Kinh còn đang trong giấc mộng đột nhiên cảm thấy đau đớn đánh úp lại, mở mắt liền thấy Nhạc Tư Trà ngồi trên giường cảm tức nhìn mình.

Nhìn lại vị trí của bản thân: gằm giường, anh chỉ biết cười khổ, hiển nhiên là bị người nào đó đá xuống.

Biết không thể ngủ tiếp được nữa, Diệp Kinh từ trên đất đứng lên, không để ý Nhạc Tư Trà, ung dung mà mặc quần áo.

Thấy anh ta như thế, Nhạc Tư Trà càng tức giận.

“Diệp Kinh, anh thật quá đáng!!!” bởi vì quá...., Nhạc Tư Trà cũng không biết nói gì.

“Anh làm sao?” Diệp Kinh đã mặc quần áo tử tế, ngồi xuống bên cạnh Nhạc Tư Trà, không ngoài ý muốn khi thấy cậu né đi.

“Chính anh biết anh biết bản thân mình làm cái gì!” nhớ tới đủ loại hình ảnh xuất hiện trong phòng tắm ngày hôm qua, Nhạc Tư Trà thẹn quá thành giận, vươn chân đá anh ta thêm phát nữa.

Diệp Kinh nhẹ nhàng tránh đi, còn cầm lấy chân cậu, đề phòng cậu đá tiếp cũng tiện thể sờ sảng “Anh làm cái gì sao?”

“Buông.” thấy anh ta không chịu thừa nhận, Nhạc Tư Trà ra sức giãy giụa “Anh cút đi cho tôi!!!”

“Em giận giữ cái gì? Chẳng nhẽ em nhớ rõ?” Diệp Kinh thấy thật thú vị khi nhìn gương mặt đỏ ửng của cậu, tới gần, thì thào vào tai cậu “Thoải mái sao?”

‘phùng’ lần này thì cả người Nhạc Tư Trà đều chín “Anh còn dám nói!!!!”

Tuy rằng tối hôm qua anh ta không làm được bước cuối cùng nhưng những thứ khác thì không sót chút nào “Anh thế nhưng, thế nhưng”

“Thế nhưng cái gì, hửm?”

“Thế nhưng khiến tôi....” Cậu không nói được nữa, sự đau nhức từ bàn tay càng trở nên rõ ràng.

“Ha ha, anh rõ ràng hỏi qua ý kiến của em rồi, chẳng phải em đã đồng ý sao?” Diệp Kinh ác liệt sờ vành tai cậu.

“Đây là vì tôi uống rượu!”

Đúng vậy, là do cậu ấy uống rượu, vậy nên anh hỏi cái gì cậu ấy đồng ý cái đó.

“Em ghét sao?” Trong ánh mắt Diệp Kinh lộ ra vẻ bi thương.

Chết tiệt, rõ ràng là lỗi của anh ta, cậu không phải tự trách gì cả, Nhạc Tư Trà ghét mềm lòng “....Không có.”

“Không ghét thì là thích.” Diệp Kinh nở nụ cười, giống như kẻ thương tâm vừa nãy không phải anh “Em vẫn chưa trả lời anh, có thoải mái không?”

“....Cút ngay đi!!!!” Nhạc Tư Trà vẫn biết về phong độ của Diệp Kinh chỉ là giả nhưng không ngờ bản chất của anh ta lại ác liệt như vậy.

Bởi vì cơn giận của Nhạc Tư Trà vẫn chưa tiêu, lại không làm gì được Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà đem nhà mình thành vùng cấm, không cho phép Diệp Kinh bén mảng đến, lại càng không chuẩn bị cơm cho anh, ngày thường đụng mặt cũng xầm xầm xì xì.

Diệp Kinh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, không ngờ cậu ấy lại nhớ hết tất cả, lúc ấy đúng là làm hơi quá, chỉ trách anh không kiềm chế được.....Thôi để Nhạc Tư Trà từ từ giảm nhiệt cũng tốt.

Vậy nên sau khi Nhạc Tư Trà đã giận dữ một tuần, Diệp Kinh mới đứng đợi trước cửa nhà cậu.

“Tránh ra.”

Diệp Kinh theo lời dời đi.

Nhạc Tư Trà mở cửa đi vào, Diệp Kinh cũng theo tới đi vào.

“Nơi này không chào đón anh, đi ra ngoài!” Thấy anh ta bước vào, sắc mặt Nhạc Tư Trà trầm xuống.

Diệp Kinh làm như không thấy vẻ mặt cậu, thuận tay đóng cửa lại, lẳng lặng chăm chú nhìn cậu.

Nhạc Tư Trà không cam lòng yếu thế, trừng lại anh ta.

Không khí có chút nặng nề.

Cuối cùng, vẫn là Nhạc Tư Trà bị Diệp Kinh nhìn tới không được tự nhiên, thẹn quá thành giận “Rốt cuộc anh tới làm gì?”

Thấy vậy, Diệp Kinh mỉm cười, cầm tay cậu “Lúc ấy là anh không đúng, đừng giận được không?”

Nhạc Tư Trà giãy giụa muốn rút tay lại nhưng không bì được với sức Diệp Kinh “Tôi không quan tâm anh đúng hay sai, tôi với anh chẳng có gì để nói,

buông.” Đáng chết, cậu cũng muốn đi học võ.

Diệp Kinh tới gần cậu, thì thầm vào tai cậu.

Nhạc Tư Trà chậm rãi định chỉ giầy dựa, sắc mặt giận dữ dần dần biến mất, một dòng cảm xúc hỗn hợp cả vui vẻ cả ngượng ngùng dần dâng lên trong lòng.

“... Hiểu sao?”

“Ừm.”

“VẬY, LẠM LẠNH?”

“...Ừm...” nhẹ nhàng gật đầu.

Diệp Kinh nhìn Nhạc Tư Trà cúi đầu, mỉm cười không nói.

Lời ngon tiếng ngọt đúng là thuốc bôi trơn không thể thiếu cho tình yêu.

Tuy rằng nói là bắt đầu hẹn hò nhưng Nhạc Tư Trà không hề cảm thấy có thay đổi gì lớn. Hình thức ở chung của cả hai không khác nhiều so với trước đây, bận rộn nhưng thời gian gặp nhau của hai người thật ra chỉ có hơn chứ không ít.

Diệp Kinh càng ngày càng thích làm vài động tác thân mật khi cả hai ở cạnh nhau. Nhưng là anh rất hiểu đúng mực, sẽ không vượt rào quá mức, lại luôn một vừa hai phải nên Nhạc Tư Trà vốn ban đầu toàn thân cứng ngắc, sau dần cũng quen.

“Nghĩ em vẫn tới chỗ dì sao?” Diệp Kinh đang đọc tài liệu chợt ngừng đầu hỏi Nhạc Tư Trà đang dựa vào mình.

“Chỗ dì đương nhiên phải đi, nhưng vài ngày sau em đã đồng ý đưa Đào Đào về thăm ông. Anh thì sao?” buông bút kí ra, Nhạc Tư Trà nói.

“Có lẽ vẫn ở đây đi.”

“Anh không về nhà sao?” Nhạc Tư Trà thật bất ngờ.

“Nơi này có thể nói là tốt hơn cái ‘nhà’ kia rất nhiều.”

“A.”

Nhạc Tư Trà nhớ tới bác Triệu Kỳ Hoa từng nói Diệp Kinh không hợp với người trong nhà, liền cũng không hỏi lại, nhưng Diệp Kinh lại có chút nghi hoặc “Sao không hỏi lý do anh không về?”

“Em từng nghe bác Triệu nói qua một chút.” Cậu nói ra tất cả những gì mình biết.

“Em cũng không tò mò?” Diệp Kinh quay đầu trở lại, thả lỏng thân thể, hoàn toàn đem sức nặng dựa vào người phía sau.

“Dù sao cũng là chuyện riêng của nhà anh, nếu anh muốn nói thì sẽ nói.” Không phải cậu không tò mò, chỉ là rất ít khi hỏi.

Diệp Kinh im lặng không nói, một lúc lâu sau mới mở miệng kể chuyện. ...

Chuyện kể về một cái nhà giàu thiếu gia bề ngoài anh tuấn tiêu sái không thể không nghe theo lời cha mẹ an bài mà chia tay với người con gái mình yêu nhất, cưới một vị thiên kim tiểu thư khác.

Vài năm sau, cha mẹ của vị thiếu gia bình yên qua đời.

Thân thể của tiểu thư vốn không tốt, lại mạo hiểm sinh cho thiếu gia một người tiểu thiếu gia, vốn cho rằng cả cuộc đời liền viên mãn như vậy nhưng lại vô tình phát hiện thì ra chồng mình không hề cũng người yêu chia tay, thậm chí cả hai còn có một người con lớn hơn con mình. Vì thế tiểu thư bị tổn thương, nhất bệnh không dậy nổi, vài ngày sau thì hương tiêu ngọc vẫn. ... Mà đứa con mười tuổi của tiểu thư do thấy toàn bộ quá trình, đối với cha mình oán niệm sâu nặng, từ nay về sau đều đứng ở phía đối lập.

“...” Nhạc Tư Trà không biết nói gì, chỉ lặng lặng nghe câu chuyện đau thương ấy, nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Kinh từ phía sau, im lặng an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

“Anh có muốn qua Tết với em không?” Nhạc Tư Trà mời.

“Được.”

Tối khi Diệp Kinh tạm dừng công việc, qua xem Nhạc Tư Trà đang làm gì thì thấy cậu đang ngồi tra tư liệu trên mạng.

“[Phương pháp làm rượu hoa quả]? Sao em lại xem thứ này?”

“Lần trước làm rượu thuốc hương vị không tệ, nhưng dù sao vẫn là thuốc, không thể uống nhiều, vì vậy em nghĩ dùng hoa quả trong không gian nhưỡng rượu, ngon mà không thương thân.” Nhạc Tư Trà vừa ghi nhớ những vật phẩm cần thiết, đợi lúc nào có thời gian thì ra ngoài mua, vừa nói.

“Chẳng phải em sắp phải thi rồi sao? Vẫn còn thời gian làm mấy thứ này?”

“Việc học cũng không khó, những gì cần nhớ thì nhớ hết rồi, dù sao cũng chỉ làm thử một ít, cũng không tốn thời gian lắm.”

“Vậy là tốt rồi, anh cũng không muốn thấy em thi lại.”

“Này, thành tích của em thôi nát vậy sao? Tuy rằng không bằng anh nhưng là cũng có thứ hạng trong số những người cùng năm đấy nhá!” Nhạc Tư Trà bất mãn trừng mắt học – sinh – ưu – tú luôn đứng hạng một kia.

“Được rồi, là anh nói sai, em có cần giúp gì không?”

“Anh có rảnh không?”

“Ừm, mấy ngày nay không có lúc nào rảnh.”

Nhạc Tư Trà đưa thời khóa biểu cho anh, nói “Em cần phải đi mua đồ, anh nhìn xem hôm nào rảnh thì đi làm cu li cho em.”

Diệp Kinh nhận lấy thời khóa biểu, cười khẽ “Thế này có tính là ...hẹn hò không?”

“Muốn đi hay không tùy anh.” Nhạc Tư Trà quảng cho Diệp Kinh một ánh mắt xem thường.

“Thứ bảy đi, không có tiết cũng không có việc gì, chúng ra có thể đi chơi cả ngày.”

“Vậy Đào Đào thì sao?” cậu có chút do dự.

“Giao cho cô Trương là được, cô ấy thực thích Đào Đào.”

Hôm nay cả hai đi ra ngoài, may mà chỉ có tuyết rơi nhẹ.

Cây ven đường đã rụng hết lá, đứng dưới tàng cây nhìn lên, những bông tuyết rụng xuống từ nhánh cây như những bông hoa héo tàn...

Rất đẹp!

Nhưng cũng rất lạnh!

“Lạnh chết mất~” kéo cao cổ áo, Nhạc Tư Trà có chút hối hận khi ra ngoài.

Đỗ xe cẩn thận, Diệp Kinh quay sang “Có sao không?”

“Không sao.” Nhạc Tư Trà lắc đầu.

“Chúng ta nhanh nhanh mua hết mọi thứ, không thì em đông cứng lại mất.” Diệp Kinh trêu chọc cậu, lại lấy xuống chiếc khăn đen trên cổ, quảng cho Nhạc Tư Trà.

“Ừm.”

Nhưỡng rượu, thứ cần thiết nhất phải có là lọ kín, mà những chai thủy tinh cậu có đều đã đựng rượu thuốc tặng người hết rồi, vậy nên bọn họ cần mua thêm.

Ở chợ mua 20 cái bình rượu loại 5 cân, trộm cất vào không gian, mua xong cả men cùng một vài phối liệu khác, Diệp Kinh liền cùng Nhạc Tư Trà bắt đầu buổi hẹn hò hôm nay.

“Chúng ta đi đâu giờ?”

“Đi ‘Công viên giải trí Huy Hoa’ bên cạnh siêu thị ở quảng trường trung tâm đi.”

“Ừm.”

Tới nơi, nhìn cả biển người trước mặt, Nhạc Tư Trà không khỏi cảm thán.

“Mọi người đúng là không sợ lạnh a.” Trời lạnh như vậy mà vẫn có nhiều người ra ngoài như thế.

“Chúng ta vào đó ngồi uống gì đó trước đi.” Diệp Kinh chỉ vào một quán cà phê.

“Vâng.”

Bước vào quán, Nhạc Tư Trà cảm thấy ấm áp lên nhiều, hai người chọn một vị trí cạnh cửa sổ mà ngồi xuống.

“Hai vị gọi gì?”

“Em muốn uống gì?” Diệp Kinh nhìn về phía Nhạc Tư Trà.

“Melange”

“Một ly Melange, một ly Mandheling”

“Vâng, xin đợi một chút.”

Nhạc Tư Trà cảm tò tuyên truyền mua sắm ở quảng trường đặt trên bàn, chỉ là nhìn vậy thôi, thực ra cậu đang nghĩ tiếp theo sẽ đi những đâu.

“Đây là lần đầu tiên anh tới đây, em thì sao?”

“Em đã từng tới đây hai lần với cha mẹ.” Nhạc Tư Trà nói, có thể nhận thấy sự do dự trong giọng của cậu.

“Đã quyết định đi đâu chưa?”

“Khu chơi điện tử ở tầng ba rất vui, nhưng em cũng muốn đi phòng đánh bi-a ở tầng sáu nữa, còn có phòng bắn tên.”

“Vật toàn bộ đều đi là được, thời gian của chúng ta còn rất nhiều.”

“Ừm, vậy đầu tiên tới khu trò chơi điện tử đi.”

Uống xong cà phê, hai người đi lên khu chơi điện tử ở tầng ba, bởi vì là cuối tuần, được nghỉ hai ngày nên nơi này rất đông đúc.

Đổi tiền trò chơi, hai người đi lại xung quanh, tìm trò mà mình thích mà máy vẫn trống.

Hiển nhiên Diệp Kinh cũng không thích nơi này lắm, đa số thời gian anh đều đứng một bên nhìn Nhạc Tư Trà chơi.

“Anh không thích sao?” chỉ có một người chơi, Nhạc Tư Trà cũng cảm thấy nhàm chán.

“Đúng vậy.” Diệp Kinh không hề khách khí mà nói thẳng, anh quả thực không thích mấy thứ này.

Thấy vậy, Nhạc Tư Trà cũng không chơi, kéo Diệp Kinh vào phòng bi-a, thuê một bàn.

“Trò này được chứ?” Nhạc Tư Trà cầm gậy, dựa vào bàn bi-a.

“Ừm.” Diệp Kinh gật đầu.

Thực ra Nhạc Tư Trà cũng không thạo đánh bi-a lắm, nhưng cậu lại rất thích chơi trò này, vì trước đây bị bệnh nên không được vận động nhiều, vậy nên cậu thực hâm mộ những người đánh bi-a.

Diệp Kinh chơi rất khá, nhìn anh cầm gậy, lấy tư thế tiêu chuẩn bán nằm sắp trên bàn, ánh mắt chuyên chú, Nhạc Tư Trà cảm thấy mắt mình sắp mù đến nơi.

Tim đập có chút nhanh hơn!

Tới phiên Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh dừng lại mới phát hiện ra cậu nhìn mình ngẩn người, nghi hoặc hỏi “Làm sao vậy?”

Nhạc Tư Trà phục hồi lại tinh thần, thấy Diệp Kinh nhìn mình liến lắc cái đầu “Không có việc gì, a, đến lượt em”

Do kỹ thuật không tốt, còn không chuyên tâm nên suốt hai giờ, Nhạc Tư Trà không thắng được ván nào.

“Cũng muộn rồi, chúng ta đi ăn gì đi?” Buông gậy, Diệp Kinh nhìn đồng hồ.

“Vâng.”

Lần này Diệp Kinh không chọn một khách sạn xa hoa – cho dù Hoa Nhã cách đó không xa – mà dẫn Nhạc Tư Trà vào McDonald.

“Sao lại tới đây, chẳng phải anh phải ăn kiêng sao, đồ ăn ở đây sợ là không hợp với anh?”

“Anh chưa từng tới bao giờ nên muốn thử xem.” Thật ra là Diệp Kinh nghe nói khi hẹn hò có rất nhiều cặp tới đây nên mới dẫn Nhạc Tư Trà vào.

Nhân viên trong McDonald không ít, lại có rất nhiều người, nhìn vậy, lòng mày của hai người khẽ nhú.

Xếp hàng mua hai phần ăn, cả hai tìm một góc ngồi xuống.

Cắn một miếng Hamburger, Diệp Kinh nhíu mày, hương vị của mấy món thức ăn nhanh đúng là không tốt lắm.

Đã sớm dự đoán được điều ấy, Nhạc Tư Trà cất đi phần ăn của mình, lấy ra từ trong ba lô một hộp giữ ấm, để trước mặt anh “Buổi sáng em làm, anh ăn đi.”

Diệp Kinh mở ra hộp, hương thơm ngào ngạt tỏa ra, bên trong là cơm cùng một vài món ăn sáng, đều là những món anh thích, cảm thấy trong lòng thật ấm áp “Cảm ơn.”

Nhạc Tư Trà đổi lấy phần ăn của Diệp Kinh, còn phần của mình, cậu định mang về cho Đào Đào, chẳng phải trẻ con đều thích mấy món này sao!

Buổi chiều họ đi xung quanh công viên trò chơi, thích trò nào thì chơi một lát, không thích liền trực tiếp bỏ qua, sau đó tới địa điểm hẹn hò mà các đôi thường thích tới nhất – rạp chiếu phim.

Mua vé, bước vào trong mọi thứ đều thật tốt, bên trong cũng có không ít người nhưng vẫn không được nửa số ghế, có lẽ vì bộ phim này cũng không thực sự xuất sắc, hơn nữa đã chiếu một thời gian.

Đây là một bộ phim tình cảm, còn nói về điều gì, Nhạc Tư Trà cũng không rõ, bởi cậu đang rất xấu hổ.

Nguyên nhân tại sao?

Đây là chỗ ngồi của bọn họ ở góc bên phải, mà cạnh chỗ bọn họ cũng có một đôi.

Mà đôi trẻ ấy từ lúc điện ảnh bắt đầu vẫn không thèm quan tâm những người xung quanh, thân thiết với nhau, hơn nữa, dường như rất có xu hướng tiến thêm bước nữa.

Nhạc Tư Trà không được tự nhiên, khẽ giật gật, bất buộc bản thân không cần quay đầu, nhưng vì động tĩnh phía sau càng lúc càng lớn, rốt cục vẫn quay sang — người nữ đang ngồi xổm trên mặt đất, chôn đầu giữa hai chân của người nam — chỉ nhìn thoáng qua cũng khiến Nhạc Tư Trà đỏ bừng mặt mà quay trở lại.

Diệp Kinh đương nhiên cũng chú ý tới, lại làm bộ như không biết, hỏi “Làm sao vậy?”

“Bọn họ...” Nhạc Tư Trà lắp bắp không nói nên lời.

Diệp Kinh quay ra nhìn “Đúng là hơi quá mức.” nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt.

“Nơi này là chỗ công cộng a, bọn họ đúng là to gan.”

“Chẳng phải những người trẻ tuổi giờ đều muốn kích thích sao? Em không quay ra nhìn là được.”

“Thế nhưng...” Nhạc Tư Trà cũng không biết nói gì, chuyện này kích thích cậu cũng không nhỏ.

“Chẳng nhẽ đây là lần đầu tiên em thấy cảnh này?” cũng chỉ là bóng dáng, đối với Diệp Kinh chẳng có ảnh hưởng gì, chuyện kích thích hơn nữa anh cũng đã gặp qua.

“Đúng vậy!” loại chuyện này sao có thể thường xuyên gặp được.

“Em chưa từng em AV sao? Cái đấy còn kích thích hơn này.” Diệp Kinh từ từ tiếp cận cậu.

“Đương nhiên xem qua, nhưng là chưa thấy người thật ...vậy...nên....” thanh âm càng lúc càng nhỏ. Nhớ tới cuộn phim trước đây Cao Dương cho cậu xem, lại do ảnh hưởng phía sau, chỗ đó của cậu chậm rãi thức tỉnh, vội vàng kẹp chặt hai chân, tay cũng che lên.

Diệp Kinh phát hiện động tác của cậu, cười khẽ, ghé vào lỗ tai cậu nói “Chẳng phải em đã thử qua sao? Còn ngại gì?”

“Cái gì?” Bởi vì tinh thần không tập trung, Nhạc Tư Trà không nghe rõ anh đang nói gì, mờ mịt nhìn anh, chỉ thấy Diệp Kinh cười mà như không cười

nhìn tay mình — ‘phùng’ cả người Nhạc Tư Trà đều chín “Anh, em, em không...” Cậu muốn giải thích nhưng lại không biết nói gì.

“Thời kì trưởng thành, như thế thực bình thường.” Diệp Kinh nhìn phía sau, đôi tình nhân kia đã lăn xuống đất, cũng không thềm bận tâm nữa, khẽ hôn lên gương mặt Nhạc Tư Trà “Hay để anh giúp em?”

“Không cần!!!” thanh âm của Nhạc Tư Trà khá lớn, may mà âm thanh của bộ phim cũng không nhỏ nên không ai chú ý tới bọn họ.

“Thật không cần?” Diệp Kinh cười xấu xa, bao lấy tay Nhạc Tư Trà, dần dùng sức...

“Ừm...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

“Phù ~ phù ~” cả người Nhạc Tư Trà mềm nhũn dựa vào ghế thờ, tinh thần còn đắm chìm trong dư âm của cao triều.

Diệp Kinh mỉm cười lau đi thứ dịch trắng ngà trên tay, cúi người cẩn thận vì Nhạc Tư Trà chỉnh lại quần áo, lại tiện thể sờ sảng.

Chờ anh làm xong, Nhạc Tư Trà cũng dần bình tĩnh lại.

“Diệp Kinh!!!” Nhạc Tư Trà nghiêng rặng nghiêng lợi đánh mạnh vào bụng Diệp Kinh, vừa lòng khi nghe tiếng anh kêu lên đau đớn, sau đó không thềm quay đầu lại, tiêu sái bước ra khỏi rạp chiếu phim.

Đi ra từ rạp chiếu phim, thân thể cậu như nhũn ra, Nhạc Tư Trà ngồi trên ghế, bực dọc.

“Hỗn đản! Ngu ngốc! Sắc quỷ! Chết đi!!!” mắng một cậu, cậu lại đánh lên ghế một lần, giống như đánh Diệp Kinh vậy.

Một ly trà sữa nóng chợt xuất hiện trước mặt, nhìn lên, không phải là Diệp Kinh thì còn ai vào đây?

Oán hận đoạt lấy cái chén, Nhạc Tư Trà cũng không nói, uống một ngụm lớn, lại bị phỏng bởi quá nóng “Á~” Nhạc Tư Trà che lấy miệng, trong lòng càng náo.

Đúng là cái gì cũng chống lại cậu, đứng lên, không để ý Diệp Kinh, cậu cứ theo đường mà đi.

Diệp Kinh cũng không nói gì, chỉ đi theo phía sau cậu vào nơi đỗ xe.

“Mở cửa, em phải về.” Nói với Diệp Kinh mà không thềm liếc anh ta một cái.

Không trực tiếp đi luôn, dường như cũng không phải tức giận thực sự nha... Diệp Kinh mỉm cười, mở cửa xe.

Suốt đường đi Nhạc Tư Trà không hề nói chuyện, về tới nhà lại qua chỗ bác Triệu đón Đào Đào, bấm chuông một lúc mà không thấy ai mở cửa, gọi điện thoại mới biết hai vợ chồng dẫn Đào Đào ra ngoài cả ngày, hôm nay không về,

Vào nhà, Nhạc Tư Trà không thềm để ý Diệp Kinh, định bước vào không gian luôn.

Diệp Kinh sớm có phòng bị, thừa lúc cậu không chú ý liền theo đi vào.

Bởi vì không ngờ, Nhạc Tư Trà liền ngã vào lòng Diệp Kinh, bị ôm chặt.

“Buông ra!!!” Nhạc Tư Trà đè tay trước ngực Diệp Kinh, giẫy dụa.

Diệp Kinh không nghe, tinh tế nhắm nháp bờ môi cậu.

“Ừm... ừm... ừm...” Nhạc Tư Trà đương nhiên không phải đối thủ của Diệp Kinh, dần dần an tĩnh, hai tay cũng không đánh người, theo bản năng vòng qua thắt lưng Diệp Kinh.

Mãi tới khi Nhạc Tư Trà không thở nổi Diệp Kinh mới buông cậu ra.

Nhạc Tư Trà ghé vào lòng Diệp Kinh, phì phò thở dốc, cảm thấy con tức cũng dần lui đi, ỉu xìu nói “Lần sau ở nơi công cộng còn dám làm vậy em sẽ đánh anh!” nói đến đây cậu lại thẹn thùng.

“Ừm.” Diệp Kinh ôm lấy cậu, lại mà một nụ hôn lưỡi tiêu chuẩn.

Ôn tồn một lát, hai người mới phát hiện, hết thấy những động vật trong không gian không biết từ lúc nào đều quay quanh đây, ngồi xổm dưới chân bọn họ, đôi mắt hồn nhiên mở to, tò mò nhìn xem cả hai đang làm gì. Ngạc Tư Trà ngưng ngừng, thoát khỏi vòng tay của Diệp Kinh, chỉ huy anh nhường rượu hoa quả.

Bởi vì là lần đầu tiên làm rượu hoa quả, không giống làm rượu thuốc, chỉ cần rửa sạch dược liệu rồi cho vào bình ngâm, lần này là thật sự nhường rượu. Nhạc Tư Trà không có kinh nghiệm, nhưng cậu đã từng xem rất nhiều tư liệu nên cũng không gặp nhiều rắc rối.

Hoa quả trong không gian có mười loại: nho, ô mai, đào, anh đào, dưa hấu, táo, lê, chuối, quýt, son trà, trừa sưa hấu và chuối, còn lại tám loại quả Nhạc Tư Trà đều tìm thấy phương pháp ở trên mạng, ngoài những loại đó ra cậu còn định làm rượu gạo.

Gạo trong không gian không nhiều lắm, trừ bỏ lần đầu tiên thu hoạch thấy quá phiền toái nên sau này cậu không còn trồng nữa, mà hai trăm cân gạo này cũng đã gần hết, vậy nên hôm nay cậu không định nhường rượu gạo, chỉ làm rượu hoa quả.

Làm rượu hoa quả cũng rất đơn giản, đa số các loại rượu hoa quả đều có cách làm tương tự nhau. Ví dụ như nho — lựa quả sạch, rửa cẩn thận, thái ra thành từng miếng, cho vào lọ, thêm đường, để nơi râm mát là được.

Nhạc Tư Trà không tìm được chỗ nào râm mát nên cậu phải chôn dưới đất.

Nhạc Tư Trà mua hai mươi bình rượu 5 cân, cậu dự định mỗi loại sẽ làm hai lọ, còn lại để nhường rượu gạo, bởi vì ông Tôn thích uống.

Diệp Kinh muốn nhường thêm một vò rượu nho, thậm chí anh còn muốn của một vò rượu hoa mai.

Nhờ ý đấy Nhạc Tư Trà mới nhớ ra còn có thể dùng hoa nhường rượu “Hoa mai có thể nhưng rượu nho thì hai lọ này thôi đã, về sau sẽ nhường thêm”

“Về sau nhường thêm rượu đưa tới Hoa Nhã được không?” Diệp Kinh hỏi.

“Anh liên tin tưởng khả năng nhường rượu của em như vậy?” Hoa Nhã thuộc loại cấp bậc nào cậu biết rõ.

“Anh tin em.” Diệp Kinh trộm thâm hương “Hoa Nhã đứng thứ nhất thành phố B, ở trong nước cũng thuộc loại thượng hạng nhưng so với thế giới không là gì cả. Nhưng có em làm hậu thuẫn anh chắc chắn nó sẽ được nâng lên một tầm cao mới.” Hoa Nhã là mẹ đẻ lại cho anh, anh mong muốn nó có thể được phát triển lớn mạnh trong tay mình.

“Dù gì em cũng muốn kiếm sinh hoạt phí, vậy cũng được, nhưng số lượng rượu không thể quá nhiều, giá cũng phải sòng phẳng, không được thiên vị em”

“Đương nhiên là ‘lấy hi vi quý’, còn giả cả, năm phần trăm cổ phần của Hoa Nhã, như thế nào?”

“Năm phần trăm?! Anh đúng là bỏ được!” Nhạc Tư Trà liú lưỡi, người này cũng quá hào phóng đi, mặc dù không biết rõ năm phần trăm là bao nhiêu nhưng với quy mô của Hoa Nhã chắc cũng không ít.

“Chỉ đối với em thôi.” Nếu là người khác, anh tuyệt không đưa ra một chút cổ phần nào của Hoa Nhã “Cả người anh là của em, còn tiếc gì chứ?” Diệp Kinh lại gần mặt cậu, cười ám muội.

“Không đứng đắn!” Nhạc Tư Trà đỏ mặt đẩy ra anh, tiếp tục công việc đang dở.

Chôn xong hai cái bình cuối cùng, Nhạc Tư Trà dựa vào thân cây, ngửa mặt nhìn lên.

Không trung một mảnh mờ mịt nhưng lại không khiến người ta áp lực.

Trong không gian luôn ám áp như xuân, không có ngày đêm thay đổi, không có nắng gió.

Nhắm mắt lại, bên tai không một tiếng động nào, im lặng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Đang nghĩ gì?” Một đôi tay vòng qua thắt lưng cậu, giọng nói trầm ấm vang lên bên tai.

Mở mắt ra là gương mặt tuấn tú của Diệp Kinh.

“Anh không thấy ở đây rất im lặng sao?”

“Đương như đúng là thế. Em còn muốn nuôi gì?” Diệp Kinh vừa nghe liền hiểu ý của Diệp Kinh.

“Đã có hoa cỏ, sao có thể thiếu ong bướm?”

“Giờ đang là mùa đông.” Diệp Kinh chọn mi, mùa đông rất khó kiếm những loại côn trùng đó.

“Anh chắc chắn sẽ có cách.” Nhạc Tư Trà cười nói, quảng luôn vấn đề cho Diệp Kinh.

Diệp Kinh chôn mặt vào hõm vai cậu, bên mũi vờn quanh hương thơm nhẹ nhàng của cơ thể cậu “Mấy ngày nữa anh để người ta đưa tới.”

Thật ra chuyện này có thể nhờ Viên Vĩ giúp nhưng cậu không nghĩ khiếm nhân tình của anh ta, nhờ Diệp Kinh vẫn tốt hơn.

Anh đã nói anh là của em, vậy em cần gì phải phản đối nữa?

Quả nhiên vài ngày sau Diệp Kinh cho người đưa đồ tới, ngoài ong ra còn có hai khay nhộng.

Nhìn đếm thùng nuôi ong, lại nhìn đến nhộng, Nhạc Tư Trà cảm thấy nước miếng của mình sắp chảy ra đến nơi.

Đúng là đồ ngon a!

Cố gắng kìm nén không cho đám nhộng này lên chảo, Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh chuyển thùng nuôi ong vào sâu trong vườn hoa, chính là chỗ có mấy thứ hoa cỏ kì lạ kia.

Diệp Kinh nhìn những giống hoa vừa lạ vừa đẹp kia, trêu chọc “Thì ra em cũng thông minh, biết giấu.”

Nhạc Tư Trà không thèm để ý đến anh, quan sát thùng nuôi ong, thấy không có chuyện gì mới cẩn thận mở ra.

Bầy ong mật ồ ạt lao ra, bay thẳng tới bụi hoa, tiếng vỗ cánh từ bốn phía vọng lại.

“Nhớ đừng để Miêu Miêu tới trêu chọc bọn nó, bị chích cũng chẳng bắt đền được.”

“Ừm, bình thường sẽ không để nó tiến vào, Miêu Miêu cũng rất nghe lời.”

“Sắp thi rồi, mấy ngày nay em nghỉ ngơi đi, đừng làm mấy chuyện này lại mệt ra.”

“Em biết rồi, nói mãi.” Tuy nói vậy nhưng Nhạc Tư Trà cười thật vui vẻ.

Cảm giác được người khác quan tâm thật sự sẽ nghiệm! Cậu nghĩ, chủ động hôn Diệp Kinh.

Mỹ nhân đã chủ động, Diệp Kinh đương nhiên không bỏ qua, toàn tâm toàn ý mà hưởng thụ cảm giác có mỹ nhân trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Mấy ngày tiếp theo Nhạc Tư Trà đều vui đầu vào chuyện thi cử, tuy rằng cậu có thể chắc chắn thi đạt nhưng vẫn cần phải chuẩn bị một chút.

Ba ngày thi trải qua vô cùng thuận lợi, ít nhất là đối với Nhạc Tư Trà.

“Ôi ~ chết mất thôi~” Cao Dương đã than thở suốt một ngày nhưng chẳng ai thèm chú ý tới cậu “Này, Nhạc Tư Trà, nhìn bạn bè khổ sở vậy mà cậu không an ủi gì sao?”

“Đáng đời, ai bảo thức đêm.”

Trách là trách bản thân Cao Dương, đã biết phải thi còn không biết giảm thời gian chơi game, tối qua cày suốt đêm mãi tới tảng sáng mới ngủ một chút, chính “ngủ một chút” nên mới có chuyện.

Bởi vì ngủ rất trầm nên mãi tới khi Cao Dương được một người bạn cùng trường thi gọi điện đánh thức mới vội vàng vàng chạy đi, bỏ quên tài liệu ở nhà, lại là đúng vào môn thi buổi hôm nay, xui xẻo hơn nữa là ngoài người bạn kia, Cao Dương chẳng quen ai cả, mà hai người thì anh ở đầu sông em cuối sông.....

“Cậu thử nghĩ xem, nếu phải thi lại thì biết sao giờ.”

“Tiền của tôi!!!!!!”

Cao Dương hoàn toàn gục ngã!

Bi thảm hơn nữa nữa là cậu ta chỉ kém một chút nữa thôi.....

Nhạc Tư Trà trải qua một phút bi ai hộ cậu ta, sau đó vui sướng về nhà dọn dẹp hành lý.

Bởi vì Diệp Kinh có việc nên lần về quê này anh không đi cùng.

“Em định đi mấy hôm?”

“Có lẽ là một hai ngày gì đấy, giữa đông, ở đây rất lạnh, ở nhà vẫn tốt hơn.”

“Quay về nhà đi sao?”

“Anh có rảnh không? Cùng đi.”

“Được, đợi anh vài ngày.” Diệp Kinh tính toán thời gian có thể giải quyết lượng công việc còn lại.

“Ừm.”

Tạm biệt Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà mang Đào Đào về quê nội – thôn Phúc Khê.

Giữa thời tiết giá rét mà về nông thôn đúng là tìm khổ! Vừa xuống xe Nhạc Tư Trà đã bị gió lạnh thổi cho run rẩy, đất Đào Đào đi về căn nhà cũ. Đi ngang qua nhà bác Tiền, bác đang rửa rau, thấy cậu liền nở nụ cười.

“Tư Trà, Đào Đào, sao hai cháu quay về vậy?”

“Cháu chào bác.” Đào Đào ngoan ngoãn lên tiếng chào.

“Cháu đưa Đào Đào về dâng hương.” Nhạc Tư Trà cười đáp lại.

“Nào, vào ngồi đi, chưa ăn cơm phải không, bác cũng chuẩn bị sắp xong rồi, các cháu ở lại ăn luôn, chờ ăn xong thì bác cũng cùng đi.”

Bác Tiền niềm nở như vậy khiến Nhạc Tư Trà không thể từ chối, liền dắt Đào Đào vào.

Chồng bác Tiền họ Vương, là một nông dân trung niên tầm hơn năm mươi tuổi, rất thân thiện với Nhạc Tư Trà cùng Đào Đào.

Lúc ăn cơm chỉ thấy có hai người họ, Nhạc Tư Trà thấy lạ, cậu có nghe nói hai người còn một người con trai là Vương Đại Trụ mà.

“Bác Vương, sao cháu không thấy người khác nữa?” Nhạc Tư Trà hỏi.

“Cháu hỏi Đại Trụ sao, nó vào thành phố làm công, tới Tết mới về được.” bác Vương vừa uống rượu vừa nói.

“Anh Đại Trụ đang làm gì vậy ạ?”

“Còn làm gì được nữa, nó có học hành gì đâu, chỉ học nghề mấy năm, giờ đang làm ở một quán sửa xe. Sắp ba mươi rồi còn chưa lấy vợ, ai....” giọng nói của bác Tiền không giấu khỏi chút oán giận.

“Vì sao?”

“Đương nhiên là chê nhà chúng ta nghèo.” thấy Nhạc Tư Trà chăm chú nghe, bác Tiền bắt đầu liến thoắng “Trước kia cũng có người giới thiệu cho nó, nhưng họ thấy qua nhà chúng ta liền không đồng ý, biết sao được, ai bảo hai bác nghèo.”

Thôn Phúc Khê cách thành phố B không xa, dù không phải nơi sầm uất nhưng cũng không tới nỗi vùng sâu vùng xa. Tiếc là đất ở đây cằn cỗi, không trồng được gì nhiều, cũng chẳng có cảnh đẹp, mấy năm trước ở bờ sông gần đây cũng xây dựng xưởng sản xuất giấy, mọi người trong thôn kéo nhau đi làm, tưởng rằng kinh tế sẽ khấm khá lên nào ngờ lại khiến con sông bị ô nhiễm, khu rừng lân cận do khai thác quá mức cũng thành đất trống đồi trọc.

Sau xưởng bị niêm phong, trai tráng trong làng lại vào thành phố làm ăn, chỉ còn lại người già, không có sức lao động, đất vườn cũng hoang phế.

“Thế hệ trước như chúng ta không sao, nhưng mấy đứa nhỏ đúng là gặp tai vạ, mấy cô gái ở thôn lân cận cũng không dám sang, người độc thân ngày càng nhiều, cứ thế thì sao mới tốt a...”

Nhạc Tư Trà không nói gì, hoàn cảnh nơi đây lần trước cậu đã gặp qua nhưng không ngờ lại khó khăn đến thế.

Cơm nước xong, bác Tiền dẫn bọn họ tới tiệm tạp hóa mua hương cùng tiền vàng.

Mộ của ông Nhạc ở sau ngọn núi hoang, Nhạc Tư Trà phải để tạm hành lý trong nhà ông rồi mới đi.

Từ xa, cậu đã thấy mấy cây ăn quả trong vườn, xanh thẫm một màu trái ngược với cỏ cây khô vàng xung quanh.

Bác Tiền đang dắt tay Đào Đào nhìn chăm chăm vào đấy, giật mình nói “Không biết sao lại thế này, ở xung quanh nhà ông Nhạc, không, giờ là nhà cháu, câu cối luôn xanh um, trời lạnh cũng không thấy là vàng, mọi người đều nói rằng ở đây có linh thiêng, đúng vậy mà!”

Nhạc Tư Trà đương nhiên biết đây là có chuyện gì xảy ra, nhìn một nơi tràn đầu sức sống, xung quanh lại hoang vắng, cậu chợt nảy ra một ý, liền giả vờ như ngáp ngừng nói “Có lẽ loại phân lần trước cháu mang tới có tác dụng.”

“Phân? Phân gì?” bác Tiền vừa nghe vậy liền tò mò hỏi.

“À, là lần trước cháu về, một người bạn có đưa cho cháu ít phân, nói là mới nghiên cứu, rất tốt cho hoa màu, lại khiến đất màu mỡ. Người bạn đó nói nếu cháu rảnh thì thử qua, lần đây cháu thấy cây ăn quả lớn lên không tốt lắm liền dùng. Không ngờ hiệu quả lại tốt vậy.” gương mặt cậu cũng biểu lộ vẻ ngạc nhiên.

“Chuyện này... đúng là nhờ phân?” bác Tiền nhớ lại đúng là từ khi Nhạc Tư Trà tới mới có chuyện này, liền tin.

“Có lẽ đúng thế, cháu cũng dùng loại phân ấy trồng hoa, giờ chúng vẫn còn tươi tốt mà.” Không thể nói Nhạc Tư Trà nói dối, cậu thật sự dùng nước trong không gian trồng hoa.

Ánh mắt bác Tiền chợt sáng lên, vội vàng hỏi “Vậy vậy phân ấy có bán sao? Có đắt không?” bác nghĩ rằng nếu thật sự tốt như vậy thì mùa xuân năm sau liền dùng, biết đâu lại được bội thu.

Nhạc Tư Trà biết ý của bác Tiền, cười nói “Phân đương nhiên là có, giá cả so với ở chợ không chênh lệch nhiều lắm, chẳng qua là không bán ở thành phố B thôi.”

Bác Tiền vừa nghe vậy liền thấy nản, đã không mua được thì còn nói gì nữa?

Nhưng câu nói tiếp theo của Nhạc Tư Trà lại khiến bác chờ mong.

“Nếu bác muốn, cháu có thể nhờ bạn liên hệ, biết đâu lại được.”

“Thật sao? Vậy thì phiền cháu rồi.” bác Tiền mừng rỡ.

“Không sao, cháu còn phải cảm ơn bác đã trông hộ ngôi nhà mà.”

Trong lúc nói chuyện thì bọn họ cũng đã đến nơi, nhìn căn nhà gọn gàng ngăn nắp, cậu thực sự cảm ơn bác Tiền.

“Chỉ là đôi khi tới dọn dẹp chút thôi, không có gì phiền cả, cảm ơn làm gì.” Bác Tiền giúp cảm hành lý hộ Nhạc Tư Trà để cậu mở cửa.

Cất kỹ hành lý, nghỉ một chút rồi họ ra mộ của ông Nhạc.

Đường núi không hề dễ đi, mấy hôm trước có mưa, đường sá lầy lội, Đào Đào còn nhỏ, đi đứng lại không tốt, Nhạc Tư Trà công cô bé, vừa đi vừa cùng bác Tiền nói chuyện.

Mộ của ông Nhạc cũng không xa, đi một lúc là tới.

Nhạc Tư Trà thả Đào Đào xuống, nhìn cô bé chạy tới trước mộ, kêu “ông nội” giọng nói còn có chút nức nở.

Cậu không ngăn cô bé lại, bác Tiền châm cho cô bé mấy nén hương để Đào Đào thắp cho ông nội, Nhạc Tư Trà ngồi xuống nhỏ đi cỏ xung quanh mộ.

Gió trên núi lớn, sợ Đào Đào cảm lạnh, bọn họ không ở lại lâu lắm, đốt tiền vàng xong liền về nhà,

Tiến bước bác Tiền, Nhạc Tư Trà đỡ dành Đào Đào, lại đi dạo quanh nhà một chút.

Thật ra cũng chẳng có gì để xem, trong nhà không hề có chút đồ gia dụng nào, Nhạc Tư Trà nghĩ nơi này cũng nên sửa sang lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Nghĩ là làm, hôm sau, Nhạc Tư Trà liền dẫn Đào Đào tới nhà bác Tiền, nhờ bác hỗ trợ, cũng tiện mang theo một túi phân nhỏ cậu vừa điều chế — nước suối “nhật” trộn cùng với bùn đen trong không gian. Cậu nghĩ, loại bùn này trong không gian rất phì nhiêu, có thể giúp cây khỏe mạnh, cải tạo đất trồng, rất thích hợp làm phân bón. Cậu không dùng nước suối nhật nguyệt là vì rất dễ xảy ra chuyện cây trồng biến dị, vậy thì rắc rối to.

Cũng may nước suối nhật nguyệt không có tác dụng với côn trùng! Nhạc Tư Trà nghĩ tới đám ong trong không gian, lúc ấy cậu đúng là không suy nghĩ cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì thì nguy!

Lúc cậu tới nhà bác Tiền thì thấy bác đang ngồi nói chuyện vui vẻ với mấy thím khác, trên tay còn đang đan áo len.

Bác Tiền đã thấy Nhạc Tư Trà từ xa, bác gọi lớn “Tur Trà, lại đây ngồi.”. Giọng bác lớn đến nỗi khéo cả khu phố cũng nghe thấy được.

Bác Tiền có ấn tượng rất tốt với cậu thanh niên này, không chỉ dễ nhìn, lễ phép, mà còn vì khí chất độc đáo trên người cậu, nhẹ nhàng, tươi mát khiến người ta an tâm, giống như thiên nhiên vậy.

Nhạc Tư Trà dắt Đào Đào đi tới, vừa lên tiếng chào mọi người thì bị bác Tiền kéo xuống ngồi cạnh.

“Hôm qua có ngủ ngon không? Mùa đông giá rét, cháu ở trong căn nhà cũ ấy có được không?”

“Được ạ.” Nhạc Tư Trà nhẹ nhàng gật đầu, ôm lấy Đào Đào, để cô bé ngồi lên đầu gối mình “Bác Tiền, thực ra hôm nay cháu qua là có chuyện nhờ bác.”

“Còn khách sáo cái gì, có chuyện gì cháu cứ nói đi.” Bác Tiền vui vẻ cười nói.

“Là thế này, cháu muốn sửa sang lại căn nhà một chút, dù sao nó cũng đã cũ rồi, vậy nên cháu muốn hỏi bác có biết xây nhà không?”

“Xây nhà? Nhà của các bác đều là tự xây, nếu cháu cần bác thì để bác hỏi hộ cho.”

“Vậy thì thật cảm ơn bác.”

Mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi, tay nghề ai giỏi, ai lại có thời gian rảnh rỗi mà giúp đỡ.

Mùa đông nên cũng không phải bận rộn chuyện đồng áng, mới một lúc mà đã có rất nhiều người tới giúp, hơn nữa tới xây lại cũng có thể được thêm chút tiền công, Nhạc Tư Trà định mượn nhiều người một chút, như vậy tiến độ cũng nhanh hơn.

Các bà các cô không có kinh nghiệm trong chuyện này như các ông nên bác Tiền mới gọi chồng về nhờ tham mưu.

Bác Vương hít một hơi thuốc, có chút ngẫm nghĩ, hỏi “Cháu muốn thế nào, xây lại toàn bộ hay chỉ sửa thôi?”

“Cháu nghĩ xây lại.” Nhạc Tư Trà trả lời không chút do dự “Nhà đất vốn không rắn chắc, cháu chỉ sợ có ngày sập mất. Nhìn nó cũng cũ lắm rồi.”

“Ừm, vậy cũng được. Chuyện nguyên vật liệu bác có thể giúp cháu, cháu định lúc nào thì động thổ?”

“Càng nhanh càng tốt bác ạ, cháu chỉ có thể ở đây vài ngày vậy nên cháu mong là chuẩn bị tốt trước khi rời đi.”

“Không vấn đề gì, nếu cháu yên tâm có thể nói yêu cầu cho bác.”

“Đương nhiên ạ.” Tuy rằng mới gặp không lâu nhưng cậu tin tưởng vị trưởng bối này “Cháu muốn xây một ngôi nhà hai tầng, không cần lớn lắm, chỉ như hiện tại là được rồi, tường vôi cũng phải làm lại.”

“Những thứ khác thì sao?”

“Những thứ khác cháu không có yêu cầu gì, chỉ cần thoáng đãng, sáng sủa, thoải mái là được rồi.”

“Vậy thì đơn giản.” bác Vương nhìn cậu bé trước mặt “Cháu định thường xuyên tới đây ở sao?”

“Nếu có thời gian ạ, bác cũng biết đấy, cháu là học sinh, đa số thời gian đều ở trường.”

“Chúng ta muốn vào thành phố, cháu lại muốn ở đây, bác đúng thật là không hiểu được.”

Nhạc Tư Trà chỉ cười không đáp.

Thật ra cậu chỉ nghĩ rằng nơi này rất tốt để che giấu không gian của cậu.

Hiệu suất của bác Vương rất nhanh, buổi chiều đã mang người tới đập căn nhà.

Trong nhà gần như không có gì sử dụng được, Nhạc Tư Trà cũng không thích mấy thứ đó, cứ để cho bọn họ xử lý thôi.

Mượn thợ là phải đãi thức ăn, bác Tiền hớn hở dẫn theo mấy người ra chợ mua thịt, mua rau, làm một phòng bếp lâm thời bên ngoài nhà, giải quyết vấn đề cơm cho mọi người.

Trong lúc mọi người đang đập tường, Nhạc Tư Trà thấy mình cũng rảnh rỗi liền nhờ bác Tiền trông hộ Đào Đào, cùng bác Vương vào thành phố mua vật liệu.

Cả hai tới ngân hàng trước, Nhạc Tư Trà rút ra từ tài khoản chừng 5 vạn nhân dân tệ rồi mới đi.

Bác Vương dẫn cậu tới một cửa hàng chuyên bán nguyên vật liệu xây dựng, tuy rằng không lớn lắm nhưng bên trong có đầy đủ những thứ cần thiết.

Dễ dàng thấy được bác Vương cùng ông chủ Dịch ở đây có quan hệ khá tốt, ông chủ nhiệt tình chào hỏi hai người, biết được mục đích của cả hai liền giới thiệu cho cậu những loại vật liệu chất lượng khá tốt mà giá cả lại phải chăng.

“Nếu quý khách muốn, chúng tôi có thể miễn phí lựa chọn và phối hợp nguyên vật liệu, cậu bé nếu có yêu cầu gì cứ nói, chúng ta nhất định sẽ khiến cậu hài lòng.”

“Đối với nhà thì không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ cần bền chắc là được rồi, nhưng là cháu muốn xây tường vây, phần sắt phải được sơn màu, bác có sao?”

“Đương nhiên.” Ông chủ Dịch lấy từ trên giá xuống một quyển sách “In trong này đều là những thứ có ở cửa hàng bác, cháu cứ lựa chọn đi.”

Nhạc Tư Trà nhìn qua, nhanh chóng chọn thứ màu đen, hình mũi tên đơn giản, cao chừng hai mét.

Ông chủ hỏi độ dài tường vây, tính toán rồi thông báo giá cho cậu.

Nhạc Tư Trà nhìn bác Vương, thấy ông gật đầu, cũng đồng ý.

Những vật liệu khác Nhạc Tư Trà cũng không hiểu lắm, đều phải hỏi bác Vương, ông chủ cũng đứng bên cạnh đưa ra vài ý kiến.

Cuối cùng, ông chủ còn giảm giá cho cậu, cam đoan hàng đưa tới tận cửa.

Trả tiền đặt cọc, ký hợp đồng, hẹn giờ giao hàng xong xuôi, hai người liền trở về.

Lúc về, nhà đã đập gần xong.

“Ngôi nhà này đã cũ nhưng may mà móng rất sâu, xây lại cũng đỡ tốn thời gian.”

Nhạc Tư Trà cũng biết tầm quan trọng của móng nhà, nhìn móng cao tới một mét, gật đầu đồng ý.

Bởi vì nhà đã bị đập, Nhạc Tư Trà không còn chỗ ở nên đành theo bác Tiền về.

Sáng sớm hôm sau, ông chủ cửa hàng vật liệu tự mình tới giao hàng. Vài chuyến xe tải là mọi thứ đã được chuyển tới đầy đủ, sau khi kiểm tra, Nhạc Tư Trà liền thành toán nốt số tiền còn lại.

Nhà bắt đầu được xây lại.

Bận rộn vài ngày, Diệp Kinh gọi điện tới nói rằng anh đã giải quyết xong mọi việc, hỏi cậu khi nào sẽ về.

Nhạc Tư Trà nhìn căn nhà đang xây dở, có chút khó xử. Dù rằng bác Vương đồng ý trông giùm nhưng dù sao cả hai cũng không thân quen lắm, làm phiền người ta cũng không tốt, nhân tình là thứ khó hoàn lại nhất — mà cậu lại thiếu nhân tình rất nhiều rồi.

Nhạc Tư Trà nói chuyện này cho Diệp Kinh.

“Mai anh sẽ cho người đến.” Diệp Kinh nghe xong liền trả lời như vậy.

Nói là làm được, hôm sau Diệp Kinh đã cho người tới, đương nhiên là anh cũng tới.

“Sao anh lại đến đây?”

“Đến đón em.”

Diệp Kinh mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen, bên trong là bộ tây trang được thiết kế hoàn mỹ, tóc cũng được vuốt cẩn thận, khí thế bức người.

Anh liếc nhìn người bên cạnh, người nọ cung kính đưa ra danh thiếp “Xin chào, Nhạc tiên sinh, tôi là kiến trúc sư dưới tay Diệp tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi.”

Nhạc Tư Trà nhận lấy, phía trên chỉ viết vài chữ đơn giản “Kiến trúc sư Hồng Văn Phong” mặt trái là một dãy số điện thoại, cậu bắt tay người nọ “Xin chào.” Lại nghi hoặc nhìn về phía Diệp Kinh.

“Văn Phong, anh ra nói chuyện với bọn họ đi.”

“Vâng.” Hồng Văn Phong gật đầu, đi về hướng thôn dân gần đó.

Diệp Kinh vừa muốn nói gì thì cảm thấy có người kéo áo khoác, thì ra là Đào Đào.

“Sao vậy bé?”

“Chú Diệp, Miêu Miêu đâu? Nó không tới sao?” Cô bé vài ngày rồi không được gặp Miêu Miêu, đã nhớ nó lắm rồi.

“Miêu Miêu?” Diệp Kinh nhìn Nhạc Tư Trà, thấy cậu gật đầu liền nói “Miêu Miêu ở trong xe, để cậu Nhạc đi ôm Miêu Miêu về nhé.” Anh đưa chìa khóa cho Nhạc Tư Trà, tiếp tục nói giỡn với Đào Đào.

Nhạc Tư Trà mở cửa xe, trộm thả Miêu Miêu từ không gian ra.

Nhìn thấy chủ nhân, Miêu Miêu vui mừng nhào vào lòng cậu làm nũng.

“Bị nhốt lâu vậy nhất định rất buồn phải không. Yên tâm, mấy ngày nay sẽ không nhốt em lại.” Nhạc Tư Trà ôm Miêu Miêu, khóa kỹ xe, đi về chỗ Đào Đào, giao Miêu Miêu cho cô bé.

“Miêu Miêu, hi hi.” Đào Đào vui vẻ ôm Miêu Miêu, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve bộ lông trắng muốt của nó.

Miêu Miêu cũng rúc vào lòng cô bé mà hưởng thụ.

“Đào Đào, chú cùng cậu cháu muốn qua đây một chút, cháu ở lại đây chơi với Miêu Miêu, đừng chạy lung tung nhé?”

“Dạ.”

Nhạc Tư Trà đơn giản giới thiệu Diệp Kinh với mọi người rồi cùng anh dạo một vòng.

“Hong Văn không chỉ là một kiến trúc sư bình thường phải không?”

“Thủ hạ của anh đương nhiên là kiến trúc sư nổi tiếng nhất.”

“Để người ta thiết kế mỗi một căn nhà nhỏ cho em, chẳng phải là uổng phí nhân tài sao?”

“Không có gì, gần đây anh ta cũng rảnh rồi nên anh mới để anh ta tới.” Diệp Kinh khoác vai cậu, làm bộ như anh em tốt “Mấy ngày rồi không gặp nhau, nhớ anh không?”

“Không rảnh.” Nhạc Tư Trà mắt tròn trắng, khinh thường nói.

“Thật sao?” Cánh tay ôm cậu bắt đầu xiết chặt, tư thế của Diệp Kinh giống như đang chuẩn bị hôn.

“Có, đương nhiên có.” Nhạc Tư Trà vội vàng đẩy ra gương mặt đang áp sát.

“Thế còn được.” Diệp Kinh nghe được đáp án khiến anh hài lòng, liền rời ra.

Hai người càng đi càng xa, cuối cùng đã tới sườn núi.

Xung quanh không có ai nên Diệp Kinh ôm lấy Nhạc Tư Trà từ phía sau, cả hai cùng nhìn về phía thôn Phúc Khê ở dưới chân núi.

“Anh thấy nơi này thế nào?”

“Không được tốt lắm.”

Nhìn bốn phía, đều là núi cao, đâu đâu cũng là đất hoang, thực vật thưa thớt, con sông duy nhất cũng bị ô nhiễm, nước biến màu xanh đen.

“Nếu em muốn anh nhận thầu cả khối đất này thì sao?” Nhạc Tư Trà ngàng đầu nhìn Diệp Kinh.

Diệp Kinh nhìn thẳng vào cậu, ánh mắt dịu dàng cùng cung chiều “Được.”

“Không hỏi em tại sao?”

Diệp Kinh nhẹ nhàng hôn lên gương mặt mình vẫn nhớ nhưng “Chỉ cần em muốn, anh đều làm.”

Nhạc Tư Trà cảm thấy bối rối, rốt cục hỏi ra vấn đề cậu đã muốn hỏi từ lâu “Rốt cục tại sao anh lại thích em?”

“Nếu anh có thể trả lời được, tin anh đi, loại cảm tình ấy anh nhất định sẽ vứt bỏ.” Nếu biết tại sao mình lại thích cậu ấy, nhất định anh sẽ tìm thấy điểm mình không thích, sau đó sẽ dần chán ghét, cuối cùng là từ bỏ được loại tình cảm không được mọi người chấp nhận này “Ban đầu chỉ là cảm thấy hứng thú, muốn hiểu em, càng hiểu lại càng lún sâu, đến hiện tại, nếu muốn anh nói tại sao lại thích em, có lẽ là phải dùng một câu từng mà anh từng đọc được.”

“Câu gì?”

“Thích em, bởi em chính là em.”

“...Đường như càng ngày em càng thích anh.” Nhạc Tư Trà nở một nụ cười đầy sáng lạn.

Diệp Kinh ngăn lại đôi môi cậu, khiến cậu không thể nói ra lời nào nữa.

Ngoài hôn, Diệp Kinh không làm thêm bất kỳ chuyện gì nữa, tuy rằng anh muốn, nhưng đây là bên ngoài, nhiệt độ quá thấp.

Ôm Nhạc Tư Trà vào ngực, nhìn cậu thờ dốt, anh cười ám muội “Dạy em lâu như vậy mà còn không biết dùng mũi để thở, xem ra là phải chăm chỉ thực hành a!” vừa nói xong lại tiếp tục “công việc” vừa nãy.

“Đừng quậy nữa, nói chuyện chính đi.” Nhạc Tư Trà đưa tay ngăn lại Diệp Kinh.

“Chuyện chính gì?” Diệp Kinh vừa hỏi vừa lấy lưỡi đụng chạm vào bàn tay cậu.

Nhạc Tư Trà bình tĩnh rút tay lại —— nếu không nhìn tình trạng máu dồn lên mặt thì là “bình tĩnh” —— nói “Anh thật sự không tò mò tại sao em lại yêu cầu anh nhận thầu nơi này?”

“Bởi vì em có cách khiến đất ở đây trở nên phì nhiêu.”

“A, sao anh biết?” Nhạc Tư Trà không ngờ Diệp Kinh lại biết, sững sờ.

Bị biểu tình thú vị của cậu khiến cho buồn cười, Diệp Kinh hôn ‘chụt’ lên môi cậu một phát.

“Vậy nên anh mới nói em còn non lắm! Tiểu Tư Trà.”

Nhạc Tư Trà cảm thấy ở cạnh Diệp Kinh thật nguy hiểm —— người này càng ngày càng phát triển theo hướng của loài động vật nào đó cùng họ với chó. Cả hai cùng nhau đi về phía làng.

Công trường đang rất náo nhiệt, có thể thấy được Hồng Văn Phong có thể hòa hợp với các thôn dân, không tới nửa ngày mà hai bên đã nói cười vui vẻ.

Nếu chuyện phòng ở đã có người tiếp quản, Nhạc Tư Trà cũng không cần quan tâm nữa, vậy nên cậu chuẩn bị rời đi.

“Sao đi sớm vậy? Cháu không ở lại chơi thêm vài ngày sao?”

Khi Nhạc Tư Trà đi chào tạm biệt bác Tiền, bác có vẻ rất lưu luyến.

“Sắp tới Tết rồi, cháu cũng phải về nhà.”

“Vậy thì bác cũng không giữ cháu nữa, năm sau nhớ lại qua chơi nhà bác.”

“Nhất định.”

Ăn xong cơm trưa, Nhạc Tư Trà liền thu dọn hành lý, dẫn Đào Đào cùng Diệp Kinh về thành phố B.

Ngồi trong xe, Nhạc Tư Trà vừa nhìn Đào Đào đang chơi đùa với Miêu Miêu, vừa nhìn Diệp Kinh, hỏi “Hành lý của anh đâu?”

“Trong cốp.” Diệp Kinh trả lời.

“Vậy giờ chúng ta tới nhà ga luôn? Em còn chưa mua vé.”

“Không, lần này đi máy bay, anh đã mua vé rồi.”

“Hôm nay?”

“Ừ.”

“Anh đã đoán trước hôm nay chúng ta sẽ đi?”

“Đúng thế.” Diệp Kinh quay lại mỉm cười với cậu “Chẳng phải em nói mấy hôm nay đều phải ngủ nhờ nhà người khác? Chẳng nhẽ em cùng anh ở chung?”

“...”

“Ồ chung cũng không sao, nhưng là.....anh chỉ sợ không nhận được đi ôm em.” Diệp Kinh hạ giọng xuống, cười tà.

“.....Anh không TX em là không thoải mái phải không?” bị TX lâu vậy, Nhạc Tư Trà ít nhất cũng có chút sức chống cự.

“Giờ em mới biết?” Diệp Kinh làm bộ như ngoài ý muốn nhưng đáy mắt không giấu được ý cười.

Chương 37

“Di à, bọn cháu về rồi.”

“Tư Trà về rồi đấy hả, Diệp Kinh cũng tới sao? A, đứa nhỏ này chính là Đào Đào?” Di từng nghe Nhạc Tư Trà nói về chuyện nhận nuôi một cô bé, tuy rằng không hẳn là đồng ý nhưng dù sao nó cũng đã tiền trăm hậu tấu, biết sao được chứ.

“Vâng, Đào Đào, chào bà đi...” Nhạc Tư Trà cầm tay Đào Đào, dặn cô bé cách chào.

“Bà cái gì, di già thế rồi sao? Lại đây, Đào Đào,” Tần Hương Nguyệt kéo Đào Đào qua, cười dịu dàng “Đừng nghe nó, Đào Đào cứ gọi ‘di’ là được rồi.”

“Cháu chào di~” Đào Đào gọi thật ngọt.

“Ngoan lắm.” Tần Hương Nguyệt vui vẻ hôn lên gương mặt cô bé, vừa ôm lấy Đào Đào, vừa nói với hai người “Các cháu về phòng cất hành lý đi, di mang Đào Đào tới gặp ông bà.” nói xong liền quay đi.

“Di, di còn chưa nói phòng của anh ấy ở đâu?”

“Chẳng phải lần trước nói để khỏi phiền toái chỉ cần một phòng là được? Đương nhiên là Diệp Kinh ở cùng cháu.” Tần Hương Nguyệt cứ thế bước đi, không chú ý tới cháu ngoại mình đang hoá đá phía sau.

Sau khi thoát khỏi trạng thái hoá đá, hoàn hồn lại, Nhạc Tư Trà liền tặng ngay Diệp Kinh một cú “Nhất định là do anh!”

“Ha ha, lần trước ở cùng nhau không thấy em nói gì, sao lần này lại phản ứng ghê thế?”

Lần trước là lần trước, lần trước cậu cũng không biết kẻ này có ý đồ với mình, giờ thì quan hệ của cả hai đã rõ ràng, ai biết anh sẽ làm gì.

“Bảo trước, anh mà dám làm bậy em sẽ quăng ra ngoài!”

“Em yên tâm, anh nhất quyết không ‘làm bậy’!” Lời nói của Diệp Kinh tràn đầy thâm ý.

Nhạc Tư Trà chợt rùng mình một cái.

Phòng ở ngoài để thêm tấm chăn dày thì không khác lần trước là mấy.

Nhạc Tư Trà đặt hành lý lên bàn, từ từ sắp xếp.

Diệp Kinh không làm mà chỉ đứng một bên nhìn cậu.

“Sao anh không lấy đồ ra? Chút nữa còn phải xuống lầu đấy.”

“Em giúp anh đi.”

Cái gã đại thiếu gia này đúng là càng ngày càng lười!!! Dù khinh thường nhưng Nhạc Tư Trà vẫn giúp anh xếp đồ.

Cậu chỉ lấy ra quả cùng một số đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, quần áo và những thứ không thường dùng thì để trong rương, khoá vào tủ quần áo.

“Xong rồi sao?” Diệp Kinh vẫn nhìn cậu nãy giờ, thấy Nhạc Tư Trà dùng tay mới tới ôm thắt lưng cậu, tranh thủ tí.

“Không giúp em gì cả, chỉ biết xem.” Nhạc Tư Trà tỏ ý bảo anh buông ra, cầm lấy quả “Chúng ta xuống thôi.”

Lúc xuống lầu, Nhạc Tư Trà thấy không ít khách, dường như gần đây chuyện buôn bán của di cũng tốt lắm.

Khách trọ đều đang dùng cơm trong đại sảnh, tản ra chừng năm sáu cái bàn.

Mọi người đều tự bận việc của mình, không ai rảnh chú ý đến họ.

Nhạc Tư Trà thấy Đào Đào ôm Miêu Miêu, im lặng ngồi ở quầy tiếp tân, ánh mắt đưa theo Tần Hương Nguyệt.

“Tur Trà, giúp đi đi phòng bếp hỏi xem tại sao đồ ăn của bàn 3 vẫn chưa có.”

“Vâng.” Buồng mấy thứ đang cầm trong tay, Nhạc Tur Trà nhanh chóng chạy xuống phòng bếp. Đương nhiên là Diệp Kinh cũng đi theo.

Không khí trong phòng bếp vô cùng náo nhiệt, đầu bếp thì bận túi bụi, hầu bàn thì đi tới đi lui.

Nhạc Tur Trà nhắc lại lời của Tần Hương Nguyệt cho bếp trưởng rồi cũng giúp họ mang thức ăn lên.

Diệp Kinh không biết nên làm gì, anh không hề muốn bước vào những chỗ đầy vết bẩn như phòng bếp, chỉ có thể đứng từ xa nhìn Nhạc Tur Trà.

Nhìn bóng dáng Nhạc Tur Trà đi tới đi lui trước mặt, Diệp Kinh cảm thấy dù xem bao nhiêu cũng không đủ.

Anh chưa từng hiểu được tình yêu là gì, mãi cho tới khi gặp cậu.

Sáng này Nhạc Tur Trà hỏi anh thích cậu ở điểm nào? Anh thật sự không biết, bởi anh không thể nào nói được không thích cậu chỗ nào.

Đúng vậy, Nhạc Tur Trà rất đẹp, nhưng anh không phải loại người nông cạn chỉ biết nhìn bề ngoài.

Trước đây anh cũng từng hẹn hò với vài người nhưng không có cảm giác gì đặc biệt, giờ ngay cả người ta nhìn thế nào cũng không nhớ rõ.

Điều duy nhất anh nhớ là phiền phức, đối với anh, yêu là vương vãi, tham lam và rắc rối.

Nhạc Tur Trà không giống như vậy, anh cảm thấy mình có thể chấp nhận được mọi thứ của cậu, dù là tốt hay xấu.

Sự khờ dại của cậu, sự thiếu quả quyết của cậu, còn có sự —— bạo lực của cậu!

Diệp Kinh theo bản năng sờ xuống chỗ bụng vừa bị đánh, càng ngày cậu ấy càng thích động thủ!

Ban đầu chỉ là hiếu kỳ, tới giờ đã chôn chặt hình ảnh cậu trong lòng, Diệp Kinh chưa từng nghĩ tới mình sẽ thích một cậu bé cùng giới tính.

Mọi chuyện cứ tự nhiên như thế.

Nhớ tới cảnh Nhạc Tur Trà then quá thành giận, mắng mình ‘Sắc lang’, Diệp Kinh cười khẽ.

Nói thật, anh cũng chưa từng nghĩ tới mình có một mặt như vậy, chỉ cần vừa nhìn thấy cậu là lại không nhịn được muốn sán lại sờ sờ nắn nắn, mà anh cũng làm theo.

Anh thích cái cảm giác ở bên cạnh cậu, thậm chí quyến luyến, dưới đây lòng luôn có một con dã thú kêu gào muốn nuốt cậu bé tươi ngon kia.....

Có lẽ, đêm nay.....

Ánh mắt Diệp Kinh từ từ trở nên thâm thúy.

Nhạc Tur Trà đang trong lúc bận rộn đột nhiên cảm thấy lạnh cả người.

Sau khi khách dùng bữa xong, rồi đi nhà ăn mới là lúc các nhân viên được dùng cơm.

Vì Nhạc Tur Trà, Diệp Kinh và Đào Đào tới nên Tần Hương Nguyệt bảo phòng bếp làm thêm vài món, đều là những món ba người thích ăn.

Ông bà Tôn cũng dẫn Tôn Lệ Tú tới.

Mọi người cùng ngồi vào một bàn, bà Tôn ôm lấy Đào Đào, đút cơm cho cô bé.

Về mặt của ông Tôn lại nghiêm túc, vừa nhìn thấy Nhạc Tur Trà liền mở miệng “Tur Trà, việc cháu nhận nuôi Đào Đào là không được tốt lắm.”

“Cháu...” Nhạc Tur Trà cũng không biết nói gì, ngoan ngoãn nghe ông Tôn thuyết giáo.

“Không đề cập đến những vấn đề khác, cháu vẫn còn nhỏ, vẫn còn đi học, làm sao có thể nuôi được Đào Đào? Hơn nữa pháp luật cũng không cho phép cháu làm thế.” ông Tôn uống một ngụm canh rồi tiếp tục nói “Chuyện lớn vậy cũng không thương lượng với chúng ta, cháu nói đi, bao lâu rồi?”

“Cháu... cháu sợ mọi người không đồng ý... nghĩ rằng lúc về sẽ tự mình giải thích.”

Diệp Kinh chỉ lẳng lặng ăn cơm, bởi anh cũng không đồng ý với quyết định của Nhạc Tur Trà, chỉ là lúc ấy anh không có tư cách nói mà thôi.

“Vậy nên cháu mới không nói gì?” bà Tôn lên tiếng “Vậy nên mới nói cháu còn trẻ, làm chuyện sai lầm, thật không biết làm sao cho tốt.”

“Cháu....”

“Cháu cái gì mà cháu, ông không đồng ý việc này.”

“Nhưng là.....” Nhạc Tư Trà nóng nảy, không đồng ý? Vậy Đào Đào phải làm sao?

“Không nhưng nhị gì hết.” ông Tôn chắt đứng lời của cậu.

Đào Đào không rõ bọn họ đang nói gì, chỉ mang máng biết đang nói về mình, cô bé bị tiếng quát của ông Tôn làm cho sợ, vội vàng chui vào lòng bà Tôn.

“Trước mặt trẻ con, lớn tiếng thế làm gì? Ông không để ý tí được à, không thấy con bé bị dọa sợ rồi sao?” bà Tôn vừa nhẹ giọng an ủi, vừa trách mắng ông Tôn.

Ông Tôn cũng thấy mình sai, khụ khụ đánh trống lảng, giọng cũng nhỏ đi không ít “Ông cùng bà đã bàn với nhau rồi, để chúng ta nhận nuôi cô bé cho.”

“Cháu cảm ơn ông.” Nhạc Tư Trà vô cùng vui sướng, ông bà Tôn quả là lựa chọn thích hợp nhất.

“Cháu có biết một vị luật sư, cháu có thể nhờ người ta tới đây một chuyến.” Diệp Kinh lên tiếng.

“Vậy làm phiền cháu rồi.” Ông Tôn có ấn tượng rất tốt về Diệp Kinh, vẻ mặt cũng nhu hoà đi nhiều.

Bởi vì chuyện rắc rối vừa được giải quyết xong nên khi quay về phòng, tâm tình Nhạc Tư Trà rất vui vẻ, vừa đi vừa cười. Diệp Kinh nhẹ nhàng đi sau cậu. Còn Đào Đào đã được ông bà chính thức nhận nuôi.

“Vui vậy sao?”

Về tới phòng, Diệp Kinh âm thầm khoá cánh cửa lại.

“Đương nhiên, Đào Đào sống cùng ông bà tốt hơn sống cùng em rất nhiều.” Nhạc Tư Trà xoay người nhìn anh, nụ cười cậu cứng lại khi thấy cánh cửa phòng bị khoá sau lưng Diệp Kinh. Giờ cậu mới phát hiện tình trạng nguy hiểm của mình.

“Sao vậy?” Diệp Kinh làm bộ như không thấy sự bất an của cậu, rất tự nhiên mà tới gần, đưa tay sờ sờ gương mặt cậu.

“Không...không có gì...” Nhạc Tư Trà ngượng ngùng đẩy bàn tay của anh ra, cẩn thận lùi về phía sau nửa bước.

Diệp Kinh nhún nhún vai “Anh đi tắm, bận rộn một ngày người cũng bẩn lắm rồi.”

“A.”

Diệp Kinh vòng qua người cậu, bước vào phòng tắm.

Nhạc Tư Trà ngồi trên giường, tự nói với bản thân trong phòng có những hai cái giường, Diệp Kinh đã hứa sẽ không làm bậy. Cuối cùng cậu cũng dần bình tĩnh lại.

Rất nhanh đã thấy Diệp Kinh bước ra từ phòng tắm.

Bởi vì trong phòng có hệ thống sưởi nên Diệp Kinh không mặc quần áo, chỉ quấn một chiếc khăn tắm lớn. Mái tóc ngắn ướt sũng chưa kịp lau khô, những giọt nước từ trên lăn dọc theo cơ thể cường tráng của anh, chậm rãi biến mất dưới lớp khăn tắm.....

Nhạc Tư Trà đột nhiên cảm thấy có chút khô nóng, vội vàng cầm quần áo chạy vào phòng tắm “Tới lượt em.”

RẦM. Tiếng đóng cửa lớn đến nỗi chính cậu cũng thấy hoảng sợ.

Nhạc Tư Trà đứng đờ trong phòng tắm thật lâu, cuối cùng vẫn phải đi ra, nếu còn đứng nữa thì ngày cũng sáng.

Khi bước ra thì cậu liền phát hiện căn phòng có sự thay đổi.

“Sao giường lại được kê cùng một chỗ thế kia?”

Phòng ở đây đều là bình thường, nhưng giường có đặc điểm là khi cần có thể ghép hai cái lại, không hề có cảm giác khó chịu.

“Quá nhỏ, chần nặng như vậy, ngủ không thoải mái.” Diệp Kinh mặc áo tắm ngồi trong ổ chần, trước mặt là laptop.

“...”

“Em chưa ngủ sao?” Diệp Kinh quay lại hỏi Nhạc Tư Trà.

“Em.... tóc em còn chưa sấy.” Nhạc Tư Trà thuận miệng nói một lý do, tình trạng này sao cậu có thể ngủ chứ?

Diệp Kinh tắt máy tính đi, xuống giường lấy máy sấy “Ngồi đi, anh giúp em...”

“Dạ...” Nhạc Tư Trà ngoan ngoãn ngồi vào mép giường cạnh anh.

Tiếng ‘ù ù’ vang lên, Diệp Kinh giúp Nhạc Tư Trà sấy tóc, động tác mềm nhẹ khiến tinh thần cậu đang căng thẳng cũng dần thả lỏng.

Tóc Nhạc Tư Trà đã dài quá tai, bàn tay Diệp Kinh nhẹ nhàng xoa phần tóc còn ướt, hưởng thụ sự mềm mại này.

Sấy tóc xong thì Nhạc Tư Trà đã ngủ từ lúc nào.

Diệp Kinh không đánh thức cậu dậy, chỉ thi thâm vào tai cậu “Tư Trà, muốn ngủ thì phải ngủ trên giường.”

“Ừm...” Vào lúc này Nhạc Tư Trà rất dễ bị lừa gạt, cậu nghe lời chui vào ổ chăn, lựa một tư thế thoải mái, ngủ.

Diệp Kinh cũng lên giường, cởi đi áo ngủ, nằm xuống cạnh cậu, hai tay quán lấy thắt lưng Nhạc Tư Trà.

Tuy rằng động tác của anh rất nhẹ nhưng Nhạc Tư Trà vẫn bị bừng tỉnh, cậu tròn tròn mắt nhìn anh “Anh làm gì vậy?”

“Ngủ.” Diệp Kinh ôm chặt thắt lưng cậu, không cho cậu rời đi.

“Mặc quần áo đã chứ!!!” Bởi vì hai người rất gần, Nhạc Tư Trà có thể cảm thấy được Diệp Kinh đang hoàn toàn ‘vườn không nhà trống’

“Anh chưa nói là anh có thói quen lõa ngủ sao? Em phải biết chứ.” Diệp Kinh ám chỉ sự kiện xảy ra hôm Nhạc Tư Trà uống say, bản thân cũng nhớ tới đêm đó, cơ thể dần có phản ứng

“Anh...anh...đã nói sẽ không làm vậy.” Nhạc Tư Trà cảm nhận được sự biến hoá của Diệp Kinh, sợ hãi.

Diệp Kinh nhếch mí “Anh không làm vậy, anh là làm theo quy luật.”

“Anh...Anh lừa em?” Nhạc Tư Trà nhìn Diệp Kinh với ánh mắt không thể ngờ.

“Anh chỉ là đang chơi đồ chữ.” Nhún nhún vai, Diệp Kinh xoay người lại, đè lại cậu.

“Anh...a...um...um....”

Tất cả những lời nói đều biến mất.....

(Cua đồng, không thể viết. ta hận!)

Ngày hôm sau.

“Diệp Kinh, sao Tư Trà còn không ngủ dậy?” Tần Hương Nguyệt kỳ quái nhìn Diệp Kinh, bình thường hai người vẫn như hình với bóng cơ mà.

“Hôm qua cậu ấy ngủ hơi muộn, di cứ để cậu ấy ngủ thêm chút nữa, có chuyện gì thì để cháu giúp cho.”

“Được rồi, cháu....”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Khi Diệp Kinh trở về phòng, Nhạc Tư Trà còn chưa tỉnh lại, cậu ngủ rất say sưa, do tư thế ngủ không tốt nên bờ vai chứa đầy dấu hôn cũng bị lộ ra ngoài.

Đưa tay kéo lại chăn cho cậu, Diệp Kinh ngồi lên ghế salon, khởi động laptop.....

Thời gian dần dần qua đi, ánh nắng từ cửa sổ phía tây chiếu vào gương mặt của mỹ nhân trên giường. Cậu giật giật mi mắt, cuối cùng cũng mở ra đôi mắt tuyệt đẹp ấy.

Lúc đứng dậy, cả cơ thể đau nhức khiến cậu không tự chủ được mà rên lên.

“Tỉnh?” Diệp Kinh nghe thấy thanh âm, đi đến đỡ lấy cậu “Khó chịu lắm sao?”

“Ừm...a...” Nhạc Tư Trà vẫn còn mơ hồ, gật đầu theo bản năng.

“Uống nước đi.” Diệp Kinh lấy chén nước đầu giường cho cậu uống.

Chất lỏng lạnh lẽo chạy qua thực quản khiến Nhạc Tư Trà hoàn toàn tỉnh táo, cậu nhìn Diệp Kinh đang ôm lấy mình qua tấm chăn, nhúu mày.

“Anh...”

“Sao thế? Vẫn khó chịu?”

Nhạc Tư Trà không nói gì, trực tiếp biến mất trước mặt anh.

Diệp Kinh nhìn vòng tay trống rỗng của mình, ánh mắt tối sầm lại. Anh tiếp tục làm chuyện của mình như không có chuyện gì xảy ra.

Tới khi xuất hiện lần nữa, Nhạc Tư Trà đã gần như hồi phục lại, tuy rằng có lớp quần áo dày che kín thân thể nhưng chỉ nhìn cổ cũng có thể thấy được dấu vết của một đêm điên cuồng ngày hôm qua đã hoàn toàn biến mất.

Diệp Kinh trực tiếp ôm chặt cậu, đề phòng cậu lại trốn vào không gian. Tuy rằng việc này không có tác dụng gì nhưng anh hi vọng cách này có thể an ủi mình một chút.

“Đừng đột nhiên biến mất nữa.” Anh ghé vào tai cậu, than nhẹ.

“...” Nhạc Tư Trà khẽ tránh đi, đôi lấy là cái ôm của Diệp Kinh càng chặt hơn nữa.

Nhạc Tư Trà đành yên phận dựa vào lòng anh, cậu nói nhỏ “Em đói.”

Hiện tại đã là hai giờ chiều.

Diệp Kinh cẩn thận quan sát phản ứng của cậu, phát hiện trừ bỏ có chút ỉu xiu thì không có vẻ gì là bài xích rõ ràng, vậy mới buông cậu ra.

“Đợi anh một chút.”

Diệp Kinh đi ra cửa phòng, tùy tiện tìm một nhân viên của nhà nghỉ nhờ tới phòng bếp lấy đồ ăn.

Khi trở lại phòng, anh thấy Nhạc Tư Trà đang ngồi ngẩn người ở đầu giường.

“Đang nghĩ gì vậy?” Diệp Kinh ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy cậu.

Cậu lắc đầu, thuận tiện tựa vào vai anh, nhắm mắt lại.

“Anh khiến em bị thương sao?”

“...”

“Em giận thật?”

“...Không có.” cậu càng chôn sâu đầu mình, thật ra cậu sớm đã biết sẽ có ngày này, chỉ là vẫn chưa thích ứng được thôi.

Diệp Kinh cũng không nói gì, chỉ hôn nhẹ tóc mai của cậu, hưởng thụ những giây phút an bình.

“...Này.” Nhạc Tư Trà đột nhiên lên tiếng.

“Gì vậy?”

“Tại sao anh lại....’lành nghề’ như thế?” thật không giống như là lần đầu tiên, điều này khiến Nhạc Tư Trà có chút buồn bực, suốt cả đêm cậu đều bị anh dẫn dắt.

“Hiện tại có internet, hơn nữa.....em có một đàn chị vô cùng thích giúp đỡ người khác.” Nhớ tới đồng tư liệu Lâm Thanh Nhã cho anh hỏi trước, Diệp Kinh chỉ có thể bội phục.

“Lâm tỷ? Chị ấy biết?”

“Thế em nghĩ sao?” Thật ra anh cũng không rõ cô ta có biết thật không, mấy thứ đó đều là cho lúc còn tập với câu lạc bộ.

Nhạc Tư Trà lại hiểu nhầm là anh khẳng định, đối với chuyện tình cảm của mình bị cho ra ánh sáng, cậu có chút bối rối.

“Yên tâm, dù có biết cô ấy cũng không làm gì đâu.” Cô ta vốn ước gì bọn họ là một đôi mà.

“Ừm.” Nhớ tới Lâm Thanh Nhã, Nhạc Tư Trà thật sự.....không biết nói gì.

Nhân viên đưa thức ăn tới, Nhạc Tư Trà vừa ăn xong thì con buồn ngủ lại dâng lên. Tuy rằng ứ ngán và đau nhức đã hết nhưng tinh thần cậu vẫn vô cùng mệt mỏi.

“Oáp~”

“Vẫn mệt phải không?”

“Ừm.” gật gật đầu, Nhạc Tư Trà dựa vào lòng anh, ngủ.

“Ngủ thêm chút nữa đi.” vừa nói Diệp Kinh vừa tự trách bản thân, tối qua quá tuyệt vời khiến anh quên mất đây là lần đầu tiên của cậu, muốn cậu suốt một đêm, thẳng đến tảng sáng mới dừng lại.

“Ừm.” Nhạc Tư Trà cũng thuận theo, bỏ đi áo khoác, nằm xuống giường.

Diệp Kinh cũng nằm xuống ôm lấy cậu. Nhạc Tư Trà không giãy giụa, tìm tư thế thoải mái nhất gối lên vai Diệp Kinh, rúc vào lòng anh ngủ bù.

Tối khi tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về hướng tây, Tần Hương Nguyệt không thấy Nhạc Tư Trà liền lo lắng tới gõ cửa.

Người ra mở là Diệp Kinh.

“Diệp Kinh, Tư Trà không sao chứ? Sao vẫn không thấy nó xuống?”

Diệp Kinh né sang một bên, để đi nhìn thấy Nhạc Tư Trà đang nằm trên giường, nói “Có thể là cảm lạnh, cậu ấy có chút vàng đầu.”

“Vàng đầu? Có sốt không?” Tần Hương Nguyệt bước nhanh tới bên giường, đặt tay lên trán Nhạc Tư Trà, thấy không nóng mới thở phào nhẹ nhõm “Trời lạnh, cháu phải cẩn thận bị ốm.”

“Dì Tần, dì cứ yên tâm đi, cháu sẽ chăm sóc cậu ấy.” Diệp Kinh tiếp lời.

Tần Hương Nguyệt thấy hai chiếc giường kê cùng một chỗ cũng chỉ nghĩ là để hai người ngủ cho ấm, gật gật đầu “Vây phiền cháu. Uống thuốc rồi sao?” câu sau là hỏi Nhạc Tư Trà.

“Vâng.” Lúc này Nhạc Tư Trà cũng chỉ biết gật đầu.

“Vây cháu cứ nghỉ ngơi đi, bữa tối để dì bảo người mang lên cho.”

“Làm phiền dì.”

“Là chúng ta làm phiền cháu chứ, phiền cháu chăm sóc hộ Tư Trà.”

“Đây là chuyện cháu nên làm.”

Tần Hương Nguyệt chỉ nghĩ là anh khách sáo, nói thêm vài câu rồi rời đi.

Tiến Tần Hương Nguyệt, Diệp Kinh trở lại bên giường.

“Muốn ngồi dậy không?”

“Không cần.” có lẽ do ngủ nhiều quá, giờ Nhạc Tư Trà cả người mềm nhũn, không muốn làm gì cả.

Diệp Kinh cũng không nói chuyện, lấy laptop cho cậu đỡ buồn.

Hai người lướt web, đôi khi lại trò chuyện vài câu, không khí bình thản lại ấm áp.

“Anh đã thông báo cho luật sư rồi, mai anh ta sẽ tới, em muốn nói chuyện với anh ta không?”

Nhạc Tư Trà ngơ ra một lúc mới nhớ tới chuyện của Đào Đào “Có ông bà là được rồi, em cũng chẳng biết nói gì.”

“Buổi sáng anh nghe ông Tôn nói muốn giữ Đào Đào bên cạnh để chăm sóc.”

“A.”

“Không thấy buồn sao?” thấy cậu không có phản ứng gì, Diệp Kinh trêu chọc.

“Không có gì, dù sao bọn họ nổi đúng, em đúng là không biết nuôi một đứa bé như thế nào. Đào Đào ở với họ vẫn tốt hơn.” Có vẻ cậu nuôi Đào Đào

như sùng vật vậy, đa số thời gian đều nhờ người khác chăm sóc.

Nhắc tới sùng vật, Nhạc Tư Trà mới nhớ tới cậu vẫn để Miêu Miêu trong không gian chưa thả ra.

Mở không gian thả Miêu Miêu ra, quả nhiên nó liền nhảy vào lòng Diệp Kinh, không thèm để ý đến cậu.

Vất vả lắm mới đỡ được Miêu Miêu, Nhạc Tư Trà tiếp tục nói chuyện với Diệp Kinh.

“Rượu đợt trước làm đã uống được rồi, anh có muốn nếm chút không?”

“Để mai đi, di Tần bảo mai phải cúng ông Táo, mọi người sum vầy, đến lúc đó thì lấy ra uống đi.”

“Cúng ông táo? Mấy năm nay có thấy di cúng đâu, sao đột nhiên năm nay lại làm?” Nhạc Tư Trà cảm thấy kỳ lạ, hỏi, mấy năm nay đều là ông bà Tôn cúng.

“Nghe nói là có đoàn khách mới tới muốn nhìn, tiện làm luôn.” Diệp Kinh cũng không rõ lắm, nhà anh chưa bao giờ cúng Táo quân, năm nào cũng tổ chức tiệc rượu, không có được cái không khí vui vẻ như hiện giờ.

“À, mấy vị khách này cũng lạ thật, muốn xem cúng Táo quân sao không làm ở nhà mình, cũng không phải là chuyện gì thú vị.”

“Cúng ông táo là như thế nào?”

“Nhà anh chưa làm bao giờ sao?” vừa nói thì Nhạc Tư Trà liền biết là lỡ rồi, không chờ anh trả lời liền nói tiếp “Để em kể anh nghe.....”

Cổ truyện tịch nguyệt nhị thập tứ, táo quân triều thiên dục ngôn sự. Vân xa phong mã tiểu lưu liên, gia hữu bôi bàn phong điển tự. Trư đầu lạn thực song ngư tiên, đậu sa cam tùng phản nhị viên. Nam nhi chúc hiển nữ nhi tị, lỗi tửu thiếu tiền táo quân hi. Tỳ tử đấu tranh quân mạc vãn, miêu khuyến xúc uế quân mạc sân, tổng quân túy bảo đẳng thiên môn, chúc trường chúc đoàn vật phục vãn, khát thủ lợi thị quy lai phản. (*)

Mọi người chiêu đãi Táo quân, hổi lộ, để ông no say mới lên trời, như vậy mới không thông báo những khuyết điểm ở nhân gian, lúc về mang theo ít lộc tài thì càng tốt. Cúng ông táo không chỉ để miễn tai, quan trọng hơn là để cầu phúc.

Thời gian cúng ông táo không đồng nhất, phía Bắc cúng vào hai ba tháng chạp, phía nam lại hai tư tháng chạp. Dân gian có câu “Quan tam, dân tứ, gia ngũ” nghĩa là quan phủ vào ngày hai ba tháng chạp, dân chúng hai bốn, các bề trên thì vào hai lăm cử hành hiến tế.

Bàn thờ Táo quân đặt ở phía bắc hoặc phía đông, ở giữa đặt tượng ông táo. Người không có thói quen cúng táo quân cũng dán một bức tranh của ông lên tường. Có bức tranh chỉ vẽ một mình ông táo, có bức lại vẽ cả ông cả bà, táo quân nữ được gọi là “Bà Táo.” Đại khái là bắt chước hình tượng của các cặp vợ chồng dưới nhân gian. Đại đa số đều dùng tượng Táo quân trong ngày này, ngoài ra còn có thể có thêm bài dâng thư “Đề tấu tì mệnh chủ”, “Nhân gian giám sát thần”, “Nhất gia chi chủ”, “Đề văn tự” để biểu thị địa vị của ông Táo. Hai bên còn treo “Thượng thiên ngôn hảo sự, hạ giới bảo bình an.” (lên trời nói lời hay, hạ giới được an bình) có ý để phụng hộ cho cả nhà bình an.

Nghi thức cúng táo quân tổ chức vào buổi tối. Trong lúc cúng, người cúng quỳ trước tượng táo quân, ôm một con gà trống. Cũng có người để cho một đứa nhỏ ôm gà trống quỳ sau một người lớn. Nghe nói gà là loài thú cười cho ông táo thăng thiên, không gọi là ‘gà’ mà là ‘ngựa’. Nếu là gà trống đỏ thì gọi là ‘Hồng mã’, gà trống trắng thì gọi ‘Bạch mã’. Sau khi thắp hương, trong phòng tràn ngập khói hương lượn lờ, đầy vẻ thần bí. Nam chủ rót rượu, đập đầu, miệng khấn. Niệm xong, người cúng ông Táo hô một tiếng “Linh!” Sau đó nam chủ sẽ rót rượu lên đầu gà, nếu đầu gà phát ra tiếng thì ông Táo quân đã chấp thuận, nếu không có phản ứng gì thì rót tiếp.

Cúng táo quân xong, mọi người dùng những thức ăn đã cúng ông Táo như kẹo Táo quân, bánh nướng không vừng, có nơi còn ăn bánh ngọt, bánh chiên, uống canh đậu phụ, v...v...v...

“...Nghe nói một số nơi phụ nữ không được cúng ông táo, nhưng chỗ em thì không kiêng chuyện này.”

“Có vẻ rất thú vị.”

“Vậy sao, năm nào cũng có, mọi người cũng quen thuộc rồi, nếu anh thấy hứng thú thì mai đi xem là được.”

“Ừ.”

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhà Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Nhạc Tư Trà nói đúng, cúng ông táo đúng là không có gì thú vị. Hiện giờ cúng táo quân không nhiều lễ nghi phiền phức như ngày xưa, bây giờ chỉ cần chuẩn bị đầy đủ những thứ Táo quân thích, bày hoa quả, thắp hương, chờ hương cháy hết thì mọi người chia số hoa quả đã cúng, vậy là xong.

Nhưng Diệp Kinh lại cảm thấy những thứ này rất mới lạ, anh hơn hờ thắp hương theo mọi người, còn đứng suốt dưới bếp – nơi mà bình thường anh sẽ không bao giờ xuống, chờ hương đốt xong, còn lấy không ít hoa quả, chia cho Nhạc Tư Trà cùng ăn, mặc dù Diệp Kinh không hề thích đồ ngọt.

Nhạc Tư Trà thấy anh thực sự vui, cũng không nói gì.

Trải qua lễ cúng Táo quân, vài vị trưởng bối sau khi thương lượng đều quyết định năm nay sẽ tổ chức đón năm mới tại nhà họ Nhạc, chỗ ông bà Tôn ở chỉ cần quét tước qua là được. Thứ nhất là vì năm nay các vị khách đều cảm thấy hứng thú với tập tục đón tân niên, muốn được tham gia; thứ hai là vì Diệp Kinh.

Vài vị trưởng bối từng lên hỏi Nhạc Tư Trà về bối cảnh gia đình nhà Diệp Kinh, Diệp Kinh không tỏ vẻ kiêng kỵ nên Nhạc Tư Trà cũng chọn vài chuyện có thể nói kể cho bọn họ.

Nghe xong chuyện của Diệp Kinh, vài vị trưởng bối đều cảm thấy thương cảm, nhất trí rằng nếu cậu đã tới đây để trải qua năm mới thì nhất định sẽ cho cậu một lễ tân niên đúng chất.

Vậy nên, hôm sau, ông Tôn lôi kéo Diệp Kinh cùng viết câu đối với mình.

Ông Tôn đã rèn luyện lối cuồng thảo vài chục năm, viết ra đương nhiên rất có phong cách quý phái, thường xuyên có người nhờ ông viết, lễ mừng tân niên năm nay đương nhiên cũng không thể bỏ tay bút của ông.

Không ngờ tới là tay bút lông của Diệp Kinh cũng rất tốt.

“Không tồi, không tồi, bút pháp mạnh mẽ hữu lực, hàm súc, tiêu sái, phi thường tốt.” Ông Tôn nhìn chữ Diệp Kinh viết ra, khen không dứt miệng, ông vẫn cho rằng nét chữ nét người, mà chữ của Diệp Kinh rất hợp ý ông, vì vậy ấn tượng đối với Diệp Kinh lại càng tốt hơn.

“Hồi còn nhỏ cháu vẫn nghịch ngợm, vì thế từ sáu tuổi mẹ đã mời thầy tới dạy để cháu yên tĩnh hơn.”

“Đúng là danh sư xuất cao đồ, không giống Tư Trà... aiz!” vừa nghĩa tới chữ của Nhạc Tư Trà, ông Tôn chỉ biết lắc đầu.

“Cháu sao ạ?” Nhạc Tư Trà chỉ nghe thấy ông Tôn nhắc đến tên mình, không biết mới hỏi.

“Làm sao? Cháu nhìn nét chữ của Diệp Kinh xem, lại nhớ tới của cháu, xem làm sao!” Ông Tôn nói móc.

Nhạc Tư Trà nhìn chữ của Diệp Kinh, lại nhớ tới chữ mình, cảm thấy ghen tị vô cùng.

Cậu vốn được ông Tôn dạy nhiều năm vậy mà giờ cũng chỉ được xem là có quy củ, không có gì xuất sắc, ông Tôn vẫn thường than thở nếu chữ cậu cũng được như tài đánh đàn thì tốt biết bao.

“Mọi người đều có sở trường riêng, giờ ông chẳng phải đã gặp được người có thiên phú rồi sao, hai người cứ vui vẻ nói chuyện đi thôi.” Nói xong, cậu bỏ xuống mấy thứ đang cầm xuống, chạy nhanh như chớp.

“Xem, lần nào cũng bỏ chạy như thế.” Ông Tôn bắt đắc dĩ lắc đầu “Kệ đi, ông cháu mình tiếp tục, vẫn còn nhiều chữ chưa viết mà.”

“Vâng.” Diệp Kinh vui vẻ đồng ý.

“Thế nào? Viết xong hết rồi?” trong phòng, Nhạc Tư Trà thấy Diệp Kinh tiến vào liền ngừng tay, hỏi.

“Ừ.” Nhu nhu cánh tay đã đau nhức, Diệp Kinh ngồi xuống cạnh cậu “Lâu rồi không viết, đúng là vẫn không quen.”

“Đề em giúp anh xoa bóp.” Nhạc Tư Trà cầm lấy tay anh, mát xa.

“Anh viết thêm một phần để dán trong không gian của em này.” Diệp Kinh đưa thứ đang cầm cho cậu.

Nhạc Tư Trà mở ra thì thấy “ [Lục trúc biệt kỳ tam phân cảnh, hồng mai chính báo vạn gia xuân, hoành phê: xuân hồi đại địa], đúng là thích hợp với tiểu viện của em.” Cậu vừa lòng gật đầu, tiếp tục mát xa.

“Em thích là tốt rồi.” Diệp Kinh nhìn giấy đỏ tán loạn khắp nơi, tiện tay cầm một tờ giấy ra, giấy đỏ lại thành hoa văn.

“Này?! Em cắt giấy dán cửa sổ, mọi năm đều là bà cắt, nhưng giờ bà lại bận giúp dì nên mảy mủn đơn giản thì đưa em cắt.”

“Em biết làm thứ này sao?” Diệp Kinh hoài nghi nhìn cậu.

“Là bà dạy em, tuy rằng những hình phức tạp em không biết cắt nhưng đơn giản thì không thành vấn đề, muốn em dạy không?”

“Được.”

Nhạc Tư Trà đưa kéo cho anh, chọn mẫu đơn giản nhất, cẩn thận dạy.

“Bắt đầu từ đây....cắt dọc theo đường..... cẩn thận đừng cắt đứt...đúng rồi, chính thế.....”

“Nghệ thuật cắt giấy đúng là không hợp với anh.” Diệp Kinh nhìn thành quả của mình, thờ dài nói.

Bởi vì Diệp Kinh mới học nên Nhạc Tư Trà chọn hình mẫu đơn giản nhất cho anh: cá – ý nghĩa là cả năm dư dật.

“Khá tốt đấy chứ.” Nhạc Tư Trà cầm lại tác phẩm của anh, giơ lên cao “Dù có lẹm một chút nhưng cũng không bị hỏng mà, vậy là tốt lắm rồi, anh cắt thêm vài cái đi, em dán ở tiểu viện trong không gian, dù gì cũng năm mới, phải có chút không khí chứ.”

“Chỉ cần em không chê tay nghề anh kém là được.”

“Vậy tiếp đi.” Nhạc Tư Trà lại chọn vài kiểu mẫu đơn giản cho anh, chính mình cũng bắt tay vào cắt.

“Hôm nay muốn làm gì?”

“Ừm...đậu hủ mà bà đi.” Nhạc Tư Trà nghĩ nghĩ, nói.

“Xay bằng máy sao?”

“Không, xay bằng máy không thơm bằng cối xay đá, năm mới đương nhiên phải dùng cối xay rồi.” Nhạc Tư Trà lắc đầu đáp.

“Cối xay đá? Đường như nơi này không có.” Diệp Kinh chắc chắn rằng ở nhà vườn không có thứ đó.

“Trong thôn có, nhưng và mọi người đã ngâm đậu rồi, chắc cũng đã mang cối xay qua, anh có muốn đi xem không?”

“Đương nhiên.”

Cối xay đá được đặt ở phía sau nhà ông Tôn, đường kính rộng tới gần một mét, Diệp Kinh nhìn mà không nói nên lời.

“Nó lớn vậy, chúng ta có thể đẩy sao?”

Nhạc Tư Trà chưa kịp nói thì Tôn Lệ Tú đứng bên cạnh đã hi hi lên tiếng “Anh Diệp thực ngốc, lớn vậy đương nhiên mọi người không đẩy được, đương nhiên là phải nhờ Tiểu Hoa nha.”

“Tiểu Hoa?” Diệp Kinh nhìn về Nhạc Tư Trà đầy nghi hoặc.

“Tiểu Hoa là con lừa bác Toàn nhà bên nuôi.” Nhạc Tư Trà đáp.

Cuối cùng Diệp Kinh cũng hiểu.

Ngay sau đó, Tôn Thích dắt một con lừa vào, đi tới phía trước, buộc cán cối xay vào nó “Các cháu đứng đây làm gì, qua giúp chú đi.”

“Dạ.” Nhạc Tư Trà kéo Diệp Kinh lại, nhận muối sắt từ tay Tôn Thích.

“Phải làm như thế nào ạ?”

“Cho đậu vào cối xay, nhớ thêm nước.” Tôn Thích chỉ chỉ vào miệng cối “Cụ thể thế nào Nhạc Tư Trà sẽ nói cho cháu, chú còn có việc, này nhờ các cháu vậy.” Nói rồi ông liền dắt Tôn Lệ Tú đi.

“Anh đuổi lừa đi, việc này cứ để em.”

“Có phải chú ý gì không?” Diệp Kinh làm theo lời Nhạc Tư Trà, quát roi làm con lừa bắt đầu di chuyển quanh cối xay.

Tôn Thích đã khuất bóng. Nhạc Tư Trà vừa thêm đậu và nước vào cối xay, vừa nói “Việc này cũng là cả một nghệ thuật đấy nhé. Cần thêm bao nhiêu đậu, bao nhiêu nước, bao lâu lại thêm một lần đều cần kỹ thuật. Đậu xay ra có mịn hay không, đều hay không đều phụ thuộc vào công đoạn này. Làm tốt, bột đậu sẽ có màu trắng ngà, có chất dẻo sáng bóng; thêm không tốt thì nhìn vừa vàng vừa trắng.”

“Không ngờ việc này cần chú ý nhiều như vậy.” Diệp Kinh vô cùng ngạc nhiên.

“Đương nhiên, em cũng phải luyện tập lâu lắm mới làm được đấy, anh có muốn thử không?” Nhạc Tư Trà đắc ý cực kỳ, những phương diện cậu có thể giỏi hơn Diệp Kinh không nhiều, chỉ có một chút, một chút thôi.

“Không sợ anh làm hỏng?” Diệp Kinh đứng khoanh tay, nhếch mi.

“Làm để người nhà mình ăn, không cần chú ý nhiều thế.” Nhạc Tư Trà đưa muối cho anh, đứng một bên chỉ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“Hôm nay trong thôn thịt heo, em không đi xem sao?” Diệp Kinh ôm Nhạc Tư Trà hỏi.

“Cảnh máu me vậy có gì hay mà xem chứ? Anh muốn đi?” Nhạc Tư Trà đã quen việc Diệp Kinh lúc nào cũng ấp áp ôm ôm, cậu thoải mái và dựa vào lòng anh.

“Không....” Chỉ cần nghĩ tới chuyện trên Trái Đất tồn tại một loại sinh vật tên là heo, anh liền không vui vẻ nổi “Vậy hôm nay chúng ta làm gì đây?”

“Nếu không làm gì chắc hẳn anh sẽ thấy nhàm chán, không bằng giúp em trang trí gian nhà trúc trong không gian đi, cũng tiện vào đây nhìn xem, em cảm giác bên trong có gì đó không giống trước.”

“Không giống? Là sao?” Diệp Kinh ngẩng đầu, nhìn cậu.

“Em cũng không biết nói thế nào, chỉ là cảm thấy khang khác.” Nhạc Tư Trà cũng chẳng biết diễn đạt ra sao.

Hai người vào không gian, Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh đi dạo một vòng.

“Trong này có gì khác?”

“Ngoài việc đất ngày càng mở rộng, thì thứ trở nên khác lạ chính là cái hồ kia.” Nhạc Tư Trà dẫn anh đi theo một lối nhỏ ven hồ, chỉ vào chỗ con suối “Anh có nhận ra không?”

Diệp Kinh nhìn kĩ chỗ Nhạc Tư Trà chỉ, chỗ đó là suối Nhật, trước đây trong vòng 2 cm không hề có bất cứ sinh vật nào vậy mà giờ có thể nhìn thấy xung quanh đây có một loại thực vật màu xanh không ngừng sinh trưởng.

“...Hình như phía dưới có gì?” Diệp Kinh đáp lại không chắc chắn lắm.

“Ừm, em cũng vừa mới phát hiện sáng nay, em nhận thấy ở 2 con suối đều có loại thực vật ấy sinh trưởng, tốc độ còn rất nhanh.” Chỗ nước này nhìn có vẻ không sâu nhưng chỉ là do quá trong mới tạo ra ảo giác. Cậu từng đo đạc, chỗ gần bờ chưa tới 1m nhưng chỗ sâu cũng phải hơn 3m “Em chắc chắn là tối qua loài thực vật ấy còn chưa có.”

Diệp Kinh nhíu mày, trầm tư trong chốc lát, hỏi “Cảm giác lạ lúc trước em nói là sao?”

Nhạc Tư Trà đáp “Dạo gần đây khi vào không gian em cảm thấy trong đầu có một đồng tin tức hỗn độn, giống như có ai đang nói gì với mình, nhưng lại không tài nào hiểu được.”

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Khoảng một tuần rồi thì phải, mới đầu em còn tưởng là ảo giác.”

“Vậy giờ thì sao? Em cảm thấy thế nào?”

Nhạc Tư Trà nghĩ nghĩ, đáp “Chắc cũng không phải là chuyện xấu, tuy cảm giác trong đầu hơi loạn nhưng cũng không có gì không thoải mái.”

“Lần sau có gì nhớ nói với anh sớm, đừng để anh lo lắng.”

“Vâng.”

“Hiện giờ chúng ta cũng đành chờ xem thôi, anh đoán là không gian này dần tiến hóa.” Diệp Kinh nắm tay cậu, hai người tiếp tục đi dạo.

“Tiến hóa?”

“Đúng thế, không gian này luôn chậm rãi biến hóa, anh có cảm giác nó như một đứa trẻ vậy, đang dần dần lớn lên, tuy rằng không biết nguyên nhân vì sao nhưng khả năng tiến hóa là rất lớn.”

Diệp Kinh vẫn luôn cảm thấy không gian này có rất nhiều khuyết điểm, dù không biết nó hình thành như thế nào nhưng nếu có thể sáng tạo ra một không gian kỳ lạ như thế này thì không nghĩa nào lại không hoàn thiện nó.

“Tiến hoa...” Nhạc Tư Trà chợt đứng lại, lời của Diệp Kinh giống như mở cho cậu một cánh cửa, làm cho những tin tức hỗn độn trong đầu cậu chợt rõ ràng lên.

Thấy Nhạc Tư Trà đột nhiên đứng lại, vẻ mặt trầm tư, Diệp Kinh cũng dừng bước, lẳng lặng đứng bên cạnh, chờ cậu hiểu rõ.

Thật lâu sau Nhạc Tư Trà mới tỉnh lại, nhìn Diệp Kinh, khẽ cười “Có lẽ anh đoán đúng rồi!”

“Humm?”

“Giờ cứ kệ nó đã, giờ chúng ta đi trang trí đi.” Cậu kéo Diệp Kinh tới gian nhà trúc.

Diệp Kinh thấy vẻ mặt thần bí không chịu nói gì của cậu, chỉ cần không phải là chuyện xấu, anh cũng không để tâm, mặc cậu lôi đi.

Có thể nói gian nhà trúc này chính là ‘tổ ấm’ của Nhạc Tư Trà, đồ đạc trong đây đều được cậu phối hợp và sắp đặt lịch sự và tao nhã như nơi đây vậy.

Vào phòng, Nhạc Tư Trà liền treo áo khoác lên. Nhiệt độ trong không gian cao hơn bên ngoài khá nhiều, vì thế mỗi lần đi vào đi ra lại phải cởi cởi mặc mặc, có chút phiền phức.

Diệp Kinh cũng bỏ áo khoác khoác ra, kéo Nhạc Tư Trà vào lòng.

“Anh làm gì?” Nhạc Tư Trà dựa vào Diệp Kinh, quần áo hai người đang mặc không nhiều vậy nên nhiệt độ của Diệp Kinh dễ dàng xuyên qua lớp vải mỏng manh mà truyền tới khiến cậu cảm giác cơ thể mình cũng bắt đầu nóng lên.

Diệp Kinh không nói gì, chỉ ôm lấy thắt lưng Nhạc Tư Trà, khiến cả hai càng dựa sát vào nhau.

Nhạc Tư Trà có thể cảm nhận được sự biến hóa ở cơ thể anh, máu nhanh chóng dồn lên đỉnh “Chúng... Chúng ta chẳng phải cần trang trí nơi này sao? Anh mau thả em ra đi.”

Diệp Kinh không nghe theo mà càng ôm chặt lấy cậu khiến hai thân thể càng dán lấy nhau, bông đùa “Lúc nào trang trí chẳng được, giờ em phải giải quyết vấn đề của anh đã.”

Diệp Kinh không có nghe theo, mà là báo đích càng nhanh, dán thân thể hần, chọn đùa với: “Trang sức khi nào thì cũng có thể, người trước giải quyết vấn đề của ta đi.”

“Nhưng mà.....”

“Lần trước không cẩn thận khiến em bị thương, anh đã phải nhìn mấy ngày rồi, giờ giúp anh được không?” Giọng điệu anh dịu dàng chảy nước, bàn tay cũng ngày càng lần tới, một tay đã lần vào dưới lớp quần áo Nhạc Tư Trà, bắt đầu tiến công.....

“Ừm...không.....” Nhạc Tư Trà còn muốn nói gì nhưng miệng lại bị ngăn lại, cảm giác khác thường trước ngực càng ngày càng rõ ràng.

Diệp Kinh từng bước từng bước ép cậu tới vực sâu, Nhạc Tư Trà lại không đủ sức chống cự, chỉ có thể để anh muốn làm gì thì làm.

(Chuyện ai cũng biết là chuyện gì đây.....)

Cuối cùng thì vẫn không trang trí được nhà trúc, hơn thế nữa, rất nhiều chỗ còn bị làm cho bừa bộn thêm, đủ biết chiến sự kịch liệt thế nào.

Toàn thân Nhạc Tư Trà phủ kín những vết hôn đỏ ửng, thân hình trần trụi lẫn giữa lớp chăn đệm hỗn độn, loại vận động cường độ cao này khiến cậu cảm giác không còn chút sức lực nào, chỉ có thể ngoan ngoãn dựa vào Diệp Kinh.

“Em có ổn không?” Diệp Kinh hôn lấy những ngón tay của cậu, một ngón lại một ngón.

“Ha..um...” khoái cảm còn chưa lui hết, thân thể cậu trở nên mất cảm vô cùng, chỉ một chút đụng chạm cũng không chịu nổi “Đừng...làm...mệt...”

“Được.” Đã thú đã được ăn no là rất dễ dàng thương lượng đó nha~ “Em cứ nghỉ đi, anh không làm phiền nữa đâu.”

“Ừm...” Nhạc Tư Trà mệt mỏi, cuộn mình trong lòng anh ngủ.

Diệp Kinh hôn trán cậu, đắp chăn cẩn thận, một tay ôm cậu, một tay vòng qua lưng, nhẹ nhàng vỗ.

“Ừm~” Nhạc Tư Trà tỉnh lại từ trong mơ, duỗi lưng.

“Đường như em cũng không phải là đã mệt chết nha.” Giọng nói cọt nả vang lên bên cạnh cậu, Nhạc Tư Trà chưa kịp hoàn hồn, mọi thứ đã điên đảo.

“Ngủ no rồi?” Diệp Kinh nhìn xuống cậu, hơi thở ấm áp lướt qua chóp mũi.

“Em ngủ bao lâu rồi?” Không dám nhìn thân thể trống trơn của người đang đè lên mình, Nhạc Tư Trà nhắm mắt hỏi.

“Hơn hai giờ.” Diệp Kinh hạ thấp người xuống, đè sát lên cậu, bờ môi quyến rũ nhẹ nhàng đụng chạm.

“Chúng... chúng ta nên ra ngoài, nếu không mọi người sẽ lo lắng.” Nhạc Tư Trà đưa tay ngăn lại môi Diệp Kinh.

Diệp Kinh cười bắt lấy tay cậu, vươn đầu lưỡi... “Yên tâm, đã đã nói trước với dì là hôm nay chúng ta sẽ không ở nhà.”

“Anh...a...anh đã dự định hết rồi.” Nhạc Tư Trà nhẹ nhàng rên rỉ.

“Thông minh. Để anh thưởng cho nào.” Diệp Kinh tặng cho cậu một nụ hôn nóng bỏng, đúng theo tiêu chuẩn của lưỡi hôn.

“Anh đúng là kẻ chỉ biết có H. Đồ tình trùng lên não!!!!”

“Hừm, em nói quá đúng, vậy nên chúng ta tiếp tục đi thôi, hay là, em lại định đột nhiên biến mất?” Về mặt của Diệp Kinh trở nên nguy hiểm.

“...Không phải...” Dù quả là nghĩ thế nhưng Nhạc Tư Trà vẫn rất thức thời phủ nhận. Trốn bây giờ có thể an toàn nhất thời, nhưng lâu dài thì khó mà nói.

“Ha ha, thực ngoan.” Diệp Kinh cười nhẹ. “Chúng ta còn có rất nhiều thời gian.”

(tiếp tục kéo rèm)

Bởi vì quá kịch liệt, Nhạc Tư Trà có chút sốt, mọi người lo lắng không thôi, đều bảo cậu ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, suốt hai ngày nay Nhạc Tư Trà đều không xuống đợc giường.

“Anh không thể khống chế được sao? Anh khiến mọi người bị dọa rồi kìa!” Nhạc Tư Trà hưng tộn nhìn Diệp Kinh đang gọt hoa quả cho mình, người này không phát tình thì cũng không đến nỗi nào.

“Là em muốn già bệnh.” Diệp Kinh nhún vai, đúng là anh cũng có chút áy náy, nhưng người không muốn dùng nước âm dương để trị bệnh là Nhạc Tư Trà.

Khỏi rồi để lại bị anh đè chắc?! Em không ngu như vậy! Nhạc Tư Trà biết, nếu mình tỏ ra khỏe mạnh người này sẽ càng lấn tới, nhìn mấy dấu vết trên người đây thì biết hậu quả như thế nào.

“Ăn đi.” Diệp Kinh cắt táo đã gọt xong thành từng miếng nhỏ, dùng xiên hoa quả đút cho cậu.

Có phục vụ chu đáo như thế, Nhạc Tư Trà đương nhiên vui vẻ hưởng thụ, hớn hờ há miệng ăn, ôm Miêu Miêu trong tay, cùng nó đùa nghịch.

“Anh đã đồng ý giúp em trang trí nhà trúc rồi, chút nữa anh phải đi làm, còn phải dọn dẹp sạch sẽ.” Đồng hồ đột nhiên trước cũng chưa dọn mà.

“Được.”

“Còn, lần trước chẳng phải ông bảo để dành rượu em ủ tới đêm 30 uống sao? Chút anh cũng đào chúng ra đi.”

“Ừm, em muốn loại nào?”

“À...cocktail hoa quả, anh có biết pha chế không?” Mỗi loại cậu đều muốn thử một chút, dường như vị của cocktail cũng rất tốt?

“Em muốn uống loại đó sao? Không sợ say?” Diệp Kinh nhớ rõ từ lượng người này không tốt lắm.

“Lượng cồn của rượu hoa quả không cao, nào có dễ say như vậy.” Nhạc Tư Trà không để ý.

Lượng cồn của rượu hoa quả không cao, nhưng trộn lại là rất dễ say! Diệp Kinh cũng không nhắc nhở cậu, chỉ tiếp tục gọt hoa quả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Cuối cùng thì đêm 30 Nhạc Tư Trà cũng được cho phép xuống giường.

Mới sáng sớm đã có người tới gõ cửa. Vừa mới mở cửa ra thì Tôn Lệ Tú liền dắt Đào Đào vào.

Hai cô bé mặc bộ đồ mới thật đẹp, giữa trán Đào Đào lại được vẽ một nốt ruồi đỏ, nhìn cô bé dễ thương cực kỳ.

“Anh, anh Diệp, chúc mừng năm mới!!!” Hai cô bé vừa bước vào đã bái chúc, bởi vì Đào Đào được ông Tôn nhận làm cháu nên gọi Nhạc Tư Trà là anh giống Tôn Lệ Tú, mà Tôn Lệ Tú cũng rất thương Đào Đào, đi đâu cũng mang theo.

“Ha ha, chúc mừng năm mới! Hai đứa tới để nhận lì xì đúng không!” Nhạc Tư Trà lấy ra phong bao lì xì đã chuẩn bị tốt cho cả hai.

Diệp Kinh cũng làm y hệt như cậu.

“Chúng em cảm ơn anh, cảm ơn anh Diệp.” Hai cô nhóc vui vẻ cầm tiền lì xì ra ngoài, tiếp tục công cuộc chúc Tết.

Mặc dù mới sáng sớm nhưng đã nghe thấy tiếng lao xao ở các nhà, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng pháo, giống như cả thế giới đều trở nên náo nhiệt..

Hôm nay cửa hàng nhà họ Nhạc không buôn bán, Tần Hương Nguyệt cho tất cả các nhân viên nghỉ phép, cô cùng bà Tôn lại tắt bếp ở dưới bếp.

“Các cháu dậy rồi? Mau lại ăn bánh trôi đi.”

Thấy hai người, Tần Hương Nguyệt bưng ra hai bát bánh trôi thơm ngào ngạt.

Nhạc Tư Trà rất ít khi ăn bánh trôi. Nhưng năm mới ăn bánh trôi, bánh chèo là để đại biểu cho điềm lành, vậy nên cậu cũng ăn một bát.

Diệp Kinh cũng không ghét món này, liền ăn thêm một bát nữa.

“Ông đâu ạ? Sao cháu không thấy?”

“Ông cùng dưỡng cháu đang ở sân sau ấy. Hai người cũng đã ăn rồi, còn mỗi hai đứa thôi đấy.” Tần Hương Nguyệt vừa nói vừa cầm 2 phong bao lì xì, đưa cho cả hai “Cho các cháu.”

“Cháu cảm ơn dì.” Nhạc Tư Trà vui vẻ nhận lấy, dù bên trong có nhiều hay ít thì được nhận lì xì luôn là điều tốt.

Diệp Kinh vô cùng ngạc nhiên khi thấy mình cũng có, liền nói tiếng cảm ơn.

“Chỉ còn nốt năm nay thôi đấy, sang năm không có phần hai đứa đâu, rốt cục thì Nhạc Tư Trà của chúng ta cũng thành người lớn rồi. ” Tần Hương Nguyệt có chút cảm khái.

“Cháu đã là người lớn từ lâu rồi.” Nhạc Tư Trà không đồng ý.

“Nói vậy mà không biết xấu hổ, tiền lì xì hàng năm cũng chưa thấy cháu không lấy bao giờ.” Quy củ ở nơi này là qua mười tám tuổi sẽ không được nhận lì xì nữa, trái lại phải lì xì cho người nhỏ tuổi hơn.

“Hi hi.” Nhạc Tư Trà cũng biết ngược bèn lôi Diệp Kinh chạy ra sân sau.

“Còn nói là thành người lớn rồi.” Tần Hương Nguyệt lắc đầu, quay đi.

Phía sau, cha con nhà ông Tôn cũng đang bận rộn, hai cô nhóc đã ở đây.

“Hai đứa dậy rồi? Mau qua giúp một tay.” Ông Tôn cất tiếng sang sang.

Một đồng các thứ như câu đối, chữ phúc, giấy dán cửa sổ, tranh tết, quai thiên đều phải treo trên cửa sổ hoặc dán trên tường.

Ông Tôn nhét một đồng cho cậu và Diệp Kinh, bảo hai người đi dán các phòng, tiền thể cũng lì xì cho cả hai luôn.

Nói một tiếng cảm ơn, Nhạc Tư Trà cầm chìa khóa, dẫn theo 1 người lớn hai người nhỏ đi lên khách phòng ở tầng trên, quyết định dán từ tầng năm dán xuống.

Câu đối xuân phải dán ở cánh cửa, bởi vì vấn đề chiều cao nên việc này chỉ có thể hai người lớn làm, còn về hai cô bé, Tôn Lệ Tú có thể giúp dán những thứ khác, Đào Đào lại chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, đôi khi lấy giúp thứ gì đó.

“Chị, dán này đi.” Đào Đào lấy ra dấy dán hình con hổ trong mười hai con giáp đưa cho Tôn Lệ Tú, bởi vì cô bé thấy nó rất giống Miêu Miêu.

“Được. Em muốn dán gì chị dán đó.” Cô gái nhỏ càng ngày càng ra dáng đàn chị. Cô vốn mong mỗi có một đứa em gái từ lâu, giờ có được Đào Đào được nhiên là vui không diễn tả nổi.

“Vâng.” Đào Đào nghe vậy, cười hi hi tiếp tục chọn giấy dán.

Nhạc Tư Trà thấy hai cô bé hợp nhau như vậy cũng thấy vui.

Bận rộn tới tận trưa, cuối cùng thì tất cả các phòng đều đã được dán xong.

Bữa trưa cũng chỉ qua loa, mọi người đều để bụng để buổi tối ăn com tất niên.

Tôn Lệ Tú khẳng khái đòi Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh phải cùng hai cô bé đi đốt pháo trúc. Nhạc Tư Trà đồng ý, liền tìm Tàn Hương Nguyệt lấy pháo trúc, đốt ngay trước cửa nhà.

Diệp Kinh chưa từng đốt pháo nhưng vẫn đi theo học tập Nhạc Tư Trà, sau đó xung phong châm lửa.

Nã pháo trúc loại sự tình này Diệp Kinh chưa làm qua, nhưng vẫn là đi theo Nhạc Tư Trà học tập hạ, sau đó xung phong nhận việc đích đi đốt lửa.

Tiếng pháo “bùm bùm” vang lên không ngừng, mọi người bịt lấy lỗ tai, chạy ra chỗ khác để khỏi bị lan tới.

Bên này tiếng pháo không ngừng, bên kia Nhạc Tư Trà đã đưa cho cô bé mấy gói pháo sáng nhỏ để chơi.

“Mấy cây pháo đó nhìn buổi tối thật đẹp.”

“Loại lớn ấy? Có chuẩn bị sao?”

“Đã chuẩn bị hai cái 500 vòng rồi, để ăn com tất niên xong sẽ đốt.”

“Hai cái?” trí nhớ của Diệp Kinh chỉ có hình ảnh bắn pháo hoa cả giờ không hết, cảm thấy hai cái đúng là quá ít.

“Có ý nghĩa là được rồi, pháo hoa trừ đẹp cũng chẳng có ích lợi gì, đừng lãng phí.”

“Ừ,” Diệp Kinh có chút suy tư.

Mọi người vui đùa một trận liền hí ha chạy vào phòng bếp.

“Bà, mẹ, để tụi con hỗ trợ làm sủi cảo nhé.” Tôn Lệ Tú cười hi hi tới chỗ Tàn Hương Nguyệt đang làm nhân sủi cảo.

“Được, trước rửa tay sạch đã.”

“Ngày xưa sủi cảo, lớp bọc đều là các gia đình tự tay làm, giờ thì ai cũng ngại phiền, đều đi mua đồ làm sẵn.” Nhạc Tư Trà cũng rửa tay, đứng bên thớt, thuận thực cầm da sủi cảo, nhồi nhân rồi bọc lại.

“Có gì khác nhau sao?” Diệp Kinh nhìn các bước Nhạc Tư Trà làm, cũng bắt tay vào làm sủi cảo, tiếc là loay hoay một lúc mà chẳng ra thành phẩm.

“Không phải thế, chỉ là em thấy tự mình làm sẽ có cảm giác ngon hơn,anh đừng cho nhiều nhân quá.” Nhạc Tư Trà vừa chỉ đạo vừa đáp.

“Có lẽ là anh không có năng khiếu.” Nhìn trong tay méo mó không ra hình thù gì, Diệp Kinh chột ừ rừ.

“Cái này cần phải luyện tập, trước đây Tư Trà cũng làm không tốt, vậy mà giờ cháu xem thằng bé làm giỏi y như bà.” Bà Tôn thấy vậy liền qua làm mẫu cho anh.

Tàn Hương Nguyệt lại phải bận bịu để ý hai cô bé, hai nhóc này chỉ biết phá, coi da sủi cảo như đất nặn, đùa quên cả trời đất.

Sau khi trải qua ‘khắc khổ’ huấn luyện, Diệp Kinh cuối cùng cũng học được cách làm sủi cảo, giả đất phải trả là quần áo anh cần phải giặt sạch một lần.

“Về phòng đổi quần áo đi, công đoạn sau không cần các cháu hỗ trợ, đợi đến tối ra ăn là được rồi.” Tàn Hương Nguyệt bắt đầu đuổi người, có mấy người này ở lại, đi càng bận thêm ấy chứ.

“Vậy chúng cháu đi, buổi tối gặp.” Diệp Kinh dắt Nhạc Tư Trà về phòng.

“Phù phù.” Nhạc Tư Trà thở hắt ra, ghé vào lòng Diệp Kinh.

“Kĩ thuật hôn môi của em giờ đã tốt lên nhiều nha!” Diệp Kinh cọ xát một cách ái muội.

“Này, tối nay còn cùng mọi người ăn tất niên, anh đừng quá đáng!” Nhạc Tư Trà không vui, tìm cách đẩy anh. Người này sao lại tự dưng phát tình!

“Đi tắm cùng anh, nhé?” Diệp Kinh giữ lấy cậu không chịu bỏ ra.

“Không!!!!”

“Cho hai chọn một, cùng anh tắm, hoặc là.” Diệp Kinh liếc nhìn giường, ý tứ đã quá rõ.

“...Cùng tắm thì cùng tắm.Nhưng mà không được làm!!!!”

“Được.” Diệp Kinh trực tiếp khiêng cậu vào phòng tắm.

Sau cánh cửa đóng chặt thỉnh thoảng lại truyền tới vài câu nói đứt quãng.

“Không cần...sờ linh tinh...ô...anh đã đồng ý với em...buông tay....”

“Ha ha....anh chỉ nói là không làm nha, lợi tức vẫn phải lấy.”

“Ô... Ha a... Ừm...”

(câu nói chết bầm!)

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Bây giờ là bữa cơm tất niên bắt đầu.

Mọi người đã sớm quây quần trong phòng ăn, cùng nhau trò chuyện đã lâu..

Diệp Kinh bị cha con ông Tôn kéo đi chơi bài, Nhạc Tư Trà thì mệt mỏi dựa vào bàn nghỉ ngơi.

Tuy rằng không làm bước cuối cùng nhưng vẫn rất là hao phí thể lực nha.

“Xong rồi ~ Mọi người lại giúp bụng đồ ăn lên nào!” Tần Hương Nguyệt bụng một mâm ‘Niên niên hữu dư’ đi vào.

Nhạc Tư Trà nghe lời đứng dậy lại bị Diệp Kinh ngăn lại “Để anh làm cho.”

Thấy anh giúp, Nhạc Tư Trà cũng thôi, nhưng là vẫn giúp một tay bày lên bàn khi mấy người mang đồ ăn lên.

Bữa cơm tất niên vô cùng phong phú. Bên cạnh những món mang những tên ngụ ý tốt lành như ‘Ngũ phúc lâm môn’, ‘Tam dương khai thái’, ‘Đoàn đoàn viên viên’, ‘Hong vận đương đầu’ những món ngon lành như sủi cảo, mì trường thọ, bánh mật cũng không thể thiếu. Ngoài ra còn có vài món là đặc sản địa phương.

Nhạc Tư Trà cũng mang rượu hoa mai và rượu nho ra, rót đầy chén cho tất cả mọi người. Nơi này cho phép trẻ con uống một chút rượu, vậy nên hai cô bé cũng được mỗi người một chén.

Mấy người đàn ông uống rượu hoa mai, phụ nữ thì uống rượu nho.

“Thơm quá.” Nhạc Tư Trà không biết phẩm rượu, nhưng cậu thích cái hương vị thanh lạnh tỏa ra từ rượu hoa mai.

“Không tồi, nhẹ mà vẫn thuần, rượu ngon.” Nhìn thứ chất lỏng đỏ nhạt trong chén, ông Tôn ngạc nhiên vô cùng. Rượu này dù là vị, mùi, ánh màu đều hoàn mỹ, không giống như rượu mới được làm, càng như là đã trải qua thời gian lắng đọng, tạp chất đã hoàn toàn bị loại bỏ. Đưa vào miệng thì hương thơm lại làm say lòng người.

“Rượu này cũng rất ngon.” Tần Hương Nguyệt nhấp vài miếng rượu nho, dĩ nhiên không hiểu rượu nhưng cũng biết rượu này so với thứ rượu nho cao cấp còn ngon hơn nhiều “Tư Trà, đây là cháu tự nhường sao?”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà cũng không ngờ hương vị lại tốt như vậy, uống xong liền khiến cả người cảm thấy sáng khoái, vì vậy cậu lại uống nhiều hơn chút.

Diệp Kinh trầm mặc không nói, chỉ chậm rãi nhấp nhấp. Trong số những người ở đây, người hiểu về rượu nhiều nhất là anh, đương nhiên biết được thứ rượu này tốt tới mức nào. Chỉ riêng bàn về hương vị cũng đã không hề kém những nhãn hiệu danh tiếng, hơn nữa còn tốt cho sức khỏe, nếu như được sản xuất, chắc chắn sẽ rất được ưa chuộng.

“Đừng chỉ có uống rượu, mọi người dùng bữa đi. Nào, Diệp Kinh, đây là lần đầu cháu ăn tết ở nhà chúng ta, lại ném thử tay nghề của bà xem” Bà Tôn gấp đồ ăn bỏ vào bát Diệp Kinh.

Diệp Kinh đang uống rượu chọt sừng sốt, nhìn về mặt hiền lành của bà, lòng anh chọt ấm lên, khẽ mỉm cười “Cháu cảm ơn bà.”. Tiếng ‘bà’ này không phải là khách sáo mà phát ra từ nội tâm.

“Còn cảm ơn đi cảm ơn lại làm gì, mau nếm thử.” Bà Tôn giục.

Diệp Kinh vâng lời đưa vào miệng, hương vị không bằng đầu bếp hạng sao nhưng là trứ tay nghề của Nhạc Tư Trà ra, đây là hương vị anh thích nhất. “Ngon lắm ạ, tay nghề của bà thật tốt.”

“Ha ha, ngón nghề nấu ăn của mấy người trong nhà này đều là bà dạy ra mà, nào, mọi người cũng ăn nhiều chút.” Bà Tôn vô cùng vui vẻ, không ngừng gấp thức ăn cho mọi người, lại quên gấp cho chính mình.

“Bà, bà cũng ăn đi, bà ăn mì trường thọ nhé, chúng cháu chúc bà cùng ông sẽ sống lâu trăm tuổi.” Diệp Kinh cùng Nhạc Tư Trà mỗi người lại lấy một bát mì trường thọ cho hai ông bà.

“Cha, mẹ, con cùng Hương Nguyệt chúc hai người phúc như đông hải, thọ tì nam sơn!” Vợ chồng Tôn Thích đứng dậy mời rượu.

“Ông bà, cháu chúc ông bà vạn sự như ý.” Tôn Lệ Tú cũng nâng chén lên chúc.

“Vạn ~ sự ~ như ~ ý” Đào Đào cũng học theo.

“Ừm, thực ngoan.” Hai người vui vẻ nhận lấy bát mì, cùng mọi người chạm cốc “Chúc mọi người như ý, bình an!”

“Nào, cụng ly ~”

“Cụng ly ~”

Mọi người vừa ăn vừa xem TV – tuy rằng các chương trình không được hay lắm – cùng nhau đón giao thừa.

“Cũng sắp tới giờ.” Diệp Kinh nhìn đồng hồ, còn vài phút nữa là chín giờ đúng.

“Sắp tới gì cơ?” Nhạc Tư Trà nhìn anh, khó hiểu.

“Đi ra sẽ biết.” Diệp Kinh cười thần bí, mời mọi người ra ngoài cửa.

Đứng ở cửa, tiếng pháo nổ rộn ràng khắp nơi, thỉnh thoảng còn có pháo hoa.

“Cháu muốn chúng ta nhìn gì? Bên ngoài tối như mực, có gì đẹp sao?”

“Dạ, cũng sắp tới giờ rồi.” Diệp Kinh lấy điện thoại di động ra, bấm nút trò chuyện.

“Nhìn.” Diệp Kinh chỉ lên khoảng trời phía trước.

Mọi người nhìn theo hướng anh chỉ, đâu có gì đâu.

Nhạc Tư Trà vừa định mở miệng thì ‘chú. ...Bùm!’ tiếng gì đó xé gió vang lên, một quả pháo hoa chọt nổ tung trên bầu trời. Nó giống như một tín hiệu, ngay sau đó pháo hoa nở rộ cả một vùng trời.

Không phải loại pháo hoa hàng ngày vẫn dùng, mà là loại chỉ được sử dụng trong những ngày lễ long trọng như mừng năm mới. Chỉ trong một lát mà những màu sắc từ ‘đáy sao tỏa sáng’ tới ‘thor mộng khắp trời’ khiến mọi người mê mẩn.

“Oa!!! Đẹp quá!!!” Tôn Lệ Tú là người đầu tiên thốt ra. Đây là lần đầu tiên cô bé được nhìn thấy pháo hoa đẹp như vậy. Những bông pháo hoa rực rỡ ấy thực sự đã hút hồn cô.

Mọi người cũng thế.

Ánh mắt mọi người đều bị khung trời đẹp đẽ ấy hấp dẫn, không ai phát hiện, ở phía sau bọn họ, Diệp Kinh đang nắm lấy tay Nhạc Tư Trà, thì thầm vào tai cậu.

“Thích không?”

“Lãng phí!” Dù nói thế nhưng hai mắt cậu không tài nào rời ra được bức tranh đẹp đẽ ấy.

“Lãng phí thì cứ kệ lãng phí đi, em thích là được.” Diệp Kinh cười, bàn tay nắm lấy cậu càng siết chặt, nhưng không hề khiến cậu thấy đau “Về sau anh lại bắn pháo hoa vì em, được không?”

“Ừm.” Nhạc Tư Trà không từ chối, nhân lúc mọi người không chú ý liền nhẹ nhàng tặng Diệp Kinh một nụ hôn – trên má. (há há há)

“Buổi tối bù, nha?” không khí thật ấm muội.

“...Ừm...” Mặt cậu đỏ bừng.

Pháo hoa nổ suốt một giờ, mọi người cũng vui vẻ thưởng thức một giờ.

Lúc quay lại phòng ăn thì mọi thứ đã nguội từ lúc nào, hai cô bé cũng ngáp lên ngáp xuống.

Thấy vậy, mấy người lớn liền bảo hai đứa về phòng ngủ đi rồi cùng nhau dọn bàn, bỏ dưa, gọt trái cây làm tráng miệng, chơi mạt chược đón giao thừa.

Nhạc Tư Trà rất muốn chơi, tiếc là thua cá cược nên đành ngoan ngoãn ngồi một chỗ uống cocktail hoa quả Diệp Kinh đưa, nhìn anh chơi.

Cái gọi là ‘quan kỳ bất ngữ chân quân tử’ thì hiển nhiên không ai ở đây như thế. Mọi người thay phiên nhau vào bàn, vừa ra liền chỉ chò phải đánh như thế nào thế nào, may là người một nhà nên cũng không có gì to chuyện.

Nhạc Tư Trà bắt cặp cùng Diệp Kinh, nhờ anh chỉ điểm cho mà thắng được mấy ván. Càng vui, càng uống. (anh Diệp Kinh càng có lợi)

Không chỉ cocktail tác dụng chậm, ngay cả thứ rượu mai mà cậu uống lúc trước cũng thế. Nhạc Tư Trà thích thú mà uống không ít, Diệp Kinh lại (cố tình) không ngăn cản. Thành ra lúc này, Nhạc Tư Trà liền say....

Nhìn Nhạc Tư Trà bắt đầu quay quay, ánh mắt Diệp Kinh hiện lên ý cười “Đường như Tư Trà say rồi, để cháu đưa cậu ấy về nghỉ.”

Mấy người lớn giờ mới phát hiện ra Tư Trà có điểm lạ, lúc trước thấy cậu dựa vào Diệp Kinh chỉ nghĩ cậu mệt mỏi, ngủ gật, không ngờ lại là say rượu.

“Thằng bé này cũng thật, đã không uống được rượu cũng đừng uống nhiều thế, giờ say lại cần người chăm sóc.” Bà Tôn quả trách, nhìn về phía Diệp Kinh nói “Nhờ cháu chăm sóc nó vậy.” Có Diệp Kinh, bà yên tâm vô cùng. (haiz, giao trứng cho ác.)

“Vâng, chúng cháu lên phòng trước.” Diệp Kinh gật đầu, nâng Nhạc Tư Trà dõng đi.

Nhạc Tư Trà say rượu cũng giống lần trước, ngoan cực kỳ, Diệp Kinh nói gì cậu liền làm như vậy.

“Tư Trà, anh với em tắm ‘uyên ương dục’ được không?”

“...Vâng...”

“Chẳng phải em nói sẽ bù cho anh sao? Tối nay nghe anh nhé, được không?”

“...Vâng...”

.
.

Giữa lúc tiếng chuông điểm mười hai tiếng, giữa lúc pháo hoa mừng năm mới nổ rộ, Nhạc Tư Trà thân không mảnh vải, bị Diệp Kinh đặt trên giường ‘bất nạt’ tới độ ‘nước mắt chảy thành sông’.

Tóm lại, hai người đón năm mới thật sự ‘hạnh phúc’.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Phải nói rằng, rượu nhường trong không gian đúng là tốt cho sức khỏe, ít nhất thì ngày hôm sau Nhạc Tư Trà không bị đau đầu.

Nhưng giờ trừ đầu ra thì chỗ nào trên người cậu cũng đau!!!

Cậu hiểu ra, chỉ cần có cơ hội thì Diệp Kinh sẽ tóm lấy ngay, không ‘giải tỏa bức xúc’ xong thì đừng hòng chịu bỏ qua cho cậu.

“Aiz~ dù sao cũng đang ở nhà dì, anh không kiềm chế chút được sao? Nhờ bị phát hiện thì sao giờ?” nhìn cái đống ‘vết thương’ trên người cậu mà...Sao người này thích đánh dấu thế không biết!!

“Chẳng phải em nói về phòng anh muốn gì cũng được sao?” Diệp Kinh cố ý vắn vẹo lời cậu nói.

“Em không cãi nổi anh.” Nhạc Tư Trà chui khỏi lòng Diệp Kinh, mặc áo ngủ, cầm thêm bộ quần áo, chuẩn bị tắm rửa.

Diệp Kinh không ngăn cậu lại, chỉ gồng lên hai cánh tay, dựa vào đầu giường.

Tới khi Nhạc Tư Trà bước ra khỏi phòng tắm, ‘chữa trị’ hết những ‘vết thương’, Diệp Kinh cũng đã thay đồ xong.

“Lại đây.” Nhìn thấy làn da ửng hồng của Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh vẫy cậu lại.

“Sao thế?” Nhạc Tư Trà không hiểu anh gọi mình qua làm gì nhưng vẫn bước tới.

Diệp Kinh ôm cậu vào lòng, kéo áo cậu lên, ‘đóng dấu’ lên người cậu.

Có chút đau, Nhạc Tư Trà khẽ nhíu mày nhưng không ngăn Diệp Kinh, chỉ để yên cho anh muốn làm gì thì làm.

“Lần sau nếu mấy dấu này lại biến mất anh sẽ làm thêm” Diệp Kinh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Ừm.”

Ngày đầu tiên phải đi tảo mộ, nhưng phần mộ của nhà họ Nhạc không ở đây nên Nhạc Tư Trà không phải đi. Cả hai cũng không cần đi thăm người thân. Vậy nên suốt mấy ngày, Nhạc Tư Trà và Diệp Kinh đều rúc trong phòng nói chuyện hoặc xem điện ảnh. (

Đôi khi, Nhạc Tư Trà cũng dẫn Diệp Kinh vào không gian cùng xem minh hồ. Mấy cây trong suối đã ngoi lên mặt nước, tới khi gặp nhau thì xoắn lại, vươn lên cao tới tầm 10m. Cứ độ này, có khi chúng có thể cao đến chọc trời.

Giờ hai người đã thấy rõ, mấy cây đấy là dây leo, chúng dựa vào nhau mà sống. Khắp thân cây đều xanh biếc, nhẵn bóng, không có một chiếc lá nào.

“Gần đây trong đầu em xuất hiện thêm một ít thông tin, trong đó có về loại cây này.”

“Chúng là gì?”

“Chúng gọi là ‘Dây leo vận chuyển’, tới khi số lượng dây quấn lấy nhau đã đủ, chỉ cần bước vào trong sẽ được chuyển ngay đến ngọn, giống như thang máy vậy.”

“Vậy là phía trên còn có ít nhất một tầng?”

“Vâng, theo đám thông tin không rõ ràng này thì bên trên đúng là có 1 tầng nữa, nhưng thế nào thì em cũng không biết.”

“Chúng còn muốn lớn tới bao lâu nữa?”

“Chừng 1 tháng đi.” Nhạc Tư Trà cũng không chắc chắn.

Vốn hai người định ở tới tận khai giảng, nhưng sau khi Diệp Kinh nhận được một cú điện thoại thì cả hai đành phải về trước dự định.

Diệp Kinh không nói một tiếng nào về nội dung của cuộc điện thoại. Nhạc Tư Trà thấy vẻ mặt anh không tốt lắm, cũng không hỏi.

Sau khi chào tạm biệt mọi người, Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh lên xe tới sân bay.

Đăng ký xong rồi Nhạc Tư Trà mới nhận ra bọn họ không đi thành phố B mà tới thành phố S.

Tới khi máy bay đã cất cánh, Diệp Kinh mới mở miệng “Sao em không hỏi anh gì?”

“Nếu anh muốn nói thì anh sẽ nói thôi.” Nhạc Tư Trà mỉm cười.

Diệp Kinh dường như thả lỏng hơn, sắc mặt cũng dần tốt lên “...Người kia bị bệnh, nghe nói rất nghiêm trọng” từ khi mẹ qua đời, anh chưa từng gọi ông ta là ‘cha’.

Nhạc Tư Trà cảm thấy bàn tay anh nắm chặt hơn “Anh đang lo sao?”

“...” những cảm xúc trong Diệp Kinh thật phức tạp, dù anh hận ông ta suốt bấy nhiêu năm, nhưng không hề lại nghĩ rằng ông ta sẽ....” Dù sao đó cũng là người thân duy nhất của anh.”

“Sẽ không sao đâu.” Nhạc Tư Trà nhẹ nhàng an ủi.

“Ừ.”

Vừa bước xuống máy bay thì đã có người tới đón.

Nhìn cái dáng ‘chuẩn vệ sĩ’ – comple đen, kính râm - Nhạc Tư Trà chỉ im lặng.

“Đại thiếu gia, ngài Diệp đang ở bệnh viện XX, chúng tôi tới đón ngài.” Vị đầu lĩnh cung kính nói.

“Ừm.” Diệp Kinh dắt Nhạc Tư Trà bước vào trong chiếc xe đã mở cửa sẵn.

“Ông ấy.....sao lại phải nằm viện?” Diệp Kinh hỏi.

“Vô cùng xin lỗi, đại thiếu gia, tình huống cụ thể thế nào chúng tôi cũng không được biết rõ. Chỉ biết là ngài Diệp đột nhiên ngất xỉu rồi được đưa vào bệnh viện, đến giờ vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ chuẩn đoán rằng cao huyết áp dẫn tới tụ huyết trong não, hiện giờ vẫn đang cấp cứu.”

Diệp Kinh không nói gì.

Khi tới bệnh viện mới biết, cha Diệp Kinh – Diệp Triển Hạo đã được cấp cứu thành công, hiện chuyển tới phòng bệnh đặc biệt.

Bước tới trước cửa phòng bệnh, hai người chưa vào đã nghe thấy tiếng nói vọng ra.

“Bác sĩ, tình hình ông nhà tôi thế nào rồi?” Giọng nói của một người phụ nữ đã lớn tuổi vang lên.

“Ông Diệp đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, chỉ là....” Bác sĩ có chút ngần ngại.

“Nhưng là sao, bác sĩ, ông làm ơn nói nhanh lên. Có phải là chuyện tiền nong? Ông yên tâm, chuyện đó chúng tôi chắc chắn sẽ thanh toán tốt.” lại là tiếng của một thanh niên khác.

“Không phải chuyện đó... Phải nói rằng, bệnh tình của ông nhà rất nghiêm trọng, dù đã được cứu chữa nhưng khả năng lớn là nửa người trái sẽ bị tê liệt....cơ hội hồi phục là rất nhỏ.”

“Ông là nói nhà tôi.....” giọng nữ có chút bàng hoàng.

“Có lẽ sau này ông nhà phải nằm trên giường bệnh và ngồi xe lăn.”

“Không thể nào, bác sĩ, ông nhất định phải cứu cha tôi!!!!”

“Thật xin lỗi, với năng lực của tôi thì.....”

Cánh cửa phòng bệnh được mở ra, vị thầy thuốc thấy hai người liền gật đầu chào hỏi, rồi cùng hộ sĩ rời đi.

Khi bọn họ đi vào thì thấy bệnh nhân vẫn mê man trên giường bệnh. Bà phu nhân đang ghé vào bên cạnh khóc, bên cạnh bà là một người thanh niên, gương mặt u sầu.

Người thanh niên đó có vẻ lớn tuổi hơn Diệp Kinh một chút, lại nhìn rất giống Diệp Kinh, hơn nữa còn có đoạn nói chuyện vừa rồi, Nhạc Tư Trà đoán đó chính là anh cùng cha khác mẹ của Diệp Kinh – Diệp Vũ.

Nhìn thấy hai người bước vào, cả phòng chợt yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng ‘tít...tít’ của máy móc.

Diệp Kinh không chú ý tới điều đó, anh chỉ nhìn chăm chăm vào Diệp Triển Hạo, ánh mắt đầy phức tạp.

Lần trước gặp mặt, ông ta vẫn còn sang sảng, khỏe mạnh, vậy mà chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã gục ngã.

Ông nằm im trên giường bệnh, không còn vẻ khỏe khoắn trước đây mà dường như già đi tới chục tuổi, ngay cả việc hít thở cũng cần bên ngoài giúp đỡ.

Không thể tưởng tượng được rằng người đàn ông cao ngạo này sẽ có phản ứng khi biết được sau này mình không thể đứng dậy, không thể làm việc.

Mãi một lúc sau anh mới lên tiếng “Sao ông ấy lại ngất xỉu?”

Đàm Tú Uyên ngừng khóc, giọng nói sợ sệt “Tôi, tôi cũng không biết, lão gia đang uống rượu thì chợt ngã xuống.” Bà thực sự bị hoảng sợ, bà chưa từng nghĩ tới người đàn ông mà bà vẫn nghĩ có thể chống cả trời sẽ đột nhiên thập tử nhất sinh.

“Uống rượu? Chẳng phải ông ấy mắc huyết áp cao sao? Máy người còn cho ông ấy uống rượu?” giọng nói của Diệp Kinh bỗng trở nên lạnh lùng.

“Cha muốn uống, chúng ta có thể ngăn được sao? Nếu không phải là cậu không về đón năm mới, liệu cha có buồn mà uống rượu không?” Diệp Vũ không nhìn được thái độ của Diệp Kinh, phản bác.

Diệp Kinh chưa kịp nói gì thì Đàm Tú Uyên đã kéo lại Diệp Vũ “A Vũ, đừng nói Diệp Kinh như thế.”

“Mẹ~” Diệp Vũ nhìn về mặt cầu xin của Đàm Tú Uyên đành phải im lặng, nhưng vẫn trừng mắt nhìn Diệp Kinh.

Diệp Kinh lạnh lùng nhìn hai người, không thêm để ý tới sự khiêu khích của Diệp Vũ.

Ít nhất là bề ngoài biểu hiện như thế, nhưng Nhạc Tư Trà nhìn bàn tay đã trắng bệch do nắm quá sức của Diệp Kinh, cậu biết trong lòng anh đang ngổn ngang.

Đột nhiên cậu phát hiện có chút khác thường.

“Diệp Kinh.” Cậu giật giật ống tay áo của Diệp Kinh, ý bảo anh nhìn về phía giường “Hình như bác ấy tỉnh.”.

Mọi người đều quay sang chú ý tới giường bệnh.

Đúng là người đó đã tỉnh, mắt đã mở, nhưng là không thể nhúc nhích thân thể, hơn nữa ống thở ôxi khiến ông khó khăn trong việc nói nên mới không có tiếng động gì.

Diệp Vũ vội chạy sang, Diệp Kinh khẽ bước, nhưng cuối cùng vẫn không qua.

“Triển Hạo, anh thế nào rồi? Chỗ nào không thoải mái?” Đàm Tú Uyên gỡ ống thở ôxi ra, cũng nhấn chuông gọi bác sĩ.

“Tôi... làm sao vậy?” Diệp Triển Hạo vẫn không rõ ràng trạng thái của mình.

“Cha, cha bị ngất, chúng con đưa cha tới bệnh viện.”

“Sao cha không động dậy được.” Ông thử cử động nhưng lại phát hiện cơ thể không nghe lệnh.

“Không có gì đâu, bác sĩ nói giờ anh còn yếu, nghỉ ngơi một thời gian là sẽ tốt.” Đàm Tú Uyên miễn cưỡng cười, không dám nói cho ông sự thật, sợ ông kích động khiến bệnh tình càng xấu.

Diệp Triển Hạo không để ý lời đó là thật hay giả, giờ ông chỉ nhìn Diệp Kinh.

“Con về rồi sao?” giọng Diệp Triển Hạo trở nên rất từ ái.

Diệp Vũ mân miệng, cậu đã quen với thái độ bất đồng của cha với Diệp Kinh.

“Ừm.” Diệp Kinh không lo ông như mọi lần, khẽ gật đầu.

Nhạc Tư Trà đứng bên cạnh nhìn rất rõ, ánh mắt của Diệp Triển Hạo chợt trở nên vui vẻ.

Không đợi hai người nói gì thêm y tá đã bước vào làm kiểm tra cho Diệp Triển Hạo, Diệp Kinh liếc nhìn ông rồi cùng Nhạc Tư Trà bước ra.

“Không ở lại đây sao?” Nhạc Tư Trà đi bên cạnh anh.

“Không, anh mang em đi nghỉ.” Diệp Kinh lắc đầu.

“Diệp Kinh.” Nhạc Tư Trà giữ chặt lấy anh.

“Gi?” Diệp Kinh dừng bước, quay lại nhìn cậu.

“Dường như bác ấy rất quan tâm tới anh.”

“...Anh biết...” Diệp Kinh cười khỏ, anh biết thế nhưng là “Anh vẫn không thể bình tĩnh mà gặp ông ta.”

“...” Nhạc Tư Trà cũng không biết nói gì thêm

Diệp Kinh mang Nhạc Tư Trà về nhà họ Diệp, đó là một biệt thự dung hợp cả phong cách của Trung Quốc và phương Tây, rộng đến chừng một tòa thành nhỏ.

“Đại thiếu gia, ngài đã về rồi.” Một ông lão trong trang phục quản gia vui vẻ khi nhìn thấy Diệp Kinh bước vào cửa.

“Đã lâu không gặp, bác Phúc.” Diệp Kinh nở ra nụ cười đầu tiên sau khi tới thành phố S.

“Đại thiếu gia, lão gia....”

“Cháu đã qua bệnh viện rồi.” Diệp Kinh không muốn nói nhiều “Tư Trà, đây là bác Phúc, bác vẫn chăm sóc anh từ nhỏ đến lớn. Bác Phúc, đây là Nhạc Tư Trà, cậu ấy sẽ ở lại đây một thời gian.”

“Cháu chào bác.” Nhạc Tư Trà lễ phép chào hỏi.

“Chào mừng cậu đến đây, cậu Nhạc! Đại thiếu gia cứ yên tâm, tôi sẽ chuẩn bị chu đáo.” Dù ông Phúc cảm thấy ngạc nhiên khi Diệp Kinh dẫn người về nhưng vẫn không bộc lộ ra ngoài.

“Phòng cháu vẫn giữ nguyên chứ?”

“Phòng của đại thiếu gia đương nhiên vẫn thế. Người hầu vẫn quét tước hàng ngày.” Ông Phúc đón lấy hành lý từ tay hai người.

Diệp Kinh ý bảo không cần “Cứ chuẩn bị phòng của cậu ấy bên cạnh phòng cháu đi.”

“Đại thiếu gia, đó là.....” Ông Phúc ngạc nhiên vô cùng, muốn nói điều gì.

“Cứ làm theo ý cháu đi.” Diệp Kinh kiên quyết.

“Vâng.”

“Làm phiền bác.” Nhạc Tư Trà không hiểu sao ông ấy lại giật mình, nhưng vẫn nói cảm ơn.

Hai người đi lên tầng, chỉ để lại ông Phúc vẫn đứng ngẩn người.

Phòng của Diệp Kinh rất sạch sẽ nhưng giống như một căn phòng mẫu, đẹp thì đẹp nhưng không có hơi người.

“Vào đi, em ngồi đây một lát, chút nữa anh sẽ dẫn qua phòng em.”

“Vâng.”

Tiện tay để hành lý sang một bên, Diệp Kinh kéo tấm màn bằng lụa mỏng chỗ cửa sổ ra, căn phòng chợt sáng hẳn.

“Em muốn uống gì không, anh bảo người hầu mang lên.”

“Sữa ấm” Nhạc Tư Trà đứng bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Xung quanh chỉ thấy toàn cây cùng bãi cỏ, không còn nhà ai nữa.

“Cảnh chỗ này đẹp quá.”

“Xung quanh đây đều thuộc về nhà họ Diệp, hôm nào anh sẽ dẫn em đi xem.”

“Ừm.” Cả một khu lớn vậy đều thuộc nhà họ Diệp, đúng là có tiền!

Trong phòng thực ấm áp, Nhạc Tư Trà cởi chiếc áo khoác nặng trĩu ra, nằm xuống sofa, uống sữa ấm. Diệp Kinh cảm ly cà phê, ngồi cạnh cậu.

“Anh định như thế nào?” Nhạc Tư Trà uống xong ngụm cuối cùng, không để ý rằng bên miệng còn dính sữa.

Diệp Kinh quay lại, liếm đi chỗ sữa đó “Thế nào là thế nào?”

“Anh đừng giả vờ giả vịt nữa, chuyện cha anh bị bệnh ấy.”

“...” Diệp Kinh không nói gì, chôn đầu trong cổ cậu.

“Anh giận cha thì đợi bác ấy hết bệnh rồi giận tiếp cũng được, sao phải khiến bản thân khó chịu thế?”

Không nghe thấy anh trả lời, Nhạc Tư Trà lại nói tiếp “Dù sao thì cả hai cũng là cha con... ừm...”

“Em nói nhiều quá!” Diệp Kinh chỉ nói vậy rồi lại bịt kín miệng cậu.

“Này....a..buông ra...” Nhạc Tư Trà thở hổn hển, cố gắng đẩy anh ra.

Diệp Kinh chỉ cần tăng thêm chút sức đã có thể đẩy ngã cậu trên sofa.....

(sau đó thì mọi người tự tưởng tượng)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

“Cốc cốc cốc” tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi.”

“Đại thiếu gia, phòng cho cậu Nhạc đã chuẩn bị xong.” Ông Phúc đi vào, cúi người hành lễ.

“Làm phiền bác rồi, bác Phúc.” Diệp Kinh giống như một con mèo lớn vừa được ăn no nê (bingo!), lười biếng dựa vào sofa, bộ đồ trên người đã được đổi. Cả căn phòng không hề có bóng dáng Nhạc Tư Trà, phía phòng tắm lại khẽ có tiếng nước, ra là cậu ở đó.

“Đây là bồn phận của tôi.” Ông Phúc cười hòa ái nhưng vẫn không mất vẻ cung kính “Đại thiếu gia, bệnh viện thông báo bệnh tình của lão gia đã ổn định. Nhưng là...” Nói đến đây, ông Phúc liền cẩn thận nhìn về mặt của Diệp Kinh.

“Nhưng là sao?” quả nhiên là dù đã cố gắng che giấu nhưng giọng nói của cậu vẫn chứa đựng quan tâm

“Nhưng là lão gia đã biết tình trạng của mình, tinh thần trở nên không ổn định, bác sĩ lo lắng nếu cứ thế mọi việc sẽ chuyển biến xấu.” Ông Phúc vô cùng lo lắng.

“...Dọn cơm chiều lên đi. Còn nữa, chuẩn bị xe, tối nay cháu muốn ra ngoài.”

“Vâng, đại thiếu gia.” Ông phúc vui vẻ đi chuẩn bị.

Nhạc Tư Trà tắm rửa xong, đổi bộ quần áo khác, bước ra khỏi phòng tắm thì vừa lúc thấy người hầu đưa đồ ăn vào.

Dọn bàn xong xuôi, Diệp Kinh vẫy bọn họ đi, ý bảo Nhạc Tư Trà ngồi xuống cùng ăn cơm.

“Phòng của em đã dọn xong rồi, chút nữa anh sẽ mang em qua, tối nay anh phải ra ngoài, một mình em ở đây không sao chứ?” Diệp Kinh hỏi.

“Đương nhiên không sao.” Nhạc Tư Trà gật đầu, cậu cũng không phải đứa trẻ ba, bốn tuổi “Anh tới viện sao?”

“Ừ.” Diệp Kinh cũng chẳng có gì phải giấu giếm, gật đầu.

“Mang theo này đi.” Nhạc Tư Trà lấy ra một rổ hoa quả “Chờ anh về chúng ta sẽ nói chuyện về bệnh của bác.”

“Ừm.” Đến giờ Diệp Kinh mới thấy thả lỏng, sao anh lại quên mất khả năng của Nhạc Tư Trà chứ.

Ở đây, cả tầng bốn đều là của riêng Diệp Kinh. Phòng ngủ của anh ở góc bên trái, mà bên cạnh phòng ngủ, ngoài thư phòng chỉ còn một phòng liền với là có thể ở lại.

“Phòng này đã lâu lắm rồi không có ai ở.” Diệp Kinh đưa Nhạc Tư Trà tới phòng của cậu, mở cửa, trong ánh mắt đều chứa vẻ hoài niệm khi nhìn đồ vật trong phòng.

Căn phòng được trang hoàng rất tinh tế, trang nhã, rèm cửa đều sử dụng màu ấm, mỗi khi có gió thổi qua sẽ khẽ đung đưa. Bàn trang điểm ở đầu giường còn để lại một ít đồ, có thể thấy được, đây vốn là phòng ngủ của một người phụ nữ.

“Đây là phòng mẹ anh khi bà còn sống.” Giọng Diệp Kinh có chút gì đó cô đơn.

“Em ở đây không sao chứ?” Nhạc Tư Trà hỏi, không chỉ vì đây là phòng của mẹ Diệp Kinh, mà cách trang trí nữ tính hóa thế này cũng không phải sở thích của cậu.

“Ở tầng bốn chỉ có 2 phòng ngủ. Một là của anh, hai là nơi này. Em không muốn ở đây là muốn chung phòng với anh sao?” Diệp Kinh ép sát cậu, nâng cằm cậu lên “Anh rất vui lòng nếu được làm bạn với người đẹp nha~”

“Em ở đây là được rồi.” Nhạc Tư Trà cảm hành lý, bước vào cửa, không đợi Diệp Kinh theo vào đã trực tiếp đóng cửa, cài khóa.

Diệp Kinh sờ sờ sống mũi suýt bị cửa đập vào, cười khẽ, xoay người xuống tầng.

Trong khoảng thời gian Diệp Kinh tới bệnh viện, Nhạc Tư Trà cũng không nhàn rỗi.

Cậu vào không gian, tập trung tinh thần, thu nhận những thông tin không gian cung cấp. Những thông tin này vừa mơ hồ, lại hỗn độn, cậu phải tốn rất lâu mới có thể sắp xếp lại.

Đầu tiên là ‘dây leo vận chuyển’ cùng với tầng không gian phía trên thì chắc chắn phải đợi chúng lớn lên hẳn mới có thể chứng thực.

Tiếp theo là nguồn gốc của không gian này.

Từ thời thượng cổ, trên trái đất đã có rất nhiều người tu chân, khi đó, cả Trái Đất đúng là thế giới để bọn họ làm chủ.

Sau đó không biết vì sao, tất cả những người tu chân đều rời đi Trái đất, không rõ tung tích. (đi ăn máng khác? UFOs?)

Không gian này là của một người tu chân, không cần thận để lại trên Trái đất. Người tu chân này dường như là kẻ vô cùng lợi hại, không gian này được ông ta luyện chế ra trong thời gian rảnh rỗi, mục đích chính là để có chỗ nghỉ ngơi. (giờ mà xuất hiện cái này ng ta tranh nhau đầu roi máu chảy)

Tuy rằng chỉ là chỗ để giải trí nhưng người này vẫn đặt vào rất nhiều thứ tốt, mình hồ cùng đất trồng chính là một trong số đó. Không gian này lại có khả năng tiến hóa, nó có thể lớn tới mức độ nào còn xem khả năng của người nắm giữ.

Đương nhiên là Nhạc Tư Trà không có khả năng khiến không gian lớn dần, nhưng dò sao không gian này đã tồn tại hơn vạn năm, năng lượng nó hấp thu trong khoảng thời gian đó cũng đủ cho nó tiến hóa. Chỉ là người sáng tạo ra không gian này đã đặt là quy định – không có chủ nhân, không thể tự tiến hóa.

Vậy nên từ khi nhận Nhạc Tư Trà, nó bắt đầu tự chủ tiến hóa.

Vì tiến hóa đã bắt đầu nên Nhạc Tư Trà cũng nhận được quyền lợi – trong phạm vi nhất định, cậu có thể tự do không chế mọi thứ trong không gian.

Ví dụ như những cây trồng trong đây, cậu hoàn toàn có thể cho kiểm soát thời gian sinh trưởng của chúng, nhưng là vẫn có hạn chế. Đó là tốc độ sinh trưởng không thể vượt qua tốc độ sinh trưởng tự nhiên của cây quá ba lần, nếu không cậu sẽ vì quá mệt mà té xỉu. Còn việc khiến cây ngừng sinh trưởng thì không có hạn chế.

Nhạc Tư Trà ở trong không gian một lúc lâu, nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền đi ra.

Vừa bước ra thì đã thấy Diệp Kinh ngồi trên sofa chờ cậu, làm Nhạc Tư Trà giật mình phát hoảng, cậu không ngờ có người ngồi đó.

“Sao anh vào được?” Bình tĩnh lại, Nhạc Tư Trà hỏi. Chẳng nhẽ là có chìa khóa? Vậy sao cậu đề phòng sói được?

Diệp Kinh chỉ chỉ phía sau lưng cậu, Nhạc Tư Trà nhìn lại, cánh cửa tủ thay quần áo đã mở, mà phần đáng lẽ là tường lại có một cánh cửa nữa cũng đang mở, phía sau chính là phòng Diệp Kinh. (thiết kế cửa chỗ đó là gì!!!!!!)

“Hai căn phòng này thông nhau.” Diệp Kinh cười giải thích, vẻ mặt đắc chí.

“...Bác thế nào rồi?” Nhạc Tư Trà không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở chủ đề này, liền trực tiếp hỏi việc muốn biết nhất.

“Không sao, khả năng tiếp nhận mọi việc của ông ấy không tồi. Đã bình tĩnh lại.” Diệp Kinh nói thực bình thản.

“Anh làm cách nào vậy?” Nhạc Tư Trà thật không tưởng tượng nổi làm thế nào để khiến một người bệnh vừa nhận được tin dữ có thể bình tĩnh lại.

“Chỉ là nói rằng bệnh của ông ấy sẽ được chữa khỏi nhanh thôi.” Diệp Kinh nhún vai.

“...” Đúng là đơn giản, Diệp Triển Hạo dễ dàng tin thế sao?

“Em định bắt đầu điều trị từ lúc nào?” Chuyện này Diệp Kinh thực đề bụng.

“Việc này em không can thiệp được, anh cứ quyết định đi.” Cậu còn không ngốc tới độ khiến khả năng của mình bị lộ.

“Được rồi.” về điểm này Diệp Kinh cũng đồng ý, lại hỏi “Ông ấy cần bao lâu mới bình phục được hoàn toàn?”

“Nếu nhanh thì chỉ cần trong vòng vài ngày tắm nước âm dương là được, nhưng là...anh không ngại nếu đề từ từ chứ?” Nhạc Tư Trà cười như thằng nhóc đang chơi đùa dai.

“Đương nhiên không.” Diệp Kinh hiểu ý cười, làm Diệp Triển Hạo chịu khổ một chút cũng coi như báo thù cho mẹ.

“Tiếc là chúng ta sắp phải tới trường rồi.” Nhạc Tư Trà có chút bối rối.

“Anh sẽ thuyết phục ông ấy tới thành phố B để điều trị.”

Hai người nhìn nhau cười, không cần phải nói thêm lời nào nữa.

Hôm sau, Nhạc Tư Trà theo Diệp Kinh tới bệnh viện, nhìn qua thì Diệp Triển Hạo có vẻ cũng không tệ lắm, nếu người người bình thường, khi biết mình bị liệt chắc chắn tinh thần sẽ sa sút.

Lúc cả hai tới, Diệp Triển Hạo đang dùng com, vì không thể cử động nên đành phải để Đàm Tú Uyên đút cho.

Hôm qua tới có chút hỗn loạn, tới giờ Diệp Kinh mới có thời gian giới thiệu Nhạc Tư Trà cho bọn họ, tuy rằng anh thấy việc này cũng chẳng quan trọng.

Đối với người Diệp Kinh dẫn tới, ba người nhà họ Diệp đều có những phản ứng khác nhau, Diệp Vũ có vẻ chán ghét, Đàm Tú Uyên lại ngạc nhiên, Diệp Triển Hạo hỏi han ân cần. Tất cả Nhạc Tư Trà đều nhìn rõ.

Suốt khoảng thời gian thăm viếng, trừ lời chào hỏi ban đầu, Nhạc Tư Trà không nói thêm một lời, im lặng nhìn mọi người nói chuyện, cũng thấy được Diệp Kinh không thích mẹ con Đàm Tú Uyên, tuy rằng không châm chọc, nhưng cũng không thêm đề ý bọn họ.

Còn về Diệp Triển Hạo, có lẽ vì ông đng là bệnh nhân nên Diệp Kinh không lộ ra vẻ chán ghét như mỗi lần nói về ông như trước, có vẻ dịu đi không ít.

Thấy thái độ Diệp Kinh thay đổi như vậy, Diệp Triển Hạo mừng lắm, sắc mặt cũng tốt lên nhiều.

Làm thế nào để điều trị cho Diệp Triển Hạo? Biện pháp của Diệp Kinh rất đơn giản: thay nước sôi ông dùng để uống thuốc thành nước âm dương. Nhưng điều kiện là phải thường xuyên có người bên cạnh. Vì thế Diệp Kinh lấy lý do là bệnh viện ở thành phố B có điều kiện tốt hơn thành phố S, mời Diệp Triển Hạo tới thành phố B. Diệp Triển Hạo lại có ý hân gắn quan hệ cha con giữa hai người, thấy Diệp Kinh đối mình dần thân mật hơn, nên cũng đồng ý tới thành phố B.

Đàm Tú Uyên đương nhiên cũng đi theo, còn Diệp Vũ phải ở lại để giải quyết công việc trong gia tộc.

Vậy nên Nhạc Tư Trà ở lại nhà họ Diệp chưa tới hai ngày thì lại phải đóng gói hành lý về thành phố B.

Bởi Diệp Triển Hạo gặp khó khăn trong việc cử động nên lần này bọn họ ngồi máy bay riêng.

Không khí trên máy bay có chút xấu hổ, Diệp Triển Hạo muốn nói chuyện với Diệp Kinh thì không sao, Đàm Tú Uyên vì có Diệp Kinh ở nên không dám mở miệng, chỉ lặng lặng ngồi bên Diệp Triển Hạo. Mà Diệp Kinh, đa số thời gian đều bận bịu, cũng chỉ thỉnh thoảng nói một hai câu với Nhạc Tư Trà, không hề để ý tới hai người kia.

Nhàm chán, Nhạc Tư Trà liếc nhìn xung quanh, vừa lúc chạm mắt với Diệp Triển Hạo, vì lễ phép, cậu cúi đầu mỉm cười với ông. Diệp Triển Hạo thấy có vợ hội, liền mở miệng hỏi “Tur Trà, cháu và A Kinh nhà bác quen biết với nhau như thế nào?”

“Cháu là chủ cho thuê nhà của anh ấy.” Nhạc Tư Trà đáp lại ngắn gọn.

“Ồ? A Kinh, chẳng phải con có phòng ở thành phố B sao? Sao còn đi thuê?” Diệp Triển Hạo cứ thế tự nhiên mà hỏi Diệp Kinh đang ngồi cạnh Nhạc Tư Trà.

Bị hỏi, Diệp Kinh muốn không mở miệng cũng không được, nhưng đáp lại có chút nhát gừng “Quá xa trường, không tiện.” Nói xong lại cắm đầu vào việc. Hiển nhiên, anh không muốn nói chuyện với ai, nhất là Diệp Triển Hạo.

Thấy Diệp Kinh không muốn nói chuyện, Diệp Triển Hạo đành yên tĩnh trở lại, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong khoang lại trở nên im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Rời máy bay, Diệp Kinh đưa Diệp Triển Hạo đi làm thủ tục nhập viện, Nhạc Tư Trà không muốn đi theo nên chào Diệp Kinh rồi về nhà.

Về tới nhà, dọn dẹp mọi thứ xong, Nhạc Tư Trà liền ra ngoài đi dạo.

Nhà của bác Triệu Kỳ Hoa thì không qua được rồi, bởi vì đang trong kỳ nghỉ đông, hai vợ chồng bác liền bay sang nước ngoài, đón tết cùng nhà con gái. Vì thế mà Nhạc Tư Trà dự định qua nhà Lâm Thanh Nhã.

Tới rồi nhà họ Lâm, chỉ có hai bác ở nhà, cả hai nhiệt tình tiếp đón cậu.

“Lâu rồi không thấy tới nhà bác chơi, hôm nay sao lại có thời gian rảnh qua đây?” Bá Lâm rót cho Nhạc Tư Trà một ly trà nóng.

Cha mẹ của Lâm Thanh Nhã đều rất tốt, bình thường đối ai cũng ôn hòa, không chút kiêu căng, không ai ngờ được người có hình tượng nữ vương như Lâm Thanh Nhã lại là con họ.

“Cháu cảm ơn.” Nhạc Tư Trà nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm “Đạo trước bạn quá nên cháu không qua được.”

“Cháu tới tìm Thanh Nhã phải không, tiếc quá, nó vừa ra ngoài rồi.”

“Vậy à, chị ấy đi đâu ạ?”

“Nó đấy, ” hai ông bà nhìn nhau cười “Tiểu Lâm nhà chúng ta gần đây đang yêu, ngày nào cũng ra ngoài hết á.”

“Yêu?” Nhạc Tư Trà thực giật mình, không biết người nào to gan dám cùng Lâm tỷ hẹn hò?

“Đúng thế, con gái rồi cũng đến lúc, chúng ta già rồi, chỉ cần tiểu Nhã hạnh phúc là được.” Bác Lâm vui mừng nói, bọn họ mãi tới khi đứng tuổi mới có con nên cưng chiều Lâm Thanh Nhã tới tận trời. Cũng may Lâm Thanh Nhã cũng là người giỏi giang, chỉ khí phách chứ không thành kẻ chua ngoa.

“Thế lần sau gặp chị ấy cháu phải hỏi kỹ càng mới được. Không biết bạn trai chị ấy là ai? Có phải người cháu biết không?” Nhạc Te Trà thực sự thấy vui cho Lâm Thanh Nhã, tìm tìm mãi không thôi.

“Con bé giữ kín như bưng, ngay cả hai bác cũng chịu!” Bá Lâm nói giọng có chút bất đắc dĩ, con gái lớn không giữ được nha.

Nhạc Tư Trà cùng hai người nói chuyện một chốc liền xin phép rời đi.

Thời gian còn nhiều, thời tiết cũng khá đẹp, đúng là thích hợp tảo mộ, Nhạc Tư Trà lên xe tới nghĩa trang ở ngoại ô.

Hiếm khi nào thấy nơi này náo nhiệt như hôm nay, không ít người tranh thủ ngày tết tới tể bái. Đâu đâu cũng thấy người mang thân nhân tới.

Mua hương tiền trước cửa, Nhạc Tư Trà không qua mộ của cha mẹ ngay mà lowiaij rẽ sang hướng khác.

Nhạc Tư Trà là người thành phố B, đương nhiên người thân của cậu cũng được chôn ở đây, vậy nên theo trình tự, cậu phải đi thắp hương cho ông bà nội ngoại trước.

Đối với bốn người này, Nhạc Tư Trà không có ấn tượng gì cả, họ đã qua đời trước khi Nhạc Tư Trà sinh ra.

Mọi người nằm ở những chỗ khác nhau nên Nhạc Tư Trà phải chạy ngược chạy xuôi một lúc mới đến phần cha mẹ mình.

Cậu quỳ trước mộ, hóa vàng cho cha mẹ, lần này cậu cảm thấy rất bình tĩnh, thậm chí còn có chút vui sướng. Không chỉ vì không khí xung quanh, càng nhiều là bởi Diệp Kinh.

Cậu vừa hóa tiền, vừa thủ thỉ kể chuyện Diệp Kinh.

Nhạc Tư Trà không để ý cha mẹ phản đối, không phải vì họ đã qua đời, mà vì cậu tin rằng, cha mẹ thương mình như thế, chỉ cần biết mình hạnh phúc, nhất định sẽ ủng hộ cậu.

Nhạc Tư Trà say mê nói chuyện, không chú ý tới có người tới gần, ngồi xổm ngay cạnh cậu.

Một đôi bàn tay to khỏe đưa lại, cầm lấy hương trước mặt cậu, châm lửa đốt.

Nhạc Tư Trà quay đầu lại, gương mặt anh tuần quen thuộc kia, là Diệp Kinh chứ còn ai?

Nhạc Tư Trà vui vẻ, ánh mắt đầy ấm áp “Sao anh biết em ở đây?”

Diệp Kinh cười đáp lại “Đoán.” Thực ra là vì rút kinh nghiệm chuyện lần trước, anh lên trang bị hệ thống định vị vệ tinh vào vòng cổ tặng cậu, nhưng tốt nhất là không nên nói thật cho Nhạc Tư Trà.

“À.” Cậu cũng không thấy hoài nghi.

Diệp Kinh cầm hương, trình trọng quỳ gối trước bia mộ, dập đầu dâng hương “Cháu chào bác bá, cháu là Diệp Kinh, là người yêu của Tư Trà.” Anh dừng lại một chút, nhìn Tư Trà đang thẹn thùng “Cháu không biết hai người có đồng ý chuyện chúng cháu hẹn hò không, nhưng cháu thật sự muốn ở bên cậu ấy. Cháu biết Tư Trà là báu vật của hai bác, cháu cũng sẽ yêu thương cậu ấy như hai bác vậy, thậm chí còn ‘yêu’ hơn nữa.” Hai tiếng cuối vừa được nhấn mạnh, vừa kéo dài, khiến Nhạc Tư Trà chột liên tưởng tới mấy hình ảnh chấm – ba – chấm, mặt lại nóng rực lên.

Dâng hương xong, hai người từ từ rời khỏi nghĩa trang, tiện thể thưởng thức phong cảnh.

Khung cảnh nơi đây cũng không tệ lắm...nếu như không nhìn mấy cái bia này. Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh vừa đi vừa trò chuyện.

“Thủ tục làm tốt rồi sao?”

“Ừm.” Đương nhiên là Diệp Kinh biết cậu đang hỏi về chuyện gì, gật đầu, tiếp tục nói “Đã xong xuôi hết rồi, cũng đã cử người giám hộ.”

“Người của anh sao?”

“Ừ, như thế tiện hơn.” Diệp Kinh thừa nhận “Em hôm nay đi những đâu vậy?”

“Vốn định đi gặp Lâm tỷ, nhưng chị ấy lại đi hẹn hò rồi.” Nhạc Tư Trà cười hi hi “Anh thử đoán xem bạn trai chị ấy nhìn thế nào đi?”

“Rất khó tưởng tượng, khí thế của cô ấy mạnh vậy, ai mà át nổi.” Diệp Kinh cũng gạt mình, không ngờ người như thế cũng có kẻ muốn “Hôm nào hẹn ra xem đi.”

“Ừm.”

Xe chạy vào nội thành, bởi vì còn sớm nên cả hai đều không muốn về ngay.

“Đi đâu giờ?” Trong lúc chờ đèn xanh, Diệp Kinh hỏi.

“Em đói, mình đi ăn com đi.” Nhạc Tư Trà sờ sờ bụng, đáp. Chạy cả ngày, cậu chưa ăn miếng com nào, cũng không muốn về nhà nấu.

“Tới Hoa Nhã?”

“Anh cứ quyết định đi.” Người kiềng ăn đâu phải là cậu.

“Ừm.” Với cái khẩu vị của Diệp Kinh thì cũng chỉ có Hoa Nhã là tạm chấp nhận được.

Đèn xanh, xe chạy hướng trung tâm thương mại.

Hai người tới Hoa Nhã, đúng lúc đang đông khách, trước cửa xe tới xe ra tấp nập.

Đỗ xe trước cửa, Diệp Kinh tắt máy, Nhạc Tư Trà bước xuống trước anh.

Nhân viên đang bận tới bận lui, trừ bỏ hai vị tiếp tân cùng đưa bé giữ cửa lần trước đã gặp hai người, cũng không có ai quá chú ý tới họ.

Bởi vì lần trước thấy Hoàng Trung Nhân tiếp đón hai vị này rất cẩn thận nên lần này cả hai càng được phục vụ chu đáo.

Đưa bé giữ cửa ân cần lên giúp Nhạc Tư Trà cầm lấy bình rượu, đây là rượu nho Nhạc Tư Trà lấy từ không gian ra vì Diệp Kinh nói muốn ăn com Tây. Nữ tiếp tân lần trước trực tiếp dẫn họ tới [Du Nhiên cư.]

Không ngoài dự đoán, lần này tiếp đãi họ vẫn là Hoàng Trung Nhân. Hắn vừa nghe thông báo liền chạy tới.

Hoa Nhã cung cấp đủ loại mỹ thực trên thế giới, ông chủ muốn ăn com Tây đương nhiên là không thành vấn đề.

Đồ ăn được đưa lên rất nhanh, Nhạc Tư Trà đã nếm qua vài lần com Tây nên lễ nghi cơ bản cậu cũng hiểu. Nhưng lần này, cậu không muốn Hoàng Trung Nhân ở lại phục vụ, bởi vì đã biết Diệp Kinh là chủ nơi này nên cậu cũng hiểu thân phận của Hoàng Trung Nhân không phải như cậu nghĩ trước đây, là quản lý đại sảnh linh tinh gì đấy.

Vậy nên cậu mới nói với Hoàng Trung Nhân đang rót rượu cho bọn họ “Làm phiền, cứ để tự chúng tôi là được rồi.”

Hoàng Trung Nhân vẫn rất ấn tượng với Nhạc Tư Trà, nghe vậy, hắn liền quay đầu lại hỏi Diệp Kinh, thấy anh gật đầu mới dọn xong ly rượu cho hai người rồi rời đi.

“Sao vậy? Chẳng phải lần trước em rất hưởng thụ ông ấy phục vụ sao?” Diệp Kinh để tay lên bàn, nâng cằm hỏi, trước mặt Nhạc Tư Trà anh vẫn luôn rất tùy ý.

“Lần trước tưởng đây là công việc của ông ấy, khó mà nói, ai lại thích ăn com luôn có người bên cạnh nhìn? Nếu biết là vì nịnh bợ anh thì em sao an tâm để ông ta phục vụ.” Nhạc Tư Trà nhếch mi, nhấp một ít rượu.

Nhìn đôi môi Nhạc Tư Trà vì uống rượu mà trở nên bóng mềm, có gì đó xẹt qua mắt Diệp Kinh “Lần này đừng uống rượu nữa, say rồi anh không đưa em về đâu.” (mà ăn luôn)

“Yên tâm, anh không chuốc thì em không sao.” Cậu cũng biết từ lượng của mình, hiểu được phải một vừa hai phải.

Diệp Kinh cười khế, tự nhiên mà lấy thịt bò đã thái tốt trong đĩa Nhạc Tư Trà.

Chỉ là một miếng thịt bò, Nhạc Tư Trà cũng không dễ giận như vậy. Nhưng là, khi Diệp Kinh cứ lần lượt cướp đi thức ăn của cậu, Nhạc Tư Trà bốc hỏa, khi Diệp Kinh lại lấy thêm miếng thịt bò khác thì cậu trực tiếp bắt lấy tay anh, cắn luôn miếng thịt trong đĩa “Anh cũng có, đừng có cướp của em!”. Nói xong, cậu cứ từ từ mà nhấm nháp miếng thịt trong miệng.

“Anh thấy là, cướp của em ăn ngon hơn.” Diệp Kinh đứng lên, rướn qua bàn, dán sát vào môi Nhạc Tư Trà. Trong lúc cậu đang sững sờ thì chiếm luôn miếng thịt trong miệng cậu.

“Này!” Nhạc Tư Trà khó thở, cầm dao vung lên_____

“Ai-~” Diệp Kinh ôm lấy cánh tay đang chảy máu không ngừng, không dám nói gì, không ngờ chỉ là chút vui đùa lại dẫn tới hậu quả này.

“A, thực xin lỗi.” Nhạc Tư Trà cũng hoảng sợ, bỏ ra dao nữa, lấy nước âm dương rót vào miệng vết thương.

Máu dần dần ngừng lại, nhưng miệng vết thương thật dài ấy vẫn chưa hoàn toàn khép lại.

“Anh chờ chút, em đi gọi người.” Nhạc Tư Trà xoay người, định chạy đi.

Diệp Kinh níu cậu lại “Không cần, đã cầm máu rồi, sẽ không sao, chẳng phải em có...băng chưa dùng hết sao? Lấy ra băng cho anh là được rồi.” Miệng vết thương vốn không sâu, giờ đã ngừng chảy máu nên cũng không cần lo lắng.

“A, ừm.” Nhạc Tư Trà lấy ra bông băng, cởi áo trong của anh ra, nhiệt độ nơi này khá cao nên cả hai đều không mặc áo khoác, nếu không thì Diệp Kinh cũng không dễ bị thương như vậy.

Nhạc Tư Trà cẩn thận rửa sạch vết máu, quấn băng, buộc chặt “Em xin lỗi, anh có chỗ nào không thoải mái không?”

“Thương này là do anh, không phải lỗi của em, hơn nữa cũng chỉ là vết thương nhỏ, không cần lo lắng.” Diệp Kinh thử giật giạt cánh tay, xác định không có vấn đề liền nhẹ nhàng nói vậy “Chẳng phải em chưa ăn gì sao? Mau ăn đi.” Anh dùng tay không bị thương, đẩy Nhạc Tư Trà vào chỗ ngồi.

Dao nữa của Nhạc Tư Trà rơi trên mặt đất đã bắn nên Diệp Kinh lấy bộ của mình đã cho cậu, rồi lại yêu cầu lấy thêm một bộ khác.

Người phục vụ tiến vào thấy cánh tay nhiễm máu cùng con dao dính máu trên đất thì hoảng sợ. Nhưng thấy hai người không có phản ứng gì cũng thông minh không nói, làm bộ như không phát hiện, thay bộ đồ ăn khác cho Diệp Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Nhạc Tư Trà vừa ăn vừa chú ý tới Diệp Kinh, thấy anh khó khăn trong việc cắt thịt, thỉnh thoảng vì động vào miệng vết thương mà lại phải ngừng lại (đáng đời)

Cậu bèn lấy đĩa của anh, cắt thịt bỏ thành từng lát rồi lại đưa lại “Anh ăn đi.”

“Cám ơn.” Diệp Kinh thoáng kinh ngạc rồi lại cười khẽ, tiếp tục ăn.

Uống nốt ngụm rượu cuối cùng, Nhạc Tư Trà khoan khoái ngồi đấy.

“Em no rồi?” nhìn động tác có chút bất nhã ấy của Nhạc Tư Trà mà Diệp Kinh càng thấy cậu đáng yêu chết mất. Tuy rằng chắc chắn cậu sẽ không thích cái từ “đáng yêu” này.

“Ừm.”

“Em muốn giờ về ngay hay để chút nữa?”

“Anh vẫn lái xe được sao?” Nhạc Tư Trà không nghĩ là anh vẫn có thể lái xe với cái tay đấy.

Diệp Kinh giật mình, gật gật đầu “Đúng là không được. Hay là đêm nay chúng ta ngủ lại đây đi? Mai anh cho người đưa chúng ta về.” Chợt có gì đó xẹt qua trong ánh mắt của Diệp Kinh.

“Ừm.” Nhạc Tư Trà đồng ý, hiện tại cậu cũng không muốn động dậy.

Diệp Kinh gọi phục vụ tới, đặt phòng. Nhạc Tư Trà không để ý rằng, Diệp Kinh chỉ muốn 1 căn phòng.

Con gió đem lạnh lẽo khiến tấm màn vàng nhạt khẽ lắc lư, cả căn phòng được trang hoàng với gam màu ấm, chum đèn thủy tinh chiếu ra ánh sáng dịu nhẹ. Vật dụng cổ kính cùng đồ điện hiện đại được đặt ở cạnh nhau hài hòa, hỗ trợ lẫn nhau. Trên tường treo vài bức tranh phong cảnh, khiến căn phòng càng trở nên thoải mái.

Nhạc Tư Trà rất thích căn phòng, nhưng là....

“Sao lại chỉ có một phòng?”

“Giờ anh đang thế này, dù sao thì em cũng phải ở bên chăm sóc chứ.” Diệp Kinh nâng cánh tay lên.

Thế này... Nhạc Tư Trà không muốn đồng ý cũng khó, dù sao là do cậu gây ra.

“Chuẩn bị nước giúp anh nhé, anh muốn tắm.” Anh đã phải chịu đựng cái áo dính máu này từ nãy tới giờ.

“Anh đợi chút.” Nhạc Tư Trà chạy vào phòng tắm, vặn nước, loáng thoáng nghe thấy có tiếng người bên ngoài.

Thì ra là phục vụ phòng tới đưa quần áo.

Diệp Kinh vừa tiến bước phục vụ, cầm quần áo quay lại thì thấy Nhạc Tư Trà đi ra “Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi?”

“Ừm.”

Diệp Kinh không nói gì, cầm quần áo vào phòng tắm.

Một chốc, trong phòng tắm truyền ra tiếng Diệp Kinh “Tur Trà, em vào đây một chút được không?”

Nghे thế, Nhạc Tur Trà cũng không nghĩ nhiều liền đi vào.

Trong phòng tràn ngập hơi nước, Diệp Kinh vẫn mặc quần áo nghiêm chỉnh “Em giúp anh cởi được không?”

“Được.” Nhạc Tur Trà gật đầu, lại giúp Diệp Kinh.

Diệp Kinh không sợ lạnh như Nhạc Tur Trà nên đã bỏ áo khoác từ lúc trước, giờ trên người anh chỉ còn áo sơ mi dính máu.

Từng chiếc nút dần được gỡ ra, ánh mắt của Diệp Kinh ngày càng nóng bỏng, Nhạc Tur Trà cũng ngày càng lúng túng.

Do rèn luyện thường xuyên nên thân hình Diệp Kinh đầy sức mạnh, dáng người là dạng tam giác chuẩn, thon dài mà đầy tính xâm lược. Mỗi lần nhìn đều khiến Nhạc Tur Trà vô cùng hâm mộ.

“Được rồi.” Nhạc Tur Trà bối rối cào cào tóc, lùi dần về phía sau, dù xem bao nhiêu lần thì cậu vẫn cảm thấy ngại.

Diệp Kinh tiến tới, dựa sát vào Nhạc Tur Trà, ghé vào tai cậu than nhẹ “Còn nữa thì sao?”. Anh cầm lấy tay cậu, đặt tại thắt lưng.

Nhạc Tur Trà đỏ mặt, đành cởi. Cậu ngồi xổm xuống, cởi quần dài của anh, để lộ bên trong màu nội y màu đen – bó sát lấy hai chân thon dài, khỏe mạnh của Diệp Kinh cùng với.....cái vật không nhỏ đó.

Diệp Kinh đặt tay lên vai Nhạc Tur Trà, cúi người nói “Tiếp tục!”

Giọng nói khàn khàn dụ dỗ Nhạc Tur Trà, khiến cậu bất giác làm theo lời anh.

Tới khi nội y cũng được kéo xuống, vật tượng trưng của một người đàn ông bỗng nảy ra suýt nữa đánh vào mặt cậu thì Nhạc Tur Trà mới giật mình “Em...em ra ngoài....”

Diệp Kinh giữ chặt lấy cậu, kéo vào lòng, dựa vào tường.

“Chẳng phải đã nói em sẽ giúp anh sao?” Giọng Diệp Kinh có chút nguy hiểm, tay bị thương chống lên tường, vây kín Nhạc Tur Trà, tay kia vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của cậu, đôi môi mềm mại của cậu.

Cảm giác tê dại truyền từ đầu ngón tay của anh tới toàn thân, cậu cảm thấy mình như nhũn ra.

Ngón tay anh dần trượt xuống, rẽ vào trước ngực cậu, kéo khóa xuống.

Nhạc Tur Trà không dám trốn, vết thương trên cánh tay Diệp Kinh ngăn cậu lại.

Có chút áy náy nên Nhạc Tur Trà im lặng nhìn Diệp Kinh dần cởi quần áo của cậu, từng cái, từng cái một, cho tới khi không còn thứ gì che thân thể cậu.

(Chuyện gì gì đấy)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tur Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Ngày hôm sau

Khi Nhạc Tur Trà tỉnh lại, cậu cảm thấy bản thân mình như sắp đứt ra là hai.

Mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt của người bên cạnh, cùng với cánh tay trơn nhẵn.....đội đã!

Nhạc Tur Trà mở tròn mắt nhìn cái tay kia, rất đẹp, rất hoàn mỹ, không có chút sẹo nào!!!!

Đưa tay qua sờ, xác nhận điều mình nhìn là đúng sự thật, Nhạc Tur Trà lại – đá Diệp Kinh xuống giường.

“Au~” Diệp Kinh thực không biết nói gì. Thật ra anh đã tỉnh dậy trước cậu, vốn định thử xem Nhạc Tư Trà sẽ có phản ứng gì nên mới giả vờ ngủ, không ngờ.....vì sao lần nào anh cũng bị thương vậy?

“Lần này anh lại làm gì trêu chọc đến em?” Anh bò lên giường.

“Anh lại lừa em!” Nhạc Tư Trà chỉ vào tay anh, trợn mắt.

Diệp Kinh nhìn cánh tay của mình liền hiểu “Em nên tin tưởng đồ của mình chứ, chỉ cần một tối cũng đủ để vết thương của anh biến mất. Đặc biệt là khi em đồ không ít vào bồn tắm” câu cuối anh cố tình dấn sát vào tai cậu mà nói.

Nhạc Tư Trà nhớ tới hôm qua Diệp Kinh lừa mình đồ vào bồn tắm rất nhiều nước lấy trong không gian, để mình có thể hồi phục thể lực, tiếp tục vui—đùa cùng anh ta. Cậu không nói được một lời.

Vì sao lần nào cũng bị anh ta lừa?

Không được, không thể để tình trạng như thế diễn ra!

Nhạc Tư Trà quay sang nói với Diệp Kinh “Một tháng, không được đụng vào em nếu như không được cho phép!”

Diệp Kinh kinh ngạc, cười đồng ý “Được.” Muốn anh thật đồng ý đâu đơn giản thế.

Cậu nhìn Diệp Kinh đầy hoài nghi, không ngờ lại dễ nói thế “Anh đồng ý thật?”

“Ừ.” Diệp Kinh gật đầu, lảng sang chuyện khác “Em muốn ngủ tiếp hay dậy luôn?”

Nhạc Tư Trà đuổi lưng “Nếu đã tỉnh thì dậy luôn đi, ăn bữa sáng xong chúng ta liền về.”

“Ừm.” Diệp Kinh gọi điện thoại gọi phục vụ phòng.

Hai người đáng răng rửa mặt xong thì bữa sáng cũng được mang lên, ăn xong, Diệp Kinh lái xe đưa Nhạc Tư Trà về.

Nhẹ nhàng trôi qua vài ngày, Nhạc Tư Trà chợt nhớ tới căn nhà ở thôn Phúc Khê, liền hỏi Diệp Kinh.

“Chắc phải một thời gian nữa, hiện tại đã dựng xong cấu tạo cơ bản,” Diệp Kinh vẫn luôn chú ý tới nhà mới của cậu.

“Anh định làm như thế nào mà chậm vậy?” Cậu nhớ là lúc trước bác Vương nói sẽ không tốn nhiều thời gian lắm.

“Nếu đã làm thì đương nhiên phải làm cho tốt, em đợi chút, lúc nào xong chúng ta cùng đi xem?”

“Ừm.” Nhạc Tư Trà gật đầu đồng ý.

“Chuyện lần trước em nhờ anh cũng lo sắp xong rồi, chờ làm xong hết chúng ta đi cũng được.”

“Chuyện gì cơ?” Nhạc Tư Trà nhất thời không nhớ mình đã nhờ anh chuyện gì.

“Chẳng phải em nhờ anh nhận thầu khu đất đấy sao.”

Giờ cậu mới nhớ ra là có chuyện này “Anh chuẩn bị xong hết rồi?”

“Cũng gần, chờ giấy tờ được phê duyệt nữa là được.” Diệp Kinh gật đầu “Nhưng chuyện về rượu em đã nhận lời anh thì sao? Sao vẫn chưa thấy em làm gì?”

Nhạc Tư Trà cười gượng “Ha ha, em quên.” Cậu đúng là không nhớ thật.

“Em thật là.” Diệp Kinh lắc đầu, cũng không trách cậu, chỉ hỏi “Cần anh giúp sao?”

“Giúp em chuẩn bị bình là được rồi, gần đây không chế không gian cũng thuận lợi hơn, không tốn nhiều thời gian.” Nhạc Tư Trà từ chối “Chuyện của cha anh thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói bệnh đã ổn định, ông ấy cũng tích cực phối hợp, tình trạng khôi phục khá tốt. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là nhờ đồ em đưa.” Diệp Kinh khen.

“Đương nhiên.” Nhạc Tư Trà ôm lấy Miêu Miêu “Đồ trong không gian rất tốt, đúng không Miêu Miêu?”

“Meo meo~” Miêu Miêu gật đầu, nó có thể xem như là khách đầu tiên ở trong không gian, không gian cũng không keo kiệt, trong lúc tiến hóa cũng phân một tia năng lượng cho nó, khiến nó càng ngày càng thông minh.

“Lâu lắm không thấy nó đi ra.” Diệp Kinh sờ đầu Miêu Miêu.

“Hiện tại ở trong không gian có lợi cho nó, mà Miêu Miêu cũng thích ở trong đây.” Nhạc Tư Trà nói.

“Ừm.”

Thời gian thế mà đã tới tết nguyên tiêu, để chúc mừng, ở trung tâm thương mại tổ chức hội hoa đăng. Quảng cáo đã treo từ cuối năm ngoái tới đầu năm nay nên toàn bộ B thị không ai không biết.

Nhạc Tư Trà cùng rủ Diệp Kinh đi cho vui, kỳ nghỉ đông đã hết, đến khai giảng sẽ không còn rảnh rỗi như thế này nữa.

Gió lạnh thổi từng cơn nhưng trên quảng trường vẫn rất náo nhiệt. Người đến người đi, thậm chí các cơ quan chức trách còn đặc biệt cho phép bày quán.

Trước các quầy hàng, người thì mua thứ mình thích, người thì mua đồ ăn vặt. Dù các kiểu đèn lồng giắt ở khắp nơi khiến cho màn đêm vốn lạnh lẽo chợt trở nên rực rỡ.

Nhạc Tư Trà cầm một xâu thịt dê, thỉnh thoảng lại cắn một miếng, vừa ôm Miêu Miêu vừa nhìn ngắm đèn lồng. Diệp Kinh đi bên cạnh cậu, trong tay cầm một hộp đồ ăn. Đương nhiên là của Tư Trà, thỉnh thoảng Miêu Miêu cũng sẽ được vài miếng. Nói chung là anh nhất định sẽ không động vào mấy thứ này.

“Cái đèn này cũng được đây chứ?” Nhạc Tư Trà chỉ vào một chiếc đèn hoa cung đình thu nhỏ, hỏi ý kiến Diệp Kinh.

“Không tồi.” Diệp Kinh cẩn thận xem xét, tạo hình tinh tế, khéo léo, đúng là không tệ.

Thấy anh cũng thích, Nhạc Tư Trà liền lấy tiền trả, cầm đèn lồng tiếp tục dạo các quầy hàng.

“Đứng đây chờ anh, anh đi vệ sinh chút.” Diệp Kinh đưa mấy thứ anh đang cầm cho Nhạc Tư Trà, rồi đi.

Nhạc Tư Trà một mình đứng trước quầy lưu niệm, tùy ý xem vài món mình thích, nghe người bán hàng quảng cáo.

Đột nhiên phía sau có người đụng phải cậu, Nhạc Tư Trà đứng không vững, đồ trong tay rơi xuống, nước trong hộp thức ăn chảy ra, làm ướt đồ của chủ quán.

“A, thật xin lỗi, cháu sẽ bù cho bác.” Nhạc Tư Trà vội nói.

“Cậu bé không cần nói thế, mau đuổi theo người kia, bác thấy hấn vừa móc ví của cháu.” Ông chủ chỉ theo bóng dáng đang chạy nhanh ấy, nói lớn.

Nhạc Tư Trà nghe vậy, sờ ví, quả là không thấy, liền vội vàng đuổi theo. Miêu Miêu cũng chạy theo cậu.

“Trộm! Đứng lại!” cậu vừa chạy vừa kêu. Nghe thế, mọi người tự động dẹp đường còn tên kia càng chạy nhanh hơn.

Thấy người nọ sắp chạy khỏi quảng trường, Nhạc Tư Trà bối rối cực, đường chỗ này cậu không quen, nếu như hấn chạy vào ngõ nhỏ thì cậu cũng chịu.

Tên trộm kia thấy mình sắp thoát, hớn hờ, chợt bên cạnh có thứ gì rất lớn đẩy hấn xuống.

Tên trộm choáng váng, nhìn lại thấy thứ đè lên người mình, sợ đến nổi hồn vía lên mây.

Đó là một con chó lớn bằng cả con nghé con, tuy rằng bản, nhưng hấn vẫn nhận ra được, đây là loài vẫn được mệnh danh là vua của các loài chó – chó Ngao Tây Tạng.

Bị một con chó Ngao trưởng thành đè lên, lại còn gào thét, không kẻ nào là không sợ.

Nhạc Tư Trà vốn không dám đi lên, nhưng nhìn lại con chó đang đè lên kẻ trộm, cậu giật mình.

Tuy rằng màu lông không giống lắm, nhưng trực giác của cậu nói rằng, đây chính là con mà cậu từng điều trị và nuôi một thời gian ngắn. Chợt nhận ra, cậu còn không biết tên của nó.

Thấy nó có ý định tấn công kẻ kia, Nhạc Tư Trà vội đi qua, không ngại bản mà ôm lấy nó “Không được đánh người.”

Nó nghe vậy liền bình tĩnh lại, nhưng Nhạc Tư Trà đã quên rằng, bên cạnh mình, có thể tấn công người, không chỉ có một con.

Miêu Miêu phóng ra, nhảy lên ngực tên trộm, gior vuốt, vả hai nhát vào mặt hấn. Vài đường trào xinh đẹp được vẽ nên.

“A!!!” Kẻ trộm đau quá mà lại không dám cục cựa gì, đúng là.....a!!!

Nhạc Tư Trà bắt đắc dĩ ôm lấy Miêu Miêu, lấy lại ví, tiện thể gọi cảnh sát. Đương nhiên con chó Ngao vẫn đè lên người hấn, đề phòng.

Xe cảnh sát tới rất nhanh, từ xe bước ra hai cảnh sát.

“Là cậu báo cảnh sát sao?”

“Đúng thế.” Nhạc Tư Trà gật đầu, chỉ vào kẻ nằm trên đất “Hắn trộm ví tiền của tôi, bị bắt được.”

“Tur Trà!” Phía sau có người lên tiếng gọi.

Nhạc Tư Trà quay lại, thì ra là Diệp Kinh.

Diệp Kinh chạy vội lại “Sao thế này?”

“Không có gì, gặp trộm thôi.” Nhạc Tư Trà giải thích “May có nó giúp em quơ được người.” cậu vỗ đầu khen chó Ngao.

“Bần.” Diệp Kinh nhìn, bộ lông lấm lem của nó làm anh phát kinh.

Dường như nó cũng biết Diệp Kinh không thích mình, khẽ gầm gừ.

“Im lặng!” Nhạc Tư Trà nói, cảm thấy hài lòng khi nó thôi không gầm, ngoan ngoãn ngồi xuống “Trước kia em từng chăm sóc nó, không biết sao giờ nó lại ở chỗ này?”

“Cậu bé, cậu làm ơn để nó đứng ra chỗ khác được không?” Cảnh sát A nói, loại chó lớn như vậy, bọn họ cũng không dám tùy tiện lại gần.

“A, được.” Nhạc Tư Trà cười xin lỗi, kéo nó xuống.

Hai vị cảnh sát nhanh chóng bắt kẻ trộm, còng tay lại “Mời cậu cùng chúng tôi đi, chúng ta cần làm ghi chép.”

“Xin đợi chút.” Nhạc Tư Trà gật đầu “Mấy thứ của em còn ở quầy hàng bên kia, anh qua đây lấy hộ em, tiện bồi thường chủ quán nữa, em làm bản đồ của bác ấy. Nếu không phải bác ấy nhắc nhở em cũng không biết gặp trộm.”

“Ừm, chút anh qua cục cảnh sát đón em.”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà mang theo Miêu Miêu cùng chó Ngao lên xe cảnh sát.

Tới khi Diệp Kinh lấy xong đồ, bồi thường xong cho chủ quán, tới cục cảnh sát thì Nhạc Tư Trà vẫn chưa làm ghi chép xong.

Một cảnh sát giải thích cho anh “Chúng tôi đã thẩm vấn tên trộm kia, hắn nói đã chú hai người từ lúc cả hai mua đèn lồng, nhưng cả hai vẫn cùng một chỗ, hắn không ra tay được, đành phải đợi lúc một người khác rời đi, người kia còn bận cầm đồ mới làm.”

Giờ Nhạc Tư Trà mới biết vì mình để lộ tiền mới dụ dỗ kẻ trộm. Lần sau phải rút kinh nghiệm.

“Chú cảnh sát, mèo của cháu cào thương hẳn, không biết có sao không ạ?”

“Yên tâm, chỉ là xước da thôi, chúng tôi đã tiêm vắc-xin cho hắn, lần này coi như là tự vệ, lần sau không được như thế nữa.”

“Vâng, cháu nhất định sẽ cẩn thận.” Tính tình Miêu Miêu vẫn không tốt, có lẽ thật là cần phải dạy dỗ chút, cậu vỗ nhẹ đầu Miêu Miêu, tỏ vẻ là trừng phạt.

“Ồm.con chó kia cũng là của cậu sao?” Cảnh sát nhìn con chó Ngao này giờ vẫn ngồi chồm hồm bên cạnh.

“A, vâng, đúng thế.” Nhìn nó bây giờ không khác gì chó hoang, cậu cứ tạm nói thế đi.

“Tuy chuyện này không thuộc phận sự của chúng tôi, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cậu cần làm giấy phép cho nó, còn tiêm vắc-xin và vài thứ linh tinh nữa. Nhìn nó thế này, nếu đi trên phố rất dễ bị đội bắt chó bắt mất.” Chú cảnh sát khéo léo đề cập tới vấn đề vệ sinh cho chó Ngao.

“A, vâng, cháu biết rồi ạ, cảm ơn chú đã nhắc nhở.” Giờ Nhạc Tư Trà mới phát hiện nó không đeo vòng.

“Xin hỏi, chúng tôi có thể rời đi sao?” Diệp Kinh hỏi.

“Đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Diệp Kinh đưa Nhạc Tư Trà về nhà – còn cái con – khi kia thì anh chẳng muốn chút nào!!!

Xe đỗ lại, chó Ngao chạy về phía nhà họ Nhạc, như đã quen lắm rồi, cả hai đi theo nó.

“A, đây chẳng phải là con chó hoang kia sao?” Tiểu Lý – bảo vệ đi tuần tra của khu, nhìn thấy chó Ngao đang chạy tới liền chột chột bạn mình.

Người kia cũng thấy “Đúng thế, qua xem đi.”

“Tiểu Nhạc, em biết con chó này sao?” Chuyện Diệp Kinh có bệnh yêu sạch sẽ cả khu ai cũng biết, con chó bản thể này đương nhiên không phải của anh.

“Vâng, sao thế ạ?” Nhạc Tư Trà có chút khó hiểu, trong khu đâu có cấm nuôi thú đâu.

“Con chó này mấy hôm trước luôn lượn lờ quanh đây, cũng không ai biết, vẫn tưởng là chó hoang nên đã gọi cho đội bắt chó, sau lại không thấy nên tưởng nó bị mạng đi rồi.” tiểu Lý cười giải thích, thực ra thì cậu cũng thích con chó này lắm “Mới đầu gặp con chó lớn thế này cũng sợ, nhưng lâu dần thấy nó không cắn người cũng yên tâm, có mấy nhà vẫn hay qua cho nó ăn đấy.”

“Thế sao.” Nhạc Tư Trà thoáng suy nghĩ, rồi gật đầu với tiểu Lý “Nó là của bạn em, đúng là đi lạc thật, vừa nãy ở hội hoa đăng mới gặp được nên mới mang về.”

“Bạn em đúng là không cẩn thận, con chó tốt thế mà lại dễ mất, về sau nhớ chăm sóc cẩn thận nha.”

“Em sẽ nhắc cậu ấy, chúng em về trước, lần sau lại nói chuyện.”

“Ồ, tạm biệt.”

Về tới nhà, việc đầu tiên Nhạc Tư Trà làm là mang nó vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ.

Chó Ngao im lặng hưởng thụ sự phục vụ của Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh ôm Miêu Miêu đứng trước cửa, không thêm đề ý.

“Em nhớ tắm sạch cho nó đấy, đúng là bẩn.”

“Em biết rồi.” Nhạc Tư Trà cầm bàn chải, chải lại bộ lông rối tung của nó “Cũng không biết sao nó lại xuất hiện ở trung tâm thương mại, thân hình nó lớn như vậy mà vẫn không bị bắt đúng là may.”

“Nó vẫn lòng vòng xung quanh, chắc là đang tìm em.” Diệp Kinh thuận miệng nói, anh chẳng thích con chó này một chút nào.

“Sao nó lại thành chó hoang? Tốt nhất vẫn nên gọi cho anh Viên Vĩ.” Nhạc Tư Trà tò mò.

Vắt và tắm mới làm nó sạch sẽ được, cuối cùng thì Diệp Kinh cũng chịu lại gần, giúp Nhạc Tư Trà thổi lông cho nó.

Nhạc Tư Trà vào phòng bếp làm ít đồ ăn, đưa lại trước mặt nó.

Đói còn cao, nó lập tức bỏ rơi Diệp Kinh, chạy tới chỗ Nhạc Tư Trà, ăn ngấu nghiến.

Tắm rửa xong rồi mới thấy tình trạng của nó không tốt chút nào. Bộ lông vốn đen mượt giờ xơ xác, thân thể mới khôi phục cường tráng lại teo tóp như lúc mới gặp Nhạc Tư Trà, trên cổ cũng có dấu bị thương. Nếu không phải còn có cặp mắt kia, chắc cậu cũng không nhận ra đây là con chó Ngao cậu từng chăm sóc một thời gian.

Cũng may tinh thần nó có vẻ không tệ lắm, vẫn ăn uống tốt, chắc không sao.

Nhạc Tư Trà tìm danh thiếp của Viên Vĩ, gọi cho hắn.

“Alô?”

“Anh Viên? Em là Nhạc Tư Trà.” Nhạc Tư Trà nói.

“Là tiểu Nhạc sao, sao lại rảnh rồi mà gọi điện cho anh? Nghe nói em đi tỉnh ngoài ăn tết.”

“Chẳng phải em vừa mới về đây sao? Em gọi điện chúc mừng năm mới anh.”

“Ha ha, cảm ơn em, hôm nào qua chỗ anh chơi chút?”

“Vâng, vừa lúc Miêu Miêu cũng có mấy thứ cần mua mới, mấy hôm nữa em qua chỗ anh uống nước, anh có chào đón em không?”

“Đương nhiên, em sẽ được hưởng dịch vụ tốt nhất. Chuyện lần trước anh còn chưa cảm ơn em được, lần này anh mời.”

“Là em mời anh mới đúng, anh Viên cũng giúp em rất nhiều mà. À, con chó Ngao hồi trước giờ khỏe không anh?”

“Em hỏi nó sao, nghe nói để mất hơn nửa tháng rồi.” Viên Vĩ có chút tiếc nuối.

“Sao lại thế?”

“Anh cũng chỉ nghe người ta kể lại thôi, nghe đồn nó....”

Lần đó, sau khi trở về, tình trạng của nó rất tốt, thậm chí còn thông minh và khỏe hơn trước khi bị bệnh. Nó khiến chủ nó được hân diện, chính vì thế chủ nó càng ngày càng thích nó.

Thế nhưng sau đây có người muốn nó, ra giá mua nó.

“Tuy rằng chủ nó rất thích nó, nhưng hẳn đang phải nịnh bợ người kia, vậy nên hẳn đồng ý. Không ngờ buổi tối đầu tiên khi mới đến nhà người kia, nó đã giật đứt vòng cổ, chạy. Đến giờ bọn họ vẫn đang tìm, còn đăng báo nữa, nghe nói tiền thưởng không nhỏ.”

“Ra là thế.” Nhạc Tư Trà đã hiểu vết thương trên người chó Ngao là sao, chắc hẳn là khi giật đứt vòng cổ gây ra.

“Đúng là phí mất con chó tốt, nói thật, anh làm nghề này bao năm nay rồi mới thấy một con thú cưng khôn như thế. Đương nhiên Miêu Miêu nhà em cũng không kém.”

“Vâng, anh Viên, em còn có chút chuyện, em cúp máy đây.”

“Em cứ bận việc mình đi, nhớ lúc nào rảnh qua nhé.”

“Vâng, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cúp máy, Nhạc Tư Trà kể hết mọi chuyện lại cho Diệp Kinh.

Diệp Kinh có vẻ không để tâm lắm, chỉ hỏi “Vậy em định làm thế nào?”

Nhạc Tư Trà nhìn chó Ngao vẫn ngồi im lặng này giờ, có chút khó nghĩ, cuối cùng cũng nói ra “Nếu nó đã trốn nghĩa là nó không muốn về, vậy để em nuôi nó cũng được.”

“Em thích thì cứ giữ đi, mọi chuyện để anh xử lý.”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà quay sang sờ đầu nó “Từ nay về sau mày ở lại đây đi.”

Chó Ngao nghe thế liền vui vẻ liếm liếm mặt cậu.

“A, ha ha~ đừng liếm, ha ha ~ ngứa quá.” Nhạc Tư Trà ngã xuống sàn, cười ha ha, cố gắng né tránh nó.

Diệp Kinh thấy thế, chột nhướn mi, kéo ra nó, nâng Nhạc Tư Trà về phía phòng tắm “Bản, em mau tắm đi.”

“Ừm” khắp mặt toàn là nước dãi, Nhạc Tư Trà cũng thấy khó chịu, kệ cho Diệp Kinh kéo mình vào phòng tắm, nhưng là...

“Này, rửa mặt thì rửa mặt, anh đừng có cời áo em!!!” Nhạc Tư Trà giãy dụa, trốn tránh sự ‘đột kích’ của Diệp Kinh.

“Dù gì cũng bản, tốt nhất là rửa hết đi.”

“A, vậy anh đừng sờ linh tinh nha!!!!”

“Anh giúp em tắm đấy chứ.”

“A~ um~ em tự tắm được, anh ra ngoài đi.”

“Em sao tắm sạch hết được? Để anh.”

“Này~ a~ đừng sờ, a~ anh, anh đã đồng ý không đụng vào em~ um~”

“Anh đổi ý.”

“A~ Chậm.ha~ chậm chút...um~”

(tưởng tượng, tưởng tượng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!)

Khi Nhạc Tư Trà không thể xuống giường vào hôm sau, cậu mới hiểu được một chân lý – kẻ ghen cực kỳ đáng sợ!!!

Nhạc Tư Trà muốn đặt tên cho chó Ngao, vốn định gọi Knight, nhưng bị Diệp Kinh phủ định, cuối cùng đành gọi đơn giản chút, Art.

Art được Nhạc Tư Trà cho vào không gian sống vài ngày, cuối cùng cũng khôi phục lại.

Miêu Miêu rất hợp với Art, chúng vẫn còn nhớ nhau. Chính vì thế mà mối quan hệ của Art và các con vật khác trong không gian cũng rất tốt.

Trừ một người!

Diệp Kinh vẫn không thích Art, anh thấy nó bám người quá (only Trà Trà). Art cũng chẳng thích Diệp Kinh, nó đặc biệt dính Nhạc Tư Trà khi ở trước mặt Diệp Kinh. Vì thế, Nhạc Tư Trà đáng thương của chúng ta bị thành bánh mì kẹp.

Không biết Diệp Kinh dùng cách gì mà khi Nhạc Tư Trà qua chỗ Viên Vĩ đã nghe nói chủ của Art không còn tìm nó nữa. Thế là mọi chuyện trôi qua yên ả.

Chớp mắt đã tới khai giảng.

Đương nhiên không thể thiếu lễ khai giảng chán chết!

Sinh viên bè ngoài tỏ ra ngoan ngoãn nghe các vị lãnh đạo tưới nước miếng, thực chất là đang bàn tán những chuyện xảy ra trong kỳ nghỉ.

“Tư Trà, cậu không có chút tình bạn bè gì cả, đi vui về một mình, khiến mình sống trong đau khổ. Còn dám không tới thăm!!!” Cao Dương nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể cắn xé Tư Trà.

“Chẳng phải cậu đỡ hết sao? Hơn nữa lúc mình gọi, cha cậu nói cậu không ở, đây là lỗi của mình hửm? Đi chơi với bạn gái còn nói bạn bè không tìm. Thấy sắc quên bạn!” Nhạc Tư Trà đường hoàng nói, quên bống chuyện mình cũng là ‘thấy sắc quên bạn.’

“Ha ha, không nói nữa, nào, kẻ xem kỳ nghỉ đông của cậu thế nào?” bị nói vậy, Cao Dương cũng nhận thấy mình có lỗi, ngay lập tức ôm vai bác cổ Nhạc Tư Trà, lảng sang chuyện khác.

Nhưng là, sao cậu lại cảm thấy lạnh sống lưng thế này?! Ai đang trừng cậu?

Quay đầu lại, Cao Dương chỉ thấy mỗi Diệp Kinh.

“Tư Trà.”

“Gi?”

“Cậu có biết mình chọc phải chỗ nào của Diệp hội trưởng không? Hình như anh ấy nhìn mình đầy thù hận này giờ?”

Nhạc Tư Trà cũng chú ý tới điều đó, nói “Cậu bỏ tay ra là được.”

Bỏ tay? Cao Dương nhìn cánh tay đang ôm Nhạc Tư Trà của mình, lại nhìn Diệp Kinh, có chút tò mò quan hệ của hai người, tay càng lạnh, áp suất thấp phát ra từ trên đầu quá khủng khiếp. Thế nên, cậu chợt ngộ ra, à.....Cao Dương gượng gạo buông ra Nhạc Tư Trà, vỗ vai cậu, giọng bí thiết “Người anh em, cậu gặp phiền toái lớn!”

“Sao?” Nhạc Tư Trà không hiểu.

“Nhóm người của Lâm tỷ sẽ không buông tha cho cậu.”

“Cậu không thấy kỳ quái?”

“Trước kia có lẽ có, nhưng giờ....mình đã từng nói với cậu Gia Gia khá thân với Lâm tỷ chưa nhỉ?” Gia Gia là bạn gái cậu.

“Ồ!” Nhạc Tư Trà hiểu ra.

Cuối cùng cũng được giải thoát!!!! Cao Dương hò hét trong lòng, ngoài mặt vẫn poker face. Cậu không thêm để ý gương mặt hằm hằm sát khí của ai đó, ghé vào lỗ tai Nhạc Tư Trà “Lúc đấy thoải mái không?” biểu tình rất WS. (mình không nhớ chính xác viết tắt của cái gì)

“Lúc đấy là lúc nào?”

“Là lúc ấy ấy a!”

Nhạc Tư Trà hiểu, vậy nên chúng ta có một quả táo chín mọng.

“Tình hình này là rất thoải mái.” Cao Dương tổng kết ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Cao Dương đồng ý giữ bí mật chuyện Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh. Tin này mà rơi vào tay “bè lũ” Lâm Thanh Nhã thì ngày lành của bọn họ cũng chấm dứt.

Sau buổi lễ, Diệp Kinh còn phải bận chút việc nên Nhạc Tư Trà đứng trước cửa khoa tài chính đợi anh. Mà bạn tốt – Cao Dương đồng ý ở lại nói chuyện với cậu cho đỡ buồn.

Đang nói chuyện chợt Cao Dương thốt ra một câu “Lúc nào cả hai kết hôn nhớ mời tớ tới uống rượu mừng nhé.”

Cao Dương nói rất tự nhiên, Nhạc Tư Trà lại nhìn cậu với ánh mắt kỳ quái “Bọn mình sao kết hôn được?” pháp luật không cho phép, cậu cũng không muốn đổi quốc tịch.

“Hi hi, cậu không biết rồi, theo nguồn tin cậy, có người đã đệ trình xin việc đồng ý cho kết hôn đồng tính. Truyện này đang nổi trong đám con gái mà, nghe đồn phần trăm thành công rất cao.”

“Thật sao?”

“Chẳng nhẽ tớ lừa cậu? Không tin thì lên mạng xem đi.” Cao Dương trợn trắng mắt, nhìn thấy Diệp Kinh phía sau Nhạc Tư Trà liền cười âm hiểm, vỗ vỗ vai cậu “Bảo trọng nha!” rồi xoay người đi, nói đúng hơn là chạy đi.

Nhạc Tư Trà còn đang thắc mắc sao Cao Dương lại phản ứng như thế thì giọng nói phía sau vang lên khiến cậu hiểu ra “Về thôi.”

Thì ra là Diệp Kinh đứng sau cậu từ lúc nào, đang mỉm cười.

“Ừm, được.”

Hai người rảo bước trong vườn trường. Bây giờ đã gần tới bữa tối, học sinh đều chạy tới căng tin khiến cho sân trường vắng hoe.

“Cả hai nói chuyện gì thế?”

“A? À, anh hỏi về Cao Dương sao, chỉ là nói mấy chuyện linh tinh thôi.”

“Ồ, nói chuyện gì mà vui đến mức phải ôm ấp như thế? Nói thử lại cho anh nghe.” Giọng nói Diệp Kinh có chút tức giận.

Quả nhiên “Là...là...” Nhạc Tư Trà ấp úng mãi mà không mở miệng nói, trên mặt lại đỏ ửng.

“Chuyện gì?” Diệp Kinh nhìn chăm chú vào mặt cậu, thú vị.

“Cao Dương biết chuyện của chúng ta, cậu ấy nói quốc gia đang xem xét chuyện kết hôn đồng tính.” càng về cuối cậu càng nói nhỏ.

“À?” Đây là lần đầu tiên Diệp Kinh nghe chuyện này “Đúng là tin tốt.” anh thầm nghĩ có lẽ mình nên góp sức thêm vào việc này.

Nhạc Tư Trà không nói gì, theo anh về.

Ăn xong bữa tối, Diệp Kinh uống nước chè xanh do Nhạc Tư Trà nấu, hỏi cậu “Mai anh qua bệnh viện, em có muốn đi cùng không?”

“Lúc nào?” Nhạc Tư Trà nhìn thời khóa biểu mới nhận, xem chương trình học của ngày mai thế nào.

Diệp Kinh cũng qua nhìn, nghiên cứu “Buổi sáng đi, cả hai đều rảnh.”

“Ừm.”

“Quá trình khôi phục khá tốt, đã bắt đầu có cảm giác trở lại, ngày mai sẽ bắt đầu điều trị hồi phục.” Diệp Triển Hạo sinh bệnh nên quan hệ cha con của hai người đã tốt hơn trước, ít nhất Diệp Kinh sẽ không vì thấy ông mà giận tái mặt, xưng hô cũng lễ phép hơn.

“Vây là tốt rồi.” Nhạc Tư Trà gật đầu, cậu rất tin tưởng nước Nhật Nguyệt, việc Diệp Triển Hạo khôi phục nhanh như thế cũng là bình thường.

Hôm sau, Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh vào thăm bệnh, mang theo một ít hoa quả nữa.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Tư Trà gặp lại Diệp Triển Hạo sau khi ông chuyển viện.

Khi cả hai tới Diệp Triển Hạo đang tập đi dưới sự giúp đỡ của hộ sĩ và Đàm Tú Quyên. Sắc mặt ông rất tốt, tuy rằng vì vận động mà người đầy mồ hôi nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén.

Đàm Tú Quyên không còn vẻ tiêu tụy và lo lắng như lần gặp trước, giờ bà lộ rõ vẻ đẹp của một quý bà – cao quý, điềm tĩnh, cao nhã, hào phóng.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà thấy trong mắt bà chút sợ hãi cùng áy náy.

Diệp Triển Hạo nhìn thấy cả hai liền vui vẻ, dừng vận động, lên tiếng chào cậu. Diệp Kinh cũng đáp lại. Đàm Tú Quyên cũng chào nhẹ một tiếng, tiếc là Diệp Kinh chẳng thêm quan tâm. Cứ thế mãi tới khi bác sĩ nói về bệnh tình của Diệp Triển Hạo.

Đàm Tú Quyên cũng không cảm thấy khó chịu, thân thiết nói chuyện với Nhạc Tư Trà “Cháu cũng đến rồi?”

“Vâng, cháu chào cô, đây là cho bác Diệp.” cậu mỉm cười. Nhạc Tư Trà không có thành kiến nghiêm trọng với bà. Chuyện năm đó bà không sai, đâu sỗ là Diệp Triển Hạo cơ mà?

“Cám ơn cháu.” Vẻ mặt Đàm Tú Quyên không có chút khinh thường, vui vẻ nhận lấy giỏ hoa quả trong tay Nhạc Tư Trà “Cô đi rửa, cháu cứ tự nhiên đi.”

“Dạ.” Nhạc Tư Trà gật đầu, nhìn bà rời đi, lại tới cạnh Diệp Kinh, nghe bọn họ thảo luận phương án điều trị cho Diệp Triển Hạo.

Nghe một lúc lâu mà chẳng hiểu gì cả, Nhạc Tư Trà cảm thấy nhàm chán, cậu nói với Diệp Kinh một câu rồi đi ra ngoài.

Không khí buổi sáng rất tốt, có rất nhiều người bệnh cùng người nhà hoặc hộ sĩ dạo vườn hoa, hít thở không khí trong lành.

Nhạc Tư Trà bước trên thảm cỏ, đi dạo một vòng.

Thảm cỏ ở đây rất lớn, lại cho người đi lên, Nhạc Tư Trà thấy không ít người ngồi sưởi nắng.

Đột nhiên có một bóng dáng bé nhỏ quen thuộc lọt vào mắt cậu. Đó là một cô bé mặc chiếc áo lông màu hồng.

Nhạc Tư Trà không chắc lắm, bước tới, đứng cách cô bé mấy mét, gọi “Tiểu Niếp?”

Cô bé xoay người lại, gương mặt vẫn động lại nụ cười, nhìn xung quanh như đang tìm người gọi mình.

Giờ thì Nhạc Tư Trà đã chắc chắn, cậu ngồi xổm xuống, vẫy tay với cô “Bên này, tiểu Niếp.”

Cuối cùng thì tiểu Niếp cũng thấy được cậu, đôi mắt sáng lại, vui mừng chạy tới, ngần ngại hỏi “Là anh trai mà thuật sao?”

“Đúng thế, tiểu Niếp vẫn còn nhớ anh nha.” Nhạc Tư Trà cười gật đầu.

“Oa! Tiểu Niếp đương nhiên nhớ rõ anh!” Cô bé lao vào lòng cậu khiến Nhạc Tư Trà suýt ngã ra sau.

“Thực nhiệt tình.” Nhạc Tư Trà ôm lấy để tránh cô bé ngã “Gần đây em thế nào, hết bệnh chưa?”

“Vâng, tiểu Niếp khỏi hẳn rồi, hôm nay mẹ mang tiểu Niếp tới làm cái gì mà kiểm tra lại ấy.” tiểu Niếp cười hi hi, nháy nhót trong lòng cậu “Em biết anh là Ma Pháp sư mà, có thể chữa khỏi bệnh của tiểu Niếp! Em nói cho anh nha, tiểu Niếp đã được quay lại nhà trẻ rồi đó!”

“Vậy sao? Tốt quá, vậy tiểu Niếp có giữ bí mật cho anh không?”

“Có, tiểu Niếp rất ngoan, dù mẹ có hỏi cũng không nói là anh giúp tiểu Niếp chữa bệnh nha!” cô bé đầy tự hào.

“Thế thì tốt rồi.” Nhạc Tư Trà an tâm.

“Mẹ~” cô bé nhìn phía sau Nhạc Tư Trà, gọi.

Nhạc Tư Trà quay lại, cảm thấy bất đắc dĩ, bởi vì người cô bé gọi “mẹ” đang ở ngay phía sau cậu, không biết đã nghe được gì chưa.

“Tiểu Niếp, giờ anh còn có việc, lần sau lại tới thăm em.” Nhạc Tư Trà định bỏ chạy.

Cô bé kéo cậu lại “Có phải anh không thích tiểu Niếp không?” gương mặt như sắp khóc.

“Đúng thế, nếu tiểu Niếp đã thích em thì cậu cứ ở lại chơi với nó chút đi.” Mẹ của cô bé cười giữ cậu lại, ánh mắt nhìn Nhạc Tư Trà có chút muốn tìm hiểu, kinh ngạc, nghi ngờ.

“Ách...” Nhạc Tư Trà khó xử.

“Anh...” Nước mắt của cô bé bắt đầu rớt.

“Được rồi, anh ở lại chơi với tiểu Niếp, nhưng không được lâu lắm nha, có người đang đợi anh đó.” Nhạc Tư Trà thấy cô bé khóc, vội đồng ý.

“Vâng.” Cô bé ra sức gật đầu, vẻ mặt nhanh chóng thay đổi, còn đầu bộ mặt sắp khóc khi nãy.

Nhạc Tư Trà cảm giác sâu sắc rằng mình bị lừa, đành phải ở lại cùng cô bé.

“Chị là mẹ tiểu Niếp, không biết nên gọi em thế nào?” Mục Hình hỏi.

“Em là Nhạc Tư Trà.”

“Vậy chị gọi em là tiểu Nhạc, em cũng bảo chị Mục tỷ đi.”

“Vâng, Mục tỷ.” Nhạc Tư Trà nghe lời gọi.

“Lần trước đúng là cảm ơn em, nếu không không biết anh chị có tìm được tiểu Niếp không.” Tuy rằng lần đó Nhạc Tư Trà hóa trang nhưng người xinh đẹp luôn tạo ấn tượng mạnh với người khác.

“Chỉ là tình cờ gặp thôi, không có gì phải cảm ơn.” Nhạc Tư Trà khiêm tốn.

“Dù thế nào thì bọn chị cũng cần cảm ơn em. Hơn nữa về bệnh của tiểu Niếp, nếu như không nhờ em chắc nó đã...” nói đến đây, giọng Mục Hình có chút run rẩy,

“Mục tỷ, chị đừng nói thế, em đâu tài giỏi đến mức cứu được tiểu Niếp.”

“Nhưng chính tiểu Niếp nói...” Mục Hình đưa mắt nhìn con gái đang chơi đùa bên cạnh, chần chừ nói. Thật ra cô cũng không tin cậu bé xinh đẹp này lại có thứ thần thông gì cứu được con mình. Nhưng quả thật từ lúc đó về sau, bệnh tình của tiểu Niếp dần tốt lên. Lúc trước bác sĩ nói nếu không tìm được cốt tủy thích hợp, con mình sẽ không sống quá một năm. Nhưng giờ thì sao? Cốt tủy chưa đổi, nhưng con gái lại khỏi hẳn, chỉ là yếu ớt hơn những đứa trẻ bình thường một chút. Các bác sĩ đều nói là kỳ tích.

“Lời nói của trẻ con là thật được sao? Em chỉ nói vài câu an ủi thôi.” Nhạc Tư Trà ra vẻ không tin, nhưng thực ra hoảng muốn chết.

Mục Hình còn định nói gì thì thấy con gái chạy tới, cũng đành thôi.

“Anh, anh, anh làm ảo thuật cho em được không?” cô bé kéo áo Nhạc Tư Trà, làm nũng.

“Tiểu Niếp chẳng phải đang chơi với các bạn sao? Sao lại thôi?”

“Bọn họ chán lắm, anh, anh làm ảo thuật cho em xem đi mà~”

“A... hôm nay anh không mang theo đạo cụ, lần sau được không?” Nhạc Tư Trà bối rối, bên cạnh còn có một người lớn, cậu không biết mình có thể lừa được không.

“Không được ~ không được ~ lần trước anh cũng có đạo cụ đâu, anh làm cho em một lần thôi ~” cô bé bắt đầu mím môi, dường như ‘anh không đồng ý em khóc cho anh xem.’

Nhạc Tư Trà không biết làm thế nào, đành quay lưng về phía Mục Hình, nó với cô bé “Tiểu Niếp ngoan, anh tặng em một quả táo được không?” Cậu làm ra vẻ lấy đồ, chỉ có cô bé thấy, từ tay Nhạc Tư Trà, một quả táo bỗng xuất hiện từ không khí.

Ánh mắt cô bé sáng lên, thấy Nhạc Tư Trà đặt ngón trỏ lên môi liền hiểu, gật đầu “Vâng~”. Cô cầm lấy quả táo, khi Mục Hình chưa kịp nói gì đã cắn một miếng “Ngon quá ~ Cảm ơn anh.”

“Tiểu Niếp, táo phải rửa sạch mới được ăn!” Mục Hình bất bình, đưa tay định lấy.

Cô bé lém lỉnh trốn phía sau Nhạc Tư Trà, ăn từng miếng từng miếng, không thèm để ý tới sự ngăn cản của mẹ.

Cuối cùng Nhạc Tư Trà vẫn phải giải vây “Chị yên tâm đi, em đã rửa táo từ trước rồi, cứ để cô bé ăn đi.” Cậu cầm quả táo trong tay đưa cho Mục Hình “Chị cũng ném thử đi, vị không tệ.”

Mục Hình nửa tin nửa ngờ, lại ngại Nhạc Tư Trà có thể là ân nhân cứu mạng của con mình, không nói gì, nhận lấy quả táo cắn một miếng. Hương vị ngọt ngào tràn ngập trong miệng, không phải loại táo bán ngoài chợ, thực ra, không một quả táo nào có thể so với được “Thơm quá, tiểu Nhạc, em mua ở đâu vậy?”

“Là bạn em đưa. Cậu ấy tự trồng để ăn, ngoài chợ không bán.” Nhạc Tư Trà nói.

Chương 50

Diệp Kinh đã thảo luận xong với thầy thuốc về chuyện của Diệp Triển Hạo rồi mà vẫn chưa thấy Nhạc Tư Trà quay về, anh đành đứng dậy chào rồi ra vườn hoa tìm cậu.

Khi Diệp Kinh tìm thấy cậu thì anh lại nhìn thấy Nhạc Tư Trà đang cùng cô bé lạc đường ở buổi triển lãm Manga kia chơi đùa.

Anh chậm chậm bước tới, Nhạc Tư Trà không nhận ra nhưng tiểu Niếp đã thấy anh. Rõ ràng là cô bé vẫn còn nhớ mặt Diệp Kinh.

Tiểu Niếp kéo kéo Nhạc Tư Trà, chỉ chỉ Diệp Kinh “Anh, anh đẹp trai cũng tới kìa!”

Nhạc Tư Trà quay lại, Diệp Kinh đã tới trước mặt cậu.

“Mọi người nói chuyện xong rồi?”

“Ừ.”

“Anh đẹp trai~” cô bé lễ phép chào.

“Ha ha, gần đây có khỏe không?” Diệp Kinh xoa xoa đầu cô bé, cười.

“Vâng, em khỏe lên rồi, bệnh của tiểu Niếp cũng hết rồi! Đúng không mẹ?”

“Đúng thế, không biết tôi nên gọi cậu thế nào?” Mục Hình lại gần, ánh mắt lo lắng nhìn Diệp Kinh, cô cảm thấy chàng trai này có chút quen.

“Chào chị, lần trước tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi là Diệp Kinh.” Diệp Kinh mỉm cười, tự giới thiệu.

“Diệp Kinh.” Mục Hình cố gắng nhớ lại nhưng không nhớ ra được người này là ai, đành nói “Chào em, chị là Mục Hình, mẹ của tiểu Niếp, lần trước may nhờ có hai em.”

“Không sao, chỉ là chút việc nhờ.” Diệp Kinh mỉm cười trả lời rồi quay sang nói với Nhạc Tư Trà “Chẳng phải chiều nay em có tiết sao? Chúng ta về thôi!”

“Ừm, vậy...Mục tỷ, bọn em về trước.” Nhạc Tư Trà chào tạm biệt.

“Anh phải đi rồi sao?” Tiểu Niếp quấn lấy cậu, quyến luyến.

“Hôm nay anh phải đi học, lần sau lại cùng em chơi được không?” Nhạc Tư Trà xoa đầu bé.

“Được, anh nhớ quay lại cùng chơi với tiểu Niếp nha!”

“Ừm.” Nhạc Tư Trà gật đầu, cùng Diệp Kinh rời bệnh viện.

Bước khỏi cánh cổng bệnh viện, Nhạc Tư Trà mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao mà căng thẳng thế?” Diệp Kinh dừng bước, hỏi.

“Thiếu chút bị phát hiện.” Cậu kể lại chuyện hồi nãy.

“Em mềm lòng quá nên mới có chuyện ấy xảy ra.” Diệp Kinh nửa trách cứ nửa không biết làm sao nói.

“Đầu thế thấy chết không cứu chứ?” Nhạc Tư Trà có chút giận, dù hối hận nhưng dù quay trở lại lúc ấy, cậu vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy.

“Ha ha, nhưng đó cũng là ưu điểm của em.” Giọng điệu Diệp Kinh thay đổi, có chút yêu thương xoa xoa mái tóc đen nhánh của Nhạc Tư Trà “Em cứ thế là tốt rồi.” Khó khăn gì cứ để anh giải quyết! Nhạc Tư Trà không nhìn thấy ánh mắt Diệp Kinh chợt trở nên lạnh lùng.

“Ừm.” Nhạc Tư Trà đỏ mặt, cũng không thêm đề ý động tác của Diệp Kinh như đang dỗ trẻ con.

Mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt.

Hôm nay, sau khi học về, Nhạc Tư Trà thấy cha mẹ tiểu Niếp đang đứng chờ cậu trước cửa, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên.

“Tiểu Nhạc, đây là chồng chị, Kiều Trăn, đây là bác sĩ phụ trách tiểu Niếp – Lam Kiên.” Mục Hình giới thiệu “Bọn chị có thể nói chuyện với em được không?”

“Em còn phải đi học...” Nhạc Tư Trà từ chối theo trực giác.

“Bọn chị đã hỏi qua lịch học của em rồi mới đến.” Mục Hình mỉm cười.

Rõ ràng bọn họ có chuẩn bị từ trước.

Nhạc Tư Trà đành phải cho họ vào nhà nói chuyện.

Khi cậu pha trà mới khách xong, vừa ngồi xuống, phía bên kia liền lên tiếng.

“Cậu Nhạc, chắc cậu cũng đoán được hôm nay chúng tôi đến về việc gì. Tôi cũng đi thẳng vào vấn đề. Chúng tôi muốn nhờ cậu cứu tiểu Niếp.” Kiều Trăn có khuôn mặt chữ điền kiên nghị, chỉ thoáng qua đã biết là nam tử hán, mà lời nói của ông cũng như vẻ ngoài ấy, trực tiếp, không quanh co lòng vòng.

Nhạc Tư Trà không ngờ họ lại nói thẳng như vậy “Úm... tiểu Niếp làm sao ạ?”

Ba người thoáng nhìn nhau, cuối cùng là Lam Kiên đáp lời.

“Để tôi nói đi, tế bào ung thư của tiểu Niếp đang dần dần biến mất, chúng tôi vẫn tưởng cô bé sẽ khỏe hẳn nhưng lần kiểm tra mới nhất cho thấy tế bào ung thư đã chấm dứt việc biến mất, thậm chí bắt đầu ảnh hưởng tới các tế bào khỏe mạnh khác. Chỉ sợ, không bao lâu nữa, cô bé sẽ...” Lam Kiên không nói rõ sẽ sao, nhưng vẻ mặt lo lắng của ông khiến người ta không yên.

“Sao lại thế?” Nhạc Tư Trà thực ngạc nhiên, căn cứ vào thông tin cậu nhận được từ không gian gần đây, số nước âm dương cậu cho tiểu Niếp hoàn toàn có thể chữa khỏi bệnh cho cô bé.

“Lọ nước thần kỳ kia là của cậu đúng không?” Lam Kiên hỏi.

Nhạc Tư Trà không nói gì, ý bảo ông nói tiếp.

Lần này người nói là Mục Hình “Vốn chai nước ấy chị định ném,” cô nhìn Nhạc Tư Trà cười xin lỗi “nhưng tiểu Niếp nhất quyết không chịu nên đành theo con bé. Sao đó mỗi ngày con bé lại uống một chén, bệnh cũng khá dần lên, hơn nữa một bệnh nhân chơi thân với con bé cũng dần hồi phục, bọn chị không hiểu vì sao – ban đầu chị cũng không chú ý loại nước ấy lại thần kỳ tới thế – bởi vì tình trạng của tiểu Niếp đúng là.....Đương nhiên,” Mục Hình nhớ lại lời nói của tiểu Niếp khi được đi học lại ‘anh trai đúng là Ảo thuật gia, đúng là có thể chữa cho tiểu Niếp’ “Con bé không chịu nói cho bọn chị, vậy nên chúng ta mới hỏi người bệnh kia. Cậu bé nói rằng tiểu Niếp cho cậu bé uống nước của một vị Ảo thuật gia, vậy nên chúng ta cảm nó đi xét nghiệm, nhưng tiếc là không phân tích được thành phần.” Nhớ tới loại vật chất chưa ai phát hiện ra ấy, đôi mắt Lam Kiên chợt trở nên cuồng nhiệt.

Giờ thì Nhạc Tư Trà đã hiểu vì sao tiểu Niếp chưa khỏi hẳn, gương mặt cậu thả lỏng xuống “Vì sao không cho cô bé thay cốt tủy? Bằng khả năng của mọi người, chắc hẳn không khó tìm được cốt tủy thích hợp chứ?”

“Nhóm máu của tiểu Niếp là Lutheran, tỉ lệ của nhóm máu này vô cùng nhỏ. Tôi cũng không tìm được cốt tủy thích hợp.” Nhóm máu Lutheran – nhóm máu còn hiếm hơn cả Rh. Kiều Trăn vẫn luôn canh cánh vì không thể chữa được bệnh cho con gái.

“...” Nhạc Tư Trà yên lặng. Cậu không biết có nên đồng ý hay không. Cậu rất quý tiểu Niếp, nhưng....

“Chỉ cần cậu có thể cứu con bé, dù là điều kiện gì tôi cũng sẽ đồng ý.” Kiều Trăn vô cùng khẩn thiết, Nhạc Tư Trà chợt cảm thấy xao động.

“Bọn chị biết việc này là làm khó em, nhưng làm mẹ, chị cầu em hãy cứu lấy tiểu Niếp.” Mục Hình cầu xin, vẻ mặt đau thương, đây là đứa con gái cô mang nặng đẻ đau mười tháng, lại ngoan ngoãn đáng yêu, làm sao có thể khiến con bé chết trong đau đớn!!!

Lời cầu xin của Mục Hình khiến Nhạc Tư Trà càng dao động. Cậu nhớ tới mẹ mình....

Cuối cùng cậu quyết định giúp họ.

“...Mọi người đợi.” Cậu bảo mấy người ngồi đấy, quay lại phòng lấy ra một lọ nước âm dương.

Khi thấy Nhạc Tư Trà mang nước âm dương ra, ba người vô cùng kích động.

“Hi vọng mọi người có thể giúp tôi giữ bí mật. Tôi không muốn người khác biết việc này.”

“Chúng tôi nhất định sẽ không nói.” Vợ chồng hai người vội vã đồng ý. Kiều Trăn cẩn thận cầm lấy chai nước, đó là mạng sống của con gái ông!

Nhạc Tư Trà nhìn về phía Lam Kiên, ánh mắt ông đăm đăm nhìn vào nước âm dương khiến cậu bất an.

Thấy Nhạc Tư Trà nhìn mình, ông cũng bình tĩnh lại, gật đầu “Tôi cũng thế.”

Ba người kia rời đi, Nhạc Tư Trà thả ra Miêu Miêu là Art, thu người trên sofa, ôm chúng.

Khi Diệp Kinh về, thấy cảnh đầy liền buông túi đồ trong tay xuống, kéo Art ra, ôm lấy Nhạc Tư Trà.

Art không thích nhưng không dám ho he gì, đành ghé vào chân Nhạc Tư Trà, nó biết chủ mình đang không vui, cứ để tên chán ghét này an ủi cũng tốt.

“Sao thế?”

“Cha mẹ tiểu Niếp tới.” Nhạc Tư Trà ôm lấy anh, chôn mặt vào lòng anh.

“Họ tới làm gì?” Diệp Kinh chợt lạnh mặt, ánh mắt nheo lại, nhưng giọng nói vẫn rất dịu dàng. Vậy nên Nhạc Tư Trà không nhận thấy sự biến hóa của anh.

“Họ nói bệnh tiểu Niếp chưa tốt, muốn em cứu cô bé.”

“Em đồng ý.” Không phải hỏi mà là khẳng định, nếu không đồng ý cũng không phải là cậu.

“Vâng.” Nhạc Tư Trà lại cọ cọ anh.

“Không muốn cứu cô bé?”

“Em muốn.”

“Vậy còn lo lắng gì?”

Nhạc Tư Trà kể chuyện tiểu Niếp dùng nước âm dương cứu người.

“...Tiểu Niếp đều đem thứ có thể cứu mạng mình chia sẻ cho người khác, em có phải rất ích kỷ không?” Đây là điều khiến cậu vương mắt.

“Tiểu Niếp còn nhỏ, cô bé chưa hiểu thế nào là mạng sống, có lẽ chờ cô bé lớn lên, cô bé sẽ không làm như thế. Còn em không phải thánh nhân, không có nghĩa vụ cứu vớt người khác.” Diệp Kinh không đồng tình.

“Nhưng rõ ràng em có thể giúp họ, nếu...” Nhạc Tư Trà có chút kích động.

Diệp Kinh kéo cậu ra khỏi lòng mình, thấy nước mắt cậu chảy xuống, chợt ngây người. Đây là lần đầu tiên anh thấy cậu khóc. (lúc xxoo không tính)

Một lúc sau, anh mới đưa tay lau đi nước mắt của cậu “Nhớ tới cha mẹ em?”

“Nếu em có được không gian sớm hơn thì tốt rồi...” Phải chăng khi ấy cậu có thể cứu hai người ấy? Cậu nhớ tới đêm đó, cậu chỉ có thể ngồi đợi đến khi ánh đèn phòng giải phẫu tối đi, chờ đợi tin tức tốt, nhưng cuối cùng cha mẹ cậu vẫn không được cứu, bị đưa vào nhà xác.

“Đừng nghĩ nữa.” Diệp Kinh cố gắng khiến cậu không nghĩ tới chuyện đó nữa “Không gian của em không phải nói có là có, đừng tự trách.” Anh hôn lên mi mắt cậu, dịu dàng nói “Người đi cùng cha mẹ tiểu Niếp là ai thế?” trên bàn có bốn ly trà, vậy khách tới không chỉ hai người.

Nụ hôn nhẹ nhàng cùng câu hỏi của Diệp Kinh khiến sự chú ý của cậu thay đổi “Bác sĩ phụ trách chính của tiểu Niếp, ông ta.....” nhớ tới người kia, Nhạc Tư Trà nhíu mày.

“Ông ta làm sao?” Diệp Kinh thấy cậu đã bình tĩnh, tiếp tục ràm rờ.

“Không biết, cảm giác... không tốt....cảm thấy bất an...” Nhạc Tư Trà ngoan ngoãn kể cho Diệp Kinh thân thiết, cậu đã thói quen, nếu có ngày anh không thể cậu mới không quen.

“Không sao, anh sẽ tìm người điều tra, nếu ông ta có vấn đề, anh sẽ giải quyết.”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà yên tâm, ôm lấy Diệp Kinh, tặng anh một nụ hôn sâu.

“Tôi có tiết sao?”

“Không...”

“Vậy đợi đến tối hãy ăn cơm nha~”

“Vâng...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Có Diệp Kinh ‘an ủi’ Nhạc Tư Trà rất nhanh liền khôi phục sức sống.

Bình yên trải qua vài ngày, trong không gian lại truyền đến tin tức.

Bước vào không gian, Nhạc Tư Trà trong đầu liền vang lên một tiếng trẻ con dễ thương.

“Chào mừng chủ nhân tới Du Nhiên cảnh.”

“Em là ai? Du Nhiên cảnh là gì?” Giọng nói đột nhiên xuất hiện khiến Nhạc Tư Trà hoảng sợ.

“Du Nhiên cảnh chính là không gian chủ nhân đang đứng, mà em là ý thức của Du Nhiên cảnh.”

Giờ cậu mới hiểu, đang là tiếng nói của chủ thể không gian, còn nơi này vốn tên Du Nhiên cảnh.

“Vì sao trước kia anh không biết có em?”

“Em là ý thức không gian này mới hình thành. Ngài có thể gọi em là Du Nhiên.”

Nhạc Tư Trà gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hỏi “Vậy em đã hoàn toàn tiến hóa xong sao?”

“Vì hình thành ý thức nên tiến hóa của tầng thứ hai cần thêm thời gian. Mong chủ nhân tha lỗi.”

“Không sao, cứ từ từ cũng được, em có thể kể cho anh năng lực của em sao?”

“Vâng thưa chủ nhân, em có thể giúp ngài quản lý tất cả mọi chuyện trong không gian.”

“Tất cả? Ngay cả ở tầng thứ hai?”

“Vâng.”

“Vậy tầng thứ hai như thế nào?”

“Tầng thứ hai được em thu thập mọi tư liệu tiến hóa của những sinh vật ở thế giới ngoài kia. Tất cả các loài trong vòng 1 vạn năm trở lại đây, trừ con người, đều có thể tìm thấy ở tầng này.”

“A, vậy chẳng phải những loài đã tuyệt chủng cũng có sao?”

“Đúng thế ạ.”

“Nếu anh cần tư liệu của chúng liệu em có thể cho anh biết không?” Nhạc Tư Trà đột nhiên nảy ra một ý.

“Được ạ.”

“Vậy em hiểu biết bao nhiêu về dược liệu?”

“Chủ nhân sáng tạo ra em trước đây có nghiên cứu rất nhiều về luyện đan, ở mặt dược liệu em rất thông thạo.” giọng nói ngây thơ chứa đầy sự kiêu ngạo.

“Thật sao? Vậy em có biết nước trong hồ này là thế nào mà có? Liệu có một ngày sẽ dùng hết không?”

“Nước này do chủ nhân trước sáng tạo, từ đâu ra em cũng không rõ lắm, chỉ biết nó có thể tạo nước không ngừng, không cần lo sẽ có một ngày dùng xong.”

“Vậy...liệu có loại dược liệu nào...có thể điều phối được tác dụng như nước âm dương không?” Nhạc Tư Trà lại hỏi.

“Không có!” Du Nhiên trả lời dứt khoát.

“Không cần giống hoàn toàn, hiệu quả kém hơn chút cũng không có?” Nhạc Tư Trà chưa dứt ý.

“Có một cách điều chế có thể làm được, nhưng nó chỉ có thể chữa số tật bệnh, mà những dược liệu cần thiết đã hoàn toàn biến mất ở thế giới ngoài kia,

đội tầng thứ hai tiến hóa xong mới có thể tiến hành điều phối.”

“Thật sao?” Nhạc Tư Trà mừng rỡ “Những dược liệu đó rất hiếm sao?”

“Không, trừ bỏ những vị đã bị diệt sạch, nhưng thứ khác đều là thảo dược thông thường. Mà mấy vị thiếu kia ở thời cổ cũng chỉ là thực vật bình thường.”

“Tốt quá!”

Nhạc Tư Trà cũng biết chuyện cậu giúp tiểu Niếp có một vấn đề rất lớn, có thể nói chỉ cần một chút sai lầm, cậu hoàn toàn thân bại danh liệt.

Vì sự cầu xin của vợ chồng Kiều Trần mà mới đem nước âm dương cho bọn họ, lúc ấy vì xúc động mà không có cảm giác gì, nhưng giờ suy tính lại, cậu càng ngày càng thấy bất an.

Cậu không biết có thể hoàn toàn tin tưởng lời thề của họ không. Dù họ nói ra, cậu cũng chẳng biết phải làm sao.

Nhưng việc đã làm, hối hận cũng vô dụng, nay chỉ còn biết làm thế nào để bổ khuyết.

Vốn đầu tiên cậu định nhờ cơ sở sản xuất thuốc của Diệp Kinh sản xuất một số thuốc được pha nước âm dương để qua mắt.

Nhưng giờ thì tốt rồi, nếu Du Nhiên có thể cung cấp phương thuốc, chỉ cần tầng thứ hai tiến hóa xong, cậu có thể giao phương thuốc cho Diệp Kinh, nhờ anh xử lý.

Tiền thề còn có thể kiếm được một khoản! Nhạc Tư Trà nghĩ.

Còn về mấy loại dược liệu đã tuyệt chủng, cậu tin tưởng chỉ cần một gốc, khoa học kỹ thuật hiện đại có thể chắc chắn gieo trồng thành công. Dù không được, chẳng phải cậu còn nước âm dương sao?

Sau buổi tự học, Nhạc Tư Trà về nhà, trong nhà sáng đèn, vậy là Diệp Kinh đã về.

Từ hai người xác nhận quan hệ, Diệp Kinh liền thoải mái ra vào nhà cậu, phòng mình thì gần như chưa ở lại lần nào.

Bỏ túi xách trong tay xuống, Nhạc Tư Trà vào thư phòng, Diệp Kinh liền thấy cậu ngay lập tức.

“Em về rồi?”

“Ừm.” Nhạc Tư Trà lại gần, đưa một tờ giấy cho anh.

“Giờ đây?” Diệp Kinh nhận lấy, mở ra, chỉ thấy một loạt tên dược liệu cũng liều lượng.

“Phương thuốc điều chế, có thể tạo ra loại thuốc có tác dụng gần như nước âm dương, dược hiệu chỉ bằng một nửa nhưng có tác dụng với hầu hết các bệnh, chỉ là tốc độ khá chậm.”

“Em lấy ở đâu?” Diệp Kinh biết giá trị của nó, phương thuốc này không hề kém nước âm dương.

“Không gian đưa cho.” Nhạc Tư Trà kể lại chuyện về Du Nhiên.

“Sao lại đưa cho anh?” Diệp Kinh kéo Nhạc Tư Trà vào lòng.

“Chuyện lần này có lẽ phiền toái khá lớn, dù sao em cũng phải nghĩ cách cứu cánh, đâu thể cho anh tự mình giải quyết chứ.”

“Có phải em quá ngây thơ không?” Nhạc Tư Trà chợt thấy ửng oài.

“Có chút.” Diệp Kinh nhớ lại những chuyện trước đây, sửa lại “Không, em là quá ngây thơ, em quá dễ tin người khác.”

“Tin tưởng người khác không tốt sao?” Từ nhỏ cha mẹ đã dạy cậu, nhân chi sơ tính bản thiện, vậy nên phải nhiệt tình giúp đỡ người khác. Mà mọi người cũng vui vẻ, yêu thương cậu, tuy rằng TV và báo có đăng tin về người xấu nhưng cậu cho rằng đó chỉ là hiện tượng cá biệt, bên cạnh mình sẽ không có những người như vậy. Vì thế cậu hoàn toàn không hiểu vì sao không thể tin tưởng người khác?

“Không phải không tốt, nhưng tục ngữ có câu ‘phòng nhân chi tâm bất khả vô’. Giờ em không gặp được không có nghĩa về sau không gặp được. Vì ích lợi quá lớn, sẽ có người bí quá hòa liêu.”

“Nhưng là...”

“Em muốn giúp đỡ người khác, được. Nhưng phải đổi cách khác. Giống lần này, em có thể nghĩ một cách khác tốt hơn để xử lý, sao phải để lộ chính mình như thế? Không nói vợ chồng người đó, vị bác sĩ kia cũng rất phiền toái.” Diệp Kinh xoa mũi cậu.

“Lâm Kiên? Ông ta làm sao?” Nhạc Tư Trà khó chịu đẩy tay anh.

“Tạm thời không sao, nhưng gần đây ông ta có qua lại với một ít kẻ trong xã hội đen, giống như định âm mưu gì... Tóm lại gần đây em nhớ cẩn thận chút, đừng đi đâu linh tinh, không được thì trốn vào không gian, biết không?”

“Vâng.”

Nghe được cậu cam đoan, Diệp Kinh cũng an tâm. Nhạc Tư Trà có không gian, nếu thực gặp chuyện không may có thể chạy vào trong trốn, sẽ không có người khiến cậu bị thương.

Nhưng nếu như Nhạc Tư Trà không trốn? Sao giờ?

Nhạc Tư Trà đang bị trói! Còn có thêm Lâm Thanh Nhã cũng bị trói!

Chuyện cũng trùng hợp, Nhạc Tư Trà vừa chấm dứt buổi tự học, ở cổng trường liền gặp Lâm Thanh Nhã đang chờ ai.

Sắc trời đã muộn, đa số học sinh lại trọ ở trường nên chỗ đó cũng không có mấy ai. Nhạc Tư Trà lo Lâm Thanh Nhã ở một mình không an toàn liền chờ cùng chị.

Hai người nói chuyện được một lúc thì điện thoại của Lâm Thanh Nhã vang lên, người kia nói rằng có việc không tới được, Lâm Thanh Nhã liền cùng Nhạc Tư Trà đi về.

Khi hai người vừa đi qua một chiếc xe tải thì cửa xe đột nhiên mở ra, người bên trong kéo thẳng họ lên, rồi nổ máy mà đi.

“Mấy người là ai? Định làm gì? Mau buông chúng tôi ra.” Lâm Thanh Nhã kêu to, còn giãy dụa kịch liệt.

“Cầm mồm, trói bọn nó lại!” Một lão đàn ông che mặt nói, mấy người khác liền trói gô cả hai lại, tiện thể cũng bịt mắt và miệng của hai người.

Vốn Nhạc Tư Trà có thể trốn vào không gian, nhưng còn có Lâm Thanh Nhã, cậu không thể bỏ mặc chị ấy! Nếu cậu trốn, mấy gã này sẽ trả thù lên Lâm Thanh Nhã, vậy cậu sẽ phải hối hận.

Nhạc Tư Trà không biết sao những người này phải bắt cóc họ, nhưng cậu cũng mơ hồ đoán được. Theo như lời Diệp Kinh đã dặn trước đây, mấy người này chắc hẳn là xã hội đen mà Lam Kiên đã gặp gỡ.

Nghĩ thế, Nhạc Tư Trà càng thấy áy náy, Lâm Thanh Nhã bị cậu liên lụy.

Giờ chỉ có thể chờ cơ hội cùng nhau trốn.

Xe chạy một lúc, cuối cùng cũng dừng lại, hai người bị nâng xuống xe, loạng choạng, xém nữa thì ngã.

Trong bóng đêm, cả hai bị đem vào một căn phòng. Nhạc Tư Trà cảm giác có người đẩy mình, cậu ngã nhào xuống, con đầu làm cậu khẽ rên lên, bên cạnh cũng có tiếng rơi, cùng tiếng kêu nhẹ, nghe ra là Lâm Thanh Nhã.

“Đại ca, tiếp theo làm thế nào?” một giọng nói vang lên.

“Tao đi báo cho người mua, bọn mày coi tốt lũ nó, mua bán chưa xong không được đụng đến!” Giọng nói này giống hệt tiếng của lão đàn ông ra lệnh trói cả hai lúc trên xe.

Lão rõ ràng biết rõ tính nết bọn đàn em, bình thường đều không có kỵ nam hay nữ, lần này còn là cực phẩm, nhưng chưa giao hàng đã đùa hòng, mất nhiều hơn được.

Bọn đàn em vừa nghe, không được vui lắm, nhưng cũng bình thường lại. Chờ giao hàng xong, mấy người này chẳng phải của bọn họ. Lúc đấy muốn làm thế nào chẳng được.

Mấy gã cười hi hi bước tới, sờ soạng Nhạc Tư Trà và Lâm Thanh Nhã, nói là soát người.

Nhạc Tư Trà không biết Lâm Thanh Nhã cảm thấy thế nào, nhưng cậu cảm thấy cực kỳ ghê tởm. Mấy bàn tay to ráp vuốt ve cậu, thậm chí còn đưa vào trong quần áo... Đau. Cậu quay cuồng tránh né, dây thừng trên người cũng giúp cậu, khiến chúng không thể làm thêm được trò gì.

Cuối cùng vẫn là lão đàn ông bắt bọn đàn em ra ngoài, cánh cửa không được vào, rồi mới đi gọi điện báo cáo.

Nhạc Tư Trà cố gắng nghe động tĩnh, xác định không ai mới vội vàng thả ra Miêu Miêu từ không gian.

Miêu Miêu nhìn thấy Nhạc Tư Trà liền cảm giác không tốt. Nó thông minh chạy ra sau Nhạc Tư Trà, dùng vuốt mãi mới chặt đứt được dây thừng. (Miêu Miêu thật đáng sợ!!!!)

Nhạc Tư Trà nhìn đầu cổ đứng lên khỏi mặt đất, bỏ ra dây trói mắt và miệng. Cậu nhìn xung quanh, ánh trăng khiến cậu có thể lờ mờ nhìn ra mọi thứ. Đây là một căn phòng nhỏ, trống rỗng, không có bất cứ vật gì. Phía ngoài cánh cửa đóng chặt có tiếng cười đùa của mấy gã kia.

Điện thoại của cậu đã bị cướp đi từ đầu, không thể gọi cảnh sát.

Nhạc Tư Trà nhìn về phía Lâm Thanh Nhã, thở phào nhẹ nhõm, quần áo của chị có vẻ chỉnh tề hơn cậu, có lẽ chúng cũng ngại chị là nữ, không dám làm gì nhiều.

Nhạc Tư Trà lay Lâm Thanh Nhã. Không phản ứng? Cậu lay mạnh hơn. Vẫn không phản ứng. Đường như đã hôn mê.

Thấy thế, Nhạc Tư Trà liền đem chị cùng Miêu Miêu bỏ vào không gian rồi tới cửa đập mạnh, đợi bên ngoài sắp mở ra cũng trốn nhanh vào không gian.

Khi bọn cướp mở cửa, không thấy ai.

“Vừa mới vẫn còn mà!” Mấy người không hiểu ra sao. Phòng không có cửa sổ, lối thông gió một đứa bé cũng không chui lọt, cửa có người canh, vậy cả hai trốn đi bằng cách nào?

“Hai người cũng không coi được, bã đậu! Đều là lũ vớ tay! Còn không mau đi tìm!!!!”

Đợi một lúc, Nhạc Tư Trà mới lén lút mở ra một cái khe, xác định bên ngoài không ai mới chui ra khỏi không gian. Cẩn thận lần ra khỏi chỗ này, tránh né mọi người, cuối cùng cũng thoát khỏi căn phòng bỏ hoang ấy.

Màn đêm mịt mùng, không nhìn rõ được vật gì, khung cảnh xung quanh cho thấy cả hai không ở trong thành phố B, có lẽ là vùng ngoại ô nào đó.

Nhạc Tư Trà không biết đường về, đành tìm một chỗ kín đáo, mở không gian.

Cậu thả Art, rồi mới đưa Lâm Thanh Nhã ra.

Lâm Thanh Nhã vẫn chưa tỉnh, cậu cời bỏ dây trói trên người chị.

“Lâm tỷ, Lâm tỷ, tỉnh tỉnh.” Nhạc Tư Trà vỗ vỗ mặt Lâm Thanh Nhã để cô tỉnh lại.

Sau vài lần như thế, cuối cùng Lâm Thanh Nhã cũng tỉnh lại.

“Ừm... Tư Trà?” Lâm Thanh Nhã thấy đầu óc choáng váng, trong chốc lát vẫn chưa nhận ra tình hình.

“Lâm tỷ, cuối cùng chị cũng tỉnh.” Nhạc Tư Trà nhẹ nhàng thở ra.

“Đây là đâu? Chị sao vậy?” Day day chỗ đau ở gáy, Lâm Thanh Nhã phải nhờ Nhạc Tư Trà giúp mới đứng lên được.

“Em cũng không biết, chị không nhớ sao? Chúng ta bị trói.” Nhạc Tư Trà giải thích.

“Bất cóc?!” Giờ Lâm Thanh Nhã đã hoàn toàn tỉnh táo, nhớ lại mình bị trói trên xe rồi đưa đi đâu đó. Đường như có người đẩy cô, sau đó cô liền... hôn mê. Xoa xoa gáy, chỗ này là bị đung vào khi đó.

“Đúng thế, chúng ta vừa thoát ra, chị biết đây là đâu sao? Em không biết đường về.”

Lâm Thanh Nhã nhìn xung quanh, lắc đầu “Chị cũng không biết. A, sao chó của em lại ở đây?” Cuối cùng chị cũng thấy Art.

“Nó trộm đi theo chúng ta, nếu không có nó, chúng ta cũng không thoát được. Điện thoại em bị cầm rồi, không có cách nào để cầu cứu.”

Lâm Thanh Nhã sờ túi, của cô cũng không thấy “Vậy biết làm sao giờ? Đầu thể ở đây mãi được.” Dù giờ là đầu xuân nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, nhất là buổi tối, gió lạnh đến xương. Nếu ở bên ngoài một đêm, cả hai nhất định sẽ bị bệnh.

Nhạc Tư Trà nghĩ nghĩ, ngồi xổm xuống nói với Art “Art, mày đi tìm người cứu chúng ta, được không?”

Art nhẹ kêu vài tiếng rồi vụt mất trong đêm.

“Chúng ta cũng đi theo nó thôi.”

“Ừm.”

Bởi vì cả hai đều bị thương nên họ đành phải đỡ nhau. Bọn họ không dám đi đường nhỏ, sợ bọn cướp phát hiện, mà men theo những bụi cây lớn gần đó, chậm đi tới.

Đi được hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng thấy quốc lộ.

Đột nhiên Nhạc Tư Trà kéo Lâm Thanh Nhã ngồi xuống lùm cây gần đó.

“Sao thế?” Hành động đột ngột của Nhạc Tư Trà khiến Lâm Thanh Nhã giật mình, cô lo lắng nắm lấy cánh tay Nhạc Tư Trà, nhìn xung quanh, lại không thấy gì cả.

“Trên quốc lộ có người.” Nhạc Tư Trà nói nhỏ.

Theo hướng cậu chỉ, Lâm Thanh Nhã cẩn thận nhìn thấy mờ hồ đường nét của một chiếc xe, trong gió loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện.

Bởi vì cách quá xa, cả hai không nghe được đối phương nói gì, nhưng Nhạc Tư Trà vẫn nhận ra là tiếng bọn cướp.

“Làm sao giờ?” Lâm Thanh Nhã cũng hỏi nhỏ.

“Bọn chúng canh chừng ở đây, chúng ta không thể trực tiếp đi tới, chỉ có thể đi đường vòng.” Nhạc Tư Trà trầm ngâm, đưa ra quyết định.

“Được.”

Hai người cẩn thận đi vòng qua, đột nhiên có xe từ một hướng của quốc lộ. Bọn họ nhanh chóng núp vào.

Nhạc Tư Trà thấy xe phi lại đây, khi bọn cướp còn chưa kịp phản ứng đã vây quanh chúng.

“Hình như không phải đồng bọn.” Lâm Thanh Nhã thấy được đây không phải cùng một nhóm người.

“Ừm, chờ chút, xem mọi chuyện thế nào.”

Những gì diễn ra tiếp theo đều chứng minh cho phỏng đoán của họ. Chỉ thấy cửa mấy chiếc xe kia đột nhiên mở ra, từ trong lao ra rất nhiều cảnh sát cầm súng, trong đó có một chiếc xe, một người một chó bước xuống khiến cả hai thở phào nhẹ nhõm.

Là Diệp Kinh cũng Art!

Chỉ thấy cảnh sát bắt lấy lũ cướp, còn Diệp Kinh cùng Art, vài người khác bước đến chỗ họ.

Hai người cảm thấy dưới chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, nhìn nhau cười ha ha.

Cuối cùng cũng được cứu!

Diệp Kinh theo Art tìm được Nhạc Tư Trà cùng Lâm Thanh Nhã thì cả hai vẫn còn cười.

Thấy bộ dáng của cả hai, Diệp Kinh khẽ nhủ mảy, lại nâng Nhạc Tư Trà lên, ý bảo người sau giúp Lâm Thanh Nhã, rồi mang cậu về xe.

Ngồi trong xe, Diệp Kinh lấy một tấm thảm sạch quăn cho Nhạc Tư Trà.

“Em không sao chứ?” Ngọn đèn trong xe khiến anh thấy vết thâm tím trên mặt cậu, ánh mắt anh trở nên lạnh lùng.

“Vâng.”

“Không phải anh đã dặn em phải trốn sao? Sao lại vẫn bị họ bắt được.”

“Nhưng còn có Lâm tỷ, em không thể bỏ mặc chị ấy.”

Diệp Kinh không nói gì, xuống xe nói với mấy người kia vài câu rồi lên xe, nổ máy.

“Chúng ta cứ thế về? Không phải làm ghi chép sao? Còn Lâm tỷ?”

“Anh đã dặn họ chăm sóc Lâm Thanh Nhã, ghi chép để mai tới cục cảnh sát làm.”

Nhạc Tư Trà giờ mới phát hiện về mặt Diệp Kinh không tốt, biết điều không nói gì.

Cả quãng đường cả hai đều im lặng.

Vừa về tới nhà, Diệp Kinh đã lôi Nhạc Tư Trà vào phòng, xé rách quần áo cậu. (không đợi tắm xong sao?)

“Này, anh làm gì thế.” Hành động của Diệp Kinh khiến cậu khó hiểu, nhưng về mặt của anh khiến cậu không dám phản kháng, chỉ để yên cho anh coi đồ của mình.

Vốn cơ thể nõn nà giờ phủ kín những vết ngón tay xanh tím, rõ ràng là do mấy gã kia vuốt ve quá mạnh mà tạo nên.

Nhìn thế, lửa giận của Diệp Kinh càng bốc cao, anh cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi “Đây là bọn kia làm?”

“Vâng...” Nhạc Tư Trà bị cơn giận của anh dọa sợ.

“Chết tiệt!” Diệp Kinh mắng, lôi Nhạc Tư Trà vào phòng tắm (rót cuộc vẫn là tắm.)

(cảnh vẫn diễn ra gần đây.)

Xong xuôi, những vết xanh tím kia sớm đã bị nước âm dương làm biến mất, giờ toàn thân Nhạc Tư Trà chỉ còn những ‘con dấu’ của Diệp Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Khi Nhạc Tư Trà tỉnh lại, không còn chỗ nào của cậu là còn lành lặn, những dấu vết sau khi xxoo giăng đầy trên người cậu.

Yếu ớt di chuyển mình, ma xát thứ người kia còn để lại trong người cậu khiến cho toàn thân tê dại, suýt chút cậu đã rên lên.

“Em tỉnh rồi.” Thấy cậu có động, Diệp Kinh không rời khỏi thân thể cậu mà khiến ‘nó’ vào sâu hơn nữa.

“Ừm~” Nhạc Tư Trà không dám phản kháng, ký ức về ngày hôm qua vẫn còn tươi mới.

“Nói đi, hôm qua đã xảy ra những gì?” Tay anh ‘lơ đãng’ ‘châm lừa’.

Vì thế, Nhạc Tư Trà đành phải vừa nói vừa dứt quãng kể lại quá trình bị trói, cuối cùng còn tò mò hỏi “Sao anh biết em bị trói?”. Dù Art có nhanh tới mấy cũng không thể trong vòng nửa tiếng dẫn được Diệp Kinh tới, hơn nữa còn có nhiều cảnh sát như thế.

“Có người thấy bọn em bị trói nên gọi cảnh sát.” Diệp Kinh nói cho qua.

“Ồ.” Cậu đã hiểu.

Thực ra lúc ấy đã rất muộn, nào có ai nhìn thấy hai người bị trói, thực ra là Diệp Kinh đợi không thấy Nhạc Tư Trà về, gọi điện cũng không được, nhìn hệ thống định vị vệ tinh thì phát hiện cậu đang di chuyển với tốc độ cao ở vùng ngoại ô. Biết có chuyện không ổn, anh ngay lập tức báo cảnh sát.

Còn Art là anh đứng phải trên đường tới cứu.

“Anh...đừng làm được không? Hôm nay em còn phải tới cục cảnh sát làm ghi chép.” Nhạc Tư Trà cầu xin bắt lấy tay Diệp Kinh.

Nhưng cậu đâu biết như vậy càng khiến ‘ngọn lửa’ trong Diệp Kinh bốc lên, anh xoay người, đè lên cậu.

“Không vội, anh đã nói với họ rằng em thấy không thoải mái, cần nghỉ một thời gian. Tiện nói luôn, anh cũng đã xin cho em nghỉ phép ở trường rồi.”

“A~”

(ai cũng biết chuyện gì tiếp theo ha!!!!!!)

Đợi đến lúc Diệp Kinh cho Nhạc Tư Trà xuống giường đã là hai ngày sau.

Trong thời gian này, vợ chồng Triệu Kỳ Hoa, Lâm Thanh Nhã, Cao Dương đều tới thăm cậu – dù chuyện hai người bị trói đã được áp chế nhưng hiển nhiên không giấu được những người này – thế nhưng Diệp Kinh lấy lý do Nhạc Tư Trà chưa khỏe để từ chối gặp mặt.

Nhạc Tư Trà mặc một chiếc áo lông cao cổ để che khuất dấu hôn – Diệp Kinh đe dọa, nếu không phải mấy vết này tự mình biến mất thì anh sẽ còn tạo thêm nhiều nữa – còn thêm một chiếc áo lông bên ngoài nữa, cùng Diệp Kinh tới cục cảnh sát.

Phục trách vụ này chính là Tào đội trưởng. Nhìn thấy cả hai thì nhiệt tình tiếp đón, hơn nữa còn tự mình làm hi chép cho Nhạc Tư Trà.

Hỏi qua một số vấn đề, Tào đội trưởng mới nói kết quả thăm vấn cho bọn họ. “Bất cóc cậu Nhạc đây mà mấy thành viên của một bang phát nhỏ ở thành phố B. Bọn chúng đã khai hết rồi.”

Nói đến đây, Tào đội trưởng nhìn Diệp Kinh đầy thần phục. Vốn bọn họ thăm vấn rất lâu nhưng những tên đó chết cũng không chịu nói ra, vậy mà luật sư Diệp Kinh phải tới mới nói chuyện một chút mà chúng đã khai tuồn tuột “Theo bọn họ nói, bọn họ là bị thuê bởi bác sĩ chủ nhiệm của bệnh viện XX – Lam Kiên.”

Quả nhiên! Hai người liếc nhau.

Tào đội trưởng nói tiếp “Bọn họ nói người tên Lam Kiên kia dường như muốn thứ gì từ cậu Nhạc đây nên mới dùng tiền thuê họ bất cóc. Chúng tôi đã cho người bắt giữ Lam Kiên, dù ông ta cực lực phủ nhận nhưng đã có vật chứng, ông không thừa nhận cũng không được. Chúng tôi đã đệ đơn cho tòa

án, ông ta rất nhanh sẽ bị tiến hành thẩm lý và phán quyết.”

“Vậy thực cảm ơn mọi người. Nếu không có mọi người, lần này cháu cùng Lâm tỷ đã gặp nguy hiểm.”

“Đâu có, đây là việc chúng tôi nên làm.” Miệng nói thế nhưng Tào đội trưởng rất thích ý.

Nói chuyện thêm một hai câu, cả hai liền rời cục cảnh sát.

Về tới khu nhà, bọn họ trực tiếp tới nhà Triệu Kỳ Hoa. Hai vợ chồng đã làm một bàn thức ăn ngon miệng, nói là cho Nhạc Tư Trà giải xui.

“Thằng bé này cũng là, sao lại chọc vào thứ phiền toái ấy chứ? Có phải vì loại nước thuốc ấy không?” Trương Cẩm vừa xào rau vừa hỏi. Nửa năm nay bà vẫn luôn dùng nước thuốc Nhạc Tư Trà đưa, nhìn trẻ ra không ít.

“A?” Nhạc Tư Trà không ngờ Trương Cẩm sẽ hỏi thế, cả người cứng ngắc.

Nhìn cậu như vậy, Trương Cẩm vui vẻ cười nói “Thằng bé này đâu có biết giấu diếm gì, còn tưởng bọn bác không biết, loại nước đấy hẳn là không chỉ để làm đẹp đúng không?”

“A...” Thế mà cậu vẫn tưởng sẽ lừa được mọi người, ra là người ta không nói mà thôi, thật ra trong lòng đã biết hết rồi.

“Cháu không muốn nói thì bác cũng không hỏi, nhưng là, cháu phải cẩn thận, đừng lúc nào cũng chọc tới rắc rối, bọn bác sẽ lo.”

“Vâng!” Nhạc Tư Trà cảm động trước sự thương yêu của bà, đồng thời cũng cảm thấy áy náy.

Không khí trong phòng bếp vô cùng vui vẻ, nhưng ở ngoài phòng khách có vẻ nghiêm trọng.

Triệu Kỳ Hoa nhấp một ngụm trà Long Tỉnh – đây là quà Diệp Kinh mang tới – nói “Diệp Kinh, em thích Tư Trà đúng không.” Không phải hỏi, là khẳng định.

“Vâng, thầy đã biết rồi?” Diệp Kinh nhận không chút lo lắng. Với anh, chuyện anh thích Nhạc Tư Trà là sự thật, không có gì để nói nữa.

“Em biểu hiện rõ như thế, chẳng nhẽ thầy không biết.” Triệu Kỳ Hoa tức giận, trừng mắt nhìn anh. Ông không mù, dấu hôn rõ mồn một lúc Nhạc Tư Trà cúi đầu xuống như thế, sao ông không thấy. Lại nhớ tới mấy tháng gần đây, mỗi lần gặp nó đều có Diệp Kinh ở đó, người không hiểu nhất cũng phải biết.

“Vậy, ý thầy là?” Diệp Kinh hỏi một cách cẩn thận, anh hi vọng được vị giáo sư đáng kính này đồng ý.

“Còn sao được nữa? Tư Trà không phản đối, người ngoài như chúng ta còn nói được gì?” Vậy nên ông mới tức!

“Thầy không cảm thấy chuyện này không đúng sao?” Nghe thế, Diệp Kinh thực tò mò sao thầy lại khai sáng như vậy.

“Dù sao chúng ta cũng hay ra nước ngoài, có gì không thấy? Nhìn nhiều cũng quen. Hơn nữa, tính cách Tư Trà có chút ngây thơ, nếu không ai để ý dễ gặp chuyện không may, giao nó cho em bọn thầy cũng yên tâm. Nhưng là, cho phép thầy nói tục chút, nếu em dám không tốt với Tư Trà, thầy là người thứ nhất đập chết em!” Triệu Kỳ Hoa hung dữ nói.

“Đương nhiên.” Diệp Kinh đồng ý.

“Nhưng là, người nhà em thế nào?”

“Đây là chuyện riêng của em, không cần họ đồng ý.” Ánh mắt Diệp Kinh có chút khinh thường.

“Được rồi, không nhắc đến họ, vậy người lớn trong nhà Tư Trà thì sao? Chẳng nhẽ em cũng không cần sự đồng ý của họ?”

Diệp Kinh im lặng, một lúc sau anh mới lộ ra một nụ cười tự tin “Em sẽ thuyết phục được họ.”

Triệu Kỳ Hoa vừa lòng gật đầu, lại đột nhiên nói “Thật ra em cũng không cần để ý đâu.”

“A? Sao lại thế ạ?”

“Chuyện lần này lớn như thế, đâu có thể gạt họ được. Vậy nên thầy đã gọi điện cho di của Nhạc Tư Trà, ban đầu cô ấy cũng rất lo lắng, muốn chạy tới thăm Nhạc Tư Trà ngay nhưng thầy nói đã có em chăm sóc nó, người ta cũng an tâm. Có thể thấy họ rất yên tâm với em.” Yên tâm tới độ để bảo bối rơi vào ổ lang cũng không biết. Triệu Kỳ Hoa nói thầm.

Diệp Kinh cười cười, không nói gì, nhưng Nhạc Tư Trà bước ra từ phòng bếp thì nghe thấy đoạn cuối.

“Di sẽ tới?” Đặt đồ ăn lên bàn, Nhạc Tư Trà có chút chột dạ hỏi, lần này là cậu gây ra rắc rối, nếu di biết chắc chắn sẽ mắng cậu.

“Ừm, chắc trong vòng mấy ngày nay thôi.” Triệu Kỳ Hoa đáp, tiếp tục thưởng trà.

Nhạc Tư Trà nghĩ thầm tối nay nhất định phải gọi điện cho dì, khiến dì bỏ ngay ý định tới thăm cậu.

“Được rồi, mấy người đừng uống trà nữa, mau ra dùng cơm.” Trường Cầm hưng mãnh giục mọi người vào bàn.

Triệu Kỳ Hoa đành đặt ly trà xuống, ngồi vào bàn.

...

Hôm sau, Nhạc Tư Trà vui vẻ tới trường. Tối qua cậu đã nói chuyện điện thoại với Tần Hương Nguyệt hơn một giờ, cuối cùng cũng khiến dì bỏ dự định tới thăm cậu. Đương nhiên mà thoải mái.

Buổi học sáng nay là học cùng Cao Dương, nên khi tìm được chỗ rồi cậu không quên chiếm cho Cao Dương.

Lần này Cao Dương tới sớm hơn, lúc cậu đến thì trong phòng còn một nửa vẫn chưa có ai.

Vừa thấy Nhạc Tư Trà, cậu liền vui vẻ chạy tới, ngồi vào chỗ Nhạc Tư Trà dành cho mình.

“Sao đi học cũng không thấy nói trước? Nếu biết cậu đến rồi mình sẽ không phải đi sớm thế.”

“Biết ngay cậu sẽ nói thế, vậy nên mình mới không nói.” Nhạc Tư Trà khinh thường.

“Mình tới thăm cậu vài lần, anh Diệp lại không cho gặp, sao thế? Cậu không sao chứ?”

“Không sao, có đáng sợ chút nhưng không nguy hiểm.”

“Mình không hỏi chuyện đấy, mình đương nhiên biết cậu không sao. Mình là hỏi Diệp Kinh có làm gì cậu không? Nghe Lâm tỷ nói ngày ấy nhìn vẻ mặt Diệp Kinh không tốt lắm.” Cao Dương đề ý tới dấu vết chiếc áo lông cao cổ kia không che tới được, kéo nó xuống, những vết xanh tím phía dưới khiến cậu đỏ mặt.

“Làm gì thế!” Nhạc Tư Trà vội vàng đẩy tay cậu ra, đỏ mặt nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý tới mới an tâm.

“Anh Diệp đúng là ác độc.” Cao Dương cười xấu xa, thì thầm vào tai cậu “Có phải mấy hôm nay anh ấy vẫn chưa cho cậu xuống giường?”

“Bốp” Nhạc Tư Trà cảm sách giáo khoa đập vào đầu Cao Dương, tiếng vang lớn đến nỗi cả phòng học chú ý tới bên này, thấy hai người không có gì lạ mới lại quay mặt về.

“Ồi gọi oi, quá độc ác, lại còn ra tay nặng thế!” Cao Dương xoa cục u trên đầu, kêu to.

“Đáng đời, xem cậu còn dám nói lung tung không.” Nhạc Tư Trà vẫn chưa hết giận, bĩu môi.

“Nói đúng rồi chứ gì.” Cao Dương vẫn không thêm sợ chết.

“Cao~ Dương~ nếu cậu muốn chết thì mình xin chiều~” Vỗ vỗ quyển sách trên tay.

“Được rồi, được rồi, không nói nữa. Kia, giáo sư đến rồi, vào học thôi.” Cao Dương thấy cậu định làm thật, vội vàng đầu hàng.

“Hừ!”

Tan học, Nhạc Tư Trà chạy tới câu lạc bộ xem Lâm Thanh Nhã thế nào rồi.

“Hiếm lắm mới thấy em qua, sao, Diệp Kinh không giam nữa?” Lâm Thanh Nhã trêu chọc.

“A...” Sao hôm nay ai cũng nói thế? Nhạc Tư Trà cố tình đánh trống lảng “Lâm tỷ, hôm đấy về chị có sao không?”

“Ngoài chuyện bị dọa chút thì không sao.” Lâm Thanh Nhã nhún vai, cô vốn to gan, chút chuyện nhỏ ấy chưa là gì.

“Thế thì tốt rồi.” Nhạc Tư Trà thờ phào nhẹ nhõm, cậu sợ chuyện hôm đó sẽ khiến cô có bóng ma tâm lý.

“Nghe bảo mấy người đó muốn bắt em, sao em lại chọn vào chúng vậy?”

“Ừm, em có phương pháp điều chế nước thuốc kia, họ muốn thứ đó.” Nhạc Tư Trà nửa thật nửa giả nói.

Lâm Thanh Nhã gật đầu, nước thuốc của Nhạc Tư Trà cô cũng được đưa, đương nhiên biết nó hiệu nghiệm thế nào “Vậy em tính sao? Tránh được một lần chưa chắc đã tránh được những lần tiếp theo? Đầu phải lần nào cũng may mắn như vậy.”

“Vâng, thế nên em đưa cách điều chế cho Diệp Kinh, để anh ấy sản xuất bán ra thị trường. Có lẽ cũng kiếm được kha khá.”

Lâm Thanh Nhã không nói gì, nhìn cậu hồi lâu, khiến Nhạc Tư Trà sờn cả tóc gáy, đột nhiên cô ôm lấy cổ Nhạc Tư Trà, hô lớn “Aiz, Nhạc Tư Trà của

chúng ta đúng là hiền lành nha, nấu nướng giỏi, còn lên giường được, giờ lại còn biết nghĩ cho chồng, Diệp Kinh có được em đúng là may mắn nha!!!!”

Tiếng Lâm Thanh Nhã không nhỏ, tất cả hủ nữ trong câu lạc bộ lao tới, vây lấy Nhạc Tư Trà, líu ríu líu ríu, còn sờ sờ, có người lớn mật, giật khăn quàng cổ của cậu xuống, vạch áo ra.

Dấu vết trên người rơi hết vào mắt họ, im lặng. Sau đó, khi Nhạc Tư Trà bối rối quàng lại khăn, một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên ____

“A!!! Thấy sao? Thấy sao?” A lôi kéo B, nói năng lộn xộn.

“Ủm!!! Thấy rất rõ!” B cũng kích động đáp lại.

“Dầu hôn! Còn nhiều như thế, bọn họ nhất định là....” bạn gái C vẫn còn đang tưởng tượng.

“Chết mất, mình sắp chảy máu mũi.” D ôm mũi, đề phòng máu mũi chảy ra.

“Vậy nên, Nhạc Tư Trà cùng anh Diệp Kinh đúng là một đôi?” E lúi lúi Lâm Thanh Nhã, hỏi.

“Haiz, chị bảo sao mấy hôm nay qua tìm em, Diệp Kinh không cho gặp, ra là đang bận ‘ân ái’ nha~” Lâm Thanh Nhã nói đến hai chữ ‘ân ái’ vừa kéo dài, vừa nhấn mạnh.

“A!!!!” Không ngoài tưởng tượng, một đám sói tru lên.

Nhạc Tư Trà nhìn mấy người đó mắt lóe sáng, càng ngày càng lại gần, dường như muốn lột sạch cậu ra., không dám ở lại nữa, vắt chân lên cổ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Phiên tòa xử vụ án bắt cóc đó được mở vào 9 giờ sáng thứ 7.

Nhạc Tư Trà và Lâm Thanh Nhã đương nhiên phải ra tòa, mà bạn bè và người thân họ cũng trình diện chờ nghe phán xử.

Trong tòa án chật những người, không ít mang theo camera, microphone, hẳn là phóng viên.

9 giờ đúng, mọi người tề tựu đông đủ, tòa chính thức khai thẩm.

Luật sư Diệp Kinh mời tới thân sự rất giỏi. Không biết anh ta kiếm từ đâu bằng chứng đủ các loại tội của Lam Kiên và nhóm cướp – bắt người cướp của, tham ô nhận hối lộ, cưỡng bức, đánh chém, vv...vv... Bằng chứng vô cùng xác thực khiến mọi người tới dự đều phản bản tán, ánh mắt nhìn những người kia cũng càng khinh bỉ, chán ghét.

Nhạc Tư Trà và Lâm Thanh Nhã lên làm chứng, trả lời mấy vấn đề là có thể xuống.

Có thể nói buổi xử án hôm nay rất thuận buồm xuôi gió, không xảy ra vấn đề gì.

Cuối cùng, tất cả các bị cáo đều bị tuyên án từ 10 năm tù trở lên. Lam Kiên là chủ mưu, bị phán tù chung thân, tịch thu tài sản cùng quyền lợi chính trị chung thân.

Nhìn gương mặt xám xịt của Lam Kiên và đồng bọn lúc bị dẫn đi, lại nhìn nụ cười trên gương mặt Diệp Kinh, một số người trong cuộc chỉ cảm thấy rùng mình.

Người này tuyệt đối không được dây vào!!! Không thì sống không bằng chết nha!!!

Bởi vì nguyên nhân của phiên tòa này nên chuyện này được đăng báo, lên TV, rất nổi tiếng ở thành phố B.

Nhiều người ở trường sau khi nghe tin cũng chạy tới hỏi quá trình thế nào nhưng đều bị ngăn lại.

Vậy nên Nhạc Tư Trà cũng không bất ngờ khi vợ chồng Kiều Trăn tìm đến.

Lúc bọn họ đến Nhạc Tư Trà cũng Diệp Kinh đang cùng Art và Miêu Miêu chơi đùa trên mặt cỏ của khu căn hộ – đương nhiên là Diệp Kinh ngồi trên ghế đá nhìn Nhạc Tư Trà và hai con vật vui chơi – gần đây không gian đang bước vào giai đoạn cuối cùng của tiến hóa nên tạm thời sẽ không cung cấp năng lượng cho chúng nữa, vậy nên thời gian Art và Miêu Miêu ở bên ngoài cũng nhiều hơn.

Dù là Miêu Miêu dễ thương hay Art uy mãnh đều được mọi người sống quanh đây yêu quý. Nhất là việc Miêu Miêu trèo lên đầu Art điều vô dương oai đã thành biểu tượng của khu, rất nhiều người đi bộ chỉ để được gặp chúng.

Chỗ bọn họ đứng là đối diện cửa lớn của khu nhà nên khi vợ chồng Kiều Trần xuống xe đã thấy ngay.

“Diệp Kinh, anh đoán bọn họ đến để làm gì nha?” Vì chuyện bất cóc mà Nhã Tư Trà không còn có ấn tượng tốt với họ lắm, cậu khẽ nhún mày.

“Giải thích chẳng.” Diệp Kinh thuận miệng nói.

Hai người kia vừa thấy Nhạc Tư Trà liền vội vàng đi tới.

“Chào buổi sáng, sao hai người lại có thời gian rảnh tới đây?” Vì lễ phép, Nhạc Tư Trà vẫn chào hỏi, nhưng đã xa cách rất nhiều.

Kiều Trần nhìn Diệp Kinh đứng bên cạnh Nhạc Tư Trà liền ngây người. Mục Hình thấy chồng mình không phản ứng gì, nhéo một cái, cười đáp “Bọn chị lần này tới là vì cảm ơn chuyện của tiểu Niếp.”

Nghe thấy tiểu Niếp, Nhạc Tư Trà mới thoải mái ra chút, hỏi “Bệnh của tiểu Niếp đã khỏi rồi sao?”

Nghe thấy thế Kiều Trần mới tỉnh táo lại, nhưng lại giọng gào liếc nhìn Diệp Kinh – đầy tôn kính và sợ hãi – rồi mới trả lời Nhạc Tư Trà “Đã khỏi hẳn rồi. Bác sĩ nói tỉ lệ tái phát rất nhỏ, cảm ơn cậu.”

“Nếu không nhờ cậu giúp đỡ, chúng tôi đã phải tuyệt vọng. Đây là chút lòng thành, mong cậu nhận cho.” Mục Hình rút ra một phong bao, đưa cho cậu.

“Không cần, cứu tiểu Niếp là tự tôi quyết định, không cần hồi báo.” Nhạc Tư Trà lại nghiêm mặt.

“VẬY...” Mục Hình vốn định nói gì lại bị chồng mình ngăn lại.

“Nếu tiểu Nhạc đã nói thế, bọn anh cũng không ép nữa. Thật ra lần này tới là để xin lỗi em vì sơ sót của bọn tôi. Tôi cũng không ngờ Lam Kiên lại làm chuyện như thế. Sớm biết vậy lần trước đã không dẫn ông ta tới. Thực sự xin lỗi!” Về mặt Kiều Trần rất chân thành khi nhận lỗi.

“Dù sao cũng đã qua, tôi cũng không có chuyện gì, coi như hết đi, bọn tôi còn có tiết, mong hai người về trước.” Không chờ hai người nói tiếp, Nhạc Tư Trà đã kéo Diệp Kinh đi.

“Anh sao thế? Chẳng phải đã nói phải kéo quan hệ tốt với cậu ấy để nói chuyện hợp tác sao? Sao lại cứ để người ta đi thế?” Mục Hình sốt sắng chất vấn.

“Em có biết bên cạnh cậu ta là ai không?” Kiều Trần hỏi lại.

“Ai? Chẳng phải chỉ là một sinh viên tên Diệp Kinh sao?” Mục Hình khó hiểu, chuyện này thì có liên quan gì?

“Đúng là đàn bà, em không thấy cậu ta rất quen mắt sao?” Kiều Trần không vui trước câu trả lời của vợ.

“Có chút. Nhưng thế thì sao?” Mục Hình nhớ tới lần trước gặp người kia ở bệnh viện cũng đã mừng rỡ, nhưng lúc ấy còn tưởng vì đã gặp ở triển lãm Manga.

“Còn nhớ bữa tiệc tối chúng ta tham gia ba năm trước đây ở gia tộc Đông Phương? Chúng ta đã gặp cậu ta ở đó.” Kiều Trần nói.

Nghe chồng nhắc nhở, Mục Hình mới nhớ lại hôm đó hai người đã gặp những nhân vật lớn nào.

Trừ những người tuổi không thích hợp cùng người quen, chỉ còn... Mục Hình chợt thét lên “Là gia chủ đương nhiệm của gia tộc Đông Phương!!!”

“Nhớ sao.” Sắc mặt Kiều Trần cũng không tốt lắm.

Dù chỉ gặp gia chủ đương nhiệm của gia tộc Đông Phương duy nhất lần đó, nhưng hiểu biết về người nọ cũng không thiếu.

Đông Phương Kinh, hay giờ gọi là Diệp Kinh, là thiên tài nổi tiếng trong giới kinh doanh, con trai độc nhất của gia chủ đời trước – Đông Phương Hà Uyển. Khi Đông Phương Hà Uyển mới qua đời, người nọ tiếp thu gia độc Đông Phương theo di chúc. Tới 16 tuổi thì chính thức tiếp quản hết thấy sự nghiệp. Giữa những lời đàm tiếu và cười nhạo của mọi người, dần dần gia tộc Đông Phương thành gia tộc lớn kế sau tứ đại gia tộc. Khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Nhưng người nọ luôn bận rộn, rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, trừ bỏ vài người có vị trí cao trong nhà Đông Phương, không ai biết tư liệu của cậu. Mà buổi tiệc ba năm trước kia là lần duy nhất cậu tham dự xã giao, để tuyên cáo với mọi người gia chủ nhà Đông Phương đã trưởng thành, có thể gánh vác mọi khiêu chiến.

Vợ chồng Kiều Trần cũng tham dự buổi hôm đó, nhưng là đi cùng cha. Vốn lấy tư lịch của cả hai vẫn chưa đủ để tham gia.

“Dù cậu ta có quan hệ thế nào với Nhạc Tư Trà, chúng ta cũng đừng mong lấy được cái gì từ cậu ta. Hơn nữa chuyện Lam Kiên đã khiến Nhạc Tư Trà có ấn tượng không tốt với chúng ta, tốt nhất đừng dây vào nữa. Lam Kiên là ví dụ tiêu biểu.” Theo Kiều Trần, lý do Diệp Kinh tiếp cận Nhạc Tư Trà

cũng giống bọn họ – vì loại nước thuốc thần kỳ kia. Nếu không tranh được, tốt nhất là tránh đi, không lại tiền mất tật mang.

Mà không lâu sau, chuyện nhà Đông Phương chế tạo ra một loại thuốc thần kỳ càng khẳng định suy nghĩ của ông.

“Diệp Kinh, cái ông Kiều Trần kia sao mà nhìn anh lạ lạ?” Về đến nhà, Nhạc Tư Trà nhớ lại vẻ mặt của Kiều Trần lúc ấy, là sao nhỉ?

“Ai biết chứ? Chắc ông ta nhận ra anh.” Diệp Kinh cười nhạt đáp. Anh không có hứng thú gì với loại người này, nhưng những số liệu điều tra hôm trước giúp anh biết không ít.

“À.” Không biết thì thôi, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì.

“Đúng rồi, anh mới nhận được tin, nhà của em đã xây xong rồi, cuối tuần chúng ta qua đi.”

“Cuối cùng cũng xong rồi sao? Được thôi, lần trước gọi điện cho bá Tiền, bá còn bảo đất đen em đưa rất tốt, muốn nhờ em mua thêm, lần này tiện thể mang qua đi.”

“Dường như em rất thích những người ở thôn Phúc Khê đó.” Diệp Kinh kéo Nhạc Tư Trà ngồi xuống.

“Ừm, mọi người đều rất tốt, cũng nhiệt tình, lại còn quan tâm em nữa.” Nhạc Tư Trà ngồi trong lòng Diệp Kinh. Lấy ra từ không gian một cái bình sứ nhỏ, mở ra, mùi hoa thơm ngát lan tỏa khắp căn phòng. Hai thủ cung đang đùa nghịch bên cạnh thấy thế cũng chăm chú nhìn vào bình sứ cậu đang cầm.

“Gi thế?” Diệp Kinh tò mò, lấy bình sứ đặt trước mũi ngửi ngửi, hương hoa ngào ngạt nhưng không gay mũi, trái lại còn cảm giác thanh nhã, đúng là mẫu thuần.

“Mật.” Thấy anh đã ngửi đủ, Nhạc Tư Trà cầm lại bình sứ, rót chất lỏng bên trong vào tích đất nung trên bàn, đổ nước sôi vào, khuấy đều rồi mới rót vào ly trà.

Thú vị là, Miêu Miêu cùng Art thấy động tác của cậu, tự động lấy chén cho mình để trước mặt cậu.

Nhạc Tư Trà bật cười, đổ đầy cho chúng.

“Là tổ ong trong không gian sản xuất ra?” Diệp Kinh lấy một chén, nhấp một ngụm, ngọt mà không ngấy, rất ngon.

“Ừm, Du Nhiên giúp em làm. Vị thế nào?” Diệp Kinh không thích đồ ngọt, bình thường anh sẽ không đụng đến mấy thứ ngọt như mật thế này.

Diệp Kinh uống cạn nước trong chén, đặt môi lên môi Nhạc Tư Trà.

Dường như mật càng thêm ngọt ngào.

Một lúc lâu sau, Diệp Kinh mới buông môi cậu ra, để cậu dựa vào vai mình, hưởng thụ bầu không khí an bình này.

“Tôi nay làm chanh mật cá hồi nhé.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Buổi chiều, Nhạc Tư Trà tới trường không thấy ai chỉ trỏ, bàn luận về mình mới thấy an tâm. Dù sao mấy cô nàng hôm qua đúng là quá điên cuồng! Dù cậu rất tự nhiên nhận lấy tình cảm của Diệp Kinh nhưng sâu trong lòng vẫn còn chút lo lắng. Nếu mấy người đó nói ra chuyện của hai người thì đúng là phiền phức.

May là con gái trong câu lạc bộ cũng hiểu, đùa thì đùa thế nhưng không bao giờ nói lung tung.

Nhưng tốt nhất trong khoảng thời gian này cậu đừng tới câu lạc bộ thì hơn!!!

Hết giờ, Nhạc Tư Trà mang theo cặp lồng đi gặp Diệp Kinh. Chỉ khi đưa cơm cho Diệp Kinh cậu mới đến đây, lâu dần, mọi người trong hội học sinh cũng quen, hơn nữa Diệp Kinh đã dặn nếu thấy cậu tới thì cứ trực tiếp cho vào.

Đứng trước cửa phòng hội trường, Nhạc Tư Trà đang định gõ thì cửa bên trong chợt mở ra, một mỹ nữ đôi mắt đỏ hoe vụt chạy qua. Chút nữa thôi là đụng rơi cặp lồng của cậu.

Là Trần Lan Nhân!

“Cô ấy sao thế?” Nhạc Tư Trà ngạc nhiên hỏi về mặt không tốt lắm Diệp Kinh.

“Tò tính thất bại.” Diệp Kinh cũng không giấu, nói thẳng. Lấy khăn tay sát miệng, có vẻ ghét bỏ như đụng phải thứ gì không sạch sẽ.

A? Nhạc Tư Trà chớp chớp mắt, cậu không ngờ bình thường nhìn Trần Lan Nhân yếu ớt mảnh mai lại bạo dạn như thế, nhìn động tác của Diệp Kinh 80% là bị hôn.

Cơ mà nhìn Diệp Kinh nhăn nhó sát sát đúng là đáng yêu nha! Nhạc Tư Trà cười trộm.

Diệp Kinh rất tỉnh mắt, đương nhiên thấy cậu đang cười trộm, không vui, híp mắt lại “Lại đây.” anh ngoắc ngoắc cậu lại.

Sao cứ như gọi cún con vậy! Nhạc Tư Trà nhìn anh khinh thường, nhưng vẫn đóng cửa lại gần.

Khi cậu thực sự tới gần, Diệp Kinh liền lôi cậu xuống, hôn.

“Ban ngày ban mặt động tình gì!” Nhạc Tư Trà che lấy đôi môi sưng đỏ, đẩy Diệp Kinh ra.

“Trừ độc!” Diệp Kinh nói như chuyện đương nhiên, ngồi lại ghé dựa.

“Sao cô ấy lấy ra dũng khí tỏ tình với anh?” Nhạc Tư Trà buông cặp lông xuống – bên trong thực ra không có gì – lấy bữa tối từ không gian ra, tò mò hỏi. Ghen á? Xin đi, cậu cũng không phải mới biết Trần Lan Nhân thích Diệp Kinh. Muốn ghen đã sớm ghen, hơn nữa nhìn biểu hiện của Diệp Kinh cũng biết cô ấy không làm được gì, sao cậu phải tự tìm khổ.

“Từ ngày hôm qua trong trường liền truyền tin đồn anh có người yêu.”

“...” Nhạc Tư Trà có thể đoán được là ai rải tin, may mà không nhắc tới mình! Cậu tự thấy may mắn.

“Em biết gì đúng không?” Biểu hiện của Nhạc Tư Trà rất rõ, cái kiểu thờ phào nhẹ nhõm ấy, ai nhìn cũng biết có gì gì.

“Không có!” Nhạc Tư Trà phủ nhận ngay lập tức “Mau ăn đi, em còn có lớp.” Cậu ấn Diệp Kinh ngồi thẳng xuống, xới com, rồi cũng ăn.

Thấy cậu không chịu nói, Diệp Kinh cũng không ép, bắt đầu ăn.

Nhưng tiếc là hôm nay cũng không phải ngày tốt để thưởng thức đồ ăn ngon nha!

“Rầm!” Cửa vốn đã khóa liền bị đánh mạnh, rồi lại bắn ngược về.

“Anh Diệp, sao anh có thể làm thế với chị Lan Nhân?” Quý Hi giống như pháo bị châm ngòi, hùng hổ chạy vào. Phía sau là Trần Lan Nhân với gương mặt lo lắng. Phía sau nữa là một đám hội viên tò mò, đầy đầy, xem xem trốn ngoài cửa.

“Tôi làm gì?” Diệp Kinh buông đôi đũa trong tay, dù bận vẫn ung dung nhìn họ. Nhạc Tư Trà cũng làm như thế. Còn mấy người ngoài cửa thì đóng tai lên nghe.

“Tiểu Hi, đừng như thế, chúng ta quay về đi.” Trần Lan Nhân lôi kéo Quý Hi, trên gương mặt lộ vẻ cầu xin cùng lo lắng, nhưng giấu dưới đáy mắt lại có chút nóng mạnh hi vọng.

“Chị Lan Nhân, chị để em nói xong.” Quý Hi đẩy tay Trần Lan Nhân ra, nói tiếp “Anh, chị Lan Nhân thích anh như thế, sao anh có thể làm thế với chị ấy!”

“Tôi làm gì?”

“Chị Lan Nhân xuất sắc như thế, sao anh lại nở từ chối?” Quý Hi vô cùng không bình tĩnh, không biết còn tưởng người thất tình là cô ta.

“Cô ta xuất sắc hay không có liên quan gì tới tôi?” Diệp Kinh thờ ơ.

“Chị ấy thích anh mà!”

“Tiểu Hi!!!!” Trần Lan Nhân không chịu nổi nữa, trước mặt nhiều người như vậy nói ra tình cảm của cô – tuy rằng mọi người đều biết – nhưng cô vẫn thấy khó xử.

“Chị Lan Nhân, chị yên tâm, tuy rằng anh ấy là đàn anh nhưng không có nghĩa được phép đối xử với chị như vậy!”

“Tôi không cần biết mấy người nói gì, nhưng để ý trường hợp chút được không?” Diệp Kinh thực sự đã sắp nổi giận.

“Anh, chị Lan Nhân không tốt chỗ nào? Sao anh không chấp nhận chị ấy?” Bị nhắc nhở, Quý Hi mới nhớ lại chủ đề.

“Cô ấy không có gì không tốt, nhưng tôi đã thích người khác rồi.” Lời nói của Diệp Kinh giống như một tảng đá lớn thả vào hồ nước sâu, tạo ra một đợt sóng vô cùng lớn.

Mọi người chợt im lặng, im lặng tới nỗi tiếng một cây kim rơi xuống cũng trở nên rõ ràng.

Đối với tin đồn Diệp Kinh có người yêu mọi người đều đã nghe, nhưng từ khi anh vào đại học A, bao nhiêu lời đồn vẫn có, nên cũng chẳng ai tin. Không ngờ anh lại thừa nhận.

“...Lời đồn là thật sao?” Không ngờ người mở miệng trước là Trần Lan Nhân, gương mặt cô trắng bạch, tái nhợt khiến người ta không đành lòng.

“Đúng thế!” Diệp Kinh trả lời, ánh mắt nhìn Nhạc Tư Trà đang cúi đầu, không biết cậu nghĩ gì.

“...Có thể cho tôi biết người đó là ai không?” Trần Lan Nhân khó khăn nói ra, ánh mắt cũng ngân ngán.

“Xin lỗi, đây là chuyện riêng của tôi.” Diệp Kinh lạnh lùng từ chối “Nếu không có gì nữa, phiền mọi người ra ngoài cho, nhớ đóng cửa.”

Vốn Quý Hi trước hùng hù hỏ hỏ lao vào giờ cũng nín thinh, khiếp sợ đảo qua hai người, rồi đồng tình nhìn Trần Lan Nhân.

Cuối cùng, Trần Lan Nhân vẫn không chịu nổi ánh mắt của mọi người, chạy ra.

“Chị Lan Nhân!” Quý Hi đuổi theo.

Những người khác thấy vẻ mặt đáng sợ của Diệp Kinh, biết điều đóng cửa lại.

Trong phòng làm việc lại trở nên im lặng.

“Đang nghĩ gì?” Diệp Kinh ngồi xuống ăn, lại thấy Nhạc Tư Trà ngẩn người.

Hiển nhiên là cậu cũng không chú ý tới những chuyện vừa xảy ra.

“A? Du Nhiên nói tầng thứ hai đã tiến hóa xong.” Nhạc Tư Trà tỉnh lại, giải thích.

Trở lại vài phút trước, khi Quý Hi còn chất vấn Diệp Kinh, Du Nhiên chợt báo tin cho Nhạc Tư Trà rằng tầng thứ hai đã hoàn tất tiến hóa.

Vì Du Nhiên trực tiếp thông báo trong đầu Nhạc Tư Trà nên trừ cậu ra không ai biết sự tồn tại của nó, mà Nhạc Tư Trà cũng có thể dùng suy nghĩ của mình để nói cho Du Nhiên.

“Cấu tạo của tầng thứ hai là như thế nào?”

“Tầng thứ hai là em nhái lại Trái Đất, ngoài độ lớn, dù là đất, khí hậu, mọi yếu tố đều giống hệt địa cầu, Trong vòng một vạn năm – trừ con người – mọi sinh vật khác đều có thể tìm thấy ở đây.”

“Độ lớn chênh lệch là bao nhiêu.”

“Là thu nhỏ lại theo tỉ lệ của Trái Đất, một phần một trăm.”

“Vậy cũng không nhỏ.” Nhạc Tư Trà lú lừ. Diện tích bề mặt Trái Đất là 5.1 triệu km², một phần một trăm thì cũng là 510 vạn km² “Lớn như thế sao anh có thể thấy hết?” Chưa kể đến còn bị ngăn cách bởi biển.

Nhạc Tư Trà không hỏi, nhưng nó vẫn là nghe thấy.

Du Nhiên nói tiếp “Chủ nhân, di chuyển từ tầng một tới tầng hai có thể lựa chọn, chỉ cần chủ nhân nói địa điểm, em có thể để ngài tới đó.”

“Tiện quá!” Nhạc Tư Trà mừng rỡ, nhưng cậu lại có một thắc mắc nữa “Vậy những sinh vật ở tầng sai thì sao? Chúng có tấn công anh không?” Động vật hoang dã có sức tấn công rất mạnh nha.

“Ngài yên tâm, nếu chủ nhân không tấn công, chúng sẽ tự động không thấy ngài, nhưng nếu chủ nhân tấn công chúng, chúng sẽ tự vệ lại. Hơn nữa chỉ cần ngài đồng ý, bất cứ sinh vật nào tới tầng thứ hai đều được đãi ngộ như chủ nhân.”

Vậy là chỉ cần cậu không chủ động gây phiền toái thì sẽ không cần phải lo lắng gì!

Du Nhiên lại nói “Đương nhiên, nếu chủ nhân cần vật gì ở tầng này, có thể nhờ em thăm dò, nhưng em không thể lấy cho ngài được, chỉ có thể thông báo địa điểm” giọng nói có chút áy náy.

“Không sao, nếu không nguy hiểm, em có thể đưa anh tới nơi đó là được, tự mình làm cũng không sao.”

Đúng lúc này thì Diệp Kinh đánh thức cậu.

Nhạc Tư Trà kể lại những lời của Du Nhiên, lại nói “Mấy vị trong phương thuốc trước cần em đi lấy, vậy nên cần chờ một thời gian, sẽ không lâu lắm đâu.” Tuy Du Nhiên nói không có chuyện gì những cậu vẫn phải chuẩn bị tốt, phòng khi có chuyện xảy ra.

“Cả anh và em cùng đi.” Diệp Kinh không đành lòng để một mình cậu đi hái thuốc.

“Được, ngày kia đi thôn Phúc Khê, sau khi về sẽ tới tầng thứ hai.” Nhạc Tư Trà quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Hôm sau là thứ bảy, Nhạc Tư Trà cùng Miêu Miêu, Art, Diệp Kinh lên đường tới thôn Phúc Khê.

Ngoài trời, sương mù giăng trắng, có lẽ sắp mưa.

“Đạo này mưa nhiều thế nhỉ?” Thỉnh thoảng mưa một trận có thể khiến người ta thấy thú vị, nhưng liên tục vài ngày, dù thích mấy cũng thấy chán.

“Mùa này vẫn vậy, chỉ là năm nay nhiều hơn mọi năm thôi.” Diệp Kinh vẫn chăm chú nhìn đường, ngày mưa, nhiều sương mù thế này lái xe cần cẩn thận.

Nhạc Tư Trà nhìn sương mù trắng xóa trước mắt, gì cũng không thấy rõ, cậu cũng hết hứng thú ngắm phong cảnh, đành ngoan ngoãn ngủ.

“Tư Trà, tỉnh, tỉnh, chúng ta tới rồi.” Diệp Kinh nhẹ nhàng lay cậu dậy.

“Ừm.” Nhạc Tư Trà duỗi lưng, theo Diệp Kinh xuống xe.

Giữa những đóa hoa xinh đẹp và đám cây ăn quả là một ngôi nhà thuần một màu trắng, xung quanh toàn những dây tường vi. Phía trên đầy những chiếc gai nhỏ, kiểu căng như muốn nói chúng nó không dễ bị bắt nạt.

Ngôi nhà có hai tầng, chiếm khoảng 100m2, trên tầng hai có một ban công nhỏ, có đặt những chậu cây xanh, cũng tiện che chắn gió cho cửa. Phía ngoài nhà ốp gạch trắng, ngoại trừ ra không còn trang trí gì nhiều nữa.

Nhìn từ ngoài cửa đất, trải dài tới cửa nhà là một đường rải đá cuội. Những viên đá cuội màu sắc khác nhau được khảm vào nền xi măng, tạo nên một bức tranh đơn giản, thật đẹp!

Diệp Kinh lấy ra chìa khóa, mở cửa.

Sân rất thoáng, ngoài mấy cây cối không còn thứ gì khác. Vẫn còn những khoảng đất đang chờ chủ nhân ngôi nhà chăm sóc.

Miêu Miêu ngồi trên đầu Art, xung phong vào trước, bắt đầu thám hiểm trong sân.

Đi hết con đường đá cuội là tới cửa nhà.

Cánh cửa cũng là một màu trắng, phía dưới còn có cửa nhỏ cho thú cưng thuận tiện ra vào.

Diệp Kinh đứng trước cửa, cúi người hành lễ “Mời vào!”

Nhạc Tư Trà thấy vậy, vào trước.

Bên trong cũng được trang hoàng rất đơn giản, trang nhã, rất giống nơi ở của một người trí thức.

Tầng một chỉ có một phòng bếp, một phòng vệ sinh, một phòng khách rất lớn, cùng một nhà kho. Khoảng trống dưới chân cầu thang từ tầng một lên tầng hai được tận dụng thành một hầm rượu nhỏ chừng 5m2.

Tường trắng, màn cửa sổ vàng nhạt, vật dụng gỗ, cùng với sàn nhà cẩm thạch xám, những thứ đó đều được sắp đặt theo sở thích của Nhạc Tư Trà.

Phòng bếp rộng rãi sạch sẽ cũng khiến Nhạc Tư Trà hứng thú.

“Lên tầng xem không?” Diệp Kinh hỏi.

“Ừm.” Nhạc Tư Trà vui vẻ đồng ý.

Đi dọc theo cầu thang gỗ xinh xắn để lên tầng. Sàn nhà trên đây đều được rải thảm rất dày, có ba phòng, hai phòng lớn, một phòng nhỏ, mỗi phòng đều có vệ sinh khép kín.

Hai người xem phòng ngủ lớn của chủ nhà trước.

“Ba gian phòng ở tầng hai trừ thư phòng thì còn 2 gian để ngủ. Bình thường anh và em đều ở đây, còn phòng nhỏ để cho khách.” Diệp Kinh nói.

Căn phòng này chiếm tới một nửa diện tích tầng hai, nằm đối diện cửa lớn, ngoài kia chính là ban công hai người đã thấy lúc trước.

Phòng được bố trí màu nhạt là chính, đầy đủ vật gia dụng, những chậu cây được sắp xếp hợp lý khiến căn phòng tràn đầy sức sống. Trên tường treo những bức tranh thác nước, chỉ cần qua một số chi tiết cậu cũng hiểu người thiết kế căn phòng này đã cẩn thận như thế nào.

Giường lớn phủ ga trắng tinh, bên đầu giường có một rổ, xung quanh thất một sợi dây dễ thương, bên trong có một tấm đệm mềm mại.

“Cho Miêu Miêu sao?” Nhạc Tư Trà nhìn vào chiếc rổ giống với chiếc ở nhà của Miêu Miêu.

“Ừm, Art ở sân sau, buổi tối còn cần nó trông nhà mà.” Diệp Kinh nói.

Này có gọi là phân biệt đối xử không? Nhạc Tư Trà trầm nghĩ.

Sau đó họ lại nhìn hai gian còn lại.

Ngoài trời bắt đầu đổ mưa, bầu trời càng trở nên u ám.

“Trên mái còn một khoảng trống, anh đã bảo người rải đất lên, có thể làm thành vườn hoa.” Về phòng ngủ, Diệp Kinh ôm Nhạc Tư Trà, qua cửa sổ nhìn những hạt mưa rơi bên ngoài.

“Ừm.” Ánh mắt của Nhạc Tư Trà cũng hướng tới ngoài, nơi này thực yên tĩnh, bên cạnh cũng không có nhà dân nào, không cần lo những cử chỉ thân thiết của hai người có ai nhìn thấy.

Dần dần, những tiếng hô hấp bắt đầu dồn dập, hai người bắt đầu quấn lấy nhau.

(chuyện chấm chấm chấm)

Cuộc thám hiểm của Miêu Miêu và Art bị buộc chấm dứt khi mưa càng ngày càng nặng hạt, chúng chỉ đành ngoan ngoãn quay vào nhà tìm chủ nhân.

Khi chúng lần theo mùi vào tới phòng ngủ thì từ cánh cửa khép hờ tràn ra những tiếng rên rỉ thờ dốc cùng với mùi vị đậm mỹ lạ thường, hai thân thể trần trụi trên giường rõ ràng cho thấy bọn họ đang làm gì.

Hai thú cưng biết điều lui ra, tiếp tục chuyển thám hiểm trong nhà.

Bọn chúng mỗi năm mới phát tình một lần, các chủ nhân thì ngày nào cũng thế!!!!

Chiều, mưa đã nhỏ đi, bác Tiền tranh thủ chạy qua.

Ban đầu, Art thấy người lạ liền gầm nhẹ qua cánh cửa sắt, mãi tới khi Miêu Miêu tỏ ra thân thiết với người đó mới dừng lại, nhưng vẫn duy trì cảnh giác.

Tiếng gầm ghừ của Art đánh động hai người bên trong.

“Diệp Kinh, anh ra mở cửa dùm em.” Nhạc Tư Trà nói vọng từ phòng bếp, sai Diệp Kinh đang ngồi uống trà trên ghế sofa ngoài phòng khách.

Diệp Kinh nhìn bóng dáng bận rộn của Nhạc Tư Trà trong bếp, đành phải đứng dậy mở cửa.

Xe đồ ngoài cửa đã được Diệp Kinh cất vào gara, giờ đứng đó chỉ còn bá Tiền.

“Bá Tiền, sao bá lại tới đây?” Diệp Kinh mở cửa mời bà vào, vỗ vỗ đầu Art, ý bảo nó không sao.

Tuy rằng người và chó không hợp nhau nhưng Art không còn đề phòng nữa.

Hừ, nhìn mặt mũi chủ nhân đấy nhá!

“Nghe người ta nói thấy xe cháu vào thôn, tranh thủ mưa nhỏ chạy sang xem cháu cần giúp gì không, đúng rồi, Tư Trà cũng tới ha? Mấy hôm trước nó còn gọi điện báo sẽ tới mà.” Bá Tiền cụp ô, cười nói.

“Em ấy đang bận trong phòng bếp.” Diệp Kinh dẫn bà vào phòng.

“Phòng này xây đúng là tốt, ông Hồng cháu giới thiệu đúng là giỏi, nhìn căn nhà xây xong đẹp thế này.” Bá Tiền nhìn ngó xung quanh, đây không phải lần đầu tiên bà tới nhưng mỗi lần đều phải thưởng thức một lần.

“Cũng là nhờ có các bác giúp đỡ.” Diệp Kinh nói.

“Diệp Kinh, là bá Tiền tới sao?” Nhạc Tư Trà nghe thấy giọng, thò đầu từ phòng bếp ra.

“Tur Trà à, lâu rồi không thấy cháu.” Bá Tiền thấy Nhạc Tư Trà cũng vui vẻ.

“Vâng, gần đây trường khai giảng nên không có thời gian qua. Bá Tiền, bá cứ ngồi một lát, cháu rất nhanh thì xong rồi.” Nói vài câu, Nhạc Tư Trà lại chui đầu vào bếp.

“Không sao, cháu cứ bận việc cháu đi, không cần để ý đến bác. Cần bác giúp sạp?” Bá Tiền đi vào phòng bếp.

Diệp Kinh ngăn bà lại “Bá, bá cứ ngồi nghỉ ngơi đi, em ấy làm được.”

Bà đành phải ngồi nghỉ ở phòng khách, nhận lấy nước trà Diệp Kinh mới tò mò nhìn ngắm Art “Con chó này hai đứa nuôi từ lúc nào thế? Nhìn lớn ghê thật. Còn rất thông minh.” Trong thôn nhiều chó, bà cũng không sợ chó, chỉ là thấy lạ sao con chó lớn vậy lại nghe lời thế.

“Nó vốn của bạn cháu, nhưng sau lại không muốn nuôi liền nửa bán nửa tặng cho bọn cháu. Nuôi cũng được gần một tháng, bao tuổi thì chúng cháu cũng không biết rõ.” Diệp Kinh trả lời.

“Bạn cháu đúng là giỏi, nhìn nó thế này hẳn cũng đáng giá không ít tiền.” Bá Tiền hâm mộ.

“Vốn lúc ấy nó cũng bệnh nặng, lông đều rụng gần hết, còn tiêu chảy lại không chịu ăn cơm. Nếu không phải Nhạc Tư Trà có quen một ông chủ nhà hàng thú cưng, nói có thể chữa được thì chúng cháu cũng không cần nó.” Diệp Kinh nói rất bài bản, ai không biết còn tưởng thật, còn Art, không phải nể chủ nhân mình thì nhất định đã cắn chết anh.

Đương nhiên là bá Tiền tưởng thật, chăm chú nhìn ngắm Art, mà Art cũng rất phối hợp, ngồi im không làm gì.

“Không ngờ trước đây nó còn bệnh nặng như thế, nhìn bộ lông bóng mượt thế kia.” Bá Tiền vừa nhìn vừa khen, nhưng không sờ, dù sao vẫn là e sợ nó “Nhìn hai đứa trẻ vậy không ngờ cũng có tay nuôi chó, cả con mèo kia nữa, nhìn cả hai đều thông minh khỏe mạnh.”

Nhạc Tư Trà bưng hai bát lớn, bước ra khỏi phòng bếp, tiếp lời bá Tiền “Đầu phải chúng cháu nuôi giỏi đâu, chủ yếu vẫn là bọn chúng cũng khỏe mạnh.” Nói đến đây, cậu tiện thể nhìn Diệp Kinh khinh thường. Cậu đã nghe hết cuộc nói chuyện của hai người.

“Thơm quá, cháu nấu gì thế? Mùi vị thơm như vậy?” Bà đã sớm thấy mùi, hấp dẫn cực.

“Chỉ là mì trứng gà đơn giản thôi, bá cũng mời một bát?” Cậu đặt hai bát trước mặt hai người.

Thế này thì đã nhìn rõ. Sợi mì ngâm trong nước gà đậm đà, bên trên có rau xanh, trứng gà, còn vài khối thịt non phía ngoài rìa, còn thêm ít hạt tiêu. Màu sắc và hương vị đều tuyệt vời, khiến người ta đã ăn lại muốn ăn nữa.

“Ai lại thế, bá có phải đến ăn chực đâu.” Giờ chưa tới bữa tối, bà cũng không ngờ người ta đã dùng cơm.

“Không sao, cháu cũng nấu nhiều, bác cứ dùng trước đi.” Nhạc Tư Trà nhét đĩa vào tay bà, quay về phòng bếp.

Thấy không thể chối, bá Tiền đành nâng bát lên ăn “Tay nghề Nhạc Tư Trà đúng là tốt nha!”

“Nếu thích bác mời thêm” Diệp Kinh mỉm cười nói.

Nhạc Tư Trà chuẩn bị tốt bữa ăn cho hai thú cưng, cầm theo bát mì, còn thêm một phần đồ chua trở lại phòng khách.

Mấy người cũng không để ý gì nữa, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Bác Tiền, gần đây chuyện ruộng vườn có bận sao?”

“Giờ còn chưa đến lúc cấy mạ, hơn nữa trời vẫn đổ mưa nên cũng nhàn, nhưng là vùng núi kế bên được một ông chủ lớn mua trâu, định dựng một vườn cây ăn quả, còn huy động dân bản xứ tới giúp, hai ông bà già nhà ta cũng đi. Thực ra cũng không rảnh rồi lắm.”

“Đãi ngộ thế nào?”

“Một tháng 800, được hơn so với ở nhà bán thức ăn.” Nhà họ có hai người đi, một tháng được hẳn 1600, tuy ở thành phố không tính gì nhưng ở nơi này đã là khá khẩm “Nhưng là không hiểu nổi, đây quanh đây cũng không tốt lắm, sao người ta lại muốn chỗ này?”

“Chắc họ có kỹ thuật tốt chăng.” Diệp Kinh cười trả lời. Anh đương nhiên nói thật.

“Cũng đúng, việc này chúng ta không cần quan tâm làm gì. Đúng rồi, Tư Trà, lần này bác tới là có việc muốn hỏi cháu, loại phân lần trước còn sao? Lần trước bác dùng cháu đưa, cây ra quả ngon, nhìn đẹp, còn không rần. Bán rất đắt. Lần này bác muốn nhiều chút, bán lại cho mấy người nữa.” Nói đến đây bà có chút ngưng ngừng, vừa này còn nói tới giúp, giờ lại mở miệng hỏi đồ.

Nhạc Tư Trà cũng không để ý, gật đầu nói “Có, cháu mang theo 1 túi, để trong xe, ăn xong để Diệp Kinh đưa bác về. Lần này để hòa với nước, bác cứ pha tỉ lệ 10 nước 1 phần là được.” Lần này là cậu nhờ Du Nhiên làm cho, hiệu quả tốt hơn nhiều nên phải loăng, dùng cũng lâu hơn.

“Vây cảm ơn cháu, đợi về bác sẽ trả tiền.”

Ăn xong, Diệp Kinh lái xe đưa về mặt vui mừng bác Tiền về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Ban đêm, sấm chớp ừng ừng, mưa rơi xối xả. May mắn, hai người đều chìm vào mộng đẹp!

Hừng đông. Mưa bắt đầu ngừng. Sương mù cũng tan, không khí thoang thoang mùi thơm của bùn đất, cảnh vật như được gột rửa hết thảy, trở nên sạch sẽ và tươi mát lạ thường.

Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh ăn sáng, cảm nông cụ ra ngoài.

Sân được san phẳng, hệ thống thoát nước cũng không tệ, nên mặt đất không bị gồ ghề sau mưa.

Cả hai định tranh thủ lúc trời trong, dọn dẹp lại khoảng sân này.

Nhạc Tư Trà lấy một ít đất trong không gian, rải trên mặt đất, trộn lẫn cũng đám bùn đất trên sân.

“Cần trồng gì?” Diệp Kinh mặc bộ đồ thể thao màu đen, hai tay đút túi, nhìn Nhạc Tư Trà làm việc.

Nhạc Tư Trà quay đầu lại “Em định trồng sau nhà một đám trúc.” Cậu cũng mặc đồ thể thao như Diệp Kinh, nhưng là màu vàng nhạt.

“Còn chỗ này?” giờ cả hai đang ở sân trước.

“Ừm...hai bên cửa sắt có thể trồng dây leo loại nhỏ, chờ nó lớn lên có thể leo dọc đường nhỏ lên cửa chính.” Nhạc Tư Trà chia chia cánh cửa chính “Tiện trồng thêm bên cạnh vài loại dây leo nữa, lúc đấy cũng tiện.”

“Xung quanh nhà thì trồng loại cây có khả năng đuổi côn trùng, mùa hè muỗi nhiều, ví dụ như cỏ đuổi muỗi (1), dạ hương, oải hương, nắp ẩm, nguyệt quế (2), hoa ngũ sắc (3),đều có thể đuổi côn trùng. Cà chua cũng có thể phần nào đuổi muỗi (?), vậy để một khoảng đất trong sân để trồng rau cũng được.”

“Không tồi, nhưng hình như em đâu có mấy cây đấy?” Diệp Kinh cười hỏi.

“Em không có, nhưng tầng thứ hai có nha!” Nhạc Tư Trà đắc ý.

Tầng thứ hai chứa tất cả sinh vật cùng phi sinh vật tồn tại trên Trái Đất 1 vạn năm trở lại đây, đương nhiên có thứ Nhạc Tư Trà muốn.

“Anh quên mất, cần anh giúp sao?” Thấy cậu vui vẻ, Diệp Kinh cũng không đứng một bên nhìn, lại gần cậu định giúp đỡ.

“Giúp em đào đất đi, trước trồng nho cùng mấy loại dây leo, sau là trúc, tiện trồng thêm cây hoa quế, để ngửi lại có thể hút bụi, hoa mai cũng không tệ, còn có lan, lô hội....” Có nhiều lựa chọn quá cũng phiền!!!

“Em cứ từ từ nghĩ, anh đi đào đất!” Diệp Kinh để cậu đứng đấy suy nghĩ, cầm theo xẻng nhỏ tới góc tường đào đất.

Nhạc Tư Trà nghĩ mãi vẫn không biết chọn thế nào, đành cho mỗi loại một ít, cây lớn trồng trong sân, cây nhỏ đặt trong phòng là được.

Nghĩ xong, Nhạc Tư Trà cũng tới đào đất với Diệp Kinh.

Muốn trồng nho chỉ cần lấy dây của nó từ trong không gian, cắm vào hố, thêm phân bón, nước âm dương, đơn giản.

Loại dây leo thì phiền phức hơn, cậu muốn trồng bí đao, dưa chuột, mướp, bí đỏ, dưa hấu... Tuy rằng dưa hấu trồng dưới đất nhưng có nước âm dương thì không cần lo lắng này, chủ yếu là không biết lấy ở đâu.

Trong không gian chỉ có cây đã lớn, đơm hoa kết trái già rồi, mà giờ lại trái mùa, đương nhiên không thể lấy ra trồng. Mà hạt giống của chúng cần phơi dưới ánh mặt trời mới gieo trồng được. Hiện tại mưa dầm, sao có nắng để phơi.

Nhưng nghĩ lại cũng chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần nhờ Du Nhiên nâng cao chất lượng hạt giống, khiến chúng nảy mầm, rồi mang ra trồng là được.

Sân trước đã xong, cả hai chiến đấu tiếp ở sân sau.

Hôm qua tới Nhạc Tư Trà còn chưa kịp xem chỗ này. Sân sau có nhiều đất trống hơn sân trước rất nhiều, có thể tận dụng nhiều chỗ hơn.

Trong không gian của Nhạc Tư Trà chỉ trồng từ trúc, là loại trúc điển hình, cao, ống dài, lá dày, sức sống cao, ở nông thôn hầu như nhà nào cũng có.

Nhưng Nhạc Tư Trà không định trồng loại trúc này ở sân, cậu muốn trồng mấy loại đặc biệt như mặc trúc, nam trúc, trúc hoa. (bạn muốn chơi trội)

Trừ trúc, nhưng loài cây khác cũng cần tới tầng thứ hai để lấy, nên đào hố xong, cả hai chuẩn bị tới tầng hai.

Nói là chuẩn bị nhưng cũng không có gì cần chuẩn bị cả. Tầng hai có tài nguyên phong phú, không cần lo chuyện cơm trưa, nhưng Nhạc Tư Trà vẫn làm một ít đặt ở tầng một, khi nào cần có thể trực tiếp gọi về tay.

Mà chuyện thu thập cũng không khó khăn gì. Cậu chỉ cần đặt tay lên thứ mình muốn, rồi nhờ Du Nhiên chuyển về tầng một.

Nhưng để phòng ngừa, Diệp Kinh vẫn bảo cấp dưới mang tới hai bộ đồ dã ngoại quân dụng cùng hai thanh mã tấu Thụy Sĩ. Ở một góc độ mà Nhạc Tư Trà không nhìn thấy, người đưa đồ đến còn lên giao cho Diệp Kinh một chiếc hộp.

Khi anh mở ra thì thấy trong đó một cây súng lục, còn có 10 phát.

Khẽ gạt đầu ý bảo người kia có thể rời đi, người đó lễ phép cúi chào rồi mới lui ra. Nhạc Tư Trà lại gần, tò mò nhìn chiếc hộp.

“Cái gì thế, sao phải ra vẻ bí mật như vậy?” Cậu chỉ là giả vờ không để ý thôi.

“Súng, để phòng thân.” Diệp Kinh thoải mái đưa hộp cho cậu, để cậu xem.

“Đây là lần đầu tiên em thấy thứ này, anh biết dùng?” Nhạc Tư Trà xuýt xoa xem xét khẩu súng trong tay.

“Từng học chút.” Những người như anh đều phải học chút tự vệ.

“Vậy lúc nào dạy em đi. Lúc tập quân sự em cũng chưa được đụng đến súng.” Khi đó vì sức khỏe yếu mà lỡ mất cơ hội cầm súng đúng là tiếc. Nhạc Tư Trà trả hộp lại cho anh.

“Lần sau mang em đi săn.” Diệp Kinh nhận lấy, lấp đạn rồi lại bỏ vào hộp. Bảo Nhạc Tư Trà để trước vào không gian.

Vốn dự định để Miêu Miêu và Art giữ nhà nhưng chúng không chịu, ngấm lại mang theo cả hai cũng an toàn hơn, đành đồng ý.

Khóa kỹ cửa sổ, thay đồ, hai người cùng hai thú cùng nhau vào không gian.

Loài cây có thể đuổi côn trùng rất nhiều, sau khi bàn bạc, cả hai quyết định lấy Thiên Trúc quỳ, nguyệt quế, hoa ngũ sắc, nắp ấm, dạ hương và đông trùng hạ thảo.

Trừ bỏ dạ hương mùi nồng, người nhiều sẽ thấy khó chịu tốt nhất là trồng ngoài sân thì những loại khác đều đặt hai cây trong nhà.

Bởi vì có nhiều chủng loại nên cũng phải lấy ít đi, mỗi loại chừng mười gốc cây là được rồi.

Hai người mặc bộ đồ rằn ri, đứng ở cây “thang máy”, Diệp Kinh ôm Miêu Miêu, Nhạc Tư Trà dắt Art, đợi Du Nhiên chuyển đi.

“Mục tiêu – Dạ hương, tìm mục tiêu, xác định mục tiêu, địa điểm – rừng nhiệt đới châu Mỹ – bắt đầu dịch chuyển.”

Hai người cảm thấy có gì đó kéo mình, trước mắt tối sầm lại. Cả hai đã bị lôi vào trong “thang máy”.

Qua không lâu, khi ánh sáng trở lại, mọi vật xung quanh đã khác.

Rừng mưa rậm rạp ẩm ướt, thảm thực vật với hình thù kỳ quái, tiếng côn trùng nhốn nháo, còn có những tiếng rống thưa thớt. Nơi này thật xinh đẹp nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm!

Trước mắt họ là một khoảng những cây dạ hương tươi tốt.

“Sao chúng ta lại tới đây, rừng nhiệt đới nhưng chưa chắc phải tới rừng mưa chứ?” Đã từng xem thế giới động vật từ nhỏ nên Nhạc Tư Trà đương nhiên biết nơi này khủng bố như thế nào, xung quanh đều là rắn độc, thú dữ, đặc biệt độc, những con côn trùng nhỏ cũng có thể giết chết người!

“Nơi này có dạ hương tốt nhất!” Du Nhiên giải thích rất đơn giản.

Hai người nhanh chóng chọn vài cọng dạ hương còn nhỏ, đợi Du Nhiên chuyển chúng rồi mới quay về chỗ vừa đứng.

Thiên nhiên nguyên thủy đúng là khiến lòng người rung động, nhưng trong cảnh xinh đẹp này cũng nơi nơi giấu sát ý.

Trong khi đang tìm thực vật, Du Nhiên luôn đưa hai người tới nơi nguy hiểm nhất. Theo nó, nhưng cây những nơi này đều phải trải qua chọn lọc tự nhiên khốc liệt mới sống được, phẩm chất luôn tốt nhất. Mà Nhạc Tư Trà – chủ nhân nó, xứng đáng “tốt nhất”!

Đối với sự cố chấp của Du Nhiên, Nhạc Tư Trà cũng chẳng biết sao, nhưng cũng không làm gì được. Nhiều lần, cả hai còn thấy tận mắt cảnh dã thú săn mồi, khung cảnh dã man, máu me ấy khiến mặt cậu trắng bệch, cắt không còn giọt máu, hơn nữa nôn ra.

“Em không sao chứ?” Diệp Kinh lo lắng nhìn Nhạc Tư Trà đã nôn hết thức ăn trong dạ dày, giờ chỉ có thể nôn khan. Cách bọn họ 10m, một bầy sói chừng 7 con đang hưởng thụ bữa ăn ngon. Tuy biết chúng sẽ không công kích họ nhưng Diệp Kinh vẫn đưa Nhạc Tư Trà dần lùi về sau.

“Không sao!” Nhạc Tư Trà nhận lấy bình nước từ tay Diệp Kinh, súc miệng mới đề xuống cảm giác buồn nôn trong cổ họng, không nhìn cảnh tượng kia nữa, cố gắng chú ý tới mặt trời. Sau khi đã chọn được, một giây cũng không chịu ở lại, mau mau lôi Diệp Kinh rời đi.

Lần sau cậu phải làm quen với trường hợp như thế này, đúng là mất mặt!!!!

Sau khi thu thập xong hết loại cây cần, Nhạc Tư Trà lại cùng Diệp Kinh đi thu thập mấy loại thảo dược đã tuyệt chủng kia.

Không biết vì lý do gì, lần này Du Nhiên cũng không làm khó hai người, những nơi đến đều là non xanh nước biếc, bướm hoa rộn ràng, không có gì nguy hiểm.

Bận rộn một lúc, hai người cũng mệt, bèn ngồi bên dòng suối ăn cơm.

Trải qua mấy tình cảnh lúc này, bụng Nhạc Tư Trà đã sớm đói nhưng nhìn đến thịt lại buồn nôn. Cuối cùng đành cố gắng ăn mấy miếng rau dưa.

Nghỉ ngơi xong, lấy lại thể lực của tinh thần, Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh, hai thú cưng trở về thế giới bên ngoài.

Đưa thảo dược cho Du Nhiên trồng ở tầng một không gian, Nhạc Tư Trà hào hứng bắt tay vào xử lý khoáng sản của mình.

Thấy cậu đã vui vẻ trở lại, Diệp Kinh cũng an tâm, chạy đến giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhâ Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Nếu đã lấy được dược thảo, các bước tiếp theo cũng cần đẩy nhanh tiến độ.

Về lại thành phố B, Diệp Kinh càng bận rộn hơn so với trước. Hai ba ngày liền hai người không thấy nhau là chuyện thường. Dù về nhà nhưng chốc lại đi ngay, ở trường cũng xin phép nghỉ.

Mỗi lần thấy anh lại thấy gầy đi, Nhạc Tư Trà lo Diệp Kinh sẽ ép mình mệt tới phát bệnh vào viện. Trước đây đã có tiền lệ rồi!!!

Nửa tháng sau, cuối cùng Nhạc Tư Trà cũng không đành lòng nhìn thế, nhân lúc Diệp Kinh về nhà, kéo anh lại.

“Rốt cuộc gần đây anh bận những gì, khiến mình thành thế này?”

Gần đây đúng là Diệp Kinh gầy đi rất nhiều, nhưng tinh thần vẫn tốt, thấy Nhạc Tư Trà lo lắng cho mình, anh cảm thấy trong lòng ấm áp, nói “Anh không sao! Chỉ là bận chút thôi, em đừng lo.”

“Anh trả lời có lệ em!” Nhạc Tư Trà bực mình, cậu lo lắng cho anh, thế mà lại đáp lại không có gì?!

Diệp Kinh hiểu được những gì cậu nghĩ, đành nói “Em muốn nghe thì anh nói.”

“Anh nói đi, em nghe mà.” Nhạc Tư Trà ngồi nghiêm chỉnh.

Diệp Kinh thấy thế buồn cười, kéo cậu vào lòng, hôn môi “Bên phòng nghiên cứu đang phân tích phối phương em đưa cho anh, dự định trong tháng 5 sẽ cho ra sản phẩm.” Vì đề phòng bị tiết lộ, anh phải giám sát mọi hành động nhỏ.

“Sản phẩm? Cứ làm theo cách điều chế ấy không được sao? Hơn nữa những thứ này cũng không cần anh trực tiếp xem chứ?” Nhạc Tư Trà thoải mái

nằm trong lòng Diệp Kinh, nửa tháng nay chưa được gần nhau, cậu bắt đầu nhớ cái ôm ấm áp của anh.

“Thuốc đông y và thuốc tây vẫn có rất nhiều điểm khác nhau, muốn làm theo phương thuốc thành thuốc pha chế sẵn cần một khoảng thời gian nghiên cứu lâm sàng, mà thời gian của chúng ta không nhiều.”

“Thời gian không nhiều? Vì sao?” Nhạc Tư Trà khó hiểu “Dù nghiên cứu xong chúng ta cũng không đủ được liệu để cung cấp cho sản xuất. Chậm chút cũng đâu có sao!”

“Anh nhận được tin, tháng năm này đại sứ ngoại giao của F quốc sẽ cùng con gái tới chơi thành phố B, sẽ có buổi phỏng vấn, con gái yêu của ngài đại sứ khi còn nhỏ bị bắt cóc, tuy rằng đã giải cứu được nhưng nửa người dưới bị liệt, chỉ có thể ngồi xe lăn. Nếu chúng ta có thể chữa khỏi, không chỉ nâng danh tiếng của sản phẩm mà còn có thể dời đi sự chú ý của những thế lực khác với em.”

“Chú ý? Em?”

“Đúng thế, trước khi bắt cóc em, Lam Kiên cũng có mối liên hệ chặt chẽ với một số người, trong khoảng thời gian gần đây, người của anh phát hiện không ít ‘chuột’ bên cạnh em.” Ánh mắt Diệp Kinh lạnh lùng, ai dám động đến Nhạc Tư Trà, anh nhất quyết không bỏ qua.

Ra là hệ lụy của vụ bắt cóc lần trước. Nhạc Tư Trà áy náy “Xin lỗi, nếu không phải em xen vào việc của người khác thì đã không liên lụy đến anh.”

“Em biết sao?” Diệp Kinh đưa cột ôm cậu vào lòng “Trước anh đã nói sẽ bỏ qua cho em rồi, chỉ cần về sau em cẩn thận hơn là được.”

“Ừm.” Nhạc Tư Trà đột nhiên nghĩ tới chuyện khác, lộ ra từ trong lòng Diệp Kinh “Vây còn phân bón lần trước em đưa cho anh? Anh cũng nói là cầm đi nghiên cứu, nếu một thế thì cũng ngừng luôn đi.”

“Yên tâm, anh biết đúng mực. Dù sao chuyện đấy cũng không vội, không cần anh tự mình để ý tới.”

“Hay để em giúp anh.” Nhạc Tư Trà chợt có cảm giác, nếu nhờ Du Nhiên cậu có thể giúp Diệp Kinh hoàn thành nghiên cứu.

“Em?” Diệp Kinh có vẻ hoài nghi nhìn cậu, anh vẫn biết người yêu mình không có chút kiến thức y dược gì cả.

“Này, đừng nhìn em như thế chứ, tuy rằng em không hiểu nhưng Du Nhiên lợi hại hơn chuyên gia của anh nhiều.” Nhạc Tư Trà dối che lấy mắt Diệp Kinh, cậu không muốn Diệp Kinh nhìn mình hoài nghi như vậy.

Thực ra không phải Diệp Kinh không nghĩ tới, nhưng anh không muốn Nhạc Tư Trà bị dính vào chuyện này quá sâu, nhưng nếu cậu đã đưa ra, Diệp Kinh cũng đành đồng ý.

“Ừm anh quên mất Du Nhiên có thể mạnh trong lĩnh vực này. Nếu em đã giúp, vậy anh phải cảm ơn em rồi~~~~”

Anh cầm lấy bàn tay mềm mại của Nhạc Tư Trà, đưa lên miệng, liếm một ngón lại một ngón, ánh mắt bình thường vẫn dấu dưới gọng kính, chỉ trước mặt Nhạc Tư Trà mới lộ ra tà mị cùng khao khát nóng bỏng, nhìn chằm chằm bất cứ động tác nào của Nhạc Tư Trà.

Cảm giác tê dại truyền tới từ đầu ngón tay khiến Nhạc Tư Trà sửng lại.

Diệp Kinh không quan tâm cậu có phải ngẩn người hay không, bỏ ra ngón tay, nhưng tại tấn công tới bờ môi anh vẫn nhưng nhớ.

“Ừm~” Khi Nhạc Tư Trà nhận ra thì Diệp Kinh đã đặt cậu lên sofa, đoạt lấy không khí trong miệng cậu “Chẳng phải anh còn bận sao?” đang tuổi tràn trề sinh lực, lại lâu rồi không thân mật khiến cơ thể cậu càng mẫn cảm.

“Thình thoảng nghĩ ngợi chút không sao.” Diệp Kinh chạy dần xuống dưới, ngón tay khéo léo cởi ra nút áo Nhạc Tư Trà, vuốt ve cơ thể xinh đẹp của cậu.

“A~” Nhạc Tư Trà bị kích thích tới mức đầu ngón chân gập khúc, ôm chặt lấy anh “Em, em còn phải đi học, ừm...”

“Hôm nay không đi, ở cùng anh được không?” Giọng nói trầm ấm của Diệp Kinh tràn đầy hấp dẫn, môi cùng hai tay xoa nắn những chỗ nhạy cảm của cậu.

“...Vâng” Nhạc Tư Trà khẽ gật nhẹ trong lòng anh.

“Ngoan.”

“Ừm...a...chậm chút...a...”

.....

Nhạc Tư Trà tỉnh lại trên chiếc giường mềm mại, Diệp Kinh đã đi từ lúc nào, chỉ còn lại cậu.

Cậu nằm lười trong ổ chăn, gọi Du Nhiên.

“Chào buổi chiều, chủ nhân.” Giọng nói đáng yêu lại vang lên. Lời nói luôn cẩn thận, tỉ mỉ khiến người ta xấu hổ!

“Du Nhiên, được thảo ở tầng một thế nào rồi?”

“Đang sinh trưởng rất tốt, đã có số lượng mầm mống để chuẩn bị mở rộng khu trồng. Dự tính một tuần sau sẽ đạt tới trên dưới một ngàn cây.

“Một ngàn cây...” Vẫn là quá ít, lúc trước không ngờ sẽ đưa vào sản xuất nhanh thế nên chỉ thu thập mấy chục gốc. Nhạc Tư Trà âm thầm suy tính.

Một lúc lâu sau, cậu mới rời giường, đi vào phòng tắm tẩy đi những dấu vết trên người, thay quần áo, lại cho hai thú cưng ăn no.

Xong xuôi, cậu để Miêu Miêu và Art ở bên ngoài, một mình vào không gian.

Đứng dưới cây dịch chuyển, cậu gọi Du Nhiên “Du Nhiên, đưa anh tới chỗ những dược thảo đó, anh cần lấy thêm”

“Có chọn chất lượng tốt nhất?” Phẩm chất tốt luôn ở nơi nguy hiểm chút.

“...Chọn.” Nhạc Tư Trà nắm chặt hai tay, một lúc lâu sau mới buông ra.

“Dịch chuyển bắt đầu, địa điểm – rừng mưa nhiệt đới Amazon.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Dưới sự trợ giúp của Du Nhiên, nghiên cứu thuốc pha chế sẵn đã hoàn thành. Để tiện, thuốc được điều chế thành dạng nước, có thể uống, cũng có thể tiêm vào tĩnh mạch.

Công đoạn xin giấy chứng nhận đang được làm, cố gắng đạt hiệu quả tốt nhất, tuyệt đối không để người khác thừa cơ đạt được.

Đồng thời, thí nghiệm lâm sàng cũng đang được chuẩn bị ngay sau khi thuốc được điều chế xong. Diệp Kinh đề cập dưới tìm đến mười người có bệnh nan y không chữa được để tham gia thí nghiệm.

Dưới sự hấp dẫn của tiền và hi vọng chữa khỏi bệnh, mười người này rất nhanh tìm được.

Sau một thời gian ngắn thí nghiệm, trừ một người thực vật chưa tỉnh lại, 9 người khác đều khôi phục ở những trình độ khác nhau.

Có thể nói, đây đúng là phương thuốc đáng giá ngàn vàng. Đối hầu hết loại bệnh đều có hiệu quả tương đối rõ rệt, lại không có tác dụng phụ.

Đương nhiên, so với nước âm dương, hiệu quả có nó chậm hơn, cũng không có tác dụng dưỡng sinh. Nhưng đối y học hiện đại, nó có thể nói là thần dược.

Dưới tay Diệp Kinh, tất cả những nhân viên cao tầng tham dự lần nghiên cứu này đều tỏ ra kính nể ông chủ của mình. Đặc biệt vài vị chuyên gia trung y, giống như thần chỉ lối, lao đầu điên cuồng nghiên cứu phương thuốc. Đối với họ, phương thuốc này không khác gì kỳ tích của trung y, có thể là vũ khí mạnh mẽ của trung y.

Tuy rằng bọn họ đều tò mò lai lịch của phương thuốc, nhưng không ai ngu đến mức tới hỏi Diệp Kinh.

Ai nấy đều tin tưởng, phương thuốc “Tiên tích” này nhất định sẽ mang đến vinh dự to lớn cho công ty, khiến gia tộc Đông Phương thành gia tộc số 1 thế giới.

Còn Nhạc Tư Trà, tất cả thời gian rảnh rỗi của cậu đều dùng để thu thập dược thảo, còn bận hơn cả Diệp Kinh.

Trước ngày 1 tháng năm, số cây Nhạc Tư Trà thu thập được đã hơn 1 vạn, mầm mống lại không kể, đã đủ để đáp ứng đợt sản xuất đầu tiên. Còn mầm mống, cậu hầu như đưa hết cho Diệp Kinh để anh tìm nơi gieo trồng.

Sức sống của những thảo dược này vô cùng lớn, nhưng lại rất kén môi trường sống. Đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến nó bị diệt sạch. Dù sao, từ khi chúng xuất hiện tới tuyệt chủng, không ai biết tới giá trị của chúng, cũng sẽ không xếp vào giống quý cần bảo hộ, đặc biệt, chúng đã diệt sạch gần ngàn năm.

Bởi vì thường xuyên tới tầng thứ hai, đặc biệt là rừng rậm Amazon, Nhạc Tư Trà đã quen với những cảnh máu me. Giờ, cậu đã có thể bình tĩnh nhìn những cảnh trước đây khiến cậu buồn nôn.

Trong khi thu thập được liệu, cậu cũng được quan sát không ít cảnh thú vị.

Có một lần, cậu được đi chuyển tới một khoảng đất trống đầy ánh mặt trời, sau khi thấy rõ xung quanh thì đúng là chấn động. Xung quanh cậu là mấy chục loại chim đẹp đẽ, chúng không hề để ý tới sinh – vật – kỳ – quái đột nhiên xuất hiện kia, vừa hót vừa nhảy múa, ánh nắng chiếu trên bộ lông điểm lệ của chúng khiến chúng trở nên càng chói mắt. Khi ấy, dường như Nhạc Tư Trà được nhìn thấy cảnh bách điều hướng phượng như trong thần thoại.

Nhạc Tư Trà cũng từng gặp những mãnh thú, nhưng chúng không tấn công cậu. Đa số thời gian, chúng dường như không nhìn thấy cậu, tự nhiên đi qua. Có một số ít dừng lại, nhìn liếc qua, rồi lại rời đi.

Mới đầu, lúc thấy chúng cậu liền cứng người, càng về sau, quen dần, biết chúng sẽ không tấn công, có khi thấy chúng nó dừng lại còn rảnh rỗi quan sát.

Trong khi thu thập thảo dược, nhìn thấy nhiều nhất là những côn trùng sắc sỡ, sợ rằng cái gì càng đẹp càng độc, Nhạc Tư Trà đều cách xa chúng.

Diệp Kinh biết Nhạc Tư Trà một mình đi tầng thứ hai thu thập, tầng một càng ngày càng có nhiều dược thảo khiến anh cũng hiểu được sự săn sóc của cậu. Nhưng nhìn đến sắc mặt cậu càng ngày càng hồng hào, khi hai người bên nhau luôn nghe Nhạc Tư Trà vui vẻ kể lại những chuyện đã gặp được, Diệp Kinh chỉ mong cậu sẽ vẫn vui vẻ như thế.

“Đợi lúc nào hết bận, nghỉ hè chúng ta tới tầng thứ hai du lịch đi. Cùng nhau đi xem những khung cảnh xinh đẹp em đã thấy cũng như chưa thấy.” Diệp Kinh nhẹ nhàng nói.

“Vâng.” Ánh mắt Nhạc Tư Trà lấp lánh.

Khi thấy dược thảo đã được chuẩn bị khá tốt, Nhạc Tư Trà cũng không phải bận rộn nữa. Hiện giờ chuyện cậu cần quan tâm không phải về thuốc, mà là – Art động dục!!!!

Có lẽ vì từ khi 1 tháng tuổi, Miêu Miêu vẫn uống nước âm dương mà lớn lên nên nó sinh trưởng rất thông thả, vậy nên, đáng lẽ đã trưởng thành nhưng Miêu Miêu vẫn mang hình dáng của mèo con. Nhiều nhất chỉ là lớn lên từ 1 bàn tay lên 2 bàn tay thôi. Nhưng nhìn Miêu Miêu nhỏ thế mà sức ăn không hề nhỏ, ăn cơm không hề ít hơn so với Nhạc Tư Trà, làm Nhạc Tư Trà hiểu rõ thế nào là “càng cọt càng tinh.”

Art lại không như vậy. Từ khi chữa trị cho nó, Art đã trưởng thành.

Sau khi nhìn phản ứng của nó, Diệp Kinh kết luận Art động dục, Nhạc Tư Trà liền mang Art tới cửa hàng thú cưng, nhờ Viên Vĩ giúp giải quyết vấn đề hôn nhân của nó. Nhưng mà thế này mới phiền toái nha!

Mùa xuân là mùa phát tình của chó mèo, nhưng không có chó ngao!!!

Nhất là chó ngao cái thường phát tình là ở tháng 10 đến 12, còn chó đực thì nghe mùi đấy mà hưng phấn theo.

Vậy tại sao Art lại động dục?

Nhạc Tư Trà cố gắng nhớ lại, đặc biệt ngày nó phát tình có chuyện gì. Dường như hôm đó cậu mang theo Art và Miêu Miêu tới tầng thứ hai hái thuốc, ở bình nguyên chó ngao... bình nguyên chó ngao?!

Đúng rồi, lúc đó Art chạy đi một lúc, sau khi về rất hưng phấn! Chắc chắn là gặp ở đó!

Tạm biệt Viên Vĩ, Nhạc Tư Trà mang Art về nhà trước, vào tầng thứ hai.

Tới chỗ trước, Art kêu với Nhạc Tư Trà bài tiếng rồi chạy đi. Nhạc Tư Trà đuổi theo.

Art chạy trên thảo nguyên, thỉnh thoảng đứng lại đợi Nhạc Tư Trà.

Không chạy bao xa, Art liền dừng lại, mà Nhạc Tư Trà cuối cùng cũng có thời gian thở. Vừa cố gắng điều chỉnh hô hấp, cậu vừa chú ý tới hành động của Art.

Chỉ thấy Art ngửi ngửi trong không khí, như xác định gì, sau đó chạy chậm vào một gốc đại thụ, rống lên.

Dưới tàng cây lay động, một lúc sau, một con quái thú màu trắng bước ra.

Sư tử trắng?!

Nhạc Tư Trà cố gắng nhìn kỹ, không phải sư tử trắng, là một con tuyết ngao xinh đẹp.

Con tuyết ngao này nhỏ hơn Art một chút, trừ bỏ con mắt và mũi màu đen thì toàn thân trắng muốt, không hề có chút tạp sắc.

Tuyết ngao chui ra từ bụi cỏ, nhẹ nhàng lại gần Art, kêu nhẹ, đôi mắt dường như có vui vẻ cùng đáng thương?!

Art lại gần, dịu dàng cọ xát, miệng kêu lên vui sướng.

Nhạc Tư Trà ở cách đó không xa, nhìn chúng, liền hiểu đây là cô vợ trẻ Art tìm được.

Đúng là tinh mắt, con tuyết ngao này đúng là đẹp. Giống sư tử mà không phải sư tử, toàn thân tuyết trắng, cao lớn, uy nghiêm mà vẫn đáng yêu khiến người ta vừa nhìn đã thích.

“Du Nhiên, nếu anh bắt nó ra ngoài có sao không?”

“Không sao, nhưng động vật ở tầng thứ hai có dã tính lớn, rất dễ công kích những sinh vật bên ngoài.”

“Vậy sao có thể mang ra được?” Cậu muốn bắt về làm vợ của Art nha! “Có cách nào khiến nó không khiến người khác bị thương?”

“Có, dùng nước âm dương có thể đề cao trí lực, sau đó điều giáo.”

Trong khi Nhạc Tư Trà cùng Du Nhiên thương lượng làm sao để giải quyết vấn đề thì bên kia Art cũng đang bận rộn.

Khi chúng đang thân thiết, trong lùm cỏ lại đi ra hai chó ngao trưởng thành, vừa thấy Art, chúng liền bày ra vẻ tấn công, cũng gầm ghừ gào thét.

Art không hề do dự, vừa thấy chúng bèn tấn công.

Nhạc Tư Trà cũng thấy chuyện xảy ra, lo lắng quan sát. Cậu biết 2 chó ngao mới xuất hiện là theo đuổi tuyết ngao kia.

Art không hề là được nuôi từ không gian chó chiến đấu, một chọi hai cũng không hề nao núng, thậm chí còn có vẻ nhỉnh hơn.

Nhưng hai chó ngao này cũng có điểm chó nuôi trong nhà có thể so được. Thiên nhiên tàn khốc khiến chúng cũng rất mạnh mẽ. Ba con đấu một hồi, bắt đầu đổ máu.

Nhạc Tư Trà bắt đầu lo lắng, nhưng cậu không lên giúp. Một là đây là cuộc chiến của Art, hai là...cậu cũng chẳng giúp được gì. Tốt nhất đừng lên làm phiền.

Ngược lại, con tuyết ngao kia lại nhàn nhã nằm một chỗ nhìn chúng quyết đấu. Trong thế giới động vật, con đực theo đuổi con cái là chuyện bình thường, giống cái đương nhiên hi vọng bạn đời của mình là người (thú?) mạnh nhất.

Cuối cùng, nhờ vào trí tuệ của mình, khiến cho 1 con cắn vào chân con khác, sau đó lợi dụng cấn cổ nó, xé ra một tảng thịt.

“Gào~” Hai chó ngao đều phát ra tiếng thét đau đớn, bại trận.

Sau khi đuổi đi 2 tình địch, Art giống như tướng quân chiến thắng trở về bên cạnh tuyết ngao. Tuyết ngao cũng dịu dàng liếm những vết thương của nó.

Nhạc Tư Trà từ từ lại gần, cẩn thận tới gần tuyết ngao, thấy nó không có phản ứng gì với chạm tay vào. Trong khi nó chưa kịp phản ứng liền cho Du Nhiên bắt nó về tầng một.

Art im lặng nhìn hành động của cậu.

“Art, chúng ta về thôi.”

“Ngao~”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Khi trở lại tầng một thì thấy tuyết ngao đang cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng khi thấy Art nó liền bình tĩnh lại, ngoan ngoãn lại gần, ngồi xuống bên cạnh.

Art cũng vui vẻ lại trước mặt nó.

Nhạc Tư Trà cũng không muốn ở lại nhìn hai đứa thân thiết, bèn để Art lại trong không gian làm bạn với tuyết ngao, chuẩn bị đồ ăn cho cả hai, dặn Du Nhiên chăm sóc chúng rồi mới rời đi.

“Em quay lại rồi? Vừa rồi sao vội vã hốt hoảng vậy?” Diệp Kinh ngồi phòng khách xem sổ sách, ngắt đầu hỏi.

“A, anh về từ lúc nào thế?”

“Sớm hơn em” Anh đợi cả buổi, Nhạc Tư Trà vừa về lại mang theo Art đắm đầu vào không gian, khiến ngay một câu chào anh cũng chưa kịp nói.

“Ha ha, vừa nãy vội quá em không để ý.” Nhạc Tư Trà cười gượng.

“Chẳng phải em mang Art tới tiệm thú cưng sao? Có chuyện gì thế?”

“Là chuyện của Art đấy, nó tìm được vợ rồi nha.” Nói đến đây, Nhạc Tư Trà thật phần khởi.

“Vợ? Ở tầng thứ hai?” Diệp Kinh nhếch mi.

“Vâng, là một con tuyết ngao rất đẹp nha, đây là lần đầu tiên em thấy tuyết ngao ngoài đời thực đấy.”

“Tuyết ngao? Đúng là quý, đã mang về sao?”

“Ừm, ở tầng một, em để Art ở cùng với nó.”

“Em lại định đặt tên gì cho nó?” Đối với sở thích của cậu, Diệp Kinh hiểu rõ.

“Gọi Axue đi, hợp với Art.” Được rồi, là cậu không giỏi đặt tên. (Phiên âm tiếng trung là A tuyết và A đặc. A tuyết mình hiểu nhưng A đặc thì chịu, nên để thế đi p)

“..Anh đối.” Đối với cái tên cậu đặt, anh không có nhận xét gì.

“Để em đi làm” Nhạc Tư Trà vội vàng.

Thời gian cứ thế qua, cuối cùng đã tới 1 tháng 5.

Tất cả các trường học đều cho nghỉ, đại học A cũng thế. Nhưng dù thế vẫn có một phần sinh viên vẫn không rảnh rỗi chút nào.

Vì hoàn cảnh đại sứ ngoại giao nước F, chính phủ đặt ra một cuộc tiếp đón long trọng tại sân bay, không may là đại học A cũng được xếp vào danh sách này.

Chính vì thế mà Diệp Kinh – hội trưởng hội học sinh, phải nhận nhiệm vụ sắp xếp những người tham gia.

Lại vì thế, theo như lời vui lễ không bằng vui chung, Nhạc Tư Trà cùng mấy người quen nữa đều phải tham gia.

Tuy rằng ai ai đều oán giận, nhưng khi nghe sẽ được thêm điểm thi cũng hài lòng – đây là nhờ Diệp Kinh xin.

Nhạc Tư Trà được sắp xếp đứng cạnh Diệp Kinh, đúng là lấy việc công làm việc tư. Trừ cậu ra còn có Lâm Thanh Nhã, Từ Tuyết cùng vài tuần nam mỹ nữ nữa. Bọn họ phụ trách tặng hoa cho đoàn đại sứ.

Mấy người họ đứng sát vị trí đầu tiên, phía trước đều là những người có uy tín, danh dự. Nhạc Tư Trà thoáng nhận ra một cấp dưới của Diệp Kinh mà cậu từng thấy.

Cũng không biết chính phủ an bài bao nhiêu người tới đón máy bay, sân bay đông nghịt những người, ồn ào náo nhiệt.

Nhạc Tư Trà nhỏ tiếng cùng Diệp Kinh nói chuyện “Khi nào thì máy bay đến nha? Chúng ta đã đợi một tiếng rồi.”

“Theo dự đoán là hai giờ chiều, còn một chút nữa.” Diệp Kinh nhìn đồng hồ, hiện tại còn chưa đến một rưỡi.

“2 giờ mới hạ cánh sao bắt đến sớm vậy làm gì, ngại nhiều thời gian quá sao.” Lâm Thanh Nhã đứng cách hai người không xa, nghe thấy câu trả lời của Diệp Kinh.

Không ai đáp lại, mọi người âm thầm đồng ý.

Đợi thêm nửa tiếng nữa, cuối cùng máy bay cũng tới.

Ngài đại sứ ngồi trên một chiếc phi cơ tư nhân nhỏ, dưới con mắt chờ mong của mọi người, cuối cùng cũng hạ cánh.

Cửa cabin mở ra, một vài vệ sĩ đứng thủ trước cửa, từ đó bước ra ngài đại sứ với mái tóc rậm nắng, đẩy một chiếc xe lăn đi qua. Trên xe ngồi một thiếu nữ chừng 15 tuổi, vì cách quá xa, lại có bảo tiêu nên Nhạc Tư Trà không thấy rõ cô gái như thế nào. Bên cạnh họ là một vị phu nhân tóc đỏ, vận bộ trang phục đẹp đẽ, đắt tiền.

Khoang máy bay vừa mở ra, dàn nhạc cũng bắt đầu tấu nhạc.

Gia đình đại sứ được bảo tiêu vây quanh, vừa xuống máy bay thì quan viên chính phủ tới đón máy bay tiến lên, còn có phụ trách tặng hoa cùng phóng viên.

Nhân lúc nhón nháo, Nhạc Tư Trà cẩn thận nhìn ngắm con gái ngài đại sứ.

Cô gái kế thừa mái tóc đỏ của mẹ cùng đôi mắt xanh biếc của cha, trên gương mặt còn có vài nốt tàn nhang nhưng khóe cười thật yên lặng, dịu dàng, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Khi cậu tiến lên tặng hoa, cô gái dừng thứ tiếng Trung với âm điệu lạ lùng nói lời cảm ơn, vui vẻ nhìn ngắm những bông hoa.

Là một cô gái tốt! Nhạc Tư Trà âm thầm khen.

Tặng hoa xong, mọi người lùi sang một bên, để các vị cao cấp đi ra.

Đoàn người vừa nói chuyện vui vẻ vừa bước dọc theo thảm đỏ trải sẵn. Dựa theo kịch bản, hai bên sẽ có người vẫy hoa, nói lời chào mừng.

Khi đoàn người ngồi lên xe rời đi, cũng là lúc họ được giải tán.

“Cần bọn mình đưa một đoạn không?” Nhạc Tư Trà hỏi mấy người bạn.

“Không cần, chị cùng Từ Tuyết đã hẹn nhau đi dạo phố rồi.” Lâm Thanh Nhã kéo Từ Tuyết hi hi rồi đi, sinh nhật bạn trai chị sắp đến rồi, hôm nay chị cùng Từ Tuyết đi chọn quà.

“Hai người cứ về đi, mình muốn đưa Gia Gia về.” Cao Dương cười ngây ngô lời bạn gái chạy mất, Gia Gia đã đồng ý cùng cậu về nhà gặp cha mẹ.

Những người khác cũng từ từ giải tán, cuối cùng chỉ còn lại Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh.

Nhạc Tư Trà theo Diệp Kinh lên xe “Anh không phải đi cùng sao? Chẳng phải cần thuyết phục con gái ngài đại sứ tham gia trị liệu?”

“Việc này đương nhiên có người khác làm, anh không cần ra mặt.”

“Nhìn không đoán ra trước đây anh vì việc này bận rộn thế nào, giờ cứ như không có gì.” Nhạc Tư Trà trêu chọc.

“Đây là vì sự an toàn của em, nếu không anh đã chẳng cần quan tâm.” Diệp Kinh liếc nhìn cậu đầy ‘khinh thường’.

“Hi hi, em biết là anh vì em” Nhạc Tư Trà thưởng cho anh một cái hôn – trên mặt.

“Chỉ thế thôi đã nghĩ cảm ơn anh sao?” Lần này tới lượt Diệp Kinh trêu chọc cậu.

“Gi thế, nơi này là quốc lộ, cẩn thận tai nạn.” Nhạc Tư Trà quay đầu không nhìn anh.

“VẬY....cuối tuần này đừng về thăm dì, ở nhà với anh, nha?” Diệp Kinh giảm tốc độ, áp lại gần cậu, vẻ mặt rất chăm ba chăm.

“...Để em gọi điện cho dì đã.” Nhạc Tư Trà đỏ mặt, lấy điện thoại ra gọi.

Diệp Kinh cười khê, biết cậu đã đồng ý, vui vẻ tăng tốc.

Kế hoạch của Diệp Kinh rốt cục không thành. Khi về nhà, trong lúc anh đang miệt mài cố gắng thì tiếng điện thoại vang lên.

Điện thoại của Nhạc Tư Trà.

“Kinh, đợi, đợi, đợi chút....um~ có điện, thoại ha~” Nhạc Tư Trà cố gắng với tay lấy điện thoại ở tủ đầu giường, nhưng là Diệp Kinh không cho, cứ rút tay cậu về.

“Không sao, thấy không người nhắc nó sẽ ngừng” Diệp Kinh không thèm để tâm, giờ trong mắt anh chỉ còn Nhạc Tư Trà “Em cứ quan tâm tới bản thân mình trước đi.” Anh lại càng nhanh hơn.

“A~” Nhạc Tư Trà lại không thể để ý tới điện thoại nữa, ôm Diệp Kinh, dán sát lại gần anh hơn, hòa theo điệu tiến công cuồng dã của anh.

Điện thoại vang rồi lại ngừng, nhưng không lâu sau, điện thoại lại vang.

Lần này, Nhạc Tư Trà không còn tâm trí mà để ý tới nó nữa. Cậu thét lên một tiếng rồi lịm trong lòng Diệp Kinh. Chỗ đó của hai người vẫn còn nối vào nhau.

Diệp Kinh ôm Nhạc Tư Trà tiếp tục, nhưng tiếng chuông đáng ghét khiến anh không thể không bỏ thí chút chú ý cho nó.

Cầm lấy điện thoại, vừa nhận nhận cuộc gọi, chưa kịp nói gì phía bên kia đã hét lên.

“Nhạc Tư Trà, cậu đang làm gì! Sao gọi mãi không nghe máy!” là giọng Từ Tuyết, có chút vội vàng.

“Đoán xem?” Diệp Kinh nhếch mi, giọng nói áp lực, còn áp cái gì, lừa giận, hay lừa tình, còn phải xem là người nào.

“Anh..anh Diệp?” Từ Tuyết ngây người, cô không ngờ là Diệp Kinh đón máy.

“Đúng thế.” Diệp Kinh một tay cầm điện thoại, một tay chạy trên người Nhạc Tư Trà, hài lòng khi nghe tiếng cậu thở dốc.

“Có thể cho em gặp Nhạc Tư Trà sao, em có chuyện quan trọng tìm cậu ấy.” Nghĩ tới chuyện vừa rồi, Từ Tuyết lại cuống lên.

“Được.” Diệp Kinh đưa máy cho Nhạc Tư Trà “Tìm em, là Từ Tuyết.”

Nhạc Tư Trà nhận điện thoại, cổ nín tiếng rên “Từ Tuyết, có chuyện gì?” giọng nói không chút lực.

“Nhạc Tư Trà, cậu không sao chứ?” Từ Tuyết nghi ngờ hỏi, sao giọng khàn thế?

“Không sao, a~” Nhạc Tư Trà không nhìn được. Ra là Diệp Kinh vừa kéo cậu, đặt cậu trực tiếp ngồi lên chỗ đó của mình, suýt chút nữa thì cậu làm rớt điện thoại.

Nếu giờ Từ Tuyết còn không hiểu thì đúng là thẹn với danh hũ nữ, nhưng cô rất nhanh phun ra một tràng “Hôm nay mình cùng Lâm tỷ dạo phố, thấy bạn trai chị ấy ngoại tình. Giờ Lâm tỷ đang giận ngủ trời, cậu mau tới khuyên chị ấy đi, mình còn có chuyện, cúp nhé.” Không đợi bên kia trả lời, cô đã vội vàng tắt liên lạc, nhanh chóng gọi một cú khác.

“Lâm tỷ? Em kể chuyện này cho nghe....”

Nói chuyện này cho Lâm tỷ, chắc chắn chị ấy sẽ vui lên một chút. (chết cái bệnh hũ nữ ^^)

Nghe thấy thế, mặt Nhạc Tư Trà tái xanh. Cậu trùng mắt Diệp Kinh, nhưng người ta mặt dày, không thêm quan tâm

“Khốn, buông!” Bị Từ Tuyết nghe thấy chuyện mất mặt như vậy, cậu không muốn sống nữa. Nhạc Tư Trà cố gắng đẩy Diệp Kinh.

“Không được, em đã đồng ý với anh rồi, không được nuốt lời.” Máy động tác gãi ngứa ấy sao có thể chống lại Diệp Kinh anh đây?

“Um~ anh còn, còn nói được...a...đều bị nghe.”

“Nghe thì nghe, chúng ta có làm chuyện phạm pháp gì đâu.”

“Ha~ bỏ ra, cô ấy nói...a~ Lâm tỷ gặp chuyện...em phải đi thăm”

“Người kia mạnh mẽ lắm, sẽ không dễ dàng nhụt chí vì chút chuyện nhỏ ấy, mai đi gặp cũng được. Hôm nay để cô ta bình tĩnh lại đã.” Lời Từ Tuyết, Diệp Kinh cũng nghe thấy “Không làm đủ, đừng hòng anh tha em!”

“Ha~ đáng giận, a~”

“Ha ha, em đâu phải mới biết anh ngày đầu chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Đợi đến khi Nhạc Tư Trà có thể tới thăm Lâm Thanh Nhã đã là chiều hôm sau.

Nhưng trước khi đến, cậu vẫn hẹn Từ Tuyết trước để biết rõ mọi chuyện như thế nào.

Địa điểm là một cửa hàng nước ngoài trường học. Bởi vì đồ ăn ngon, lại rẻ nên các sinh viên trường hay tới đây. Nhưng hiện là thời gian nghỉ, đa số đã về nhà hết nên cũng không nhiều khách lắm.

Khi Nhạc Tư Trà tới, Từ Tuyết đang ngồi uống nước chanh một mình, vẻ mặt cô vui vẻ thấy rõ lúc nhìn thấy cậu.

Nhạc Tư Trà làm bộ như không để ý tới, ngồi đối diện cô “Chẳng phải đang nghỉ sao? Sao cậu không về?”

“Đáng lẽ thế, nhưng chuyện Lâm tỷ như vậy, mình lo.” Vốn Từ Tuyết đã hẹn bạn cùng đi du lịch, nhưng Lâm Thanh Nhã xảy ra chuyện, cô phân vân mãi, cuối cùng quyết định ở lại.

“Lâm tỷ rốt cục làm sao thế?” Nhạc Tư Trà hỏi thẳng.

Nghe Nhạc Tư Trà hỏi, Từ Tuyết nhấp một ngụm nước chanh, chậm rãi kể.

—— kể chuyện nha ——

“Lâm tỷ, chọn đi chọn lại mãi, chị chưa nghĩ được mua gì sao?” Từ Tuyết ngồi trên ghế đá ở trung tâm quảng trường, bóp bóp hai chân đã như nhũn ra của mình. Cô vừa với dạo khắp 10 tầng công ty bách hóa cùng Lâm Thanh Nhã, sắp gãy chân đến nơi rồi. Hơn nữa, hôm nay phải đi tặng hoa nên cô đi một đôi giày cao gót 5cm để hợp với chiều cao của Lâm Thanh Nhã.

“A~ Chọn quà thôi sao mà khó thế!” Lâm Thanh Nhã buồn rầu ngồi cạnh cô. Cả hai đã đi một lúc lâu mà chưa mua được gì.

“Bộ đồ thường phục vừa này cũng không tệ mà? Sao không mua?” Từ Tuyết nhớ tới bộ đồ Reeves kia.

“Gia Minh không thích của hãng đấy.” Lâm Thanh Nhã nói.

“Còn cặp vòng cổ tình nhân, kiểu dáng cũng đặc biệt, giá phải chăng.” Từ Tuyết lại hỏi, cặp vòng cổ cả heo đó đúng là đẹp nha!

“Anh ấy không thích mấy như vậy. Chị chưa gặp anh ấy đeo trang sức bao giờ.” Lâm Thanh Nhã cũng chịu, bản thân cô rất thích đôi vòng cổ đó.

“Vậy thì khó thật. Lâm tỷ, hay chị cứ đóng gói mình qua tặng là tốt nhất.” Từ Tuyết cười trừ.

“Con nhỏ này, nói gì thế.” Lâm Thanh Nhã đỏ mặt đập nàng một cái. Cô tuy rằng bạo gan, nhưng vẫn rất truyền thống, đối chuyện này cũng rất bảo thủ, trừ phi đã kết hôn, cô sẽ không dâng tặng bản thân mình.

“Được rồi, được rồi, em sai rồi, Lâm tỷ, ngài đại nhân...” Từ Tuyết nhấc tay đầu hàng, đang nói một nửa chợt im bặt, đơ người nhìn phía sau Lâm Thanh Nhã.

“Sao thế?” Lâm Thanh Nhã thấy cô như vậy, giơ tay quơ quơ trước mắt.

Từ Tuyết giữ lấy tay cô “Lâm tỷ, mau nhìn phía sau, đó có phải bạn trai chị không?”

“Cái gì?” Lâm Thanh Nhã khó hiểu quay đầu lại, sau đó ——

Cách hai người không xa, một đôi (cậu) nam nữ đang hôn nồng nhiệt. Mà người thanh niên đẹp trai với vẻ mặt say mê kia là bạn trai cô — Trầm Gia Minh.

“Trầm Gia Minh!” Lâm Thanh Nhã nổi giận dùng dùng bước nhanh qua, cầm túi trong tay đập thẳng vào người thanh niên kia. Từ Tuyết nhìn mà thấy đau.

“A!” Con đầu đến quá đột nhiên làm cho hai kẻ đang đắm chìm kia hoàn hồn, cũng đưa đến những người vây xem.

“Thanh... Thanh Nhã?” Trầm Gia Minh không ngờ mình sẽ xui xẻo như thế, bị bắt gặp ngay lúc này “Chẳng phải hôm nay em đi sân bay sao?”

“Tôi đi sân bay anh có thể dối tôi như thế? Anh coi tôi là ai? Dám bắt cả hai tay!” Lâm Thanh Nhã chưa hết giận, tiếp tục đánh.

“Này, con điên này, mày đánh đủ chưa.” Cô ả ăn mặc sành điệu bên cạnh khoanh tay nhìn Lâm Thanh Nhã khó chịu, cặp mắt lẳng lơ nhìn cô từ trên xuống dưới, khẽ giễu cợt “Gia Minh, đây là bạn gái anh? Nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ, anh đúng là không có mắt.”

Nói đến đây, mấy người xem cũng biết cô ả nói quá. Tuy rằng Lâm Thanh Nhã mặc kiểu trung tính, nhưng nhìn qua là biết cô là đại mỹ nữ, đâu phải nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ.

“Cô lại là loại gì?” Lâm Thanh Nhã dừng lại động tác, trừng mắt nhìn cô ả. Từ Tuyết khẳng định là thấy được hung quang từ mắt Lâm Tỷ.

Cô nàng kia lại không hề tự biết, còn nghịch mấy lọn tóc quăn trước ngược, là lời nói “Lại còn thô tục như thế, Gia Minh, anh không giới thiệu đi?”

Trầm Gia Minh xoa xoa chỗ bị đánh, đứng bên cạnh cô ta “Thanh Nhã, nếu như em đã biết, anh cũng không dối nữa, chúng ta chia tay đi.” Tuy rằng vẫn tiếc mình chưa được chạm qua Lâm Thanh Nhã, nhưng vì tiền đồ, gã đành từ bỏ vậy.

“Chia tay?” Lâm Thanh Nhã không ngờ anh ta lại nói chia tay đơn giản như thế, trong lòng đau xót, sắc mặt cũng tái nhợt.

“Lâm tỷ...” Thấy thế, Từ Tuyết lo lắng, đi lên định đỡ cô.

“Chị không sao.” Lâm Thanh Nhã cười, cảm ơn sự quan tâm của cô, lại ghét bỏ nhìn đôi nam nữ chó má kia “Chia tay thì chia tay, dù sao tôi cũng chán ngấy thể loại bùng ra sữa này rồi, cô muốn thì cứ cầm.” Cô cũng không thêm để ý Trầm Gia Minh tái mặt, nói tiếp “Tiện nói luôn, lần sau đừng hờ hang thế, không khác gì gia cầm.” Nói xong, mặc kệ hai kẻ đang ngăn ra, kéo Từ Tuyết băng qua đám người.

“Gia cầm?” Cô ả phút chốc nghe không rõ, sau khi nhận ra mới đen mặt.

Chết tiệt, con điên đó nói cô đây giống gà!!!

— hiện thực —

“Sau đó chúng tôi đi về. Tuy rằng Lâm tỷ không nói gì nhưng mình biết chị ấy khó chịu.” Từ Tuyết rất lo, từ ngày biết Lâm Thanh Nhã, cô chưa thấy chị ấy mất tinh thần như vậy bao giờ.

“Mình chưa thấy bạn trai Lâm tỷ bao giờ, không biết anh ta là hạng người gì, nhưng con người Lâm tỷ thế nào chúng ta biết rõ, sao chị ấy lại để ý loại như thế?” Nhạc Tư Trà không hiểu, ánh mắt của chị ấy không kém thế chứ.

“Cậu không đến CLB nên không biết, từ đầu năm học, tên kia mỗi ngày đều ôm một bó hồng to tới phòng Lâm tỷ, bám dính không tha, Lâm tỷ bị phiền quá nên đồng ý thử hẹn hò, sau thấy cũng tốt liền chuyển chính thức. Ai lại...” Từ Tuyết lắc đầu, mấy kẻ lăng mạn đều là playboy sao?

“Vậy Lâm tỷ?” Nhạc Tư Trà lo Lâm Thanh Nhã sẽ xảy ra chuyện.

“Không tệ lắm, hôm qua mình gọi điện cho chị ấy, tinh thần không tồi.” Thực ra là, sau khi Lâm Thanh Nhã nghe cô kể chuyện về Nhạc Tư Trà là Diệp Kinh mới vui vẻ lên.

“Vậy mình phải tới thăm chị ấy chút.”

“Mình đi với cậu.”

Khi hai người tới nhà Lâm Thanh Nhã, cha mẹ cô đã ở đó.

“Tư Trà, tiểu Nhã, có chuyện gì xảy ra sao? Nó giam mình trong phòng đã một ngày, cơm cũng không ăn. Bá sợ nó có chuyện.” Bà Lâm lo lắng hỏi Nhạc Tư Trà.

“Bá, bá đừng lo, chỉ là tâm tình chị ấy không tốt, sẽ không sao đâu.” Nhạc Tư Trà an ủi.

“Mong là thế.”

Nhạc Tư Trà gõ cửa phòng Lâm Thanh Nhã “Lâm tỷ, là em và Từ Tuyết.”

Trong phòng im lặng hồi lâu, khi Nhạc Tư Trà nghĩ cô chưa nghe đến, định gõ lại thì cánh cửa mở ra.

“Vào đi.” Lâm Thanh Nhã mặc áo ngủ đứng bên trọng, sắc mặt không tệ, nhưng quảng thâm nói lên cô không ngủ được.

“Chuyện của chị em đã nghe Từ Tuyết kể.” Nhạc Tư Trà nói, Từ Tuyết tỏ vẻ xin lỗi. Dù sao chưa được phép đã kể chuyện của chị.

“Cũng không phải chuyện to tát gì, chỉ trách chị không nhìn người.” Lâm Thanh Nhã suy nghĩ rất thoáng.

“Chị cứ mặc kệ hần như thế?” Nhạc Tư Trà thấy Lâm Thanh Nhã bị tổn thương thật bất công, để im thì tốt cho gã kia quá.

“Vậy phải làm sao?” Lâm Thanh Nhã không để tâm lắm. Bối cảnh của Trầm Gia Minh cô biết, đâu có tùy tiện uy hiếp người ta được.

“Đâu thể để chị mất mặt thế được, chị là trưởng CLB của chúng em nha!” Nhạc Tư Trà cùng Lâm Thanh Nhã có thể nói là thanh mai trúc mã, tình như chị em, thấy cô bị thế sao có thể khoanh tay đứng nhìn!

“Đúng thế, kệ hần ta, là tốt cho hần quá!” Từ Tuyết cũng không đồng ý bỏ qua cho kẻ kia!

“Vậy phải làm sao?” Nghe hai người nói, Lâm Thanh Nhã cũng thấy bỏ qua thằng khốn kia cũng rất tiếc!

“Tên Trầm Gia Minh đó có bối cảnh thế nào?” Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

“Cha hần là người đứng đầu công ty Thiên Uy, ở thành phố B cũng có ảnh hưởng không nhỏ.”

“Thiên Uy?! Đây là công ty lớn nha.” Từ Tuyết cùng là lần đầu biết gia thế của Trầm Gia Minh.

Tập đoàn Thiên Uy, một trong 10 xí nghiệp lớn của thành phố B, tổng giám đốc Trầm Thiên Uy lại rất có tiếng vang ở thành phố B này.

“Thiên Uy thì sao chứ, hai người đã quên, chúng ta cũng quen một VIP à.”

“Thế nào, Tư Trà dẫn được lòng cho chị mượn Diệp Kinh?” Lâm Thanh Nhã đương nhiên biết cậu đang nói ai. Đại nhân vật mấy người biết, chẳng phải có gia thế xuất chúng, văn võ song toàn Diệp Kinh – Diệp đại hội trường hội học sinh sao.

“Có gì tiếc chứ, vì Lâm tỷ, em có thể hi sinh bất cứ giá nào.” Cùng lắm thì bị ‘phạt’ vài lần, Nhạc Tư Trà thầm nghĩ.

“Đúng vậy, anh Diệp có gia thế không tồi, nhưng so được với tên playboy kia sao?” Đối với Diệp Kinh, Từ Tuyết chỉ biết qua mấy lời đồn.

“Yên tâm, dù không vượt cũng không kém.” Nhạc Tư Trà trả lời kiên quyết. Cậu biết Diệp Kinh là gia chủ của Đông Phương gia, hơn nữa, Diệp gia cũng có ảnh hưởng lớn trong cả nước.

“Vậy bước tiếp theo làm thế nào?”

“Đễ lắm, chẳng phải hấn muốn tổ chức sinh nhật sao? Chúng ta...” Ba người chụm lại một chỗ, thầm thì kế hoạch.

“Vậy nên, em đem anh cho mượn?” Diệp Kinh khoanh tay, ngồi vào sofa, cười tủm tỉm nhìn Nhạc Tư Trà đang bồn chồn.

“Vâng...” Nhạc Tư Trà không dám nhìn Diệp Kinh.

“Nói, còn muốn anh làm gì?” Diệp Kinh cũng không làm khó cậu, đồng ý luôn.

“À? Anh không giận sao?” Nhạc Tư Trà không ngờ, cậu còn tưởng Diệp Kinh sẽ tá hỏa lên.

“Lâm Thanh Nhã có thể coi là chị em, xảy ra chuyện, anh giúp đỡ là bình thường.”

“Cám ơn.” Nhạc Tư Trà biết vì mình nên Diệp Kinh mới đồng ý giúp “Bọn em muốn thiệp mời sinh nhật của Trầm gia, anh có thể giúp sao?”

“Bọn em muốn hấn sáng mắt ra sao?” Diệp Kinh nâng mi, cách đơn giản vậy mà bọn họ cũng nghĩ ra.

“Vâng.” Nhạc Tư Trà gật đầu, ba người là muốn gã kia bị khiếp sợ trong buổi sinh nhật.

“Anh khuyên em nên bỏ ý định ấy đi.” Diệp Kinh không ngại ngần mà bác bỏ.

“Vì sao?” Nhạc Tư Trà không hiểu.

“Sinh nhật của hấn chỉ mời nhị thế tổ, em nghĩ mấy người đây biết anh sao?” Nếu thật thế, anh đâu có thể nhàn nhã đi học đại học.

“Vậy sao giờ?” Nếu vậy thì không có trò hay xem, đương nhiên, cần biết đại thiếu gia của Diệp gia chứ không phải gia chủ của Đông Phương gia.

“Sắp tới sẽ là kỷ niệm 30 năm thành lập của Thiên uy, lúc đó bọn họ nhất định mở tiệc mừng, các em có thể ra tay ở đây. Anh sẽ mang thiệp mời về cho.” Trầm Gia Minh chính là kẻ gián tiếp phá hủy ‘chuyện tốt’ của anh, sao Diệp Kinh có thể cho hấn thoải mái được.

“Vâng.”

Khi Nhạc Tư Trà kể lại lời của Diệp Kinh cho Lâm Thanh Nhã cũng Từ Tuyết, ba người bắt đầu bận rộn lu bù.

Đề ra oai phủ đầu với Trầm Gia Minh, trừ việc cần nhờ Diệp Kinh, Lâm Thanh Nhã cũng không thể quá hạ giá, vậy nên ‘đóng gói’ là không thể thiếu.

Chỉ dựa vào sức mấy người thì chẳng bỏ.

Thế nên, Nhạc Tư Trà không ngần ngại nhờ Diệp Kinh tìm người tân trang lại Lâm Thanh Nhã, chắc chắn áp đảo được bạn gái mới của Trầm Gia Minh. Hiệu quả á? Bí mật!

Tuy rằng Lâm Thanh Nhã là đại mỹ nhân, nhưng cô vẫn thiên hướng trung tính hóa, cái đó đương nhiên không hợp yến hội. Vậy nên Nhạc Tư Trà nhờ Diệp Kinh mời đến một thầy dạy lễ nghi, sửa đổi lại hết đáng về cùng cử chỉ của chị. Mong là cô sẽ có được khí chất tao nhã, thông dong.

Lâm Thanh Nhã không phụ sự mong đợi của mọi người. Cô vốn học âm nhạc, nhiều năm học tập khiến cho từng động tác của cô đều có tính tao nhã và nhịp điệu, chỉ là nữ vương khí lẫn át thời.

Hơn nữa, là đội trưởng CLB Cos, khả năng diễn xuất cũng không kém. Sau khi được chỉ dạy lễ nghi tỉ mỉ, Lâm Thanh Nhã đã có thể tiếp thu và vận dụng hết nhưng điều được dạy, hơn nữa còn từ 1 ra ba, khiến cho thầy dạy cũng khen nức nở.

Quên nói, vì chết một đồng còn hơn sống một mình, Lâm Thanh Nhã cũng lôi thêm Nhạc Tư Trà và Từ Tuyết học cùng mình, khiến hai người khổ không tả xiết.

Nhưng hiệu quả tốt lắm!

Bận bịu học hành, kỳ nghỉ 1 tháng 5 đã trôi qua nhanh chóng.

“Đây, thiệp mời em cần.” Diệp Kinh đặt 3 tấm thiệp lên bàn trà, nhìn Nhạc Tư Trà đang đùa thú cưng.

Nhờ Du Nhiên điều giáo, Nhạc Tư Trà đã yên tâm thả Axue từ không gian ra ngoài, khiến nó quen với căn nhà. Để mãi trong không gian cũng không hấn là tốt, hơn nữa, Du Nhiên nói Axue có thai, chắc hấn gia đình sắp được chào đón thành viên mới. Nuôi bên người vẫn an toàn hơn.

“Thời gian?” Nhạc Tư Trà chài lông cho Axue, nghe thấy lời anh thì dừng lại, cầm lấy thiệp mời, quả nhiên là của Thiên uy “Địa điểm ở Hoa Nhã?”

“Đúng thế, 8 giờ, ở phòng yến hội của Hoa Nhã.”

Từ khi có Nhạc Tư Trà làm hậu cần – hoa quả cùng rượu – Hoa Nhã đã phát triển lớn mạnh không ít. Giới thượng lưu đều biết chỉ có ở Hoa Nhã mới được hưởng thụ ẩm thực cùng rượu đẳng cấp cao nhất, vừa khỏe mạnh lại ngon miệng. Điều này dẫn đến thu hút náo nức những nhân vật nổi tiếng thích dưỡng sinh và hưởng thụ.

Tuy rằng, mới đầu khi Hoa Nhã quảng cáo sử dụng thực phẩm xanh, không mấy người tin tưởng. Thậm chí còn có người trộm cảm về đi cục vệ sinh thực phẩm xét nghiệm.

Không ngờ, xét nghiệm này cũng chẳng nghiệm ra gì.

Nhưng đây là chuyện tốt, đồ ăn Hoa Nhã bán đều không chút thuốc bảo vệ thực vật, không những thế, lượng vi ta min còn cao hơn ở chợ bình thường vài lần, đối thân thể rất tốt, dùng nhiều còn có tác dụng dưỡng sinh.

Thế nên, rau dưa ở Hoa Nhã lại bán chạy, bình thường khách tới đều gọi thịt cá, nhưng giờ, họ đến để ăn rau.

Hơn nữa, vì số lượng hữu hạn, nên dưới sự truy lùng của khách hàng, giá cả tăng rồi lại tăng. Cứ thế nhưng chẳng ngăn được lòng nhiệt tình của mấy người giàu.

Hoa quả và rượu cũng rất chạy. Tuy rằng không phải danh rượu trên thế giới, nhưng hương vị tuyệt vời, lại dễ dưỡng sinh, đương nhiên cũng được yêu thích.

Bởi vì số lượng có của hai người không nhiều, giá cũng chỉ tăng không giảm. Nhưng đã có thể tới Hoa Nhã ăn, mấy người kia nào có để ý mấy đồng tiền trình này, bọn họ chỉ muốn để được thử tốt nhất. Giờ trong giới thượng lưu, có thể ở Hoa Nhã lấy hoa quả rượu đã khách là quang vinh.

“Bọn họ đúng là hào phóng, dùng hẳn phòng yến hội của Hoa Nhã, phí dụng đã gấp hai trước đây đúng không.” Là một cổ đông của Hoa Nhã, Nhạc Tư Trà đương nhiên biết.

“Không thể sao người ta phò được người ta giàu có?” Diệp Kinh mỉm cười, tiễn đưa tới cửa, anh chối làm gì?

“Nhưng chỗ đấy chẳng phải kín lịch sao? Sao họ có được.”

“Họ đặt trước một tháng rồi.” Diệp Kinh nói.

“À, đúng rồi, Cao Dương nói cũng muốn đi.” Nhạc Tư Trà kể với Cao Dương chuyện của Lâm tỷ, tên kia cũng thấy căm ghét gã playboy kia, muốn tới xem kết cục.

“Thiếp anh cho em, muốn mang theo ai, tùy em quyết.” Diệp Kinh để cậu ra ý.

“VẬY em đưa thiếp cho cậu ấy là được.” Trên thiếp viết phải mang theo bạn nhảy, Diệp Kinh mang theo Lâm Thanh Nhã, Nhạc Tư Trà mang theo Từ Tuyết, hai tám là đủ rồi, tám còn lại cho Cao Dương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Hôm tổ chức yến hội, Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh, Lâm Thanh Nhã, Từ Tuyết, Cao Dương, Âu Dương Gia Gia, ai có tiết thì trốn tiết, ai không có tiết thì thôi, hẹn nhau 4h tới Hoa Nhã.

Đã nhận được tin tức từ ông chủ, Hoàng Trung Nhân đưa mấy người tới phòng nghỉ đã được chuẩn bị trước, nói đó có thợ trang điểm đang đợi bọn họ đến.

Sáu người đến rất sớm nên đủ thời gian. Ba vị nam sĩ không cần chuẩn bị nhiều nên đợi các cô make-up xong mới tới lượt họ. Hôm nay, bọn họ chỉ làm nền thôi!

Nhân lúc các nữ sĩ đang trang điểm, ba người nhỏ giọng nói chuyện.

“Buổi yến hội này Thiên Uy tổ chức rất long trọng, những người có uy tín, danh dự ở thành phố B đề tới tham gia, ngay cả gia đình đại sứ nước F cũng tới. Vậy nên chút nữa bọn em phải chú ý đừng làm ồn ào quá.”

“Yên tâm, bọn em có chừng mực.” Nhạc Tư Trà gật gật đầu.

Nhìn đồng hồ, thấy còn sớm, Diệp Kinh nói tiếp “Đúng rồi, Cao Dương.”

“Dạ?”

“Trước đây chẳng phải nghe em nói chưa muốn thất cổ trên một cây sao, muốn chơi đùa thêm vài năm nữa cơ mà? Sao đã đưa bạn gái về ra mắt cha mẹ nhanh thế?”

“Ế?” Cao Dương ngẩn người, cậu không hiểu sao Diệp Kinh đột nhiên hỏi mình vấn đề này. Đúng là cậu đã nói mấy lời đấy, nhưng chỉ là khoác lác thôi.

“Đúng rồi, anh nhớ bạn gái cậu tên Gia nhi đúng không? Nhưng lần trước không phải tóc ngắn sao?” Diệp Kinh khó hiểu nhìn mái tóc tới thắt lưng của Âu Dương Gia Gia. Thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng đủ để mọi người cùng nghe.

Sau đó, mọi người thấy Âu Dương Gia Gia mỉm cười đứng dậy, lại gần Cao Dương “Thực xin lỗi, em cùng a Dương có chuyện phải nói.” Thế rồi cô kéo Cao Dương còn đang thất thần ra chỗ khác.

Nhạc Tư Trà nhìn Diệp Kinh đang cười tủm tỉm “Anh cố tình.” Diệp Kinh từng gặp qua Âu Dương Gia Gia, bằng trí nhớ của anh, không có chuyện không nhận ra được.

Diệp Kinh lại gần Nhạc Tư Trà, thì thầm “Kẻ không biết tự lượng sức cần phải dạy dỗ thì mới ngoan được, đúng không?”

“...”

Diệp Kinh chỉnh lại quần áo, nói “Anh còn có chút việc, phải rời đi một lát, buổi tối gặp.”

Dưới ánh đèn rực rỡ, huy hoàng, mọi người nâng chén nói chuyện tùm năm tùm ba, bàn luận về những đầu đề mình thấy hứng thú.

Trong góc ẩm thực, nhờ rượu và đồ ăn che khuất, mấy vị tuấn nam mỹ nữ đang châu đầu vào ăn. Hiện tại ở đây ngoài bọn họ ra cũng chỉ có vị đầu bếp đang phụ trách cùng phục vụ sinh.

“Đồ ăn ở Hoa Nhã ngon thật, Nhạc Tư Trà, lần sau bảo Diệp đại hội trưởng mời chúng ta một bữa đi.” Hương thụ đám tôm hùm trên bàn, Cao Dương nghiêng răng nghiêng lợi hận Diệp Kinh xảo trá, lưng cậu còn đau lắm.

“Còn không học được sao?” Nhạc Tư Trà bỏ thí cho cậu một cái liếc mắt, tinh tế nhắm nháp món đồ mỹ vị trong miệng. Vị hải sản không tồi, lần sau tới tầng thứ hai lấy một ít vậy.

Cao Dương nhìn Diệp Kinh đang đứng cách đó không xa, nói chuyện vui vẻ với chủ yến hội Trầm Thiên Uy, nuốt nước bọt, tỏ vẻ thoải mái nói “Mình tin tưởng Diệp đại hội trưởng sẽ không dễ giận như thế, một bữa cơm cũng không chịu bỏ ra.”

“Đến lúc đấy nhớ gọi chị.” Lâm Thanh Nhã cũng chen vào, không có cô gái nào mà không thích ăn ngon, những chỗ xa hoa thế này đâu phải lúc nào cũng đến được, có cơ hội là nắm bắt.

Hai người còn lại cũng rất muốn.

Nhạc Tư Trà không phải người keo kiệt, đương nhiên gật đầu đồng ý, đề tài cứ chấm dứt ở đây.

“Này, bọn mình đến lâu thế sao chưa thấy thẳng súc sinh kia nhỉ?” Cao Dương từng gặp qua Trầm Gia Minh vài lần, cũng có ấn tượng.

“Ai biết, tai nạn xe cộ chẳng?” Lâm Thanh Nhã ác ý đoán, giờ cô chỉ mong gã biến mất khỏi thế giới này cho rồi.

Nghe thấy thế, Âu Dương Gia Gia liền tục gật gù.

“...” Không thể đắc tội phụ nữ!!!! Hai vị nam sĩ không hẹn mà cũng nghĩ vậy.

Kỳ vọng của Lâm Thanh Nhã vẫn là thất bại, yến hội được cử hành đến một nửa thì Trầm Gia Minh mang theo cô ả lần trước tới.

“Đến rồi, Lâm tỷ, chị định làm gì?” Cao Dương tò mò hỏi Lâm Thanh Nhã.

Lâm Thanh Nhã nhìn cặp nam nữ đang được phụ thân dắt đi giới thiệu để mở rộng mối quan hệ, nhìn có vẻ trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, nhưng là....

“Nhìn chị này.” Lâm Thanh Nhã mỉm cười quyến rũ, cầm lấy hai ly rượu nho trên bàn. Bước lại gần chỗ họ như một vị nữ vương tao nhã và tôn quý.

“Diệp Kinh chắc chắn sẽ mang đến hiệu quả trên cả mong đợi.” Nhạc Tư Trà khẳng định.

“Vì sao?”

“Bạn gái của tên kia từng ve vãn Diệp Kinh, nhưng không thành công.” Tuy rằng lúc ấy uống rượu nhưng cậu còn nhớ rõ, cô nàng kia chính là Lữ Tiểu Như từng định hấp dẫn Diệp Kinh ở quán bar ngầm của Hoa Nhã.

Mấy người nhìn nhau cười, chờ xem kịch vui.

“Đang nói chuyện gì thế?”

Diệp Kinh quay lại, thấy Lâm Thanh Nhã đang cười nói với mình bèn đưa tay nhận lấy ly rượu trong tay cô, cười đáp lại. “Ông Trầm đang giới thiệu nhị công tử cho anh.” Anh dường như không chú ý tới gương mặt xanh mét của Trầm Gia Minh, ôm lấy thắt lưng Lâm Thanh Nhã, giới thiệu với Trầm Thanh Uy “Ông Trầm, đây là bạn gái tôi, Lâm Thanh Nhã, Thanh Nhã, vị này là chủ buổi yến hội hôm nay, ông Trầm Thiên Uy, bên cạnh là con trai thứ hai Trầm Gia Minh cùng bạn gái là Lữ Tiểu Như.”

“Chào cả ba, ông Trầm, cảm ơn thiệp mời của ông, thực vinh hạnh cho tôi có thể được mời đến buổi lễ kỉ niệm này của tập đoàn Thiên Uy.” Lâm Thanh Nhã bắt tay với ba người, khách sao nhưng không mất lễ tiết, như là lần đầu tiên thấy bọn họ vậy. Đương nhiên, đây quả thật là lần đầu tiên gặp Trầm Thiên Uy.

“Đầu có, Lâm tiểu thư tới dự là kẻ nà tôi rồi. Cô cùng gia Minh tuổi cũng xấp xỉ nhau, vậy cứ bảo tôi là bác Trầm đi.” Trầm Thiên Uy rất có cảm tình với cô gái có khí chất cao nhã này, đặc biệt, khi cô còn có người bạn trai tên Diệp Kinh. Nói chuyện cũng thân thiện hơn.

“Vâng, bác Trầm, bác cứ bảo cháu Thanh Nhã là được rồi.” Lâm Thanh Nhã cười đáp.

“Ha ha, mấy đứa trẻ các cháu cứ nói chuyện với nhau đi, bác ra chỗ khác chút.” Nói chuyện vài câu, Trầm Thiên Uy liền rời đi, để không gian cho mấy người.

Thấy Trầm Thiên Uy rời đi, bọn Nhạc Tư Trà cũng đi tới, định lại gần xem kịch cho rõ.

Người không kiên nhẫn trước không phải Trầm Gia Minh mà là Lữ Tiểu Như.

“Sao cô lại ở đây?” Lữ Tiểu Như thực tức giận, cực kỳ tức giận. Cô không ngờ kẻ cô coi thường lại ở chỗ này, còn là bạn gái của Diệp Kinh.

“Sao tôi không thể tới chứ?” Lâm Thanh Nhã ôm lấy cánh tay Diệp kinh “Thiệp mời chẳng phải nói mang theo bạn nhảy sao? Diệp Kinh đến đương nhiên tôi cũng nên đến.” Nói đến đây, cô nhìn Diệp Kinh, ánh mắt yêu say đắm.

Trầm Gia Minh nhìn Lâm Thanh Nhã xinh đẹp, cao nhã trước mặt, cảm thấy thực rối rắm. Hắn biết cô đẹp, nhưng phong cách trung tính ngày thường ấy sao có thể sánh bằng Lữ Tiểu Như sành điệu mê người? Vậy nên, khi Lâm Thanh Nhã phát hiện hắn lảng tránh, Trầm Gia Minh mới không hề do dự mà chia tay cô, chọn Lữ Tiểu Như.

Không ngờ rằng, chỉ cần cô chăm chút, có thể đẹp hơn hết thảy.

Dáng người thon dài, cân đối cùng với bộ váy dạ hội đen bó sát càng tôn lên làn da trắng như ngọc. Trang điểm kỹ càng tôn lên những ưu điểm của cô, khiến cô càng trở nên choáng ngợp, giống như linh hồn sẽ bị hút vào vẻ đẹp ấy, mãi mãi bị giam cầm.

Hắn bắt đầu hối hận lựa chọn của mình.

“Sau hai người lại là một đôi?” Trầm Gia Minh như ông chồng gặp vợ mình ngoại tình, chất vấn.

“Vậy phải cảm ơn anh.” Lâm Thanh Nhã vẻ mặt cảm ơn nhìn hắn.

“Tôi?”

“Đúng thế, vốn Diệp Kinh vẫn theo đuổi tôi, trong lúc tôi còn do dự có nên chia tay với anh không thì anh trước nói ra. Quả là cảm ơn anh đã giúp tôi lựa chọn.” Lâm Thanh Nhã mỉm cười.

“Cô!” Trầm Gia Minh tức đến không nói nên lời, vốn tưởng mình vứt bỏ cô, giờ mới biết mình mới là người bị coi rẻ.

“Chính mình cũng thế mà còn dám nói Gia Minh một dạ hai lòng. Đúng là không biết xấu hổ.” Lữ Tiểu Như khinh thường nói, giọng nói hơi cao, không để ý tới rằng mọi người đang nhìn cô không đồng tình.

“Lữ Tiểu Như, ăn nói cho cẩn thận,” Diệp Kinh níu mào “Tôi thích Lâm Thanh Nhã là chuyện của tôi, Thanh Nhã cũng không sai, nếu không phải hai người làm chuyện như vậy, cô ấy cũng không chia tay với cậu nhanh vậy.” Diệp Kinh nói ra làm cho sắc mặt hai kẻ đối diện xanh lét.

“Tôi đâu nói sai? Cô ta dám làm mà không dám để người khác nói sao?” Lữ Tiểu Như thấy Diệp Kinh che chở Lâm Thanh Nhã như vậy, càng tức giận, lời nói càng ác độc hơn.

“Cô đang nói chính mình sao?” Lâm Thanh Nhã không hề yếu thế, nhanh chóng phản đòn “Cũng không biết ai đó cùng bạn trai người khác hôn nồng nhiệt trên đường, còn tự thừa nhận là kẻ thứ ba trước mặt người khác. Đúng là không biết thẹn.” Giọng cô không lớn không nhỏ, nhưng vừa đủ để vài vị muốn xem trò vui nghe được.

Mọi người nhìn Lữ Tiểu Như một cách quái dị.

“Cò!” Lữ Tiểu Như giận tới không nói nên lời, cũng không chú ý rằng thái độ của mọi người đã thay đổi.

Lâm Thanh Nhã không cho cô nàng cơ hội nói chuyện “Bạn của tôi đây rồi, xin lỗi không tiếp cô được.” Nói xong, không thèm nhìn cả hai, kéo Diệp Kinh lại chỗ mấy người bạn đang mỉm cười nhìn họ.

Trả thù không nhất định phải khiến đôi phương mất gì, có đôi khi, chỉ cần cho kẻ kia biết, rồi đi hấn, mình vẫn rất tốt. Vậy cũng là phương thức tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

“Cứ thế thôi?”

Lâm Thanh Nhã cùng mấy người lại rúc vào khu ẩm thực, Cao Dương cảm thấy như vậy thì yên cho mấy kẻ kia quá – tuy rằng nhìn vẻ mặt vận vẹo của hai kẻ đó tuyệt thật.

“Hừ, chị đây đại nhân đại lượng, ai thèm chấp vặt mấy người đó làm gì.” Lâm Thanh Nhã không phải cảm thấy không nỡ, mà đột nhiên thấy việc này chẳng có ý nghĩa, cô cũng không thích Trầm Gia Minh nhiều đến mức phải sống phải chết vì anh ta.

“Chị đã nói thế, thì đừng động hai kẻ đó nữa. Diệp đại hội trường, mấy thứ kia không sai, anh không ngại mời chúng em lần sau chứ?” Cao Dương chế nhạo nói.

“Nếu mấy đứa thích thì lần sau anh lại mời.”

“Ha ha, đúng là cảm ơn anh, vậy thứ bảy thế nào? Mọi người lại vừa lúc không có tiết.” Cao Dương nghe Diệp Kinh đồng ý liền nhanh chóng định giờ.

“Mời khách đương nhiên lúc nào cũng được, nhưng Diệp Kinh, anh cẩn thận chút được không!” Lâm Thanh Nhã dẫn xuống con tức, tự nhủ phải bình tĩnh.

Diệp Kinh đang lấy đồ ăn từ đĩa của Nhạc Tư Trà nghe thấy thế, cảm thấy vô cùng không vui “Tôi làm sao?”

“Tôi biết hai người ân ái, nhưng làm ơn làm phúc, giờ không phải là lúc cho hay người làm trò đấy, giờ anh đang là bạn trai tôi mà.”

“Xin lỗi, quên.” Nói thì nói thế, nhưng Diệp Kinh vẫn trắng trợn như vậy, không thèm diễn, cầm lấy tay Nhạc Tư Trà, nuốt xuống tôm hùm trên đĩa của cậu “Không tệ.”

Mọi người đều thấy khinh thường. Sao trước đây không nhận ra kẻ này thiếu đứng đắn như thế? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Máy chỗ này là góc chết, không ai nhìn thấy.

Nhạc Tư Trà sớm quen với thái độ đó của Diệp Kinh nên cũng kệ, chỉ lấy thêm đồ ăn cho đĩa của mình. Đôi khi lại nhăm nháp mấy món mình thích.

Mấy người vui vẻ nói cười, không để ý tới những người khác.

Nhưng cuối cùng, vẫn có người không chịu được, tới tìm phiền toái.

“Nhìn lại mấy kẻ này, cứ như tám đời chưa được ăn, đúng là nghèo kiết hủ lậu.” một giọng nữ khinh thường vang lên, kèm theo là một tràng cười phụ họa.

Mọi người nhìn lại, ra Lữ Tiểu Như mang theo mấy cô bạn tới. Hôm nay cô ả mặc bộ đầm đuôi cá đỏ rực như lửa, đưa trong đám tiểu thư vẻ ngoài bình thường kia càng tôn lên sắc đẹp của ả, giống như mỹ nhân ngư trong những câu chuyện cổ tích.

Tiểu là rằng tám hồn mỹ nhân ngư này không sạch sẽ gì!

“Lữ tiểu như cũng tới dùng cơm sao? Món hải sản hôm nay không tồi.” Lâm Thanh Nhã chậm rãi buông đĩa ăn xuống, nhẹ nhàng lau khóe miệng, cử chỉ tao nhã.

“Tôi đâu hạ đẳng như các người, chưa thấy những chỗ xa hoa thế này, lại không để tâm đến hình tượng, còn lao đầu vào tọng ngay trước công chúng. Khó coi chết mất!” Ánh mắt ả chán ghét như đang nhìn một con rệp. “Nhưng cũng phải thôi, học sinh nghèo như mấy người chắc bình thường đâu được hưởng thụ thế này đâu? Tùy tiện lấy ra một món thôi cũng bằng tiền tiêu của các người trong mấy tháng, giờ không tranh thủ về sau muốn cũng chẳng có mà ăn, hen?” Nói xong, nhìn về phía mấy cô bạn của mình, mong dựa hưởng ứng theo.

Cô ả đến là để rửa nhục. Là viên ngọc quý của tổng giám đốc tập đoàn Lữ, kiều ngạo như cô sao có thể tha thứ cho kẻ chiếm hết sự chú ý của mình. Hơn nữa, kẻ kia còn chiếm được người mình vẫn mến mộ.

Ở quán bar lần trước cũng không là lần đầu Lữ Tiểu Như thấy Diệp Kinh. Cô nàng từng thấy anh ở tiệc rượu, tiếng rằng, lúc ấy anh rời đi quá nhanh làm cô ả không có dịp làm quen.

Vậy nên khi ở quán rượu, cô nàng mới lớn gan hấp dẫn, nhưng lại...

Cảm giác uất ức lúc bị từ chối khi ấy lại trào lên!

Không ngờ gặp lại, anh đã có bạn gái, còn châm chọc khiêu khích cô, mối hận này, cô không thể nào nuốt trôi nổi!!!!

Trái tim bị đâm nát, lòng yêu mến bị đẩy sang một bên. Giờ ả chỉ muốn giành lại tôn nghiêm của mình!

Nếu không thể lấy lại từ Lâm Thanh Nhã, có thể lấy từ bạn bè của cô ta!

Tư liệu Trầm Gia Minh cung cấp, nhất định phải lợi dụng tốt!

“Đúng thế a, không ngờ ở chỗ thế này vẫn có mấy thứ bản thủ xuất hiện.” Vật hợp theo loài, khôn khéo như mấy cô đây, sao không hiểu ý Lữ Tiểu Như, liền vui vẻ hòa theo.

Chỉ có Trầm Gia Minh trầm mặc nhìn Lâm Thanh Nhã, trong ánh mắt có mê luyện khiến Lữ Tiểu Như càng bốc hỏa.

“Thối quá, thôi kinh lên được, các cậu có ngửi thấy mùi gì là lạ, đúng là hôi thối.” Cao Dương bước ra từ cạnh bồn hoa, mấy người kia cũng theo sát. Sau đó...

“Cậu cũng ngửi thấy sao? Mình còn tưởng mũi mình có vấn đề.” Nhạc Tư Trà đi ra từ phía sau Diệp Kinh, đón lời Cao Dương, bịt mũi ra vẻ ngửi thấy gì thật.

“Mấy người...” Lời tức giận vừa thốt ra liền im bật.

Bởi vì lúc trước Lữ Tiểu Như qua đây rất gây chú ý, giờ mọi người trong yến hội đều chăm chăm vào chỗ này.

Từ khi Lữ Tiểu Như đi qua, mọi người đã để ý tới mấy người trong góc đó, tiếc rằng có bồn hoa cũng trang sức che khuất, không ai thấy rõ mặt.

Giờ thấy được, họ mới ngáy dại.

Không kể đến hoa khôi Từ Tuyết, tài nữ của khoa văn Âu Dương Gia Gia, ngay cả Cao Dương cũng rất đẹp trai, nếu không vậy, sao Lâm Thanh Nhã có thể ghép đôi với Nhạc Tư Trà?

Về ngoài vốn hơn người, lại được qua chuyên viên hóa trang chuyên nghiệp Diệp Kinh mời tới, thêm vài ngày huấn luyện, khí chất cao nhã càng giống xã hội thượng lưu hơn mấy cô nàng phú nhị đại kia. Mà người cuối cùng lộ diện là Nhạc Tư Trà càng khiến người ta bị hấp dẫn.

Cậu hóa trang rất đơn giản. Mái tóc đen mềm mại được vuốt ra sau để lộ ra gương mặt tinh xảo, cặp kính viền vàng che khuất đôi mắt phượng quyền rũ khiến cho gương mặt bớt đi vẻ mỹ nhân thêm vài phần tuần tú. Bộ Âu phục đơn giản khiến dáng cậu có vẻ thon dài mà mạnh mẽ, tuy còn ở giai đoạn thiếu niên nhưng tỉ lệ vàng đã sơ lộ. (Ờ thực ra nó miêu tả khoan kiên, trách eo, chân thẳng mông cong gì gì đó cơ)

Nhưng chính cách ăn mặc đơn giản như thế lại khiến mọi người không rời mắt được.

Không chỉ vì bề ngoài xinh đẹp, mà còn vì khí chất đặc biệt ấy.

Về đẹp của Nhạc Tư Trà như một loại thuốc trung hòa, không che khuất ánh sáng của người khác, mà còn khiến họ hấp dẫn hơn. Có lẽ đây là một trong những lý do giúp cậu hòa đồng – đương nhiên, lý do quan trọng nhất là do tính cách trong sáng, nhiệt tình của cậu.

Người như thế vừa xuất hiện liền khiến mọi người không rời mắt nổi.

Từ kinh diễm tới tự thấy xấu hổ, cuối cùng là ghen tị ngập trời. Lữ Tiểu Như không hiểu sao mình lại ghen tị, có xinh đẹp mấy thì cậu ta cũng chỉ là con trai, đúng không? Nhưng không hiểu sao, người này càng khiến cô chán ghét, hơn cả Lâm Thanh Nhã. (giác quan thứ 6 của phụ nữ thật đáng sợ.)

“Quả là xinh đẹp nha!” Cô nàng lại gần Nhạc Tư Trà, xoắn xít bên cạnh, càng nhìn càng ghen tị.

Đưa bàn tay như ngọc nâng lên cầm Nhạc Tư Trà, hơi chút mạnh tay, gương mặt trần nổi liền có vết đỏ “Người xinh đẹp thế, một đêm chắc được giá cao lắm?”

Ý tứ ấy khiến mọi người đổi sắc mặt, có chút người bắt đầu nhìn Nhạc Tư Trà đầy dâm uế.

Mấy người biết Nhạc Tư Trà đồng thời nhìn về Diệp Kinh, bọn họ đều biết, Nhạc Tư Trà chịu nhục, người nổi giận chắc chắn là người này.

Nhạc Tư Trà cảm thấy ghê tởm, cậu đẩy tay cô ả ra, xoa xoa chỗ đau ở cằm “Nếu thực nữ ở xã hội thượng lưu đều như cô, ta nghĩ những người đó sẽ thi nhau nhảy lầu tự sát.”

Lữ Tiểu Như không hề tức giận mà cười đắc ý “Sao, nói trúng tim đen rồi? Có cần chị đây giới thiệu vài vị cho không?”

“Lữ Tiểu Như, khách của mình vẫn là tự giữ đi.” Diệp Kinh tiếp lời, anh dừng mỉm cười, nhìn cô ả đầy khinh miệt.

“Anh!” Lữ Tiểu Như khó thở, đang muốn nói gì thì một ly nước dội vào người.

Lâm Thanh Nhã cầm ly rượu không, đứng trước mặt ả, không kiên dè mà nói cho Trầm Gia Minh đang đứng bên cạnh “Ánh mắt của anh kém quá đấy! Loại đàn bà này cũng muốn!” Cô khoanh tay, thu lại vẻ tao nhã, khí thế nữ vương toàn toàn mở ra.

Khuôn mặt Trầm Gia Minh trở nên méo mó.

“Cô, cô dám hắt tôi? Cô có biết tôi là ai không?” Lữ Tiểu Như không tin cô ta lớn mặt như thế.

“Tôi chỉ thấy một cô ả ti tiện.” Lâm Thanh Nhã không sợ hãi mà phản kích, đùng đưa ly rượu không, không thèm liếc mắt nhìn cô nàng.

“Cô?!” Biết mình sắp bị trở thành trò hề, Lữ Tiểu Như không thèm để ý gì nữa, chỉ muốn xông lên, xé nát ngườ mặt khiến ả chán ghét kia, chỉ tiếc....

“Rầm!” Một tiếng động lớn vang lên, Lữ Tiểu Như bị quăng ngã choáng quáng. Từ Tuyết nhẹ nhàng thu lại đôi chân dài của mình.

Cả khán phòng im lặng, sau đó là tiếng cười nhả vang lên.

“Ồ, cô không cần hành lễ to như vậy? Tôi sao dám nhận.” Lâm Thanh Nhã ra vẻ kinh ngạc, che miệng để khuất đi nụ cười.

Lữ Tiểu Như lộp ngộp bò từ đất dậy, quần áo đã bẩn, tóc cũng rối tung, phấn son cũng nhòe, nhìn tệ hại không chịu nổi. Tiếng cười trộm từ bốn phía càng khiến cô nàng xấu hổ không còn mặt mũi nhìn người.

“Mấy người, mấy người chờ đấy cho tôi!” Buông xuống một câu kẻ xấu hay nói như thế, cô liền xoay người rời đi, đứng cách đó không xa, Cao Dương liền giẫm lên váy cô ả, sau đó, Lữ Tiểu Như lại được dịp phô diễn hình ảnh xuân sắc cho mọi người.

Hai thứ gì đó pháp phối đón gió! (mình không biết gì nha, QT bảo là đôi thỏ ngọc)

“A!!!” Lữ Tiểu Như hoảng loạn, hét chói tai ôm lấy lễ phục, lao ra khỏi đám người chạy mất.

“Chúng ta có làm quá không?” Âu Dương Gia Gia còn chút lương tâm, không đành lòng, tưởng như thế, câu sau liền lộ ra ý đồ thật “Nhờ cô ta làm khó chúng ta thì sao giờ?”

“Sợ cái gì, có người sẽ giải quyết cô ta, đúng không?” Cao Dương nhìn Diệp Kinh.

“Đương nhiên.” Cặp mắt tối đen của Diệp Kinh trở nên lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Sau yến hội, mọi người càng có thêm nhiều chuyện để bàn tán. Được đề cập tới nhiều nhất là đại tiểu thư của tập đoàn họ Lữ và nhị công tử của tập đoàn Thiên Uy – Trầm Gia Minh.

Từ buổi tiệc hôm ấy, cả hai đều thành trò cười. Nhất là Lữ Tiểu Như, trò hề của cô ả bị các phóng viên được mời tới quay lại, đăng ở TV, báo chí. Cô nàng không muốn nổi tiếng cũng khó.

Tiền nhắc luôn, làm một trong những diễn viên của câu chuyện, nhờ Diệp Kinh giúp đỡ nên mấy người trong nhóm Nhạc Tư Trà không bị lộ ra.

Vài ngày sau, không biết các phóng viên lại lấy thông tin từ đâu, đưa tin ngày càng nhiều, ngày càng gây chú ý. Lại có người lên mạng đăng mấy chuyện tình hương diễm của Lữ Tiểu Như, từ tin cô ả đã không còn trinh trắng từ hồi 14 tuổi đến đã có bao nhiêu bạn trai, thậm chí còn có một đoạn video chơi 3P, vô cùng phấn khích, khiến người ta xem mà nóng mặt – tuy rằng video mới truyền lưu vài ngày đã bị cắt bỏ nhưng đa có rất nhiều người download xuống, còn có người phong Lữ Tiểu Như thành nữ thần AV thế hệ mới.

Những chuyện liên tiếp xảy tới làm vị Lữ đại tiểu thư này đến cửa cũng không dám bước ra, bởi vì xung quanh luôn có phóng viên rình rập, chỉ chờ cô nàng đi ra để chụp tin tức.

Biết chuyện, tổng giám đốc tập đoàn họ Lữ – Lữ Hùng vô cùng tức giận, ngay lập tức tống cổ con gái sang nước ngoài. Giờ cô có muốn trả thù cũng không được.

Lữ Hùng cũng là bất đắc dĩ mới bắt con mình ra nước ngoài. Khi chuyện này bắt đầu lan truyền, ông đã định lấy thể lực của mình đi áp chế. Tiếc là tính sai, người ta không hề nề mặt. Dễ dàng đoán là sau lưng có người giở trò.

Nghĩ được đến đó, ông ngay lập tức cho điều tra, cuối cùng phát hiện Diệp Kinh.

Biết ai làm, nhưng ông càng không có biện pháp giải quyết. Thể lực của Diệp Kinh rõ ràng mạnh hơn. Dù không biết hoàn toàn, nhưng cũng biết vài phần, chỉ riêng danh phận gia của của Đông Phương gia cũng đủ để ông không dám chống lại.

Cuối cùng đành ngậm bồ hòn làm ngọt!

Cũng bị bắt ra nước ngoài không chỉ có Lữ Tiểu Như mà còn có Trầm Gia Minh. Dù hẳn ta không thành đầu đề của các bài báo, nhưng khi Trầm Thiên Uy biết hẳn đắc tội Diệp Kinh liền mắng cho xối xả.

“Lữ Tiểu Như là loại gì mà y đâu phải không biết, vậy mà còn chối Lâm Thanh Nhã chọn nó?!” Tuy rằng mới thấy Lâm Thanh Nhã một lần nhưng Trầm Thiên Uy rất có cảm tình. Khi Diệp Kinh che chở Nhạc Tư Trà, ông cũng ở đây nên cũng hiểu được phần nào. Có lẽ Lâm Thanh Nhã và Diệp Kinh chỉ là bạn bè bình thường, còn cậu thanh niên xinh đẹp kia mới là người có mối quan hệ chặt chẽ với Diệp Kinh.

“Cha, con cũng không biết Lữ Tiểu Như là hạng đấy! Nếu không sao có thể hẹn hò với cô ta!” Sớm biết ả là loại gái ai cũng lấy làm chồng được, Trầm Gia Minh nhất quyết không chọn ả. Ai muốn mình bị cấm sừng chứ! “Hơn nữa, nếu không phải cha nói đám cưới với Lữ gia sẽ giúp chúng ta, con sẽ theo đuổi cô ta so?!” Như vậy hẳn sẽ không chia tay Lâm Thanh Nhã, hẳn sớm hối hận, nhưng chắc chắn Lâm Thanh Nhã sẽ không tha thứ cho hẳn. Hẳn biết mà.

“Mày khiến cha mày tức chết! Có lợi mấy tao cũng không muốn có ngày phát hiện ra cháu mình không cùng máu mủ! Tóm lại, tao đã chuẩn bị cho mày đi đại học XX ở nước M rồi. Mai mày bắt đầu lên đường, trấn chỉnh lại đầu óc, tiện thể luyện mắt nhìn người.” Trầm Thiên Uy phẩy tay bỏ đi.

Thế nên, Trầm Gia Minh bị đóng gói ra ngoài, trong một khoảng thời gian này là không về được.

Nghe được tin đấy từ Diệp Kinh, mấy người nào đó ai ai cũng vui vẻ. Lâm Thanh Nhã còn tha bổng cho Nhạc Tư Trà, cả học kỳ này cậu sẽ không phải tới CLB.

Vì vậy, Nhạc Tư Trà rất hào hứng mà đưa ra ý kiến giúp Diệp Kinh công tác.

Nhưng Diệp Kinh từ chối.

“Anh coi thường em?” Nhạc Tư Trà không vui.

“Có chút.” Diệp Kinh không phủ nhận. Nhưng trước khi Nhạc Tư Trà phát hỏa, anh liền nói thêm “Chuyện của anh chủ yếu là xét duyệt những đệ trình của cấp dưới để làm ra quyết định cuối cùng, anh nghĩ mấy chuyện này không thích hợp em.”

“Vậy, có chuyện gì em có thể giúp không?” Nhạc Tư Trà chưa từ bỏ ý định.

Diệp Kinh chăm chú nhìn cậu, xem tới độ cậu bắt đầu thấy ngại “Em làm sao?”

“Sao nhất định phải giúp anh? Như em bây giờ không phải tốt lắm sao? Em còn là sinh viên, phải đặt bài vở lên đầu.”

“...Em không nghĩ bị người nói xấu.” Nhạc Tư Trà bĩu môi. Lời Lữ Tiểu Như nói khiến cậu cảm thấy chột dạ. Cậu cảm thấy hiện giờ mình cứ như bị bao đường, dù chuyện gì xảy ra, Diệp Kinh cũng giúp cậu giải quyết, chưa bao giờ cần cậu quan tâm.

Người thông minh như Diệp Kinh đương nhiên hiểu ý cậu. Anh thở dài, ôm lấy cậu “Em cảm thấy mình thực vô dụng?”

“Ừm.”

“Anh lại không thấy thế. Em rất thông minh cùng có khả năng. Từ ngày chúng ta biết nhau, em luôn chăm sóc anh, lại nói, thật ra em bao dưỡng anh mới đúng? Bao anh ăn, ở, còn chăm sóc anh tốt thế. Không ai có thể làm tốt hơn em.”

Nhạc Tư Trà nghe thế nụ cười, nhưng vẫn nói “Nhưng là em luôn khiến anh gặp phiền toái.”

“Em cũng mang lại niềm vui và hạnh phúc cho anh. Đây là những điều anh chưa từng được cảm nhận. Em chỉ cần cứ như thế là đủ rồi, nếu em muốn giúp anh thì cứ tiếp tục chăm sóc quan tâm anh đây này.”

“Ra em là bảo mẫu cơ đấy!” Nghe những lời của Diệp Kinh. Nhạc Tư Trà cũng không còn băn khoăn nữa, cũng vui vẻ hơn, bắt đầu cọt đùa.

“Không, em là chủ cho thuê của trái tim anh, trong đó chỉ tràn ngập hình bóng em.” Diệp Kinh thấy cậu không còn rầu rĩ liền nói ngon ngọt.

Những câu ngọt ngào thế ai chẳng thích? Ít nhất thì Nhạc Tư Trà vui lắm, cậu ở trong lòng Diệp Kinh cười ha ha không ngừng.

“Em cũng đặt anh ở trong lòng nha!”

“Anh biết.” Diệp Kinh cũng hiểu được tấm lòng của cậu.

“Tư Trà.”

“Vâng?”

“Anh yêu em!” Đây là lần đầu tiên anh nói ra những lời vẫn chôn sâu trong đáy lòng mình.

“Ừm, em cũng thế, vô cùng vô cùng yêu anh.” Nhạc Tư Trà đáp lại không chút do dự.

Hai bờ môi thiếp lại gần nhau.

....

Từ tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng lên, ai cũng không muốn ra ngoài cháy nắng. Cuộc sống của Nhạc Tư Trà chỉ còn từ nhà tới trường, từ trường về nhà.

Nhưng đôi khi cậu vẫn đi xa nhà, ví dụ như hôm nay.

Nhạc Tư Trà dẫn Axue tới cửa hàng thú cưng. Viên Vĩ đã giúp cậu liên hệ bác sĩ thú y để làm kiểm tra tổng thể cho nó, xác định khi nào sẽ sinh. Diệp Kinh có việc từ sớm nên cậu đành đi một mình.

Mang Axue đương nhiên phải có Art, mà có Art đương nhiên Miêu Miêu cũng lẽo đẽo theo.

Vì thế, cả khu nhà liền thấy Nhạc Tư Trà dắt theo hai con chó ngao cao lớn, dẫn đầu là một con mèo trắng muốt xinh xắn – trời nóng quá, Miêu Miêu không chịu đứng trên đầu Art, cũng không cho ai ôm. Cả đội rêu rao khắp xóm.

“Tư Trà, cháu đi đâu thế?” có người quen hỏi.

“Axue có thai, cháu dắt nó cho bác sĩ thú y xem.”

Bởi có gương tốt là Miêu Miêu và Art, mọi người đều biết Nhạc Tư Trà rất có tay nuôi. Vậy nên, khi Axue đi ra từ không gian, mọi người chỉ thấy nó đẹp, chứ không để ý tới lực công kích nó mạnh thế nào. Thậm chí, có khi còn có đứa bé muốn sờ sờ nó, người lớn cũng không cấm, thậm chí hào hứng lại xem. Mọi người chấp nhận rất nhanh.

Nhưng là mọi người cũng biết kiểm chế. Trêu chọc nó, cũng chỉ khi Nhạc Tư Trà ở mới dám.

Gọi một chiếc taxi, thanh toán gấp đôi lái xe mới miễn cưỡng đồng ý chở họ. Hai con chó ngao, quá khủng!

Tới nơi, Viên Vĩ đã đang chờ. Hắn mở cửa hàng thú cưng, đương nhiên có mời bác sĩ thú y, giúp Nhạc Tư Trà xem hộ con thú đang mang thai là chuyện nhỏ.

Đi cùng Viên Vĩ có Niếp Khải, hôm nay nghe Nhạc Tư Trà tới nên anh mới cố tứ tới chờ.

“Đây là con tuyệt ngao của em a, đúng là trần phẩm, em có nó từ đâu thế?” Viên Vĩ quay quanh Axue chắc chắn là kỳ, đây là lần đầu tiên hắn thấy tuyệt ngao.

Nhạc Tư Trà mỉm cười, để nhân viên cửa hàng dắt Axue cho bác sĩ xem, quay sang chào hỏi Niếp Khải “Anh Niếp, lâu rồi không gặp.”

“Đúng thế, từ ngày em mang ba bồn hoa đó tới cho anh vẫn chưa gặp. Vậy mà anh cứ tưởng em sẽ qua uống trà.”

“Cũng vì bận quá, lần trước tới chỗ anh Viên lại nghe nói anh đi xa nhà nên em không ghé tới được.” Nhạc Tư Trà ngượng ngùng nói “Anh tìm em có việc?”

“Ừ, anh muốn hỏi em còn cô kỳ hoa dị thảo nào sao?” Niếp Khải hỏi thẳng vấn đề.

“Tôi nói, ông không tham quá đi, ba bồn lần trước đã giúp ông lời không ít, còn thêm giá cho ông. Hôm nay bảo sao có rảnh qua chỗ tôi, ra là muốn hỏi Nhạc Tư Trà.” Viên Vĩ không vui.

“Mấy loại kỳ hoa dị thảo này đâu dễ nuôi sống, số em trồng chết cùng nhiều.” Nhạc Tư Trà làm ra vẻ khó xử.

Niếp Khải vừa nghe, liền vội vàng “Tiểu Nhạc, lần này em nhất định phải giúp anh.”

“Sao thế?”

“Lần trước không phải anh đã kể ở thành phố B có một hội yêu hoa, cứ một đoạn thời gian lại tổ chức triển lãm sao?”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà còn nhớ chuyện này, khi ấy cậu cũng muốn đi xem, sau lại quên mất.

“Lần trước, sau khi em gửi bán mấy bồn kia ở chỗ anh, họ liền mời anh nhập hội đó. Anh vẫn thích hoa cỏ liền đồng ý. Không ngờ trong hội còn lục đục với nhau, hội trưởng cùng phó hội trưởng không hợp, suốt ngày đấu đá. Người mời anh thuộc phe hội trưởng, phó hội trưởng lại tương anh bên đấy nên vẫn thọc gậy bánh xe, nói nếu trong buổi triển lãm anh không có hoa thì không những không ở trong hội được mà cửa hàng cũng dừng nghĩ mở. Vậy nên lần này em nhất định phải giúp anh !!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Cậu cũng không đồng ý ngay sau khi nghe Niếp Khải nói. “Anh Niếp, hoa này cũng không phải hoàn toàn của em, thế này đi, để em về hỏi lại, sau đó trả lời anh, được không?”

Nếu Nhạc Tư Trà đã nói đến thế, Niếp Khải cũng không thể gượng ép nữa “Được rồi, em làm ơn nhanh chút được không, vài ngày nữa là tới cuộc triển lãm rồi.” nỗi lo lắng trong ánh mắt hần càng sâu.

Đội bác sĩ thú y kiểm tra xong, xác định thân thể Axue rất tốt, còn tiêm vắc xin phòng bệnh, Nhạc Tư Trà lại mua thêm chút đồ sùng vật dùng, mang theo 3 cục cung đi về.

Buổi tối, Nhạc Tư Trà đem chuyện này nói lại cho Diệp Kinh.

“Anh cảm thấy lời đó có thể tin sao?” Trải qua vụ bắt cóc lần trước, Nhạc Tư Trà đã hiểu được không nên dễ dàng tin tưởng người khác, vậy nên cậu mới thương lượng cùng Diệp Kinh.

“Ý em thế nào?” Diệp Kinh nghe Nhạc Tư Trà không đồng ý ngay lời của Niếp Khải thì thấy vô cùng vui mừng, như thế nghĩa là cậu đã có ý thức đề phòng người khác.

“Anh Niếp từng giúp em, nếu anh ấy nói thật, em cũng muốn trả lại.” Ý của Nhạc Tư Trà đã rõ, chỉ cần Niếp Khải không lừa cậu, cậu nhất định sẽ giúp.

“Anh sẽ cho người điều tra xem” Diệp Kinh lấy điện thoại ra gọi.

Không thể không nói, cấp dưới của Diệp Kinh làm việc rất nhanh chóng, không tới một giờ đã thông báo mọi việc.

Ra là mọi chuyện quả thật như Niếp Khải nói. Hội trưởng là phó hội trưởng của hiệp hội yêu hoa của thành phố B đã không hợp nhau trong nhiều năm, các phe phái trong hội tranh đấu kịch liệt. Nhất là vài năm gần đây, hội trưởng càng ngày càng lớn tuổi, sắp thoái vị, thế lực phó hội trưởng – Triệu Bác Triết bắt đầu bành trướng, người cũng trở nên kiêu ngạo hơn. Chỉ cần thuộc phe hội trưởng, ông ta không ngại ngăn mà chèn ép.

Mà Niếp Khải lại được bí thư của hội trưởng mời, đương nhiên bị phó hội trưởng nhận định là phe đó. Hơn nữa, sau khi nhập hội, biểu hiện lại rất xuất sắc nên phó hội trưởng càng muốn bắt chẹt hần.

Lần này là mấy tâm phúc của Triệu Bác Triết giăng bày làm cho hần chui vào, thế nên mới có tình trạng như hiện nay – nếu trong cuộc triển lãm không nằm trong top 3 sẽ bị đuổi khỏi hiệp hội, còn nếu không tham gia, thì đừng bao giờ chơi hoa nữa.

Điều kiện này đối với một người yêu hoa cỏ như Niếp Khải thì sao có thể chịu nổi.

“Em muốn giúp không?” Diệp Kinh cười nhạo.

“Đương nhiên. Coi như là bù lại nhân tình.” Nhạc Tư Trà cười nói.

Nếu đã quyết định giúp, Nhạc Tư Trà liền gọi điện cho Niếp Khải để hần khỏi sốt ruột. Đối phương nghe xong liên tục nói cảm ơn, cảm xúc lo lắng cũng giảm xuống không ít.

Sang chuyện chuẩn bị hoa cỏ, Nhạc Tư Trà hỏi Niếp Khải chủ đề của buổi triển lãm lần này.

“Chỉ cần hi hữu, quý báu là được.” Niếp Khải trả lời rất đơn giản, nhưng cũng thực phiến toái.

Vừa hiếm có, lại quý giá thì có rất nhiều, nhưng để nổi bật thì không phải dễ.

“Em chẳng phải có một bồn lan sao? Dừng nó đi.” Diệp Kinh đối với bồn lan điệp dường như mãi không héo tàn của Nhạc Tư Trà rất có ấn tượng.

“Bồn lan điệp kia?” Nghe anh nhắc tới, Nhạc Tư Trà mới nhớ ra bồn lan kia vẫn luôn tươi mới, sợ người thấy lạ bèn để và không gian. Lâu dần cũng quên.

Thời gian ra hoa của lan điệp bình thường từ sau tết âm lịch kéo dài tới 2, 3 tháng sau. Khi hoa héo, phải nhanh chóng cắt bỏ để giảm tiêu hao chất dinh dưỡng. Nếu cắt đúng, 2 đến 3 tháng sau lại có thể nở hoa.

Bây giờ nghĩ lại, lúc mua bồn hoa ấy là chín tháng, sao nó lại ra hoa?

Giờ lấy ra sẽ không lạ, nhưng là...

“Nó cũng không phải giống gì quý đi.”

“Biến dị.” Diệp Kinh đáp nhẹ tênh.

“A?” Nhạc Tư Trà không rõ, hỏi lại.

“Lần trước vào không gian, anh thấy nó đã biến đổi không ít.” Diệp Kinh giải thích.

“Vậy sao?” Từ có Du Nhiên, Nhạc Tư Trà rất ít khi vào không gian, có việc gì liền gọi Du Nhiên. Cậu đúng là quá ỷ lại rồi.

Tìm Du Nhiên, bảo nó dời bồn lan kia ra ngoài không gian.

Bồn lan điệp ấy vừa xuất hiện, Nhạc Tư Trà liền biết Diệp Kinh nói đúng, nó đúng là biến dị!

Lúc trước, Nhạc Tư Trà mua nó vốn là một bồn lan điệp sáu cánh, màu trắng. Giờ nó vẫn sáu cánh nhưng hoa nở ra đã khác.

Ban đầu, nó vốn chỉ có khoảng 7, 8 đóa thuần trắng trên một thân, nhưng giờ đã nở hơn 15 đóa, đáng vẻ xinh đẹp, nhìn thôi đã thấy động lòng.

Hơn nữa, hoa không chỉ còn một màu thuần trắng. Từ một đóa thuần trắng, giờ mỗi cánh đã một màu: trắng muốt, hồng nhạt, tím nhạt, vàng nhạt, đỏ cam, xanh thẫm. Sáu màu khác biệt đặt cùng một chỗ vô cùng hài hòa, không có vẻ lộn xộn mà còn xanh tươi vô cùng, giống như sáu chú bướm xếp thành hàng bay lượn. Cái cảm giác phiêu dật nhàn tĩnh ấy khiến người ta ngỡ như thơ như họa, như mộng như huyền.

Đến gần lại thấy, vốn lan điệp không có hương, nay lại có mùi hoa thoang thoảng thanh nhã.

Lan điệp có hương rất hiếm, nhưng nhiều người sau khi người nói nó thối, còn có người bị làm cho đau đầu.

Nhưng bồn này khác hẳn. Hương thơm của nó thanh u, thoát tục, phiêu hốt, như có như không lại thấm vào ruột gan. Ngẫu nhiên rảo đến khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Lan điệp không tính là quý, nhưng bồn này cũng là trân phẩm, tuyệt đối có thể cho là kỳ hoa dị thảo.

“Sao lại thành thế này nhỉ?” Nhạc Tư Trà vừa vui mừng vừa tiếc nuối. Vui mừng vì nó thật đẹp, tiếc nuối là vì so với diễm lệ như bây giờ, cậu càng thích nó bình thường thanh nhã như xưa.

“Hoa lan vốn mang trong mình gen biến dị, chủ nó lại đặt nó ở trong không gian, bởi vì ảnh hưởng của không gian, ong mật lại mang phấn các loài gian giao tạp vậy nên mới ra kết quả như vậy.” Du Nhiên giải thích.

Nhạc Tư Trà thật không biết nói sao, cậu đột nhiên có dự cảm không tốt “Mấy loại lan khác trong không gian thì sao?” Cậu vốn thích loài hoa quân tử này, lúc ấy mua không ít hoa non, đều đặt trong không gian.

“Biến dị không đồng đều. Ví dụ như gốc huệ lan kia đang phát triển theo hướng lan Phú Kiến (lan bốn mùa), dự đoán sau này dù không ở trong không gian vẫn sẽ nở suốt bốn mùa.” Du Nhiên đáp lại.

Vậy là, cậu không còn chậu hoa nào bình thường? Nhạc Tư Trà nghĩ sau này không dám cho ai xem hoa nữa.

Nhất định phải đi mua hoa tiếp!

Triển lãm hoa tổ chức vào giữa tháng năm, chỉ còn vài ngày nữa. Có lẽ Triệu Bác Triết đã tính kế tốt, dù Niếp Khải có thể mang tới kỳ hoa dị thảo cũng đã chuẩn bị trân phẩm có thể đạt giải nhất.

Nhạc Tư Trà đúng là giúp hấn công lớn.

Nhạc Tư Trà vốn định mang hoa trực tiếp giao cho Niếp Khải, nhưng hấn sợ đêm dài lắm mộng, liền nhờ cậu mang đến đúng ngày triển lãm.

Nhạc Tư Trà thấy có thể thuận tiện ngắm triển lãm hoa, cũng đồng ý.

Đó là một ngày nắng chan hòa, đúng là là một ngày nóng bức.

Nhạc Tư Trà kéo Diệp Kinh cùng tới xem – thành tích hai người không sai, lại có đặc quyền, trường học cũng nhắm một con mắt mở một con mắt.

Buổi triển lãm diễn ra ở một vườn cây của thành phố B. Hội yêu hoa thuê một khoảng sân khấu ngoài trời rộng lớn, để tiện cho khách tới thăm.

Bởi vì cách thời gian bắt đầu còn một lúc, nên cửa vào vẫn đặt biển cấm vào. Nhạc Tư Trà dẫn Diệp Kinh hào hứng xem xét xung quanh, còn chụp không ít ảnh.

Tới gần 9h, người tới xem cũng dần nhiều lên. Biển cấm cũng bỏ đi. Mọi người bắt đầu đi vào.

“Không còn sớm nữa, chúng ta mang hoa qua thôi.” Diệp Kinh kéo lại còn muốn đi thăm quan Nhạc Tư Trà “Chờ đưa xong, anh với em lại từ từ đi xem”

“Thời gian không còn sớm, chúng ta trước đem hoa đưa qua đi đi.” Diệp Kinh kéo lại còn muốn tiếp tục đi thăm đích Nhạc Tư Trà. “Chờ đưa xong rồi hoa chúng ta ở từ từ xem?”

Tìm một góc không ai tới lấy hoa ra, bồn hoa này dùng túi đen bọc nên cũng không sợ người chú ý,

Chậu hoa không lớn, Nhạc Tư Trà từ chối sự giúp đỡ của Diệp Kinh, một mình ôm vào buổi triển lãm.

Không thể không nói, lần này tổ chức rất thành công, du khách tới xem hoa chật như nêm cối.

Nhạc Tư Trà nhờ Diệp Kinh che chắn mà tránh đi đám người, đi tìm Niếp Khai.

Kỳ hoa dị thảo tham dự cũng không phải đặt trên đài, mà giữa khung cảnh thiên nhiên đầy hương hoa và tiếng chim.

Những loài hoa này đều được bày đặt khéo léo ở mỗi vị trí riêng. Có khi ở trên cây, có khi ở trong một bụi hoa. Được những hoa cỏ bình thường tôn lên càng khiến chúng thướt tha, đa dạng, giống như một vị gia nhân khuynh thành ở giữa chốn tiên cảnh.

“Chỗ kia.” Tìm một lúc lâu, Nhạc Tư Trà mới tìm được Niếp Khai ở một góc hẻo lánh, đang cùng vài người tranh luận điều gì, dường như đang yếu thế.

Hai người lại gần thì nghe rõ hơn bọn họ đang nói gì.

“Đợi chút.” Diệp Kinh kéo lại Nhạc Tư Trà đang muốn đi lên “Nghe bọn họ nói gì.” Nhờ báo cáo của cấp dưới, Diệp Kinh dễ dàng nhận ra kẻ đang tranh luận với Niếp Khai là Triệu Bác Triết.

Nhạc Tư Trà đang định tiến tới thì bị Diệp Kinh cản lại.

Niếp Khai đưa lưng về phía họ nên không phát hiện hai người đã tới. Hắn đang phàn nàn với Triệu Bác Triết “Triệu phó hội trưởng, chỗ kia không hợp để đặt hoa, tại sao không đổi cho tôi? Hội trưởng nói còn rất nhiều chỗ trống cơ mà?”

Chỗ Niếp Khai nhắc tới là một gốc đại thụ, dường như từng bị sét đánh, bị chia làm hai nửa, một bên té xuống, một bên vẫn sinh trưởng. Chỗ đó không chỉ không thích hợp để đặt bồn cây mà xung quanh còn có mấy loại hoa cỏ linh tinh, tuy rằng không tệ, nhưng kém rất nhiều so với những nơi khác.

Triệu Bác Triết ghét nhất bị người khác gọi ‘phó hội trưởng’, giờ nghe Niếp Khai nói thế, trong lòng càng hận nhưng vẻ mặt cũng không để lộ ra, chỉ tỏ vẻ khó xử “Niếp Khai, không phải chúng tôi không muốn cho anh đổi, mà chỗ khác đều đã có người muốn, lại nói, hoa của anh giờ này còn chưa thấy tới, anh không phải lừa chúng tôi ư?” Lão khinh miệt nhìn tầm bễ, lan điệp? Loại hoa tầm thường thế cũng dám xưng là kỳ hoa? Tưởng bọn họ là mấy kẻ quê mùa ngoài chợ sao?

Gương mặt Niếp Khai đỏ lên, trong lòng cũng lo lắng. Hắn chưa từng nhìn thấy bồn lan điệp đó của Nhạc Tư Trà, chỉ biết là biến dị giống. Nếu hoa Nhạc Tư Trà đem tới không tốt, hắn liền xong đời. Vậy nên, để bảo đảm, hắn cũng đã tự tìm một ít kỳ hoa dị thảo “Chuyện này không cần Triệu phó hội trưởng nhọc lòng, dù hoa không tới, tôi cũng đã chuẩn bị khác.” Hắn chia chia mấy giống hoa trên mặt đất.

Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh cuối cùng hiểu ra, mấy loại trên đất kia là của Niếp Khai. Bọn họ không hiểu, cũng không phát hiện chúng có gì hơn người.

“Giống lan kia của anh tuy rằng xuất chúng nhưng vẫn là mầm, mà đã nở hoa thì chỉ khác lạ chút, không tính trân quý.” Một lão già lắc đầu tiếc nuối, ông chính là hội trưởng của hội yêu hoa – Cung Bạch Tân.

Niếp Khai cũng biết dựa vào mấy loại hoa đó, muốn thắng là không thể, nhưng ít nhất hắn có tham gia buổi triển lãm, dù không thể thắng nhưng cũng sẽ không bị đuổi ra khỏi giới chơi hoa. Bị mất mặt hay hoàn toàn cắt đứt rễ, đương nhiên hắn chọn phương án đầu tiên.

“Mấy thứ này dù có gộp lại cũng không thể bì với bồn ‘Đại Nhất Phẩm’ cực phẩm của tôi.” Triệu Bác Triết đắc ý nhìn bồn cây đang được du khách vây xem cách đó không xa, đó là của lão, bồn cực phẩm huệ lan tên “Đại Nhất Phẩm”, là danh phẩm đã đạt được kim thưởng trong “Hội chợ hoa lan toàn quốc” năm ngoái. Lão phải hao tốn bao tiền của mới đạt được.

Niếp Khai biết hoa của Triệu Bác Triết quý, mấy người yêu hoa mà không yêu loài hoa quân tử này? Hội chợ năm trước hắn cũng đi xem, bồn “Đại Nhất Phẩm” kia đúng là khó gặp. Nghĩ vậy, lòng hắn càng trở nên nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh nhìn Triệu Bác Triết dẫn người rời đi, chỉ còn lại Niếp Khải và lão già kia, lúc này hai người mới mang chậu hoa bước qua.

“Anh Niếp, em mang hoa tới.” Nhạc Tư Trà nói.

“Tiểu Nhạc, cuối cùng em cũng tới, anh lo muốn chết.” Niếp Khải thấy Nhạc Tư Trà thì vui vẻ hẳn, cuối cùng cũng đến.

Lão già bên cạnh có chút ngạc nhiên nhìn hai người, không ngờ diện mạo cả hai đẹp đến vậy.

“Vừa mới dạo một vòng trong vườn nên muộn chút.” Buông chậu hoa trong tay xuống, Nhạc Tư Trà cười xin lỗi, nếu không phải Diệp Kinh nhắc nhở, cậu còn muốn đi dạo xem tiếp.

“Giờ cũng không muộn, nó đây sao?” Niếp Khải nhìn chậu hoa trước mặt Nhạc Tư Trà, xung quanh là túi đen to, không nhìn được như thế nào.

“Trước đừng xem nó, anh Niếp, chỗ để hoa đã chuẩn bị sao?” Nhạc Tư Trà cố tình làm vẻ thần bí.

“Sao mà phải bí mật thế?” Không chỉ Niếp Khải mà Cung Bạch Tân cũng tò mò.

“Chút nữa anh sẽ biết. Yên tâm đi, sẽ không khiến anh thất vọng.”

“Được rồi, em đã nói thế thì thôi, giàn hoa ở kia.” Niếp Khải chỉ chỉ cái giá bên cạnh.

“Đặt đây đúng là xấu mặt.” Nhạc Tư Trà nhìn giá gỗ trống hoác ấy, nhận xét.

“Biết sao được, lần triển lãm này là Triệu Bác Triết chủ trì.” Niếp Khải nhìn xung quanh. Hôm qua, khi hắn biết được sắp xếp chỗ này, xung quanh trừ bỏ gốc cây đại thụ, hoa cỏ đều bị mang đi rồi. Mấy loại hoa trên mặt đất kia là hắn tự mang tới, trừ bỏ hai loại là trần phẩm thì còn lại đều là bình thường.

“Là tôi làm phiền cậu rồi, thật xin lỗi! Tiếp Niếp.” Cung Bạch Tân áy náy nói, năm nay ông sẽ về hưu, cũng đâu không lại Triệu Bác Triết.

“Đừng nói thế, nếu không phải bình thường ngài thường thức chiều cổ, tôi cũng không chống cự được tới hôm nay.” Niếp Khải nghiêm túc nói, hắn vẫn không chịu rời đi hiệp hội phần lớn là vì lão già này. Ở ông, Niếp Khải học thêm được rất nhiều thứ hữu dụng, Niếp Khải vẫn coi ông là thầy mình, nếu có thể giúp được, cũng là trách nhiệm của hắn.

Vậy nên hắn cũng hi vọng thắng, vụ cá cược giữa hắn và Triệu Bác Triết là song phương. Hắn thua – hắn rời khỏi hiệp hội, Triệu Bác Triết thua – trước khi Cung Bạch Tân về hưu, gã phải nghe lời ông, không được bằng mặt không bằng lòng.

Mà giờ tất cả chỉ có thể dựa vào Nhạc Tư Trà.

Nhạc Tư Trà nhìn chung quanh, cời giày, bỏ bồn hoa xuống, cẩn thận tránh những hoa cỏ trên mặt đất, lại chỗ cây đại thụ kia.

Cây đại thụ này có đường kính không đến 10cm, bị sét đánh đến sát gốc, dường như chia thành hai nửa, chỉ còn một đoạn ngắn gần đất là nổi một chỗ. Một nửa tiếp tục hướng lên trên phát triển, một bên lại mọc ngang. Thú vị là có một nơi thân cây rỗng ruột, vậy mà vẫn có thể sống, đúng là kỳ tích. (có cây thế này mình cũng đi thăm quan luôn)

Nhạc Tư Trà ngồi xổm xuống, quan sát cẩn thận chỗ rỗng kia. Cửa lỗ trống ngay chỗ đại thụ bị nứt ra, nhìn xuống có thể thấy lỗ này không sâu, còn nhỏ hơn chậu hoa của cậu, xung quanh còn có lá mầm, xanh mướt.

Nhạc Tư Trà đột nhiên nảy ra một ý “Anh Niếp, có búa không?”

“A? Phòng trực ban có.” Niếp Khải tuy rằng không biết cậu cần búa làm gì nhưng vẫn đáp lại.

“Vậy nhờ anh đi lấy giúp em.”

“A, được, em đợi chút.” Niếp Khải rời đi mượn búa.

“Diệp Kinh, anh mang bồn qua hộ em.”

“Ừm.” Diệp Kinh mang bồn hoa vừa đặt trên đất qua cho Nhạc Tư Trà, chân chừ chút, cũng bỏ giấy ra.

“Em định làm gì?” Diệp Kinh đứng cạnh cậu, thì thầm hỏi.

“Anh đoán xem?” Nhạc Tư Trà nở một nụ cười buồn bã, một bàn tay vói vào lỗ cây.

Diệp Kinh thấy rõ thứ bùn đất rơi xuống nơi đầu ngón tay cậu – là đất trong không gian!

Chẳng lẽ.... Diệp Kinh đã hiểu, chỉ lẳng lẳng xem cậu làm gì.

Phía sau, Cung Bạch Tân kỳ quái nhìn họ, không hiểu đang làm gì.

Niép Khai nhanh chóng mang búa về.

Nhạc Tư Trà nhận búa, đang định động tay.

“Để anh đi.” Diệp Kinh nói.

“Ừm.” Nhạc Tư Trà hào phóng đưa búa cho anh.

Sau đó, Diệp Kinh dưới ánh mắt khiếp sợ của Cung Bạch Tân và Niép Khai, đập vỡ chậu hoa. Hành động của Diệp Kinh cũng khiến không ít du khách tức giận, mọi người không hiểu anh làm vậy để làm gì.

“Cậu làm gì?” Niép Khai không thể tin được những gì mình thấy, định tiến lên ngăn cản thì bị Cung Bạch Tân ngăn lại.

“Đừng lo, không thấy cậu bé kia không ngăn sao.”

Giờ Niép Khai mới chú ý Nhạc Tư Trà chỉ vui vẻ nhìn Diệp Kinh, không hề có ý ngăn cậu ta lại, thế này mới an tâm.

“Được rồi.” Diệp Kinh đã đập vỡ hết chậu hoa, chỉ còn đất bên trong.

“Còn lại để em.” Nhạc Tư Trà nâng hoa lên, bỏ vào hốc cây, bỏ cả đất rơi xuống vào, nhẹ nhàng nén.

Hai người phía sau giờ mới hiểu được họ định dùng hốc cây thành chậu hoa thiên nhiên.

“Anh Niép, hội trưởng Cung, giờ có thể lại xem rồi.” Nhạc Tư Trà vẫy vẫy tay gọi hai người tới, nụ cười của thiếu niên cũng kéo du khách lại.

“Em xúc lên này.” Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh bỏ dây thừng ra, rồi gỡ gói to xuống rồi.

Ngay sau đó, một mùi thơm thoang thoảng theo gió bay tới, khiến người ta cảm thấy khoan khoái, dễ chịu, nếu không chú ý lại không nghĩ thấy nữa nhưng vẫn khiến long say mê.

Càng ngày càng nhiều người theo hương mà đến, để rồi thấy được vị mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành kia.

Dưới gốc đại thụ, hoa cỏ cúi đầu, mà ở giữa thân đại thụ có một loại kỳ hoa đón gió phấp phới, ngạo nghễ hậu thế.

Không phải mèo khen mèo dài đuôi, nhưng nó quả thật như tiên nữ trên chín tầng mây, kinh thường cùng những bông hoa phẩm tục kia tranh sắc.

“Quả là hoa đẹp!” Cung Bạch Tân vô cùng kích động, trước nay ông vẫn mê lan, nhưng lại không thích duy nhất lan điệp, luôn cảm thấy nó quá diễm lệ, mất đi cái thanh nhã đậm tổ của lan, nhưng gốc cây này lại phá vỡ định kiến của ông “Hương thơm ngan ngát động lòng, dáng điệu thướt ta, ngọc cơ thủy cốt, đúng là cực phẩm lan.”

Nó có nhiều màu lại vẫn đẹp thuần túy, đẹp siêu thoát, tao nhã như trich tiên hạ phàm.

Chưa từng được nhìn một gốc cây diễm lệ mà lại không mị tục như thế, từng đoá từng đoá như bướm vút sẽ bay đi, đúng là khiến người ta sợ hãi.

Nếu thật sự bay đi thì làm sao bây giờ?

Cung Bạch Tân không thèm để ý hình tượng, xông lên quan sát vị tiên tử này. Bên cạnh ông cũng là những người không kim lòng nổi – Niép Khai cũng một đám du khách chen chúc. Mọi người kích động lời những thứ gì có thể chụp được ra chụp, cũng may họ không được lại gần, chỉ còn cách ghéech cổ xem.

Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh tự giác lùi lại, nhường đường cho mấy người yêu hoa, không lại khiến người ta ghét.

Bên ngoài đám người, Triệu Bác Triết xanh mét nhìn gốc lan điệp kia, dù hận thế nào gã cũng biết, quán quân lần này không phải Niép Khai thì còn ai.

Đội hai người kia thưởng hoa xong mới cảm thấy mỹ mãn lại chỗ Nhạc Tư Trà.

“Cậu bé, chậu hoa này gọi là gì?” Cung Bạch Tân còn chưa hết kích động, hai mắt vẫn dán vào hoa.

“Cháu gọi ‘trích tiên’”. Nhạc Tư Trà nói, là chủ hoa, cậu có quyền đặt tên cho nó.

Diệp Kinh lại bị kỹ thật đặt tên của cậu làm cho méo mặt. Nhạc Tư Trà âm thầm nhéo anh một phát.

Không ngờ, Cung Bạch Tân lại thích tên này “‘Trích tiên’ đúng, chỉ có tên này mới xứng với nó. Tên hay.”

“Ngài chê cười rồi.” Nhạc Tư Trà bị khen đến ngượng.

“Cậu bé, ta có một yêu cầu hơi quá, mong cháu có thể đồng ý.” Cung Bạch Tân rút lại nụ cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Hội trường cứ bảo cháu tiểu Nhạc là được rồi, có gì giúp được, mời ngài cứ nói.” Nhạc Tư Trà qua Diệp Kinh biết được không ít chuyện của lão giả này, cũng bị sự công chính của ông thuyết phục, thấy vẻ mặt ông nghiêm túc cũng cảm thấy nghiêm trọng hơn.

“Ta hi vọng ‘Trích tiên’ có thể đại biểu thành phố B tham gia ‘Hội chợ thế giới lan’ năm sau nước R tổ chức.”

“A? Nhưng là hoa kỳ mau qua, đến tháng sau sẽ tàn.” Nhạc Tư Trà không ngờ Cung Bạch Tân sẽ nhờ cậu như vậy, cậu theo bản năng mà tìm có từ chối.

“Ha ha, tiểu Nhạc, cháu đừng nói dối.” Cung Bạch Tân cùng Niếp Khải nhìn nhau cười.

“Sao?” Nhạc Tư Trà không hiểu.

“Chúng ta đều là người yêu hoa, từng sống trong hoa, sao có thể không biết hoa này có thể nở thêm ít nhất hai tháng.” Niếp Khải trả lời, hẳn không biết sao có thể dời thời gian lan điệp nở, nhưng hoa này còn có thể nở bao lâu, hẳn vẫn biết.

Kỳ thật hoa này vẫn chưa tàn bao giờ, Nhạc Tư Trà đương nhiên sẽ không nói Niếp Khải đã sai. Cậu nhìn Diệp Kinh, thấy anh cũng gật đầu mới đáp “Nếu vậy, lúc ấy chúng cháu sẽ mang hoa tới.” Nếu hiện giao cho họ, Nhạc Tư Trà cũng thấy lo “Nhưng cháu muốn trong buổi triển lãm nó sẽ dưới danh nghĩa của hai người, cháu không muốn bị người biết tên.”

Hai người nghe vậy liền đồng ý, danh loại song thu như thế, ai nỡ từ chối.

Kết quả buổi triển lãm không cần nói cũng biết, ‘Trích tiên’ của Nhạc Tư Trà thắng được quán quân, thậm chí có người ra giá một ngàn vạn để mua nhưng bị cậu từ chối.

Chờ buổi triển lãm kết thúc, cả hai mới mang hoa về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Khi báo chí bắt đầu tuyên truyền ‘Công ty dược Đông Phương’ – công ty chế dược thuộc Đông Phương gia – chế tạo ‘Tiên tích 1’ thì Nhạc Tư Trà mới nhớ tới bệnh tình của cô con gái ngài đại sứ.

“Tình trạng khôi phục khá tốt, nghe nói đã có cảm giác.” ‘Tiên tích 1’ vốn là hàng pha loãng, so với thuốc gốc thì hiệu quả kém rất nhiều. Thế nên, sản phẩm này chính là gian – thương.

“Vậy cha anh thì sao?” nhắc tới mới nhớ.

“Anh còn tưởng em quên rồi.” Diệp Kinh chế nhạo nhìn cậu “Cũng gần bình phục rồi, vài ngày nữa ông sẽ ra viện.”

“Thế là tốt rồi.” Nhạc Tư Trà cũng chỉ thuận miệng hỏi, đã biết đáp án cũng không để tâm nữa, tập trung xem sách.

“Đang xem gì thế?” Diệp Kinh tò mò nhìn tên “[Sách dạy nấu ăn bách khoa toàn thư]? Sao đột nhiên em lại xem này?”

“Gần đây muốn ăn mấy món đặc biệt chút?” Nhạc Tư Trà lật trang, nói “Thứ ba tuần này nhớ về sớm.”

“Có chuyện gì thế?” Diệp Kinh hỏi tưởng lại lịch trình của mình.

“...” Nhạc Tư Trà nhìn Diệp Kinh đầy quái dị “Anh không nhớ?”

“Nhớ gì?” Diệp Kinh không hiểu.

“...Không có gì, nhớ về sớm là được.”

“Thật sự là phản ứng gì cũng không có?” Lâm Thanh Nhã không thể tin nổi.

“Vâng.” Nhạc Tư Trà nhấp một ngụm nước lạnh, nói.

Hai người đang ngồi ở quán nước ngọt trước đây Từ Tuyết hẹn cậu ra, không vắng tanh như lần đó, hôm nay trong quán đầy khách, dưới cái nắng chói chang này, ngồi trong quán hưởng điều hòa, uống đồ lạnh đúng là thiên đường.

Tuy đông nhưng ai nấy đều im lặng nên trong quán không hề ồn ào, ngược lại là Lâm Thanh Nhã quấy nhiễu họ.

Mới thốt ra, cô chợt nhận thấy điều đó, cười xin lỗi với mọi người, sau đó để sát vào Nhạc Tư Trà, lặp lại câu hỏi “Anh ta thật sự không có phản ứng gì?”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà cũng chẳng biết nói sao, cậu không ngờ Diệp Kinh lại quên sinh nhật của chính mình, nhưng vẫn nói đỡ cho anh “Bình thường anh ấy bận như thế, không nhớ là chuyện bình thường.” Người Trung Quốc chủ yếu tính sinh nhật theo Âm lịch, không để ý thì quên là chuyện bình thường.

“Nhưng thế cũng tốt, chúng ta có thể tạo bất ngờ cho hắn.” Lâm Thanh Nhã cười rộ lên “Mau, đi chọn quà.”

“Vâng.”

Hai người tính tiền rồi đi.

“Anh về rồi.” Nhạc Tư Trà mặc tạp dề, đón Diệp Kinh trước cửa, cầm lấy túi xách của anh.

“Ừm.” Dù bất ngờ trước sự nhiệt tình của cậu nhưng anh vẫn rất hưởng thụ. Vốn đang cảm thấy phiền muộn cũng thoải mái hơn.

“Sao vậy? Nhìn anh không được vui.” Đầu chỉ không vui, mà là cực kỳ tệ, nhìn mặt anh xanh mét cả.

Diệp Kinh ngã vào sofa “Hôm nay cha tìm anh.”

“Sao nữa?”

“Ông ta muốn anh đính hôn.” Diệp Kinh vừa nói vừa chú ý đến phản ứng của Nhạc Tư Trà trong bếp.

Vốn đang định thả rau vào bếp chợt nghe thấy câu đó của anh, tay Nhạc Tư Trà run lên, giọt nước rơi vào chảo, mỡ nóng bắn lên cánh tay cậu.

“A!” Nhạc Tư Trà đau quá, bỏ ngay thứ đang cầm vào chảo.

“Không sao chứ?” Diệp Kinh vọt tới, cầm lấy tay cậu, cẩn thận xem xét, thấy chỉ hơi đỏ lên mới an tâm “Sao lại không cẩn thận thế?” anh khóa ga lại, dắt Nhạc Tư Trà vào phòng khách, bôi thuốc mỡ cho cậu – lo quá mà quên luôn có nước trong không gian.

Nhạc Tư Trà để kệ anh bôi thuốc, một lúc lâu sau mới mở miệng “Anh trả lời thế nào?”

Diệp Kinh nhìn gương mặt tái nhợt của Nhạc Tư Trà, khẽ cười “Đương nhiên là từ chối.”

Sau đó hôn lên gương mặt đã hồng hào lại của cậu, Diệp Kinh ôm cậu vào lòng, anh thích ôm cậu như thế, mỗi lần ôm cậu đều thấy mình thỏa mãn, giống như có được cả thế giới “Anh đã nói sẽ luôn bên em, tuyệt đối không bao giờ thay đổi.”

“Vâng.” Khóe môi Nhạc Tư Trà khẽ nhếch, lại nghĩ đến vấn đề khác “Vậy sau này nếu cha anh lại muốn anh đính hôn thì sao giờ?”

“Anh đã nói thẳng với ông ấy rồi.” Diệp Kinh thích thú nghịch hai bàn tay cậu, vừa nghịch vừa kể chuyện hồi chiêu.

“Tuổi con cũng đã không nhỏ, nên lo chuyện hôn nhân.” Diệp Triền Hạo chống cây gậy được làm tinh xảo, tuy thân thể đã gần như khôi phục hoàn toàn nhưng vẫn còn chút gượng gạo – đây là Diệp Kinh cố tình.

“...” Diệp Kinh không nói gì, ý bảo ông tiếp tục. Anh biết, đây không phải là Diệp Triền Hạo quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của anh.

“Ta và di Đàm đã bàn với nhau, tìm vài vị danh môn thiên kim, hy vọng khi nào có thời gian con sẽ tìm hiểu mấy cô bé ấy.” Diệp Triền Hạo đặt mấy tấm ảnh chụp trước mặt Diệp Kinh. Ông không giám tự quyết quá nhiều, mối quan hệ của ông và Diệp Kinh tuy đã tốt hơn nhưng so với cha con bình thường vẫn còn kém xa.

Diệp Kinh cười lạnh “Chuyện không muốn vẫn phải làm, tôi nghĩ ông hiểu.” Năm đó chẳng phải ông ta bị ép lấy mẹ anh sao. Chẳng nhẽ lại muốn mọi chuyện tái diễn?

Diệp Triền Hạo run lên, mắt tự nhiên nói “Ta chỉ mong con có thể sớm kết hôn, nếu con không thích có thể đổi.”

“Vậy nên ông cho người điều tra tôi?” Diệp Kinh khinh thường “Nếu đã tra, hẳn nên biết tôi đã có người.”

“Cha chỉ là quan tâm con, gần đây mọi người đều lo tin con có bạn gái, ta chỉ là muốn biết người đó là ai.” Không ngờ lại là con trai. Nghĩ đến đây, ông càng cương quyết “Cậu ta chỉ là món đồ chơi mà con thích nhất thời thôi.”

“Bao năm rồi, tôi vẫn tưởng ông biết tính tình của tôi. Đối với chuyện tình cảm, tôi tuyệt đối không phải kẻ không biết chịu trách nhiệm như ông.” Anh đứng lên, nhìn gương mặt cắt không còn giọt máu của ông “Ông đã có một người con để nói dối tông đường, vậy thì không cần can thiệp đến chuyện của tôi.”

“Con sẽ bị thế nhân chê cười.” Diệp Triển Hạo nhớ tới người vợ đã chết của mình, đó người ông có lỗi nhất. Trong lòng càng cảm thấy áy náy, cũng không có ý phản đối con mình.

“Thì sao, đây là chuyện của tôi, bọn họ muốn nói gì thì nói.” Diệp Kinh không thêm để tâm, anh là người đứng ở đỉnh của Kim tự tháp, cần gì để ý lời đàm tiếu của những kẻ bên dưới.

“Cậu bé Nhạc Tư Trà kia thì sao? Cậu ta cũng nghĩ như con?” Diệp Triển Hạo hỏi lại.

“Tôi sẽ bảo vệ cậu ấy, tuyệt không để bất cứ kẻ nào khiến cậu ấy tổn thương.” Về mặt Diệp Kinh trở nên âm lãnh đầy đáng sợ.

Diệp Triển Hạo thế thế, chỉ biết con mình tuyệt đối sẽ không quay đầu lại.

“Ông ấy dễ bị thuyết phục vậy sao?” Nhạc Tư Trà cảm thấy ngạc nhiên.

“Không đồng ý thì có làm được gì? Anh mạnh hơn ông ta, ông ta lại thấy thẹn với anh, có thể làm gì?” Diệp Kinh hôn lên khóe môi Nhạc Tư Trà.

“Cũng đúng.” Nhạc Tư Trà gật đầu, chui ra khỏi lòng Diệp Kinh “Com tối cũng xong rồi, em đi dọn.”

“Để anh giúp.” Diệp Kinh đi theo.

Bữa tối rất phong phú, tuy lượng không nhiều, chỉ có bốn món mặn, một canh, nhưng đều là món Diệp Kinh thích – thịt kho đầu sư tử, sò quế ngư, ngư hương cà, đậu hũ ma bà, chè hạt sen mộc nhĩ.

“Hôm nay là ngày gì mà toàn món ngon thế nhỉ?” Diệp Kinh nhìn bàn ăn, hỏi.

Ngày thường, Nhạc Tư Trà đầu làm thịnh soạn thế, món nào món nấy đều như hàng mỹ nghệ, đặc biệt là bát canh hạt sen mộc nhĩ, không ngờ đó lại là đĩa hẩu được chạm hẩu được chạm hoa văn.

“Ngon quá.” Diệp Kinh gấp một miếng sò quế ngư “Thịt dày, vị ngon, của tự nhiên?”

“Ừm, em tôi tặng hai bát.” Con cá quế này là cậu mất cả buổi mới bắt được, tài liệu của bàn ăn này đều là cậu tự kiếm.

“Cảm giác như em có chuyện giấu anh.” Diệp Kinh buông đũa, Nhạc Tư Trà biểu hiện quá rõ ràng, nếu là bình thường, trừ phi là anh chọn món, nếu không Nhạc Tư Trà cũng không tỉ mỉ như hôm nay,

Nhạc Tư Trà ngồi đối diện anh, mỉm cười, đột nhiên lấy ra một chiếc bánh ngọt đơn giản, bên trên đề – Chúc mừng sinh nhật Diệp Kinh!

Diệp Kinh cảm thấy bất ngờ, lúc này mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình “Chính anh cũng quên, không ngờ em lại nhớ.”

“Sinh nhật vui vẻ.” Nhạc Tư Trà châm nén, bảo anh thổi.

“Cám ơn.” Nụ cười trên gương mặt Diệp Kinh chân thành mà cảm động, cắt cho mỗi người một phần, vừa ngon vừa không quá ngọt, Diệp Kinh hiểu ra “Cũng là em làm?”

“Ừm, em đã học lâu lắm đó.” Nhạc Tư Trà nói, giọng điệu như muốn khoe ra.

“Ngon lắm.” Diệp Kinh không hề keo kiệt mà khen “Đã lâu lắm rồi anh chưa có sinh nhật.” sinh nhật cuối cùng anh còn nhớ là khi mẹ chưa qua đời.

Cha, cha thật sự quan tâm tới con sao? Quan tâm mà không biết hôm nay là sinh nhật con? Nực cười! Diệp Kinh cảm thấy tự giễu.

“Anh thích là được rồi.” Nhạc Tư Trà đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng “Em không hiểu thế nào là lãng mạn, chỉ có thể làm thế.”

“Rất tuyệt, anh vui lắm.” Anh không cần lãng mạn, anh chỉ cần một người có thể chăm sóc, bên cạnh cả đời.

“Đây.” Nhạc Tư Trà cảm thấy mất tự nhiên, cậu lấy ra một chiếc hộp nhỏ, nhét vào tay Diệp Kinh “Đây là quà sinh nhật.”

Diệp Kinh mở ra liền thấy một đôi nhẫn bạch kim.

Đôi nhẫn rất đơn giản, không có chút hoa văn, nhưng phía trên khắc lời thề – chấp tử chi thù, dữ từ giai lão.

Diệp Kinh cầm chiếc nhẫn lớn hơn, phát hiện mặt trong cũng khắc chữ ‘L love Y’, chiếc kia cũng khắc ‘Y love L’. Đó là tên viết tắt của hai người.

Nhạc Tư Trà khần trương nhìn anh, đôi nhẫn này là cậu nghe đề nghị của Lâm Thanh Nhã, không biết Diệp Kinh có thích không.

Nếu anh ấy không thích thì sao giờ?

Nhạc Tư Trà chưa kịp nghĩ nhiều, Diệp Kinh liền nói “Đưa tay trái của em đây.”

“A.”

Diệp Kinh đeo chiếc nhẫn nhỏ hơn vào ngón áp út của cậu, nhẹ nhàng hôn lên “Đây là tất cả tình yêu của anh, từ nay, anh sẽ ôm em, cả đời.” Anh đưa chiếc kia cho cậu “Giúp anh đeo.”

Nhạc Tư Trà đỏ mặt đeo cho anh, học Diệp Kinh, cũng hôn lên “Em vĩnh viễn thuộc về anh.”

Cũng chỉ là của anh.

Sau đó, là thời gian cho hai người yêu nhau.

(xxoo xo xo)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Sau sinh nhật Diệp Kinh, tình cảm hai người lại càng sâu sắc hơn. Tuy rằng không có biến chuyển rõ ràng nhưng Nhạc Tư Trà lại có cảm giác an tâm mà trước giờ chưa từng có. Về mặt lúc nào cũng vui vẻ, luôn luôn tươi cười khiến người khác nhìn mà chói mắt.

“Thế nào, món quà đấy không tệ chứ?” Lâm Thanh Nhã vừa thấy Nhạc Tư Trà liền qua hỏi thăm.

“Vâng.” Nhạc Tư Trà sờ sờ chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái.

“Nể tình chị giúp em chọn quà, khi nào rảnh nhớ qua CLB, đến tham gia hoạt động chứ? Gần đây chị sự định chụp 1 bộ COS bên ngoài, mọi thứ đã xong hết rồi, chỉ còn kém hai diễn viên.” Đây mới là mục đích thực sự của cô “A, đúng rồi, chó nhà em sắp sinh đúng không? Có gì cho chị một con đi, nhất là màu trắng.” Nàng đã ước ao có được một con chó xinh đẹp, cao lớn như Axue từ lâu.

“..”

Cuối tháng năm, sau hai hôm Diệp Kinh mang Nhạc Tư Trà tới nghỉ cuối tuần ở thôn Phúc Khê lại nhận được điện thoại của cấp dưới.

“...Ngài đại sứ dường như biết phối phương của ‘Tiên tích’ là ngài cung cấp, chuyện ngài đang đi học ở đại học A cũng biết rồi, ông ấy nhờ chúng tôi nhắn dùm, ý là muốn mời ngài đêm nay dùng cơm, còn có cả cậu Nhạc Tư Trà cũng được mời.”

“Tôi biết.” Diệp Kinh cúp điện thoại, nói với Nhạc Tư Trà “Đại sứ nước F sắp phải về nước rồi, ông ấy muốn gặp chúng ta, em có muốn đi không?”

“Gặp chúng ta? Vì sao?” Nhạc Tư Trà không hiểu sao ngài đại sứ lại muốn gặp cậu.

“Nói theo một cách khác, chúng ta có thể xem như ân nhân cứu mạng của con gái ông ấy.” không biết là ai để lộ tin này, Diệp Kinh bắt đầu nghĩ sâu xa.

“Nhưng sao cả em cũng có phần?” chẳng nhẽ ông ta biết mình là người cung cấp phương thuốc?

“Có lẽ có ai đó nói gì, tóm lại, đến tối sẽ biết.”

“Vâng.”

“Chào buổi tối, ngài Raffarin, phu nhân Raffarin cùng tiểu thư.” Diệp Kinh trôi trảy dùng tiếng Pháp chào hỏi gia đình đại sứ.

Nhạc Tư Trà không biết tiếng Pháp nhưng cậu có thể dùng tiếng Anh.

Đây là một nhà hàng Pháp nổi tiếng ở thành phố B, vì Diệp Kinh muốn nên cả nhà ăn chỉ có bọn họ.

“Không ngờ tiếng Pháp của cậu Diệp lại tốt như thế.” Thật bất ngờ là ngài đại sứ El Raffarin cũng có thể nói tiếng Trung, tuy rằng cách phát âm hơi kỳ quái nhưng cũng không cần dùng tới phiên dịch.

“Tiếng Trung của ngài đại sứ cũng rất tốt.” nếu người ta đã dùng tiếng Trung, Diệp Kinh cũng rất vui về dùng tiếng mẹ đẻ để trao đổi.

“Tôi rất thích văn hóa Trung Quốc vậy nên có mời một vị giáo viên dạy tiếng Trung, vợ con tôi cũng học tiếng Trung nên chúng ta có thể trực tiếp dùng tiếng Trung để nói chuyện.” El Raffarin nói.

“Đương nhiên, như thế cũng thuận tiện hơn nhiều.”

Mọi người theo thứ tự vào bàn, bồi bàn đưa lên menu.

“Đây là nhà hàng Pháp, nếu hai vị không ngại, có thể để tôi điểm com chứ?” El Raffarin hỏi.

Hai người nhìn nhau cười, Diệp Kinh đáp “Đương nhiên, ở phương diện này chúng tôi rất vui lòng nghe theo ý chuyên gia.”

Lời khen của Diệp Kinh khiến El Raffarin rất hưởng thụ, trên gương mặt nghiêm túc của ông chợt nở nụ cười, cầm lấy menu gọi món.

Nhưng đến khi chọn rượu, Nhạc Tư Trà lấy ra bình rượu mình mang tới đặt lên “Đây là món quà của chúng tôi, mong ngài nhận lấy.” người nước ngoài thích thăng thưởng, cậu cũng nói thẳng.

“A, vô cùng cảm ơn, tôi đã từng nếm qua rượu nho của hai người, rất tuyệt.” Ngài đại sứ ý bảo bồi bàn khui rượu.

Món thứ nhất đã được đưa lên, bữa com chính thức bắt đầu.

Nhạc Tư Trà vừa dùng com vừa nghe vợ chồng đại sứ cùng Diệp Kinh nói chuyện. Đột nhiên, cô con gái Simon Raffarin lại gần, thì thầm với cậu “Tôi đã thấy hai người, ở sân bay.” Phát âm có chút quái, nhưng không tệ lắm.

“Đúng thế, hôm đó chúng tôi được phân đi đón máy bay. Có còn nhớ tôi tặng cô một bó hoa?” Nhạc Tư Trà rất có cảm tình với cô bé này, cũng vui vẻ nói chuyện với cô.

“Có, bó hoa kia rất đẹp.” Simon gật đầu, vui vẻ cười “Nghe cha nói, chân của tôi có thể chưa khỏi là nhờ hai người, cảm ơn.”

“Không cần nói cảm ơn với tôi, đây là công của anh ấy.” Nhạc Tư Trà trộm chỉ chỉ Diệp Kinh.

“Không, cha nói, có người nói cho ông, phối phương của loại thuốc thần kỳ ấy là của cậu, vậy nên tôi cũng cảm ơn cậu.”

“A?” Nhạc Tư Trà thực ngạc nhiên “Ai nói cho cha cô?” cậu âm thầm tưởng xem ai biết phối phương là của mình.

“Tôi không biết, cũng không thấy cha nói gì.” Simon lắc đầu.

“Vậy sao.” Nhạc Tư Trà gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, liền chuyển đề tài “Tôi chưa từng tới Pháp, nơi đó thế nào? Có thể giới thiệu cho tôi sao?”

“Đương nhiên, đất nước của chúng tôi...” Thấy Nhạc Tư Trà có hứng thú với quốc gia mình, Simon hào hứng giới thiệu cho cậu.

Nhạc Tư Trà nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại hỏi vài vấn đề mình hứng thú.

Mấy người khác thấy hai người nói chuyện vui vẻ cũng thấy hào hứng, buổi gặp mặt trải qua êm đẹp.

Thậm chí lúc chia tay, Simon còn xin Nhạc Tư Trà phương thức liên lạc. Trước khi đi, cô còn thì thầm gì đó với Nhạc Tư Trà, khiến lỗ tai cậu đỏ bừng rồi mới vui vẻ vẫy tay rời đi.

“Cô ta nói gì?”

“Cô ấy nói... chúng ta rất xứng đôi.” Nhạc Tư Trà thâm thi.

“Đúng là tình thật.” Diệp Kinh vốn không vui khi thấy hai người quá hợp nhau, giờ cảm thấy rất hài lòng, cũng không thêm chấp nhận chuyện sau này hai người còn liên lạc.

“Em nghe Simon nói có người nói cho ngài đại sứ phương thuốc là em cho anh, anh đoán là ai?”

“Hiển nhiên, biết chuyện này có liên quan với em, lại có khả năng gặp ngài đại sứ chỉ có vợ chồng Kiều Trăn.” Đáp án đã quá rõ ràng.

“Bọn họ muốn làm gì?” Nhạc Tư Trà nhún mày, không nghĩ vẫn là hệ lụy của chuyện lần trước.

“Dù họ muốn làm gì, anh cũng sẽ khiến cho họ không đạt được mục đích.”

Lúc sau, tuy rằng không điều tra được vợ chồng Kiều thị có gì lạ thường nhưng Diệp Kinh vẫn cho người giám thị bọn họ.

Nhạc Tư Trà không chú ý tới chuyện này nữa. Cậu tin tưởng, có Diệp Kinh ở, mọi chuyện sẽ được giải quyết, giờ cậu chỉ còn phải lo chuyện bài vở, còn chăm sóc Axue.

Thời gian mang thai tính từ khi bắt đầu thụ tinh tới khi cún con được sinh ra, ước chừng khoảng 58 – 64 ngày, trung bình là 60 ngày. Axue tuy mới mang thai chừng 40 ngày, nhưng sắp sinh.

“Vì sao Axue lại sớm sinh, không phải là còn một khoảng thời gian nữa sao?” Nhạc Tư Trà hỏi Du Nhiên.

“Bởi vì thời gian trong không gian trôi qua nhanh hơn thế giới bên ngoài, hơn nữa dinh dưỡng đầy đủ, thai nhi sinh trưởng nhanh. Thế nên mới có chuyện đó.” Du Nhiên đáp.

Vậy nên giờ Nhạc Tư Trà bận rộn chuyện của Axue.

Sau khi hỏi bác sĩ thú ý cần chuẩn bị gì, cậu bắt đầu chuẩn bị: giường gỗ chuyên dụng vừa giữ ấm vừa không khiến trong nhà trở nên như hiện trường án mạng, còn có một số vật linh tinh khác để trợ giúp Axue sinh sản thuận lợi.

Thật ra là cậu lo lắng quá, chó thường cũng có thể an toàn sinh con, huống chi Axue là động vật hoang dã, tỉ lệ an toàn càng cao hơn.

Cuối cùng, bao chuẩn bị của Nhạc Tư Trà thành uổng phí, Axue tự sinh con vào nửa đêm.

Sáng hôm sau, Nhạc Tư Trà tới xem Art và Axue thì đã thấy dưới bụng nó có mấy chú cún con mới sinh.

“A, Diệp Kinh, mau lại đây, Axue sinh này.” Nhạc Tư Trà vui sướng kêu lên.

Diệp Kinh nghe thấy tiếng cậu liền đi ra, lại gần Nhạc Tư Trà, nhìn vào ổ chó.

Chỉ thấy Axue đang dịu dàng liếm láp 5 chú cún đang bú sữa mẹ. Art thì ở bên bảo vệ.

Chó con mới sinh ra rất xấu, người nho nhỏ, ướt sũng, không khác chuột là mấy, cố gắng lắm mới thấy màu lông. Ánh mắt cũng chưa mở, chúng chỉ theo bản năng mà rúc vào lòng mẹ, bú sữa, thỉnh thoảng khê kêu lên.

“5 con, nó sinh không ít nhỉ, nếu đều nuôi thì phòng có lẽ hơi nhỏ.” Diệp Kinh dự đoán.

“Lâm tỷ nói muốn có một con màu trắng, đợi được tháng thì bảo chị ấy mang về là được, chúng ta giữ lại hai, những con khác thì cho đi.” Nhạc Tư Trà nhìn vào, có thể thấy được có 3 con đen, hai con trắng.

“Dù gì cũng có loại chó quý, không thiếu người muốn.” Diệp Kinh nói.

“Ừm, nhưng phải chờ chúng đầy tháng đã, giờ nên làm chút gì ngon miệng cho Axue bồi bổ thân thể đã.” Nhạc Tư Trà đi vào bếp, bắt đầu chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Trước hôm đi học, Nhạc Tư Trà hỏi Cao Dương “Axue nhà mình sinh con, cậu muốn không?”

Cao Dương nhìn cậu một lúc, cuối cùng thờ dãi, vỗ vỗ vai cậu “Tư Trà, chó nhà cậu cũng không phải hạng bình thường, cậu tốt nhất đừng nghĩ tặng người, lại chuốc phiền toái.”

“Có lẽ cậu nói đúng.” Nhạc Tư Trà bắt đầu lo lắng vấn đề này.

Bởi vì Cao Dương nhắc nhở, Nhạc Tư Trà liền hỏi Viên Vĩ giá thị trường của loài chó này, biết được khiến cậu lú lờ.

“Em không cần cho người khác vậy.” Nhạc Tư Trà nói với Diệp Kinh, giá một con cũng đủ mua một căn nhà.

“Chính xác.” Diệp Kinh rất hài lòng với quyết định của Nhạc Tư Trà.

Vốn định tặng Lâm Thanh Nhã một con, nhưng cha mẹ cô không đồng ý – bà Lâm bị dị ứng – hơn nữa, cô cũng không có thời gian nuôi, nên đành thôi.

Mới sinh vài ngày mà mấy chú kia đã lớn thêm một cỡ, chưa mở mắt ra đã hào hứng thám hiểm khắp nơi.

Art vội vàng công con về, công được một đứa đứa khác lại chạy, chạy ngược chạy xuôi. Miêu Miêu cũng chạy qua giúp, nhưng nó không lớn hơn đám kia bao nhiêu, chỉ có thể dùng đầu un un, mấy nhóc còn tưởng Miêu Miêu đùa với mình, Miêu Miêu đẩy, chúng lại chạy sang hướng khác. Nhìn cảnh này, Nhạc Tư Trà bắt đầu nghĩ xem có nên mở rộng ổ không.

“Đang nghĩ gì?” Diệp Kinh đi vào cạnh cậu, vòng tay qua ôm cậu.

“Em đang nghĩ có nên thông hai gian phòng thành một không. Tuy giờ chúng còn nhỏ nhưng đợi thêm một khoảng thời gian nữa, nơi này sẽ không đủ lớn.”

Hai gian nhà của cậu vốn sát vách, chỉ cần đồ thông là được. Dù sao Diệp Kinh cũng không ở bên đó, để vậy cũng phí, thà tận dụng còn tốt hơn, cứ theo đà này, trong nhà càng ngày càng nhiều thú cưng.

Cũng may chúng rất thông minh, chỉ cần dạy bảo, chúng biết gì có thể làm, gì không thể vậy nên Nhạc Tư Trà cũng không cần lo lắng nhiều.

“Cũng tốt, anh sẽ liên hệ đội kiến trúc, nhưng trong lúc làm chúng ta ở đâu?” Diệp Kinh hỏi, dù ở thành phố B anh cũng có phòng nhưng cách đại học A quá xa.

“Vậy đợi nghỉ hè tính sau, dù sao cũng sắp.”

“Còn hơn 20 ngày nữa thôi, hè này em muốn đi đâu? Vẫn tới nhà đi sao?”

“Tới thôn Phúc Khê một tháng rồi qua chỗ đi.” Nhà ở thôn Phúc Khê của bọn họ mới xây xong, Nhạc Tư Trà mới ở vài ngày.

“Ừm, tiện đem chuyện vườn trái cây giải quyết, giờ chắc đến độ kết quả rồi.” Lúc trước dựng vườn trái cây, Diệp Kinh đều đặt cây ăn quả đã vài năm tuổi, giờ hẳn là đặc chín.

“Em mong đến lúc đấy lắm, học kỳ sau anh còn làm hội trưởng hội học sinh sao?” Nếu cậu nhớ không nhầm, Diệp Kinh đã đương nhiệm hai năm liền, học kỳ sau bắt đầu tuyển cử.

“Không cần, người cần tìm đã tới tâu, làm thêm cũng không có tác dụng, thời gian còn lại anh nên dành ở công việc và...em.” Từ cuối cùng, Diệp Kinh cố hạ thấp giọng, hai tay bắt đầu sờ sảng.

Nhạc Tư Trà cũng quen, đẩy tay anh ra “Đừng làm rộn, em còn chuyện muốn nói, anh nghe đã.”

“Nói gì?” Diệp Kinh không ngần ngại đầu lên, cứ chăm chú vào việc của mình.

“Lâm tỷ nhờ chúng ta chúng ta chụp ảnh COS, ngoài trời.”

“Không hứng thú.” Diệp Kinh từ chối thẳng thừng.

“Anh đi mà nói với chị ấy.”

“Được.”

(Hạ rèm hạ rèm)

Giữa tháng, Niếp Khai tới mang mượn bồn lan đi dự “Hội chợ thể giới hoa lan” ở nước R, kéo dài nửa tháng, Nhạc Tư Trà cũng chẳng có ý đi theo.

Không biết Diệp Kinh nói gì với Lâm Thanh Nhã, nói chung từ đó về sau, không còn ai ép Nhạc Tư Trà tham gia hoạt động chụp ngoại cảnh.

Nhạc Tư Trà cũng vui vẻ, dành hết thời gian cho chăm sóc thú nuôi và chuẩn bị cho cuộc thi.

Đã rút kinh nghiệm sâu sắc từ mùa trước, lại được bạn gái sát sao giám sát, Cao Dương không phải thi lại nữa.

Khi học kỳ này chính thức chấm dứt thì mấy chú cún cũng đã mở mắt.

Chú nào chú nấy tròn vo, đáng yêu cực. Thú vị là trừ hai con thuần đen và trắng thì ba con còn lại đều pha tạp giữa hai màu. Con màu trắng lại có 4 bàn chân màu đen, hai con màu đen thì một con ở chỗ mí mắt có lông trắng, con khác lại có một vòng trắng ở cổ như đeo vòng.

“Vậy cũng dễ nhận.” Nhạc Tư Trà bắt đầu suy nghĩ đặt tên gì cho chúng.

“Được rồi, mau mang chúng lên xe thôi, chúng ta cần xuất phát.” Diệp Kinh cầm theo một rổ lớn, bỏ năm đứa nhỏ vào, lại dắt theo ba đứa lớn. Trường học đã nghỉ, bọn họ tới thôn Phúc Khê nghỉ hè.

Lại tới thôn Phúc Khê, nơi này đã thay đổi không ít.

Đối với nghiên cứu phân bón, nhờ Du Nhiên giúp đỡ mà đã có tiến bộ rất nhiều, bắt đầu bước vào giai đoạn thực nghiệm, mà nơi được chọn chính là thôn Phúc Khê.

Kết quả thực nghiệm không tồi, đất cần cỗi sau khi sử dụng phân hóa học loại mới bắt đầu phì nhiêu, đại đa số cây được gieo trồng đều phát triển tốt, không có nạn sâu bệnh – đương nhiên, cỏ dại cũng mọc nhiều – thậm chí có một phần còn bắt đầu có dấu hiệu trưởng thành sớm.

Giờ thôn Phúc Khê xanh mướt một màu, thật thích mắt.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa, phân hóa học kiểu mới sẽ được đưa ra thị trường.

Nhạc Tư Trà cũng Diệp Kinh tới thôn Phúc Khê đã là giờ cơm chiều, nhà nào cũng dậy khói bếp.

Xe dọc theo đại lộ, đỗ trước cửa nhà.

Giờ sân đã không trông hươu trông hoắc như ngày mới đến mà đã xanh rợp cây, không khí tràn ngập mùi hoa cỏ.

Còn chưa kịp quan sát kỹ thì một trận mưa to ập tới.

“Mưa lớn thật.” Nhạc Tư Trà bung một ly trà, ngồi trước cửa sổ ngắm mưa bên ngoài. Vì Diệp Kinh nên giờ cậu cũng thích loại thức uống có chút đắng này, thỉnh thoảng cậu vẫn pha một ấm, cùng Diệp Kinh thưởng thức. Những lá trà này đều lấy từ không gian, tuy rằng cậu không hiểu trà nhưng cũng biết chúng tốt hơn nhiều so với mua bên ngoài. Không nói tới này, cậu vẫn thích trà lại thêm đường hoặc mật ong ngọt ngào.

Ngoài trời mưa giăng mờ mịt, không nhìn rõ thứ gì. Gió cuồn cuộn qua quất xuống mặt đất, thỉnh thoảng tiếng sấm nổ như tiếng cự thú phát cuồng, khiến người ta run sợ.

“Mưa lớn vậy chắc phải một lúc mới ngừng.” Diệp Kinh nhìn lên bầu trời đen kịt, nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Mưa to cả đêm, tới hừng đông thì bắt đầu ngớt, cuối cùng ngừng hẳn.

Nhạc Tư Trà mở cửa sổ, hương bùn đất tươi mát phảng theo gió nhẹ bay vào phòng.

Hít sâu một hơi, Nhạc Tư Trà hưởng thụ hương thơm tự nhiên, nhìn ngắm cảnh vật ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, Nhạc Tư Trà xoay người, ngoắc Diệp Kinh “Diệp Kinh, mau đến xem”

“Sao vậy?” Diệp Kinh trần trụi đứng lên, tùy tay mặc một cái quần, lại cửa sổ, ôm Nhạc Tư Trà nhìn bên ngoài.

“Sao bọn họ lại lên núi a? Có chuyện sao?” Nhạc Tư Trà chỉ vào phía thôn xóm xa xa, chỗ đó có một đám người đang chạy lên núi, ngọn núi đó thuộc về Diệp Kinh.

“Chắc thế.” Diệp Kinh không để ý lắm.

“Đừng có thờ ơ thế chứ, dù sao cũng là của anh, anh cũng phải hỏi thăm chút nha!” Nhạc Tư Trà đẩy đẩy anh.

“Được rồi, nghe em” Thấy cậu như thế, Diệp Kinh đành phải cảm lấy di động, gọi điện cho cấp dưới hỏi chuyện vườn cây.

Ông Vương là người trông coi vườn cây, cùng ông còn có ba người, bốn người họ ngày nào cũng phải tuần tra bốn phía núi của thôn Phúc Khê, xem cét cây ăn quả.

Hôm qua mưa quá lớn, ông Vương lo cây sẽ bị thổi lật, sáng sớm khiêng xẻng, cùng ba người khác lên kiểm tra.

Đường núi sau mưa không dễ đi, ổ gà ổ voi, còn trơn trượt. Ông Vương tuổi đã cao, nếu ngã thì đúng là phiền vậy nên đi lại rất cẩn thận.

Không khí trên núi thật tươi mát, ông Vương đã nghe vị bùn đất cả đời, thích nhất vẫn là bầu không khí lúc sáng sớm, luôn khiến người ta sảng khoái, đầy năng lượng.

Dọc theo con đường gập ghềnh xếp đá, ông Vương đóng mắt nhìn theo hàng cây ăn quả.

Mưa hôm qua quá lớn, không ít cây chưa ăn chắc rễ ngã trái ngã phải, công việc của ông chính là trồng chúng xuống đất lần nữa.

Dựng lại một gốc cây đổ nghiêng, nhìn trên mặt đất những trái xanh roi vãi, ông lắc đầu tiếc nuối, hôm nay tổn thất lớn!

Ngẩng đầu nhìn ngọn núi trước mặt theo thói quen, ông Vương đã ở thôn này vài chục năm, phạm vi mấy chục km quanh đây không nơi nào ông không biết, nói trước chỗ này vậy. Núi này là tòa núi cao nhất ở lân cận, cũng là ngọn núi sau thôn Phúc Khê duy nhất hợp đất với đá tảng. Mà một bên núi, còn có lộ ra một mảng đá tảng vuông vức chừng 10m2.

Ông lão vừa vòng qua đỉnh núi, muốn nhìn cây ăn quả thế nào thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Mặt đất trên núi giống như bị lột vỏ, tảng đá kia cùng với bùn đất kéo theo đã ngã nhào dưới chân núi, dọc theo đường đi nghiền qua không biết bao cây ăn quả. Ở chỗ vón cỏ của tảng đá lộ ra một động tối đen.

“Này....đất đá trôi....” Ông Vương ngờ ngác nói một câu.

“Được, tôi biết rồi.” Diệp Kinh cúp máy.

“Chuyện gì thế?” Nhạc Tư Trà hỏi.

“Ngọn núi bên cạnh thôn Phúc Khê xảy ra đất đá trôi, may mà không chảy xuống hướng thôn, nếu không hậu quả không tưởng tượng nổi.”

“Thế sao...” Nhạc Tư Trà cũng hoảng sợ, ngọn núi đó ngay cạnh thôn, nếu có chuyện xảy ra, e là cả thôn không may mắn thoát khỏi “Vậy có người bị thương không?”

“Hắn là không, phía sau núi cũng có một phần của vườn cây, tối qua mưa lớn vậy chắc không có ai lên.”

“Tổn thất ở vườn có lớn không?”

“Thống kê cụ thể tối nay mới biết, nhưng hắn là không nhỏ.” Diệp Kinh không để ý lắm, vài mẫu cây ăn quả đối với anh không tính gì.

“Vậy cả đám người lên núi làm gì? Lên xem cho vui sao?” ào ào nhiều người thế, để cả thôn đều đi.

“Nghe nói sau khi có đất đá trôi, một sơn động bị lộ ra.” Diệp Kinh mặc quần áo “Sao? Muốn đi xem không?”

“Ừm.” Nhạc Tư Trà gật đầu.

Trên quãng đường núi lầy lội, già trẻ, nam nữ kết đôi nhau mà đi, hướng về phía đỉnh núi.

Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh tới chặn, bọn họ chỉ dẫn theo Art, theo sau người khác, đôi khi gặp vài người quen sẽ chào hỏi, thỉnh thoảng còn nghe những người bên cạnh bàn tán xôn xao.

“Mưa hôm qua đúng là lớn, nhìn đất này, bao nhiêu là trái cây rụng, sợ là thu hoạch không tốt.” Có người chỉ chỉ trái cây ven đường, nói với người bên cạnh.

“Đúng thế, tổn thất lớn nha, nghe nói cả mảnh phía sau đều bị hủy, ông chủ vườn cây đó chắc đau lòng lắm.”

“Nói đến đây cũng thấy may, nếu tảng đá đó trượt theo hướng thôn thì chắc ai cũng mất mạng.” Một người khác suýt xoa.

“Chính xác, hơn nửa đêm, nhà nào chẳng có người? Nếu thật có chuyện không may, cả thôn không còn người sống.” Người đầu tiên nói cũng bắt đầu cảm thấy may mắn, nhà ông ở ngay chân núi, nếu có chuyện gì, người bị hại đầu tiên là gia đình ông.

Giờ Nhạc Tư Trà mới biết rõ hôm qua nguy hiểm thế nào.

Ngọn núi bị lột một nửa, đất đá trôi xuống từ đỉnh núi, phủ hết mọi thứ trên đường, vốn là vườn trái cây giờ chỉ còn bùn lầy cũng sỏi đá, giữa đám đó, thứ thu hút tầm mắt nhất là khối đá lớn kẹt ở sườn núi.

“May mà lăn từ phía này, không thì không biết đè chết bao nhiêu người!” Đá tảng ngay cạnh bên sườn núi, nếu xui xẻo, tối qua liền lăn vào thôn.

Nhưng giờ thứ mọi người quan tâm không phải thế, bọn họ xúm lại ở chỗ nguyên vẫn chấn tảng đá, hai người đứng ở chỗ cao nên dễ dàng thấy được sơn động giữa trung tâm đám người kia.

Diệp Kinh đỡ Nhạc Tư Trà cẩn thận lại gần, đường mòn chỗ này do lở đất đã bị vùi lấp, Art đi theo họ.

“Bá Tiên.” Nhạc Tư Trà thấy người quen lẫn giữa đám đông, cao giọng gọi.

Người phía trước thấy họ, tự giác nhường đường khiến cho hai người đi vào, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do Art.

“Tur Trà, cháu tới rồi!” Vốn đang chăm chú nhìn cửa son động chợt nghe người gọi, bà quay lại thì thấy Nhạc Tur Trà cùng Diệp Kinh.

“Vâng, bá à, chỗ này là sao vậy?” Trong lúc nói chuyện, Nhạc Tur Trà liếc nhìn son động, son động rất sâu, bên trong phủ đầy rêu xanh, vì bị khuất bóng nên chỉ có thể thấy được cách cửa chừng mấy mét. Cửa động có thể cho phép hai người cùng lúc đi vào, vào thêm 2,3m, cửa động chợt thấp xuống, khiến người ta phải tiếp tục đi khom.

“Động này vốn ở phía dưới tảng đá kia, còn không biết bên trong như thế nào, ông nhà bá cùng vài người nữa trong thôn đã xuống thăm dò.” Bá Tiền giải thích.

“Không biết có kho báu gì không nha?” người nói là bá Liễu, thường ngày thích nhất là buôn chuyện.

“Bà xem TV nhiều quá đấy, chúng ta ở đây cả đời, đã có chuyện gì lớn xảy ra chưa? Cướp còn không có nữa là kho báu!” Người đàn ông trung niên có vẻ không đồng ý, rút điều thuốc ra, nói.

“Biết đâu chứ, nếu không có bảo tàng, ai mà tới chứ! Tôi nghĩ là có thể lắm.” Trong đám người cũng bắt đầu nghị luận.

“Được rồi, đừng nói, có hay không chờ mấy ông ấy ra sẽ biết, không phải sao?” giọng bá Tiền lớn, vừa cất tiếng là át cả đám đông.

Nhạc Tur Trà cùng Diệp Kinh tới chậm, người vào núi đã được một lúc, vậy nên, không đợi bao lâu liền thấy một người đầy bùn đất chui ra.

Mấy người khỏe mạnh đỡ người đó ra, những người khác không đợi được liền bu lại.

“Thế nào, thế nào, bên trong có gì? Có kho báu không?” Bác Liễu hăm hở chạy lên hỏi.

“Kho báu gì, ” lau đi lớp bùn trên mặt, nọi người mới nhận ra là ông Vương “bên trong chỉ có một động lớn, trừ bỏ nước chẳng thấy gì cả.”

“Thật?” Bá Liễu không tin.

“Tôi lừa bà làm gì? Đám bùn này là tôi không cẩn thận ngã sấp xuống, bà không tin thì tự đi mà xem.” Ông Vương cầm lấy khăn mặt bà nhà mình đưa, lau mặt.

“Ông à, ông không bị thương chứ?” Bá Tiền vừa nghe ông ngã liền lo lắng tìm xem có vết thương không.

“Tôi không sao, bên trong chỉ là hơi trơn, mặt đất bằng phẳng.” Ông Vương giữ tay bà lại.

Trong lúc nói chuyện, mấy người khác cũng đi ra, chứng thực lời ông Vương vừa nói.

“Bên trong chỉ có một động lớn, chừng năm sáu chục mét vuông, tối như mực, gì cũng không thấy, chúng tôi cầm đèn pin soi cũng chẳng thấy gì, nước trên đất thì nhiều, chắc hôm qua chảy vào.” Người nọ vừa nói vừa quạt.

Lại có mấy người tò mò tự mình chui vào, ai đi ra cũng nói như nhau. Cuối cùng chẳng ai hứng thú nữa, nói vài câu liền tan.

Nhạc Tur Trà cùng Diệp Kinh không đi, nơi đây là vườn cây của Diệp Kinh, tổn thất lớn vậy, cần xem xét cẩn thận.

“Sớm gọi người tới dọn đi, nhìn tiếc quá.” Nhạc Tur Trà nhú mày nhìn tảng đá lớn nơi sườn núi.

“Nhanh thôi, em không cần lo.” Diệp Kinh nhìn nước chảy ra từ son động, nghĩ gì đó.

“Sao thế?” Nhạc Tur Trà thấy anh trầm tư, hỏi.

“Chỉ là cảm thấy kỳ quái.”

“Kỳ quái gì?”

“Son động, hoặc hầm ngầm thiên nhiên có nhiệt độ rất ổn định, vậy nên đáng lẽ đông ấm hạ lạnh, nhưng vừa nãy ai cũng nói rất nóng, không bình thường.” Diệp Kinh bình tĩnh phân tích.

“Ừm” anh vừa nhắc tới, Nhạc Tur Trà cũng cảm thấy không bình thường.

“Hơn nữa, nơi đây là đỉnh núi, son động đáng lẽ phải khô ráo, dù tối qua có mưa thì dựa theo địa hình cũng không thể có nhiều nước thế.”

Bên ngoài son động do lở đất nên địa hình hiện tại là chiều dốc, dù có nước thì cũng phải chảy xuống chứ không leo ngược vào trong đó được.

“Vậy nên, nước này là trong son động chảy ra?” Nhạc Tur Trà mơ hồ hiểu được ý anh.

“Đúng, chỉ có mạch nước ngầm mới có thể nhiều nước vậy, mà độ ẩm lại cao...”

“Suối nước nóng!” Nhạc Tư Trà vui sướng đáp.

“Đừng thế!” Diệp Kinh gật gật đầu “Anh sẽ ngay lập tức phái người xác định, nếu thật là suối nước nóng thì quả trong cái rủi có cái may.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Khi Diệp Kinh quay về thì thấy Nhạc Tư Trà đang quét nước trong sân đi. Hôm qua mưa quá lớn, trong sân không thiếu nước, ngay cả máng thoát nước cũng bị đổ, cậu phải tốn nhiều thời gian lắm mới có thể rửa sạch bùn trong máng.

Từ lúc trồng tới nay, cây cối trong vườn phát triển rất tốt, đều còn sống, không có cây nào chết cả.

Tường vi đan trên lưới sắt nở kiêu diễm, dây dưa chuột ở cửa lớn cũng đã leo lên giá, ra không ít quả. Nho cũng đã lớn nhiều, leo lên giá gỗ, men theo cửa sắt kéo dài đến trước nhà, khiến cả khoảng đường đó đều râm mát. Chỉ cần nâng tay lên có thể chạm đến những chùm nho ngon lành mọng nước rủ xuống.

Xung quanh nhà đều có Thiên Trúc quý, nguyệt quế, ngũ sắc, nắp ấm, đông trùng hạ thảo mọc ngay ngắn, còn dạ hương, vì mùi quá nồng nên bị chuyển ra chân tường. Những mảng màu xanh xen kẽ mê lòng người, cũng giúp đuổi đi những loài côn trùng chán ghét khiến chủ gian nhà không bị chúng quấy nhiễu vào mùa hè nóng bức này.

Còn một góc đất trống là chỗ trồng rau, bên trong trồng những loài thông dụng như cải trắng, ớt chuông, dù không được ai chăm sóc chúng vẫn phát triển khỏe mạnh, không hề kém cạnh chúng bạn trong vườn.

Lắng tai nghe, thính giác sau nhà theo gió đung đưa lao xao lao xao, cùng với tiếng đung đưa là hương hoa thơm ngái, vườn quanh chóp mũi khiến người ta không nhìn được mà hít sâu vào, thu lấy phần ngọt thơm này.

Bỏ nông cụ xuống, Nhạc Tư Trà mở cửa cho Diệp Kinh “Anh bận xong rồi?”. Buổi sáng về, dùng xong cơm trưa, chờ người công ty tới, Diệp Kinh lại ra ngoài.

“Ừm.” Diệp Kinh gật đầu, theo cậu vào nhà, bên ngoài phơi nắng cả ngày khiến mặt anh đỏ au, mồ hôi ướt sũng.

Trong phòng mở điều hòa, vừa vào đã cảm nhận được luồng khí mát phảng qua, Diệp Kinh ngồi ở chỗ mát nhất, giải nhiệt. (không sợ cảm sao?)

Nhạc Tư Trà đi vào phòng bếp, một lúc sau bưng ra một đĩa dưa hấu đã bỏ sẵn “Anh ăn dưa hấu cho đỡ nóng.”

“Ừm.” Diệp Kinh cầm lấy một miếng, ngậm lớn, hôm nay nóng thật.

Dưa hấu trong không gian nhiều nước, ngọt như mật, đặc biệt đã qua ướp lạnh, cảm một miếng liền mát đến trong lòng, cảm giác nóng nực cũng lui đi nhiều.

Mấy chú cún chạy tới nghịch ống quần Diệp Kinh, có cắn đùa, có muốn leo lên, kêu lên vui sướng, chúng nó cảm thấy hứng thú với món Diệp Kinh đang ăn.

Giờ là giai đoạn tò mò của chúng, thấy gì cũng muốn tìm hiểu khiến Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh gặp không ít phiền toái. Buổi sáng rời giường không thấy dép trong nhà, lúc tìm được cũng chẳng còn hình dép nữa. Còn phải cắt tỉa móng định kỳ, nếu không thì đồ gia dụng hỏng hết. Đi lại cũng phải cẩn thận, ai biết phía sau có chú nào lò dò theo không, dẫm vào thì chết, tiếng kêu ai oán của chúng khiến người ta xót cả ruột!

Diệp Kinh thấy thú vị, bẻ một mẩu dưa hấu đặt trước miệng chúng.

“Chúng còn nhỏ, không được ăn thứ này, tiêu chảy.” Nhạc Tư Trà ngăn lại.

Nghe cậu nói thế, Diệp Kinh khẽ cười, nói “Ừm, là anh không cẩn thận.”

Nhạc Tư Trà đi vào bếp lấy cho chúng một đĩa sữa. Gần đây mấy đứa kia bắt đầu cai sữa, Axue không còn cho con bú nữa, Nhạc Tư Trà liền chuẩn bị những thức ăn dạng lỏng khác, đổ vào đĩa nông cho chúng liếm ăn.

Nhìn Nhạc Tư Trà vui vẻ cho chúng ăn, Diệp Kinh hỏi “Em đã nghĩ tên cho lũ chúng nó chưa?”

“Rồi, màu trắng giống Axue gọi là Toffee, giống Art thì Caramel, bốn móng vuốt màu đen là Latte, lông mi màu trắng gọi Cappuccino, cuối cùng, trên cổ có vòng trắng là Mocha.” Nhạc Tư Trà vừa chỉ vừa giới thiệu. (mình chưa uống loại nào bao giờ nên chẳng phân biệt được)

“Em thích uống cà phê từ hồi nào vậy?” sk không hiểu, sao toàn tên cà phê thế.

“Anh không thấy là giống lắm sao?” Nhạc Tư Trà ôm một con, chỉ cho anh.

“...Ừm” Đúng là có chút giống thật.

Đội lũ nhóc kia đùa đã mệt, ăn cũng no liền chạy về ổ ngủ. Khi Diệp Kinh đã tắm xong, Nhạc Tư Trà mới nhớ tới có chuyện cần hỏi.

“Chuyenj vườn trái cây thế nào rồi? Xử lý xong rồi chứ? Nơi đó thật có suối nước nóng sao?”

“Chỗ bị phá hủy đã cho người dọn, thống kê tổn thất thì tối nay sẽ nhận được báo cáo, còn suối nước nóng, là thật, đội thăm dò công ty phát tới đã xác định nơi đó có mạch suối nước nóng, hiện tại đang thăm dò xem mạch đó cụ thể ở đâu. Báo cáo thì phải đợi đến mai.”

“Vậy là, sau này chúng ta có thể đi tắm nước nóng?” Nhạc Tư Trà nghĩ thầm, suối nước nóng này đúng là may mắn cho thôn Phúc Khê, có nó, thôn này có thể phát triển “Vậy suối nước nóng đó thuộc ai ở hữu?”

“Đất này là anh nhận thầu, trong thời gian này, đương nhiên là thuộc về anh.” Diệp Kinh nói tràn đầy tự tin, dù có vấn đề, anh cũng sẽ giải quyết.

“Vậy là tốt rồi, lúc nào làm xong, em muốn là người đầu tiên được dùng suối nước nóng.”

“Được.”

Đến tối, báo cáo tổn thất vườn trái cây đã được đưa tới.

“10 vạn? Cũng không phải lớn lắm” Nhạc Tư Trà dựa vào Diệp Kinh, cướp nhìn báo cáo của anh, nhìn thấy con số cũng an tâm nhiều. Giờ cậu giàu rồi, không để ý chút mất mát ấy.

Diệp Kinh cũng không để tâm, giờ anh đang quan tâm tới một vấn đề khác “Tổn thất của người dân trong thôn cũng không nhỏ. Hơn nữa là đất vườn bị chìm, tuy rằng bọn họ đã khôi phục lại được nhiều nhưng thu hoạch quý này vẫn sẽ giảm.”

“Tổn thất lớn?” Nhạc Tư Trà nhớ tới bác Tiền từng nói muốn dành tiền cho con cưới vợ, chợt lo lắng.

“Đối chúng ta không đáng kể, nhưng với họ là lớn.” Diệp Kinh gạt đầu “Nhưng em yên tâm, bọn anh sẽ giảm tổn thất xuống mức thấp nhất.”

“Ừm” Lời của Diệp Kinh khiến cậu an tâm.

Đêm nay lại đổ mưa, tuy không bằng hôm qua những tiếng sấm vẫn vang rền dữ dội.

Tiếng sấm sét khiến Nhạc Tư Trà không thể yên giấc, lăn lộn trong lòng Diệp Kinh, khiến anh cũng bị đánh thức.

“Sao em không ngủ?” Diệp Kinh từ từ nhắm hai mắt, ôm lấy cậu vào lòng, dù đã hè nhưng anh vẫn thích ôm Nhạc Tư Trà ngủ, hơn nữa trong phòng có điều hòa, không thấy nóng.

“Ồn.” Nhạc Tư Trà nói, tiếng sấm đêm nay còn lớn hơn đêm trước.

“Mùa hè nhiều giông tố, em cứ chịu chút, lát nữa thì ngừng.” Anh khê cựa mình đổi tư thế, kéo sát Nhạc Tư Trà vào lòng, chặn một phần tạp âm cho cậu, tuy rằng hiệu quả ít nhưng khiến người ta an tâm.

“Nếu mưa này vẫn không ngừng, tổn thất của mọi người có phải sẽ càng lớn?”

“Có lẽ, nhưng hôm nay tuy mưa to nhưng gió nhỏ, chắc sẽ không gây hại hoa màu, ngày mai chỉ cần làm thoát nước là được.”

“Vậy mai em đi giúp bá Tiền.” Nhạc Tư Trà hào hứng. Cậu nghĩ tới khi thoát nước sẽ bắt được không ít cá tôm, ốc đồng, cá chạch, lươn... đều ngon lành, tuy rằng không gian cũng có, nhưng cái cảm giác thú vị thì không.

“Vậy phải dậy sớm, mau ngủ đi, nếu không mai không dậy được.” Diệp Kinh nói, giờ đã hơn nửa đêm, nếu không ngủ thì trời mau sáng.

“Vâng.”

Tuy nói ngủ ngay nhưng khi tiếng sấm nhỏ đi Nhạc Tư Trà mới chậm rãi ngủ được.

Sớm hôm sau, Nhạc Tư Trà dậy làm bữa sáng cho Diệp Kinh, cho thú cưng ăn, xác định Diệp Kinh chắc chắn không phải ra ngoài mới mang theo ô, đất Art đi về thôn.

Tới nhà bác Vương, Nhạc Tư Trà gõ cửa hồi lâu, không thấy ai mở cửa mới hỏi ông Vương nhà bên.

“Hai người đó đã ra ruộng rồi, hôm qua mưa lớn, ở ruộng nhiều việc lắm” ông Vương đã ngoài 80, đương nhiên không thể ra ruộng, nếu ngã thì nguy.

“Ông có thể nói cho cháu họ ở đâu không ạ?” Nhạc Tư Trà hỏi, cậu còn chưa tới ruộng nhà bác Vương hồi nào.

“Đọc theo sông nhỏ đi lên trên một chút thì tới.” Ông Vương chỉ tay, nói.

Nhạc Tư Trà vừa nhìn liền hiểu sao không gặp họ trên đường, phía trên con sông ngược hướng với nhà cậu, một nam, một bắc, sao có thể thấy chứ.

Nói cảm ơn, Nhạc Tư Trà dắt Art đi tới, bởi mọi người đều sợ Art nên trước khi vào thôn đã xích lại, đợi vài ngày sau mọi người đã quen cũng không cần nữa.

Vì trời mưa, nước trong sông dâng lên nhiều, đường đá nhỏ chỉ cách mặt sông chưa đến 1m.

Nhạc Tư Trà dắt Art chậm rãi đi trên mặt đá trơn, thỉnh thoảng cũng xem phong cảnh xung quanh.

Nước tsoong đục bùn, dòng nước chảy xiết, thỉnh thoảng còn có nhánh cây hay cỏ dấy trôi từ thượng nguồn xuống, nháy mắt lại biến mất. Cỏ dại hai bên bờ tươi tốt, như đã phần ngâm mình trong nước, chỉ thấy những đám lá mảnh dài.

Nhạc Tư Trà vừa đi vừa chào hỏi thôn dân, dưới sự chỉ đường của họ, cuối cùng cũng tới ruộng nhà bác Vương.

Bác Vương cùng bá Tiền đều mặc áo toi làm từ rom, đứng bên bờ ruộng. Lúc Nhạc Tư Trà đến thì bác Vương đang chăm chú nhìn gì trên mặt nước, bá Tiền thì cầm thùng nước đứng ở một bên.

“Tư Trà, sao cháu tới đây?” bá Tiền từ xa đã thấy có người tới, nào ngờ là Nhạc Tư Trà.

“Nghe nói hai bác ở đây nên cháu tới, xem có giữ được gì không.” Nhạc Tư Trà nói, để thuận tiện, cậu còn mặc sẵn một chiếc sơ mi màu đen, bên dưới mặc quần ngắn, chân đi đôi ủng đen, có vẻ chẳng ra đâu với đâu.

“Được rồi, cháu qua chỗ bác Vương đi, bác ra chỗ kia.” Bá Tiền cũng không khách sáo, đưa ngay thùng nước cho cậu, còn mình cầm cuốc ra một bên. Ruộng nhà họ trừ lúa còn chỗ trồng rau nữa cơ mà, không làm mau thì sáng nay không xong việc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

“Bác Vương, bác đang làm gì thế?” Nhạc Tư Trà bỏ xích của Art ra, vỗ vỗ đầu nó, khiến nó tự đi chơi, vừa nhấc đầu lên liền thấy bác Vương cầm lưới đánh cá, cố định chỗ thoát nước.

“Lúc thoát nước có không ít cá nhỏ, cá chạch,...chạy ra, nhân tiện bắt về nấu cho gà cho vịt, còn thêm com”. Bác Vương nói.

“Cháu nghe nói khi thoát nước có thể bắt được không ít, nhưng chưa từng được thấy! Nhưng là đều cho gà vịt có phí quá không?” Trước đây Nhạc Tư Trà sức khỏe yếu, người lớn đương nhiên không cho cậu ra ngoài khi mưa nên chưa từng thấy việc này, nhưng cậu từng thấy ông ngoại cùng hàng xóm mang về không ít cá tôm từ ruộng về mỗi khi mưa. Mỗi lần như thế cậu đều được hưởng cá rán giòn thơm, hoặc cá nhỏ, cá chạch chiên bột, xương cá cũng rất mềm, cần một ngụm, ngoài giòn rụm, trong mềm thơm, ngon cực, khiến người ta càng muốn ăn nữa ăn nữa. Còn có ốc. Đặt ốc bắt được đặt trong chậu nước hai ngày, trong chậu nhỏ vài giọt dầu nành, sau đó cắt hết phần đỉnh ốc hoặc lột hết vỏ của nó, nếm nếm gia vị, hương thơm bay xa, ăn cũng thơm giòn ngon miệng. Trước đây Nhạc Tư Trà còn nhỏ, không hút được, lấy một thanh sắt mỏng, nhọn, có sức chọc, không cho người lớn giúp, nhìn cậu chăm chú cố gắng mà ai cũng cười.

“Cá tôm trong ruộng cũng lâu rồi bác mới được thấy. Mấy năm rồi đều dùng thuốc hóa học, có cũng bị độc chết, năm nay dùng loại phân bón cháu giới thiệu, lại không hề có tác dụng phụ, hoa màu phát triển tốt, cá tôm cũng nhiều lên, hôm qua thoát nước đã bắt được nhiều, bọn bác ăn cũng không hết, cháu thấy tiếc thì chút bác chọn mấy con lớn lớn cho mang về nếm thử, được không?” Bác Vương giải thích.

“Vâng cháu cảm ơn bác.” Nhạc Tư Trà ngại ngừng gãi đầu, chưa giúp gì đã được cho, lạ lạ.

“Khách sáo gì, mang thùng đi theo bác.” Bác Vương nói xong, cầm lấy cuốc đi xuống ruộng.

Nhạc Tư Trà vội cầm thùng nước có lưới đánh cá chạy theo.

Vì hôm qua đã làm thoát nước rồi nên công việc hôm nay cũng không khó khăn lắm, chỉ cần lấy bùn khỏi ống thoát nước là được. Bác Vương thuận thực lấy bùn ra, lại cố định lưới đánh cá vào, lại dẫn Nhạc Tư Trà đi chỗ khác, vừa đi vừa nói chuyện.

“Mấy ô ruộng chỗ này đều của nhà hai bác, năm nay được mùa, ai cũng vui vẻ, nhưng ngày nào cũng mưa, không ít hoa màu bị hỏng, trận mưa hôm qua khiến ruộng rau nhà bác ngâm trong nước, nếu không phải bá Tiền nhà cháu làm nhanh chắc bị ngâm đến thối.”

“Đúng thế, lần đầu cháu thay mưa to thế, mà vụ đất trời cũng nguy hiểm thật!”

“Kỳ thật năm nào ở đây cũng có lũ đất nhưng không lớn đến thế, lại còn gần thôn như vậy!” bác Vương nói.

“A? Là sao?” Nhạc Tư Trà ngạc nhiên.

“Không phải vì một trường bị phá nhiều quá sao, cây trên núi chặt hết, đất không có gì bám, trời mưa thì mấy thứ như bùn, đá, các thứ linh tinh trên núi đều chảy xuống, cũng chẳng có gì ngạc nhiên.” Bác Vương giải thích.

“Vậy sao, vậy từ giờ về sau bảo vệ thì thôn sẽ tốt hơn.” Nhạc Tư Trà an ủi.

“Bác cũng nghĩ thế, từ khi trên núi trồng cây, đất trôi xuống cũng ít hơn.”

Đội rửa sạch sẽ hết các cửa cống, bác Vương lại dắt Nhạc Tư Trà về chỗ ban đầu, dưới ánh nhìn chăm chú của Nhạc Tư Trà, gỡ lưới đánh cá.

Trong lưới cũng thu được nhiều, cá nhỏ qua đã chui qua mắt lưới chạy hết, chỉ còn hơn mười con cá nhỏ lớn chừng bằng ngón cái, năm con cá chạch, ốc đồng, còn có lươn bằng ngón út.

“Không ngờ bắt được lươn.” Bác Vương đổ đám bắt được vào xô Nhạc Tư Trà đang cầm, chỉ để lươn ở lại lưới, cá chạch và lươn đều ăn cá nhỏ, nhưng mấy con cá chạch không lớn, chỉ cần giữ lươn lại là được rồi “Ngày mưa lươn sẽ đi ra hít thở, lúc đấy là dễ bắt nhất.”

Nhạc Tư Trà đặt xô xuống, cười nói “Người ta nói ‘tiết tiểu thử lươn còn quý hơn nhâm sâm, tuy giờ chưa đến tháng bảy nhưng cũng còn vài ngày, bác đem về nước ăn thì không còn gì ngon bằng.”

Bác Vương gật đầu cười nói “Giờ là lúc nhiều lươn nhất, giờ bác xuống ruộng thử xem còn không, cháu cũng mang về ăn.”

“Vậy cảm ơn bác, bắt lươn cháu chưa biết, hay bác dạy cháu đi?” Nhạc Tư Trà xin, cậu vẫn chỉ nhìn người khác bắt, ruộng chưa xuống mấy lần.

Bác Vương nhìn mưa cũng ngót sắp ngừng, gật đầu.

Nhạc Tư Trà cụp ô, cầm nhẫn lồng vào vòng cổ, cởi áo, theo bác Vương xuống ruộng.

Dưới ruộng nhiều bùn, bước một bước là lún ra dấu chân, thường sẽ kéo ủng lại, nhưng Nhạc Tư Trà không dám cời, dưới đây còn có đĩa, rần, không cẩn thận bị cắn thì nguy.

Nhạc Tư Trà vừa cố gắng theo sau bác Vương, vừa nghe bác giảng giải phương pháp.

“Đào lươn cũng cần kỹ thuật, rất nhiều người làm không được. Trước khi đào phải tìm động của nó ở bờ ruộng, động hơi thấp hơn so với mặt nước, bên ngoài bóng, nhẵn, động nào thô ráp đừng đào, 8 phần là động rắn. Nếu trên động có nhiều bọt nước nhỏ dính vào một chỗ, thì bên trong 8, 9 phần có lươn, không phải loại nhỏ. Cháu xem, như thế này đúng là động của lươn.”

Bác Vương vừa nói vừa mang theo Nhạc Tư Trà đến bờ ruộng, chỉ vào một động có rất nhiều bọt nước nhỏ, thấy cậu gật đầu mới đưa tay thọc vào “Khi đầu cần dùng ngón tay thăm dò, trong lúc thăm dò cần chú ý động tĩnh. Nói thô khôn có ba hang nhưng lươn cũng thế. Khi cháu đào, lươn cảm giác đến sẽ trốn sang động khác. Vậy nên, nếu cảm giác nó chạy qua tay nhất định phải nhanh chóng, kẹp ngón trỏ và ngón giữa lại, bắt lấy nó. Chú ý động tác cần mau, chuẩn, mạnh mới có thể thành công.” Nói nhiều thế nhưng mọi chuyện diễn ra rất nhanh, bác Vương vừa ra tay, một con chừng bằng ngón cái đã bị bắt sống.

“Giỏi quá! Bác đúng là tuyệt!” Nhạc Tư Trà lần đầu thấy có người bắt lươn nhanh như thế, vỗ tay khen ngợi.

“Đương nhiên, bác luyện từ nhỏ mà.” Bác Vương cũng rất đắc ý, thuận tay ném lươn vào lưới, lại bắt đầu tìm động.

Rất nhanh, bác Vương lại phát hiện thêm một động, nhưng ông không ra tay mà bảo Nhạc Tư Trà tới “Này cho cháu luyện tập. Nhớ kỹ, khi bắt không cần dùng hết cả bàn tay, mà nắm tay lại, dùng ngón giữa bắt sau đó kẹp nó giữa ngón áp út và ngón giữa, đơn giản nhưng cần kỹ xảo, kỹ thuật phải thành thạo, lực ngón tay phải lớn, nếu không nó sẽ thoát được, hiểu sao?”

Nhạc Tư Trà gật đầu, học theo động tác của bác Vương khi này.

Vừa thò vào, cậu liền thấy được thứ gì trơn trượt, cảm giác lạ thường khiến cậu bối rối, mắt tập trung khiến nó chạy đi mất.

May mà bác Vương nhanh tay bắt lấy, ném vào lưới “Cháu sao vậy, mém làm nó chạy mất.”

“Trơn quá, cảm giác là lạ, lần sau cháu nhất định nắm chặt.” Nhạc Tư Trà cười nói.

“Lần đầu đụng vào tưởng rần đúng không.” Bác Vương không để tâm “Yên tâm, ruộng nhà bác có rần không sao bác không biết? Trong động có gì bác nhìn là biết.”

“Bác giỏi thật, vậy bác cho cháu tập thêm được không?”

“Được rồi, lại đây.”

Nhạc Tư Trà thử lại lần nữa, lần này được một con bằng ngón út, cười toe toét khoe “Bác, bác xem này.”

“Có năng khiếu, chúng ta tiếp tục.” Bác Vương gật đầu, hài lòng.

“Vâng.”

Hai người quét khắp ruộng một lần, bắt được hơn 20 con, nhỏ nhất bằng cái đũa, lớn nhất cũng gần hai cân.

Con lớn nhất cũng có công của Nhạc Tư Trà. Lúc ấy cậu thấy con gì dài dài bơi, còn tưởng rắn nước, trong lúc hoảng hốt liền giẫm thẳng trúng đầu nó “Bác Vương, mau tới, có rắn!”

Bác Vương thấy thế vội chạy lại, vừa thấy mới thở phào “Không phải rắn, không thấy giống mấy con cháu vừa bắt sao? Là lươn.” Bác bắt con lươn kia, giơ lên cho Nhạc Tư Trà nhìn cẩn thận “Lớn thật, lâu lắm rồi bác không thấy con nào lớn thế.”

“Vừa nãy nhanh quá, cháu không nhìn rõ, còn tưởng là rắn nước!” Nhạc Tư Trà ngượng ngùng nói.

“VẬY mà còn dám giẫm lên? Nếu thật là rắn, cháu giẫm không chúng thì người bị cắn là cháu rồi, lần sau đừng như thế, thấy rắn là trốn ngay, nếu cháu không chủ động khiêu khích, nó sẽ không cắn cháu.”

“Vâng, về sau cháu sẽ không thế nữa.” Nhạc Tư Trà gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

“Thế này là đủ rồi, phải được mấy bữa.” Bác Vương nhìn vào lưới, bên trong đều là lươn, lươn lớn lươn nhỏ bò lên nhau nhìn mà ghê.

“Cháu còn muốn mò ốc nữa, lâu lắm rồi chưa được ăn.” Nói trắng ra là, Nhạc Tư Trà hôm nay vì muốn kiếm mấy thứ này nên mới tới. Trong không gian có hồ, nhưng nước quá sâu, cậu cũng không nuôi ốc, nuôi cũng không bắt được. Lươn có một ít, nhưng đều đưa qua Hoa Nhã, giờ đang bán rất chạy. Hơn nữa, nhờ Du Nhiên đưa không thú vị bằng tự mình bắt lấy.

“Ốc đồng đúng là ngon, cháu cứ mò đi, bác đi thu thành quả ở mấy cái lưới kia.” Bác Vương cũng không ngăn cậu, nói xong liền lên bờ ruộng, rửa sạch bùn đất ở chân, đi dép tiếp tục hành trình thu lưới cá.

Nhạc Tư Trà vâng một tiếng rồi cúi xuống mò.

Ốc đồng đa phần sinh trưởng dưới nước, nhưng nếu nước bị ô nhiễm cũng bị nhiễm độc theo, đặc biệt lúc ăn nếu không xử lý sạch chỗ đại tiện của nó thì tồn tại rất nhiều ký sinh trùng, có thể có trùng hút máu. Vậy nên tốt nhất nên chọn ốc sông, hoặc sống ở ruộng.

Dù có khuyết điểm như thế nhưng vẫn có nhiều người yêu thích nó, không chỉ ngon mà giá trị dinh dưỡng còn cao, lại có hiệu quả trị liệu rõ rệt với bệnh hôi nách.

Ốc sống ở ruộng nhà bác Vương Nhạc Tư Trà không cần lo ô nhiễm. Bác đã nói năm nay không dùng thuốc hóa học, dù năm trước còn lại thì cũng bị nước trôi đi hết.

Ốc quê đa số chỉ có mấy đũa nhỏ hay đi bắt nhưng thôn Phúc Khê ít trẻ con, trong thôn lại không có trường nên đều học nội trú ở thị trấn, mà giờ cách ngày nghỉ của các trường còn có vài ngày nên không có ai bắt ốc, vậy nên con nào con nấy đều béo.

Mới một lúc Nhạc Tư Trà đã mò được cả đồng, ước chừng hai ba cân, con nào cũng lớn tầm móng tay cái.

Nhạc Tư Trà thấy vậy cũng đủ rồi, dừng tay lại, vuốt đi mồ hôi trên trán, ngẩng đầu tìm xem bác Vương ở chỗ nào thì thấy bác đã thu hết lưới cá về, một tay cầm cước và lưới, một tay cầm thùng nước. Đường như thu hoạch được khá nhiều.

“Mò thế nào rồi?” Bác Vương hỏi.

“Đại khái hai, ba cân, đủ ăn ạ.” Nhạc Tư Trà vừa nói vừa giơ chiến lợi phẩm lên, cười nói.

“Bác cũng được kha khá.” Bác Vương cho cậu xem mấy thứ trong thùng, được hơn một nửa thùng đều là cá nhỏ, cá trạch, ốc, lươn, tôm cũng không thiếu “Sắp 1 h rồi, cháu nghỉ chút đi rồi qua ăn cơm, tay nghề của bá cháu là số một số hai trong thôn này đấy.”

“Để lần sau đi ạ, bạn cháu còn chờ cháu ở nhà!” Nhạc Tư Trà nói, Diệp Kinh còn chờ cậu về nấu cơm.

“Bạn? Diệp Kinh phải không, thằng bé vừa nhìn là biết làm được việc lớn, cháu gọi nó tới luôn đi, mọi người cũng uống vài chén.”

“Vậy lại phiền hai bác.”

“Thêm hai cái bát, hai đôi đũa thôi mà, phiền phức gì, nghe bác, cứ thế. Đi, giờ chúng ta về, bá cháu chắc đang nấu cơm.” Bác Vương lôi cậu đi luôn.

Thấy ông kiên trì như vậy, Nhạc Tư Trà đành phải đồng ý.

“Vậy bác chờ cháu chút, Art nhà cháu còn chưa quay lại.” Nhạc Tư Trà hô gọi về hướng Art chạy đi khi này.

Nhưng không thấy Art về, chỉ nghe vài tiếng chó sủa.

Nhạc Tư Trà cảm thấy kỳ lạ, bình thường chỉ cần cậu gọi, Art đều chạy về, sao hôm nay mãi mà không thấy tăm hơi? Chẳng lẽ có chuyện?

“Đi, bác cháu mình qua xem.” Bác Vương thấy cậu lo lắng, buông mấy thứ trong tay xuống, ý bảo Nhạc Tư Trà theo sau mình, rồi bước về phía có tiếng chó sủa kia.

Chỗ họ đi tới có một khoảng cây rậm rạp, bởi vì đất đai cần cỗi nên nơi này không được khai khẩn.

Ngày hè, cỏ dại mọc thành bụi cao khiến đường cũng nhìn không rõ, mấy ngày nay lại mưa nên đường cũng càng khó đi.

Bác Vương tùy tay chặt một thân cây nhỏ, bỏ hết cành lá, vừa đi vừa gõ vào bụi cỏ “Cái này là đũa thảo kinh xà, mùa hè nhiều rắn, nhất là trong bụi cỏ thế này, đi đường càng phải cẩn thận. Cháu cầm gậy, gõ vào bụi cỏ, rắn nghe thấy động sẽ chạy đi.”

Nhạc Tư Trà gật đầu, bác Vương hiểu biết thật nhiều.

Cuối cùng cũng tìm thấy Art, nó đang vẫy cái gì ở trong bụi cỏ thỉnh thoảng lại sủa mấy tiếng. Vì xa quá nên Nhạc Tư Trà cũng không biết nó đang làm gì.

Lại gần mới thấy nó đang đào một lỗ nhỏ, bên cạnh có một con thỏ đầy máu, có lẽ đã chết.

“Là thỏ! Chó nhà cháu giỏi thật, còn tìm thấy hang thỏ!” Bác Vương mừng lắm, ông nói với Nhạc Tư Trà “Đi, chúng ta qua xem!”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà vội vàng đuổi kịp.

Thấy chủ nhân đến, Art không đào xuống hố nữa mà canh giữ một bên, đặc ý sủa với Nhạc Tư Trà, giống như mong được khen ngợi.

Nhạc Tư Trà thấy vậy, sờ sờ đầu nó, rất hào phóng khen “Art giỏi quá! Về nhất định sẽ thêm cơm!”

“Tư Trà, bảo nó trông cửa đấy cẩn thận, tục ngữ nói thỏ khôn có ba hang, chắc chắn nó còn có cửa khác, bác đi xem xem.” Nói xong, ông liền đi tìm hang thỏ.

Không lâu sau, ông lại tìm thấy một hang khác, nhìn kỹ không có gì ở cửa hang rồi mới dùng đá chặn lại, rồi quay lại, bảo Nhạc Tư Trà dắt Art ra chỗ khác.

“Làm sao bác biết trong đó nhất định có thỏ?” Nhạc Tư Trà vừa kéo Art vừa hỏi.

“Ngày xưa bọn bác hay vào núi bắt thỏ hoang, tuy lâu rồi không đi, nhưng vẫn không quên. Loài thỏ chó nhà cháu bắt là thỏ cỏ, loại thỏ này trừ khi sinh con thì mới đào hang, bình thường đều đi bên ngoài nên trong hang nhất định còn mấy con nhỏ nữa.” Bác Vương cười áo ra, giao cho Nhạc Tư Trà “Đứng đấy, chút dùng cái này bọc thỏ.” Nói xong liền ngồi xuống, đưa tay vào hang.

Hang không sâu, chỉ một lúc, bác Vương liền thu tay về, trên tay còn cầm một con thỏ con.

“Cầm lấy, bên trong còn.” Bác Vương đưa con thỏ cho Nhạc Tư Trà, đào tiếp.

Liên tiếp được mấy nhóc, chờ xác định không còn nữa thì bác Vương cũng đã bắt được tầm 5 con.

“Mang về hết ả? Chẳng phải người ta cấm đi săn sao?” Nhạc Tư Trà dùng quần áo bọc hết thỏ lại, cầm trong tay.

“Mấy động vật hoang dại khác thì cấm, thỏ thì không sao. Chúng sinh sôi nảy nở quá nhanh, lại thích ăn cây non, rau dại, hay lá cây bụi, mùa đông ăn rễ cỏ, cành cây hoặc vỏ cây non, ăn cả địa y, mà con nào ở gần ruộng lại thích khoai lang, rau, cây ăn quả, đặc biệt cải củ, mùa xuân cũng bị chúng phá hoại không ít hoa màu, nên ai gặp là bắt hết.”

Vậy ra thỏ mang lại nguy hại rất lớn cho nhà nông! Nhạc Tư Trà chợt hiểu.

Bác Vương nhắc con thỏ đã chết trên mặt đất lên, ánh chừng nặng bao nhiêu, hài lòng gật đầu “Béo thật, mấy con này cũng phải 5 cân.”

“Vừa lúc thêm com.” Nhạc Tư Trà cũng vui vẻ nói “Vậy mấy con nhỏ làm sao giờ?”

“Mang về nuôi mấy tháng, đợi chúng lớn thì ăn.” Bác Vương nói.

“Vậy bác nuôi đi, mấy thứ này cháu không biết, đợi bác nuôi lớn cho cháu một con là được.” Trong không gian cậu không thiếu.

Bác Vương suy nghĩ chút, cũng đồng ý lời đề nghị của cậu “Cứ thế đi, hôm nay được không ít thứ ngon, cháu gọi thêm Diệp Kinh, chúng ta chuẩn bị chút là được bữa no nê.”

“Nhưng nhà cháu còn có chó mèo đang đợi ăn.” Nhạc Tư Trà khó xử, nếu chỉ có ăn cơm trưa thì không sao, đợi đến tối cho chúng ăn cũng được, nhưng lại đợi đến cả bữa tối, mấy đứa trong nhà đói mất.

“Có sao đâu, hai đứa không phải có xe sao? Cho chúng đến luôn.” Bác Vương đã gấp mấy thú cưng của cậu, ngoại trừ Art và Axue, mấy con kia đều nhỏ, ăn không bỏ.

“Nhưng lại phiền hai bác.” Nhạc Tư Trà không đồng ý, ai lại có chuyện đến làm khách còn mang thú cưng theo, còn một đồng.

“Sao đâu, ốc với thỏ đều là của cháu, lươn cháu cũng có một phần, nếu cháu không đi thì cầm mấy thứ này về, bác cũng không cần.”

“...Được rồi, cháu gọi điện cho Diệp Kinh, bảo anh ấy lại đây.” Nhạc Tư Trà vừa cầm bọc thỏ vừa theo bác Vương bề, lại lấy điện thoại nhìn tín hiệu, may mà còn 4 vạch, rồi gọi điện cho Diệp Kinh.

“Tư Trà?” Giọng nói trầm thấp của Diệp Kinh truyền ra từ đầu bên kia.

“Ừm, em đây, hôm nay tới nhà bác Vương ăn cơm, anh cũng qua luôn đi, đúng rồi, mang theo cả mấy đứa ở nhà nữa, hôm nay bắt được nhiều lươn và ốc lắm, Art còn tìm được một ổ thỏ nữa!” Nhạc Tư Trà hào hứng báo cáo thu hoạch cho Diệp Kinh.

“Đại bội thu?” giọng nói của Diệp Kinh có ý cười.

“Đúng thế.”

“Em ở đâu? Cần anh tới đón không?”

“Ruộng chỗ bờ sông, anh tới cuối thôn đợi đi. Em cúp máy đây, chút gấp!”

“Chút gấp.”

“Tư Trà, nhanh theo kịp!!!” Bác Vương hô to.

“Đến đây!!!” Nhạc Tư Trà cắt kỹ di động, cầm thỏ, chạy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Nhạc Tư Trà cùng bác Vương nói cười vui vẻ dọc theo bờ sông đi hướng thôn, còn chưa đến quốc lộ, từ rất xa đã thấy một chiếc xe đen đứng đó, Diệp Kinh đeo kính râm, dựa người đứng đợi.

Đúng là đẹp trai!

“Sao anh không đợi trong xe?” Nhạc Tư Trà hỏi.

Diệp Kinh nhìn chiếc áo trên tay cậu, hỏi “Bên trong là gì?”

“Một ổ thỏ!” Nhạc Tư Trà giơ tay lên, hé bọc áo ra để anh thấy rõ “Art phát hiện ra, trừ mấy con này còn có một con trưởng thành nữa.” Cậu chỉ vào con thỏ trên tay bác Vương.

“Bác Vương, bác đặt đồ vào phía sau rồi lên xe nhé, hơi chật chút.” Diệp Kinh nói, trong xe đang có 7 con thú cưng, 1 lớn 6 nhỏ mà.

Bác Vương cũng nhìn thấy phía sau Miêu Miêu, Axue, còn có 5 chú cún, gặt đầu, cầm nông cụ, thùng nước, thỏ bỏ vào cốp xe, rồi ngồi lên phía trước.

Nhạc Tư Trà cầm thỏ, dắt Art ngồi phía sau.

Diệp Kinh cũng lên xe rồi khởi động, rời đi.

“Anh đã mang quần áo sạch cho em rồi, chút đến nhà bác Vương đổi đi, nhìn bộ cũ đã bẩn thế kia rồi.” Diệp Kinh đưa cho cậu một túi to.

Nhạc Tư Trà dành cả buổi sáng ở ruộng, mồ hôi ướt đầm, cả người đều dính bùn bẩn.

“Đề tôi hăng thay, chiều em còn muốn cùng bác Vương làm lươn mà, đợi làm xong thì thay sau, không lại bẩn.”

“Giết lươn cũng cần kỹ thuật, cháu làm không được đâu.” Bác Vương cười nói.

“Cháu biết, nhưng mà giúp một ít vẫn có thể.” Nhạc Tư Trà đương nhiên hiểu mình làm được đến đâu, cậu không biết làm lươn nhưng sẽ không bỏ việc nấu loại nguyên liệu ngon lành này.

“Cũng không hẳn khó lắm, nhưng quan trọng là phải lọc sạch xương và thịt.”

“Lươn trơn như vậy, bắt còn đang khó hơn nữa còn phải dùng dao lóc xương. Trước cháu từng xem làm lươn, chỉ cần vài nhát là xong, nhanh thật!” Nhạc Tư Trà vẫn luôn cảm thấy bội phục.

“Có gì vào nhà nói chuyện tiếp, chúng ta tới nơi rồi, mọi người xuống xe đi.” Từ cuối thôn đến nhà bác Vương cũng không xa, một nhোáng là tới.

Bởi vì bác Vương cũng đã gọi điện cho bá Tiền trước nên khi họ vừa đến liền thấy bá ra mở cửa.

“Tư Trà, lâu lắm rồi không thấy cháu tới nhà bác, Diệp Kinh là lần đầu tiên nhì, mau vào đi, hẳn đói bụng lắm rồi, bác làm cơm trưa đã xong xuôi cả, không phải son hào hải vị nhưng để no bụng vẫn ổn.” bá Tiền thân thiết tiếp đón hai người.

“Lần đầu tôi chơi, cháu cũng không biết mang gì, chỉ mang theo một quả dưa hấu, trời nóng, ăn giải nhiệt.” Diệp Kinh mở cốp xe lấy mất thứ bác Vương để vào ra, lấy ra một thùng giữ nhiệt, bên trong ngoại trừ một quả dưa hấu to còn có một tảng đá lạnh. Dưa là Nhạc Tư Trà để lại từ sáng cho anh ăn ở nhà.

“Cháu đến là tốt rồi, còn quà cáp gì, lần sau không được thế nữa! Dưa để ăn xong bá bỏ cho mọi người cùng hưởng.” Một quả dưa hấu cũng không đáng bao nhiêu, bá Tiền cũng không so đo, cầm lấy thùng giữ nhiệt anh mang theo, dắt mọi người vào nhà.

Trong nhà không có điều hòa nhưng có quạt, hơn nữa bên trong vốn mát hơn bên ngoài nên vừa vào cửa mọi người liền thấy sáng khoái hơn nhiều.

Bác Vương tìm mấy cái chậu, bỏ vào nào lươn, nào ốc, ... mỗi chậu một loại. Bỏ thỏ con vào chỗ nuôi gà hồi trước, ném lá cải trắng vào, cuối cùng mang con thỏ to vào bếp.

“Mấy người ngồi đợi chút, bá mang đồ ăn ra.” Bá Tiền nói.

“Cháu cũng qua giúp.” Nhạc Tư Trà vốn đang ngồi, nghe bá nói vậy liền đứng dậy.

“Không cần, cũng chỉ có vài món, bá tự mang ra được.” bá Tiền lại ấn cậu ngồi xuống ghế.

Diệp Kinh mở túi bóng to ra, bên trong có sữa cùng đĩa, mấy đĩa nhỏ đã ăn đâu.

Nhạc Tư Trà lấy đồ ra, chuẩn bị cho chúng ăn.

“Mấy con chó nhà cháu yếu thật, chúng ta chẳng cho chúng uống sữa bao giờ, cùng lắm thì cháo thịt loãng là được.” Bác Vương đứng cạnh cửa thấy, lắc đầu, theo ông, dù là giống chó tốt nhưng cũng không nên chiều như thế, nếu không lớn lên biết làm gì?

“Chúng nó là thú cưng, đương nhiên phải cưng chiều, về sau lớn dần lên sẽ dạy.” Nhạc Tư Trà không phản bác lời bác Vương, vuốt ve Miêu Miêu.

“Hai con chó lớn nhà cháu đúng là loại tốt, nhìn mắt nó lanh lợi thế kia.” Trước kia ông cũng từng nuôi chó, có phải chó tốt hay không chỉ nhìn là biết.

“Tốt hay không không cần biết, giờ tôi chỉ biết mấy người mau qua ăn cơm, đi rửa tay đi.” Bá Tiền mang món cuối cùng ra, giục mọi người.

Đồ ăn của bữa trưa rất đơn giản, một đĩa thịt xào rau, một bát thịt kho cà, một đĩa cải trắng luộc còn có một bát canh bí đỏ đậu xanh, lại thêm chút dưa muối, đúng là bữa cơm gia đình.

“Không biết hai cháu tới nên cũng không chuẩn bị kỹ, chỉ có mấy món thanh đạm vậy, hai đứa ăn tạm, tới tối sẽ có đại tiệc.”

“Thế này cũng là tốt lắm rồi, bá đừng ngại, ở nhà chúng cháu cũng ăn thế mà.” Nhạc Tư Trà không nói sai, bình thường nấu cho Diệp Kinh cũng là những món đơn giản, chỉ là nguyên liệu cao cấp chút, chỉ có lúc Diệp Kinh đặc biệt yêu cầu muốn ăn gì thì cậu mới làm theo.

“Vậy ăn nhiều chút.” Bá Tiền vui vẻ gấp cho hai người.

“Bá cũng ăn đi, đừng chỉ gấp cho bọn cháu.” Nhạc Tư Trà trộm liếc Diệp Kinh, thấy sắc mặt anh vẫn như thường mới an tâm, người này kén ăn cực, trừ cậu ra, chưa từng ăn đồ người khác gấp, may mà hôm nay còn biết khách khí.

Bữa cơm rất nhanh đã xong, chờ mọi người ăn no, Nhạc Tư Trà giúp bá Tiền dọn bàn, lại lấy dưa hấu ra bỏ.

“Dưa này ngọt thật, mua đâu thế? Bác cũng muốn mua vài quả cho đứa lớn mang đi, cho nó ném thử chút.”

“Đây là nhà cháu trồng, nếu bá muốn thì để cháu mang qua vài quả.” Nhạc Tư Trà cười nói, dưa hấu trồng trong vườn cũng sắp chín rồi, tuy không bằng ở không gian nhưng đây là xét kỹ về công dụng, còn hương vị thì không kém là bao.

“Cháu trồng? Vậy tốt quá, mấy hôm nữa bá qua hái vài quả.” Bá Tiền nói xong lại ăn một miếng lớn “Đúng rồi, hai cháu đã nghe nói chưa?”

“Nghe nói gì ạ?”

“Là cái son động hôm trước ấy, nghe bảo có suối nước nóng.”

“Làm sao bá biết?” hai người khó hiểu, tuy không phải chuyện bí mật gì nhưng không đến nỗi lan truyền nhanh thế chứ.

“Là nghe được.” lần này là bác Vương trả lời “Trên núi hay có đất đã trôi, chúng ta thấy ông chủ ngày thường vẫn đối tốt với người trong thôn, liền đi lên giúp, sau đó thấy một đám người không biết làm gì ở đó, bác tò mò qua xem thì nghe họ nói ở đó có suối nước nóng.”

“Đúng là ở hiền gặp lành, tuy rằng vườn cây bị tổn thất nhưng có suối nước nóng cũng coi như tốt.” Bá Tiền cũng an tâm, nhìn mấy cây ăn quả chết đi mà xót.

“Nếu có suối nước nóng thật thì thôn Phúc Khê cũng sẽ dần phát triển lên, ai cũng được tốt.”

“Đúng thế, vẫn nghe nói người thành phố thích xuống nông thôn chơi, nói là muốn hưởng thụ cuộc sống nhà nông, mấy thôn có nhiều cảnh đẹp gần đây chẳng phải vì thế mà phát lên sao? Tiếc là ở đây không có thứ gì hấp dẫn họ, giờ có suối nước nóng, nhất định sẽ khá lên. Đến lúc đó, mở một tiệm cơm nhỏ cũng kiếm được nhiều.” Bá Tiền nghĩ, nếu về sau có nhiều khách du lịch, bà sẽ mở một cửa hàng bình dân, người thành phố vẫn thích đồ ăn nông thôn mà? Bằng tay nghề của bà, nhất định sẽ có nhiều khách.

“Cái này cũng phải chờ xây dựng xong xuôi hết đã, khi được tuyên truyền mới có người tới, giờ nghĩ vẫn còn sớm.” Bác Vương không nán ngại là đập vỡ ảo tưởng của bà.

“Lão già này, chỉ biết giới nước là! Tôi nghĩ thôi cũng không được chắc?” Mơ tưởng bị đánh gãy, bá Tiền quay sang mắng chồng mình.

“Rồi rồi, bà cứ nghĩ đi, cứ nghĩ đi, tôi không quấy rầy nữa.” Bác Vương không chịu nổi bá Tiền lớn giọng, nhấc tay đầu hàng.

“Tư Trà, Diệp Kinh, hai đứa nói chuyện này có thể thành sao?” giờ bà mới nhớ tới còn có người ở đây, không thèm nhìn bác Vương nữa, hỏi ý kiến họ.

“Thành phố B tuy rằng cũng có suối nước nóng nhưng đại đa số là giả, nếu thôn Phúc Khê thật có suối nước nóng nhất định sẽ hấp dẫn rất nhiều người tới.” Diệp Kinh trả lời.

“Vậy cháu bảo lúc nào sẽ xây dựng xong đây, bá chờ không nổi.”

Nhạc Tư Trà thầm nghĩ: bá Tiền đúng là hỏi đúng người, đưa mắt nhìn Diệp Kinh.

“Vậy phải xem họ định xây thế nào, nếu đều bằng gỗ, hay trúc thì nhanh.”

“Chuyện này chúng ta không thể định trước được, nếu suối nước nóng này thực sự xây như vậy thì đúng là rất được, bác thấy dựng nhà gỗ nhỏ trên núi nhìn thoải mái hơn nhiều.”

“Đúng thế, tốt nhất là xong trước khi trái cây chín, khi đó có thể để du khách vào vườn hái trái cây, có thể bán, mà giá cũng cao lên nhiều.” Nhạc Tư Trà đây là nói với Diệp Kinh.

Diệp Kinh gật đầu.

“Như vậy thì tốt quá.” Bác Vương gật đầu, người trong thôn đều quan tâm chuyện vườn cây thật ra là có liên quan một chút đến lợi ích – khi Diệp Kinh nhận thầu, trên hợp đồng còn có một điểm khoản là, 0,1 % tổng tiền lời ở vườn trái cây hàng năm sẽ được chia cho thôn Phúc Khê.

“Các bác có thể nói chuyện này với chủ vườn, cháu nghĩ họ sẽ đồng ý thôi.” Nhạc Tư Trà ám chỉ.

“Chúng ta chưa từng gặp ông chủ, nhưng người phục trách sẽ định kỳ tới.”

“Vậy nói với người đó, để người kia nhắn dùng ông chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74

Bốn người vừa ăn hoa quả vừa nói chuyện, thời gian chậm chậm trôi qua, trời đã ngả về chiều.

“Cũng không còn sớm lắm, chúng ta qua sân sau giải quyết mấy thứ kia thôi.” Bác Vương chia chia chiến lợi phẩm ở góc tường.

“Vâng.” Nhạc Tư Trà vừa nghe liền thấy hứng thú, chủ động xách thùng lươn đi theo bác Vương.

Diệp Kinh thấy thế cũng đi theo.

Bác Vương dẫn hai người qua sân sau. Mỗi nhà ở thôn này đều có sân, thường sẽ trồng thứ gì ở đó, như nhà bác Vương thì có mấy cây ăn quả và dưa, đặc biệt còn có một gốc đa cổ thụ, cành lá rậm rạp lượn quanh, tầng tầng xếp lên nhau nhìn không tới đỉnh. Cây đã rất lớn, phải hai vòng tay người mới có thể ôm lấy.

“Bác Vương, cây đa này lớn thật.” gốc đại thụ xanh um tươi tốt, che kín cả khoảng sân râm mát.

Dưới gốc cây có một chiếc bàn cùng mấy ghế dựa, hẳn hay có người đến hóng mát.

“Cây này từ thời ông nội bác còn sống, hồi đó ông xây nhà ở chỗ này, thấy cây đẹp, tiếc không chặt đi, cứ để nó thế, giờ cũng phải đến trăm năm rồi.” Bác Vương cảm khái “Trước đây bác thích nhất là trèo lên cây lấy trứng chim, hồi đó nhiều chim đến trú ẩn, nhưng những năm gần đây lại không thấy.”

“Giết lươn đòi hỏi phải có kỹ thuật, không tập vài năm là không giết tốt.” Không cảm khái bao lâu, bác Vương liền nhớ tới chính sự.

Bác lấy ra từ trong phòng một chiếc ghế băng, bên trên có một chiếc đỉnh nhô ra, đầu nhọn ngẩng lên.

“Thứ này chuyên dùng để giết lươn.” Bác Vương đặt băng ghế vào trong sân.

“Cháu cũng biết, cháu từng thấy người ta dùng rồi, dùng để cố định lươn.” Nhạc Tư Trà đặt thùng lươn trước mặt bác Vương, lại lấy một thùng khác, đổ nước vào.

“Ừm, hôm nay bác sẽ trở tài cho hai đứa xem.” Bác Vương dùng nước rửa sạch băng ghế, sau đó lấy một con lươn từ thùng ra, cầm đầu nó, ấn mạnh xuống chiếc đỉnh nhô lên trên ghế.

Chiếc đỉnh dài hơn 10cm ngay lập tức xuyên qua đầu nó, đỉnh chặt lươn vào ghế, một dòng máu chảy xuống, con lươn giãy dụa kịch liệt một chút rồi từ từ bất động, nhưng thỉnh thoảng vẫn khẽ giật biểu thị nó chưa chết hẳn.

Quả là sống dai!

Hình ảnh hơi quá tàn nhẫn khiến người có bệnh sạch sẽ như Diệp Kinh hơi nhúm mày, sắc mặt cũng khó xem, Nhạc Tư Trà thấy vậy, lo lắng cầm lấy tay anh, Diệp Kinh quay lại cười với cậu, Nhạc Tư Trà giờ mới an tâm quan sát tiếp.

“Máu lươn rất bổ, nhưng quá ít, bình thường giết lươn cũng không ai giữ lại.” Bác Vương không phát hiện động tác của họ, tiếp tục giải thích.

Bác Vương dùng một chiếc dao nhỏ sắc bén dọc theo sống lưng nó, kéo dài tới tận đuôi, lóc hết xương cốt, nội tạng rồi cuối cùng mới chặt đầu. Rất nhanh chóng, một con lươn nguyên vẹn chỉ còn lại thịt.

Miêu Miêu ngửi được mùi liền từ phòng chạy ra, nhưng nó chỉ quanh quẩn quanh chân chủ nhân mình, nhìn động tác của bác Vương chứ không đến gần, nó không thích thịt sống.

Có Miêu Miêu dẫn đầu, mấy nhóc kia cũng hùa theo, tò mò lượn lờ bên bác Vương, nhưng chỉ cần lại gần sẽ bị cha mẹ đuổi về.

Nhạc Tư Trà dùng nước sạch rửa thịt lươn, ngồi chồm hóm bên cạnh, bác Vương làm xong 1 con, cậu cũng rửa xong 1 con, còn trộm lấy nước trong không gian để để cao hương vị, hai người phối hợp rất ăn ý.

Loại việc này Diệp Kinh không hiểu gì cả nên chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Bên này giết lươn, bên kia bá Tiễn cũng lấy con thỏ kia ra, dùng dây thừng buộc chân sau, treo lên cây, dùng dao lột hết da xuống, động tác nhanh chóng, thuần thục không hề chần chừ.

Lột da xong, bá bắt đầu mổ bụng nó.

Diệp Kinh liếc nhìn bá, lại nhìn bác Vương cùng Nhạc Tư Trà, quyết định mình vẫn là vào phòng nghỉ ngơi thôi.

Phần nguyên liệu đã xong, tiếp theo là nấu nướng.

“Thỏ và lươn có rất nhiều cách chế biến, hai cháu thích ăn gì?” Chủ theo khách, bác Tiền hỏi ý kiến hai người.

“Làm món bả sớ trường nhất đi.”

“Được, vậy làm lươn kho tàu, lươn xào ba màu, còn thỏ thì một nửa kho tàu một nửa nấu canh. ”

“Nhiều vậy ăn hết sao?” Thỏ cũng phải hơn 3 kg, lươn cũng nhiều.

“Không sao, còn chó mèo nữa cơ mà, chúng nó cũng muốn ăn chứ.” Bá Tiền biết mấy con thú nhà Nhạc Tư Trà rất kén chọn, lúc trước nếu không phải đồ Nhạc Tư Trà làm thì Miêu Miêu nhất quyết không ăn.

“Vậy để cháu phụ bác.” Nhạc Tư Trà đi theo bá Tiền vào bếp.

Bác Vương dọn lại sân, rửa tay rồi mới từ từ vào nhà.

Diệp Kinh đang ngồi ở phòng khách nhìn tin tức, thấy bác đi vào liền rót nước mời.

Bác Vương nói cảm ơn, hai người vừa nhìn tin tức vừa nói chuyện.

Trong bếp, Nhạc Tư Trà dựa theo lời bá Tiền, thái lươn một phần thành từng đoạn 6cm, phần kia thái nhỏ.

“Kỹ thuật không tệ.” Bá Tiền nhìn một chốc, sau yên tâm cho cậu làm tiếp.

“Ở nhà đều là cháu nấu cơm, kỹ thuật cũng được tăng lên nhiều.” Nhạc Tư Trà giải thích.

“Con gái biết nấu cơm giờ không nhiều, cháu là con trai mà còn xuống bếp được.” Bá Tiền vừa thái thịt thỏ vừa nói.

“Đây là sở thích của cháu, cũng không phải khó khăn gì.”

“Cháu mà là nữ thì bác cho lấy con nhà bác ngay, người đẹp, lại biết làm việc nhà, tính tình cũng tốt, tiếc thật.” bà tiếc nuối lắc đầu.

“Bác cứ nói đùa.” Nhạc Tư Trà có chút không vui, không có một thằng con trai nào thích bị khen như thế cả.

“Ha ha, đùa cháu thôi mà, cháu mà là nữ thật sao ư con bác chứ, gả cũng phải gả cho người như Diệp Kinh, vừa đẹp trai lại có năng lực, tương lai chắc chắn sẽ thành công, nhưng là có chút nhất gan, giết thỏ cũng sợ.”

Diệp Kinh mà nghe thấy câu này chắc tức chết mất, Nhạc Tư Trà không còn thấy buồn bực nữa, cười trộm trong lòng nhưng vẫn giải thích hộ Diệp Kinh “Không phải anh ấy sợ, mà là không nhìn được, anh ấy có bệnh sạch sẽ.”

“Thảo nào, bá đã bảo nghĩ nó nhìn đâu giống người nhất gan.” Bá Tiền hiểu ra.

“Đồ ăn đến đây! Tránh ra tránh ra, dọn bàn nào.” Bá Tiền bưng ra một bát thịt thỏ kho tàu thơm nức, lớn tiếng đi ra từ bếp, phía sau là Nhạc Tư Trà bưng một bát lươn xào ba màu.

“Cuối cùng cũng được ăn.” Bác Vương nhìn đồng hồ treo tường, đã 6h “Tôi đi lấy rượu, chút nữa phải uống mấy chén.”

“Cháu xin kiếu, tửu lượng của cháu không tốt.” Nhạc Tư Trà biết loại rượu bác Vương định lấy là gì, cậu thực sự uống không được.

“Vậy cháu uống giống bá đi, ông già, lấy thêm bình nước chanh hôm qua mới mua nữa.”

Đồ ăn đã sắp hết lên bàn, hương thơm khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Ngoài bỏ lươn kho tàu, lươn xào ba màu, thịt thỏ kho tàu, cá nhỏ bắt được đều rán lên, còn ốc thì phải chờ nó nhả hết chất bẩn ra nên hôm nay không làm.

Sắp xong đồ ăn, Nhạc Tư Trà đi lo chuyện cơm nước cho lũ thú cưng. Vợ chồng Art là cơm trộn thịt thỏ cùng lươn. Động vật ăn mặn không tốt nên mấy thứ này là Nhạc Tư Trà xin bá Tiền trước khi cho gia vị, còn 5 chú nhóc kia vẫn là sữa, còn có canh thịt thỏ. Thấy rõ là chúng càng thích canh thịt thỏ, vừa ngửi mùi đã lao đến, vây quanh cậu cọ cọ, cào cào, có chút đau khiến cậu biết đã đến lúc cắt móng cho chúng.

Phiền toái nhất vẫn là Miêu Miêu, nó kiên quyết muốn ngồi cùng bàn với mọi người, Nhạc Tư Trà đành chiều theo, vừa ăn cơm vừa phải dành thời gian nhúng đồ ăn qua nước, để nguội rồi mới cho nó ăn.

Mọi người đều biết Miêu Miêu yếu ớt nên không nói gì, bá Tiền thỉnh thoảng còn gấp cho nó, giúp Nhạc Tư Trà tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Không thể nghi ngờ là tay nghề của bá Tiền rất tốt, tuy rằng Nhạc Tư Trà trộm cho thêm nước trong không gian nhưng cũng không thể phủ nhận, ngay cả

Diệp Kinh cũng ăn ngon lành, tuy rằng anh vẫn tươi cười khen tay nghề bá, nhưng Nhạc Tư Trà thấy được lần này nụ cười chân thành hơn.

Bữa cơm hôm ấy ai cũng rất thỏa mãn, ăn uống kéo hơn hai giờ, bác Vương cùng Diệp Kinh đều có chút say, Nhạc Tư Trà cũng bị bắt uống mấy chén, mặt đã đỏ lên.

“Cũng đã muộn, chúng cháu xin phép về trước.” Diệp Kinh đỡ Nhạc Tư Trà chào tạm biệt, tuy rằng Nhạc Tư Trà muốn giúp dọn dẹp rồi mới đi nhưng bá Tiên thấy cậu uống đến đỏ mặt, nhất quyết không đồng ý nên đành phải thôi.

“Về sớm rồi nghỉ ngơi, nhìn nó như vậy chắc say lắm rồi, cháu chăm sóc nó cẩn thận.” Bá Tiên đã cho Nhạc Tư Trà uống canh giải rượu nhưng dường như không có hiệu quả, Nhạc Tư Trà hí hóp mắt, mặt đỏ rồi.

“Vâng.”

Bác Vương cùng bá Tiên đưa mấy con thú lên xe hết, cất thùng chứa ốc phía sau, dặn Diệp Kinh lái xe cẩn thận, nhìn hai người rồi đi rồi quay về nhà dọn dẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Sáng hôm sau thức dậy, Nhạc Tư Trà đau đầu dữ dội, cậu luôn không rút được kinh nghiệm, đã biết không uống rượu được lại không chịu nghe người khác khuyên, cuối cùng chịu khổ lại là mình.

“Đã khá hơn chút nào chưa?” Diệp Kinh rót một chén nước đưa cho cậu “Lúc trước đâu có bị sao khi say rượu đâu? Sao lần này lại như thế?” Nhạc Tư Trà có chút sốt khiến Diệp Kinh lo lắng.

Nhạc Tư Trà dựa vào giường, sắc mặt tái nhợt, cậu nhẹ nhàng day huyệt thái dương, tiện thể trừng Diệp Kinh “Nếu không phải sau khi em say anh làm mấy chuyện đó đó đó thì em cũng không đau đầu thế này.” Mỗi lần tỉnh lại không phải chỗ này đau thì chỗ kia đau, tóm lại là không chỗ nào không đau.

“Ai bảo chỉ có lúc đó em mới ngoan ngoãn nghe anh, anh muốn thế nào cũng được.” Diệp Kinh thì thầm vào tai cậu. Anh yêu sự hấp dẫn của Nhạc Tư Trà mỗi khi say rượu chết mắt, cái cảm giác muốn làm gì thì làm này khiến anh ngừng mà không được, đặc biệt là mỗi lần cậu say rượu tỉnh lại đều nhớ rõ chuyện hôm trước khiến anh càng vui vẻ.

“...Cút.” Nhạc Tư Trà cảm thấy đầu mình rất đau, không còn sức mà nói chuyện này nữa.

“Được rồi, anh cút, em cứ ngủ tiếp đi.” Diệp Kinh cười khế ấn cậu lại vào chăn, đắp tốt, tiện tay phủ thêm rèm cửa ngăn lại ánh sáng quá chói bên ngoài. Xong rồi mới rời đi để lại Nhạc Tư Trà im lặng một mình.

Nhạc Tư Trà nhìn cửa phòng đóng chặt, ngủ tiếp.

Nhạc Tư Trà lại ngủ một lát, ngủ dậy thấy người đã bớt đau nhiều, lấy điện thoại ở tủ đầu giường, nhìn giờ, đã là 2 giờ chiều.

Đứng dậy vào phòng vệ sinh đổi quần áo, Nhạc Tư Trà xuống lầu.

Không ngờ là, phía dưới ngoài Diệp Kinh còn có người khác nữa.

Đó là một người đàn ông hơn 30 tuổi, chừng gần 1m8, gương mặt anh tuấn, thú vị nhất là dù đang là mùa hè nóng nực, người nọ vẫn mặc tây trang chỉnh chu. Nhạc Tư Trà nhìn mà thấy bội phục. Cậu vừa sợ lạnh cũng sợ nóng, mùa hè tuyệt đối không thể mặc như vậy.

Khi Nhạc Tư Trà đang nhìn người kia, người đó cũng quan sát cậu.

Trịnh Duệ vẫn biết ông chủ của mình thích một cậu bé, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy Nhạc Tư Trà.

Rất xinh đẹp, nhưng chỉ đẹp thôi cũng đủ lấy được trái tim Diệp Kinh sao? Hắn không tin, nên trừ bỏ xinh đẹp, Nhạc Tư Trà nhất định có thứ gì khiến Diệp Kinh thích.

Vậy nó là gì? Trịnh Duệ kín đáo quan sát, rất nhanh hắn liền nhận ra Nhạc Tư Trà có một loại cảm giác đặc biệt, rất sạch sẽ, giống như nước, nước không lẫn chút tạp chất, là chất lỏng duy trì sự sống còn của sinh vật.

Ánh mắt nhìn Nhạc Tư Trà của hắn đầu tiên là kinh ngạc rồi dần bình tĩnh, cuối cùng thản nhiên như ban đầu.

“Vậy tôi xin phép về trước.” Người nọ nói với Diệp Kinh, thái độ cung kính.

“Ừm.” Diệp Kinh không chú ý nhiều đến hắn, ý bảo hắn cứ đi.

Người kia đứng dậy, gật gật đầu với Nhạc Tư Trà, Nhạc Tư Trà mỉm cười đáp lại, sau đó nhìn hắn rời đi.

“Đã đỡ chưa?” Diệp Kinh đứng dậy từ ghế salon, bước chậm tới bên Nhạc Tư Trà, sờ sờ trán cậu, thấy đã hạ sốt rồi kéo cậu ngồi xuống ghế salon.

“Không phải bệnh nặng gì, ngủ một giấc là đỡ rồi.” Nhạc Tư Trà lo lắng, tác dụng của nước trong không gian cậu biết rõ mà “Người kia là ai?”

“Cấp dưới của anh, hiện đang phụ trách vườn cây này.”

“Người đó tới làm gì? Chẳng nhẽ vườn cây lại có vấn đề?”

“Không phải chuyện vườn cây, mà là suối nước nóng, báo cáo đã có. Em muốn xem không?” Diệp Kinh đắc ý gờ gờ tập báo cáo trong tay.

“Em nghe anh nói là được rồi, mấy thứ đó em xem không hiểu.” Nhạc Tư Trà lắc đầu, ý bảo Diệp Kinh thuyết minh.

“Suối nước nóng thôn Phúc Khê chừng 40 độ, có thể trị đau thần kinh, bệnh ngoài da, viêm khớp, vô sắc, vô vị, có thể uống được. Nói chung là phù hợp với mọi người.” Diệp Kinh giải thích đơn giản nội dung báo cáo.

“Đúng là thích hợp kinh doanh! Khi nào thì bắt đầu xây dựng?” Nhạc Tư Trà gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

“Đội dọn sạch lại vườn cây ăn quả kia đã, bởi vì mạch nước của suối nước nóng khá sâu nên công tác đào móc sẽ kéo dài một đoạn thời gian, để tiết kiệm thời gian, anh sẽ phải nhiều người đến chút.”

“Vậy anh định xây dựng kiểu nào, lộ thiên hay kín?”

“Chủ yếu là chỗ tắm chung lộ thiên, cũng có thể xây một vài bể kín để phục vụ nhu cầu của khách.”

“Đủ lớn sao? Em nhớ hình như diện tích đất ở đỉnh núi hơn nhỏ.”

“Không phải tòa chúng ta xem lúc ấy, mà là bên cạnh, trong lúc đào móc chúng ta cũng cần phải ổn định lại mặt kiến tạo của núi, suối nước nóng sẽ không quá lớn, chỉ xây dựng đơn giản là được rồi, tiện thể xây một ít nhà nhỏ cho khách ở lại.”

“Xung quanh đây không có cảnh đẹp gì, sợ là không giữ chân khách được.”

“Phong cảnh thôn Phúc Khê không quá kém, chỉ là bị hủy hoại nghiêm trọng, cái này cần chậm rãi khôi phục lại, còn về giai đoạn... thì phải nhờ em.”

“Em?” Nhạc Tư Trà có chút không rõ, cái đó liên quan gì đến cậu?

“Anh mong em sẽ chuẩn bị từng cọng cây ngọn cỏ xung quanh suối nước nóng. Cái này là sở trường của em mà, có ý kiến gì không?” Diệp Kinh nói ra ý định của mình, là thương nhân, anh sẽ dùng giá ít nhất để thu được lợi nhuận cao nhất, để Nhạc Tư Trà chuẩn bị có thể tiết kiệm không ít, sao lại không làm chứ?

“Không thành vấn đề.” Nhạc Tư Trà không chút do dự mà đồng ý ngay, vốn rắc rối này là cậu khiến anh gặp được, giờ có thể giúp đương nhiên không thể từ chối, hơn nữa chuẩn bị nguyên liệu quá đơn giản với cậu, nhưng Nhạc Tư Trà chợt nghĩ tới một chuyện “Anh đã sắp xếp lịch được chưa?”

“Gi?” Diệp Kinh chưa hiểu ý của cậu lắm.

“Chẳng phải nói là lúc nào nghỉ cùng em đi du lịch ở tầng thứ hai sao? Anh không nhớ?” Nhạc Tư Trà liếc xéo.

“Đương nhiên nhớ, anh đã hứa với em sao lại quên được chứ, không phải lo chuyện công việc, khi nào thì đi?”

“Hôm nay đi, chơi nhiều hơn vài ngày, tiện thể thu thập thực vật cần thiết, mang chúng về luôn.” Diệp Kinh chia chia đám thú cưng bên cạnh, nói “Năm đứa nhỏ cũng nên bắt đầu học cách đi săn, tiện thể mang chúng đi không mất mất bản năng hoang dã của chúng. Bác Vương nói không sai, khiến chúng chỉ là thú cưng rất phí. Đặt bọn chúng ở tầng thứ hai một thời gian, nhất định sẽ lớn tốt.”

“Nghe anh hết.”

Diệp Kinh nói tiếp “Còn Miêu Miêu để Du Nhiên chăm sóc đi, đã lâu rồi chúng ta không ở với nhau một mình, được sao?”

“...Được.” Hiển nhiên là không chỉ Diệp Kinh muốn được có thế giới riêng của hai người.

Diệp Kinh mỉm cười, cho cậu một nụ hôn sâu.

“Này, anh không kìm chế bớt được sao?”

“Người đẹp trước mắt, anh biết sao giờ?”

“Ừm...anh..a...không mệt sao...”

“Đây là vì em chăm anh tốt quá.”

“...”

(xxoxxoxxoxxoxxo)

Cuối cùng, cuộc lữ hành cũng bị chậm lại vài ngày.

Nhạc Tư Trà gọi điện thoại cho người thân, cũng thông báo cho bá Tiên mình phải ra ngoài mấy ngày, thu thập hành lý xong xuôi, mang theo một đám cả già cả trẻ vào không gian.

Vì đi chơi nên Diệp Kinh chuẩn bị rất nhiều thứ, anh còn đặc biệt mang theo súng săn, dự định trải nghiệm cảm giác săn bắn. Nhưng để tránh bị thương lắm, anh chỉ dùng đạn gây mê, thuốc mê dùng loại phương pháp Du Nhiên cũng cấp, chỉ cần một viên là đủ hạ gục một con voi, nhưng 3h sau sẽ tỉnh lại, không có tác dụng phụ.

Nhưng sau khi nhận được thuốc mê, Nhạc Tư Trà không còn thấy phương pháp kia nữa, hẳn lại bị Diệp Kinh mang đi buôn bán.

Đặt Miêu Miêu vào không gian, chuẩn bị đủ thức ăn cho nó, dặn dò Du Nhiên nhớ chăm sóc cẩn thận, tuy rằng Miêu Miêu không muốn, nhưng khi được Nhạc Tư Trà dỗ, nó cuối cùng cũng ngoan ngoãn ở tầng một.

Nhạc Tư Trà đi thăm Tiểu Lục (lâu lắm mới gặp), mấy tháng nay trừ bỏ thỉnh thoảng dậy ăn cơm, nó phần lớn đều là ngủ. Ban đầu cậu còn tưởng nó ngủ đông, do thời gian trong không gian và ngoài không gian khác nhau nên mới kéo dài nhưng thấy đã qua xuân mà nó còn ngủ thẳng đến hè, không hề có dấu hiệu tỉnh lại thì cậu mới lo lắng. May mà Du Nhiên nói với Nhạc Tư Trà là Tiểu Lục đang tiến hóa, Nhạc Tư Trà mới không mang nó gặp bác sĩ thú y. Tuy cậu không biết sao nó lại tiến hóa nhưng Du Nhiên đã nói thế thì nhất định không sao.

Còn gia đình Art, Nhạc Tư Trà theo ý Diệp Kinh, mang cả nhà tới nơi ở của Axue, dặn Du Nhiên nếu có chuyện gì phải thông báo ngay cho cậu, sau đó không quan tâm nữa – dù sao Axue vốn sống ở đó, không cần cậu quan tâm.

“Chúng ta đi đâu đây?” Nhạc Tư Trà quyết định theo sự lựa chọn của Diệp Kinh.

“Tới bờ biển trước đi, mùa hè thì phải đi bơi chứ. Em vẫn muốn tự mình bắt hải sản mà?” Ở một góc độ Nhạc Tư Trà không nhìn thấy, Diệp Kinh nở một nụ cười xấu xa

“A, nhưng em chưa chuẩn bị quần bơi.”

“Không sao, anh chuẩn bị rồi, xuất phát đi.” Diệp Kinh chia chia cái thùng to bên cạnh “Ngay cả thiết bị lặn cũng có, anh đã nhờ người làm riêng cho mình.”

“Ồ.” Giờ Nhạc Tư Trà mới biết cái rương đưa đến sáng nay là gì, hào hứng hẳn lên “Vây tới Maldves đi, nghe nói biển ở đó đẹp lắm.” (nhìn ảnh đẹp thật)

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Nhạc Tư Trà mới chỉ nhìn thấy biển trên TV, ước mơ của cậu vẫn là được nhìn nó tận mắt, cuối cùng cũng thỏa mong ước.

Maldives cách 650 hải lý ở vùng biển phía Nam Sri Lanka, từ Bắc tới Nam, trải qua đường xích đạo là một dải đảo trải dài. Hơn 1000 đảo nhỏ được hình thành từ một vụ núi lửa, có nơi trồi lên thành cồn cát, có nơi hạ xuống thành rặng san hô. Nếu có cơ hội được ngắm nhìn từ máy bay xuống, mọi người sẽ được thấy khung cảnh giữa mặt biển xanh thẳm, nổi lên những hòn đảo chỉ chít như những vì sao, có nơi lại như kết thành vòng hoa, giống như một khối ngọc phi thủy rơi từ trên không trung. Nơi đây được tôn vinh là một trong mười quốc gia đẹp nhất trên thế giới cũng là một trong ba thánh địa cho dân lặn.

Nhạc Tư Trà từng thấy quảng cáo của Maldives ở trên mạng, sau đó tra tìm không ít tư liệu về nó, ánh mắt cậu đã bị những tấm ảnh đó hút hồn, giờ thì cậu đã được nhìn thấy cảnh đẹp đó ngay trước mắt mình.

Câu hoàn toàn say đắm khung cảnh này từ cái nhìn đầu tiên.

Nơi họ đang đặt chân là một hòn đảo nhỏ ở Bắc Mỹ, nhìn khắp xung quanh chỉ có bờ cát trắng, cát mịn màng, những tảng đá ngầm hình thù kỳ dị, trắng lè. Nước biển trong suốt nhạ nhàng vỗ vào bờ, xanh dần về xa, cuối cùng hòa với không trung.

“Đẹp quá...” Nhạc Tư Trà thì thào.

Diệp Kinh không đánh gãy lời tán thưởng của cậu, bởi anh cũng đã bị vẻ đẹp nơi đây quyến rũ.

Thật ra anh đã từng tới Maldives, nhưng nơi đó tràn ngập hơi thở thành thị, kém xa khung cảnh nguyên sơ này của nó.

Tuy rằng, hơi nhỏ chút, Diệp Kinh nhìn xuyên qua rừng cây phía sau, dễ dàng thấy được bờ cát bên đó.

Có lẽ chừng 200 m. Tuy rằng nó liên quan tới hình dáng của hòn đảo này – nhìn từ trên xuống giống hệt một cái ruy băng đang tung bay.

“Được rồi, thay quần áo đã rồi hãy qua.” Diệp Kinh giữ lại Nhạc Tư Trà đang muốn lao xuống biển.

Nhạc Tư Trà ngại ngần gật đầu, nhìn Diệp Kinh mở thùng, lấy quần bơi ra.

Một cái vừa nhẹ – vừa mỏng – lại còn màu trắng – cực kỳ có tình thú – quần chữ T!!!!

“Em không mặc đâu!!!” Nhạc Tư Trà có thể cảm thấy mặt mình chín đỏ rồi.

“Vây em định không mặc gì sao?” Diệp Kinh ung dung hỏi lại.

“Em... Em có thể mặc quần lót!” Nhạc Tư Trà chợt nhớ ra, nói.

“Quần lót là 100% cotton, xuống nước sẽ nặng lắm, em không muốn đang bơi thì bị rút quần đấy chứ?”

“Em mặc của anh!” Tuy rằng hình dạng không khác nhau lắm, nhưng của Diệp Kinh là màu đen, không cần sợ xuống nước sẽ thành trong suốt.

“Số đo này em mặc không vừa.” Diệp Kinh cười khê, dịu dàng nói “Chỗ này đâu có ai khác nữa, em không cần lo có người thấy, hơn nữa anh cũng muốn xem, được không?” giọng nói trầm ấm dụ dỗ cậu rơi vào bẫy.

Cuối cùng, Diệp Kinh vẫn là đạt được mong muốn nhìn Nhạc Tư Trà mặc quần bơi anh đã chuẩn bị.

Nhưng là, Nhạc Tư Trà không phải không có chiều nào.

Diệp Kinh nhìn Nhạc Tư Trà buộc áo sơ mi bên hông, vẻ mặt đắc ý, không khỏi mỉm cười.

Thông minh!

“Rồi, xuống nước thôi.” Nhạc Tư Trà nói xong, nhảy luôn xuống biển, giờ cậu không dám xem Diệp Kinh nữa, quần bơi của 2 người là cùng kiểu nha.

Nước biển mát lạnh luồn qua hai chân, mang đi cái oi ả của ngày hè, Nhạc Tư Trà đứng trong mặt nước, hưởng thụ chút an ủi của biển.

Nước biển rất cạn ở vùng duyên hải, còn chưa tới đầu gối cậu, cát trắng ánh vào đáy mắt, thỉnh thoảng có thể thấy vò sò cùng cá nhỏ theo thủy triều mà dạt vào.

Được rồi, không phải cá nhỏ!

“A!” cảm giác phía sau lưng bị thứ gì đó đụng vào, Nhạc Tư Trà không cẩn thận liền ngã xuống nước.

“Cá heo!!!” Cậu vui sướng nhìn những con cá heo đang vờn quanh mình, nó tới từ đâu? Đến vùng nước cạn thế này, không sợ mắc cạn sao?

“Có vẻ chúng rất thích em!” Diệp Kinh cũng nhìn thấy con cá heo hơn 1m ấy, bước lại gần cậu.

Nhưng Diệp Kinh đúng là không có duyên, anh vừa lại gần nó liền trốn ra phía sau Nhạc Tư Trà, không chịu lộ đầu ra.

“Ha ha, xem ra nó không thích anh.” Nhạc Tư Trà đứng lên, lắc lắc cái đầu, trong tay cậu bỗng nhiên xuất hiện 1 chiếc camera chụp dưới nước “Lại đây, giúp em chụp, em muốn có ảnh lưu niệm”

Diệp Kinh nhận lấy camera, chuyển sang trạng thái chụp ảnh, hướng về phía Nhạc Tư Trà, chụp. Anh không nói cho cậu rằng, vì xuống nước nên cái quần chữ T của cậu đã ướt sũng, hơn nữa, đôi khi những động tác lơ đãng của cậu càng khiến cậu trở nên hấp dẫn.

Nhạc Tư Trà không để ý tới ánh mắt Diệp Kinh như thế nào, cậu đang quay lưng lại với anh, ngồi xổm xuống cùng cá heo chơi đùa, ngay cả chuyện cái áo sơ mi đeo quanh hông đang phấp phều trên mặt nước, cách lần nước biển trong vắt có thể nhìn thấy mọi – thứ bên dưới cậu mà Nhạc Tư Trà cũng không biết.

Cá heo thích gần gũi người, nhưng Nhạc Tư Trà không biết vì sao con cá heo này lại tách lẻ ra, nhưng cậu vẫn rất vui vẻ đón nhận người bạn mới này, giúp nó giải lung, đương nhiên, cậu vẫn biết không thể ra chỗ nước sâu.

Diệp Kinh vừa chụp, vừa thưởng thức ‘cảnh đẹp’, vừa cảm thấy con cá heo kia rất thừa. Anh đặt camera lên một tảng đá, xác nhận đã đúng hướng rồi mới gọi Nhạc Tư Trà “Tư Trà, về đây anh dạy cách lặn.”

“Vâng.” Nghe Diệp Kinh nói vậy, Nhạc Tư Trà liền buông cá heo ra, bơi qua chỗ Diệp Kinh.

“Dạy em luôn sao? Có khó không? Em muốn sớm được nhìn khung cảnh dưới biển.” Nhạc Tư Trà lau đi nước trên mặt, thuận tay vuốt tóc ra phía sau rồi bơi vào bờ.

“Không vội.” Diệp Kinh giữ chặt cậu lại, đề Nhạc Tư Trà lên thân cây gần đó.

“Sao thế?” Nhạc Tư Trà nhìn anh vẻ khó hiểu.

“Dạy em cũng cần có chút học phí chứ? Anh không dạy không công nha~” Diệp Kinh cời áo Nhạc Tư Trà rồi dùng nó cột hai tay cậu lên thân cây.

“Ê, buông ra! Ngày nào anh cũng phát tình là sao!” Nhạc Tư Trà chột hiểu ra. Chết tiệt!

“Nếu em muốn chơi với anh cả ngày thì cứ nói tiếp đi.” Diệp Kinh cười gian ác.

“...” Nhạc Tư Trà khó chịu cự quấy thân mình, lại nghe một tiếng hít sâu “Phải thế nào anh mới chịu buông em ra?”

“Đoán xem?” Diệp Kinh chơi đùa hai điểm nhỏ nhỏ trước ngực cậu.

“Ừm...”

“Đúng là mất cảm!” Diệp Kinh cảm thán, cảm thấy đắc ý khi mình đã dạy dỗ cậu như thế, động tác trên tay càng mạnh hơn.

“A ~”

“Thế nào? Chịu giao học phí sao?” Diệp Kinh khiêu khích bắn vào cậu nhỏ của Nhạc Tư Trà.

“...Anh buông ra đã.” Nhạc Tư Trà mặt đỏ bừng, mở mắt, xem như là đồng ý yêu cầu của anh.

“Ngoan.” Diệp Kinh cười cười, cời chỗ trói cho cậu.

Nhạc Tư Trà xoa xoa cổ tay “Anh không thể đứng đắn được sao?”

“Anh cảm thấy em không thích mỗi khi anh không đứng đắn.” Diệp Kinh ôm Nhạc Tư Trà vào lòng, nghe hương vị thơm mát trên mái tóc cậu “Em đã đồng ý rồi, đừng đòi ý đấy.”

“...Vô si.” Nhạc Tư Trà ôm lấy Diệp Kinh, kiễng chân lên, nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn.

Gần kề thường dẫn tới một số chuyện.

Bàn tay Nhạc Tư Trà dần đưa khắp cơ thể Diệp Kinh, học cách mỗi lần anh khiêu khích cậu.

Diệp Kinh dựa lưng vào cây dừa, ôm eo Nhạc Tư Trà, hưởng thụ sự phục vụ của cậu.

(Abc xyz xxoxxo)

Sau khi nhiệt độ cơ thể giảm xuống bình thường, Nhạc Tư Trà định lấy mấy thứ trong rương, đi qua chỗ máy ảnh, tùy tay cầm lên...

...

“Diệp Kinh!!! Anh chết đi cho em!!!” Nhạc Tư Trà đá cho Diệp Kinh một cước.

“A...em trở nên bạo lực như thế từ khi nào vậy?” Diệp Kinh day day phần chân bị đau.

“Anh nhìn xem anh làm cái gì này!!!” Nhạc Tư Trà đưa camera cho Diệp Kinh, bên trong là cảnh hai người vừa ‘vui đùa’, kèm theo hình ảnh còn có những tiếng động nóng bỏng khiến người ta cháy lỗ tai. (mình k thích trò này ==||\)

“Không tệ.” Diệp Kinh khen một tiếng, bởi vì đặt gần nên quay rất rõ, đang tới cảnh nóng bỏng nhất, Nhạc Tư Trà ngồi trên người anh, hai tay đặt trên ngực anh, tự mình lên xuống, tiếng rên rỉ đầy quyến rũ.

“Xóa ngay!!!” Nhạc Tư Trà không biết cách dùng nên đành phải để Diệp Kinh làm.

“Không được, đây là học phí.”

“Anh...”

“Được rồi, không phải chỉ là một đoạn băng thôi sao? Anh sẽ không cho người khác xem, em lo gì, đi, anh dạy cho em cách lặn.” Diệp Kinh đương nhiên không ngoan ngoãn nghe lời, tắt camera, cắt kỹ, rồi Nhạc Tư Trà đi chỗ khác.

“...Nếu để người khác thấy, chúng ta chia tay!!!” chuyện riêng tư như vậy bị nhìn thấy, cậu cũng không muốn sống nữa.

“Em nở sao?” Diệp Kinh cười khê, hôn cậu.

“Không nở cũng chia tay!!” Cùng lắm thì lại làm hòa là được.

“Anh sẽ cắt kỹ mà, để trong không gian được chứ?”

“Thế còn được.”

“Vậy lần sau lại quay nữa đi.”

“Anh không thể vô si thêm nữa sao?!” Nhạc Tư Trà nghiêng răng nghiêng lời.

“Đương nhiên có thể, đêm nay bắt đầu quay đi.” Diệp Kinh gạt đầu, đồng ý.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Diệp Kinh giúp Nhạc Tư Trà mặc bộ đồ lặn vào, dặn dò những chuyện cần chú ý rồi dẫn cậu xuống nước. Diệp Kinh không lo lắng Nhạc Tư Trà sẽ gặp chuyện không may, bởi nếu ra sự gì, chỉ cần di chuyển đến tầng thứ một là được.

Nhưng là Nhạc Tư Trà mới học nên Diệp Kinh chỉ mang cậu tới chỗ nước không quá 20m.

Ánh mặt trời chiếu qua làn nước, mặt biển xanh thẳm.

Những đàn cá ngũ sắc bơi lội tung tăng ở vùng nước nông này, mọi sinh vật đắm chìm trong luồng ánh sáng ấm áp, cá nhỏ dạo chơi quanh những rặng san hô, những con sò, hén kỳ dị mà đáng yêu, hải quỳ, sứa cũng những loài hải tảo sắc sỡ dập dềnh tạo thành bức tranh tuyệt đẹp.

Diệp Kinh cầm máy ảnh quay chụp lại mọi thứ, đương nhiên, chủ yếu là Nhạc Tư Trà, cậu bơi tới đâu, màn ảnh liền chạy theo đó.

Nhạc Tư Trà bơi lội xung quanh, hào hứng nhìn ngắm mọi thứ.

Đàn cá ngũ sắc nhàn nhã bơi lội, không ít những chú cá tò mò lại gần bọn họ, vây quanh nhìn ngắm, bọn chúng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ trước loài ‘cá’ chưa từng thấy bao giờ này. Nhưng đến khi Nhạc Tư Trà muốn đưa tay sờ những chiếc vây xinh đẹp của chúng, chúng lại lần đi nhanh chóng.

Một con cá lớn lại gần họ, thì ra là con cá heo vừa này, lần này nó mang bạn đến, hơn mười cá heo cả lớn cả nhỏ dạo chạy đàn cá nhỏ vừa bơi cạnh hai người, cũng vui vẻ cho Nhạc Tư Trà và Diệp Kinh tiếp cận.

Nhạc Tư Trà ôm người bạn cá heo sớm đã làm quen, để nó cùng bạn bè mình bơi qua bơi lại, chúng nó thật thông minh, chỉ cần Nhạc Tư Trà chỉ hướng nào sẽ mang cậu ra đó, giúp cậu rất nhiều.

Nơi này nước cạn, có thể dễ dàng đứng tới đáy cát, Nhạc Tư Trà đứng trên mặt cát, bước chậm trong nước, theo mỗi bước chân của cậu, những loài ẩn trong lớp cát cũng nhào nhào chạy, sợ bị giẫm lên.

Những vỏ sò xinh xắn trên đáy cát khiến Nhạc Tư Trà chú ý, cậu cúi mình xuống, nhặt chúng, bỏ vào tầng không gian thứ nhất. Nếu cậu không nhìn nhầm, trong vài vỏ còn có ngọc trai?! (kiếm tiền)

Giống như Nhạc Tư Trà từng nói cho Diệp Kinh rằng cậu muốn tự mình bắt tôm hùm, giờ cuối cùng cũng thỏa ý nguyện, dù có thể dễ dàng bị kẹp nhưng còn có Du Nhiên giúp đỡ mà? Đương nhiên, cua cũng không nên bỏ sót, Nhạc Tư Trà từ lâu đã muốn làm một mâm toàn cua.

Khi đang bơi quanh rặng san hô, với quan niệm có phúc cùng hưởng, Nhạc Tư Trà nhặt về không ít san hô vì đã chết mà tách ra khỏi rặng, định khai

giảng sẽ tặng cho mọi người.

May mắn là họ còn được nhìn cảnh cá cát đi săn.

Đáy biển có rất nhiều khoảng đứt gãy, thường thì nơi này là vùng nước cạn, nhưng chỉ tiến thêm vài bước lại đến khu nước sâu.

Nhạc Tư Trà cũng được đi tới bên cạnh chỗ đứt gãy, mà cách cậu khoảng 10m về trước là một đám cá cát đang săn.

Cá cát đang săn một con cá quỷ to chừng hơn 1m, mấy con cá cát vây quanh nó, đồng loạt lao vào cắn xé, chẳng mấy chốc con cá quỷ kia liền bị róc đến tận xương.

Hình ảnh đã man áy không ảnh hưởng đến Nhạc Tư Trà, trải qua cuộc ‘huấn luyện’ đợt 1/5 cậu đã có thể hoàn toàn bình tĩnh nhìn mấy thứ này.

Diệp Kinh cầm camera quay cá cát, chúng nó giống như không phát hiện thấy bọn họ, cứ bơi qua tìm kiếm con mồi mới.

Ngâm ở trong biển một lúc, Nhạc Tư Trà cảm thấy hơi mệt, bụng cũng đói, hấn ra hiệu cho Diệp Kinh rồi bắt đầu bơi lên.

Vừa lên khỏi mặt nước, Nhạc Tư Trà nhanh chóng gỡ mặt nạ dưỡng khí ra, cái này đúng là bí bách mà.

“Em đói, chúng ta lên bờ làm gì ăn đi.”

“Ừm.”

Thời gian ở tầng thứ hai cũng giống như ở bên ngoài, Nhạc Tư Trà ăn cơm trưa rồi tối, chơi cả buổi, hiện tại cũng đã đến giờ cơm tối.

“Em nấu cơm, anh đừng lười đi.” Nhạc Tư Trà lấy ra túi du lịch quần dụng hồi trước, nếu đã ra ngoài chơi, sao không thử trò đóng quân dã ngoại chứ!

Diệp Kinh nhận lấy cái túi, tìm một vị trí cách xa bờ biển, bắt đầu dựng lều.

Nhạc Tư Trà vào rừng nhặt ít cành khô, còn hái được hau quả dừa khô to. Nơi này ít chim, trên đảo cũng không còn loài động vật nào khác nên trong rừng có không ít dừa.

Cậu còn tìm thấy mấy hòn đá rất thích hợp để làm ông táo, một bên để nấu cơm, một bên để nấu đồ ăn.

Quả dừa Nhạc Tư Trà mang về là một quả dừa già, vỏ nâu, cùi dừa vừa hợp để nấu.

Nhạc Tư Trà rót nước dừa vào lọ, dùng dao đập nát vỏ, lấu cùi bên trong, bỏ cùng với gạo nấu luôn.

Nhạc Tư Trà chưa từng làm tôm hùm bao giờ, hơn nữa đây cũng không phải trong nhà, có nhiều công cụ, đành đơn giản làm tôm tú cầu với nước tôm. Hương vị đương nhiên là khá ngon.

Ngoài tôm hùm, cua cũng thuộc dạng mỹ thực, để cho tiện, Nhạc Tư Trà liền hấp hết. Trong khi làm đến sò thì Nhạc Tư Trà quả nhiên là thấy trong mấy con trai chừng bàn tay có ngọc, viên màu hồng nhạt lớn nhất cũng phải bằng con ngaoi, hai viên màu trắng nhỏ hơn cũng tầm tầm thế. Viên nào cũng nhẵn nhụi, sáng bóng, có ánh hồng, nhìn đẹp cực.

Nhạc Tư Trà cất kỹ, chuẩn bị mang về làm thành trang sức tặng dì.

Diệp Kinh đã dựng trại xong, bị hương dừa lôi kéo đến.

“Thơm quá!” Anh uống ngay một ngụm giải khát, nhìn Nhạc Tư Trà làm việc.

“Lều đã dựng xong rồi?” Nhạc Tư Trà liếc nhìn về phía đó, xem ra không có vấn đề gì “Đừng để lúc ngủ dậy lại phát hiện lều bị thổi đi.” Gió ở bờ biển lớn, không dựng cẩn thận rất có thể gặp chuyện không may.

“Đương nhiên.” Diệp Kinh rất tự tin, anh từng học qua cách sinh sống dã ngoại mà “Khi nào có thể ăn? Nghe mùi mà anh đói lắm rồi.”

“Đợi chút nữa thôi.” Nhạc Tư Trà nhìn nòi, lấy ra một giỏ hoa quả nhỏ “Anh ăn đỡ đi.”

Diệp Kinh nhận lấy, nói đùa “Không phải là em định cho anh ăn nó rồi một mình độc chiếm chỗ đồ này đấy chứ.”

Nhạc Tư Trà nhìn anh đầy khinh thường.

Món cuối cùng đã xong – tối dong biển nấu sò – Diệp Kinh đã ngồi trên thảm ăn uống nhồm nhoàm. Hải sản sạch trăm phần trăm như thế, ở hiện đại sao có thể tìm thấy, nếu không phải nguyên vật liệu chỉ có Nhạc Tư Trà, anh thật sự muốn đổi hết đồ trong Hoa Nhã thành không gian. Giờ thì.để mình hưởng riêng vậy!!!

Ăn uống no say, Diệp Kinh nắm tay Nhạc Tư Trà, dắt nhau bước chậm trên bờ biển, thưởng thức khung cảnh hoàng hôn.

Cát sệt sụt dưới chân, gió biển mang theo vị mặn vòn qua mái tóc, bầu trời một rặng đỏ ửng, mặt trời nhuộm đỏ nước biển xanh thẳm, rồi từ từ chìm xuống đáy biển, xung quanh càng ngày càng mờ, chân trời bắt đầu điểm những ngôi sao.

Những vì sao ở nơi này lấp lánh như ngọc. Ngân Hà như một chiếc khăn khảm đầy đá quý vắt ngang bầu trời, nơi đó là nơi con người luôn hướng tới, tưởng như chỉ cần đưa tay có thể sờ xuống, nhưng khi làm thế mới phát hiện nó xa xôi đến mức nào.

“Thật đồ sộ!” Nhạc Tư Trà bị bầu trời này cuốn hút. Đây là lần đầu tiên cậu được thấy nhiều sao như thế. Không khí trong thành phố ô nhiễm nghiêm trọng, đã lâu lắm rồi cậu không thấy sao, dù ở nông thôn cũng là không có mấy.

Diệp Kinh gật đầu đồng ý, nơi này rời xa huyên náo, chỉ có vẻ đẹp thuần túy, mọi thứ đối với anh đều hấp dẫn vô cùng. Đợi bọn họ già, đến những nơi xinh đẹp như thế này đường lão cũng không tệ.

“Hắt xì!” Bóng đêm càng ngày càng thâm, nhiệt độ bắt đầu hạ xuống, Nhạc Tư Trà chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cùng quần soóc liền hắt hơi một cái.

“Quay về đi.” Diệp Kinh ma sát cánh tay cậu, giúp cậu sưởi ấm.

“Vâng.” Nhạc Tư Trà cũng thấy lạnh, gật đầu đồng ý.

Quay về, đồng lửa vẫn còn đang cháy, Diệp Kinh ném thêm vào một bó củi, cùng Nhạc Tư Trà tắm qua một chút rồi vào lều.

Diệp Kinh chuẩn bị lều cho hai người, bên trong rất lớn nhưng trên đất không phải túi ngủ mà là thảm lông dê cùng chăn tơ tằm, nhìn có vẻ thoải mái cực. Đã có thể, đương nhiên phải thỏa mãn bản thân, hưởng thụ chút.

Nhạc Tư Trà ngã nhào vào đồng chăn đệm êm ái, chơi một ngày, cậu đã mệt nhoài.

Diệp Kinh cởi quần áo ra, nằm xuống cùng cậu, cũng cờ luân đồ cho Nhạc Tư Trà nữa.

“Em mệt lắm rồi, cho em nghỉ đi.” Nhạc Tư Trà không còn sức mà ngăn Diệp Kinh nữa, nhắm mắt cầu xin.

“Anh biết, yên tâm đi, đêm nay anh không làm gì, chỉ là khi ngủ cởi quần áo ra cho thoải mái.” Diệp Kinh cười tiếp tục làm, anh biết Nhạc Tư Trà mệt, tuy rằng thích ‘bắt nạt’ cậu, nhưng khi cần săn sóc anh cũng không hề keo kiệt. Còn nhiều cơ hội mà!

Nhạc Tư Trà nghe thế mới an tâm, phối hợp theo Diệp Kinh.

Cởi xong quần áo, Diệp Kinh ôm Nhạc Tư Trà vào lòng, kéo chăn đắp cho cả hai.

“Ngủ ngon!” anh hôn lên trán cậu.

“Ngủ ngon... mai phải cùng em nhìn mặt trời mọc.” Nhạc Tư Trà trả lời dứt quãng.

“Được.”

Một đêm mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Mấy ngày sau đó, Nhạc Tư Trà cùng Diệp Kinh đều dạo chơi ở tầng thứ hai ở không gian.

Ở hải đảo hai ngày, bọn họ liền chuyển sang đất liền, ngắm nhìn những loài động vật đã tuyệt chủng, cây sủng sản của Diệp Kinh cuối cùng cũng phát huy công dụng, nguyên liệu đồ ăn mỗi ngày đều phụ thuộc vào nó. Nhưng là anh chỉ săn gà rừng, thỏ hoang gì gì thôi, những loài quý hiếm đều sẽ thả đi khi hiệu lực của thuốc mê tan đi.

Nhạc Tư Trà cũng dần nghiện đi săn. Cậu dùng cung Diệp Kinh chuẩn bị sẵn, dưới sự chỉ dạy của Diệp Kinh đã có thể bắn được, nhưng độ chính xác rất kém, tới giờ mới bắn được một con lợn rừng – cậu định bắn vào thân cây, nhưng không tới, rơi xuống lại trúng ngay con lợn rừng đang kiếm ăn – tuy chỉ sớt da nhưng cũng làm cho nó nổi giận đùng đùng đuổi theo Nhạc Tư Trà, nếu không phải Diệp Kinh nhanh tay bắn nó hôn mê thì Nhạc Tư Trà hẳn đã bị thương – khi đó cậu sợ đến ngất người.

Chìm trong thế giới chỉ có hai người, đối với Diệp Kinh là thiên đường, còn Nhạc Tư Trà... tuy rằng không tới nỗi địa ngục nhưng cũng không kém là bao, vì Diệp Kinh không phải kìm nén nữa nên...nói chung là căn bệnh đau thắt lưng của Nhạc Tư Trà không tài nào khỏi được.

Đương nhiên, dạo chơi nhưng Nhạc Tư Trà vẫn không quên mất mục đích – thu thập cây cối để phục vụ cho việc xây suối nước nóng.

Nông thôn nhiều muỗi, vậy nên những loài cây đuối côn trùng là không thể thiếu, còn các loại hoa cỏ, ngoài ra, Nhạc Tư Trà còn chuẩn bị rất nhiều thúy trúc, trồng một rừng trúc xung quanh suối nước nóng sẽ rất có không khí.

Ở trong không gian một tuần, cuối cùng hai người cũng phải trở lại thế giới bên ngoài.

Bởi vì không có người dọn dẹp nên căn nhà chông chát bụi, vừa về Nhạc Tư Trà lại phải dọn dẹp, còn Diệp Kinh, anh lại bận rộn với đám công tác đã gác lại.

Xong xuôi việc nhà, Nhạc Tư Trà mới bật di động lên, định gọi điện cho đi báo mình đã trở về.

Vừa khởi động máy thì một loạt tiếng chuông vang lên, là tiếng tin nhắn. Mở hộp thư ra, mấy chục tin nhắn chưa được đọc. Của ba người – Cao Dương, Lâm Thanh Nhã, Niếp Khải.

Niếp Khải chỉ nhắn tin báo họ đã tới hội chợ, bồn ‘Trích tiên’ của cậu rất được khen ngợi.

Còn Cao Dương và Lâm Thanh Nhã ban đầu đều hỏi sao cậu không mở điện thoại, hai người xem TV thấy tin thôn Phúc Khê có đất đá trôi, lo quá, lại không gọi được điện thoại, gọi điện cho nhau thì người kia cũng không biết tình hình của cậu. Hoảng lắm, nhưng cả hai đều không ở thành phố B, đành nhắn tin, may mà cuối cùng Lâm Thanh Nhã nhớ tới di Nhạc Tư Trà, gọi điện cho cô, mới biết Nhạc Tư Trà đi du lịch. Giờ thì đã an tâm, nhưng con giận cũng bốc lên.

Nhạc Tư Trà trước gọi điện cho Lâm Thanh Nhã, liền bị xạc cho một trận.

“Em chết đâu thế hả? Bao nhiêu ngày mà không nhắn tin lại một câu! Chơi trò mất tích vui lắm hở? Em có biết chị lo lắm không?”

“Lâm tỷ...” Nhạc Tư Trà đang muốn giải thích, bên kia lại không cho cậu cơ hội.

“Chị nói cho em biết, chị coi em là em trai mới quan tâm, nếu không chết xó nào cũng mặc kệ! Đừng tưởng chuyện này xong rồi, không giải thích rõ ràng, lúc nào gặp chị lột da!!!”

“Lâm tỷ, chị đừng giận mà, em giải thích ngay.” Nhạc Tư Trà biết chị ấy lo lắng cho mình “Em chỉ là lên núi chơi, chị cũng biết, trong núi không có tín hiệu, để tiết kiệm pin, em tắt nguồn, không phải em có ý không nghe, là muốn nghe cũng không được!”

“Đi chơi không biết báo một tiếng sao? Một cuộc gọi tốn thời gian lắm hở? Chỗ đó có đất đá trôi, em báo bình an không được sao? Không nói gì chị lo lắm biết không!” Dù TV nói không có thương vong nhưng ai biết nhờ đâu chỗ đó vì giấu giếm nên đưa dối vậy? Chuyện này không phải không có.

“Em xin lỗi, là em sơ sót.” Giờ Nhạc Tư Trà chỉ có thể cúi đầu nhận tội, dù sao sai là ở cậu, nhận cũng là đúng.

“Đừng tưởng cứ thế là thôi, về sau muốn đi du lịch phải báo chị một tiếng, biết không?” Giọng Lâm Thanh Nhã dần tốt lên.

“Vâng vâng! Về sau em nhất định nói cho chị.” Thấy cô không còn giận nữa, Nhạc Tư Trà vội vàng đồng ý.

“Hừ, đợi lúc nào gặp chị tính tiếp! Em gọi cho Cao Dương chưa? Nó cũng lo lắm đấy.”

“Vâng, gọi cho chị xong em gọi cho cậu ấy.”

Lâm Thanh Nhã rất hài lòng khi Nhạc Tư Trà gọi cho cô trước, giọng cũng ấm lên, bảo Nhạc Tư Trà kể lại những ngày qua mới đồng ý buông tha cậu.

Chấm dứt trò chuyện với Lâm Thanh Nhã, Nhạc Tư Trà thở phào một hơi, lại gọi cho Cao Dương.

May là Cao Dương dễ đối phó hơn Lâm Thanh Nhã, ít nhất sẽ không nổi giận đùng đùng với cậu, nhiều lắm chỉ nén giận vài câu.

“Mình nói, chỗ anh em với nhau mà cậu chẳng để ý gì cả, đi chơi cũng phải báo cho mình một tiếng. Mình còn nghĩ cậu gặp nạn!”

“Chuyện du lịch cũng là lâm thời quyết định, lúc ấy cậu không ở thành phố B, biết sao được.”

“Hôm sau nhớ mang quà cho mình! Nói ngay, hai người đi đâu? Mang theo gì về?”

“Đi biển vài ngày rồi lên núi. Quà thì... có san hô cũng có lông chim, muốn không?”

“Hừ, sao không có đồ lưu niệm, san hô cho mình một khối, mình tìm thợ gia công rồi đưa ông, lông chim thì cậu giữ đi.”

“Sẽ giữ lại một khối cho cậu. Nhà bà ngoại chơi vui không?” Năm nay Cao Dương theo mẹ về bên ngoại chơi.

“Chán lắm, mấy tính không dùng được, mạng cũng không, muốn lên mạng lại phải đi xa, cả tuần nay mình không lên game rồi, nếu không phải vì mẹ giữ lại, mình đã về từ lâu rồi.”

“Lâu lắm mới về, không muốn ở lại chơi còn muốn game, bắt hiểu.”

“Mình mà bắt hiểu thật thì mẹ mình giữ lại được sao? Đã về từ lâu rồi.” Hồi trước Cao Dương cũng là được bà ngoại nuôi lớn, vẫn luôn thân thiết với bà, giờ chỉ là oán thăm với Nhạc Tư Trà chút thôi, đâu phải thật đâu. Dù sao sau này ông ngoại cũng ra chơi nữa, cậu cũng chẳng so đo làm gì.

“Không nói nữa, hôm nay mình phải dẫn ông ngoại đến trường trước đây mình học.”

“Ừ, mình cúp đây, bye.” Nhạc Tư Trà liền cúp điện thoại.

Ăn xong cơm tối, Nhạc Tư Trà kể chuyện này cho Diệp Kinh, anh cười nói “Hai người đó cũng là quan tâm em, nếu không cũng sẽ không bức như thế.”

“Em biết.” Nhạc Tư Trà cũng cười.

“Chơi vài ngày, giờ vào công tác có chút không thuận tay, đúng là người không thể lười biếng.” Diệp Kinh cười khò đấm đấm bả vai.

Nhạc Tư Trà thấy vậy, đứng dậy, vòng qua phía sau Diệp Kinh, giúp anh mát xa “Công tác nhiều lắm sao?”

“Cũng bình thường.” Diệp Kinh hóp mắt hưởng thụ Nhạc Tư Trà phục vụ “Tập đoàn Đông Phương gần đây lớn mạnh lên nhiều, xem ra có người muốn quấy rối. Bên sở nghiên cứu báo về có người định ăn cắp phươg thuốc ‘tiên tích’ nhưng không thành công.” Anh đã nhờ Nhạc Tư Trà cất kỹ, trừ cậu ra, ai cũng đừng hòng lấy được.

Nghe vậy, động tác Nhạc Tư Trà chột chậm chút, lo lắng hỏi “Không sao chứ?”

“Ừm, chỉ là mấy kẻ bình thường, anh vẫn đối phó được.” Diệp Kinh có vẻ rất quen thuộc, từ khi anh tiếp nhận gia tộc, từng bị các thế lực khắp nơi uy hiếp, vậy nên giờ cũng đã thành thạo trong chuyện này.

“Vẫn nên cẩn thận chút, chỉ sợ mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.”

“Anh biết mà.” Diệp Kinh biết lời Nhạc Tư Trà nói đúng, nhưng anh thật sự không thích có người kè kè bên cạnh, hơn nữa biết anh là gia chủ của Đông Phương gia không nhiều, ai sẽ ra tay với một sinh viên bình thường.

Nhạc Tư Trà biết mình không lo vào việc này được, đành chuyển đề tài “Vị thuốc để chế ‘tiên tích’ đã trồng được chưa?”

“Còn ba tháng nữa hẳn là có thể thu hoạch nhóm đầu tiên, thuốc giờ vẫn đang trong tiêu thụ, hơn nữa có thêm mấy phê em đưa, hẳn là chóng được đến đó.”

“Vậy là tốt rồi. Từ khi tầng thứ hai hình thành, đất ở tầng một cũng mở rộng rất nhanh, em đã bảo Du Nhiên dùng gần hết số đất đó trồng được liệu, giờ cũng đã kha khá, mai anh cho người tới lấy đi.” Dù nói chuyện nhưng động tác mát xa của Nhạc Tư Trà vẫn không dừng.

Diệp Kinh nghe vậy, đồng ý “Được liệu vậy cũng đã đủ, nốt lượt này là không cần đâu.”

“Vậy anh bảo đất đấy trồng gì bây giờ? Để không thật tiếc.”

“Du Nhiên có thể khổng chế đất trong không gian đúng không?”

“A? Vâng.” Nhạc Tư Trà không kịp phản ứng, sừng sốt rồi mới trả lời.

“Nghiên cứu phân bón hồi trước cũng sắp xong, thực nghiệm ở thôn Phúc Khê cũng đã thành công, anh nghĩ một thời gian ngắn nữa thôi, loại phân hóa học này sẽ được đưa ra thị trường. Em có thể đưa ít đất đó cho anh không?” Phân hóa học kiểu mới sử dụng rất ít đất không gian, chỉ cần một tấn cũng đủ tạo ra hơn vạn tấn phân, dù sao hàm lượng lớn quá sẽ bị bại lộ bí mật.

“Không sao, Du Nhiên có thể khổng chế sự sinh trưởng của chúng.” Nhạc Tư Trà hỏi Du Nhiên rồi trả lời Diệp Kinh, nhưng là...cậu có chút kinh ngạc, nói tiếp “Có một điều kiện.”

“Gì cơ?” Diệp Kinh thật kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Du Nhiên đưa ra điều kiện.

Nhạc Tư Trà gật đầu, tỏ vẻ anh không nghe lắm.

“Điều kiện gì? Em nói đi.” Diệp Kinh cảm thấy hứng thú.

“Vi chủ nhân không có năng lượng giúp em vận chuyển không gian nên em đành phải hấp thụ sức sống từ thế giới bên ngoài – đương nhiên là chỉ ở thực vật – ngoài chủ nhân ra, bất kỳ ai muốn có đất không gian đều phải dùng sức sống đổi lấy.” Đây là Nhạc Tư Trà chuyển lời Du Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

“Sức sống? Những thực vật đã bị hấp thu giờ thế nào?” về mặt Diệp Kinh có vẻ không được hài lòng lắm, dù sao, Du Nhiên có thể hấp thu sức sống của thực vật cũng có thể hấp thu thứ đó của con người, như thế, không chừng Nhạc Tư Trà sẽ có nguy hiểm.

“Em cũng không hấp thu trực tiếp, chỉ nhận năng lượng tự do thực vật phát ra trong không khí thôi.”

“Nghĩa là cậu sẽ không là sinh vật nào bị thương?”

“Đúng thế.”

Diệp Kinh thở phào, hỏi tiếp “Làm sao để cậu có thể hấp thu đủ năng lượng? Trồng rừng?”

“Đúng thế, chỉ cần anh gieo trồng đủ cây cung cấp năng lượng cho em, em có thể cho đất.”

“Nếu tôi bảo Nhạc Tư Trà cưỡng bức ra lệnh cậu cho tôi đất thì sao?” Diệp Kinh muốn biết Du Nhiên trung thành như thế nào.

“Em sẽ thực hiện bất cứ mệnh lệnh gì của chủ nhân.” Nhạc Tư Trà cũng thấy cảm động khi chuyển những lời này.

Diệp Kinh gật đầu, hỏi sang chuyện khác “Anh cần trồng bao nhiêu cây thì đủ cho một tấn đất?”

“Ba nghìn, phải cam đoan chúng sống hết.”

“Không thành vấn đề, nhưng là có hạn chế gì sao? Ví dụ như...khoảng cách?”

“Không có hạn chế, chỉ cần trên trái đất là em có thể hấp thu năng lượng, em đề nghị chọn sa mạc làm khu gieo trồng.”

“Vì sao?” Diệp Kinh nâng mi, trồng cây ở sa mạc, muốn sống hết cần phải tốn rất nhiều công sức.

“Sa mạc trở ngại em hấp thu sức sống, nếu anh có thể khiến các sa mạc ở biên giới Trung Quốc đều biến mất, em có thể vĩnh viễn vô điều kiện cung cấp đất cho anh.”

“Độ khó quá lớn, ngay cả quốc gia cũng không ngăn được sa mạc hóa, tôi làm sao có thể.” Anh tài giỏi thế nào cũng đâu bằng cơ quan quốc gia! Diệp Kinh vẫn là có tự hiểu.

“Không khó, chỉ cần anh đồng ý, em sẽ giúp.”

“Cậu có thể giúp gì?” Diệp Kinh cảm thấy hứng thú, nếu có thể khiến sa mạc biến mất, anh sẽ được không ít lợi, trước nhất là được quốc gia coi trọng.

“Em có thể tạo ra loại cây dù ở sa mạc Sahara cũng có thể sống sót, còn cung cấp đất miễn phí để kích thích sinh trưởng, cải thiện đất sa mạc khiến cho chúng không chỉ có cát.” Thật ra có rất nhiều loại cây có thể sống ở sa mạc, Du Nhiên chỉ là đẩy mạnh đặc tính của chúng, khiến chúng càng thích hợp hoàn cảnh nơi đây thôi.

“Không tệ.” Diệp Kinh gật đầu, chuyện này đối anh chỉ có lợi chứ không có hại, không đồng ý thì anh không phải Diệp Kinh “Nhưng tôi tạm thời chưa có thời gian làm này, cậu có thể chờ một đoạn nữa được không?”

“Đương nhiên, tạo cây cũng cần thời gian, anh cứ trồng trước 3000 cây là được rồi.” Du Nhiên nói xong thì không lên tiếng nữa.

“Anh định cải tạo sa mạc thật?” Tuy rằng Nhạc Tư Trà biết đó là chuyện tốt nhưng phí tài lực, nhân lực quá lớn. Cậu không nghĩ Diệp Kinh có thể tự mình làm được.

“Sao lại không?” Diệp Kinh cười cười, cầm tay Nhạc Tư Trà, ôm cậu vào lòng.

“Chuyện này một mình anh không thể làm được.” Nhạc Tư Trà thuận theo ngã vào lòng anh.

“Anh đương nhiên sẽ không làm một mình, trước tiên anh sẽ chọn một khoảng sa mạc nhỏ làm thực nghiệm, cùng lúc bàn bạc với chính phủ, anh tin họ sẽ hứng thú với kế hoạch này.” Diệp Kinh nói sơ qua kế hoạch của mình.

“Nhưng khi đó sẽ có rất nhiều người nhìn anh, chỉ cần muốn tra họ sẽ biết thân phận thật của anh, gần đây không phải có rất nhiều người biết thân phận của anh sao? Cứ thế sẽ xảy ra chuyện?”

“Biết thì họ làm được gì, tuy rằng giấu phía sau có thể bớt được không ít chuyện nhưng nếu bị phát hiện, cũng có thể khiến một số người kinh sợ.”

“Vậy tứ đại gia tộc ngoài Đông Phương gia thì sao? Bọn họ khoanh tay đứng nhìn chắc, nếu họ muốn đối phó anh thì sao?”

“Lĩnh vực kinh doanh của bốn nhà đều khác nhau, Triệu gia theo chính trị, có thể lực rất lớn ở trung ương, Cung gia theo quân, hai nhà này có mâu thuẫn khá nhiều, không có khả năng liên thủ hơn nữa, hai nhà đều có quan hệ lợi ích với chúng ta, nếu bắt đầu kế hoạch cải tạo sa mạc, anh sẽ thuyết phục họ gia nhập, còn hai nhà nữa, Chung gia theo thương nhưng họ chủ yếu bên khoa học kỹ thuật, không có xung đột với chúng ta, còn có thể hợp tác, còn lại duy nhất Hàn gia là không hợp với Đông Phương gia. Hàn gia chuyên lo bên dược, lần này ‘tiền tích’ được sản xuất khiến họ bị ảnh hưởng rất lớn. Vậy nên hiện giờ chỉ cần đề phòng họ.” Diệp Kinh giải thích.

“Vậy Đông Phương gia thì sao? Kinh doanh khối nào?” Nhạc Tư Trà có chút ngạc nhiên.

“Lĩnh vực kinh doanh của Đông Phương gia rất rộng, có thể kiếm tiền là chúng ta đều có chân nên cũng không rõ ràng.” Diệp Kinh vừa nói vừa không quên sàm sỡ, sờ sờ tay Nhạc Tư Trà.

“Đúng là rộng, như vậy, hiện anh chỉ cần đề phòng Hàn gia.”

“Ừm, những người đến trộm lần này hẳn là của bọn họ. Yên tâm, Hàn gia không dám động đến anh, trừ khi họ muốn hai nhà trực tiếp đối đầu, như vậy chỉ lưỡng bại câu thương, hơn nữa có thể có người đục nước béo cò.”

“Ồ.” Nhạc Tư Trà gật gù đầu, đồng ý với anh.

“Đúng rồi, chuyện suối nước nóng thế nào?” Nhạc Tư Trà lại nghĩ tới vấn đề khác, cậu rất quan tâm chuyện suối nước nóng mà.

“Suối nước nóng lộ thiên đã có hình dáng đại khái, chắc một đoạn thời gian nữa là xong. Còn những kiến trúc khác cũng bắt đầu khởi công, nhưng cần một thời gian mới có thể hoàn thành, có lẽ không kịp cuối tháng này đào chín.” Những loại cây trong vườn không nhiều lắm, chỉ có vài, anh đào, bàn đào, lựu. Trừ mùa đông, mùa nào cũng có quả chín, vì đều mới trồng nên vài và anh đào phải tới năm sau mới chín.

“Em nhớ là bàn đào đến tháng tám mới chín cơ mà?” giờ mới tháng bảy.

“Hẳn là do sử dụng phân bón hỗn hợp từ đất và nước trong không gian, loại phân sử dụng ở thôn Phúc Khê anh đã tăng hàm lượng, tuy rằng không nhanh như trong không gian nhưng trước nửa tháng vẫn được.”

“A? Anh thêm nước không gian từ khi nào? Sao em không biết?” Diệp Kinh có tìm cậu hỏi nước trong không gian đâu.

“Chỉ phân hóa học cho vườn trái cây mới cho nước. Anh lấy mấy thùng ở trong nhà.” Anh chỉ nổi hứng muốn xem hiệu quả thế nào.

“Thảo nào mấy thùng nước khoáng trong nhà trống không.” Cậu vẫn luôn thấy kỳ quái.

“Khụ, không nói chuyện này nữa, ý của anh là, chờ vườn trái cây mở cửa, bên suối nước nóng vẫn chưa xây xong, đến lúc đó du khách sẽ không có chỗ ở nên anh đã thương lượng cùng thôn trưởng, khiến ông ta báo cho người trong thôn chuẩn bị một gian phòng trống trong nhà, cho khách ở lại, như vậy cũng giúp họ kiếm thêm tiền.”

“Ý này không tệ, có thể giải quyết chuyện cơm nước cho khách luôn. Anh bắt đầu tuyên truyền rồi sao?”

“Ừm, đã cho người đi làm. Em cũng cần giải quyết chuyện cây cối bên suối nước nóng chứ?”

“Mai anh cho người tới. . không, tự mình đi tốt hơn, ở ngoại ô anh có kho hàng chứ?”

“Không có nhưng thuê tạm cũng được.”

“Vậy em sẽ để mấy thứ đó trong kho, anh cho người vận chuyển về đây là được, tuy hơi phiền toái nhưng có thể giữ bí mật, gần đây chúng ta làm nhiều thế, sợ là có người chú ý.”

“Ừm, cẩn thận vẫn tốt hơn.” Diệp Kinh đồng ý.

“Anh có bản vẽ của suối nước nóng không? Để em xem trông thế nào cho đẹp.” Nhạc Tư Trà quyết định xem trước rồi quyết định trông gì sau.

“Bản vẽ anh có, nhưng em chỉ cần chuẩn bị những cây gần suối nước nóng là được rồi, chỗ khác chờ sơn trang xây xong đã.” Diệp Kinh đứng dậy, qua thư phòng lấy bản vẽ.

Thiết kế rất đơn giản, bên ngoài là tường vây giả cổ ngói đỏ, để cho tiện, bốn phía đều có cửa, đường lớn trong sơn trang cũng bắt đầu từ bốn cửa này, chap thành hình chữ thập, trung tâm ở suối nước nóng, bên cạnh còn có một khối đất trống để trồng trúc, ngoài ra còn có căn tin, khi nghỉ ngơi, cùng phòng nhỏ cho khách.

“Trừ bỏ rừng trúc cũng cần một ít cây đuối còn rừng, như thế cũng vừa hoàn thành điều kiện của Du Nhiên.” Diệp Kinh đề nghị, trúc cũng là cây nha.

“Được rồi, em sẽ bảo Du Nhiên chuẩn bị, mai sẽ lấy ra.” Nhạc Tư Trà gật đầu đồng ý.

“Tạm thời em đừng đón Art về, cho chúng ở trong không gian lâu chút, học cho tốt, đừng để chúng biến thành hết ăn lại nằm.” Diệp Kinh nói.

“Anh bắt đầu quan tâm chúng từ hồi nào thế?”

“Anh vẫn luôn quan tâm chúng mà.”

“Nếu anh có thể rút tay khỏi đồ của em thì em sẽ tin lời anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Từ sáng sớm, Nhạc Tư Trà đã dậy làm một bữa sáng đơn giản, hai người ăn xong liền vào thành phố. Giờ thời tiết đang nóng, đi càng sớm càng đỡ khổ.

Quốc lộ vào thành phố có chút xóc nảy, nhưng vẫn chịu được, hơn nữa cả hai đã đi qua đi lại nhiều lần nên cũng quen.

“Kho hàng đã thuê được rồi? Ở đâu?” Nhạc Tư Trà hỏi, trong lòng cậu còn ôm Miêu Miêu, hôm nay còn một việc nữa là tới cửa hàng thú cưng mua đồ dùng.

“Tối qua đã gọi điện báo cho người chuẩn bị, sáng nay được truyền lại là đường xx ở ngoại ô, ban đầu chỗ đó vốn là khi công nghiệp, sau dời đi nên còn lại nhiều nhà xưởng, vốn định phá bỏ rồi mới chuyển đi nhưng hình như kinh phí mắc cạ, nên thành chỗ cho thuê. Thuê một kho hàng chỗ đó không phải chuyện khó.” Diệp Kinh giải thích.

“Em biết chỗ đó.” Nhạc Tư Trà gật đầu, mỗi lần ngồi xe qua thôn Phúc Khê đều đi qua chỗ đó, trước kia nghe người ta nói ở đó có rất nhiều nhà xưởng nhưng vẫn không chú ý tới.

Tới nơi, Diệp Kinh đỗ xe ven đường, Nhạc Tư Trà không thấy có người tới đón họ.

“Người đâu?” Nhạc Tư Trà vừa quạt quạt vừa hỏi, trời càng ngày càng nóng. Bên này dân cư thưa thớt, nhìn qua không một bóng người.

“Đã chuẩn bị hết rồi, chỉ cần tìm tới kho hàng, bảo vệ sẽ đưa chia khóa.” Diệp Kinh nhìn địa chỉ cấp dưới báo lên, bảo Nhạc Tư Trà đuổi kịp rồi dẫn đường.

Nhạc Tư Trà theo Diệp Kinh đi một đoạn đường ngắn, nơi này xây dựng cũng không tệ, phòng ốc đều xây ngay ngắn, bọn họ không tốn nhiều thời gian mà tìm tới được kho hàng.

Nơi đó rất lớn, cửa đã mở rộng ra, bên trong trống rỗng, ở một bên góc cửa, có một cụ ông cầm quạt hương bồ ngồi trên ghế hóng mát, còn chú ý bên ngoài.

Cụ ông vừa thấy Diệp Kinh và Nhạc Tư Trà tới liền đi qua, hỏi thẳng “Hai người chính là ông chủ muốn thuê kho hàng? Xin hỏi ai là cậu Diệp Kinh?” giọng điệu rất thân thiện.

Tuy nói nơi này đều là cho thuê nhưng nơi này vốn thật không có ai thuê, chính phủ đã quy định từ sớm sau này sẽ được quản lý vào khu dân cư, cấm mọi người không được sử dụng nhà xưởng làm công nghiệp gây ô nhiễm môi trường. Căn nhà xưởng đều tới khu công nghiệp mới, vậy nên nơi này ngẫu nhiên mới có người tới thuê, do đó không khó để thương thuyết.

Diệp Kinh vì dễ tiện về sau, báo cấp dưới thuê luôn nửa năm, này đúng là khách sộp nha.

“Là tôi.” Diệp Kinh lấy ra chứng minh thư cho ông xác nhận.

Cụ ông nhìn chứng minh thư cẩn thận, xác nhận là thật, liền trực tiếp đưa chìa khóa cho anh, nhắc nhở một số việc cần chú ý rồi rời đi.

Đội mấy người đi hết rồi, Nhạc Tư Trà mới vào kho hàng, nhìn ngó cẩn thận. Bên trong này nóng hơn bên ngoài không ít, cũng tối, có lẽ vì để giữ bí mật, các cửa sổ được dán giấy các tông thật dày, chỉ cần đóng lại, bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong.

Nhạc Tư Trà kiểm tra cẩn thận một vòng, tuy rằng kho hàng hơi cũ nhưng vẫn lạnh lặn, không có chuyện vỡ cửa sổ hay cửa chính hỏng hóc, xem ra về mặt an toàn là không thành vấn đề.

Đội xác định cẩn thận là không có ai, Nhạc Tư Trà mới lấy các thứ từ không gian ra.

Đầu tiên là thảo dược, bởi vì đã chuẩn bị vài lần nên Nhạc Tư Trà đã có kinh nghiệm, chuẩn bị một đồng bao tải lớn trong không gian, bảo Du Nhiên phân loại cho vào các bao, vậy nên giờ lấy ra đều là bao dược liệu.

Mấy chục bao dược liệu được cất gọn vào một góc, mỗi bao phải nặng tới trăm cân, nhưng đây đều là chưa gia công, dược liệu đã gia công sức nặng sẽ giảm đi ít nhất một phần ba.

Tiếp sau là trúc và hoa, vì sợ trong quá trình vận chuyển sẽ dẫn tới tử vong, rễ của chúng đều được giữ lại đất. Chúng được phân loại theo từng loài rõ rệt, đặt trên mặt đất, chỉ đợi người vận chuyển tới đưa về suối nước nóng, là lại được trở về với đất mẹ.

Làm xong, Nhạc Tư Trà nghĩ nghĩ lại lấy ra một phần rau củ chín, lại thêm một ít gà vịt thả ra, đương nhiên, Nhạc Tư Trà đã bảo Du Nhiên khiến chúng hôm nên đi, mấy tiếng sau tình lại chúng sẽ lại chạy loạn lên.

“Lượng tiêu hao của Hoa Nhã rất lớn, nếu phải vận chuyển thì để luôn chỗ này rồi đưa cho Hoa Nhã cũng được.” Đợi Nhạc Tư Trà xác nhận đã lấy đủ, liền nói với Diệp Kinh, từ lúc lấy đồ đến lúc xong cũng chỉ vài tiếng là dduur đầy cả kho, hiệu suất khá là cao.

“Ừ, anh sẽ cho người qua lấy.” Diệp Kinh rút điện thoại ra, báo cho cấp dưới phái người tới chờ mấy thứ này đi, tiện thể qua cầm chìa khóa.

Hai người đợi không lâu, cấp dưới của Diệp Kinh liền tới, người tới cũng biết Nhạc Tư Trà, chính là người cậu đã gặp một lần, người phụ trách vườn cây ở thôn Phúc Khê – Trịnh Duệ.

Trịnh Duệ đương nhiên cũng không tò mò sao Nhạc Tư Trà lại ở đây, lên tiếng chào, nhận lấy chìa khóa từ tay Diệp Kinh rồi lại đi.

Nếu đã xong xuôi hết cả, Diệp Kinh cũng không muốn lại ở đây phơi nắng “Đi thôi.”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà gật đầu, cùng anh rời đi.

Gần trưa, đường quốc lộ tới thành phố B có chút tắc, hai người phải tốn thời gian gấp đôi với đến được chợ.

“Cũng sắp tới giờ cơm trưa, chúng ta ăn xong mới qua?” Nhạc Tư Trà nhìn đồng hồ, mười một giờ, cũng nên ăn cơm

“Anh cũng đúng lúc đói bụng.” Diệp Kinh lái xe hơn hai tiếng, đúng là mệt mỏi, nhưng là “Nhà ăn bên này thế nào?”

“Em chưa từng ăn ở đây nên cũng không biết.” Nhạc Tư Trà lắc đầu “Chọn bữa một nhà đi, nếu không hợp khẩu vị của anh thì trong không gian vẫn còn đồ ăn mà.” Cậu đã quen mỗi khi ra ngoài phải chuẩn bị đồ ăn, người này kiêng ăn như thế, Art với Axue cũng học xấu theo, không phải đồ chín không ăn, dù nuôi thả ở tầng thứ hai, mỗi ngày đều phải bảo Du Nhiên đưa qua, đương nhiên, 5 chú nhóc kia sẽ không may mắn thế, không học được vồ thì đừng hòng được phân đồ ăn.

“Vào vào nhà này đi.” Diệp Kinh dừng lại trước một tiệm ăn.

Phục vụ ở đây không tệ, vừa đỗ xe lại cả hai đã thấy có người tiếp đón.

“Chào ngài, xin hỏi, ngài là đến dùng cơm sao?”

“Đúng thế.” Nhạc Tư Trà ôm Miêu Miêu, bước ra khỏi xe, Diệp Kinh đỗ xong cũng xuống xe, khóa kỹ cửa.

“Xin hỏi hai ngài có hẹn trước?” Cô tiếp tân trong bộ sườn xám đen dài nhìn hai người không tầm thường, ánh mắt sáng rực lên.

“Không có, có phòng sao? Cho chúng tôi chuẩn bị một cái.”

“Vâng, xin hỏi có mấy người?”

“Chỉ có hai chúng tôi.”

“Vâng, mời qua bên này.” Cô gái lễ phép xoay người mời cả hai.

Nơi này làm ăn được tốt, phòng ăn đã ngồi kín người, Nhạc Tư Trà nhìn thấy ngoài món cay Tứ Xuyên còn có lẩu. Trời nóng ăn cái này không sợ nóng người sao? Nhưng là Nhạc Tư Trà cũng muốn nếm thử, chỉ chút thôi chắc cũng được.

Cô gái dẫn họ tới một phòng nhỏ, lấy ra menu giới thiệu “Chúng tôi nơi này chủ yếu có món cay Tứ Xuyên và lẩu, hai người có thể trước nhìn menu, tôi sẽ báo người phục vụ đưa thức ăn lại đây.”

“Anh muốn ăn gì?”

“Em chọn đi!” Diệp Kinh không cảm thấy hứng thú, đưa menu cho Nhạc Tư Trà, trước anh bị dạ dày, rất ít ăn cay, dù đã hết bệnh nhưng anh không có thói quen ăn mấy đồ kích thích này. Chọn quán này cũng vì Nhạc Tư Trà thích ăn cay. Dù sao anh đã quyết định sẽ ăn món Nhạc Tư Trà làm.

Thấy Diệp Kinh không hào hứng, Nhạc Tư Trà cũng không để tâm, đợi người phục vụ mang vào liền gọi cung bảo kê, đậu hũ ma bà, thịt bò hầm, ... Thực ra cậu muốn ăn lẩu, nhưng chút nữa còn phải đi mua đồ, người toàn mồ hôi với vị dầu mỡ đi ra ngoài rất khó chịu.

Thức ăn rất nhanh đã được đưa đến, Nhạc Tư Trà bảo người phục vụ không cần đứng đó, cứ ra rồi đóng cửa lại, lấy ra đồ ăn của Diệp Kinh và Miêu Miêu, đưa hai cả hai rồi mới ăn của mình.

Đầu bếp ở đây nấu ăn khá ngon, thảo nào đông khách. Nhạc Tư Trà vừa ăn vừa gật gù, thức ăn cay cậu thích nhất, chẳng bao lâu, cả bàn ăn đã được

đánh chén một nửa.

Diệp Kinh thấy cậu ăn ngon cũng thử một miếng, không tệ, nhưng không hợp vị của anh, cũng không ăn nữa.

Com trưa đã xong, cả hai không định lái xe đi mà bảo nhân viên phục vụ đến tối mới lấy xe, nói xong liền vào chợ.

Ngày hè, sau trưa là thời gian nóng nhất, lúc này ngã tư cũng ít người, ngay cả các quán ven đường cũng đóng cửa.

Khi hai người tới tiệm thú cưng của Viên Vĩ thì Viên Vĩ không ở đó, chỉ có một nhân viên đang chán chết ngồi dựa quầy ngập.

Nhân viên cửa hàng thấy có người đến liền phấn chấn lên, đứng dậy chào “Chào mừng quý khách! Xin hỏi hai người cần gì?”

“Tôi muốn mua mấy thứ.” Nhạc Tư Trà cầm ra một tờ giấy đưa cho người kia, đó là danh sách cậu đã viết sẵn “Ông chủ không ở đây sao?”

“Ông chủ đã qua nhà bạn, mấy ngày nữa mới về.” nhân viên cửa hàng từng gặp Nhạc Tư Trà vài lần, nhận ra cậu “Cậu có việc có thể gọi cho ông ấy.”

“Tôi đã biết, cảm ơn.” Nhạc Tư Trà gật đầu, cậu cũng chỉ là thuận miệng hỏi.

“Cậu chờ chút, tôi sẽ mang đồ ra ngay.” Nói xong, nhân viên liền vào kho lấy đồ.

Đội mua xong, hai người liền đi về, bên ngoài nóng vậy, về nhà vẫn là nhất!!! (xe đến tối mới lấy cơ mà)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhâ Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Ngày mở cửa vườn trái cây định vào 20/7, đây là chuyện lớn ở thôn Phúc Khê. Trong thôn đặc biệt mở một cuộc họp, đại ý là trong thôn không có khách sạn, mà tiệm com cũng chỉ có một nên họ mong người trong thôn nhận chuyện cho khách ăn ở, chính là để mọi người chuẩn bị một gian phòng trống trong nhà, đến lúc đó thu phí là người lớn 100, trẻ nhỏ 50.

Nghe quản lý nói mỗi người chuẩn bị phòng trống đón khách, lại còn thu phí, ai cũng hào hứng, đâu đâu cũng thấy người dân tích cực làm tổng vệ sinh.

Mọi người cũng hiểu được cơ hội như thế không nhiều, giờ là vì bên suối nước nóng chưa xây xong, chưa có chỗ cho khách ở nên mới cho họ đón khách, nếu không biết nắm bắt cơ hội này mà kiếm khách quen, chờ khi bên đó xây dựng xong, khách cũng qua đó, ai còn tới chỗ họ? Mà phòng còn không sạch thì ai chịu ở? Vì thế nên tổng vệ sinh là không thể thiếu.

Tuy là ai cũng nhiệt tình thế nhưng vẫn không khỏi lo lắng, bọn họ chuẩn bị kỹ càng như thế, nếu lúc đó không có ai chẳng phải phí công sao?

Người nghĩ như thế không ít, mọi người tùm năm tùm ba lại bàn luận nhưng không ai nói được thuyết phục, nhưng nhìn quản lý bận tới bận lui như thế cũng yên tâm hơn nhiều.

Nhạc Tư Trà lại không hề lo lắng chuyện này, riêng việc đào có thể chín trước nửa tháng là đủ dẫn tới không ít người buôn hoa quả, mà lại còn suối nước nóng, không lo không có người tới.

Bởi vì người lớn đang bận rộn nên bọn nhỏ bị vây vào trạng thái không ai quản. Không có người lớn trong coi đương nhiên chúng có thể chạy chơi khắp núi. Dù sao bọn chúng cũng đã quen vùng núi này, người lớn cũng kệ, họ chỉ cảnh báo không được vào vườn cây quấy rối.

Bọn nhỏ bị cảnh cáo, hơn nữa vườn cây luôn có người trông coi nên cũng thông minh không tới đó, hơn nữa chúng biết một chỗ, mà chỗ đó có thể tự do hái quả.

Mà chỗ này nguyên bản là của nhà họ Nhạc nay thuộc về Nhạc Tư Trà – chính là mảnh rừng trái cây nhỏ bao quanh nhà cậu.

Nói là rừng nhưng cùng lắm cũng chỉ có khoảng hai ba chục cây, vừa bao vây hết gian nhà. Những cây này đều là ông cậu trồng khi còn sống, đông một góc, tây một góc, lại nhiều chủng loại, nào táo nào lê nào quýt nào anh đào chỉ cần là loại cây ăn quả thông thường phía Nam đều có thể tìm thấy ở đây.

Những năm rồi bọn nhỏ đều tới đây hái, chỉ cần không làm thương cây ăn quả, ông Nhạc cũng kệ có khi còn hái trước chờ lũ nhỏ tới ăn nên bọn chúng thích tới đây lắm.

Nhưng năm nay đã đổi chủ, người lớn trong thôn quên báo cho chúng biết, vậy nên hôm nay chúng cứ theo lệ thường mà tới. Khi bọn nhỏ đến Nhạc Tư Trà lại vừa lúc dạo chơi trong không gian, hôm về lại là ngày nóng nhất nên không ra cửa, sớm hôm sau lại ra ngoài nên đương nhiên không biết nhà mình ‘có khách’.

Vậy nên sáng nay, khi Nhạc Tư Trà đang ngồi làm bài tập nghỉ hè bỗng nhiên nghe thấy tiếng trẻ con nói cười âm ỉ, nhìn ra liền thấy mấy đứa nhóc đang trèo cây hái đào, cùng với mấy đứa nữa đứng bên dưới hứng.

Lũ nhóc đã biết nơi này đổi chủ nhưng đây là lần đầu tiên thấy có người đi ra, lại là một người rất xinh đẹp, đột nhiên liền yên tĩnh, nhìn người đó đi tới.

Nhạc Tư Trà thấy bọn nhóc đang hái đào mới nhận ra, thì ra cây đào trước cửa đã có quả. Nhưng vì chỉ có mấy cây lại sum sê tán lá nên cậu không nhận ra đào đã chín.

“Anh là ai?” không ngờ người lên tiếng trước lại là mấy đứa nhỏ này.

Một thằng nhóc vừa đen vừa gầy chừng 12 tuổi nhanh chóng trèo từ cây xuống, đứng trước mặt tò mò nhìn cậu, phía sau nó là đám nhóc kia.

“Nhạc Tư Trà.” Cậu mỉm cười đáp lại “Vậy mấy em là ai?”

“Em là Vương Hào.”

“Đương Ny.”

“Giang Hạo.”

“Vương Bản.”

...

Bảy, tám đứa nhỏ lần lượt báo tên, lớn nhất còn chưa được 12 tuổi, ít nhất mới chừng 5,6 tuổi, đều là người Nhạc Tư Trà chưa từng thấy qua, hẳn là con của người trong thôn.

Đột nhiên, cậu thấy có ai kéo ống quần mình.

Cúi xuống liền thấy cậu nhóc Vương Bản chừng 4,5 tuổi, Nhạc Tư Trà thấy cậu bé nhìn có vẻ quen quen.

“Anh Nhạc.” gương mặt đen đen do phơi nắng của cậu nhóc nở một nụ cười, kéo kéo quần cậu “Anh sống ở đây à!”

“Ừ.” Nhạc Tư Trà nghĩ một lúc, mới không chắc chắn lắm hỏi “Em là con của hàng xóm nhà bá Tiền đúng không tiểu Bản?”

“Vâng.” Cậu bé lại nở một nụ cười thật tươi với Nhạc Tư Trà.

“Về từ lúc nào thế?” Nhạc Tư Trà từng gặp đứa nhỏ này ở nhà bá Tiền vài lần, mẹ nhóc là người thôn Phúc Khê, hiện ở thôn lân cận, tháng nào cũng về một lần. Đã lâu nên cậu cũng sắp quên bộ dáng cậu bé thế nào.

“Tuần trước mẹ đưa em tới nhà ông bà ngoại.” Tiểu Bản nói.

Tiểu Bản cũng có thể được coi là bé ngoan hiếm gặp, tuy rằng người nhà nói cậu nghịch nhưng lần nào gặp Nhạc Tư Trà thằng bé cũng rất ngoan nên Nhạc Tư Trà vẫn thích cậu lắm.

“Muốn vào trong nhà chơi không? Anh mời nước hoa quả.” Cậu cầm lấy đôi tay nhỏ dính đầy bùn của tiểu Bản, thuận miệng mời những người khác “Các em cũng vào đi.”

“Vâng.” Một đám nhóc tí tò mò theo sau Nhạc Tư Trà vào phòng, bọn nó đã muốn tham quan ngôi nhà xinh đẹp này từ lâu, tiếc là tường vì đầy tường khiến chúng không dám, mà cánh cửa sắt màu bạc kín mít đó cũng không cho phép chúng rình xem.

Cửa sắt bị mở ra, cảnh bên trong khiến chúng òa lên “Oa!!” cả đám nóng lòng muốn thám hiểm lại bị Nhạc Tư Trà ngăn lại.

“Lầu hai có một anh đang ngủ, các em đừng làm ồn khiến anh ấy dậy, biết chưa?”

“Dạ rồi!”

Nghe chúng trả lời vậy, Nhạc Tư Trà gật gù đầu “Các em có thể chơi trong sân, nhớ chú ý an toàn.”

Chúng liếc nhìn nhau rồi ào ra sân. Phòng có hiệu quả cách âm rất tốt, không sợ ồn tới Diệp Kinh – anh vì tăng ca cả đêm nên giờ còn chưa tỉnh.

“Sao em không theo các bạn?” Nhạc Tư Trà hỏi Tiểu Bản vẫn còn nắm tay cậu.

Tiểu Bản do dự nhìn đám trẻ trong sân, cuối cùng vẫn không chịu buông tay cậu ra “Em ở với anh.”

“Được rồi, vậy trước đi rửa tay đã, tay em bẩn rồi.”

Tiểu Bản ngượng ngùng quệt lên mặt, thế là trên mặt lại cũng dính bùn.

Nhạc Tư Trà thấy buồn cười, dắt cậu bé đi rửa mặt và tay rồi đưa cậu ngồi lên ghế sofa ngoài phòng khách. Nhạc Tư Trà bung một ít hoa quả ra, là nho và dưa hấu trong vườn, vì dùng nước trong không gian tưới nên chúng chỉ lớn chậm một chút chứ hương vị không kém đồ trong không gian. Đây đều là cậu chuẩn bị cho Diệp Kinh, nhưng anh chưa tỉnh nên để đón người bạn nhỏ này cũng được.

Đôi mắt cậu bé sáng rỡ lên, cầm một miếng dưa hấu ăn ngấu nghiến, nước dưa ngọt như mật khiến cậu bé cười tít cả mắt. Nhạc Tư Trà không biết trước mặt cậu tiểu Bân ngoan như thế là vì hoa quả của cậu luôn ngon hơn những người khác rất nhiều!

“Ngon sao?” Nhạc Tư Trà sờ sờ đầu cậu.

“Ừm.” Trong miệng toàn dưa hấu khiến cậu không thể nói chuyện, chỉ gật gật đầu.

“Vậy gọi có anh các chị ngoài kia vào cùng ăn được không? Thử tốt phải cùng mọi người chia sẻ.”

Tiểu Bân do dự một chút, rồi gật đầu, chạy ra ngoài, còn không quên cầm thêm một miếng dưa hấu.

Nhạc Tư Trà buồn cười nhìn theo cậu, đúng là ham ăn mà!

Không lâu sau, cả một đại đội rầm rầm trở lại. Nhạc Tư Trà nhanh chóng bảo vệ bàn hoa quả “Đi rửa tay rồi quay lại ăn.” Nhạc Tư Trà chỉ chỉ cánh cửa phòng vệ sinh.

Thế nên, cả lũ lại rông rần nhau vào phòng vệ sinh, tranh nhau rửa tay, ra không nhanh là không có ăn. Trong lúc đó, Nhạc Tư Trà sợ hoa quả không đủ, lại đi phòng bếp cắt một phần.

Đội cắt xong, một đám nhóc đang lúi rúi ăn hoa quả ngoài phòng khách, Nhạc Tư Trà nói “Các em có thể chơi trong này, anh phải làm bài tập nên không chơi cùng được, có việc gì có thể nói với anh.”

Thấy cả đám đã nghe rõ, Nhạc Tư Trà mới quay lại bàn ăn làm bài tập tiếp, thỉnh thoảng lại nhìn bọn trẻ, thấy bọn chúng tuy rằng sờ này sờ nọ nhưng không làm hỏng gì, tuy ồn nhưng vẫn có thể chấp nhận được nên cũng không để tâm nữa.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, Nhạc Tư Trà theo bản năng nhìn phía cầu thang, quả nhiên thấy Diệp Kinh.

“Không sao, các em cứ chơi đi, không cần quan tâm anh ấy.” Cậu đỡ mấy đứa nhóc bị Diệp Kinh dọa ngã, rồi mới lại gần anh “Ồn đến anh?”

“Không.” Diệp Kinh day day huyết thái dương “Lũ nhóc này từ đâu ra?”

“Mới phát hiện trước cửa, anh muốn ngủ thêm không?”

“Không, anh đói, có gì ăn không?” anh là bị đói làm cho tỉnh lại.

“Anh đợi chút, em đi làm rồi mang lên.” Nhìn đồng hồ, cũng đã đến giờ cơm trưa, thảo nào anh ấy đói.

“Ừm.” Diệp Kinh lên lầu hai đóng cửa lại, anh định trước khi ăn cơm lại nằm nghỉ chút.

Thấy Diệp Kinh lên lầu, Nhạc Tư Trà bắt đầu bảo mấy đứa nhóc đi “Được rồi, các em cũng nên về ăn cơm trưa, đừng để bố mẹ chờ sốt ruột.”

“Về sau bọn em có thể lại tới sao?”

“Đương nhiên.”

Tiến bước đám nhóc, Nhạc Tư Trà không giống mọi ngày đóng cửa sắt lại, dù có chuông cửa nhưng là người lớn mới bấm được, cứ mở cửa cho lũ nhóc vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Những ngày này, Nhạc Tư Trà vừa làm bài tập vừa tiếp đón những người bạn nhỏ tới thăm hàng ngày. Chuyện chuẩn bị cây không ảnh hưởng tới cậu lắm, nơi gieo trồng ngay ở chỗ ngọn núi từng có chuyện đất đá trôi kia, cách nhà Nhạc Tư Trà không xa, cũng sẽ không bị tiếng ồn nơi đang xây dựng suối nước nóng làm phiền.

Đôi khi, khi đang chăm sóc cây trong vườn, Nhạc Tư Trà cũng sẽ quan tâm xem mọi chuyện đã chuẩn bị tới đâu rồi. Tuy rằng ở đây nhìn không rõ lắm

nhưng cũng có thể thấy thấp thoáng biểu ngữ ở đầu thôn. Không ít nhà còn dán giấy đỏ, không khí như ngày tết.

Cuối cùng cũng tới ngày vườn trái cây mở cửa.

Từ sáng sớm trong thôn đã có tiếng tấu sáo, đánh trống, nghe nói, thôn còn mời một gánh hát để đến tối biểu diễn.

Nhạc Tư Trà không thích chen vào đám đông, Diệp Kinh lại không có hứng thú với mấy hoạt động này nên hai người ru rú trong nhà để tránh bị quấy rầy. Khác nhau là, Diệp Kinh ở tầng 2 công tác còn Nhạc Tư Trà lấy ghế dựa, dựng ô che, nằm cầm kính viễn vọng xem chuyện trong thôn, bàn bên cạnh đĩa hoa quả và bánh ngọt, điện thoại, đúng là thích ý, nhàn nhã.

Hoạt động lần này hẳn là thực thành công! Nhạc Tư Trà nhìn xe tới thôn xếp thành hàng dài, xem ra công tác tuyên truyền của Diệp Kinh cũng không tồi.

“Ting ting...” Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nhạc Tư Trà cầm lên, là số của Tần Hương Nguyệt “Di à?”

“Ừ, là di đây, cháu và Diệp Kinh khi nào qua thế? Lâu lắm rồi không thấy hai đứa, di nhớ lắm.”

“Chắc trong vòng mấy ngày nay thôi di ạ, giờ ở thôn Phúc Khê đang rất nhộn nhịp, chờ xong cháu sẽ về.”

“Ừ, trước khi về nhớ báo một tiếng, di đi đón.”

“Dạ, mọi người có khỏe không?”

“Tốt lắm, ông bà cháu mang Lê Tú và Đào Đào lên tỉnh thăm bạn, di với dưỡng vẫn thế, bạn rộn suốt ngày, cũng quen rồi.”

“Buôn bán vẫn được chứ ạ?”

“Không tệ lắm, đúng rồi, cháu chẳng phải có đào chín sao? Hương vị thế nào?”

“Đều ngon lắm ạ, lại nhiều nước.”

“Vây lúc về nhớ mang nhiều chút, để mọi người nếm thử, giờ ở chợ còn chưa có, mấy hôm nữa có thì cũng đắt.”

“Vâng, cháu sẽ chọn mấy quả ngon mang về.”

Hai người còn nói chuyện một lát, sau Tần Hương Nguyệt có việc nên cúp máy.

Nói chuyện xong, Nhạc Tư Trà cầm kính viễn vọng ngắm cảnh tiếp.

Vì đường nối suối nước nóng và quốc lộ không tốt lắm nên xe đều phải dừng dưới chân núi, cũng chính là trong thôn. Du khách tranh thủ sáng sớm liền lên núi, nửa đường nhận túi bóng to do nhân viên vườn cây phân phát rồi tản ra đi hái đào.

“Đang xem gì?”

Trong lúc Nhạc Tư Trà đang mê mải xem, đột nhiên có tiếng Diệp Kinh vang lên, sao đó, có người ôm lấy cậu, tiện tay cầm đi kính viễn vọng.

“Làm em giật cả mình, lần sau đừng đột nhiên xuất hiện phía sau như thế.” Nhạc Tư Trà nhìn anh khinh bỉ.

“Thấy em nhàn nhã nên ghen tị chứ sao.” Diệp Kinh cầm kính viễn vọng nhìn cảnh phía xa “Lưu lượng khách không tệ, xem ra phát tiền lương cho đội tuyên truyền không phải là lãng phí.”

“Về nhớ cho họ tiền thưởng, đoạn thời gian này họ cũng bận rộn nhiều.” Bởi vì chuyện này xảy ra rất đột nhiên nên mọi người cũng có chút lúng túng.

“Nghe em” Diệp Kinh đặt hết sức nặng lên Nhạc Tư Trà, tiếp tục quan sát.

“Đừng dè, nặng chết.” người này gần đây tặng cân lên nhiều, Nhạc Tư Trà khó chịu đẩy đẩy anh.

“Bình thường không thấy em nói gì, giờ lại so đo?” Diệp Kinh nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu “Anh muốn ăn hoa quả, đút cho anh đi.”

“Anh ra đây làm gì? Xong việc rồi?” Nhạc Tư Trà lấy một quả nho, bóc vỏ, đưa tới miệng Diệp Kinh.

“Nhìn nhiều vẫn kiện quá, mỏi mắt, ra nghỉ ngơi chút. Em thì sao? Chẳng phải không có hứng thú với chuyện này sao?” Diệp Kinh hỏi lại.

“Em chỉ không thích chen giữa đám người, chứ đương nhiên vẫn muốn xem.” Nhạc Tư Trà đoạt lại kính viễn vọng “Di vừa gọi điện tới.”

“Ồ, di nói gì?” Diệp Kinh lại cạnh cậu, cướp đi một nửa ghế dựa, cầm nho, lột vỏ, anh một quả em một quả.

“Hồi khi nào thì về, tiện bảo em mang đào về nữa.” Nhạc Tư Trà nói “Anh muốn qua với em?”

“Sao? Không thể?” Diệp Kinh cúi đầu hỏi lại cậu.

“Không phải thế, chỉ là cảm thấy lần nào nghỉ cũng qua chỗ em, không được tự nhiên lắm.”

“Họ đều không thấy sao, lại lại thấy không ổn? Có phải sắp ghét anh rồi không?” Diệp Kinh làm vẻ đáng thương nói.

‘bốp’ cậu trả lời của Nhạc Tư Trà chính là một nhát tát vào trán “Đừng có làm như oán phụ, kinh quá.”

“Được rồi, không chơi.” Diệp Kinh xoa xoa trán “Muốn đi tắm suối nước nóng không?”

“Nhiều người thế này em không đi đâu.” Nhạc Tư Trà không muốn chen chúc, dù sao nước ôn tuyền cũng không có tác dụng bằng nước trong không gian.

“Vậy thì đành xây dựng thôn trang sau vậy.” Diệp Kinh giống như tiếc nuối, lắc đầu.

Nhạc Tư Trà không cần nghĩ cũng biết anh tiếc gì, giả vờ như không nghe thấy “Đào anh đi bán hết?”

“Tốt nhất là đem tới Hoa Nhã.” Vốn Diệp Kinh định đều để mình ăn, nhưng Nhạc Tư Trà muốn thế thì anh cũng không phản đối, đâu có tổn thất gì.

“Giữ lại cho em một ít, mang về cho di.”

“Đã chuẩn bị xong rồi, anh đã để lại mấy cây tốt nhất, trong vòng mấy ngày này cũng chín.”

Ngồi thêm một lát, mặt trời bắt đầu lên cao cả hai mới vào nhà.

Ở thiên thai lại ngồi một lát, thái dương đích uy lực bắt đầu bay lên, bọn họ liền lui lại.

Ăn xong cơm trưa, Nhạc Tư Trà thấy buồn ngủ, nói với Diệp Kinh rồi lên lầu.

Trong lúc đang mơ màng liền cảm thấy bên cạnh có ai đó, cậu liền đổi tư thế, rúc vào lòng người kia.

Hai người cũng không biết, dưới nhà đang có trò hay,

“Tiết Mộng, chúng ta quay về đi, chẳng phải đã muốn tìm được chỗ ở sao?”

“Cô đừng lôi kéo tôi, anh không thấy chỗ này so với mấy căn nhà cũ kỹ kia tốt hơn sao? Cô chẳng phải nghe bọn họ nói rồi? Muốn chọn chỗ nào cũng được, giá cả giống nhau, tôi đương nhiên phải chọn tốt nhất.” Tiết Mộng không để ý ngăn cản, cứ thế vào sân, thấy căn nhà được bố trí xa hoa càng thích.

Lần này đơn vị tổ chức tới thôn Phúc Khê du lịch, vốn Tiết Mộng không muốn đến nhưng nghe nói có suối nước nóng liền miễn cưỡng đồng ý. Nhưng tới nơi mới biết không có khách sạn mà phải ở nhà dân, là phúc nhĩ đại, đương nhiên Tiết Mộng không vui. Cô nàng kiên trì không chịu ở lại, nhưng cũng không muốn chẳng làm được gì mà về – công ty đặt thời gian đi suối nước nóng là chạng vạng – liền lôi đồng nghiệp đi khắp thôn, hỏi nhà nào tốt nhất, ai cũng chỉ tới đây, liền tới.

Kỳ thật cũng vì Tiết Mộng không nói rõ ràng, nếu người trong thôn biết cô muốn tìm chỗ ở nhất định sẽ không chỉ Nhạc Tư Trà mà chỉ nhà thôn trưởng. Tuy Nhạc Tư Trà không nói rõ nhưng nhìn biểu hiện ngày thường – cho đám tang, xây phòng, đi đâu có xe, nên không tính cậu vào thôn dân, hơn nữa họ cũng tham gia xây nhà cho cậu, đương nhiên biết ngoài phòng ngủ chính chỉ còn một phòng cho khách, giờ Diệp Kinh ở đó, làm gì còn phòng trống nữa?

Tiết Mộng rất thích căn nhà này, liền ấn chuông cửa, vừa ấn vừa hô “Có ai không?”, đồng nghiệp khuyên thế nào cũng không nghe.

Đồng nghiệp kia tỏ vẻ lo lắng nhưng trong lòng không đồng tình, cô không giống vị đại tiểu thư này, nhìn không rõ giá trị của căn nhà này, tuy ở nông thôn nhưng liếc qua là biết dựa theo cấu trúc biệt thự nhỏ, cực kỳ xa xỉ, có thể ở đây người ta còn để ý ít tiền đó? Nghĩ tới thế, cô cười thầm xem kịch vui.

Ấn chuông hồi lâu vẫn không thấy ai, đồng nghiệp chán chừ nói “Hay là không có người ở?”

“Không thể nào, không có người thì phải khóa cửa chứ? Nhất định có.” Tiết Mộng khẳng định nói bán đầu ấn tiếp.

“Ai tới thì phải?” Nhạc Tư Trà chui trong ổ chăn, không muốn tỉnh lại, bình thường tới nhà cậu đều không có thói quen bấm chuông, ngoài bá Tiền cũng chỉ có mấy đứa nhóc, quen chủ nhà, nên đây là lần đầu tiên chuông cửa vang.

“Không biết kệ đi, không ai ra là bỏ đi ấy mà.” Diệp Kinh cũng không để tâm, có việc thì tự mình vào, cửa có khóa đâu!

Tiết là người này rất nhẫn nại, không ngừng bấm chuông, chủ nhà không thức là không bỏ cuộc.

“Anh đi xem đi.” Nhạc Tư Trà đẩy Diệp Kinh, bắt anh đi giải quyết.

Diệp Kinh đành dậy, mặc thêm áo ngủ – anh thích lõa ngủ – không xuống lầu mà đứng ở ban công nói vọng xuống “Có chuyện gì không?”

Tiết Mộng ngẩng lên, vừa thấy liền ngăn ra.

Cô từng gặp qua không ít người đẹp trai phong độ, nhưng chưa thấy ai xuất chúng như thế. Chàng trai đang lười biếng dựa ban công nhìn cô kia, dù chỉ mặc áo ngủ nhưng cũng khiến người ta biết là tình anh, quý tộc, khiến người khác xấu hổ.

Cô không tự chủ được ngượng ngùng cười hỏi “Xin hỏi, anh còn phòng trống sao?”

Diệp Kinh vừa nghe liền biết có chuyện gì, thần nhiên đáp “Xin lỗi, đây thuộc khu vực tư nhân, không mời khác, cô nếu cần chỗ ở, tôi đề nghị cô nên vào thôn.” Nói xong cũng không thêm nhìn, quay về phòng.

Tiết Mộng thấy người ta lạnh lùng như vậy, cảm thấy khó chịu, cô vẫn được người ta nịnh nọt, chưa bao giờ bị làm khó xử thế. Dậm chân bỏ đi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

“Chủ nhân.”

Vốn không chủ động lên tiếng nhưng lần này Du Nhiên lại đánh thức Nhạc Tư Trà dậy.

“Chuyện gì?” Nhạc Tư Trà vẫn nằm im trong lòng Diệp Kinh.

“Tiểu lục tinh.” Du Nhiên bình thần đáp.

‘soạt’ Nhạc Tư Trà lập tức ngồi dậy, còn không nhận thấy động tác của mình khiến Diệp Kinh tỉnh lại “Nó đã tiến hóa xong rồi? Không có chuyện gì chứ?” dù gì cũng là thú cưng cậu nuôi từ nhỏ tới lớn, đương nhiên có tình cảm sâu sắc.

“Đúng thế.”

“Sao vậy?” Diệp Kinh ôm cậu “Du Nhiên tìm em?”

“Ừm, nó nói tiểu lục tinh.” Nhạc Tư Trà giải thích, đem tiểu lục lấy ra khỏi không gian.

Cả hai đều giật mình khi thấy tiểu lục.

Bởi vì nó lơ lửng trên không!

Nhạc Tư Trà quan sát kỹ tiểu lục, nó cứ lơ lửng thế, không có gì nâng đỡ cả, vốn thân hình lớn bằng cổ tay trẻ con giờ thu lại chỉ bằng một nửa thế, da rần cũng chuyển sang xanh biếc như thủy trúc chứ không xanh mờ mờ như trước, chứng tỏ nó càng độc hơn.

Tiểu lục chỉ lơ lửng một chốc, vì hoàn cảnh thay đổi quá nhanh, nó chưa kịp phản ứng, giờ thấy Nhạc Tư Trà liền lao tới, phần dưới quần trên cánh tay cậu, phần trên lơ lửng trước mặt cậu, thỉnh thoảng cái đầu nhỏ xinh lại cọ cọ vào má Nhạc Tư Trà.

Nhạc Tư Trà giờ mới để ý, trên đầu tiểu lục có thêm hai bọc nhỏ, sờ sờ thì thấy rần, nếu không phải nó cọ cậu cậu còn không phát hiện ra. “Giờ mảy mảy đẹp lắm rồi!” cậu vỗ vỗ đầu nó, vui vẻ nói.

Tiểu lục hiển nhiên rất thích thú với lời khen của cậu, đưa lưỡi liếm liếm bàn tay Nhạc Tư Trà, thân dưới càng quần chặt hơn.

Diệp Kinh có vẻ không quan tâm, anh không phải Nhạc Tư Trà, có thể hòa thuận ở với con rần nhìn rất có vấn đề kia, mà dù muốn rần ta cũng không thêm để ý anh. Giống như trong đám thú cưng của Nhạc Tư Trà, trừ Miêu Miêu và một cô bé con duy nhất trong 5 đứa con của Art và Axue, không con nào thích anh, tuy rằng không tấn công nhưng cũng tránh xa, chẳng nhẽ là cùng máu mủ nhau?!

Hai người (một người một rần) vui đùa một hồi, Nhạc Tư Trà cuối cùng cũng nhớ tới hỏi Du Nhiên tình hình tiểu lục thế nào.

“Tổ tiên tiểu lục hẳn là có huyết thống của Thanh Long, nhưng vì đã rất lâu nên huyết mạch này cũng sắp biến mất, vì ở trong không gian rất lâu nên năng lượng của em đã kích phát lực lượng của dòng máu Thanh Long, nó giờ đã biến dị, tuy không thật sự thành thần long nhưng qua nghìn năm thành giao long vẫn được.”

“Không ngờ mày lại lợi hại như thế.” Nhạc Tư Trà phiên dịch lại lời của Du Nhiên cho Diệp Kinh, quay sáng treu đùa tiểu lục, nhưng rất nhanh thôi, cậu không còn cảm hứng đó nữa. Bởi vì Du Nhiên nói:

“Chủ nhân, lúc tỉnh lại, tiểu lục vì quá đói nên đã ăn cừu điệp nhân sâm trong không gian.”

Nhạc Tư Trà cứng đờ, nhìn tiểu lục, thảo nào bụng tròn thế!

“Sao vậy?”

“Nó ăn gốc nhân sâm lớn nhất đó.”

Diệp Kinh sửng sốt, ngạc nhiên nhìn tiểu lục, anh nhớ gốc cây đó phải gấp đôi nó, sao nó nuốt vào được? Tuy rằng biết rắn giỏi nuốt nhưng không ngờ giỏi như thế. Hơn nữa nhìn nó bây giờ, củ nhân sâm kia chắc cũng tiêu hóa sắp xong.

Nhạc Tư Trà cũng chỉ bị làm giật mình lúc đầu, bình tĩnh một lúc thì cũng nghĩ thoáng “Thôi quên đi, nhân sâm của nó, nó muốn ăn thì cứ ăn, nhưng mà...có phải bỏ quá không?” nói đến đây, cậu bắt đầu lật lật tiểu lục kiểm tra, nó cũng ngoan ngoãn phối hợp.

Diệp Kinh vừa xem vừa cảm thấy đầu đầu, Nhạc Tư Trà còn tách miệng tiểu lục ra nhìn vào trong, cậu không sợ bị cắn sao, không bị cắn thì chỉ cần xước da thôi cũng toi mạng.

“Sợ gì, nước trong không gian có thể giải mọi loại độc, uống nhiều thế chúng ta đã bách độc bất xâm, có bị cắn cũng chẳng sao.”

Vậy thì còn sợ gì nữa, Diệp Kinh cũng tham gia đội kiểm tra tiểu lục, anh cảm thấy tò mò dung lượng dạ dày của nó như thế nào.

“Anh Nhạc, cô bảo em tới gọi anh 8h vào thôn xem kịch.” Vương Hào đầu đầy mồ hôi, đứng trước mặt Nhạc Tư Trà nói.

Nhạc Tư Trà biết ‘cô’ mà thằng bé nói là bá Tiền, tuy rằng không thích kịch nhưng cũng không muốn làm phật ý “Anh sẽ đi, em ăn tối chưa? Nếu chưa thì ăn luôn ở đây.”

“Không, mẹ còn đợi em ở nhà.” Cậu bé lắc lắc đầu rồi chạy đi.

Nhạc Tư Trà mỉm cười nhìn cậu rồi đi, cũng không giữ lại, ngồi đối diện Diệp Kinh, nói “Tối cùng nhau đi.”

“Được.”

Đến tối, bọn họ không lái xe mà tản bộ vào thôn.

Nhạc Tư Trà đeo một ba lô trên lưng, bên trong là Miêu Miêu và tiểu lục, bởi vì hai đứa ở trong không gian lâu lắm rồi nên không chịu vào nữa, Nhạc Tư Trà đành phải mang cả hai theo. Nhưng để không dọa người khác, Nhạc Tư Trà dặn tiểu lục không được lộ đầu ra, tiểu lục thông minh, nghe hiểu cậu dặn gì.

Đêm hè luôn tối muộn, tuy rằng đã bảy giờ nhưng trời vẫn chưa tối đen, đèn đường đã sáng, trên đường cũng có không ít người đi cùng hướng với họ.

Thôn Phúc Khê cũng không phải nơi giàu có, trừ bỏ con đường ngoài thôn còn có mấy ngọn đèn mờ, còn trong thôn chỉ có tại chỗ rẽ mới lắp đèn, vậy nên tối đến, những đoạn đường khác đều tối đen, người đi phải mang theo đèn pin.

Như vậy không tiện cho khách du lịch, mà Diệp Kinh dù giỏi thế nào cũng không thể chỉ trong một khoảng thời gian ngắn có thể lắp đèn đường cho cả thôn, vậy nên trong thôn nghĩ tới cách treo đèn lồng, không chỉ đẹp còn có thể chiếu sáng.

Đến cửa thôn liền thấy đường lên núi cũng treo không ít đèn lồng, cũng có khá nhiều người đi lên, hẳn là định dưới trăng tắm suối nước nóng.

Trong thôn rất náo nhiệt, sân xi măng ngày thường dùng phơi lúa giờ được quét rửa sạch sẽ, dựng một sân khấu kịch, kê thêm ghế ngồi, hàng xóm tụm năm tụm ba lại chờ xem diễn. Một vài người bán hàng rong len lỏi giữa đám đông, cất tiếng rao. Nhạc Tư Trà nhận thấy không ít khách du lịch cũng nói chuyện với người trong thôn, phần lớn là người cao tuổi. Cũng phải, giờ rất ít người trẻ tuổi thích nghe kịch.

Nhạc Tư Trà bị bá Tiền kéo lại bên cạnh, Diệp Kinh cũng đi qua. Xung quanh đều là người trong thôn, đều quen mặt nhau, thấy hai người tới liền lên tiếng chào hỏi.

Chủ đề của các bà các chị không gì ngoài chuyện nhà, chuyện cưới hỏi, ít nhất thì giờ mấy người cũng đang bàn luận sôi nổi về vấn đề đó.

“Bà Lý, chẳng phải bà biết mà mối Tạ ở thôn họ Lưu sao? Bà giúp tôi hỏi bà ấy xem có cô nào hợp với thằng con nhà tôi không, bà cũng biết đấy, hơn hai mươi rồi còn chưa kết hôn, tôi cũng sốt ruột lắm rồi.”

“Vừa vặn mấy ngày nữa tôi qua bên đó, tiện sẽ hỏi cho bà, thật ra cũng không cần vội, giờ bọn trẻ đâu giống chúng ta thời đó, đều thích kết hôn muộn, thằng con bà không xấu, lại tốt tính, công tác cũng được, hẳn là sẽ tìm được vợ thôi.”

“Mong là như thế, nhưng bà cũng biết lòng cha mẹ, ai mà không lo lắng cho con? Nó còn chưa cưới được ngày nào tôi còn lo ngày đó.”

“Đứng thế, đưa nhà tôi...”

“Nó chẳng phải...”

“Vẫn chưa...”

Ban đêm ngoài hóng gió, nghe người bên cạnh nói những chuyện vụn vặt gia đình đúng là một cảm giác mới lạ cho Diệp Kinh, tuy anh không nói gì nhưng lại mỉm cười nghe Nhạc Tư Trà nói chuyện với họ, dường như cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tám giờ tối, vở kịch lên sân khấu. Nghe mọi người nói hôm nay diễn [Bạch xà truyện]

Trên sân khấu diễn hết mình, dưới khán giả cũng chăm chú nghe. Thực gia Nhạc Tư Trà cũng không hiểu sao mọi người thích xem thứ này, cậu chẳng hiểu một chữ nào nhưng mà cậu vẫn vui vẻ hòa theo mọi người. Tuy rằng không hiểu nhưng nhìn động tác thôi cũng phần khích lắm.

Bên cạnh, Diệp Kinh cũng chăm chú xem diễn, anh có thể hiểu được vài câu hát kinh kịch, tuy diễn xuất bình thường nhưng không khí nơi này so với ở rạp càng thoải mái hơn.

“Chào anh, chúng ta lại gặp nhau.” Chợt có một giọng nữ xa lạ vang lên.

Diệp Kinh quay lại, là cô nàng khiến anh không ngủ yên ban trưa.

Tiết Mộng thấy anh nhìn mình, cười càng tươi, trong lòng lại đang giận vô cùng, cô ngồi đây suốt mà người ta không thèm để ý, giống như không nhìn thấy cô vậy.

“Trùng hợp thật, anh cũng thích xem diễn?”

“Xin lỗi, chúng ta biết nhau sao?” Diệp Kinh không hề nể tình mà nói, đối với người có ý đồ với anh – trừ Nhạc Tư Trà ra, Diệp Kinh chẳng cần nể tình ai cả.

“Đúng là quý nhân hay quên, chúng ta không phải gặp nhau ở nhà anh lúc trưa sao. Em là...”

“Xin lỗi, cho tôi đính chính lại, đó không phải nhà tôi, tôi cũng không quen mấy người, không cần làm phiền tôi xem diễn.” nói xong liền quay mặt lên sân khấu, không thèm để ý cô nàng.

“Anh!!!” Lần đầu tiên Tiết Mộng thấy người như thế, giận sôi lên, oán hận trừng Diệp Kinh rồi giận dữ rời đi.

“Sao tức ghê thế?” Nhạc Tư Trà nhìn theo Tiết Mộng, hỏi Diệp Kinh.

“Cô ta là người xông qua cửa cửa hồi trưa.” Diệp Kinh trả lời.

“Ồ.” Nhạc Tư Trà đã hiểu, lúc đó cậu cũng bị làm ồn đến mà.

Chờ tan cuộc đã là 10h tối, Nhạc Tư Trà chào tạm biệt mọi người, cùng Diệp Kinh trở về.

Bầu trời đã tối đen, ánh trăng cùng sao lấp lánh giữa màn đêm, Diệp Kinh dắt tay Nhạc Tư Trà từ từ đi trên con đường không người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Hai người sống vai nhau đi trên đường, mười ngón tay nắm chặt.

Nhạc Tư Trà không buông tay Diệp Kinh ra, bây giờ là buổi tối, không còn ai khác ngoài họ, không lo sẽ có người để ý.

Đèn màu và đèn lồng hai bên đường vẫn sáng, cả hai bước chậm chậm tận hưởng thời khắc an bình này.

Một người đi là đơn độc, hai người cùng đi là hạnh phúc!

Bởi vì nhà của Nhạc Tư Trà cách thôn xa, bên cạnh không còn hộ nào nên đèn lồng cũng không được giăng đến trước cửa nhà cậu mà còn cách một khoảng.

Nhạc Tư Trà cầm đèn pin soi đường, ba lô trên lưng cậu đã mở ra, Miêu Miêu đã rúc vào lòng Diệp Kinh từ lúc nào, mà tiểu lục, vì chưa thấy Nhạc Tư

Trà bảo có thể ra ngoài nên vẫn im lặng trong ba lô.

Về đến nhà, Nhạc Tư Trà cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, ánh sáng đèn pin quơ quơ, ánh mắt cậu chột dán chặt vào một chỗ trên cửa.

“Có chuyện gì?” Diệp Kinh thấy cậu không mở cửa mà ngẩn người, nghi ngờ hỏi.

“Có người.” Nhạc Tư Trà chiếu đèn pin vào một vị trí trên cửa cách mặt đất chừng một mét, nơi đó có một dấu chân, rõ ràng là có người đá cửa, vị trí cao như thế cũng chỉ có thể là có người đi qua.

Diệp Kinh cũng nhìn thấy, cau mày hỏi “Là người trưởng thành.” Dấu chân to như vậy không thể là trẻ nhỏ tới đùa.

Nhưng nếu là người lớn, người quen chắc chắn không làm thế.

Có trộm!

Hai người liếc nhau, Diệp Kinh đưa Miêu Miêu cho Nhạc Tư Trà bỏ vào không gian, nhận lấy chìa khóa từ tay Nhạc Tư Trà, mở cửa.

Nhạc Tư Trà nương ánh sáng đèn pin quơ quơ chiếu trong sân, không thấy có gì kì lạ. Cậu bật đèn trong sân, cả sân sáng trưng lên. Diệp Kinh dò xét một vòng, không phát hiện gì, kẻ trộm nếu không phải đã rời đi thì chỉ có thể còn trong nhà.

Diệp Kinh quay lại phía trước, mở cửa, Nhạc Tư Trà theo sau vài bước, chú ý mọi động tĩnh. Nếu tên trộm này trộm từ tầng hai đi xuống cậu có thể phát hiện.

Vừa mở cửa ra, Diệp Kinh liền nhận thấy mình quá bất cẩn.

“Đừng nhúc nhích!” một giọng nam khàn khàn vang lên trong bóng tối, có thứ gì để vào thái dương của anh.

Nhạc Tư Trà cũng phát hiện, nhưng cậu cũng không thể làm gì, nương ngọn đèn, cậu thấy một khẩu súng dí vào đầu Diệp Kinh.

“Vào, đừng hòng chống cự.” Tên trộm bật đèn trong phòng khách, bảo bọn họ đi vào.

Diệp Kinh tranh thủ lúc ánh đèn vừa sáng, mắt tên trộm chưa kịp thích ứng liền bắt lấy tay hắn, dùng khuỷu tay mạnh đánh vào nách hắn, dùng sức vật qua vai khiến hắn ngã xuống đất, thuận tiện tước súng.

“Nói, ai phái tới!” Diệp Kinh dẫm lên đầu, chìa súng vào hắn. Mang theo súng lại có dự mưu trước, không phải là một tên trộm bình thường.

Nhạc Tư Trà tự giác lui ra phía sau, không rành thì tốt nhất không đi làm phiền anh. Nhưng cậu vẫn cảm giác mình nên làm gì.

Nghĩ nghĩ, cậu gỡ ba lô xuống, bảo tiểu lục đi ra, nhỏ giọng dặn “Đi vào trong xem còn ai nữa không, cẩn thận đừng bị phát hiện.” Trong TV chẳng phải vẫn có cảnh như thế này sao? Diễn viên không chế được kẻ bắt cóc nhưng không phát hiện đồng lõa còn trong góc phòng chờ thời cơ trả thù.

Tiểu lục nghe lời gật gật đầu, nhanh chóng trườn vào trong, núp dưới bóng tối khuất khỏi tầm mắt của họ.

Kẻ bắt cóc bị giẫm lên nên cũng không thấy tiểu lục, bị Diệp Kinh ép hỏi nhưng không chịu nói một lời nào.

“Ngươi tới đây để...” Diệp Kinh lại giẫm nặng thêm chút.

‘phụp’ một âm thanh kỳ quái vang lên, Nhạc Tư Trà còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì có thứ chất lỏng ấm nóng phun tới mặt cậu.

Ngay sau đó, Diệp Kinh ngã xuống.

Chuyện gì? Cậu vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, lẳng lẳng nhìn Diệp Kinh, theo bản năng đưa tay sờ lên mặt, đồ... là máu....

Trước ngực dk, vết đỏ cứ thế loang ra.

Không khí ngập mùi tanh của máu!

“Không phải đã bảo mày cẩn thận rồi sao? Bị một thằng nhóc không chế.” Một kẻ khác đứng trên cây thang, thối thối hòng súng, hấn phụ trách điều tra tầng hai, tiện giám thị tình hình xung quanh nhà, vừa thấy Diệp Kinh về liền báo cho đồng bạn, còn mình núp trên tầng hai quan sát, nếu không đã không có chuyện gì xảy ra.

“Hừ!” Kẻ kia đứng lên, xoa xoa gương mặt. nhặt khẩu súng dưới sàn lên, thuận tiện đá Diệp Kinh một cú “Thứ người mua cần còn chưa tới tay, mày đã bắn chết nó, giờ báo cáo công tác sao?”

“Yên tâm, không trúng tim, không chết được, cùng lắm ngắt đi thôi.” Kẻ đứng trên cầu thang nhún nhún vai, hấn rất tự tin với tài bắn súng của mình “Hơn nữa, còn một đứa mà?” hấn chìa súng vào Nhạc Tư Trà đang ngẩn ra.

Kẻ bên dưới dí súng vào đầu Nhạc Tư Trà, hỏi “Phối phương của ‘tiên tích’ ở đâu?”

Nhạc Tư Trà giống như không nghe được lời của hắn, chỉ lẳng lẳng nhìn Diệp Kinh, một lúc lâu mới cẩn thận ôm anh vào ngực, cậu không thể tin được, Diệp Kinh, người vẫn luôn bảo vệ cậu lại cứ thế mà ngã xuống.

Mất cậu nhóc đi.

“Sao, bị dọa khóc? Đúng là vô dụng. Yên tâm, chỉ cần ngoan ngoãn đưa phổi phượng, chúng ta sẽ không làm gì, nếu không...” Kê bắt cóc tưởng cậu bị dọa đến khóc, đắc ý nói.

Không thể tha thứ!

Đáng chết!

Những kẻ gây tương tổn tới người của cậu đều đáng chết!!! Chút lý trí cuối cùng cũng đã bị nổi hận che phủ.

“Tiểu lục!! Cẩn chết chúng!! Không để ai sống!!” Dường như là khóc hô, sau đó, Nhạc Tư Trà ôm Diệp Kinh biến mất trước mặt hai kẻ bắt cóc.

Còn chưa kịp phản ứng, tên bắt cóc trên tầng chợt thấy cổ tay truyền lên cảm giác đau, chưa cảm thấy gì, giây cuối cùng trước khi nhắm mắt, dường như hắn thấy một con rắn xanh biếc bay tới chỗ đồng bạn mình.

Sao có thể chứ...rắn...sao lại bay...

Chuyện xảy ra bên ngoài, Nhạc Tư Trà không biết cũng không muốn biết, cậu ôm Diệp Kinh vào không gian, kêu cứu Du Nhiên “Du Nhiên, mau giúp ta cứu anh ấy!”

“Vâng, chủ nhân.”

Giọng nói Du Nhiên vẫn bình tĩnh như thế, nghe vậy, Nhạc Tư Trà cũng dịu đi, cậu thấy Diệp Kinh bị một luồng ánh sáng xanh bao lấy, phía ngực anh nhẹ nhàng sáng lên.

“Không cần lo lắng, tuy rằng thương nặng nhưng vẫn có thể cứu. May mà viên đạn xuyên qua phổi của hắn, cũng không ở trong cơ thể.”

Nhạc Tư Trà không nói gì, cậu cúi áo cho Diệp Kinh, nhìn vết thương dần dần biến mất, chỉ còn lại dấu hồng nhạt.

“Sao anh ấy chưa tỉnh?” Nhạc Tư Trà nhìn Diệp Kinh còn hôn mê, lo lắng hỏi.

“Mất máu quá nhiều, uống chút nước trong không gian là được.”

Vì vậy, Nhạc Tư Trà liền lấy một chén nước trong không gian cho anh uống hết.

Không lâu sau, Diệp Kinh tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy đôi mắt ngấn nước của Nhạc Tư Trà đắm đắm nhìn mình.

“Anh tỉnh rồi.” Nhạc Tư Trà nở nụ cười, nhưng cậu không biết, trong mắt Diệp Kinh, nụ cười ấy so khóc còn đau khổ.

Anh kéo Nhạc Tư Trà vào lòng, ôm chặt lấy, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cậu “Anh không sao.”

“May mà anh không có việc gì...” Giọng nói khàn khàn, nỗi sợ hãi trong lòng trôi theo dòng nước mắt, ướt đầm áo sơ mi, lại không có tiếng khóc.

“Anh không sao.” Diệp Kinh ôm cậu, hôn lên mái tóc, trấn an.

Lần này là anh không cẩn thận! Không ngờ bên kia sẽ ra tay nhanh thế, không chỉ suýt toi mạng còn khiến Nhạc Tư Trà bị hoảng sợ!

Nghĩ tới khuôn mặt cắt không giọt máu của Nhạc Tư Trà anh nhìn thấy trước lúc hôn mê, Diệp Kinh cảm thấy lo lắng vô cùng.

Đợi Nhạc Tư Trà cả hết nổi lòng, bình tĩnh trở lại mới ngượng ngùng ngẩng đầu lên.

“Thoải mái hơn rồi?” Diệp Kinh lau khô nước mắt cho cậu.

“Ừm” Nhạc Tư Trà gật đầu, đột nhiên nhớ tới chuyện bên ngoài, mặt trắng bệch.

“Sao thế?”

“Em...bảo tiểu lục cẩn chết họ...không chữa ai...” tiểu lục là rắn độc, còn là loại cực độc, hai người vào không gian đã được một lúc.

Bên ngoài có chuyện gì không cần nói cũng biết.

“...” Diệp Kinh không ngờ Nhạc Tư Trà sẽ làm đến thế vì anh, tuy rằng hắn phần lớn chỉ là tức lên nói thế, liền nhỏ giọng an ủi “Trung Quốc nghiêm cấm dùng súng, bọn họ cầm súng giết người chắc chắn không phải người lương thiện, có chuyện cũng là tự họ tìm đến, không phải lỗi của em.”

“Cũng đúng...”

“Nghe anh, anh ra ngoài gọi người tới xử lý việc này, em cứ ở đây, đừng nghĩ gì, ngủ đi, ngủ một giấc là ổn. Hiểu chưa?”

“Vâng...” Nhạc Tư Trà cũng chỉ có thể gật đầu, cậu không dám nhìn... sự thật... bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Đêm nay, Nhạc Tư Trà ngủ không tốt, lăn qua lộn lại suốt đêm, luôn gặp ác mộng, khiến hôm sau tỉnh lại hai quầng mắt thâm sì, từ khi có được không gian, cậu chưa bao giờ bị thế cả.

Rửa mặt, hỏi Du Nhiên thời gian bên ngoài là gì, Nhạc Tư Trà liền nhanh chóng đi ra.

Trong nhà vẫn bình thường như mọi ngày, không có máu, không có thi thể, chuyện xảy ra tối qua như một giấc mơ, tỉnh dậy chẳng còn gì.

Nhạc Tư Trà lên lầu hai, trong phòng ngủ, người nọ vẫn ngủ say.

Nhạc Tư Trà nằm xuống cạnh anh, nỗi lo lắng trong lòng dần biến mất, dường như chỉ cần có anh ở bên là mọi chuyện đều ổn.

“Tối qua có ngủ ngon không?” Diệp Kinh ôm cậu vào lòng, Nhạc Tư Trà vừa vào là anh tỉnh.

“Không.” Nhạc Tư Trà an tâm tựa vào khuỷu tay anh, nghe tiếng tim đập nơi lồng ngực sát bên “Cả đêm đều gặp ác mộng.”

“Vậy ngủ thêm một chốc đi.” Anh cũng chỉ mới ngủ.

“...Lúc sau anh làm gì?”

“Mấy tên kia để cho người ta xử lý, nhưng chuyện khác tuy còn đang điều tra nhưng đại khái đoán được là ai phải tới.”

“Hàn gia?” Nhạc Tư Trà đoán “Em nghe họ nói cái gì mà thứ người mua cần còn chưa lấy được.”

“Chúng nói gì?”

Nhạc Tư Trà nhớ lại lời của bọn bắt cóc “Chúng nói....chỉ em đưa phôi phượng của ‘tiên tích’ sẽ không làm gì em.” Nhạc Tư Trà chợt nhận ra “Họ biết thứ đó ở trong tay em?” cậu nhồm dậy từ lòng Diệp Kinh “Vợ chồng Kiều Trần! Chỉ có họ biết phôi phượng là của em!” Vậy ra chính cậu là người hại Diệp Kinh bị thương.

“Đừng lo!” Diệp Kinh kéo cậu vào lòng, an ủi “Không phải họ, cũng không phải lỗi của em.”

“Sao anh biết không phải họ chứ? Lần trước cũng là họ nói cho địa sứ nước F.” Nhạc Tư Trà phản bác.

“Lần trước anh đã cảnh cáo họ rồi, cũng phải người giám thị, họ không có khả năng thoát khỏi ánh mắt của anh. Hàn gia luôn kiêu ngạo, sẽ không giao du với loại nhà giàu mới nổi đó.”

“Vậy trước đó thì sao, có thể họ đã tuồn tin tức ra ngoài? Ngài đại sứ chẳng phải là một ví dụ sao?”

“Có thể, ngài đại sứ nói nghe được lời này từ Kiều Trần ở buổi tiệc nên mới mời chúng ta ăn cơm, có thể lúc đó cũng có người khác nghe thấy.”

“Dù sao chuyện này cũng quan hệ tới họ.” Nhạc Tư Trà nắm chặt bàn tay Diệp Kinh, không thể nào bình tĩnh được, dù cậu rất thích cô bé đó, nhưng vì thế mà gián tiếp khiến Diệp Kinh bị thương, chuyện đó không thể tha thứ.

“Được rồi, chẳng phải anh không có chuyện gì sao?” nhìn Nhạc Tư Trà như vậy, Diệp Kinh tìm cách xoa dịu, trong lòng lại nghĩ lần trước chưa cho vợ chồng Kiều Trần một bài học thích đáng.

“Nhưng chuyện này rốt cuộc vẫn là em tạo ra...” Nhạc Tư Trà lần đầu tiên nhận thấy việc mình thích xen vào việc của người khác tai hại thế nào “Về sau...em sẽ không tùy tiện giúp người nữa!”

Đối với câu nói này của Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh không tin cậu có thể làm được, nhưng vẫn cười nói “Em biết là tốt rồi, về sau cẩn thận là được.”

“Anh định giải quyết chuyện này thế nào? Nhất định không thể buông tha họ, hay là em cho anh mượn tiểu lục?” Nhạc Tư Trà đề nghị, giờ cậu mới nhớ đến sự tồn tại của nó “Đúng rồi, tiểu lục đâu?”

Nghe chủ nhân gọi, tiểu lục không biết liền chui ra từ góc nào, kịp thời giải vây cho Diệp Kinh.

Đối với ý nghĩ muốn cho anh mượn tiểu lục của Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh chỉ biết âm thầm lau mồ hôi. Nhạc Tư Trà không biết, hôm qua Diệp Kinh đã được chứng kiến nọc độc của tiểu lục ghê gớm thế nào, khi anh ra, hai kẻ đó chỉ còn là hai vũng máu loãng, quần áo cũng không sót lại, còn khủng khiếp hơn hóa thi phần.

Hơn nữa tiểu lục rất nghe lời Nhạc Tư Trà, nếu không phải anh bắt được, người tới dọn dẹp cũng không còn một mống.

Nhạc Tư Trà không biết suy nghĩ của Nhạc Tư Trà, cậu đang cầm tiểu lục, thân thiết mà cọ cọ đầu nó “Hôm qua anh không ở, mày có khiến Diệp Kinh gặp rắc rối không?”

Tiểu lục lắc đầu, làm nũng.

“Ngoan, về sau phải nghe lời Diệp Kinh, biết không? Nếu có người xấu hại anh ấy, liền cắn người xấu.” nói thật, đối với chuyện hôm qua tiểu lục cắn chết người, Nhạc Tư Trà không thấy, lại vì Diệp Kinh nên không có ấn tượng tốt với hai kẻ kia nên cậu còn chưa nhận thức rõ hai mạng người đã tiêu dưới răng nọc của tiểu lục.

“Em dạy hư nó thế không tốt.” Diệp Kinh nhíu mày “Tiểu lục là rắn độc, tùy tiện cắn người sẽ có chuyện.”

“Được rồi, tiểu lục, về sau không bảo mày cắn người, mày không được cắn, cùng lắm giả vờ dọa dọa họ thôi, biết không?” nghe Diệp Kinh nói thế, Nhạc Tư Trà mới nhận ra lời mình nói sẽ mang tới bao nhiêu phiền toái, vội sửa miệng.

Tiểu lục lại gật đầu.

Cậu hài lòng cho tiểu lục xuống giường, thưởng cho hai cái trứng chim trong không gian, vỗ vỗ đầu nó “Ăn nó rồi đi chơi, nhớ đừng chạy ra sân.”

Tiểu lục vui mừng dùng thân thể cuốn lấy trứng chim, bắt đầu ăn. Nhạc Tư Trà thấy nó không có chuyện gì cũng nằm lên giường, nói với Diệp Kinh “Nếu anh bận thì không cần theo em về, em có thể tự chăm sóc mình.”

Diệp Kinh nghĩ nghĩ, anh quả thật phải đích thân giải quyết chuyện phiền toái này, cuối cùng đành gật đầu đồng ý “Cũng chỉ có thể như thế.”

Không giải quyết sớm chuyện này, anh cũng lo lắng cho Nhạc Tư Trà, quá nguy hiểm! Tuy rằng không muốn thừa nhận, nếu chỉ có một mình Nhạc Tư Trà, không gian có thể bảo vệ cậu, anh ở bên sẽ khiến Nhạc Tư Trà không thể nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm.

Nhạc Tư Trà không biết ý nghĩ của Diệp Kinh, ngược lại, cậu lại cảm thấy mình mới là kẻ mang đến rắc rối “Em để lại tiểu lục cho anh, mang nhà Art ra khỏi không gian, dù sao động vật rất mẫn cảm với dịch ý, có chúng nó theo em mới yên tâm”

“Được, nhớ để lại cho anh một ít nước trong không gian, nọc của tiểu lục không cẩn thận sẽ gây rắc rối, cần chuẩn bị trước giải được.” hay là lấy độc của nó ra? Nọc rắn rất có giá, nhất là loại biến dị như tiểu lục! Diệp Kinh bắt đầu lại có ý xấu.

Tiểu lục đang vui vẻ ăn ‘com’ dưới giường chợt nhận mình, suýt nữa đập nát trứng chim trong lòng! Nơi này quá nguy hiểm, nó vẫn là chuồn nhanh, sau đó tiểu lục xiêu xiêu vẹo vẹo ôm trứng chim lao khỏi phòng.

“Vây em đi thu dọn hành lý, mai qua nhà dì, anh giúp em đặt vé máy bay.” Xảy ra chuyện thế này cậu cũng chẳng muốn ở lại đây nữa, sớm rời đi vẫn tốt hơn.

“Ừm, trước ngủ đi, sắc mặt em không tốt lắm, những chuyện khác để tối nói sau.” Diệp Kinh vòng lên, đè lên Nhạc Tư Trà, nhẹ nhàng cắn bờ môi có chút trắng bệch của cậu, hài lòng khi thấy nó đỏ lên.

“Kinh...” Nhạc Tư Trà ôm lấy cổ Diệp Kinh, ngăn anh rời đi, ánh mắt mong nước mắt chăm chú nhìn vào anh.

“Ừm?” Diệp Kinh cười khẽ, bờ môi nhẹ nhàng hôn lên người cậu “Sao thế?” mỗi lần Nhạc Tư Trà gọi anh như vậy, luôn có ‘chuyện tốt’ xảy ra.

“Tiếp tục...” cậu vờn lười liếm bờ môi anh.

“Như em muốn...” ánh mắt Diệp Kinh sáng lên.

...

“Ừm~ may mắn, anh vẫn sống. a~”

“Đúng thế, anh sẽ luôn bên cạnh em, đừng lo.”

“Ừm a~”

Khoảng thời gian còn lại, Diệp Kinh dùng thân thể mình để chứng minh sự tồn tại của anh, đập tan nỗi bất an trong lòng cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Nhạc Tư Trà mang gia đình Art từ không gian ra, năm nhóc đã lớn lên không ít, từ bóng cao su biến thành bóng rổ, ánh mắt sắc bén, răng nanh và móng vuốt cũng lợi hại, đầy hung mãnh.

Nhưng chúng vẫn nhớ chủ nhân là Nhạc Tư Trà là chủ nhân, vừa ra liền quay tới làm nũng, hoàn toàn mất đi vẻ hung hãn khi nãy.

Nấu một bữa to khao chúng, cũng khao cái dạ dày của mình và Diệp Kinh. Nhạc Tư Trà tự hỏi đưa con nào cho Diệp Kinh, con nào mang theo, con nào phải ở lại không gian.

“Tiểu lục và Art đưa anh, Miêu Miêu em mang về, còn Axue với mấy đứa nhỏ thì sao?”

“Em giữ đi, có Axue bên em anh cũng yên tâm, còn mấy đứa nhỏ em để trong không gian đi, đi theo anh cũng không có thời gian chăm sóc.”

“Nhưng mang theo nó thì thủ tục rất phức tạp, cũng khó giải thích với dì.” Nhạc Tư Trà vẫn muốn đem luôn Axue cho Diệp Kinh.

“Trước để trong không gian, lúc nào đến thì lấy ra.”

“Axue rất nổi bật, như thế sẽ khiến người ta chú ý.”

“Vậy gửi vận chuyển, thủ tục anh sẽ lo, không thì em dùng máy bay tư nhân của anh?”

“... Vẫn là đi xe đi.” Cậu không muốn chúng nó chịu tội, mà máy bay cá nhân thì rất nổi bật.

“Ừm.” Diệp Kinh khoái trá nhếch môi.

Hôm sau, Nhạc Tư Trà thu xếp xong hành lý, Diệp Kinh đưa cậu ra sân bay đi chuyển tới thành phố H.

Gió nhẹ lướt qua mặt nước, xua đi cái nóng, mềm nhẹ xoa dịu người đang ngồi dưới tàng cây.

Nhạc Tư Trà dựa vào thân cây, nhìn di động ngẩn người. Miêu Miêu im lặng ghé vào cậu.

Tần Hương Nguyệt ngồi ở quầy tính tiền, nhìn Nhạc Tư Trà đang ngẩn người, khẽ thờ dài.

“Sao thế?” Tôn Thích đang ngồi xem báo ngẩng đầu lên liền thấy vợ mình thờ dài, gần đây quá nóng nên bên trang trại cũng không có chuyện gì, ông trở về nghỉ ngơi.

“Tư Trà về đã nửa tháng, ngày nào cũng nhìn di động ngẩn người, hỏi có chuyện gì thì không nói, em lo quá.” Tần Hương Nguyệt nói.

Tôn Thích nhìn cháu mình nhưng ông chẳng thấy sao cả “Có chuyện gì chứ? Đang yêu đấy.” cái dạng này hỏi trước ông cũng thế.

“Yêu? Tư Trà biết yêu rồi? Vậy sao không nói, không được, em phải đi hỏi.” Tần Hương Nguyệt nghe Tôn Thích phân tích, ném sổ sách lại chỗ Nhạc Tư Trà.

Tôn Thích nhìn vợ mình, lắc đầu xem báo tiếp.

“Tư Trà.”

“A?” Nhạc Tư Trà đột nhiên bị đánh thức còn chưa kịp phản ứng, lảng lảng nhìn Tần Hương Nguyệt.

Thấy cậu như vậy, Tần Hương Nguyệt càng đau lòng “Cháu có rắc rối sao, nói cho dì biết, dì giúp cháu.” Bà ngồi xuống ghé đá cạnh cậu.

Nhạc Tư Trà bình tĩnh lại, cười “Dì đừng lo, cháu không sao.”

“Gi mà không có? Nửa tháng nay không phải ru rú trong phòng thì cũng ngồi chờ ra nhìn di động, thế mà không có chuyện? Nói cho dì biết, có phải giống được cháu nói không, đang yêu?”

“A, cháu.. cháu..” bị nói trúng nỗi lòng, Nhạc Tư Trà ngượng đỏ mặt, lấp bắp.

“Đúng thế thật sao?” Tần Hương Nguyệt nhìn vậy chỉ biết nói đúng tim đen, hứng khởi “Nói cho đi biết, ai thế? Bạn học sao?”

“Không, không phải...”

“Vậy là ai? Di có biết không? Nhiều tuổi? Nam hay nữ?” Tần Hương Nguyệt hào hứng hỏi một chuỗi, cậu cuối cùng trạc đúng Nhạc Tư Trà.

“Nam nam nam sao?!!!” Nhạc Tư Trà lắp bắp lặp lại lời bà.

“Nam? Diệp Kinh?” Tần Hương Nguyệt nghĩ là cậu nhận, bắt đầu đoán là ai.

“Di à, sao đi lại hỏi thế?” Nhạc Tư Trà ngạc nhiên hỏi, cậu đâu biết Tần Hương Nguyệt là hủ?

“Cái gì mà hỏi thế? Sao?” Tần Hương Nguyệt không rõ.

“Là, sao đi lại nghĩ người đó là nam?” Còn đoán chuẩn thế. Nhạc Tư Trà nuốt nuốt nước miếng.

“À, trước kia có vài người bạn là nam tìm chồng rồi di dân sang nước ngoài, giờ vẫn liên lạc với nhau.” Tần Hương Nguyệt cũng không để ý, đây là bạn bà, trước bọn họ hẹn hò với nhau cũng có công sức của bà.

“...” Nhạc Tư Trà đột nhiên không hiểu mình đối bà làm gì.

“Từ trước đi với chị đã nghĩ thế, nếu cháu không tìm được người đáng tin thì sẽ rất vất vả. Sao? Đúng là Diệp Kinh?” Tần Hương Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui không thấy ai có thể có khả năng hơn Diệp Kinh.

“...Dạ.” Đến nước này thì cậu cũng chỉ biết gật đầu.

“Vậy cũng không tệ lắm, bề ngoài hay học thức đều xứng với cháu.” Tần Hương Nguyệt gật gật đầu, sau đó tò mò hỏi “Hai đứa bắt đầu từ khi nào? Nó có tốt với cháu không?”

“...Từ lễ giáng sinh năm ngoái.” Nhạc Tư Trà đơn giản đáp.

“Lâu thế! Vậy mà di không phát hiện!” Tần Hương Nguyệt tự trách mình không quan sát cẩn thận “Gần đây thấy cháu luôn ngăn người, sao, nhớ?”

“Vâng.” Nếu đã bị biết, Nhạc Tư Trà cũng không chối, thẳng thắn nhận, lại liếc nhìn di động, nửa tháng rồi, tuy mỗi ngày đều gọi điện cho Diệp Kinh, đêm nào Diệp Kinh cũng gọi lại nhưng cậu vẫn rất nhớ anh.

Đây là lần đầu tiên họ xa nhau lâu thế, bình thường vẫn như bóng với hình khiến cậu đã thói quen anh ở bên, giờ tạm xa khiến cậu đột nhiên hụt hẫng.

Sáng tỉnh dậy vẫn nhớ vì ai đó làm bữa sáng, mặc xong quần áo mới nhớ người kia không ở. Lại nghĩ anh có ngoan ngoãn ăn cơm không? Đồ ăn có hợp khẩu vị không?

Không có người ôm cậu xem tài liệu, cũng không có người đụng tay đụng chân khi cậu đang chăm chú làm việc, cũng không có người ôm cậu vào lòng để yên mộng đẹp!

Cuộc gọi mỗi ngày thành liều thuốc an ủi, nghe không thấy giọng anh khiến cậu bồn chồn.

Không biết chuyện phiền toái đã giải quyết xong chưa? Anh có gặp chuyện không may? Nếu xảy ra chuyện mà cậu không ở bên thì sao giờ? Càng ngày càng lo.

Nhạc Tư Trà ghét bản thân mình bất lực như thế, tựa hồ chỉ biết mang rắc rối đến cho Diệp Kinh, mỗi lần tốt bụng lại đem lại rắc rối, cuộc đấu súng đêm đó thành bóng ma ám ảnh cậu! Cậu...có nên ở bên anh không, rồi sau đó lại đem phiền toái cho anh...hay là, nên buông tay?

“Nhớ thì về đi, nhìn cháu cả ngày như thế, di cũng không lo.” Lời của Tần Hương Nguyệt đánh tan dòng miên man của cậu, bà vỗ vai an ủi.

“Nhưng cháu luôn khiến anh ấy gặp rắc rối...”

“Nói bậy! Nhạc Tư Trà nhà chúng ta giỏi giang thế, sao có thể gây chuyện rắc rối? Hơn nữa, di nhớ là Diệp Kinh rất kiêng ăn mà? Nghe anh Triệu nói trước kia bị đau dạ dày, nếu cháu không ở bên cạnh nó hẳn nó sẽ lại bị bệnh?” Tần Hương Nguyệt hiểu hết, trước đây Diệp Kinh ở bên này, ban đầu còn tưởng khách sáo, sau lại thấy Nhạc Tư Trà mỗi ngày cho nó nấu xom mới biết là kiêng ăn. Giờ ngẫm lại thấy buồn cười, ăn một bữa cơm mà cũng phải kén chọn thế?

Bị Tần Hương Nguyệt nói thế, Nhạc Tư Trà cũng bắt đầu lo lắng. Tuy rằng Diệp Kinh nói là vẫn ổn nhưng Nhạc Tư Trà biết rõ thói quen của anh, bận rộn sẽ quên ăn cơm. Tuy rằng cậu luôn gọi điện nhắc nhở anh phải ăn mỗi bữa nhưng nếu Diệp Kinh không nghe thì sao?

Nghĩ thế, Nhạc Tư Trà lại đứng ngồi không yên “Cháu nên làm gì giờ?”

“Về bên nó nha, chuyện tình cảm là phải bồi dưỡng, cháu lo thì về bên nó đi, ở đây có cách gì?”

“Nhưng là...” Nhạc Tư Trà không biết có nên nói chuyện đã xảy ra trước đó không.

Tiếng chuông điện thoại thỉnh thoảng đánh gãy lời cậu. Ánh mắt Nhạc Tư Trà sáng lên, rất nhanh nhận cuộc gọi, nét mặt tỏa sáng.

Tần Hương Nguyệt thấy thế, thức thò rời đi.

“A lô, Diệp Kinh?”

“Ừm.” Giọng nói Diệp Kinh truyền tới bên tai, có vẻ mệt mỏi “Hôm nay em thế nào?”

“Ừm, anh thế nào, ăn cơm sao?” Nhạc Tư Trà nhũn mày, mình thường dù bận thế nào Diệp Kinh cũng có thể che dấu được sự mệt mỏi, nhưng giờ....có phải anh đã mệt quá không?

“Vừa mới ăn đồ bên ngoài, bên Hàn gia liên lạc với anh, nói muốn giải thích.”

“Giải thích?”

“Hàn muốn lên giải hòa.”

“Giải hòa? Vậy anh có nguy hiểm không?” Nhạc Tư Trà vui mừng hỏi.

“Ừm, căn cứ điều tra, chuyện lần trước không phải dòng chính của Hàn gia làm. Bên xã hội đen cũng có tin, vụ mua bán đã bị hủy.”

Hàn gia buôn bán mấy chục năm, là một gia tộc lớn, dòng chính chỉ có mấy người nhưng chi thứ lại rất nhiều.

“Dù không phải dòng chính nhưng cũng có liên quan đến họ.” Vừa nghĩ tới chuyện lần trước, Nhạc Tư Trà liền lạnh giọng. Cậu không tin không có người bày mưu đặt kế, lại có người dám làm.

“Yên tâm, Không có đáp án vừa ý anh sẽ không dễ dàng buông tha họ.” Diệp Kinh nói, anh đã liên hợp mấy nhà công ty y dược lớn tấn công Hàn gia, ít nhiều Nhạc Tư Trà cũng cung cấp phối phương khiến bọn họ đoạt được thị trường của Hàn gia, nếu không thì bên đó cũng không nhanh chóng thỏa hiệp như thế.

“Vậy là tốt rồi, giờ anh ở đâu?”

“Còn ở công ty, trong nhà đang tu sửa, anh thông hai phòng với nhau nên tạm thời ở công ty. Tư Trà, anh nhớ em! Em thì sao, nhớ anh không?”

“Có.” Tuy biết anh không thấy nhưng Nhạc Tư Trà vẫn gật đầu, nụ cười càng sâu sắc.

“Khi nào về? Không có em bên cạnh anh không quen.”

“Anh muốn em về?” Nhạc Tư Trà cẩn thận hỏi, lòng cậu vẫn có lo lắng.

“Đương nhiên.”

“Vậy em sẽ nhanh thôi, đúng rồi, đi biết chuyện của chúng ta.” Nhạc Tư Trà nói tin này cho anh biết.

“Vậy sao? Cô ấy phản ứng thế nào?”

“Đi rất vui, em nói này, ra trước bạn của đi cũng giống chúng ta nên đi không phản đối. Đi nói anh rất xứng với em, nên đồng ý. Vậy nên, anh phải tốt với em, nếu không em sẽ đá anh, hừ.” Nhạc Tư Trà đắc ý nói.

“Đương nhiên, anh sẽ giấu em như giấu bảo bối! Không cho những người khác có cơ hội cấu kết!” Ánh mắt Diệp Kinh chợt có sát khí, tiểu lục ghé vào đó miễn cảm ngắc đầu, xác định không có nguy hiểm mới tiếp tục ăn trứng chim, đáng thương nghĩ này không ngon bằng của chủ nhân đưa! Chờ chủ nhân về nhất định phải ăn bù!

“Thế còn nghe được.” Nhạc Tư Trà vui vẻ nói, cười tươi rồi đến Miêu Miêu nhìn cũng hoa mắt hưởng chi Tần Hương Nguyệt.

Nhìn Nhạc Tư Trà vui vẻ nói chuyện điện thoại, Tần Hương Nguyệt cũng nở nụ cười.

“Tôi đã bảo nó không sao mà, mình cứ lo quá.” Tôn Thích thấy vợ nở nụ cười, trêu ghẹo nói.

“Giờ mà không có gì, Tư Trà phải gả ra ngoài, không được, tối nay phải nói chuyện rõ ràng, không thể đến nó giống A Lương đòi quốc tịch rồi chạy ra nước ngoài.” Tần Hương Nguyệt thực lo cháu mình sẽ bị người lừa đi xa, vài năm không gặp một lần, hơn nữa chuyện sửa quốc tịch là không thể đồng ý.

“Mình lo gì, A Lương làm thế là vì người nhà không đồng ý, Charles lại người ngoại quốc, nhà chúng ta không phản đối, hai đứa nó ra nước ngoài làm gì? Hơn nữa Diệp Kinh phải làm ăn trong nước, làm gia chủ của Đông Phương gia, quốc gia cũng sẽ không đồng ý cho nó sửa quốc tịch.” Tôn Thích đắc tử cảm báo chí, Nhạc Tư Trà mãi ngăn người đương nhiên không biết mấy ngày nay báo chí đăng tin về bị gia chủ trẻ tuổi của Đông Phương gia.

Tần Hương Nguyệt liếc một cái, không hứng thú tiếp tục tính toán, nói “Nếu là Đông Phương gia sao không họ Đông Phương? Tên Đông Phương Kinh cũng không sai.” Phụ nữ luôn hứng thú với tin đồn hơn là sự thật.

“Hắn là mẹ nó không đồng ý.” Tôn Thích đọc báo nên cũng hiểu biết chút về Diệp Kinh, hơn nữa nghe lời Diệp Kinh nói, đoán “Chắc mẹ Diệp Kinh có tình cảm rất sâu nặng với cha nó, nếu không phải mẹ dặn thì hẳn Diệp Kinh đã đổi họ, nó và cha quan hệ không tốt lắm.” Đầu chi không tốt, nhìn nó ngày tết mà cũng không về nhà là đủ biết Diệp Kinh ghét Diệp Triển Hạo thế nào.

“Vây cũng tốt, không cần lo bên đó phản đối, Diệp Kinh cũng đủ năng lực chăm sóc Nhạc Tư Trà, em cũng an tâm.”

“Biết là mình thương nó, nhưng lớn rồi, có con đường của mình, chúng ta cũng nên buông thôi.”

“Đúng thế, nên buông...” Tần Hương Nguyệt lẳng lẳng nhìn sổ sách một hồi, rồi mới lại vui vẻ cười, có vui mừng cũng có không nỡ.

Chi, anh rể, giờ Nhạc Tư Trà đã tìm được bến đỗ, chi không biết kết quả sẽ thế nào, mong hai người phù hộ cho nó vĩnh viễn hạnh phúc.

“Dì! Dượng!” Nhạc Tư Trà vào, kêu lên.

“Nói chuyện xong rồi? Quyết định về?” Tần Hương Nguyệt ngẩng đầu, vẻ mặt mờ ám hỏi.

“Vâng...” Nhạc Tư Trà ngượng ngùng gãi đầu “Cháu đã gọi điện đính chuyến bay chín giờ ngày mai, lại phiền dượng đưa cháu ra sân bay.”

“Chuyện nhỏ, dượng cũng đang muốn vào thành phố mua đồ ăn.”

“Cháu nói cho Diệp Kinh chưa? Nó tới đón?”

“Chưa, cháu có còn bé đâu, đâu cần người tới đón.”

“Vây cháu ở đâu? Nhà anh Triệu gọi điện nói chỗ cháu ở đang sửa sang lại phiền đến ông ấy mà, ngay cả ngủ trưa cũng không yên.”

“Ồn đến sao? Về cháu nhất định sẽ giải thích, ở thành phố B Diệp Kinh còn có nhà, cùng lắm thì qua đó ở, nếu không ký túc xá của công ty anh ấy cũng có thể ở, di không cần lo.”

“Được rồi, đi chào cha mẹ đi, tối nay thu thập hành lý, mai dượng với cháu vào thành phố.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Không đến một giờ, Nhạc Tư Trà liền tới thành phố B.

Tổng bộ của tập đoàn Đông Phương thiết lập tại khu phố buôn bán mới quy hoạch ở đây.

Nhạc Tư Trà đứng trước cửa tòa nhà, nhìn tòa cao ốc năm mươi tầng này mà liú lười, nghĩ đến cả tòa nhà đều thuộc bề Diệp Kinh, mà phòng làm việc của anh ở tầng cao nhất, cậu đột nhiên muốn chạy.

Khuyết điểm của cậu rất nhiều, trong đó có sợ độ cao.

Cũng không biết người thiết kế nghĩ thế nào mà thang máy là loại trong suốt, nhìn nó mà Nhạc Tư Trà khóc không ra nước mắt.

Cao như vậy, đi thang bộ có chết người không ta?

Hay là gọi điện cho anh ấy xuống?

Không đợi Nhạc Tư Trà do dự, người bên cạnh đã lên tiếng hỏi.

“Cậu cần giúp gì sao?” Bảo vệ đã chú ý tới cậu từ lâu, người này đứng một hồi mà không thấy vào, tuy có cơ hội ngắm mỹ nhân nhưng người kia phải là nữ chứ không thì đứng hòng cản trở công tác của họ.

Nhạc Tư Trà cười cười xin lỗi, hỏi “Xin hỏi, thang máy ở công ty đều là loại này sao?” cậu chỉ chỉ.

Bảo vệ hiểu ra, gật đầu “Trừ bỏ thang máy riêng của tổng giám đốc, những nơi khác đều thế, nghe nói lúc thiết kế nói là muốn luyện lòng gan dạ tinh thần sáng suốt của nhân viên.”

Nhạc Tư Trà âm thầm nguyên rửa người đưa ra ý kiến đó “Cám ơn.”

Vào công ty, đi thẳng đến quầy tiếp tân.

“Xin hỏi tổng giám đốc ở sao?”

“Xin lỗi, cậu có hẹn trước không?” hướng đi của ông chủ sao có thể tùy tiện báo, nhưng là nhìn gương mặt xinh đẹp của Nhạc Tư Trà, cô gái vẫn đồng ý tiếp đón, cũng không vì cậu mặc áo sơ mi quần jean mà bỏ bê.

“Tôi là học viên vừa học vừa làm ở Hoa Nhã, tôi mang cơm trưa tới.” Nhạc Tư Trà giơ lên hộp cơm có dấu hiệu của Hoa Nhã.

Qua những cuộc điện thoại hàng ngày, Nhạc Tư Trà biết gần đây Diệp Kinh ba bữa đều từ tay đầu bếp Hoa Nhã vậy nên cậu cố tình tới chỗ Hoàng Trung nhận phần việc này, đương nhiên, cậu cũng tốn một khoảng thời gian để chuẩn bị cơm.

Tiếp tân gật đầu, sau lại nghi ngờ hỏi “Mấy hôm trước không phải cậu?”

“Vâng, hôm nay người đó nghỉ nên phải tôi tới.” Nhạc Tư Trà giải thích.

“Được rồi, xin đăng ký lại.” cô đưa bút cùng giấy cho cậu.

Nhạc Tư Trà ký tên.

“Tổng giám đốc ở văn phòng tầng cao nhất, cậu đi thang máy lên đi.”

Nhạc Tư Trà đầu khổ nói cám ơn, chịu đựng cảm giác hoa mắt, bước vào thang máy.

May là trong thang máy không chỉ có cậu, khi cậu vào bên trong cũng không ít người, ít nhất cũng giúp cậu chặn tầm mắt, vậy mới dễ chịu hơn.

Dọc theo đường đi, mọi người ra ra vào vào, cuối cùng chỉ còn mình cậu, Nhạc Tư Trà đành nhắm mắt lại.

Ra thang máy, cuối cùng cũng đến nơi khiến cậu thờ phào, hít vào thở ra một lượt mới bình tĩnh lại.

Không giống những tầng dưới, trên này lặng yên không một tiếng động cũng không có bóng người nào, bàn làm việc đối diện thang máy cũng không có ai, hẳn là xuống lầu ăn cơm trưa.

Tầng này chỉ có hai cánh cửa, một phòng đề biển Phòng họp, phòng còn lại hẳn là nơi cậu đang tìm – Phòng tổng giám đốc.

Đi qua bàn bí thư, Nhạc Tư Trà gõ cửa.

“Vào đi.”

Vừa mở cửa, thấy được bộ dáng Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà có chút ngây người.

Diệp Kinh trong bộ đồ tây trang trắng thớm, đôi kính viền vàng, phía sau anh là cánh cửa chớp, ánh dương chiếu vào khiến toàn thân anh như bao phủ một tầng ánh sáng vàng, giống như thần tiên hạ phàm.

Diệp Kinh không ngẩng đầu nhìn cậu mà đang cầm cúi vào gì, sắc mặt không tệ nhưng lơ đãng có chút mệt mỏi, người cũng gầy đi nhiều.

Đợi một lát không thấy người tới làm gì, Diệp Kinh ngẩng đầu “Có việc... gì...”

Thấy người yêu vẫn mong nhớ đứng trước mặt mình, Diệp Kinh trong một thoáng tưởng mình hoa mắt.

Bình tĩnh lại, vẻ khó chịu trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng Nhạc Tư Trà vẫn quen thuộc “Em về khi nào?”

“Sáng nay,” Nhạc Tư Trà lại trước bàn, buông cặp lông xuống, nhìn tiểu lục không biết từ đâu chui ra, tiện tay đặt mấy quả trứng trên bàn “Sao chỉ có tiểu lục, Art đâu?”

“Nó đứng trong văn phòng không thích hợp lắm nên anh giao cho cấp dưới.” Diệp Kinh chia chia cánh cửa bên cạnh, đó là nơi anh vẫn nghỉ ngơi.

“Đợi chút nữa em qua xem nó.” Gật gật đầu, dọn đồ ăn ra, oán trách “Thang máy ở công ty anh đúng là, không nghĩ có người sợ cao sao, lần sau...em không tới nữa...”

Sau đó cánh tay ấm áp ôm lấy eo cậu “Vậy em dùng thang máy riêng của anh là được.”

“Ừm.” Nhạc Tư Trà ngả ra sau, tựa vào lòng anh.

“Về sao không báo cho anh đi đón.” Diệp Kinh chôn mặt vào gáy cậu, hương cỏ thoang thoang nơi chóp mũi.

“Em không phải không biết đường, hơn nữa như thế phiền lắm.” Nhạc Tư Trà không đồng ý, sao ai cũng nghĩ cậu cần được chăm sóc thế? Rõ ràng là cậu chăm sóc Diệp Kinh “Nhanh ăn cơm, em còn cần đem hộp về cho người ta.”

“Không đưa về cũng không sao, họ không so đo đâu.” Bờ môi khô sấp đặt lên chiếc cổ trắng mịn, nhẹ nhàng ma sát, bàn tay cũng luồn vào áo sơ mi “Cơm này để tối ăn cũng được, lâu rồi không gặp, chúng ta ‘tâm sự’ đi...”

Nhạc Tư Trà liếc mắt khinh thường “Vừa nãy chẳng phải nhìn anh còn mệt lắm mà? Khỏe rồi?” miệng nói thế nhưng cậu không ngăn cản động tác của anh.

“Thấy em mệt thế nào được? Hơn nữa, chẳng nhẽ em không muốn anh?”

“..Trước tiên phải nói, chuyện chỗ ở mấy ngày nay của em anh phải giải quyết.”

“Đương nhiên, anh có nhà gần đây, chúng ta sẽ ở đó.” Diệp Kinh thấy cậu đồng ý, càng làm càn “Bên trong thiết bị đủ hết, ở một thời gian không thành vấn đề.”

“Ừm, đóng cửa lại, có người đến thì sao giờ?”

“Em ngoan ngoãn không nói gì là được.” Diệp Kinh cuốn lấy môi cậu, đây là chỗ nào? Có người dám xông vào sao?

“Ha...đi vào phòng...”

“Ừm, nghe em”

(mình cảm giác mấy chương này, đặc biệt chương trước sến súa buồn nôn bỏ cha nó)

Nhạc Tư Trà khó khăn xoay người, khẽ nhủ nhủ mày. Cửa chớp đã đóng xuống, căn phòng có chút âm u, hẳn cũng muộn.

Diệp Kinh không ở đây, bên ngoài cánh cửa dường như có tiếng nói chuyện, chắc có người tìm anh.

Liếc nhìn xung quanh, phòng trong bố trí đơn giản, màu vàng nhạt là màu chủ đạo, trừ bỏ chiếc giường đôi này còn có một bộ bàn ghế trắng, TV và một chiếc tủ.

Trừ bỏ cánh cửa thông với ban công còn có một cửa nữa, hẳn dẫn tới phòng tắm.

Nhạc Tư Trà cũng không vào phòng tắm mà vào không gian rửa sạch những thứ bẩn trên người đổi một bộ đồ sạch rồi đi ra.

Xác định người bên ngoài đã đi, Nhạc Tư Trà mới đẩy cửa ra.

Vừa thấy thì gặp Art ngồi xồm trước cửa, thấy động gầm nhẹ vài tiếng rồi quán lấy cậu.

Vuốt ve bộ lông rậm của nó, nửa tháng không thấy, nhìn nó cũng không tệ lắm.

Tiểu lục cũng trườn tới, quán lên tay cậu.

Nghe tiếng, Diệp Kinh ngẩng đầu cười với cậu “Ngủ thoải mái sao?”

Hộp cơm trên bàn đã biến mất, hẳn là Diệp Kinh dùng cơm xong cho người cảm đi.

“Ừm, vừa có người tới?”

“Anh bảo người ta tan tằm thì đất Art tới.”

“Mấy giờ rồi?”

“5h30, em đợi chút, anh thu dọn chỗ này rồi về.” Diệp Kinh nhìn đồng hồ, đứng lại thu thập giấy tờ trên bàn.

“Ừm.” Nhạc Tư Trà ngồi chơi với Art, hỏi “Nói rõ ràng chuyện gì xảy ra đi, trong điện thoại anh chỉ nói đơn giản.”

“Ừm, là đoạn thời gian này Đông Phương gia tiến quân vào lãnh vực y dược, đối Hàn gia có ảnh hưởng lớn. Phụ trách bên thành phố B là cháu ngoại của Hàn gia gia chủ – Hàn Ngạn Liễu, bởi vì tổng bộ của Đông Phương ở đây nên hẳn vẫn chú ý tới chúng ta. Trùng hợp thế nào mà bạn hẳn nghe được ở buổi tiệc mừng gia đình đại sứ chuyển phối phương nên gần đây luôn tìm cách đoạt lấy. Quang minh thì hỏi mua, không thì trộm. Nhưng vì không thành công nên mới nghĩ đến đụng tới anh. Hẳn và xá hội đen ở thành phố B vẫn có liên hệ nên ra giá cho chuyện lần này. Nhưng có lẽ hẳn cũng không ngờ những người đó ra tay ác vậy.” Đã chọc đến anh sao có thể dễ dàng buông ta. Giờ Hàn Ngạn Liễu không góc nổi đầu ở cái thành phố B này.

“Khi nào đàm phán với Hàn gia?”

“Chờ người phụ trách của họ từ SH qua, cụ thể còn đang thảo luận.”

“Họ có điều kiện gì?”

“Hợp tác cùng chúng ta, phối phương dùng chung, hơn nữa bỏ vốn 1 tỷ USD mua 30% cổ phần của công ty được Đông Phương, Hàn Ngạn Liễu tùy anh xử lý.”

“Năm mơ.” Nhạc Tư Trà cười nhạt, mấy người này nghĩ quá tốt. Không nói phối phương là độc nhất vô nhị, là của họ, sao phải dùng chung? Cổ phần công ty cũng không thể bán như vậy, họ không ham chút tiền đó.

“Mặc cả chính là kỹ xảo, chúng ta phải biết chủ động để họ không được lợi mới được.”

“Đúng thế, nhất định không để bọn họ chiếm được điều kiện tốt.” Nhạc Tư Trà nghĩ mà nóng đầu “Đúng rồi, bên anh tuyển học sinh vừa học vừa làm sao?”

“Đã đây, sao? Em muốn xin vào làm?”

“Dù sao còn một đoạn nữa mới tới lúc đi học, nhân rồi không có chuyện gì muốn theo anh học tập.” tuy rằng đến năm bốn mới thực tập nhưng học trước để có kinh nghiệm cũng tốt.

“Anh sẽ chuẩn bị cho em, trợ lý cho anh thì sao?”

“Ừm.” Tuy rằng chưa hiểu phải làm gì nhưng có thể gần Diệp Kinh cũng tốt!

“Được rồi, chúng ta về đi.” Diệp Kinh đã thu dọn xong, cầm theo túi, ôm Nhạc Tư Trà ra ngoài.

Art tự động đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, dễ nghe thế nhưng thực chất là người chuyên chạy chân cho Diệp Kinh.

Sắp xếp, đóng dấu văn bản, mang chỉ thị phát đến các ngành, bung trà dâng nước, chuẩn bị ba bữa... Tóm lại mọi chuyện vất vả đều rơi vào tay Nhạc Tư Trà.

Vốn đây là việc của bí thư nhưng giờ có người chia sẻ cô cũng vui lòng.

Tập đoàn Đông Phương là một công ty lớn, lĩnh vực kinh doanh cũng rộng, các ngành được phân ra rõ ràng, có công tác khác nhau, ngày thường vẫn tự vận tác.

Làm tổng giám đốc, nghĩa là cần phải quyết định hướng đi cho họ, mà người truyền đạt những lời này cho các ngành chính là bí thư của tổng giám đốc.

Lượng công việc vô cùng lớn, vậy nên dưới tay Diệp Kinh có một đội bí thư chừng mười người.

Vốn Nhạc Tư Trà thành trợ lý đặc biệt cũng cần phải báo danh nhưng Diệp Kinh không đồng ý, kiên trì cậu phải ở tầng chót, theo mình học tập là được rồi. Đi làm đã vài ngày, nhưng Nhạc Tư Trà chưa từng vào ban bí thư chỉ cách đó một tầng.

Người phụ trách xử lý lịch trình của tổng giám đốc là Trần bí thư – một nữ bí thư vô cùng khôn khéo và có khả năng, cô vẫn rất quan tâm tới cậu bé Nhạc Tư Trà nhỏ hơn mình mười tuổi này, nhưng cũng rất nghiêm khắc, yêu cầu cậu dù việc nhỏ cũng phải làm được hoàn mỹ. Vậy nên ngày nào của Nhạc Tư Trà cũng rất bận rộn.

“Đi photo ra làm ba mươi bản đặt vào phòng hội nghị, buổi chiều cần tới. Văn bản đưa em trước đó đã đánh xong chưa?”

“Đã xong rồi ạ.”

“Báo cho phụ trách các ngành hội nghị hôm nay sẽ dời sang 10h sáng mai.”

“Dạ.”

“Nhạc Tư Trà, mang văn kiện này tới Phòng quản lý ở tầng 17, bảo ông ta sửa một lần nữa đưa lên.”

“Vâng.”

Nhìn bóng Nhạc Tư Trà khuất vào thang máy riêng, ánh mắt Trần bí thư có chút suy tư.

“Sao, cậu ấy không làm phiền cô chứ?” Diệp Kinh bước ra khỏi phòng làm việc.

“Tổng giám đốc,” Trần bí thư cung kính cúi vào, đáp “Tuy rằng còn bối rối nhưng năng lực làm việc không tệ, học tập một thời gian ngắn không thành vấn đề nhưng là...có chút gan quá.” Nhân viên nào lại dám dùng thang máy riêng của tổng giám đốc chứ, hơn thế không chỉ một lần, ngay từ ngày đầu đi làm Nhạc Tư Trà đã sử dụng cái thang máy của riêng Diệp Kinh này, mấy ngày nay toàn bộ công ty đều biết cậu có quan hệ thân mật với Diệp Kinh.

“Cậu ấy sợ cao.” Nếu không dùng nó, khéo mười tầng Nhạc Tư Trà cũng không chịu lên, huống chi lên tận đây làm.

Trần bí thư hiểu ra, thảo nào, mỗi lần vào WC cậu đều rất ‘cẩn thận’ – nơi đó ở cuối hành lang, cửa sổ chỉ cao hơn mặt đất chừng một mét.

Nhưng cô vẫn thấy không ổn, nhưng là tổng giám đốc cũng đồng ý, cô cũng không có ý kiến gì.

“Chiều nay đại biểu là tập đoàn Hàn gia sẽ tới.”

“À?”

“Phó tổng giám đốc – Hàn Thiên Hoành, là em trai của Thiên Sam.”

“Bảo Trác Hạo qua đàm phán với họ.” chỉ là phó tổng giám đốc, không cần anh tự mình ra mặt.

“Tôi sẽ thông báo.” Đông Phương Trác Hạo, là cao thủ đàm phán, những hiệp ước quan trọng của tập đoàn chủ yếu là người đó hiệp đàm.

“Tình hình sở nghiên cứu gần đây thế nào?”

“Rất thuận lợi, đây là báo cáo họ đưa lên.” Trần bí thư lấy ra một tập văn bản.

Nhận lấy, Diệp Kinh xoay người về phòng chuẩn bị cẩn thận nghiên cứu, đột nhiên nhớ tới mục đích mình đi ra, dặn Trần bí thư “Chờ cậu ấy về báo vào gặp tôi.”

“Vâng.”

“Cốc cốc.”

“Vào đi.”

“Tổng giám đốc, ngài tìm tôi?” Ở công ty, Nhạc Tư Trà nhất quyết không chịu gọi tên, Diệp Kinh cũng đành theo cậu.

“Khóa cửa lại.”

Nhạc Tư Trà nghe lời khóa lại.

“Lại đây.” Diệp Kinh dựa vào ghế, ngoắc cậu.

Thực muốn trợn trắng mắt nhưng cậu cố kìm lại, âm thầm tự nói đó là ông chủ có mình, Nhạc Tư Trà chậm rãi bước qua bàn làm việc lại gần anh.

Diệp Kinh kéo Nhạc Tư Trà cho cậu ngồi lên đùi mình, rồi mới bắt đầu nói chuyện “Bên nghiên cứu sở rất hứng thú với hạt giống em cung cấp, có thể bảo Du Nhiên chuẩn bị một đám nữa không? Chúng ta đã xin chính phủ xin một khoảng sa mạc để nghiên cứu, hiện số lượng hạt giống thiếu rất nhiều.”

“Không thành vấn đề, mai em sẽ đưa cho anh.” Nhạc Tư Trà bị ôm cứng không thể động đậy, cứ thế mà ngồi nghịch tay Diệp Kinh.

Tay anh lớn hơn cậu một số, màu da cũng ngăm ngăm khỏe mạnh, còn mình thì dù phơi nắng vẫn trắng nõn ra, trái ngược vậy. Ngón trỏ và ngón giữa có vết chai do nhiều năm cầm bút, lòng bàn tay cũng có vết chai, hẳn là do tập võ. Không giống mình, dù hàng ngày vẫn làm việc nhà mà bàn tay vẫn mềm mại.

Cùng là dùng nước trong không gian, vì sao anh ấy lại nam tính thế mà mình lại càng thiên hướng nữ tính nhỉ?

“Đã quen việc rồi sao?”

“Cũng không tệ lắm, Trần bí thư dạy em rất nhiều.” Nhạc Tư Trà rất đẹp, nên nhân viên những ngành khác mỗi lần nhìn thấy cậu đều không biết đối xử thế nào với người đang được lãnh đạo ‘sùng ái’ này.

Tuy rằng cậu cũng muốn hòa hợp với mọi người nhưng vì cậu phải dùng thang máy riêng nên chuyện đó không có khả năng, chỉ mong thời gian sẽ khiến mọi người sẽ dần quen thuộc hơn.

“Sắp khai giảng rồi.”

“Sao?”

“Khai giảng xong vẫn làm việc ở đây đi, làm trong này còn học được nhiều hơn ở trường.”

Sau khi khai giảng là cậu cũng lên năm ba, Diệp Kinh thì năm bốn và bắt đầu thực tập, nhưng anh thì cần gì thực tập, thời gian ở công ty sẽ nhiều lên, hẳn là rất ít tới trường.

Nghĩ vậy, Nhạc Tư Trà cũng thấy chán chừ “Nhưng mấy tiết học ở trường thì sao giờ?”

“Lúc nào không có tiết thì tới là được.” Diệp Kinh không ngừng phấn đấu, năm bốn rồi nên anh cũng không tới trường, lừa Nhạc Tư Trà về đây cho khỏi chán “Sẽ không ảnh hưởng chuyện bài vở đâu, thực tập lấy kinh nghiệm các giáo sư cũng sẽ mừng.”

“Được rồi.” Nhạc Tư Trà nghĩ chút rồi gật đầu “Không có việc gì thì em ra ngoài, còn phải đánh báo cáo mà.” Cậu vỗ vỗ tay Diệp Kinh, ý bảo anh buông ra.

“Cũng sắp nghỉ trưa rồi, ăn cơm rồi đi.” Diệp Kinh không chịu buông tay, anh thích cảm giác ôm Nhạc Tư Trà, khiến lòng người ấm áp.

“Em không chuẩn bị cơm trưa mà, chỉ có hoa quả.” Mấy ngày nay vợ vàng thích ứng, không có thời gian làm cơm, đồ trong không gian cũng gần hết.

“Bên kia có một phòng bếp nhỏ, em qua nấu đi.”

“Ừm.” Nhạc Tư Trà nhớ tới cánh cửa mình chưa từng bước qua, ra là phòng bếp.

Diệp Kinh đòi một nụ hôn sâu rồi mới chịu thả cậu ra.

Xuống khỏi người Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà cùng Trần bí thư nói qua rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Phòng bếp không lớn, đồ làm bếp lại rất đầy đủ, các loại gia vị cũng không thiếu.

Thời gian nghỉ trưa là một giờ, đủ để làm vài món đơn giản.

Rau dưa trong không gian tương đối nhiều, thịt thì khá rắc rối, trời đang nóng, làm mấy món nhẹ thôi vậy.

Xem xét phòng bếp cẩn thận, biết rõ các loại gia vị, Nhạc Tư Trà quyết định làm rau trộn cà, rau trộn dưa chuột.

Trong không gian còn trứng muối làm lúc trước, giờ có thể ăn.

Hơn nữa tối qua còn canh xương, vậy là cũng đủ một bữa cơm.

Làm xong cũng không tốn nhiều thời gian, Nhạc Tư Trà lấy từ không gian ra một hộp, bỏ dưa chuột thái khối, hành, tỏi, muối, mì chính cho vào ướp chừng 10 phút.

Cầm chỗ nấy nước, bỏ cà đã gọt vỏ, cắt thành đoạn dài vào đó luộc chín.

Trong khi đợi, cậu lấy ba nhánh tỏi đập nát, thái nhỏ, rửa sạch ớt đỏ, cắt nhỏ, rồi cho tỏi, ớt, hành thái nhỏ vào chén, thêm gia vị, chế thành nước.

Chuẩn bị xong chỉ cần chờ cà chín là được.

Giờ dưa chuột được ướp cùng xong, Nhạc Tư Trà mở hộp ra, lấy đi nước thừa bên trong, thêm dầu vừng, đường, dấm, mì chính, quấy đều., bỏ vào đĩa.

Trong chỗ lục bọc rồi, cẩn thận mở ra, dùng đũa đâm thử, xác định đã chín mới gấp cà ra, để trong đĩa, đổ thêm nước sốt, chờ nguội là có thể ăn.

Cầm mấy cái trứng muối rửa sạch, cắt lên đĩa, thêm gia vị, lại lấy canh xương ra, lại thêm com, vậy là xong bữa trưa.

Nhìn thời gian, còn có nửa tiếng nữa mới hết giờ nghỉ.

Còn phần ăn của mấy nhóc kia, trong không gian còn một ít, chờ tối về sẽ nấu nhiều hơn là được.

Nhạc Tư Trà vừa nghĩ thế vừa bung com ra.

Không ngờ là Diệp Kinh còn đang có khách, mà họ cũng biết nhau.

“Anh Chu.” Nhạc Tư Trà thấy người quen liền lên tiếng chào hỏi.

Chu Cương thấy Nhạc Tư Trà theo bên trong đi ra cũng thấy bất ngờ, lại nhìn thứ trong tay cậu mới hiểu ra “Ra là em, anh đang bảo sao mời Diệp Kinh ăn cơm mà không chịu đi mà!”

“Biết mà còn không đi?” Diệp Kinh đứng dậy dọn bàn, để một khoảng cho Nhạc Tư Trà.

“Ủầy, đừng nhỏ mọn thế, nếu đã chuẩn bị thêm mình cũng không nhiều, đúng không?”

“Đương nhiên, nếu anh không chê thì cũng ăn đi.” Không thêm đề ý cái mặt đen của Diệp Kinh, Nhạc Tư Trà mời, Chu Cương cũng rất quan tâm tới cậu, mời một bữa là bình thường.

“Đương nhiên không chê, đã sớm nghe nói tay nghề làm bếp của em, hôm nay nhất định phải được ăn.” Chu Cương cũng không thêm nhìn Diệp Kinh khó chịu, ngồi trước bàn chờ ăn cơm.

Đồ ăn rất nhanh liền được bày lên, chỉ là vài món đơn giản nhưng cũng không khiến Chu Cương mất hứng.

Nhạc Tư Trà tự giác đưa bát cơm trong tay cho Diệp Kinh, thế mới khiến vẻ mặt anh tốt lên chút.

“Anh hôm nay là đặc biệt tới tìm Diệp Kinh mời cơm?” Đưa bát cơm cho Chu Cương, Nhạc Tư Trà có chút ngạc nhiên vì ý đồ đến của hắn.

“Đúng thế, nghe nói hắn gần đây bận túi bụi, anh tốt bụng tới an ủi, không ngờ là thừa.” Chu Cương cười với cậu, có chút... đáng khinh!

“Biết thừa còn ở lại.” Diệp Kinh đang rất không vui, Nhạc Tư Trà vẫn vì anh làm cơm trưa, sao có thể chia sẻ cho người khác.

Chu Cương tự động không để ý, gấp miếng sườn bỏ vào miệng, hai mắt tỏa sáng “Ừm, ngon, Diệp Kinh đúng là có lộc ăn! So với đầu bếp còn ngon!”

“Hừ.” Diệp Kinh hừ nhẹ, không thêm đề ý tới anh ta, chăm chú ăn cơm.

Nhạc Tư Trà thấy thế, chỉ cảm thấy tình cảm hai người thật tốt.

Nếu nghe được ý nghĩ của cậu, có lẽ mặt Diệp Kinh càng đen.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

“Tiết Mộng, ngày nghỉ thế nào?”

“Chán chết!” Nói đến mà tức, lần trước công ty tổ chức du lịch, tới phòng bí thư của cô, cũng chỉ tới chỗ nông thôn, không những chán mà còn... nhớ tới người dám khiến cô nằng nặt mặt, Tiết Mộng chỉ thấy sôi máu, đề người giận, cô xin nghỉ hẳn nửa tháng sang Pháp chơi “Vừa xuống máy bay thì gặp trộm, hộ chiếu và chứng minh thư đều mất, nếu không vì có người quen thì chắc giờ vẫn chưa về.”

“Cậu nên vào miếu giải xui đi.” Tiểu Nhã đồng tình, rồi nói sang chuyện khác “Đúng rồi, nghe chưa?”

“Nghe gì?” Tiết Mộng dọn lại bàn, liếc cô, nửa tháng nay đều không ở công ty, bàn làm việc cũng đầy bụi bặm, còn biết tin gì.

“Là mới có một trợ lý đặc biệt cho tổng giám đốc, thuộc phòng chúng ta, vậy mà chưa tới báo danh chỗ trưởng phòng.”

“À, chủ nhiệm nói gì không?” Tiết Mộng cũng ngạc nhiên, trưởng phòng vẫn nổi tiếng sĩ diện, người mới mà kiêu căng thế chắc trưởng phòng tức lắm.

“Thế mới kỳ, trưởng phòng không phản ứng gì, giống như không biết người đó luôn.”

“Xem ra cũng có hậu trường? Ai thế?”

“Mình chưa thấy mặt, nhưng nghe ngành khác nói là đẹp lắm” nói đến đây tiểu Nhã lộ vẻ hâm mộ.

“Đẹp? Chẳng lẽ là chấm ba chấm của tổng giám đốc?” Tiết Mộng mờ ám nói.

“Không phải, là nam, nghe nói là đàn em.”

“Nam sao lại dùng đẹp? Chẳng lẽ là eo là?”

Hai người vừa tưởng tượng vừa nỏ da gà.

“A~ nghĩ thôi mà tởm!” Hai người xát xát cánh tay, Tiểu Nhã ép mình không được nghĩ đến “Còn có, nghe nói ra cào đầu sử dụng thang máy riêng của tổng giám đốc, là đàn em thế cũng quá lắm, ở công ty cũng có vài vị là bạn học mà? Đầu thấy có đặc quyền đó.”

“Thế sao?” Tiết Mộng đứng là thấy ngạc nhiên “Thật muốn gặp quá, không biết tài giỏi thế nào mà khiến tổng giám đốc luôn công tư phân minh cũng phải dung túng thế?”

“Minh cũng tò mò nha! Nghi hè cũng sắp hết rồi, không biết có phải đến khai giảng cậu ta cũng không tới không?”

“Đừng tán dóc nữa, trường phòng đang trùng kìa.” Đồng nghiệp bên cạnh thấy hai người mê mải thế đành lặng lẽ nhắc nhở.

Hai người nhìn qua, quả nhiên thất thủ trường đang đứng nhìn, lập tức tỏ ra đang làm việc chăm chỉ.

Thấy thế, trường phòng cũng không để ý nữa “Tất cả mọi người dừng tay, nghe tôi nói.”

Nhìn một vòng, xác định mọi người đều nhìn qua mới gật đầu nói tiếp “Hôm nay trên lầu sẽ mở hội nghị tổng kết quý, giữa trưa phải nghỉ dùng cơm, phòng hậu cần đang bận chuẩn bị buổi tuyên bố trước phóng viên ở ngày mốt, không đủ người nên cơm trưa hôm nay do phòng chúng ta phụ trách.” Nói xong, ông bỏ về văn phòng, mặc kệ mọi người ồn ào.

“Tầng cao nhất, vậy là có cơ hội thấy tổng giám đốc?”

“Nghe nói đẹp trai cực kỳ, hơn nữa người phụ trách các công ty chi nhánh cũng về, đây là cơ hội tốt nha!”

“Nghe nói mấy người đó đều là người đàn ông độc thân trong mơ!”

“Vậy hôm nay trên đó hội tụ đủ các ngôi sao còn gì? Nếu được ai để mắt chẳng phải biến thành phượng hoàng sao?!”

“Thôi đi, mấy công tử mà để ý chúng ta sao, tôi còn báo cáo phải đánh, mấy cô ai muốn đi thì đi.”

“Trường phòng muốn trong hôm nay tôi phải sửa lại văn bản, mai sẽ cần, tôi không đi.”

“Tôi cũng không đi, giữa trưa bạn trai tôi đón đi ăn cơm.”

“Ai cũng không đi thì báo cáo kết quả sao?” trợ lý trường phòng lên tiếng.

Cô cũng khó xử, cô còn một đồng việc phải xử lý mà.

“Để tôi đi, dù sao hôm nay tôi mới trả phép đi làm, cũng không có việc.” Tiết Mộng báo danh.

“Tôi nữa, cơ hội ngắm giai đẹp, dù không mong đợi gì nhưng ngắm cũng thỏa nỗi lòng rồi.” Thấy Tiết Mộng muốn đi, là bạn tốt đương nhiên Tiểu Nhã cũng giờ tay.

“Được rồi, vậy hai người làm đi.”

“Chờ đấy, về hai ta sẽ kể lại cho.”

“Nhất định!”

Đợi gần giờ, hai người mới gọi điện trước cho Trần bí thư, được đến cho phép rồi mới cùng lên tầng cao nhất.

“Là phòng bí thư đến giúp sao? Mời sang bên này, Trần bí thư đang đợi.” Nhạc Tư Trà đứng ở cửa thang máy chờ, nhìn thấy Tiết Mộng có chút sùng sốt nhưng vẫn tỏ vẻ như không có gì, mở cửa cho hai người.

Để phòng ngừa có người tùy ý vào làm phiền tổng giám đốc, cửa thang máy có một cửa thủy tinh, bình thường vẫn khóa, chỉ có khi Trần bí thư cho phép mới mở cửa cho vào.

Tiết Mộng và Tiểu Nhã đều giật mình khi thấy Nhạc Tư Trà, lập tức liên tưởng tới người mới vô cùng xinh đẹp vẫn được nhắc tới.

Bởi vì đi làm nên Nhạc Tư Trà đã cắt tóc, nhìn sáng sủa lên không thiếu, hơn nữa bộ tây trang Diệp Kinh ti mi lựa chọn tôn lên dáng người duyên dáng của cậu. Lại thêm một chiếc kính không khung, khiến người ta ngơ ngẩn.

Đẹp trai quá! Mắt Tiểu Nhã đã biến thành hai hình trái tim.

Ngay cả Tiết Mộng cũng phải chịu thua, người này đúng là đẹp hơn cô. Chỉ một chút.

“Chúng tôi thuộc phòng bí thư, Tiết Mộng và Tiểu Nhã, cậu là?” Tiết Mộng thấy Tiểu Nhã còn ngẩn ra, ngầm kéo cô một chút khiến tỉnh lại.

“Tôi là thực tập sinh, Nhạc Tư Trà, là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.” Nhạc Tư Trà đưa hai người tới phòng họp gặp Trần bí thư.

Lúc này Trần bí thư đang gọi điện xác nhận com trưa khi nào thì được đưa tới, thấy hai người, gật đầu xem như chào hỏi, lại tiếp tục nói chuyện điện thoại một lúc rồi mới cúp máy.

“Trần tỷ, người hỗ trợ bên phòng bí thư tới.” qua một đoạn thời gian làm việc chung, Nhạc Tư Trà và Trần bí thư đã thân nhau nhiều, xưng hô cũng đổi.

“Hai người đợi một lát, com trưa sắp mang đến rồi.” Trần bí thư viết gì đó lên giấy “Tiểu Nhạc, chút nữa điểm com đừng sai, chệch vào trước.” Cô đưa tờ danh sách cho Nhạc Tư Trà. Hội nghị lần này cô cũng phải tham gia, mà với chức sắc của Nhạc Tư Trà thì chưa đủ tư cách tham gia – dù cậu là một trong những cổ động lớn nhất.

“Vâng.”

Quả nhiên như lời Trần bí thư nói, không lâu sau lâu một liên gọi điện báo com trưa tới.

Để họ mang lên rồi cậu nói với hai người kia “Hôm nay tham gia hội nghị trừ người thuộc tổng công ty còn có những người phụ trách chi nhánh, tổng cộng 57 người, đợi chút nữa phiên hai cô cùng tôi đưa com vào là được.”

“Được.”

Tiếng thang máy đến tầng, mấy thanh niên trong trang phục đầu bếp đẩy ba chiếc xe ra.

“Xin hỏi com trưa đưa đến đây sao?” Người đứng đầu hỏi.

“Đúng thế.” Nhạc Tư Trà lên tiếp đón “Giao cho tôi là được rồi, tổng cộng 57 phần, đúng không?”

“Không, là 58 phần.” người đứng đầu xác nhận lại.

“A?”

“Theo lời thì một phần còn lại là của cậu Nhạc Tư Trà, xin hỏi, chính là cậu sao?”

“A, đúng thế.” Nhạc Tư Trà nghĩ nghĩ, hẳn là Diệp Kinh muốn nên cũng không nói gì, bắt đầu kiểm kê số lượng “58 phần món hải sản, đúng rồi.”

“Phiên cậu ký vào đây.” Đôi phuơng đưa ra một tờ giấy.

Nhạc Tư Trà ký tên lên đó “Chờ dùng bữa tối xong tôi sẽ gọi điện báo tới dọn.”

“Được.” Mấy người nói xong, chỉnh lại một chút rồi rời đi.

Nhạc Tư Trà lấy phần của mình đặt lên bàn, xoay người đẩy một toa ăn “Được rồi, giờ đem vào là được. Hai cô mỗi người một chiếc theo tôi.”

Gõ cửa phòng họp, nghe tiếng bên trong đáp lại rồi Nhạc Tư Trà mới mở cửa vào.

Bởi vì bọn họ đến nên hội nghị gián đoạn một chút, Diệp Kinh ý bảo tiếp tục.

Những người tham gia hội nghị đa phần Nhạc Tư Trà không biết, cậu theo cao thấp mà phân com trưa, trộm nhìn, dựa theo bảng tên mà nhớ bọn họ.

Trong lúc đang bận rộn, cậu thấy Tiết Mộng dường như nhận ra Diệp Kinh, sắc mặt chợt trắng bệch, nhưng cô vẫn không quên công tác của mình. Rất tốt!

Tiền Tiết Mộng có chút thất thần cũng Tiểu Nhã, Nhạc Tư Trà ngồi vào bàn hưởng thụ món ngon. Ừm, tuy rằng không bằng trong không gian nhưng món tôm hùm này cũng không tệ!

Hội nghị chấm dứt, chờ mọi người đi rồi, Diệp Kinh mới đi khỏi phòng họp, liếc mắt liền thấy Nhạc Tư Trà vừa lẩm nhẩm hát vừa làm việc.

Trần bí thư đang đưa tiễn những người khác chứ nếu không cậu cũng không to gan thế!

“Có gì mà vui thế?” Diệp Kinh đi qua, hai tay chống bàn nhìn Nhạc Tư Trà.

“Hôm nay vui!” Nhạc Tư Trà cười đáp lại “Vừa nãy phòng bí thư đưa hai người tới giúp, anh nhớ không?”

“Sao?” Diệp Kinh hơi suy nghĩ một lát, biết cậu nói ai “Cái người xông vào nhà dân.”

“Biết anh nói thế, cô ấy sẽ khóc đó.”

“Khóc hay không liên quan gì đến anh? Sao, em ... ghen?” Diệp Kinh chế nhạo.

Bị nói trúng tim đen, Nhạc Tư Trà đỏ mặt, chối ngay “Không mà!”

“Được rồi, em nói không là không.” Thấy cậu sắp biến sắc mặt, Diệp Kinh cũng không trêu nữa, nói chuyện công việc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Trong nhà đã trang hoàng lại xong! Trước ngày khai giảng hai ngày, Nhạc Tư Trà chuyển về, đương nhiên không thể thiếu Diệp Kinh đi kèm.

Nhìn phòng ở chợt trở nên rộng rãi, Nhạc Tư Trà đột nhiên thấy lạ lạ.

Cả phòng đều được sơn lại, cửa sổ cũ đã được đổi, đồ gia dụng vẫn được giữ nguyên. Phòng bên kia sau khi được đánh thông, phòng khách được đổi thành phòng chơi cho thú cưng, còn những phòng khác vẫn giữ nguyên.

Nhạc Tư Trà thực vừa lòng, những vật dụng này tuy đã dùng nhiều năm, đã cũ nhưng dấu sao cũng là cha mẹ lưu lại, mỗi lần nhìn vào lại nhớ tới họ.

Ngày tới trường đầu tiên vẫn là buổi lễ khai giảng như thường lệ, nhưng người đọc diễn văn không còn là Diệp Kinh.

Nhạc Tư Trà theo bản năng tìm kiếm bóng dáng anh, thật dễ dàng để thấy.

Câu hạc trong bầy gà chắc chắn là chỉ người như Diệp Kinh! Rõ ràng đứng trong đám sinh viên cao sần sần nhau mà vẫn vừa đưa mắt tới liền khiến người ta chú ý.

Gương mặt tuấn tú, không có nét dịu dàng khi hai người bên nhau mà thay vào đó là sự uy nghiêm, lạnh lùng, xa cách.

Dường như phát hiện có người đang nhìn mình, Diệp Kinh quay đầu lại, cười dịu dàng nhìn Nhạc Tư Trà như mọi lần.

“Nhìn gì thế?” Cao Dương theo tầm mắt của cậu, hiểu rõ, cười chế nhạo “Sao, vừa tách ra đã nhớ?”

“Nói gì thế hả?” thu hồi tầm mắt, Nhạc Tư Trà tròn trắng mắt “Nghĩ hè thế nào?”

“Không tệ lắm!” Cao dương nhún vai, hè này cậu phơi nắng nhiều, cũng đen đi nhiều, nhìn càng có vẻ khỏe khoắn “Giúp bà ngoại làm nông, da cũng bị lột một tầng, nhưng khỏe ra nhiều.”

“Giờ nhìn đẹp trai hơn trước!” Nhạc Tư Trà gật đầu đồng ý.

“Ông tôi cũng nói thế.” Cao Dương đắc ý khoe cơ bắp “Giờ đi trên đường, cam đoan 200% gái ngoái đầu lại.”

“..” Đáng lẽ không nên khen người này.

“Đúng rồi, quà đâu? Định lúc nào đưa? Để mình còn chuẩn bị đưa tặng ông.”

“Yên tâm, mình có mang theo, đợi chút đưa cho.”

Khai giảng xong, Nhạc Tư Trà càng bận rộn. chạy qua chạy lại hai nơi.

Giống như Diệp Kinh đã nói, hiện giờ anh rất ít đến trường, nhưng đêm nào cũng đứng giờ về, ba bữa cũng là do Nhạc Tư Trà nấu.

Chuyện lần trước đã giải quyết thành công, nội dung cụ thể Nhạc Tư Trà cũng không rõ lắm, nhưng nhìn Diệp Kinh hẳn là thu hoạch không nhỏ.

Giờ Nhạc Tư Trà đã không cần Trần bí thư hướng dẫn, ý cô là cậu đã quen thuộc với công tác, có thể xuất sư. Nhưng cậu vẫn ở lại bên cạnh Trần bí thư để hỗ trợ.

Ổn định xong chuyện công tác, Nhạc Tư Trà cũng rút thời gian ra sửa sang lại không gian.

Quy mô của không gian giờ đã hơn trước mấy chục lần, giống như một nông trường lớn, số lượng gia cầm cũng tăng lên nhiều. Lần trước sau khi xử lý xong dư thừa, không gian liền trồng những loài thực vật thích hợp sinh tồn ở sa mạc, nhưng vì nghiên cứu cần nên đã giao cho Diệp Kinh, đất lại trống. Nhạc Tư Trà nghĩ thấy gần đây quy mô của Hoa Nhã đã mở rộng nhiều, chuẩn bị mở chi nhánh, trong lúc chờ trồng hoa quả chưa hình thành, cậu vẫn làm nơi cung cấp đi, vậy nên lại bảo Du Nhiên trồng thêm một đám cây ăn quả.

Đi đến cây đào bên bờ hồ, cậu chợt chú ý tới mấy cây nhân sâm.

Tuy rằng gốc lớn nhất đã bị tiểu lục cho vào bụng nhưng năm gốc còn lại nó chưa động tới mà để chúng tự lớn.

Từ khi trồng vào đây, Nhạc Tư Trà rất ít để ý đến chúng, giờ mới phát hiện chúng phát triển rất tốt, mỗi gốc đều thêm vài phiến lá, gốc 7 lá giờ đã thành 8.

Nhớ lúc trước nói gốc 9 lá thuộc về Diệp Kinh, những gốc còn lại thuộc về cậu, Nhạc Tư Trà chợt muốn cười, may mà giờ tuy hai mà một, không thì không biết đền thế nào. Nhưng là, tuy rằng không bằng 9 lá, nhưng nếu ở bên ngoài cũng là vật hiếm có khó tìm.

Vẫn chưa nghĩ ra sẽ xử lý thế nào, Nhạc Tư Trà cứ kệ cho chúng lớn, không chừng có ngày thành tinh! Nhạc Tư Trà miên man nghĩ. Nhưng là cậu vẫn đào một gốc 7 lá, chuẩn bị ngâm rượu cho ông bà Tôn, chắc bỏ lắm?

Không khí trong trường có chút kỳ lạ! Nhạc Tư Trà thấy người khác nhìn mình. Tuy rằng bình thường cậu cũng quen bị thành tiêu điểm, nhưng những lần đó không có người chỉ trích thế này. Có chuyện gì?

Thấy cậu nhìn, mấy người kia liền giả bộ như không có gì, tản ra. Nhạc Tư Trà càng không hiểu nổi.

Có chuyện gì thế?

“Cao Dương, gần đây có chuyện gì sao? Sao mình thấy học sinh trong trường quái quái.” Nhớ tới ánh mắt quái dị của mấy người đó, Nhạc Tư Trà cảm thấy không thoải mái, nhú mày.

“Có phải cậu đắc tội ai không, giờ trong trường đều bàn tán về cậu.”

“Bàn sao?”

“Là chuyện cậu với Diệp Kinh hẹn hò nha!” Cao Dương nhỏ giọng nói “Không biết ai tuôn ra chuyện của hai người, giờ ai cũng nói đến! Nhưng chỉ nói về cậu, còn Diệp Kinh thì một chữ cũng không nhắc tới.”

Trong nháy mắt, gương mặt Nhạc Tư Trà trở nên trắng bệch, cậu khô khốc hỏi “Họ... nói thế nào?”

“Nói cậu hẹn hò với một cậu trai, là người trong trường, nhưng chưa nói là ai.” Cao Dương thấy cậu như thế, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi, may mà đang ở trong góc.

“Thật ra cậu đừng lo, mọi người cũng chỉ nghĩ là đùa thôi, nửa tin nửa ngờ, không ai cho là thật đâu! Bên CLB cũng không nói gì.”

“Mình không sao,” Nhạc Tư Trà quả thật không thấy gì, cậu chỉ là có chút hoảng sợ khi mới nghe tin, giờ bình tĩnh lại “Mình với Diệp Kinh cũng không phạm pháp, họ muốn nói thế nào thì nói quan trọng là... người thân và bạn bè đều ủng hộ chúng ta, thế là đủ rồi.”

“Cậu có thể nghĩ như thế là tốt rồi.” Cao Dương thấy Nhạc Tư Trà bình tĩnh như thế cũng vui vẻ lên, nhưng vẫn nhắc nhở “Nhưng cậu có đoán được ai là người tung tin sao?”

“...” Nhạc Tư Trà nghĩ một lúc, lắc đầu “Không!” cậu không nhớ rõ mình từng phải tội ai.

“Người này chỉ truyền tin của cậu mà không nhắc tới Diệp Kinh, hẳn là không muốn anh ấy bị cuốn vào, lại chỉ nhắm vào cậu, tám chín phần là tình địch.” Cao Dương phân tích “Nhưng mặc kệ là ai, đều là làm sai, còn tiện giúp cậu một phen.”

“Sao lại thế?” Nhạc Tư Trà tò mò, sao lại là giúp cậu.

“Giờ tư tưởng của mọi người cũng thoáng, hơn nữa, đại học nhiều hủ nữ, đặc biệt trường chúng ta, vì có Lâm tỷ mà mọi người đã bị tẩy não nghiêm trọng – nhìn đám người trong CLB là biết. Vậy nên bên nữ sinh không phải lo, dù không ủng hộ cũng không kịch liệt phản đối, thậm chí còn vui ấy chứ.” Con số này cũng khá khá rồi.

Nhạc Tư Trà không biết nói sao. Thế lực của Lâm tỷ lớn như vậy từ lúc nào thế?

Cao Dương nói tiếp “Còn bên nam sinh, cậu cũng đừng lo, dù họ không hiểu hay có ý hăm dọa, nhưng thực ra khéo còn ủng hộ, thậm chí vui sướng!”

“Sao lại thế? Chán ghét rồi mà còn ủng hộ?”

“Khụ khụ” Cao Dương làm bộ ho vài tiếng, không trả lời ngay, chỉ hỏi vấn đề khác “Tu Trà, cậu biết ở trường này, ai là người được yêu thích nhất không?”

“Ai?” bình thường, cậu vẫn được nhiều ánh mắt ái mộ dõi theo, Nhạc Tư Trà cũng cảm giác được, nhưng không hề thấy có gì liên quan đến mình.

“Nữ sinh trong trường chỉ chiếm 1/3, không đủ cho các nam sinh chia nhau, hơn nữa, hơn nữa số đó thích cậu, vậy nên sau chuyện đồn đãi này, các nam sinh nghĩ cơ hội của mình đã tăng lên.” Thực ra suy nghĩ này là do cậu phát tán, nếu không phải đã có Gia Gia, cậu thật sự muốn lôi luôn Diệp Kinh ra, như vậy mọi người càng vui nữa, trong trường, không nữ sinh nào là không quý hân.

“Vậy nên, vì tương lai của mình, họ sẽ không làm chuyện ngu dốt.” Cao Dương tổng kết.

“...”

Biết được nguyên nhân, tuy Nhạc Tư Trà vẫn không quên những ánh mắt khác thường đó, nhưng vẫn bình chân như vại. Mọi người nghĩ là chuyện này không ảnh hưởng tới cậu chút nào.

Lời đồn, chính là càng để ý càng phùng lên, nếu mình tỏ ra không quan tâm, nó cũng dần xẹp đi.

Lúc đầu, mọi người có thể bàn tán xem người Nhạc Tư Trà hẹn hò là ai, thậm chí nói những lời khó nghe, nhưng dần, thấy cậu bình thản như thế, cũng không có người cho rằng lời đồn là thật.

Đây cũng là nhờ bên nhà trường, bình thường, nếu học sinh xảy ra chuyện này, nhà trường nhất định sẽ can thiệp, nhưng lần này lại không có chút động tĩnh gì.

Không ai biết là, ban đầu nhà trường cũng định ra mặt, nhưng bị Diệp Kinh tạo áp lực, hơn nữa, phần lớn các giáo sư đều yêu quý Nhạc Tư Trà nên cũng vờ không biết.

Còn vì sao Diệp Kinh biết được. Nhạc Tư Trà tuy không nói chuyện này cho anh, nhưng như thế không có nghĩa không có người khác nói, ít nhất, Chu Cương nê mặt bữa cơm Nhạc Tư Trà mời mình mà báo tin cho Diệp Kinh. Tệ cũng là để giảm hình phạt của mình, giờ anh ở Hoa Nhã bị chặt chém kinh khủng, dù có thể hội viên nhưng vẫn bị tính giá gấp đôi. Tuy chỉ là chút tiền nhưng bị lừa đảo thế cũng xót ruột nha!

Vậy nên Nhạc Tư Trà vẫn cứ chạy qua chạy lại giữa trường và công ty, bình tĩnh mà sống!

Sáng nay, Nhạc Tư Trà chỉ có một tiết kinh tế học vi mô, vừa xong, cậu tạm biệt Cao Dương, định tới công ty, không ngờ vừa ra cửa liền bị người gọi lại.

“Nhạc Tư Trà!”

Quay đầu lại thì thấy, ra là Trần Lan Nhân.

Từ chuyện tỏ tình thất bại ở hội học sinh, cô xin từ chức, Nhạc Tư Trà từ đó tới giờ chưa từng gặp lại, lần này sao lại đột nhiên tìm đến?

Dần xuống sự nghi ngờ trong lòng, Nhạc Tư Trà mỉm cười khách sáo “Chị tìm em có việc sao.” Theo Diệp Kinh lâu như vậy, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, hiểu được che giấu cảm xúc trước mặt người lạ.

Mấy tháng không thấy, Trần Lan Nhân gầy đi nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng vẫn rất đẹp, bệnh mỹ nhân luôn động lòng người. Cô đứng bên cạnh Nhạc Tư Trà, nói “Tôi có thể nói chuyện với cậu sao?”

Dường như cậu đã đoán ra được điều gì, Nhạc Tư Trà cũng gật đầu “Em mời chị uống nước đi.”

Vẫn là quán nước gần trường đó, hai người ngồi trong góc, tự gọi đồ uống cho mình.

Lúc này, đại đa số các sinh viên đều lên lớp, trong cửa hàng chỉ còn họ và ông chủ.

Ông chủ đưa đồ uống tới, tự giác lui về quầy bar, không quấy rầy họ.

Vừa uống, Nhạc Tư Trà vừa nhìn Trần Lan Nhân đối diện mình, chờ cô mở miệng.

Nhưng dường như Trần Lan Nhân chưa muốn nói, chỉ ngẩn người nhìn chiếc chén trước mặt mình.

“Chị muốn nói gì?” đợi không được người ta nói thì mình phải mở lời “Nếu không có chuyện thì em đi.” Cậu giả như rời đi.

“Đợi đã.” Rốt cuộc cô cũng kéo cậu lại.

“Giờ chị có thể nói được rồi sao?” Nhạc Tư Trà ngồi vào chỗ, nghiêm túc nhìn cô.

Trần Lan Nhân rút lại tay, cắn cắn đôi môi trắng bệch, dường như hạ quyết tâm, nói “Tôi muốn cậu rời đi Diệp Kinh.”

Quả nhiên! ! !

Gương mặt Nhạc Tư Trà không lộ chút biểu tình “Xin lỗi, em không hiểu ý chị.”

“Tôi biết hai người đang hẹn hò.” Trần Lan Nhân nhìn cậu chăm chăm, ánh mắt lộ vẻ ghen ghét “Cậu nên biết, hai người đến với nhau sẽ không có kết cục tốt.”

“Vậy nên chị rải chuyện của em?” Nhạc Tư Trà nhếch mi, nếu soi gương, cậu sẽ nhận thấy động tác này giống Diệp Kinh như thế nào.

“Đúng thế.” Trần Lan Nhân thẳng thắn thừa nhận.

“Chị lấy thân phận gì mà yêu cầu em?”

Trần Lan Nhân có chút khó xử, cô lảng tránh vấn đề này, nói tiếp “Cậu ở bên sẽ khiến anh ấy thân bại danh liệt.”

“Em tin anh ấy có thể giải quyết mọi rắc rối.” Nhạc Tư Trà vẫn ung dung.

“Cậu có thể cho anh ấy cái gì? Không giúp được trong công việc, cũng không thể sinh con dưỡng cái. Trừ bỏ khiến anh ấy bị bêu xấu, mang đến rắc rối, cậu còn có thể có gì?” Trần Lan Nhân đột nhiên kích động, giọng nói cũng biến lớn, chủ quán bắt đầu chú ý bên này.

Nhạc Tư Trà hướng chủ quán mỉm cười xin lỗi, rồi quay sang nói với Trần Lan Nhân “Dù thế, việc này cũng không cần một người ngoài như chị nhúng tay.” Nhạc Tư Trà cố ý dẫn rõ từ ‘người – ngoài’

“Cậu...” về mặt Trần Lan Nhân càng trở nên phấn khích “Cậu không thấy thẹn sao? Cậu không sợ tôi nói ra chuyện của hai người, khiến cậu thân bại danh liệt sao?”

“Chị lại muốn làm thế sao?” Nhạc Tư Trà cười nhạo “Nhưng dường như hiệu quả không tốt lắm.”

Chát!

Trong quánhoàn toàn yên tĩnh.

Từ từ, Nhạc Tư Trà đưa tay lên sờ má trái của mình, cảm giác đau rất dần tản ra, miệng có vị tanh tanh.

Rách rồi!

Trần Lan Nhân lẳng lẳng nhìn tay mình, không thể tin nổi mình lại làm thế.

Lau đi vết máu ở khóe miệng, Nhạc Tư Trà lạnh nhạt rút ví, đặt tiền lên bàn.

Trần Lan Nhân ngơ ngác đích nhìn cậu.

“Đánh người không phải chuyện một thực nữ nên làm.” Nhạc Tư Trà đưa cọt nhìn cô, nói “Chị không thấy là đã tìm nhầm người sao? Từ đầu tới cuối là Diệp Kinh đeo đuôi em, chị nên tìm anh ấy, đúng không?” Câu cuối, là đối với người đang bước tới phía sau.

Trần Lan Nhân bối rối quay đầu, thấy người tới, cả khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua cô, Diệp Kinh nói với Nhạc Tư Trà “Về thôi.”

“Đến đây.” Nhạc Tư Trà đứng dậy, lướt qua Trần Lan Nhân “Rất vui khi được mời chị, nhưng em hi vọng không có lần sau!”

“Sao anh tới đây?”

“Về lấy tư liệu, vốn định gọi điện cho em mạng tới, nhưng điện thoại không bắt máy.”

“Xin lỗi, em quên bật nguồn.” bởi vì lên lớp nên cậu tắt di động “Giờ đi lấy đi, chút còn tới công ty.”

“Ừm.”

Trần Lan Nhân nhìn hai người bước đi, vẻ mặt tuyệt vọng.

“Diệp Kinh.”

“Hửm?” Ngón tay dính thuốc mỡ của Diệp Kinh nhẹ nhàng thoa lên nơi sưng đỏ trên gương mặt Nhạc Tư Trà, cô ả kia đúng là độc ác.

“Anh có hối hận khi chọn em không?” nơi bị đụng tới có chút đau, Nhạc Tư Trà theo bản năng tránh đi.

“Sao lại hỏi thế?” động tác của Diệp Kinh ngừng lại một chút, lại tiếp tục thoa thuốc, thuốc này có trộn thêm nước trong không gian nữa.

“Giống như chị ấy nói, em không thể sinh con cho anh.” Cảm giác thanh mát dễ chịu tỏa ra khiến đau đớn biến mất.

“Ở bên anh, em cũng không có cơ hội này, em hối hận sao?”

“Không.” Cậu lắc đầu.

“Anh không cần người nói dối, huyết mạch nhà họ Diệp không cần anh duy trì.”

“Còn mẹ anh? Bà ấy là con gái một của Động Phương gia.”

“Em chẳng phải cũng là con trai độc nhất của nhà họ Nhạc? Em không cần, anh cần gì?”

“Nhưng là...”

“Không có nhưng là, tuy rằng có lỗi với mẹ, nhưng dòng máu này anh cũng không muốn giữ lại.” Anh chán ghét dòng máu của Diệp Triển Hạo trong mình “Giờ có thể giải thích, sao lại là anh đeo đuổi em sao?”

“Em nói sai sao. Ai vẫn quần lấy người ta rồi tỏ tình chứ, không phải anh sao.” ắt ý.

Diệp Kinh nhìn gương mặt dần hết sưng của cậu, sau đó nở nụ cười “Em nói đúng. Vậy để anh đeo đuổi em cả đời, được không?” Bàn tay đặt lên bên má phải không bị thương, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Xuân đi thu đến, quốc khánh năm nay Nhạc Tư Trà và Diệp Kinh không được nghỉ ngơi.

Đối với thực vật Du Nhiên cung cấp, cấp dưới của Diệp Kinh, cụ thể hơn là những chuyên viên nghiên cứu đã làm rất nhiều thực nghiệm.

Thực nghiệm chứng minh, những giống cây này nhìn như bình thường nhưng có thể sinh trưởng rất tốt ở sa mạc, hơn nữa, đại bộ phận đều là cây công nghiệp, nếu có thể thành công sinh trưởng ở sa mạc, không những có thể cải tạo được sa mạc hóa mà còn có thể mang đến lợi ích kinh tế. Nhất cử lưỡng tiện.

“Vậy nên chúng ta đến đây?” Nhạc Tư Trà nhìn khoảng sa mạc mênh mông toàn cát trước mắt, mặt trời trên đầu nóng bỏng có thể nướng người.

Nơi đây là sa mạc Taklimakan, giờ bọn họ đang ngồi trên xe của sở nghiên cứu tập đoàn Động Phương.

“Tuy rằng về mặt lý luận đã có thể khẳng định đặc tính của những giống cây này nhưng chưa trải qua quy mô nuôi trồng lớn, xác suất không thành công vẫn rất lớn, nên lần này chúng ta muốn làm một thực nghiệm rất lớn.” Diệp Kinh dựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi.

“Chuyện này đâu cần em tới chứ?” cậu đâu thể giúp được gì.

“Có em ở, thành công sẽ cao hơn chút, chủ yếu là để phòng ngừa có thất bại.”

“Nhưng chỉ trong thời gian ngắn thế này chúng ta có thể làm gì?” Nhạc Tư Trà không cho là chỉ trong một tuần, những cây này có thể lớn lên rất nhanh.

“Yên tâm, những cây này đã phát triển rất tốt ở môi trường giả định, hiện giờ chỉ cần nhỏ trồng chúng vào sa mạc thực, đặc biệt là trung tâm sa mạc này, nơi đó là trọng điểm, chúng ta phải đảm bảo cây trồng có thể sinh trưởng tốt ở đó thì chính phủ mới cho phép chúng ta nhận thầu cải tạo sa mạc.”

“Anh đã đàm phán với họ rồi?”

“Đúng thế, dù họ vẫn không thực sự tin tưởng anh nhưng vẫn đồng ý phân một khối sa mạc cho chúng ta thực nghiệm. Anh tin, nếu lần này thành công, bọn họ nhất định sẽ vui lòng hợp tác.”

“Em tin năng lực của Du Nhiên.” Nhạc Tư Trà không quấy rầy anh nữa, quay đầu ngắm cảnh sa mạc ngoài cửa kính.

Nhìn một chốc cậu liền thấy chán, nói thật, hăng hà những cát tuy rằng đồ sộ, nhưng liên tiếp nhìn mấy giờ, dù đẹp mấy cũng thấy ngán. Vậy nên cậu học Diệp Kinh, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chuyến đoàn đã như gió bay đi, tuy không khiến xôn xao nhiều, nhưng là sau ngày Nhạc Tư Trà trúng một phát tạt, Trần Lan Nhân liền ra ngoại quốc du học, chuyện quá đột nhiên, ai cũng không hiểu vì sao, chỉ có một số người mơ hồ đoán được, nhưng ai cũng làm như chưa có gì xảy ra, để nó tan mất theo thời gian.

Nhưng Diệp Kinh lại tỏ ra tiếc nuối, anh đã có một đồng tư liệu chờ phản kích mà người này lại chạy mất! Nhưng cũng may, người ta còn để lại mục tiêu cho anh trút giận. Đương nhiên, người này đã ra tay là không dễ dàng buông tha.

Nhưng chuyện này chỉ nên âm thầm tiến hành, không để cho Nhạc Tư Trà biết, nếu không cậu lại thuyết giáo.

Căn cứ nằm ở bên cạnh sa mạc, nơi này vốn là sở nghiên cứu chống sa mạc hóa của chính phủ, nhưng chưa có nghiên cứu nào thành công nên bị để đó, Diệp Kinh dùng giá thấp để mua lại.

Ăn cơm trưa trong sở nghiên cứu xong, Diệp Kinh cùng Nhạc Tư Trà theo người phụ trách đi thăm toàn bộ nơi đây.

Nơi này chiếm diện tích rất rộng, thiết bị cũng đầy đủ, trừ tầng thực nghiệm, tư liệu, ruộng thí nghiệm, còn có nhà ăn cho công nhân, ký túc xá, khu giải trí, còn có một vườn cây nhỏ. Đây quả là hiếm thấy ở sa mạc này.

“Đây là thành quả mấy năm nay của sở nghiên cứu này, mỗi gốc cây đều là bao công sức của chúng ta để tìm ra giống thực vật thích nghi với sa mạc, nhưng chúng chỉ có thể sinh trưởng ở bên cạnh sa mạc mà không thể sống ở vùng trung tâm.” Người phụ trách giới thiệu, hiển nhiên, ông không có chút hi vọng nào về lần thực nghiệm này.

“Loại cây này của chúng tôi rất khác, tôi tin nó có thể thích ứng.” người nói là tiến sĩ Sean, ông là người dẫn đầu của nhóm thực nghiệm này, ông cực kỳ tin tưởng những cây mình mang tới.

“Tôi không cho là thế, phần trung tâm của sa mạc Taklimakan có khí hậu quá mức khắc nghiệt, dù được trồng đủ sâu để bám chắc vào đất nhưng lượng mưa cả năm chưa chắc đã thỏa mãn như cầu của một cây, chúng nó sẽ chết rất nhanh vì thiếu nước.”

“Ông yên tâm, chúng tôi phát hiện những cây này dù bề ngoài bình thường, hình dáng khác nhau nhưng đều có một đặc điểm là trong thân tồn tại một loại vật chất kỳ lạ, có thể khiến chúng hấp thu hơi nước trong không khí, thậm chí còn phân giải không khí, chuyển hóa thành hơi nước.”

“Không thể nào!” người phụ trách – ngài Tái Bác hiển nhiên không tin “Nếu thật có thể tự tạo nước, vậy thì chỉ cần nghiên cứu được loại vật chất này chúng ta có thể tự mình tạo ra nước từ không khí? Hiệu quả hơn nhiều so với tinh lọc nước biển?”

“Chúng tôi đang nghiên cứu vấn đề này, tin rằng rất nhanh sẽ có tiến triển, mà chủ đề chính bây giờ là những cây này có thể thuận lợi phát triển ở sa mạc không.”

“Chúng tôi đã chung cầu ý kiến của chính phủ, nơi thực nghiệm cách đây khoảng 100 dặm, nơi đó khá gần vùng trung tâm, lại an toàn, rất thích hợp.”

“Rất mong là thế.”

Đối với việc hai cấp dưới mâu thuẫn, Diệp Kinh không hề tỏ ý không vui mà quay đầu nói với Nhạc Tư Trà “Hợp nhau, đúng không?”

Nhạc Tư Trà cười gật đầu, cảm giác giống oan gia ngõ hẹp! Cậu hỏi “Lúc nào thì qua?”

“Hôm nay cứ nghỉ ngơi đã, sáng mai xuất phát.”

Sáng sớm, nhiệt độ ở sa mạc hơi thấp, Nhạc Tư Trà bọc thảm theo Diệp Kinh lên xe, nửa đường, vì nhiệt độ lên cao mà bỏ thảm ra.

Bọn họ đã xây dựng một cơ sở tạm thời ở khu thực nghiệm, bởi vì tiến sĩ Sean phải luôn theo sát, mà ngài Tái Bác cũng không muốn kém cạnh, muốn ở lại, khuyên sao cũng không được, cuối cùng đành để hai người ở lại.

Còn Nhạc Tư Trà, vì tò mò, trước cậu chưa từng ở lại sa mạc nên cũng ở lại cho biết!

Việc xây dựng cơ sở tạm thời không cần họ động tay, chỉ cần giao cho cấp dưới là được.

Nhạc Tư Trà giúp tiến sĩ Sean trồng cây ở nơi cách doanh địa chừng 20m, lần này bọn họ phải trồng chừng 100 gốc cây, quán sát xem khả năng thích ứng của chúng, nếu tình hình tốt, sẽ tăng số lượng trồng của lần sau.

Diệp Kinh bảo Nhạc Tư Trà theo mình, đa phần là bị Du Nhiên có thể căn cứ điều kiện của sa mạc Taklimakan để làm điều chỉnh, khiến cho những giống cây này càng dễ dàng thích nghi với khí hậu.

Dù tầng thứ hai của không gian là bất chước Trái Đất nhưng không phải không có khác biệt!

Du Nhiên có thể thông qua cảm quan của Nhạc Tư Trà tra xét thế giới bên ngoài, mà Nhạc Tư Trà lại không có cảm giác gì.

Sau khi lấy được tư liệu, Du Nhiên cũng im lặng, tập trung xử lý một chút chi tiết.

Lần này tới có 20 người, lều trại chuẩn bị đều là lều đôi, nên Nhạc Tư Trà và Diệp Kinh đương nhiên ở cùng nhau.

Nhiệt độ giữa ngày và đêm ở sa mạc chênh lệch khá lớn, khi nhiệt độ nhanh chóng hạ thấp, mọi người không thể không thay quần áo dày.

Nhưng này cũng không khiến tiến sĩ Sean hết hứng khởi, ông kéo ngài Tái Bác, muốn cho ông xem thiên nhiên thần kỳ thế nào.

“Nếu ban ngày không lấy đủ hơi nước, đến đêm, những cây này sẽ tự phân giải nguyên tử trong không khí, rồi hợp chúng thành phân tử nước. Điều này khiến chúng có thể tạo ra nước suy trì cho sự sống.” Diệp Kinh giải thích cho Nhạc Tư Trà.

Nhạc Tư Trà gật đầu tỏ vẻ hiểu được, dù Du Nhiên là của cậu, nhưng chuyện này cậu cũng không hỏi, Du Nhiên cũng sẽ không chủ động nói.

Giờ thì Nhạc Tư Trà cũng muốn đi xem, đất Diệp Kinh đi theo tiến sĩ Sean.

Đi tới một gốc cây, đó là loài thân cỏ, khá giống phong lan, nhưng lớn hơn nhiều.

Khi bọn họ tới, tiến sĩ Sean đang tự hào giải thích cho Tái Bác. “Nhìn thấy hơi nước trên lá chúng không? Đó chính là nước được chế tạo ra, chờ tích lũy đến một lượng nhất định trên lá cây rồi sẽ chảy xuống đất cho cây hấp thu, càng thú vị là, đến ban ngày, khi thời tiết quá nóng, trên lá cây sẽ phân bố một loại chất lỏng, để phòng hơi nước bốc hơi.”

Nhạc Tư Trà cũng nhìn sát vào để cẩn thận quan sát, trên lá cây dài nhỏ, những hạt nước dày đặc, không ít đã rơi xuống gốc, thấm ướt cát trên đất.

“Không chỉ thế, rễ chúng cũng phát triển rất nhanh, chỉ trong một thời gian ngắn đã lan hơn 10m, vừa có thể bám chắc, vừa có thể đâm sâu vào lòng đất để lấy chất dinh dưỡng.”

Tái Bác cũng thấy làm kỳ “Nếu thật như ông nói, những cây này hẳn có thể sinh trưởng ở đây.”

“Đương nhiên!”

Hai người thảo luận hăng say, Nhạc Tư Trà thì nhìn một chút rồi không thất hứng thú nữa, dạo một vòng rồi về doanh địa.

Mấy ngày kế tiếp, thực nghiệm tiến hành thuận lợi như họ đã đoán trước, 90% số cây sống sót.

Đáng chú ý là, những động vật là lân cận dường như rất thích hàng xóm mới này, thường xuyên sẽ xuất hiện bên cạnh, ăn trộm chút tài nguyên nước.

“Xem ra, kế hoạch lần sau cũng không có vấn đề gì, tiến sĩ Sean, ngài Tái Bác, phiên hai người bắt đầu tăng diện tích gieo trồng, chuyện tài chính có thể liên hệ phòng tài vụ, những chuyện khác tôi sẽ xử lý tốt.”

“Được, tôi nghĩ cư dân ở các thành phố lân cận rất vui lòng ‘giúp đỡ’!”

Chưa nhắc tới phí ‘giúp đỡ’, chỉ cần việc gieo trồng những giống cây này có thể cải thiện hoàn cảnh sống của họ cũng có không ít người tham gia, huống chi, những cây này cũng đem lại kinh tế không nhỏ, hơn những hoa màu bình thường.

“Vậy chúng tôi về trước.”

“Lần sau tổng giám đốc tới, nơi này nhất định sẽ trở thành một ốc đảo xinh đẹp!”

“Tôi rất mong đợi, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

“Giờ đây?” Nhạc Tư Trà nhìn tấm thiệp đỏ trong tay Nhạc Tư Trà, hình như là thiệp mời?

“Thiệp mời tham dự đại thọ sáu mươi của ông Diệp.” Diệp Kinh gọi lên một nụ cười trào phúng. Từ chuyện Diệp Triển Hạo muốn không chế cuộc hôn nhân của anh lần trước, quan hệ của hai người chính thức đóng băng. Diệp Kinh chưa từng về lần nào.

“Thiệp mời? Ông ấy mừng thọ thì cần gì đưa thiệp cho anh?” nào có chuyện cha mừng thọ đưa thiệp mời cho con!

“Không phải đưa anh, là cho em.” Diệp Kinh cảm thấy kỳ quái, người kia muốn làm gì?

“A, em còn tưởng ông ấy không muốn nhìn thấy em nữa mà!” Nhạc Tư Trà tò mò cầm lấy tấm thiệp.

Trên tấm thiệp đỏ in một chữ “Thọ” màu vàng thật to, chiếm hơn nửa tấm thiệp, nhìn vô cùng uy nghiêm, mở là liền thấy....

“Gửi tới cậu Nhạc Tư Trà, mời cậu tới tham dự lễ mừng thọ của gia phụ vào ngày 20/10”

“Em muốn đi không?” Diệp Kinh hỏi.

“Hôm đó em sẽ xin phép giáo sư một buổi.” Nhạc Tư Trà nhớ là chương trình học của cậu đã xếp đầy.

“Em không đi cũng không sao.” Diệp Kinh không nghĩ người đó sẽ có lòng tốt mời Nhạc Tư Trà, nhất định có chuyện gì mà anh không biết.

“Em cũng nên tới, dù sao cũng là cha anh. Hơn nữa anh cũng đi mà, có anh bên cạnh, em yên tâm.”

“Vây được rồi.” Nghe cậu nói vậy, Diệp Kinh cũng đồng ý.

Nhưng không lâu sau, Nhạc Tư Trà biết chuyện này không đơn giản – Tần Hương Nguyệt gọi điện nói cho cậu biết, bà và Tôn Thích cũng được mời! Hơn nữa còn có vé máy bay khứ hồi.

“Đi muốn đi sao?”

“Đương nhiên! Người ta đã tìm tới cửa, không thể không đi!” Vì Diệp Kinh nên Tần Hương Nguyệt không có ấn tượng tốt với Diệp Triển Hạo cho lắm.

“Vây để cháu chuẩn bị thọ lễ!” Tại buổi tiệc của nhà giàu này, tặng lễ là một nghệ thuật.

“Được.”

Diệp Triển Hạo muốn gì? Đặt điện thoại xuống, Nhạc Tư Trà bắt đầu suy nghĩ, cũng không chú ý Diệp Kinh đã tới bên cạnh.

“Sao thế?” Diệp Kinh ôm lấy em cậu. Hôm nay anh được nghỉ, Nhạc Tư Trà cũng không có tiết, hai người liền ở nhà hưởng chút thanh nhàn hiếm hoi.

“Ông Diệp cũng mời đi, không biết ông ấy muốn gì?”

“Tới đâu hay tới đó. Chúng ta cứ chuẩn bị là được.”

“Cũng chỉ có thể như thế! Đúng rồi, anh nói xem, em cần chuẩn bị thọ lễ những gì?”

“Em tới cũng là nể mặt lắm rồi, còn đưa lễ làm gì.”

“Dù sao em cũng tới làm khách, không đưa lễ cũng không tốt. Đầu thế để người ta nói em không lễ phép?” Nhạc Tư Trà không đồng ý, nhún mày.

Diệp Kinh cũng không phải không biết điều đó, chẳng qua không vui “Anh chỉ nói thế thôi, có nói không cho em đưa đâu? Nếu không, để anh giúp em chuẩn bị?”

“Không được, để em đi.” Nhạc Tư Trà đã nghĩ rồi, người ta khinh thường cậu, sao cậu chịu được chứ? Để Diệp Kinh giúp chẳng phải càng bị khinh thường? Hơn nữa, không phải là cậu không có khả năng.

“Đừng đưa quý quá.”

“Em có chừng mực mà.”

Nghe cậu nói thế, Diệp Kinh cũng không hỏi nữa.

Tiếc là, anh đã quên, đối với Nhạc Tư Trà, cách xét giá trị khác với anh.

Thọ lễ muốn đưa gì? Đối với vấn đề này, Nhạc Tư Trà cũng tốn một phen suy nghĩ.

Không thể quá quý. Súng bắn chim đầu đàn, nếu đưa đồ quá quý, cậu sợ sẽ khiến người ta chú ý.

Nhưng cũng không thể bình thường quá! Sẽ khiến người ta chế nhạo.

Vậy nên tốt nhất là tinh xảo, lại hợp ý người ta. Đối với chuyện này, Nhạc Tư Trà cố ý hỏi Diệp Kinh xem Diệp Triển Hạo thích gì.

“Ông ta thích gì?” Diệp Kinh nhếch mi “Em nghĩ là anh sẽ chú ý sao?”

Được rồi, xem như cậu chưa hỏi!

Ngay khi Nhạc Tư Trà định bỏ cuộc chuyện qua Diệp Kinh biết Diệp Triển Hạo thích gì, Diệp Kinh liền nói “Nhưng ông ta thích trồng hoa, nuôi cá, bình thường cũng thích uống trà, nhất là mao tiêm.”

Nhạc Tư Trà kinh ngạc nhìn anh, rồi tiếp tục nghĩ nên tặng gì.

Biết Diệp Triển Hạo thích hoa, Nhạc Tư Trà đầu tiên nghĩ đến là đưa này, nhưng bồn ‘Trích tiên’ Diệp Khải trả cậu, được huy chương vàng của hội chợ, được ra giá 2000 vạn, cậu liền bỏ qua ý tưởng này ngay. Cây cối trong không gian không phải bình thường, đưa tặng thì quá nổi bật.

Vậy chỉ còn cá hay trà.

Cá thì trong không gian có rất nhiều, nhưng cá cảnh lại không có mấy, vậy nên cậu quyết định hỏi ý kiến của Du Nhiên.

“Ở tầng một, cá cảnh chỉ có Cẩm Lý và Hoa La Hán, nếu muốn thứ khác thì phải tới tầng thứ hai tìm.”

“Chọn ở tầng một đi.” Tới tầng hai? Cá đâu có dễ bắt chứ.

“Giới thiệu cho anh hai loại này xem nào.” Lúc trước mua, Nhạc Tư Trà cũng chỉ cảm thấy hai loài này khác nổi tiếng nên tiện thể lấy vài con, nhưng giờ sinh sôi nảy nở không biết đã bao nhiêu đời rồi.

“Cẩm Lý còn được gọi là Phi Lý, là một loại cá nước ngọt vùng á nhiệt đới, nó từ một loại cá hoang dại thành cảnh, màu sắc tươi đẹp như cẩm thạch, vân nhiều màu, là một loài cá cảnh cao quý, lại có sức hấp dẫn độc đáo, màu sắc diễm lệ, đáng bơi duyên dáng, phong độ oai hùng, càng ngày càng được nhiều người nuôi cá cảnh yêu thích, được tôn là ‘Vua cá cảnh’.”

“Hoa La Hán đến từ Đài Loan, lai tạp với La Hán vệt ở Mexico mà thành. Phần đầu to ra nên được đặt tên là Hoa La Hán. Hoa La Hán rất lớn, không các giống khác nhau thì có hình dáng hơi chút khác nhau. Lớn nhất có thể đạt tới chiều dài 42cm, cao 18cm, rộng, 10cm. Bình thường có thể trên dưới 30cm. Hơn nữa, cái trán lớn trên đầu giống như ông thọ, rất độc đáo.”

“Ông Thọ?” nghe thế, Nhạc Tư Trà đột nhiên nảy ra một ý “Anh nghe nói, có một số Hoa La Hán có vân tạo thành chữ?”

“Đúng thế, thật ra, trên người Hoa La Hán có ‘chữ’ cũng không ít gặp, những chữ đơn giản như ‘người’ đều dễ thấy, nhưng phức tạp như ‘cá’ hay ‘con’ hay ‘phúc’ thì hiếm gặp.”

“Hoa La Hán trong không gian có chữ sao?”

“Đại đa số đều có.”

“Vậy giúp anh tìm xem có chữ nào mang nghĩa tốt như ‘phúc’, ‘lộc’, ‘thọ’, ‘hỉ’, ‘tài’ hay đại loại thế.”

“Xin chờ chút.” Du Nhiên nói, rồi im lặng, hẳn đang tìm cá.

Nhạc Tư Trà vừa đợi kết quả của Du Nhiên vừa nghĩ một phần quà nữa. Diệp gia đưa hai tờ thiệp mời, vậy nên cậu cần chuẩn bị một phần lễ cho đi.

Nhạc Tư Trà nhớ tới mình cũng có trà, đều là những giống thông thường như – mao tiêm, phổ nhị, thiết quan âm, bích loa xuân, hồng bảo – tuy rằng cậu không hiểu nhưng cũng thích loại thức uống vừa thơm, lại có chút đắng đắng này. Bình thường vẫn pha một ấm để chậm rãi hưởng thụ.

Nếu Diệp Triển Hạo thích mao tiêm thì chuẩn bị một ít vậy.

Lá trà mới cần sao chế. Kỹ thuật sao cũng ảnh hưởng tới phẩm chất lá trà, trước kia Nhạc Tư Trà đều ngắt là rồi nhờ người sao chế, không những phiền toái, hương vị cũng kém đi. Mà hiện tại, có Du Nhiên giúp thì thuận tiện hơn, hương vị cũng được giữ nguyên.

“Chủ nhân, đã xác định được, có chữ như ngài cần.”

“Vậy giúp anh chọn một đôi đi, tốt nhất là một đực một cái.”

“Chủ nhân là muốn đưa thọ ỉ?” Du Nhiên hỏi.

“Đúng thế.”

“Trong hồ có một đôi Hoa La Hán, trên mình đều có bốn chữ vân, ghép lại vừa là ‘Phúc tựa Đông Hải, thọ tị Nam Sơn’, chủ nhân có thể tặng đôi này.”

“Phúc tựa Đông Hải, thọ tị Nam Sơn?” Tốt! Chọn đôi đó đi. Du Nhiên, ra không gian, mấy con cá này có thể nuôi sao?” cá cảnh đều rất kén chọn, nếu đưa tặng vài ngày đã chết, đúng là tiếc.

“Xin chủ nhân yên tâm, nhờ nước trong không gian nuôi dưỡng, sức sống của chúng đều tăng cao, vậy nên, cho dù sau này không có nước trong không gian, chúng vẫn có thể sống.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhạc Tư Trà hài lòng gật đầu “Cá em cứ để đó đã, mấy ngày nữa anh sẽ lấy.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, giúp anh chuẩn bị một ít mao tiêm, 1 cân đi, cũng là tặng người ta.”

“Vâng.”

Ở sân bay quốc tế thành phố B, Diệp Kinh dẫn theo hành lý, đứng một bên, Nhạc Tư Trà đang gọi điện cho Tần Hương Nguyệt, xác định vị trí của họ. Bọn họ hẹn gặp nhau ở thành phố B, rồi mới cùng tới Diệp gia.

“Đi à, hai người đang ở đâu?”

“Cháu cứ đứng đó, di thấy cháu rồi.” Tần Hương Nguyệt nói.

Nghe thế, Nhạc Tư Trà nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng họ. Quả nhiên thấy Tần Hương Nguyệt và Tôn Thích xuyên qua đám người, tới gần họ.

“Đợi lâu chưa?” Tần Hương Nguyệt tới, mỉm cười chào Diệp Kinh.

“Không có, bọn cháu vừa tới.” Thái độ của Diệp Kinh rất cung kính, hai người giờ là bậc bề trên của cậu.

“Đã chuẩn bị quà rồi sao?” Tần Hương Nguyệt nhìn hai tay Nhạc Tư Trà trống không, không biết là quà gì.

“Đã gửi trước tới thành phố S rồi, xuống máy bay bọn cháu sẽ đi lấy.” Nhạc Tư Trà thân nhiên nói dối.

“Cũng đến giờ rồi, chúng ta lên máy bay thôi.” Diệp Kinh nhắc nhở.

“Ừm, đợi tham gia xong thọ yến của cha cháu, hai chúng ta định ở lại thành phố S chơi vài ngày, coi như du lịch.” Tôn Thích ám chỉ.

“Cháu sẽ an bài lịch trình.” Diệp Kinh biết điều tiếp lời, giờ không lấy lòng, còn đợi đến bao giờ?

Thấy Diệp Kinh thức thời, hai vợ chồng liếc nhìn nhau, mỉm cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Vẫn là căn nhà lớn đó, vẫn vị quản gia đó.

Nhạc Tư Trà nhìn đại sảnh rộng lớn, đâu đâu cũng có bóng dáng những người hầu đang bận rộn.

Thấy Diệp Kinh, Phúc bá đang chỉ huy mọi người làm việc chợt dừng lại, đi nhanh tới.

“Đại thiếu gia, ngày trở về sao không thông báo để tôi phái người tới đón.”

“Không cần rắc rối thế, tôi cũng không phải không biết đường. Những người khác đâu?”

“Lão gia và Vũ thiếu gia còn ở công ty, tôi mới về. Đàm phu nhân ở phòng bếp kiểm tra đồ ăn cho buổi tối.”

“Ừm.” Diệp Kinh gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu “Phúc bá, hai người này là khách của tôi, phiền bác giúp họ chuẩn bị phòng, “Bác Tôn, di Tần, đây là quản gia – Phúc bá, có chuyện gì hai người có thể tìm ông ấy. Thọ yến đến tối mới bắt đầu, hiện tại hai người trước đi nghỉ ngơi đi.” Diệp Kinh giới thiệu mọi người với nhau.

“Được rồi, làm phiền ông. Phúc bá.” Tôn Thích lễ phép gạt đầu.

“Khách của thiếu gia tôi nhất định sẽ chiêu đãi tốt, mời hai vị đi bên này.” Phúc bá làm động tác mời rồi đi trước dẫn đường.

Hai người cầm theo hành lý, đuổi kịp.

“Phòng em thì sao? Vẫn là căn phòng lần trước?”

“Em ở cùng với anh.” Diệp Kinh dắt cậu đi qua đại sảnh, lên lầu.

“À? Đây, thế không tốt lắm?” Nhạc Tư Trà mặc anh kéo, từ từ bước theo.

“Sao mà không tốt? Họ cũng biết quan hệ của chúng ta mà.” Diệp Kinh mở cửa phòng, đẩy Nhạc Tư Trà vào.

“Nhưng mà...” Nhạc Tư Trà nhìn Diệp Kinh chột khóa lại.

“Được rồi, đừng để ý chuyện này, cách thọ yến còn mấy tiếng nữa, quà của em đâu?”

“Đây.” Nhạc Tư Trà lấy ra lễ vật, đặt lên bàn.

Diệp Kinh bỏ hành lý xuống, ngắm nhìn.

Ngay đầu tiên anh đã chú ý tới cặp Hoa La Hán kia, chữ trên lưng cá cũng đập vào mắt.

“...Anh đã bảo đừng quý quá mà!” Diệp Kinh đột nhiên thấy đau đầu.

“Sao? Cái này bình thường mà?” nghe Du Nhiên nói trong không gian còn có một cặp ‘Công đức vô lượng, vạn thụ vô cương’ mà, đó mới là cực phẩm, không chỉ có ý tốt, đầu cũng lớn.

“Bình thường chỗ nào?” Diệp Kinh không biết nói gì, anh không hiểu cá cũng biết đôi cá này không bình thường. Chữ này giống như chuyện được viết lên vậy.

“Hợp với chủ đề hôm nay mà, Du Nhiên cũng nói quà này không tệ, hợp tặng người.”

“...Đánh giá của Du Nhiên khác chúng ta, không tệ của nó là cao cấp nhất đấy.”

“A?” Giờ Nhạc Tư Trà mới nhớ, có thể vào mắt xanh của Du Nhiên đều không phải vật phạm.

“Thôi, đã chuẩn bị thì cứ thế đi. Đợi ông ta về thì đưa qua tặng, nhiều người lại nhiều rắc rối.”

“Ừm.”

Diệp Kinh lại nhìn gói quà được bọc cẩn thận bên cạnh “Đây là gì?”

“Lá trà, anh bảo ông ấy thích mao tiêm mà? Em bảo Du Nhiên làm.”

“Anh nghĩ ông ấy sẽ thích.” Nếu đã có một đôi cá quá gây chú ý, Diệp Kinh cũng không để tâm thứ này có quý quá không. Dù sao, nhìn mặt ngoài cũng đâu biết là gì?

“Anh giúp đi và dựng chuẩn bị lễ phục chưa?” Nhạc Tư Trà lại nhớ tới một vấn đề.

“Rồi, trước khi về cũng đã thông báo cho Phúc bá, bác ấy đã chuẩn bị tốt, stylist cũng mời rồi.”

“Cốc cốc.” ngoài cửa có tiếng gõ.

Nghe thế, Diệp Kinh đi ra mở cửa.

“Đại thiếu gia, lão gia đã trở lại. Ông ấy mời cậu tới thư phòng.” Cô hầu gái ngoài cửa cung kính nói.

“Biết, chút tôi sẽ qua.”

Bảo hầu gái rời đi, Diệp Kinh quay lại bụng chấu cá, nói “Đi thôi, trước đi tặng quà.”

“Vâng.” Nhạc Tư Trà ôm hộp trà đi theo.

“Cốc cốc.”

“Vào đi.”

Hai người vào thư phòng, Nhạc Tư Trà nhìn lướt xung quanh, bên trong trừ bỏ Diệp Triển Hạo, Diệp Vũ còn có một cô gái.

Cô gái đưa lưng về phía họ, thấy có người vào mới quay đầu lại.

Đó là một người rất xuất sắc. Thiên kim tiểu thư, thực nữ, hãn tuôi cũng xấp xỉ hai người, gương mặt xinh đẹp được trang điểm tinh xảo, mái tóc quần đen dài khiến cô càng quyến rũ.

“Tìm tôi có việc gì?” Không để ý tới người khác, Diệp Kinh hỏi thẳng Diệp Triển Hạo đang ngồi sau chiếc bàn.

Diệp Triển Hạo không để ý giọng điệu anh thế nào, gật đầu chào Nhạc Tư Trà, rồi mới nói “Nghe nói con về, ta muốn thấy không được sao?”

“Giờ đã gặp được, còn có chuyện gì?”

“Con đang cầm gì đó?” Diệp Triển Hạo cũng không đáp lại, tò mò nhìn hàng cá anh đang cầm, bên ngoài là một túi bóng đen nên không rõ bên trong có gì. Túi đó là Diệp Kinh đeo vào sau khi ra khỏi phòng.

“Thọ lễ Tư Trà đưa.”

Nghe thế, cô gái kia lộ vẻ khinh thường. Nào có ai đưa thọ lễ mà gói như thế chứ.

“Ồ?” Diệp Triển Hạo lại có vẻ hào hứng, không hề tỏ vẻ không hài lòng “Đưa qua cho ta xem.”

Diệp Vũ cũng tò mò.

Xem hết phản ứng của họ, Diệp Kinh nhếch mi, đặt hang cá lên bàn, tiện tay gỡ túi bóng xuống.

Vừa thấy đôi cá, Diệp Triển Hạo liền giật mình, hai người kia cũng vậy. Ông đứng lên, ánh mắt dính vào hang cá.

Vừa nhìn thấy hai cái cá, Diệp Triển Hạo liền chấn ở, mà ngay cả này hai người bọn họ cũng không ngoại lệ. Hắn theo ghé trên đứng lên, ánh mắt đều phải thiếp đến cá hang thượng.

Dáng bơi uyển chuyển, ánh mắt như hồng ngọc, mỗi ngấn, hai con Hoa La Hán chừng 40cm tung tăng bơi lội, màu sắc diễm lệ, đường văn cũng rõ ràng, vây cá dưới ánh đèn lóe sáng như đá quý, hơn nữa, dòng chữ phồn thể trong lưng như được viết vào.

“Phúc tựa Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn”? Tốt! Tốt! Tốt!” Ba tiếng ‘Tốt’ liền nhau cho thấy Diệp Triển Hạo giờ kích động như thế nào “Cực phẩm Hoa La Hán, không, siêu cực phẩm! Tuyệt đối là siêu cực phẩm!” Diệp Triển Hạo quên còn có người ở đây, cứ thế ôm hang cá thưởng thức.

Mấy người khác đầu tiên là kinh ngạc nhìn Diệp Triển Hạo, sau chuyển sang người tặng – Nhạc Tư Trà.

Nhạc Tư Trà cũng không ngờ ông lại kích động thế, món quà trên tay cũng không biết có nên đưa không.

“Bác Diệp, chỉ là hai con cá thôi, tuy rằng kỳ lạ chút nhưng nhìn bác như được bảo bối vậy?” Cô gái kia nghi ngờ hỏi, giọng nói êm ái dễ nghe.

Nghe thế, Diệp Triển Hạo mới nhớ tới hoàn cảnh hiện tại, vội bình tĩnh lại, nói “Đây là bảo bối!” nói xong, ông lại nhìn về phía Nhạc Tư Trà “Thứ quý thế này, cháu định đưa ta thật?”

“Chỉ là nuôi đùa, bình thường cháu cũng không hiểu, cũng không có thời gian chăm sóc, nghe Diệp Kinh nói bác thích nên mới đưa, cháu cũng yên tâm.”

“Một trong hai con này cũng đáng giá 5000 vạn, hai cái cùng nhau chính là vô giá. Muốn mua cũng không được! Cháu còn muốn tặng sao?”

Mọi người ngạc nhiên nhìn hang cá, không ngờ lại có giá trị lớn thế.

Nhạc Tư Trà không phản ứng gì nhiều, chỉ kinh ngạc nhìn đôi cá, thản nhiên nói “Đã đưa rồi cháu sẽ không lấy lại. Bác thích thì nuôi.”

Diệp Triển Hạo nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười “Vậy bác cảm ơn quà của cháu.”

“Đây là quà di cháu tặng bác, di nói cảm ơn bác đã đưa thiếp.” Nhạc Tư Trà đưa hộp quà còn lại cho ông.

“Bác cũng cảm ơn, thật ra đó là ý của A Vũ, nó cảm thấy hai nhà chúng ta nên gặp nhau, dù sao về sau cơ hội gặp mặt rất nhiều.” Diệp Triển Hạo buông hang cá, nhận lấy hộp quà, vừa mở ra vừa giải thích.

Diệp Kinh nhìn Diệp Vũ, mà Diệp Vũ không chịu thua khiêu khích nhìn lại.

“Đây là gì?” Diệp Triển Hạo mở ra, là mấy hộp bằng trúc tía.

“Lá trà, nghe nói bác thích uống mao tiên, di cháu đã chuẩn bị.”

“Ồ,” Diệp Triển Hạo cảm thấy hứng thú, lấy ra một bình, có thể đưa cực phẩm Hoa La Hán, hẳn trà cũng không kém.

Bình vừa mở ra, hương lá trà tràn ngập, khiến người ta rung động.

Ánh mắt Diệp Triển Hạo trở nên cuồng nhiệt, nhưng vì đã chuẩn bị nên cũng không quá mất mặt, chỉ là cẩn thận đóng lại nắp bình, đặt xuống, cầm hộp là hang cá rồi đi, vừa đi vừa nói “Các cháu cứ nói chuyện, bác đi uống ly trà.”

Cũng không để ý họ có nghe được không liền cẩn thận ra cửa, lúc đóng cửa lại còn có thể nghe thấy ông la lên “Phúc bá, lấy cho tôi bộ trà cụ tử sa hồ.”

Diệp Triển Hạo vừa đi, Diệp Kinh cũng đặt sự chú ý lên Diệp Vũ, anh nhìn chăm chăm Diệp Vũ, lại nói với Nhạc Tư Trà “Tur Trà, em về trước nghỉ ngơi đi, anh có việc cần nói chuyện với Diệp Vũ.”

Nhạc Tư Trà còn chưa kịp mở miệng, cô gái duy nhất ở đây liền giành nói “Khó mà được, Diệp Kinh, chúng ta đã đến đây lâu vậy, anh cũng không giới thiệu chúng em với nhau, sao có thể cứ thế mà đi.”

Diệp Kinh nhìn cô “Tô Lôi, vị hôn thê của Diệp Vũ. Đây là Nhạc Tư Trà. Rồi, giờ đã biết nhau, mời cô cũng đi.”

Thấy Diệp Kinh đuổi người, Tô Lôi không vui mà chu miệng, nhưng vẫn cùng Nhạc Tư Trà đi ra.

Tiện tay đóng cửa phòng, Tô Lôi liền bò lên Nhạc Tư Trà “Này, cậu với Diệp Kinh là gì?”

Không nói tới bên Nhạc Tư Trà, trong thư phòng, Diệp Kinh mở miệng “Đi thẳng vào vấn đề đi, anh muốn làm gì?”

“Tôi không hiểu.” Diệp Vũ rút đi về trầm ổn bên ngoài, cả lờ phát phơ ngồi vào bàn.

“Đừng giả ngu, tôi biết gần đây anh làm không ít chuyện, tưởng rằng không ai biết?” Diệp Kinh cũng ngồi xuống một chiếc ghế.

“Cậu ám chỉ gì?”

“Đừng nói không phải là anh nói cho Trần Lan Nhân quan hệ của chúng ta? Gần đây bạn sao?” Diệp Kinh ung dung nhìn hấn.

Diệp Vũ mới nhớ lại gần đây mấy vấn đề công ty gặp phải “Tôi nên sớm nghĩ ra, trừ bỏ cậu, còn ai sẽ ra tay với Diệp gia.”

“Có đi có lại, anh mang tới phiền toái cho tôi, đương nhiên tôi phải mời anh một chút.” Diệp Kinh nhìn hấn, ánh mắt lạnh lẽo “Tôi không cần biết anh sẽ làm gì, nếu Nhạc Tư Trà có chuyện, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu quý trọng ai thế đấy, xem ra, cậu rất thích cậu ta.” Diệp Vũ cảm thán.

“Chuyện này không liên quan tới anh.”

“Tuy rằng quan hệ của chúng ta không tốt, nhưng dù sao cũng là anh em, quan tâm là cần phải.”

“Quý hóa quá, tôi không chịu nổi.” Diệp Kinh chế nhạo.

“Tôi chỉ là quan tâm cậu, em trai mình có người yêu, làm anh em tôi đương nhiên phải giúp cậu tìm hiểu nhân phẩm thế nào?”

“Sao, vừa lòng?”

“Không tệ lắm” Diệp Vũ sờ sờ mũi, tức giận nói “Còn ngoài ý muốn tốt!”

Diệp Kinh nhếch mi nhìn hấn, cười hèn mọn “Tưởng là ai cũng không có mắt như anh? Chọn một cô nàng hám giàu.”

“Này, chuyện cả tám trăm năm trước, đừng có lúc nào cũng lôi ra chứ. Nếu Tô Lôi nghe được lại phiền.” Diệp Vũ gợn chân.

Thật ra, hai người đều không thích Diệp Triển Hạo, quan hệ cả hai không quá kém, cũng lắm là không thích đụng mặt, gặp liền cãi nhau, nhưng cãi nhau nhiều năm ít nhiều cũng có cảm tình. Chẳng qua chuyện mặt mũi không chịu được, nên không ai thừa nhận.

“Mời đi của Tư Trà tới là ý của anh?”

“Đương nhiên, tôi đề nghị, cha cũng không nói đồng ý. Hấn là cũng muốn chia rẽ hai người từ góc độ này.”

“Vậy âm mưu thất bại rồi, nhà cậu ấy đồng ý chuyện của chúng ta.”

“Cậu thật sự muốn chọn cậu ta?” Diệp Vũ nghiêm mặt hỏi.

“Đương nhiên.” Diệp Kinh cũng nghiêm túc.

Nhìn một lát, xác định không phải cậu đang nói đùa, Diệp Vũ mới nói “Tôi biết, tôi sẽ không lại quấy rối, tôi nghĩ ấn tượng của cha với cậu ấy cũng tốt lên rồi,” hấn mỉm cười “Dù sao, cậu ấy giúp đỡ rất nhiều cho công việc của cậu.”

Diệp Kinh không nói gì.

“Đi à, hôm nay nhìn đi đẹp lắm” Thoát khỏi Tô Lôi, Nhạc Tư Trà dưới sự hướng dẫn của người hầu, tới tìm Tôn Thích và Tàn Hương Nguyệt. Vừa vào liền thấy Tàn Hương Nguyệt mặc bộ váy dạ hội đuôi cá màu bạc, ngồi trước bàn trang điểm, nhắm mắt cho thợ trang điểm trang điểm cho bà, mà phía sau, một nhà tạo mẫu tóc đang làm việc. Tôn Thích trong bộ tây trang trắng thớm ngồi bên cạnh, nhàm chán lật xem tạp chí.

Tàn Hương Nguyệt vốn xinh đẹp, tuy đã qua ba mươi nhưng giờ lại nhìn nhỏ đi vài tuổi, càng lộ vẻ xinh đẹp.

“Đi lúc nào không đẹp?” được khen, bà cười tít mắt.

“Đúng thế, đi lúc nào cũng đẹp, hôm nay lại càng đẹp!” Nhạc Tư Trà lập tức sửa miệng.

“Thế mới đúng chứ.” Tàn Hương Nguyệt vừa lòng gật đầu, nhắm mắt tiếp tục cho người ta trang điểm.

“Tư Trà, đi cháu còn phải đợi một lúc nữa, qua nói chuyện với dưỡng đi.” Tôn Thích ngoắc cậu.

“Vâng.” Nhạc Tư Trà đi qua, ngồi xuống ghế salon bên cạnh.

“Vừa nãy tìm cháu, nghe bọn họ bảo cháu bị ông Diệp gọi đi, có chuyện gì không?”

“Không, ông ấy tìm Diệp Kinh, cháu tiện đi theo đưa quà.”

“Dượng con không hỏi, cháu tặng gì?”

“Là một đôi Hoa La Hán, còn có lá trà, nghe Diệp Kinh nói ông ấy thích thế.”

“Thế ông ấy thích không?”

“Có, ông ấy bỏ lại chúng ta đi uống trà, Diệp Kinh có việc nói chuyện với anh của anh ấy, nên cháu về trước.”

Xem ra là thích! Tôn Thích gật đầu “Thích là tốt rồi, đừng làm mất mặt chúng ta là được.”

“Cháu biết mà.”

“Thọ yến sắp bắt đầu rồi, cháu đi thay quần áo đi, đến tối nói chuyện.”

“A.” Nhạc Tư Trà mới thay xong quần áo, Diệp Kinh đã quay về. Chờ Diệp Kinh chuẩn bị tốt thì có người lên báo thọ yến đã chuẩn bị xong, khách cũng tới, Diệp Triển Hạo mời Diệp Kinh đi hỗ trợ tiếp khách.

Nhạc Tư Trà theo Diệp Kinh cùng nhau xuống lầu.

Thọ yến của Diệp Triển Hạo theo kiểu Trung Quốc, gia cụ trong đại sảnh cũng đều bị rời đi, bày bàn tròn lớn, cũng chừng trăm bàn.

Diệp Vũ và Đàm Tú Quyên đứng cửa, tươi cười đón khách, dẫn đường cho họ an vị.

Không ngờ đến là, hang cá của Nhạc Tư Trà được đặt ở một vị trí dễ nhìn. Diệp Triển Hạo đứng bên bên, Diệp Triển Hạo đứng một bên, cầm một bình tử sa hồ tinh xảo, đặc ý nói chuyện gì đó với mấy cô lão gần đó, thỉnh thoảng lại uống một ngụm khiến người ta hâm mộ.

“Đây là mấy người bạn chơi cá của cha anh, cá em tặng khiến ông ấy nở mày nở mặt lắm.”

“Ông ấy thích là tốt rồi.” Nhạc Tư Trà cảm thấy có cảm tình tốt với Diệp Triển Hạo, giờ ông không khác gì một đứa trẻ mới được tặng quà liền đem khoe ra, đúng là đáng yêu.

Lúc này, vợ chồng Tôn Thích cũng xuống dưới, lại gần bọn họ, cảm thán “Nhiều người thật!”

“Gia phụ không thích phô trương, chỉ làm 100 bàn, cũng chỉ mời mấy nhà thân thuộc.”

Diệp Kinh dẫn họ tới bàn chủ, có chút ách này nói “Cháu phải đi hỗ trợ tiếp khách, Tư Trà, phiền em tiếp đón đi và dượng.”

“Cháu bận thì cứ đi đi, không cần lo tới chúng ta.” Tần Hương Nguyệt rất vừa lòng với thái độ của anh, thoải mái phát tay.

Diệp Kinh cúi chào rồi mới rời đi.

Ba người một mình ngồi ở bàn chủ, cũng không để ý tới các ánh mắt dòm tới, cứ thế mà nói chuyện với nhau.

Không lâu sau, Tô Lôi tới tiếp khách.

“Nhạc Tư Trà, hai vị đây là?” Cô thân thiết ngồi xuống bên cạnh Nhạc Tư Trà, mỉm cười chào hai vợ chồng, ánh mắt tò mò.

“Dượng tôi – Tôn Thích và di – Tần Hương Nguyệt.” Nhạc Tư Trà giới thiệu “Di, dượng, đây là Tô Lôi, là vị hôn thê của anh trai Diệp Kinh.”

“Cháu chào cô chú.” Tô Lôi lên tiếng chào, vừa nãy quần quít lấy Nhạc Tư Trà hỏi không ít chuyện, biết cậu không xuất thân danh môn, nhưng ba người này lại khiến cô không tự chủ được mà muốn thân cận.

Không tới tới khí chất của Nhạc Tư Trà là do không gian ảnh hưởng, Tần Hương Nguyệt là Tôn Thích lại có phong độ của người tri thức. Đề xuất thân tử dòng dõi thư hương, khí chất độc đáo từ nấy thế hệ bồi dưỡng ta không phải mấy năm buôn bán có thể mài mòn. Hơn nữa, Nhạc Tư Trà đưa tặng họ rất nhiều sản phẩm trong không gian, khí chất của họ lại lẫn thêm chút mờ ảo.

“Tô thiếu thư thật xinh đẹp! Người lại tốt, cậu Diệp Vũ có thể lấy cô đúng là có phúc.” Tần Hương Nguyệt vẫn rất thích những người lễ phép, thấy Tô Lôi liền khen không dứt lời.

Tô Lôi đỏ mặt, sau đó lại gần Tần Hương Nguyệt nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng lại có tiếng cười trong trẻo vang lên.

Mấy ánh mắt thăm dò lại càng nhiều.

Tô Lôi là thiên kim, dù tính ở mặt giả hay tài mạo đều là số một, đồng thời, cô cũng nổi tiếng vì sự cao ngạo. Trừ bỏ một ít người, cô đối ai đều lạnh như băng, hôm nay lại chủ động thân thiết với mấy người mà họ không biết, đúng là khiến người ta chú ý, cũng khiến người ta càng tò mò với ba người Diệp Kinh mang tới này.

Diệp Triển Hạo rất cục chú ý tới bên này, nói vài lời với mấy ông bạn rồi đi tới.

“Bác Diệp!” Tô Lôi đứng dậy chào, những người khác cũng đứng lên.

“Không cần khách sáo như vậy, Tư Trà, hai vị này là dì và dượng của cháu đúng không?”

“Chào ông Diệp, tôi là dượng của Tư Trà – Tôn Thích, đây là vợ tôi – Tần Hương Nguyệt, thật hân hạnh khi nhận được thiệp mời của ông, nhân ngày này, tôi chúc ông ‘Phúc tựa Đông Hải, thọ tị Nam Sơn.’”

Nghe thế, Diệp Triển Hạo càng cười vui vẻ “Hai người đến đã là nể mặt tôi, mọi người cũng đừng khách sáo nữa, cùng ngồi đi.” Nói xong liền ngồi xuống chủ vị.

Mọi người cũng ngồi xuống theo.

“Tuy tôi lớn hơn hai vị hơn 20 tuổi, nhưng A Kinh và Nhạc Tư Trà đều ngang hàng nên hai vị cứ gọi tôi một tiếng ‘lão ca’ đi.”

“Là Diệp lão ca để mất, chúng tôi cũng không khách sáo nữa.” Tôn Thích liền sửa xưng hô ngay.

“Ha ha, Tôn lão đệ, hôm nay phải cảm ơn quà của em, lão ca ta đã lâu rồi không được uống trà ngon như vậy.” Mãi đến giờ, tay ông vẫn cầm chặt tử sa hồ.

“Đầu có, chỉ là chút quà, anh thích là tốt rồi.” Tôn Thích dù không hiểu sao ông lại tôn sùng lá trà của Nhạc Tư Trà thế nhưng vẫn khiêm tốn nói.

Diệp Triển Hạo thấy ông khiêm tốn như vậy, lại càng nể trọng. Lời nói cũng càng nhiệt tình, hai người nói chuyện trên trời dưới bể, mãi đến khi Đàm Tú Quyên tới báo khách đã đông đủ, mời Diệp Triển Hạo lên đọc diễn văn mới đành dừng đề tài.

Diệp Kinh ngồi xuống bên cạnh Nhạc Tư Trà, hỏi “Hai người đó nói chuyện gì mà vui vẻ vậy? Đứng ở cửa anh cũng nghe thấy tiếng cha cười.” Đây là lần đầu tiên anh thấy ông ấy vui vẻ như thế, mặt đều nở hoa.

“Chủ đề nào cũng nói, đều là mấy chuyện vặt đời thường, người lớn tuổi thường thích nói chuyện.” Nhạc Tư Trà cũng nhỏ giọng, không thể để Tôn Thích nghe được lời này.

“Xem ra mấy người rất hợp nhau.” Diệp Kinh nhìn Tần Hương Nguyệt và Tô Lôi đang háng say nói chuyện, lại còn thêm Đàm Tú Quyên mới ra nhập.

Chủ vị là Diệp Triển Hạo không ở, nên để không, bên phải ở Đàm Tú Quyên, tay trái là Tôn Thích, bên cạnh Tôn Thích là Tần Hương Nguyệt, tiếp theo là Tô Lôi, Nhạc Tư Trà, Diệp Kinh ngồi bên cạnh Nhạc Tư Trà còn Diệp Vũ ngồi bên cạnh Đàm Tú Quyên.

“Ừm.”

Diệp Triển Hạo đứng trên bục nói cảm ơn, mấy người bên dưới ra vẻ chăm chú nghe nhưng thực ra chẳng ai chú ý ông đang nói gì, đều nhỏ giọng nói chuyện với nhau, cũng không chú ý người khác nhìn chăm chú hai ông Diệp nhìn bọn họ vài mắt, cuối cùng vẫn là Tôn Thích ho khan vài tiếng mấy người mới ngừng lại, cẩn thận nghe ông Diệp đọc diễn văn. Nhưng cũng đã gần hồi kết.

“...Một lần nữa xin cảm ơn những chân thành mọi người đã tới!”

Sau đó, dưới những tiếng vỗ tay, Diệp Triển Hạo xuống đài, tiếp là mấy người nữa lên, lần này, Diệp Triển Hạo cùng Tôn Thích nói chuyện, không hề chú ý trên đài.

Hừ, này không nghe ta nói, giờ cũng không nghe mấy người nói!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Thọ yến của Diệp Triển Hạo cứ thế mà qua.

Hôm sau, Diệp Kinh cùng Nhạc Tư Trà về thành phố B, Tôn Thích và Tần Hương Nguyệt ở lại thành phố S chơi. Diệp Triển Hạo chủ động thành hướng dẫn viên du lịch cho họ, thậm chí còn đề nghị đưa cha mẹ Tôn Thích lại đây nhưng hai ông bà không chịu. Ngày nào Nhạc Tư Trà cũng nói chuyện điện

thoại với Tần Hương Nguyệt, biết hai nhà rất hòa hợp.

Tôn Thích và Tần Hương Nguyệt ở lại chơi chừng một tuần liền về. Vì ông Tôn gọi điện báo hai ngày trước Đào Đào bị cảm, sốt, bọn họ mang tới bệnh viện chữa trị, bác sĩ tiến hành kiểm tra chân cho cô bé, kết quả vẫn còn hi vọng, chỉ cần phẫu thuật là có thể khôi phục.

Nghe thế, Nhạc Tư Trà chợt thấy buồn phiền, cậu vốn có thể dễ dàng chữa khỏi chân cho Đào Đào, vậy mà lại quên mất. Do đó, cậu xin phép chạy qua thăm, âm thầm trị liệu cho Đào Đào.

Kết quả cuộc phẫu thuật rất khả quan, chân Đào Đào chỉ cần tập luyện một thời gian là hoàn toàn khỏi hẳn.

Sinh nhật 22 tuổi của mình Nhạc Tư Trà nhận được một phần quà đặc biệt.

“Giờ đây?” Nhạc Tư Trà nhìn văn bản Diệp Kinh đưa tới, bìa trống không.

“Đây là hiệp ước anh ký với Triệu gia. Anh đồng ý Triệu gia tham dự xanh hóa sa mạc, đội nghiên cứu xong thực vật tạo nước, Triệu gia được 50% độc quyền, mà Triệu gia phải thúc đẩy nhà nước đồng ý hôn nhân đồng tính.”

“Giờ cơ?” Nhạc Tư Trà còn chưa kịp hiểu ý anh.

Diệp Kinh rút ra văn bản Nhạc Tư Trà đang cầm, ôm cậu vào lòng – này đã là thói quen của anh – cười nhẹ “Em đồng ý tốt nghiệp xong gả cho anh sao?”

“...” Nhạc Tư Trà đơ ra, đợi đến khi hiểu được Diệp Kinh nói gì, mặt cậu mới đỏ ửng “Sao lại thế? Em không cần..”

“Em đồng ý không?” Diệp Kinh lại hỏi, lần này, anh nhìn chăm chú vào mắt cậu.

Đôi mắt đen và thâm thúy ấy nhìn chăm chú vào mình khiến Nhạc Tư Trà không thể từ chối, cậu liếm liếm môi hơi khô sấp của mình, lắp bắp “Thật... thật ra anh không cần phải thế, tổn thất quá lớn...”

“Đúng là bản hiệp nghị này khiến anh tổn thất không ít, nhưng nếu không có em, anh không thể có được nó, vậy nên, anh không hề thiệt. Hơn nữa, đối với anh, không gì quan trọng hơn em.”

Nếu những lời trước khiến Nhạc Tư Trà hiểu suy nghĩ của anh thì câu cuối cùng khiến cậu cảm động.

Diệp Kinh là thương nhân, một thương nhân thành công, anh biết thế nào để đầu tư ít nhất là lợi nhuận cao nhất.

Nếu Diệp Kinh chỉ muốn kết hôn với Nhạc Tư Trà, anh có thể thuyết phục Nhạc Tư Trà ra nước ngoài và lấy anh, với tài ăn nói của Diệp Kinh, đó không phải việc khó!

Nhưng Diệp Kinh không làm thế, anh trả giá tiền tài để đổi lấy hai người có thể quang minh chính đại bên nhau ngay tại quốc! Sao có thể không khiến cậu cảm động?

“Đồng ý đi, gả cho anh được không?”

“Vâng!” Cậu ôm chặt lấy người đàn ông vẫn luôn yêu thương cậu này, lần đầu tiên, cậu hiểu anh yêu cậu nhiều thế nào.

Không thể buông tay, cũng không muốn buông tay!

Ngày Nhạc Tư Trà tốt nghiệp, Diệp Kinh mang cậu đi nhận giấy đăng ký kết hôn. Không có hôn lễ, không có tiệc tùng chỉ có người thân và bạn tốt, chứng kiến cuộc hôn nhân của họ bắt đầu.

Trước cửa thị chính, trước con mắt của mọi người, lần đầu tiên không cần để ý ánh mắt của ai, Diệp Kinh đặt lên môi Nhạc Tư Trà một nụ hôn.

“Từ bây giờ, em chính thức thuộc về anh!”

“Em vĩnh viễn là của anh!”

“Anh cũng thế.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhân Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Ngoại truyện

Gần đây Nhạc Tư Trà rất buồn!

Mới không đến 25 tuổi mà cậu đã mập ra, vốn cậu vẫn gầy gầy, giờ thêm không ít mỡ, nhìn mũm mĩm, còn có hai cằm, bụng cũng nhô lên, eo to lên mấy số, quần hồi trước giờ cũng không mặc được.

Tuy rằng Diệp Kinh không quan tâm cậu béo lên hay không, thậm chí, Diệp Kinh nói cậu béo lên mới tốt, vì hồi trước cậu ấy vẫn rất gầy.

Nhưng là Nhạc Tư Trà lo lắng, cậu mập lên quá nhanh, đặc biệt là bụng, lấy tay sờ còn thấy cứng cứng?

Chẳng lẽ là nhọt?

Vừa nghĩ thế, Nhạc Tư Trà liền phủ định, nước trong không gian có thể trị bách bệnh, hơn nữa, Du Nhiên đâu ăn com lãng phí – tuy rằng nó không ăn com – thân thể cậu có bệnh gì thì Du Nhiên nhất định sẽ nhắc nhở, mà mỗi lần nói, nó đều đáp vẫn bình thường.

Diệp Kinh cũng tin tưởng thế, vậy nên không ai nghĩ tới đi gặp bác sĩ.

Nhưng là dần dần, khối cứng kia cũng lớn lên, gần đây cậu càng ngày càng thích ngủ, luôn thấy mệt mỏi.

Diệp Kinh lo lắng, cho cậu nghỉ một thời gian để nghỉ ngơi.

Hôm nay, Nhạc Tư Trà lại nhịn không được hỏi Du Nhiên.

“Cơ thể anh rốt cuộc sao vậy? Bị bệnh sao?”

“Không, thân thể chủ nhân vẫn bình thường.”

“Nhưng bụng anh giống như có nhọt, càng lúc càng lớn.”

“Yên tâm, đó không phải nhọt.”

“Lần nào, em cũng nói thế, nhưng giờ anh càng ngày càng muốn ngủ, luôn thấy mệt, thế là sao?”

“Đây là phản ứng bình thường.”

“Phản ứng gì?” Nhạc Tư Trà không rõ.

Câu nói tiếp theo của Du Nhiên khiến Nhạc Tư Trà ngây người.

“Em sao thế?” Diệp Kinh kinh ngạc nhìn Nhạc Tư Trà ngồi ngơ ngẩn trên giường, cậu ngơ ngác nhìn anh, giống như nghe thấy giọng anh, lại giống như không nghe thấy, cứ như mất hồn vậy.

Thấy Nhạc Tư Trà như vậy, Diệp Kinh thực lo lắng, anh lại gần, dịu dàng ôm cậu vào lòng “Nói cho anh biết, có chuyện gì?”

Nhạc Tư Trà vẫn không có phản ứng gì, mờ mịt ngẩng đầu, giống như mất hồn mất phách, Diệp Kinh chỉ kiên nhẫn hỏi, lặp đi lặp lại hơn mười lần mới thấy cậu ngẩng đầu lên nhìn anh, tuy rằng vẫn rất ngơ ngẩn.

“Nói cho anh biết, có chuyện gì?”

“Em...”

“Sao?”

“Có thai.”

Mười giây im lặng. Diệp Kinh đột nhiên la hoảng lên “Em nói gì?!”

Nhạc Tư Trà ngơ ngác vuốt bụng “Du Nhiên nói em có thai, đã năm tháng.” Thảo nào lớn thế.

Diệp Kinh kinh ngạc nhìn Nhạc Tư Trà, rồi nhìn bụng “Nhưng sao em có thai được chứ?!”

“Du Nhiên nói ‘Có người vì chủ nhân không thể sinh sản là cản trở hạnh phúc của chủ nhân, không thể cho phép được’ vậy nên mấy năm nay nó vẫn dùng sức sống cải tạo thân thể em, tới nửa năm trước thì hoàn thành.”

“Vậy nên, em có thai?” Diệp Kinh ngơ ngác nói.

Lần đầu tiên thấy Diệp Kinh như thế, Nhạc Tư Trà đột nhiên cảm thấy thoải mái, cậu cười hi hi gật đầu.

Diệp Kinh rất nhanh có phản ứng lại “Vậy là, anh sắp thành cha!” đột nhiên ngây ngô cười.

“Anh chẳng phải không thích trẻ con sao?”

“Đây là con của chúng ta!” anh đưa tay vuốt ve bụng Nhạc Tư Trà.

“Em chưa bao giờ nghĩ tới mình có con!” Nhạc Tư Trà gổi lên lòng Diệp Kinh, mỉm cười dịu dàng, có lẽ vì mang thai, thoát nhìn cậu nhu hòa không ít.

Diệp Kinh cẩn thận ôm cậu “Anh không ngờ sẽ được chân chính ôm con của chúng ta, giọt máu của chúng ta, di truyền gen của chúng ta, nhất định nó sẽ là đứa bé tuyệt vời nhất.”

“Vâng.”

Nghe tin Nhạc Tư Trà mang thai, hai nhà sau khi trộn mắt há hốc mồm liền vội vàng chạy qua, không ai để ý sao cậu có thể mang thai.

“Sao giờ? Di chi biết phụ nữ mang thai cần chú ý gì, nhưng đàn ông mang thai thì sao a?” cháu mình mang thai, Tần Hương Nguyệt thì rối loạn, Đàm Tú Quyên thì như kiến bò trên chảo nóng.

Bởi vì Nhạc Tư Trà nên quan hệ giữa hai nhà càng ngày càng tốt, Diệp Kinh cũng khách sáo hơn với Đàm Tú Quyên, khiến bà càng thích ‘con dâu’ này, vậy nên nghe tin Nhạc Tư Trà mang thai cũng thu dọn hành lý tới.

“Em đừng lo, không phải có bác sĩ sao? Nghe bác sĩ là được.”

Hai người đồng loạt nhìn về bác sĩ.

Vì tình huống của Nhạc Tư Trà rất đặc thù, Diệp Kinh mời hết bác sĩ có tiếng của khoa phụ sản về, làm bác sĩ trưởng cho Nhạc Tư Trà.

Thật ra tiến sĩ Hoa cũng bối rối lắm, nhưng dù sao ông cũng là thầy thuốc nhiều năm, bao chuyện sóng gió cũng vượt qua hết, ông chậm rãi nói “Thân thể cậu ấy rất khỏe mạnh, chỉ cần dựa theo những chú ý cho phụ nữ có thai là được rồi.”

Giờ không cần để ý bên này, bên kia, Tôn Thích và Diệp Triển Hạo cũng đang cãi nhau, hai người là bạn vong niên, cãi nhau cũng không để ý gì nữa.

“Phải lấy họ Nhạc, nhà họ Nhạc chỉ có mình nó, đứa bé không mang họ nó thì họ ai?”

“Cháu tôi, tôi muốn họ Diệp có gì sai?” Diệp Vũ tuy rằng kết hôn nhưng vẫn chưa muốn có con, nên trong bụng Nhạc Tư Trà chính là đứa cháu đầu tiên của Diệp Triển Hạo, sao để mang họ của nhà khác được.

“Nhưng là Tư Trà sinh.”

“Không có A Kinh nó sinh được sao?”

“Đương nhiên! Tìm một cô nào đấy là sinh được ngay!”

“Ông...”

“Tôi...”

Hai người cãi nhau căng thẳng quá, vẫn là Diệp Kinh không để yên được.

“Rồi, đừng cãi nữa, kiểm tra nói Nhạc Tư Trà sinh ba, một cái họ ‘Nhạc’ một cái họ ‘Diệp’ một cái họ ‘Đông Phương’ là được.”

Tôn Thích và Diệp Triển Hạo nhìn anh, giống như xác định, thấy Diệp Kinh gật đầu, mới quay lại nhìn nhau, lại cãi.

“Tên của họ ‘Diệp’ và ‘Đông Phương’ tôi lấy.”

“Sao ông được đặt hai tên mà tôi chủ một? Không được, họ ‘Đông Phương’ tôi đặt.”

“Họ của vợ tôi, đương nhiên tôi đặt.”

“Vợ ông họ ‘Đàm’, bên nhà Đông Phương cũng không thêm ông đặt.”

“Hừ, cũng lắm thì mỗi người đặt một chữ.”

“Được, cứ thế, tên tôi đặt nhất định hay hơn ông.”

“Ha! Với cái trình độ của ông sao hơn tôi được?”

Diệp Kinh day huyệt thái dương, quyết định vẫn là kệ họ đi, vào cùng Nhạc Tư Trà là được!

Ai muốn quân thì đi mà quân!

Tóm lại, giờ Nhạc gia rất náo nhiệt

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Của Nhạc Tư Trà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.